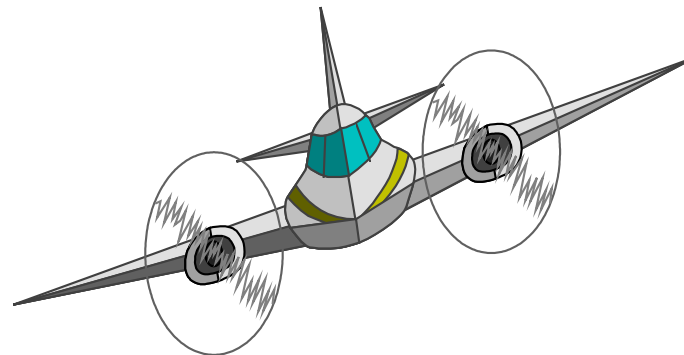


LARRY BOND

PHOENIXUL ROȘU



Traducere de Valeriu CIUCULIN

DRAMATIS PERSONAE

AMERICANI

Paul BANNERMAN Secretarul de stat al USA.

Deputat Ben BARNES Democrat de Michigan, președinte al subcomisiei pentru comerț.

Amiral Thomas Aldrige BROWN Comandantul Task Force 71, ofițerul din marina americană cu gradul cel mai înalt prezent pe eșichierul coreean.

Căpitan Marc CHADWICK Ofițer în serviciul de informații al armatei americane dislocate în Coreea de Sud.

Căpitan Tony ("Saint") CHRISTOPHER Pilot pe F-16 încadrat în Escadrila 35, Formația tactică 8, cu baza la Kun-san, Coreea de Sud.

Maior Colin DONALDSON Ofițerul vicecomandant al Batalionului 1 din Regimentul 39, Brigada a 3-a, Divizia a 2-a infanterie, cu baza la Campo Howze, lângă Tongduch'on, Coreea de Sud.

Doctor Blake FOWLER Funcționar al Consiliului pentru siguranța națională, Washington, D.C.

Locotenent John ("Hooter") GRESHAM Pilot din aviația americană încadrat Escadrila 35, Formația tactică 8, cu baza la Kun-san, Coreea de Sud. Este tovarșul de zbor al căpitanului Christopher.

Căpitan Doug HANSEN Aghiotant al generalului McLaren.

Căpitan J.F. HUTCHINS Asistent administrativ la Biroul pentru raporturile cu civili din Divizia a 2-a, încadrat la comanda unei companii provizorii de infanterie.

Anne LARSON Civil, funcționar în armată ca expentru în computere și supervisor al sectorului programare logistică la baza din Yongsan a armatei americane, Seul, Coreea de Sud.

Căpitan Richard LEVI Ofițer în marina americană. Comandant pe contratorpilorul de clasă Spruance *O'Brien*.

Sublocotenent Kevin LITTLE Ofițer proaspăt absolvent, detașat în Coreea de Sud. Comandant al Plutonului 2, Compania A, Batalionul 1, Regimentul 39 infanterie.

General John Duncan McLAREN Comandantul forțelor militare combinate din Coreea. Comandă forțele americane și sud-coreene.

Căpitan MATUCHEK Ofițer comandant al Companiei A, Batalionul 1, Regimento 39 infanterie.

Jeremy MITCHELL Asistent administrativ al deputatului Ben Barnes.

Caporal Jaime MONTROYA Operator radio încadrat în compania provizorie comandată de sublocotenentul Kevin Little.

Sergeant Harry PIERCE Subofițer în Plutonul 2, Compania A, Batalionul 1,

Regimentul 39 infanterie.

George PUTNAM Consilier al președintelui Statelor Unite pe probleme de siguranță națională.

Amirali Philip SIMPSON Comandantul statelor majore reunite.

SUDCOREENI

General CHANG Jae-Kyu Ofițer din armata sudcoreeană, comandant al Diviziei a 4-a infanterie.

Maior CHON Sang-Du Pilot pe A-10 aparținând aviației sudcoreene.

Căpitan LEE Ofițer din unitățile de geniu militar sudcoreene.

General PARK Șeful statelor majore sudcoreene.

Sublocotenent RHEE Han-Gil Ofițer din armata sudcoreeană numit ofițer de legătură cu Plutonul 2, Compania A, Batalionul 1, Regimentul 39 infanterie.

RUȘI

Colonel Serghei Ivanovici BORODIN Pilot pe MiG-29 care comandă o escadrilă de antrenament detașată în Coreea de Nord.

Căpitan Nikolai Mihailovici MARKOV Comandant pe *Konstantin Dribinov*, submarin sovietic de clasă Tango.

Andrei Ivanovici RÎHAGOV Membru în Biroul Politic sovietic și ministru al apărării.

NORDCOREENI

Căpitan șef CHUN Chae-Yun Comandant pe *Grande Guida*, submarin nordcoreean de clasă Kilo.

Maior general CHYONG Dal-Joong Vicecomandant al lui Cho Hyun-Jae, apoi promovat la gradul de general locotenent și numit la comanda Corp 2 de armată.

Locotenent SOHN Comandant de pluton, Grupul 2 de asalt, Batalionul 1, Regimentul 2 infanterie.

KIM Il-Sung Secretar general al Partidului Muncitorilor coreeni, președinte al Republicii Democrate Populare Coreea, comandant suprem al forțelor armate. Supranumit "Marele Conducător", bătrânul și bolnavul Kim Il-Sung este șeful absolut al Coreei de Nord.

KIM Jong-Il Supranumit "Iubit Conducător", Kim Jong-Il este fiul și moștenitorul desemnat de Kim Il-Sung, Marele Conducător.

Căpitan CHAE Ku-Ho Compania 1, Batalionul 2, Regimentul 91 infanterie.
General locotenent CHO Hyun-Jae Inițial comandant al Corpului 2 de armată nordcoreean și apoi promovat la gradul de general colonel și numit la comanda Primei forțe de izbire.

PROLOG

19 august. La sud de ZD, lângă Hakkok, Coreea de Sud

Mai erau câteva minute până în zori când au descoperit tunelul nordcoreean.

Cei doi autori ai descoperirii - un ofițer din contraspionajul SUA și unul din trupele de geniu sudcoreean - au continuat pentru un timp observarea în tăcere a puțului vertical de șapte centimetri în diametru, de parcă ar fi fost vorba de un oracol antic.

Apoi căpitanul Marc Chadwick îngenuche pentru a-și trece degetele pe buza puțului 5-A, ca să simtă roca netedă și umedă.

— Uită-te la inele. Aproape circulare. Suntem chiar deasupra blestematului.

Adjunctul său coreean, căpitanul Lee, încuviință.

— Desigur. Și 5-B și 5-D indică poziția asta.

Zâmbiră amândoi; după o urmărire îndelungată, găsiseră prada.

Totuși, în aparență, puțul 5-A nu avea nimic special. Era o simplă gaură plină cu apă, care cobora în rocă pe vreo zece metri. Dar sistemul acela elementar permitea să pună în evidență vibrațiile subterane: de exemplu minele inginerilor nordcoreeni care săpau galerii sub zona demilitarizată - ZD - pentru a intra în teritoriul Coreei de Sud. Exploziile generau unde de izbire care se propagau de-a lungul rocii și care făceau să scuipe afară apa din puțurile-sondă mai apropiate. Puțină apă: doi, cel mult cinci centimetri. Dar din acea apă un inginer bun reușea să înțeleagă multe lucruri, și căpitanul Lee era specialist în munca sa.

Lee se întoarse să privească o înălțime a terenului, un kilometru mai la nord, care ascundea mare parte din ZD, și înclină capul. Tunelul nord-coreean pătrunsese mai mult de doi kilometri la sud de liniile lor mai înainte de a fi descoperit. Trecuse pe sub fortificațiile aliate construite sub ZD, și nordcoreenii ar fi putut să-l utilizeze pentru a infiltra spioni și sabotori, sau chiar pentru masive mișcări de trupe, dacă ar fi izbucnit războiul. Lee se încruntă. Comuniștii deveniseră abili în jocul infiltrărilor: prea abili după gustul său.

Privi spre răsărit. Soarele dimineții lumina un peisaj pietros și roșiatic, ars de căldura verii și de secetă. Coreeanul calculă rapid cantitatea de muncă necesară, își umezi buzele și spuse:

— Dacă începem imediat, echipa mea va reuși să-l deschidă spre prânz.

Americanul fu de acord; amândoi mai priviră câțva timp gaura, înainte de a se întoarce la jeepul care îi aștepta. Ca mai întotdeauna, evaluările lui Lee fuseră exacte. Primul care sesiză liniștea fu Chadwick. Pentru șase ore de la răsăritul soarelui, în vale se auzi neîntrerupt numai zgomotul ascuțit al forezelor sudcoreene care săpau găurile de mină pentru explozivii care

urmau să deschidă calea spre presupusul tunel nord-coreean. Un timp, americanul continuase să observe cu interes metodele de lucru; apoi, odată cu creșterea temperaturii, interesul îi scăzuse: se refugiase la umbră, în cabina unuia dintre camioane.

Dar acum forezele se opriseră. Chadwick se ridică și aruncă cât colo ultimul număr din *Stars and Stripes*, cu care își acoperise fața. Fără a coborî, îi privi pe artificierii care lăsau să curgă firele detonatoarelor în puț — acum lărgit — și apoi cum se refugiau în spatele autocarelor, un moment mai târziu. Lee ridică degetele arătătoare pentru a-i da semnalul «Suntem gata». Americanul coborî din camion și se apropie de ofițerul de geniu și soldații săi.

Coreeanul îi zâmbi și indică detonatorul.

— Vrei s-o faci tu?

— Nu. Tu arunci în aer bazaconiile. Eu doar le fotografiez. Înainte și după acțiune.

Lee zâmbi, îi făcu semn să se așeze pe sol și apoi apăsă maneta. Din puț 5-A se ridică o coloană de fum, flăcări și fragmente de rocă. O explozie surdă se făcu auzită în vale și făcu să tremure terenul.

Lee și ai săi alergau deja către puț, în timp ce pulberea încă se mai depunea. Explozia săpase un puț de formă neregulată, de cel puțin un metru în diametru. Și, fapt important, nu i se vedea fundul. Chiar și cu cea mai puternică lanternă portativă, nu se vedea decât un cerc întunecat. Ajunseseră la tunel.

Lee luă de la sergentul său o veche M3 semiautomată ce data din timpul războiului din Coreea (pușcă numită "pompă pentru uns", din cauza formei sale) și și-o puse pe umăr. Privi către Chadwick.

— Revendic onoarea de a coborî primul. Mă însoțești?

Americanul simți dintr-odată că-l ia cu frig la subsuori, acolo unde uniformă sa era impregnată de sudoare, dar replică simplu, ridicând din umeri:

— Ne lasă jos cu o frânghie?

Lee zâmbi.

— Desigur. Numai pușcașii marini au obligația de a coborî prin forța brațelor, căpitane.

Chadwick controlă încărcătorul pistolului de calibru 9 reglementar. Operațiunile de sabotaj nu-i plăceau deloc. Poate la fundul puțului se aflau "băieții răi" ai momentului, așteptând ca muștele să le pice în plasă. În teorie, trebuia ca luptătorii de birou ca el să analizeze tunelele nordcoreene, nu să le ia cu asalt. Dar acum nu găsea nici un mod onorabil de a ieși din situație și nu voia să facă o figură de speriat în fața lui Lee. El și inginerul făceau pereche

de câteva luni și lucraseră mereu bine împreună. Chadwick se îndoia că asta ar fi putut să dureze dacă în ocazia aceasta nu s-ar fi arătat la înălțime.

Rămase deci în așteptare, în timp ce Lee se așeza pe buza puțului, își lega o coardă de brâu și făcea semn oamenilor săi să-l lase în jos. Sudcoreeanul se balansă un moment în gol, apoi dispăru în deschizătura strâmtă, cu privirea ațintită în jos.

Puțin mai târziu, Lee dădu ordin oamenilor să se oprească. Coarda fu ridicată și veni rândul lui Chadwick să se apropie de deschizătură.

Văzu defilând încet în fața ochilor penretele crestat al puțului, care părea că vrea să-i prindă uniforma de luptă; apoi intră în zona întunecată. Își înghiți nodul pe care-l simțea în gât și încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea; era metoda cea mai simplă pentru a-și învinge teama.

Pe primii cincisprezece metri, puțul era aproape circular, dar mai departe pereții se depărtau ca partea inferioară a unei clepsidre: Chadwick se trezi suspendat în gol. Explozia demolase tavanul tunelului. Privi în jos. Pe podea era o grămadă de fragmente de rocă: cam cât să ajungă pentru umplerea a zece metri de săpătură.

Atinse pământul și fu cât pe aci să-și piardă echilibrul. Simțind că cineva îl prinde de braț, tresări involuntar și i se acceleră pulsul. Dar nu era decât Lee, care îl ajuta să se țină pe picioare.

— Cristoase! — exclamă cu voce joasă americanul. M-ai speriat.

— Scuze.

Lee îl lăsă și făcu un pas înapoi, pentru a lumina tunelul în fața lor, cu lanterna. Săpaseră tavanul la mică distanță de capătul galeriei, puțin spre o margine laterală. Tunelul avea direcția de la nord la sud și avea un diametru de cel puțin treisprezece metri, cât o șosea cu trei benzi. La o oarecare distanță de zona care era încă în construcție, podeaua, pereții și tavanul erau oarecum finisate. Pe sus erau înșirate lămpi, dar acum nu erau aprinse și unica lumină era dată de lanterna lui Lee și de soarele care își trimitea razele prin spărtura de sus.

În curând coborâră și alți oameni, cu arme și explozivi. Chadwick ceru explicații asupra planului de plantare a explozivului plastic pe care începuseră să-l lipească de pereți.

— Cât îți va trebui pentru a distruge șoseaua asta subterană?

Lee își lăsă capul pe o parte, studiind cu dificultate tunelul învăluit în negură și încă plin de praful suspendat în aer.

— Circa o tonă de C4, cred. Ne va trebui toată după amiaza pentru a lega încărcăturile. E una dintre cele mai mari "autostrăzi subterane" pe care am găsit-o.

Rânji ca o fiară și ridică din umeri.

— Cine știe... poate deseară, dacă calculăm bine, vom putea arunca totul în aer chiar peste comuniști, când vor reveni la lucru.

În timp ce oamenii lui Lee continuau să coboare materialele prin deschiderea strâmtă, cei doi căpitani porniră în explorarea tunelului, însoțiți de șapte soldați înarmați cu M16. Geniștii doreau să-și desfășoare munca fără griji, și Chadwick intenționa să privească bine toate lucrările, înainte de a distruge galeria.

Temerile sale dispărură de îndată ce înțelese că inamicul era absent.

— Ce scrie pe perete? — întrebă americanul, când descoperi un scris în caractere hangul.

Lee se apropie.

— Inscripția spune că aceasta este "Galeria conștiinței socialiste".

Sudcoreeanul părea în același timp și vesel și indignat.

— Eh, o să mai rămână astfel pentru puține ore; apoi va deveni "Galeria socialistă prăbușită".

Scoase aparatul de fotografiat și făcu două poze ale înscrisului.

În acel punct parcurseseră deja circa trei sute de metri fără să vadă mare lucru. Roca finisată a pentrușilor și podelei, din loc în loc câte o gură de ventilație, și acum înscrisul. Totul părea liniștit, dar fiecare pas îi purta mai aproape de teritoriul nord coreean.

Câteva metri mai în față, raza lanternei luminează un șir de forme nedefinite, asemănătoare cu niște cutii mari, care blocau trecerea. Mașini mari de construcții? Părea puțin probabil. Pentru a săpa o galerie nu se foloseau buldozere.

Grăbiră pasul pentru a ajunge la acele forme întunecate. După vreo douăzeci de pași. Chadwick se opri brusc.

— Fir-ar să fie! Căpitane Lee, spune-mi că nu este adevărat.

Cu lumina lanternei, americanul descoperi forma rotunjită a turelei unui car armat, apoi pe aceea a unui al doilea și al treilea. Trei tancuri, cu turelele îndreptate către înainte, gata de plecare, unul alături de celălalt în galerie.

Lee se întoarse să dea un ordin unui soldat, care se îndepărtă în fugă. Chadwick înțelegea suficientă coreeană pentru a recunoaște cuvintele "colonel" și "alți oameni". Adică să contacteze șefii și să vină întăriri. Până la acel moment, în tunelele nordcoreenilor nu fuseseră găsite arme. Cu mare înfrigurare se întoarse spre stânga, luminând pasajul dintre tanc și perete: în spatele primului era un șir lung de alte tancuri.

Chadwick își îndreaptă spinarea și începu controlul detaliilor. Un tun de 115 mm. O mitralieră de 7,62. O altă mitralieră grea în vârful turelei, pentru lupta împotriva aviației și elicopterelor. Un far cu infraroșii montat alături de tun. Nu era nici un dubiu. Erau tancuri sovietice T-62A. Staționate într-un

tunel nordcoreean, înăuntrul liniilor Coreei de Sud.

Îl încercă o mare bucurie. Înaintea lui se afla visul tuturor ofițerilor din contraspionaj. Ar fi vrut să facă o sută de lucruri și nu știa cu care să înceapă.

Calm, își spuse. Respiră profund. Expiră îndelung și se întoarse spre Lee:

— Este posibil să lărgim intrarea pentru a putea scoate vreun tanc?

— Intenționez să cer permisiunea colonelului meu, când sosește. Dacă muncim repezitor, cred că vom fi în stare s-o facem. Am printre oamenii mei unii care au făcut cursuri de conducere pentru șenilate.

Chadwick sări pe unul din tancuri și căută bușonul rezervorului de carburant. Îl deschise, ca un copil care se bucură de o jucărie nouă.

— Gol, desigur.

— În trei sferturi de oră putem aduce motorina — zise Lee. — Nu vă faceți probleme, căpitane. Pentru a face o rampă de ieșire va fi nevoie de mai mult timp.

Chadwick se ocupa cu examinarea unuia dintre tancuri, să-i deschidă capacul turelei și să-i controleze interiorul, când sosiră doi colonei - unul american și unul sudcoreean - urmați de o echipă de pușcași în echipament greu, obosiți și asudați. Ocazia era prea frumoasă pentru a renunța la o glumă: luă poziția drepti și zise, zâmbind către cei doi ofițeri superiori:

— Mi-au venit până acasă, domnule. Pot să-i rețin?

Ofițerul de legătură cu trupele de geniu sudcoreene, colonelul Miller, se limită la un semn cu capul și zise:

— La raport, căpitane.

Dar Chadwick îi văzu pe buze umbra unui zâmbet.

Chadwick coborî de pe tanc și salută din nou.

— Domnule, se află cel puțin un batalion de blindate, aici în galerie. Rancuri T-62, în rânduri câte trei. Dacă m-am urcat pe turelă, am văzut alte blindate până unde luminează lanterna mea. Rezervoarele sunt goale, dar au muniții pentru armele de la bord.

— Bine. Ai grijă să controlezi tot, documente și alte informații. Nu neglijați inscripțiile exterioare. După cum mi s-a raportat, este posibil să recuperăm vreunul?

— Geniștii cred că este posibil, domnule colonel - zise Chadwick, arătând către Lee. Coreeanul stătea de vorbă cu superiorul său, care zâmbea și făcea gesturi largi de aprobare.

— Atunci, continuați. Cu căpitanul Lee, explorați tunelul pentru a vedea ce mai conține. Fotografați totul. Nu mergeți mai departe de o jumătate de kilometru începând din acest punct. Și mai ales, nu declanșați vreun război, căpitane.

După fața îngrijorată a colonelului, Chadwick înțelese că nu era o glumă.

— Am înțeles, domnule.

Chadwick îl chemă pe Lee, care terminase discuția cu superiorul său ce se îndepărta. Nicicând nu se mai văzuse un colonel sudcoreean care să se miște cu o grabă așa de mare...

Înaintară încet, un ofițer de fiecare lateral, urmat de trei soldați în ținută de luptă.

Chadwick își privi ceasul. Ora 14.30. La suprafață erau 35 de grade, dar galeria era rece ca pivnița lui de acasă, din Statele Unite. Singura iluminare era dată de lămpile lor. Începând de la punctul prin care intraseră, tunelul făcuse deja câteva mici curbe: probabil pentru a evita vreo formație de rocă și pentru a-l încurca pe cel care ar fi încercat să depisteze direcția de la suprafață. Deoarece nu erau alte lumini, Chadwick începu să strige «Foto!» înainte de fiecare declanșare a aparatului: astfel, însoțitorii puteau să închidă ochii și nu erau orbiți de lumina blitzului.

Lee avea interes numai pentru galerie: măsura rapid distanțele și controla orientarea.

Chadwick numără șenilatele. Treizeci și unu, ca la carte; clasică forță a unui batalion blindat. Și mai înainte erau camioanele, jeepurile și restul de echipament. Tot acel material trebuie să fi fost adus acolo de cineva care iubea ordinea. După fiecare tip de vehicul, Chadwick aproape știa la ce trebuia să se aștepte.

Dar de ce să le ascunzi sub pământ? Își imaginase mereu că nord-coreenii vedeau tunelurile lor ca pe ceva mai mult decât simple șosele prin care se puteau infiltra în Sud. Dar o confirmare pe o scară atât de mare era complet neașteptată. Cu toate acestea, din punct de vedere militar problema avea un oarecare sens. Acumularea în poziție avansată a acelui tip de material de război demonstra o intenție clară a unei ofensive masive dincolo de ZD și n-ar fi permis americanilor și sudcoreenilor să aducă în timp util forțele lor la frontieră. Dar oare nordcoreenii se așteptau ca acele tancuri să rămână nederanjate acolo, jos, an după an, până la momentul folosirii lor, fără a fi descoperite?

În spatele carelor armate, vehiculele erau în rând câte două: rămânea gol un pasaj. După Chadwick, acum trebuia să dea peste autocisterne; și într-adevăr, câteva momente mai târziu, zări cilindrii turtiți care conțineau motorina pe care tancurile T-62 o consumau cu zecile de litri. Dincolo de cisterne se afla încă un rând de piese de artilerie de câmp tractată de 122 mm; de la acel punct înapoi, galeria era goală. Chadwick și oamenii săi se opriră.

Primul care spuse ceva fu Lee:

— Cred că ar trebui să continuăm, căpitane. Trebuie să descoperim ce altceva conține galeria.

— Cât drum am făcut?

— Cinci sute de metri, nu mai mult. Mai e o jumătate de kilometru până la graniță.

Chadwick simți cum îi trece încordarea. Se întoarse la greutatea responsabilităților sale.

— Da, dar suntem în ZD. Hai, căpitane. Am pus mâna pe un batalion blindat fără să tragem un foc de pușcă. Să ne întoarcem cu avantajul acesta.

O clipă, Lee fu indecis: să respecte ordinele, bunul simț sau curiozitatea. Apoi ridică din umeri, resemnat.

— De acord. Să examinăm acest material, da?

— Da. Caporalul Rhee ar trebui să se ocupe de copierea tăblițelor și înscrisurilor și toate celelalte. Noi doi ar trebui să căutăm tancul de la comandă. Probabil este în prima lină...

Fu întrerupt de un zgomot puternic provenind din fundul galeriei, imediat urmat de zgomotul a ceva ce lovea unul din vehicule. Pentru o fracțiune de secundă, Chadwick se gândi că or fi aruncat în aer tunelul, dar izbitura nu cadra cu explicația asta. Apoi înțelese: o împușcătură în fața lor; zgomotul proiectilului care se lovea de metal.

Reflexele sale erau deja în acțiune.

— Inamicul! La adăpost!

Se refugie în spatele masivelor roți ale unuia din tunuri. Fără să gândească, stinse lampa și cu cealaltă mână scoase pistolul. Nu-și dădu seama că îl avea în mână decât când încercă să bage glonț pe teavă fără să lase lanterna.

"Calmează-te" își spuse Chadwick, și se aplecă și mai mult în genunchi. Toate lanternele erau stinse, în afara uneia, căzute din mâna unui soldat, și care ajunsese în mijlocul galeriei. Ecoul primelor împușcături răsună încă în tunel.

Înainte ca ecoul să se stingă definitiv, o rafală lovi terenul în preajma lămpii căzute. Proiectilele ricoșară pe podea și loviră mai departe pereții și vehiculele. Unul lovi un soldat sud-coreean și acesta căzu moale, într-o baltă de sânge. Un altul lovi alt soldat, care căzu în față, ducându-și mâinile la față, unde fusese rănit. Ultimul lovi lampa, care se stinse. Tunelul căzu în negură și în liniște. Și Chadwick auzi ecoul unor voci. Nordcoreene.

Întunericul era spart numai de scânteii, de flăcări, care deveneau din ce în ce mai dese pentru că nordcoreenii se apropiau. Trăgeau ținând armele la șold și împrășcau toată galeria cu plumbi. Oamenii lui Lee răspunseră la foc, ținând spre locurile din care se vedeau pornind gloanțele, și Chadwick văzu

umbra inamicilor care fuseseră loviți. Dar atacul nu se întrerupse.

Se aruncă la sol când auzi loviturile gloanțelor pe cauciucurile din spatele său. Doamne! Nordcoreenii erau din ce în ce mai aproape și erau prea mulți! Teama îi strânse stomacul, sfātuindu-l să se ridice și să fugă. Dar se opuse tentației. Fuga era modul del mai sigur de a fi omorât.

Ceva greu se lovi în cauciuc și Chadwick se trase într-o parte, rotindu-se. La fulgerele împușcăturilor desluși o cizmă de formă necunoscută: un soldat nordcoreean, care ridicase automatul AK-47 pentru a trage. Cu o mișcare convulsivă, Chadwick apăsă trăgaciul. Pistolul se descărcă de mai multe ori în timp ce americanul continua să tragă fără să se gândească.

Patru lovituri. Cinci. "Ajunge!" strigă ceva în mintea lui. Chadwick ridică degetul de pe trăgaci și îl privi pe omul pe care îl lovise și care mai respira încă. Două proiectile intraseră în stomacul nordcoreeanului și-i scosese mâțele. Al treilea și al patrulea, din cauza reculului care făcuse să se ridice țeava, îl loviseră în piept. Al cincilea și ultimul îi deschisese gâtul.

Lui Chadwick îi fu greu să se abțină să nu vomite. Nu mai ucisese până atunci un om; acum descoperi că senzația nu îi plăcea. Târându-se pe sol, se refugie în spatele altui cauciuc, depărtându-se de cadavru.

Când fu din nou la adăpost sigur, privi cercetător scena din fața lui. Podeaua tunelului era acoperită de corpuri însângerate. Nimeni nu se mișca. Chadwick își regăsi stăpânirea de sine. Îi reveni și simțul auzului, și prima lui impresie fu că focul încrucișat de puști era mai puțin intens. Ascultă cu mai mare atenție, apoi aruncă o privire fugară în jur, descoperindu-l pe Lee, pe cealaltă latură a tunelului, iluminat de fulgerele de la capătul țevii. Nimeni nu răspundea loviturilor sale. Pentru mai multă siguranță, așteaptă încă puțin și apoi se târî lângă sudcoreean, ținându-se cât mai aproape de sol și dorindu-și ca soldații tovarășului său să nu tragă orbește.

Se prinse de centura lui Lee și îi indică fundul tunelului, strigând:

— S-a terminat! Sunt morți toți!

Trebuie să o repete de mai multe ori pentru a se face înțelese.

Lee în fine înțelese, luă fluierul pe care îl purta la gât și emise trei șuierături scurte. Încetați focul. Oamenii încetară să mai tragă și începură să aprindă lanternele.

Sudcoreeanul strigă câteva comenzi scurte în limba sa și ieși la loc deschis. Fără să coboare puștile M16, oamenii examinează corpurile imobile, căutând supraviețuitorii, dar nu găsiră nici unul. Erau morți patru sudcoreeni și nouă din Nord. Câteva dâre de sânge arătau că atacatorii își luaseră răniții.

Chadwick se alătură lui Lee, cu pistolul în mână. Îl încerca un calm straniu, ca și cum omul care luase parte la înfruntare fusese o cu totul altă persoană.

— Căpitane, știm amândoi că era numai o patrulă. Dar se vor întoarce dintr-o clipă în alta, și atunci vor aduce după ei întreaga armată.

— Așa mă gândeam și eu. Trebuie să minăm și să distrugem acest depozit. O să aducem termit și explozivi. Putem pune încărcăturile în cinci minute după ce le vom avea aici.

Chadwick privi găurile făcute de gloanțe pe una dintre cisterne. Clătină obosit capul și comentă:

— Numai să ne ajungă timpul.

Între timp soseau alți oameni. Trei soldați purtau o mitralieră și câteva lăzi de muniție; le puseră pe sol în fața vehiculelor și începură să pregătească arma. Deasupra țevii, Chadwick distinse un tub gros; înțelese că era un vizor în infraroșu. Dacă nordcoreenii s-ar fi întors la atac, măcar cei din Sud ar fi tras primul foc.

Urmări munca geniștilor, minunându-se până la ce punct neglijau măsurile de siguranță și procedurile normale. Puneau pe vehicule o ladă de C4 și le amorsau, împrăștiau în toate părțile încărcăturile de termit și lăsau pe podea lăzi întregi de exploziv, fără să le lege la detonatoare.

Munceau cu calmitate, în limitele posibile, dar erau nevoiți să se folosească de lanterne și Chadwick știa că constituiau o țintă ușoară.

Erau încă în desfășurarea muncii când în tunel șuieră un zgomot ca un lătrat: mitraliera deschisese focul. Lee strigă câteva ordine și oamenii începură să lucreze cu și mai mare grabă. Acum, în loc să mai planteze noi încărcături, legau cablurile dintre ele la cele existente și se retrăgeau spre deschizătura din care coborâseră. Inamicul răspunse la focul mitralierei: împușcături izolate și rafale de arme automate.

Chadwick văzu ieșind din întuneric o formă rotundă și imediat se ascunse în dosul unui camion-cisternă lovit de o rafală. *Whummp!* Podeaua tremură de explozia grenadei nordcoreene. Fragmentele loviră echipa de la mitralieră. Ochitorul scăpă un strigăt și căzu la pământ, mort. Cei doi servanți erau grav răniți, arma devenise o grămăjoară de fier vechi. Apoi galeria fu invadată de un fum acru care tăia respirația și reducea vizibilitatea la câțiva metri. Sute de proiectile zumzăiau în aer și ricoșau de pereți. Părea imposibil să se miște fără a fi loviți. Toți trăgeau orbește, oprindu-se numai pentru a schimba încărcăturile. Sosiră alți soldați sudcoreeni, care îi îndepărtară pe geniștii ce încă mai plantau explozibili. Câțiva fuseră loviți și căzură la pământ. Ceilalți fugiră pentru a se refugia în dosul vreunui adăpost întâmplător - cauciucuri de camion, cutiile goale, corpurile celor căzuți - și deschiseră la rândul lor focul.

Fără a se mișca din propria ascunzătoare, Chadwick căută figura lui Lee. Sudcoreeanul, cu o față ce arăta o profundă concentrare, lega niște fire între ele. Când termină, se întoarse către Chadwick, îi făcu un semn și se întoarse

să mai lege niște fire.

În mijlocul vacarmului de împușcături se auzi un sunet metalic, și Chadwick răsuci capul. O trompetă. "Doamne" își zise. "Nordcoreenii folosesc încă trompete." Își aminti de tatăl său, care îi descrisese avalanșele umane lansate la atac, în timpul Războiului din Coreea.

Strânse mai tare pistolul în mână.

Whummp! Whummp! Whummp! Explodară alte grenade, în succesiune rapidă, împrăștiind peste apărători o ploaie de fragmente mortale. Pulberea și fumul transformară scena într-un coșmar.

Din fum ieși o grupă de soldați nordcoreeni, împinsă la asalt de sunetele trompetei. Fu doborâtă de focul concentrat al puștilor, dar în spatele primului rând apărură de îndată un al doilea, și trompeta continuă să sune.

Chadwick auzi ridicându-se de la oamenii de alături un strigăt de mânie. Un sergent sudcoreean, masiv, ieși de la adăpost, își depărtă picioarele pentru a-și menține echilibrul și goli asupra nordcoreenilor încărcătorul puștii M16. Patru inamici căzură la pământ, loviți la corp, la cap, la brațe. Dar și sergentul căzu, secerat de o rafală de AK.

Timpul păru să se fi oprit, în timp ce lupta se apropia din ce în ce.

Chadwick văzu trecând în fugă prin fața lui un nordcoreean, cu capul aplecat, ce se îndrepta către geniștii care încă mai lucrau. Ochi în grabă și trase două focuri. Soldatul se clătină și căzu la pământ.

Întorcându-se, americanul văzu venind un altul, care ridicase pușca pentru a-i sparge capul cu patul. Chadwick se aruncă într-o parte și pușca îl lovi în braț. Strângând din dinți de durere, trase un foc în stomacul omului. Nordcoreeanul se îndoi într-o parte și căzu moale.

Chadwick îngenunche, încercând să-și maseze brațul. I se părea că îl pusese într-o oală ce fierbea.

— Căpitane Chadwick!

Înălță privirea, fără să înțeleagă. Întregul tunel era acoperit cu corpuri, răsturnate în poziții absurde, ca păpușile dezmembrate. Lee îl strigă din nou. Sudcoreenii se retrăgeau. Câțiva dintre ei continuau să tragă în mijlocul fumului, pentru a opri avansarea inamicului, dar ceilalți se îndreptau către puțul prin care intraseră: purtau cu ei răniții și mergeau aplecați.

Chadwick se apropie de coreean.

— Ai terminat?

Aerul saturat de fum îl ardea în gât.

Lee răspunse afirmativ.

— Totul este legat.

Cu policele, indică ieșirea.

— Aș sugera s-o-ntindem, cât mai avem posibilitatea s-o facem!

Din fundul tunelului ajunse din nou sunetul trompetei.

Răpăitul armelor AK-47 deveni mai intens, alte umbre ieșiră din fum. Un alt atac al nordcoreenilor. Unul din oamenii lui Lee se întoarse să-i avertizeze și căzu la pământ, cu o gaură în mijlocul frunții.

Chadwick prinse pușca M16 a mortului și trase o rafală către fundul tunelului, strângând din dinți pentru că reculul îi produsese durere în brațul lovit. Unul din nordcoreeni căzu, acoperit de sânge. Ceilalți fugiră la adăpost.

— Vino, căpitane! Nu este momentul să faci pe eroul!

Lee îl luă de braț și îl trase de acolo, dar ceea ce-l făcu să grăbească pasul pe Chadwick fu un proiectil care îi trecu la mică distanță de obraz. Sudcoreeanul avea dreptate. Era timpul să-și ia tălpășița.

Împreună cu ariegarda, dădură înapoi către intrarea tunelului, mișcându-se cât mai rapid posibil, dar căutând să nu se expună la focul inamic. Înapoia lor, trompeta își urla îndemnurile.

Ajunseră la primul rând de T-62 înainte ca nordcoreenii să înțeleagă că se îndepărtaseră. Apoi câteva proiectile începură să lovească vehiculele și pietrele din jurul lor. Chadwick și tovarăși săi o luară la fugă. Americanul simți o atingere la cot; întorcând capul, văzu că omul care îi fusese alături acum era la pământ, murdar de sânge.

Se aplecă asupra sudcoreeanului și îl prinse de braț, încercând să-l ajute să se ridice, dar omul nu se mișcă.

— Lasă-l, e mort! — îi strigă Lee, trăgându-l către intrare. Chadwick îi dădu ascultare.

Continuă să fugă, împinși de spaimă.

Înapoia lor, strigăte seci și tropăit de cizme în fugă.

Respirând greu, dădură colțul după ultimul cot al galeriei și văzură raza de lumină a zilei care venea din puț... și care ilumina ceva și mai interesant: două scări de frânghie. Chadwick nu încetini ritmul; sări pe scară și începu să se cațere. Dintr-odată durerea din braț nu mai avea nici o importanță. Din înaltul puțului, soldații îi îndemnau să se grăbească; sergentul lui Lee ținea pregătit detonatorul.

De îndată ce ieșeau din puț, erau luați de subsuori și trași afară în grabă. Când toți ieșiră, sergentul strigă un avertisment în coreeană și apăsă maneta.

Nu fu o explozie seacă, ca în manuale. La început se auzi numai un huruit slab, în surdină, apoi un răget puternic și în fine o serie de mișcări. Vibrația dură câteva secunde și apoi o undă de șoc, prea puternică pentru a fi definită sunet, îi trânti la pământ. Din puț ieșiră flăcări, fum și bucăți de rocă, în timp ce terenul se lăsa lent, pentru a forma un canal jos, neregulat, îndreptat către nord. Tunelul se prăbușise.

Chadwick rămase nemișcat câteva momente. Își privi însoțitorii, care

aveau un aer zăpăcit. Și Lee era la pământ și respira greu, acoperindu-și capul ca un boxer care luase prea mulți pumni în figură.

După un timp, Chadwick se ridică și studie în liniște șanțul creat de exploziv, care devenise mormântul unui întreg batalion blindat nordcoreean și al apărătorilor săi. Câteva momente mai târziu își dădu seama că Lee se apropiase de el.

Sudcoreeanul era acoperit de pulbere, dar zâmbea.

— Ai văzut? Până la urmă am reușit să-l prăbușim în capul comuniștilor.

Chadwick întoarse privirea către tunelul distrus.

— Da, le-am tras-o.

Privi în jos către teren, ca și cum pietrele sparte și iarba arsă de soare ar fi putut să-i dezvăluie intențiile inamicului. Clătină din cap: răspunsurile erau îngropate prea adânc, precum erau resturile carelor armate nordcoreene.

Ce intenții aveau oare acei nordcoreeni?

1

Scânteii

20 august. Telejurnalul de dimineață

Cu aerul cel mai serios din lume, prezentatorul ridică ochii către telecameră.

«În primul răspuns oficial nordcoreean asupra descoperirii unui tunel plin de armament efectuată de ofițeri americani și sudcoreeni, radio Pyongyang a dezmințit descoperirea definind-o ca "o absurdă falsificare și o minciună sfruntată inventată de elita militaristă care ocupă Seulul".»

Prezentatorul stației din Atlanta și biroul său hipertehnologizat dispărură pentru a fi înlocuiți de imagini de arhivă: gardurile de sârmă ghimpată și dealurile deșertice din zona demilitarizată.

«La Panmunjon, la reuniunea ordinară a Comisiei Națiunilor Unite pentru armistițiu, nordcoreenii au respins atât cererea de explicații cât și cea de compensații pentru pierderile suferite de sudcoreeni în timpul confruntărilor de la frontieră. Ca răspuns la acest comportament, negociatorii ONU au anunțat intenția de a continua în presiunile lor asupra Coreei de Nord până când vor fi obținut satisfacție.»

Pe ecran apăruă imagini din Seul: străzile din jurul universității, pline de studenți care demonstau și de polițiști impasibili, între aruncări de cocktailuri Molotov și salve de grenade lacrimogene.

«Alte vești din Coreea. Studenții extremiști au început o nouă campanie de proteste contra guvernului: poliția a răspuns prin folosirea tunurilor cu apă

și a gazelor lacrimogene. În ciocniri, numai pe durata a două ore au fost rănite zece persoane dintre demonstranți și forțele de ordine. Conducătorii mișcării studențești au promis că nu vor înceta exercitarea presiunilor asupra guvernului până când Adunarea Națională din Coreea de Sud nu va fi acceptat cererea lor pentru noi alegeri prezidențiale și pentru o mișcare semnificativă către o reunificare pașnică cu Coreea de Nord.»

Cu un efect de disoluție, din imaginile protestelor studențești se trecu la un prim plan al comentatorului din Atlanta.

«Din cronica internă reținem știrea potrivit căreia poliția californiană a afirmat că deține noi indicii pentru a rezolva misterul crimelor atribuite celui care a fost numit "monstrul de pe plajă"...»

25 august. Pyongyang, Coreea de Nord

O sută cincizeci de kilometri la nord de zona demilitarizată, capitala Republicii democratice populare Coreea dormita sub canicula după amiezii. Ca în toate creațiile artificiale, fiecare aspect al Pyongyang-ului reflecta convingerile constructorilor săi și scara priorităților lor.

Orașul era un amalgam de nesfârșite grupuri de blocuri de locuințe urâte și identice, de bulevarde largi dar goale, de statui idealizate, mult mai mari decât formatul natural, și de construcții grele statale. Pe fiecare dintre construcțiile șterse atârnavă panouri propagandistice care îi îndemneau pe trecători să "Lupte mai intens pentru Pământul Părinților", le reaminteau că "Munca este onoarea și datoria sacră a fiecărui cetățean", îi invitau la "Autosuficiență prin intermediul acțiunii colective". La principalele intersecții, difuzoarele repetau interminabila litanie a elogiilor Marelui Conducător Kim Il-Sung și a fiului său Kim Jong-Il, Iubitul Conducător. Văzut în întregul său, Pyongyang răsărea între cele două râuri ale sale ca un monument de beton armat care demonstra lipsa de importanță a individului, dar puterea extraordinară a statului.

Pușinii trecători care se aventurau de-a lungul străzilor pe care le cotropise zăduful aveau un aspect serios și erau îmbrăcați cu haine bine croite: singura notă de culoare era dată de insigna obligatorie cu imaginea lui Kim Il-Sung pe care o purtau la rever. În ciuda soarelui dogorător, mergeau grăbiți, atenți să nu trezească curiozitatea cuiva și să nu se arate prea încrezuți. Coreea de Nord era o republică a muncitorilor și era de așteptat ca locuitorii ei să muncească. Pentru cei care nu înțeleseseră, lagărele de reeducare erau mereu deschise.

Centrul nevralgic a acestui oraș steril și fără zâmbete răsărea în capătul unuia din cele două mari bulevarde goale: era un bloc înalt din piatră cenușie și beton, care semăna mai mult cu o fortăreață decât cu o clădire de birouri.

Pe fiecare laterală a intrării principale străjuiau câte o grupă de polițiști înarmați. Păreau niște furnici în comparație cu steagurile, lungi de șaizeci de metri, care reproduceau portretele lui Kim Il-Sung și Kim Jong-Il.

În interior, miile de funcționari, de mici funcționari ai partidului și de agenți ai poliției de stat care lucrau în clădire își desfășurau în liniște activitățile. Răspundeau la telefon, băteau la mașină documente, arhivau rapoarte: totul într-o liniște nenaturală. Și pentru asta exista o explicație simplă. Să-ți exteriorizezi sentimentele și propriile emoții era considerat contraproductiv și suspect, și în spatele unui presupus prieten putea foarte ușor să fie un rival, mereu la pândă pentru a surprinde o indiscreție, un murmur de protest, un început de trădare îndreptată împotriva statului și a Marelui Conducător al acestuia. Tăcerea era singurul mod de supraviețuire în labirintul coridoarelor cartierului general al Partidului muncitorilor.

Și numai un om, în mijlocul tuturor acelor multe mii, putea să vorbească liber și fără temeri.

25 august. Cartierul general al partidului, Pyongyang

Kim Jong-Il îl fixa cu ochi arzători pe ofițerul cel slab cu părul sur, care rămăsese în fața lui în poziția drepti. Lumina unei lămpi de birou se reflecta în lentilele groase ale ochelarilor săi cu montură neagră și sublinia picăturile de sudoare de pe fruntea ofițerului.

— Te fac personal responsabil de insucces — continuă Kim. Prostia ta te-a făcut să duci în tunel cu prea mult timp înainte prețioase furnituri militare. Incompetența ta a dat posibilitatea americanilor să le descopere. Lăudăroșenia ta le-a permis să pună mâna pe ele!

Omul vru să vorbească, dar Kim îl întrerupse.

— Liniște! Ai trădat și ai pus în pericol proiectul nostru istoric. Nu vreau să aud scuze. — Se întoarse către el. — Tovarășe, când ai intrat în această încăpere erai colonel. Acum vei ieși cu gradul de locotenent. Un locotenent la comanda unui pluton disciplinar.

Kim zâmbi văzând fața ofițerului. Într-o clipă îi ștersese treizeci de ani de carieră. — Acum dispari de-aici, nu vreau să te mai văd.

Așteptă în liniște ca gărzile sale să-l îndepărteze pe individ. Într-adevăr, nici un drog nu putea să-i ofere exaltarea pe care o încerca în exercitarea puterii sale de fiu și moștenitor al Marelui Conducător.

Dar încet-încet sentimentul acela fu înlocuit de nemulțumire. Tunelul în care nimeriseră întâmplător americanii era numai unul din atâtea, numai că inamicul fusese pus în cunoștință de cauză. Acum era necesar să întrerupă lucrul în celelalte galerii, sau măcar până ce vor reuși să inducă un fals sens

de siguranță americanilor și prietenilor acestora de la Seul. Kim Jong-Il vedea încă o dată alunecând către un viitor imprecis propriile planuri, dar nu voia să se gândească la aceasta. Nu învățase niciodată ce înseamnă aceea răbdarea.

Povestea îi scăpa din mână. Din zi în zi Sudul își întărea economia și armata. Din zi în zi, cele două jumătăți ale Coreei se îndepărtau și mai mult. Din zi în zi creștea riscul ca tatăl său să moară fără a-i asigura lui Kim succesiunea.

Strânse brațele pe marginea mesei. Știa că mulți exponenți ai guvernului nordcoreean intenționau să se debaraseze de el la prima ocazie. Unii din invidie. Alții, care se autodefineau "adevărați comuniști", pentru că erau împotriva unei succesiuni dinastice. Alții, pentru că îi purtau ranchiună pentru cine știe ce greșală imaginară.

Dar cât va fi trăit Kim Il-Sung, inamicii fiului său nu puteau face nici o mișcare împotriva lui. Patruzeci de ani de domnie absolută făcuseră ca bătrânul Kim să construiască o națiune după propria imagine, guvernată de voința sa. Kim Jong-Il știa că acel tip de putere nu se putea moșteni: trebuia să și-o câștige, să o întărească cu trecerea timpului... sau cu războiul împotriva acelor blestemați de americani.

Inamicii săi din interiorul guvernului făcuseră deja prima mișcare împotriva lui. Kim își aminti cu un fior bomba plasată în trenul personal al tatălui de câțiva ofițeri devotați generalului Oh Chin-U, pe atunci ministru al apărării și conducătorul facțiunii nordcoreene favorabile Chinei. Tentativa de asasinat eșuase și conspiratorii sfârșiseră în morminte fără nume sau la munca în lagăre speciale. Consecințele sale, însă, țineau încă în alarmă Partidul, armata și ministerul Externelor.

Kim Jong-Il zâmbi. Nu toate acele consecințe fuseseră negative. El se folosisese de suspiciunile unui amestec chinez pentru a-și convinge tatăl să se apropie de sovietici, și asta fusese o mișcare esențială pentru planul său. Numai sovieticii dispuneau de arme moderne care erau necesare Armatei Poporului pentru a ține piept americanilor și marionetelor lor. Dar Kim nu își făcea iluzii asupra motivelor care îi asiguraseră sprijinul rus: sovieticii nu credeau în pomeni. Credeau în putere.

Și fiecare armă de înaltă tehnologie pe care Uniunea Sovietică o ceda Coreei de Nord extindea dominația rusească la Pyongyang. Mai devreme sau mai târziu, nu se mai putea întoarce înapoi. El și tatăl său vor fi sfârșit prin a vinde mult iubita lor autonomie, în schimbul unor rachete radar, tancuri moderne, submarine superavansate.

Kim Jong-Il cunoștea acel risc. Dar, în fond, ce era viața altceva decât o lungă serie de riscuri? Mai bine s-o privească drept o formă de cursă între dominarea sovietică și puterea militară. Mai bună pentru războiul care i-ar fi

asigurat succesiunea decât mâna atentatorului sau decât sănătatea tatălui.

Și acum un ofițer incompetent pusese în încurcătură toate preparativele pentru război. Prostul ăla! Ar fi trebuit să pună să-l împuște, se gândi el făcând o strâmbătură.

Trebuia să găsească ceva cu care să distragă atenția americanilor. Ceva care să pună în lumină proastă pe lacheii din Sud, care să-i îndepărteze de protectorii lor.

Ridică receptorul telefonului și ordonă să i se aducă anumite dosare. Nu intenționa să se oprească până nu găsea ceea ce căuta.

Când găsi, soarele răsărise de mult timp.

29 august. Cartierul general al Partidului, Pyongyang

Kang Huyn-chan ședea rigid pe fotoliul din piele cu spătar înalt, ținându-și drept capul fără pic de păr, cu privirea fixă. Degetele lungi, aproape feminine, pe care vârsta își pusese amprenta, rămăneau imobile pe pantalonii cenușii din bumbac, de țaran. Sub mâini, Kang avea proba tangibilă a celor șaptezeci de ani ai săi: cu timpul, picioarele deveniseră subțiri ca niște bastoane. Pe vremuri erau tari și musculoase, și îl purtaseră pe toți munții din Manciuria pentru lupta împotriva japonezilor, cu partizanii. Zâmbi cu amărăciune. Toată viața se bătuse pentru Partid, la început ca soldat, apoi ca spion și în sfârșit ca șef al spionilor. Și toate acestea nu aveau nici cea mai mică importanță, în acel moment.

Una din gărzile de corp, cu față amenințătoare, îl introdusese în biroul imaculat, îi ordonase să șadă și îl lăsase să aștepte acolo pentru aproape o jumătate de oră, în timp ce din mica încăpere de baie alăturată îi ajungea la urechi zgomotul apei care curgea.

Kang cunoștea perfect jocul: el însuși îl practicase de nenumărate ori, în cei patruzeci de ani de serviciu la ordinele Departamentului de cercetări al Comitetului central. Liniștea, îndoiala, lunga așteptare, îl rodeau în suflet. Totul pentru a duce la disperare pe subordonatul căzut în dizgrație, sau pe cale de a cădea.

Predecesorul său în funcția de director al Secțiunii cercetări Sud trebuie să fi avut o întâlnire identică cu a lui, înainte de "a se retrage" la vreo unitate specială agricolă. Pentru o clipă pe Kang îl încercă o furie intensă pentru injustiția situației. Predecesorul său comisese erori grave, care pusese statul într-o poziție incomodă. Dar el nu făcuse nimic asemănător. Era la curent cu furia lui Kim pentru catastrofa tunelului, dar nu era vorba de un incident care cădea în responsabilitatea sa. Atunci de ce oare l-o fi chemat?

Cu mare greutate își impuse să fie calm. Furia nu l-ar fi ajutat, ba chiar ar

fi înrăutățit lucrurile. Kang fusese întotdeauna un fatalist. Poziția în care ajunsese implica mari recompense, cărora le corespundeau riscuri la fel de mari. Astfel stăteau lucrurile și nimic nu le puteau schimba.

— Dragul meu Kang, ce bucuros sunt că te văd! Arăți într-adevăr bine!

Cu un zâmbet larg, fiul Marelui Conducător ieși din baie.

Kang rămase fără replică. Nu se așteptase la o întâmpinare așa de amicală. Se grăbi să se ridice și să se încline în fața celui care era cunoscut ca Iubitul Conducător.

Kim se apropie de birou și-i făcu lui Kang semn să se așeze.

— Șezi, șezi! Dragă Kang, nu e momentul să ne formalizăm. Avem aici o întâlnire de lucru, între doi vechi prieteni și tovarăși care au muncit asiduu numai în sprijinul operei de salvare a Revoluției, nu ești de acord?

Kang se așază din nou, reflectând asupra neașteptatei primiri. Omul acela trebuie că urma să-i ceară ceva. Asta gândea. De spus, spuse altceva:

— Iubite Conducător, sunt onorat de primirea pe care mi-ai făcut-o.

Kim se lăsă să cadă greu în fotoliul său. Moștenise de la tată corpul masiv, dar spre deosebire de acesta, el nu era obligat încă de circumstanțe să renunțe la mâncărurile bune care îngrașă.

Contrastul între țărani din Nord, slabi și denutriți, și omul obez care intenționa să-i comande se preta la orice reflecții, dar Kang abandonă imediat acel șir de gânduri. În Republica democrat-populară Coreea, ironia nu era la mare preț, mai ales pentru un om în poziția sa.

— Spune-mi, tovarășe Kang, ai urmărit recente evenimente din Sud?

— Da, Iubite Conducător.

Ce-o crede el că făcea toată ziua, că citește poezii?

— Excelent. Atunci, spune-mi, tovarășe, cum ai analiza aceste evenimente, și în particular marile proteste studențești din Seul?

Expresia omului era indescifrabilă. Kang se retrase în interpretările propagandei oficiale și înălță din umeri.

— Este o poveste veche, Iubite Conducător. Olimpiada și alegerile truate au oferit regimului un pic de liniște, dar elemente noi se pun împotriva lor pentru a putea obține o reformă semnificativă.

— Și posibilitățile lor de reușită?

Kang clătină din cap.

— Inexistente. Protestele de stradă fără coordonare nu folosesc împotriva unui regim fascist care este de-acum consolidat.

Unde voia să lovească oare omul acela?

Kim Jong-Il se întoarse către el.

— Atunci, de ce nu îi susținem pe acei progresiști? Sigur că ai văzut în acele demonstrații de stradă o bună ocazie pentru a interveni. Pentru a forma

un front unitar.

Ho, Ho! Kang se întrebă care dintre dușmanii săi îi băgase în cap acele tâmpenii. Deja "arsese" prea mulți agenți în tentativa de a coordona protestele studenților sudcoreeni. Mai bine să-i scoată din minte ideea asta.

— Desigur – spuse – asemenea dezvoltări ne-ar putea fi de folos cu adevărat. Totuși, imensa majoritate a acelor studenți nu a ajuns la nivelul necesar de conștiință revoluționară. Doresc reunificarea cu noi, dar nu acceptă disciplina necesară pentru a o obține. Prin urmare, în ultima serie de demonstrații, unele dintre cele mai bune rețele ale noastre au fost trădate. Riscul, acolo, este încă prea mare față de câștig, Iubite Conducător.

Pe fața lui Kim, zâmbetul lăasă loc unei expresii impasibile, indescifrabile, și Kang simți nevoia să temporizeze.

— Normal, vom continua să evaluăm diferitele posibilități, de fiecare dată când apare ceva nou.

Kim reîncepu să zâmbească.

— Sunt mulțumit, tovarășe. Te-am considerat întotdeauna o persoană cu bun simț.

Ridică o mână.

— Și, evident, sfatul tău asupra acestor probleme va fi pentru mine ultimul cuvânt. Să-i lăsăm în voia lor pe acei studenți din Sud.

Kang îi adresează o plecăciune, satisfăcut. Era greu să reușească să-l convingă așa ușor pe Iubitul Conducător să renunțe la o propunere, chiar atunci când o formulă cu atâta grijă.

— Spune-mi, cum decurge proiectul Scorpionul?

Kang fu surprins de trecerea la un alt argument. Îl privi cu atenție pe Kim. Iată în fine adevăratul obiect al discuției. Propunerea de a ajuta pe studenții sudcoreeni era numai un fals obiectiv, un sistem pentru a trece la un subiect și mai important pentru Kang și pentru Departamentul cercetări: proiectul Scorio.

Acel proiect era mândria lui Kang. Îl ținuse ocupat mare parte din cariera sa și îl făcuse să ajungă pe culmile departamentului.

Scorio era un agent: o "cârțiță" implantată printre sudcoreeni în 1950, în timpul confuziei cauzate de invazia trupelor Nordului. Beria, șeful KGB din timpul lui Stalin, i-o sugerase lui Kim Il-Sung ca măsură de precauție, în cazul unui insucces militar. Credea că ar fi fost relativ ușor să creeze pentru agent o acoperire - sau, cum se spunea în serviciile secrete, o "legendă" - dat fiind haosul din acea perioadă.

Și așa se întâmplase. Omul cunoscut cu numele de cod "Scorio" fusese recrutat, antrenat și îndoctrinat cu grijă și apoi trimis în Sud, în spatele liniilor dușmane, protejat numai de falsă sa identitate: aceea a unui

anticomunist mort de multă vreme într-un lagăr de prizonieri nordcoreean. Rudele adevăratului anticomunist fuseseră eliminate pentru a menține secretul absolut. Nu rămăsese în viață nimeni care ar fi putut pune în dubiu identitatea Scorio.

În cei patruzeci de ani trecuți de atunci, agentul Scorio făcuse carieră în birocrăția sudcoreeană. Și Kang fusese controlorul său încă din anii șazezi.

— Proiectul Scorio se desfășoară bine, Iubite Conducător. Omul nostru ocupă o poziție importantă în serviciile lor de siguranță.

Kim îl întrerupse.

— Excelent, tovarășe Kang. Ba chiar perfect. Se găsește exact în locul ideal pentru a executa planul pe care îl am eu în minte.

6 septembrie. Ministerul Internelor, Seul

Omul cunoscut în Coreea de Nord cu numele de Scorio se opri în fața ferestrei biroului său. De acolo, de sus, putea să vadă norișorii alb-cenușii de gaze lacrimogene care se ridicau în depărtare. Un alt protest studențesc care se transformase în încăierare. Bine, i-ar fi simplificat sarcina, chiar dacă riscurile ar fi rămas la fel de ridicate, cel puțin pentru el.

Își aminti din nou de semnalul de urgență care îi ajunsese din Nord. Ce le veniseră nebunilor ălor? Își pierduseră mințile? El funcționase ani mulți pentru a ajunge la poziția sa, pas cu pas, și acum voiau să riște totul într-o singură lovitură. Se îndepărtă de fereastră.

Trebuia să refuze executarea ordinului? Pentru un moment, îl tentă această opțiune, dar apoi și-o scoase din minte. Ar fi văzut-o ca pe o trădare, și Pyongyang avea brațele lungi. Mai bine să riște să fie descoperit de colegii săi din serviciile de siguranță sudcoreene decât moartea sigură de mâinile tovarășilor săi din Departamentul informații din Nord.

De altfel, misiunea care îi fusese încredințată avea și o latură frumoasă, cerea o doză mare de viclenie. Un cuvânt pe ici, o sugestie pe dincolo. Și totul mergea perfect cu personalitatea sa ascunsă. În anii de serviciu și de discursuri pline de substanță își dobândise faima unui anticomunist intransigent. Ancheta care ar fi căutat ceva în activitatea sa dacă ceva n-ar fi mers bine, n-ar fi găsit absolut nimic suspect.

Se opri alături de biroul său. Își îndeplinise misiunea. Scăpase de contraspiionajul sudcoreean patruzeci de ani, va reuși el să-i depășească în viclenie și de data aceasta.

Omul numit Scorio ridică receptorul telefonului.

— Dă-mi legătura cu ministrul.

Primele rafale

8 septembrie. În vecinătatea ambasadei americane, Seul

Generalul Jack McLaren ciocăni în geamul care-l despărțea de șofer.

— Oprește mașina, Harmon. Vreau să văd ce naiba se întâmplă.

Șoferul zâmbi.

— Cum doriți, domnule general. Oricum nu se mai poate merge înainte. Parcă am fi ajuns într-o parcare.

McLaren deschise portiera... și începu imediat să transpire, de îndată ce ieși din aerul condiționat al limuzinei. Valuri de căldură tremurau și sclipeau deasupra masei de automobile care erau oprite pe Sejong-Ro, bulevardul cu mai multe benzi de circulație care tăia Seul de la nord la sud.

Ținându-și bereta cu mâna, McLaren se întoarse către adjutantul său.

— Doug, sună-l pe marele lor șef și spune-i că vom întârzia. Dar spune-i o cu diplomatie, te rog.

Omul aprobă și ridică telefonul care era montat în brațul fotoliului. McLaren intră în mijlocul mulțimii, încruntându-se. Vândătorii ambulanți se grăbeau dă-și strângă mărfurile și angajații magazinelor acopereau cu obloane metalice vitrinele în care era expusă ultima modă occidentală. Lumea ieșea din mașini și încerca să descopere cauza blocajului.

Dar doar după două sute de metri cauzele deveniră evidente. Mai multe sute de polițiști sudcoreeni blocaseră trecerea. Unii puneau panouri metalice, alții direcționau traficul către străzile laterale. În spatele polițiștilor se vedeau masivele autoblindate cu țevi pentru apă și lansatoare de grenade; câteva zeci de metri mai încolo se înălța zidul care înconjură ambasada americană.

"Aproape ca un ceas" gândi generalul. Suntem în septembrie, și la Seul în această lună sunt demonstrațiile studentești. Pentru câteva luni bune trebuie să ne așteptăm la gaze lacrimogene, la pietre, și la o mână de puștani care-și rup gâturile pentru "democrație" și "drepturile economice", cuvinte cărora nici măcar nu le cunosc bine semnificația. Avuseseră deja loc trei astfel de manifestații, săptămâna trecută de când începuse școala. Cu oameni mulți și bine organizate, fiecare mai puternică decât cea dinainte.

Ridică privirea spre cerul orbitor de luminos. Zgârie norii din Seul proiectau pete de umbră mari pe Sejong, dar locurile goale dintre blocuri asigurau soarelui cale liberă. Urâtă treabă pentru o demonstrație de stradă; "vreme de revoltă" i se spunea. Cu soarele deasupra capului, aerul irespirabil și temperatura ridicată, lumea făcea ușor vreo prostie, își pierdea pe neașteptate rațiunea.

McLaren se apropiase de polițiști. Unul dintre aceștia - un locotenent, văzu după epoleți - îl salută, în poziția drepti. McLaren îl salută și el; normal,

omul acela îl cunoștea din vedere.

Locotenentul zâmbi.

— Bună ziua, domnule general McLaren. Pot să vă ajut cu ceva?

Vorbea o engleză aproape perfectă.

— Păi, aș fi încântat dacă ați trimite un om să-mi aducă mașina, care a rămas blocată în trafic. În câteva minute am o întâlnire cu președintele vostru și cu șefii de stat major.

Omul pocni din călcâie.

— Imediat, domnule.

Se întoarse să dea ordine în coreeană; doi agenți se îndepărtară în pas grăbit către automobilul lui McLaren.

— Imediat veți avea mașina — garantă locotenentul. — Și v-aș sugera, domnule, să vă depărtați de locul acesta. Ne așteptăm... dacă pot spune așa... la un pic de balamuc, peste puțin timp.

McLaren încercă să observe ce se întâmpla spre fundul străzii.

— Așa e. Știu că era prevăzută o demonstrație, dar ofițerul meu de legătură mi-a spus că era anunțată mai către sud-est, la catedrală.

— A început acolo, domnule, dar demonstranții au depășit barajele și acum mărsăluiesc în direcția noastră. Suntem îngrijorați. Mai mulți agenți au fost deja răniți. O grupă izolată a fost dată peste cap, bătută, le-au luat armele.

McLaren se încruntă. Și câți studenți ați băgat în spital astăzi? Dar n-ar fi fost diplomat să adreseze astfel de întrebări. Se limită la a fi de acord.

— O treabă urâtă, într-adevăr.

Ofițerul sudcoreean continuă să zâmbească, dar McLaren văzu că înghițea în sec cu nervozitate, poate din cauza prezenței comandantului forțelor reunite la o așa de mică distanță de demonstranți, poate din cauza demonstrației înseși.

Privi cu atenție pe polițiști. O adunătură de băieți cu vizierele ridicate, toți în uniforme noi. Nu formaseră încă rândurile. Stăteau în grupuri mici, vorbind între ei, și chiar dacă nu înțelegea prea bine coreeana, McLaren înțelese imediat că erau cu nervii la pământ.

Apoi văzu lucrul cel mai surprinzător. Acela pe care ar fi trebuit să-l remarce de la bun început. Mulți dintre acei atât de tineri și neexperimentați agenți nu aveau obișnuitul scut, bastonul de cauciuc și aruncătoarele de lacrimogene. Aveau în schimb pușca M16, cu baioneta montată pe țeavă.

Cu o strâmbătură, McLaren îl interpelă pe ofițerul sudcoreean, pe un ton șoptit:

— Doamne, locotenente, ce naiba se întâmplă? Ce e cu armele astea împotriva civililor care protestează? Cine este nebunul care a dat acest ordin?

Coreeanul îl fixă la rândul său pe McLaren, care, cu cei 1,80 m ai săi era

un uriaș pe lângă el. Umeri lați, ochi cenușii și înghețați, nas de boxer, păr tuns periută, piele arsă de soare: aspectul unui om care făcuse pe soldatul în cele mai rele zone ale lumii, al unui om obișnuit să comande.

Cu nervozitate, coreeanul își trecu limba peste buze.

— Superiorii mei, domnule. Comuniștii mășăluiesc către noi de la catedrala din Myongdong. Au declarat că vor să ia cu asalt palatul guvernului pentru a-l răsturna pe președintele nostru.

— Tâmpenii — zise McLaren. — O spun de fiecare dată.

— Domnule, nu putem să neglijăm acest gen de amenințări. Mișcările de stradă sunt din ce în ce mai violente și cea de astăzi e cel mai greu de controlat. Criminalii speră să poată ajunge la palat. Dar vă asigur că nu vor putea trece de această linie. Este totul calculat, domnule. Oamenii mei vor trage o rafală în aer pentru a-i constrânge să se retragă, dacă lacrimogenele nu-și vor face efectul. Am ordinele mele, domnule general, și intenționez să le execut. Nu putem să le permitem teroriștilor să ajungă așa aproape de sediul guvernului... sau la ambasada dumneavoastră. Și oricum, domnule general, e vorba de o chestiune de politică internă. Nu sunt la comanda dumneavoastră.

Acum, că-și adusese aminte, locotenentul de poliție părea mai sigur de sine. Îl salută sec pe McLaren și se îndreptă către oamenii săi.

McLaren îl privi cu furie, forțându-se să nu explodeze. Totuși, acel locotenent avea dreptate. În calitatea lui de comandant șef al tuturor forțelor militare ale țării, McLaren putea controla mișcările a mai mult de șase sute de mii de soldați coreeni și americani. Dar nu avea autoritate asupra corpurilor paramilitare și asupra forțelor de poliție interne: nu putea da ordine acelui tâmpit de ofițer. Un obstacol imposibil de depășit... în timp util, cel puțin.

După câteva momente sosi automobilul său de reprezentanță, lung și închis la culoare. Caporalul Harmon scoase capul pe geam.

— Domnule general, suntem gata.

McLaren urcă în mașină și trânti portiera.

— Ai telefonat, Doug?

— Au anulat reuniunea de azi, domnule. Din cauza iminentei demonstrații, "care cere atenție imediată".

Râse.

— Chiar dacă nu știu bine ce anume înseamnă asta.

McLaren îi arătă polițiștii înarmați cu puști M16.

— Îți explic eu: nu înseamnă nimic bun. Să mergem la ambasadă.

Nu mai schimbă alte vorbe, în timp ce mașina ajungea la intrarea în ambasada americană. Dar când *marines* santinelă luă poziția drepti,

McLaren strigă către șofer:

— Oprește aici, Harmon. Prefer să cobor.

Se întoarse către adjutant.

— Doug, mergi tu la cartierul general. Cere rapoartele asupra demonstrației și întreabă la CIA de ce sudcoreenii sunt așa de terorizați. În timp eu vreau să controlez ceva... am un presentiment urât.

McLaren văzu că cei doi tovarăși ai săi schimbă o privire. Să gândească ce-or vrea, își zise, ieșind din habitacul. Nu aprobaseră niciodată modul său de înfruntare a situațiilor, de-a dreptul, dar învățaseră pe propria lor piele că nu era bine să încerce să-l oprească. Nu stătea în caracterul său să stea la palavre cu ambasadorul în timp ce la mică distanță de el se petrecea ceva foarte periculos.

Chiar dacă problema nu îl privea direct. În fond, demonstrațiile studențești păreau a fi un fel de sport național sudcoreean. Anotimpul se deschidea odată cu începerea școlii în septembrie și dura până la sosirea primelor geruri, în noiembrie; apoi se redeschidea în primăvară și continua până la musonul din iunie. Uneori demonstrații și poliția dădeau impresia că vor doar să respecte vreun ritual antic. Apoi apărea câte un mort, lovit în cap de vreo lacrimogenă, ars de un molotov sau de un lansator de flăcări artizanal făcut dintr-o cutie de spray sau de vopsea, sau lovit de moarte într-o bătaie sălbatică. În acel punct nu mai era un joc, și toți o știau.

Dar până la acel moment polițiștii sudcoreeni nu mai purtasera puști. Cel care dăduse ordinul de a li se da pe mână armele era fără îndoială terorizat. Și el dorea să descopere motivul, înainte de izbucnirea balamucului.

Se întoarse pe Sejong-Ro și se opri pe trotuar pentru a observa. Întregul trafic civil fusese îndepărtat de pe stradă, care acum se umplea de camioane de-ale poliției. Nu se auzea nici un zgomot; aerul devenise și mai cald.

Apoi se înalță un sunet ritmat, care își împrăstia ecourile pe fațadele blocurilor de pe lateralele bulevardului larg și care devenea din ce în ce mai puternic. Un fel de cântec de o frază repetată la nesfârșit: «*Tokchae tato! Tokchae tato!*». Jos dictatura.

O auziră și polițiștii de la baricadă. McLaren văzu că ofițerii – inclusiv locotenentul său cel iritant - desfășurau oamenii. Autoblindatele porniră motoarele. Turelele tunurilor de apă și lansatoarele de grenade se întoarseră către strada goală.

Mulțumită staturii sale, McLaren reușea să vadă în capătul străzii lungile șiruri de contestatari în marș. Îi scăpă un fluierat ușor. Fir-ar să fie, erau o grămadă: câteva mii. Și strigau din ce în ce mai tare, acum că îi văzuseră pe polițiști.

Nu aveau aspectul "pletoșilor" ieșiți în stradă în Statele Unite când

McLaren lupta în Vietnam. Erau îmbrăcați cu haine curate și aveau părul scurt. Dar își acopereau fețele cu batiste și cu măști asemănătoare cu cele ale chirurgilor, pentru a se proteja de gaze. Și în avansarea lor era ceva care speria.

Cu toată căldura, McLaren simți că-l ia cu frig. Parcă ar fi fost în bătălie, dar era o chestie mecanică, de așteptat. Parcă urmărea un film de desene animate asupra legilor fizicii: o masă cu o viteză mare lovește un corp nemișcat. Și McLaren înțelese și care era acel lucru care îl enerva cel mai mult: nu se afla el la comandă, nu putea face nimic pentru a schimba finalul.

Deodată, simți că cineva îl urmărea din spate. Același senzație o încercase atunci când un lunetist vietcong îi plasase în picior un proiectil de AK. Fără a se întoarce, McLaren se adăposti în spatele unei coloane de marmură a unei intrări; din noua poziție, privi în jur cu fereală. Tresări și se abținu greu să nu râdă. Ceea ce i se păruse a fi luneta unui țințaș era numai obiectivul unei telecamere.

Dar se ascunse în spatele unei uși, în timp ce operatorul și asistentul său filmau strada și baricada polițiștilor. Un ofițer american în uniformă nu trebuia să se facă văzut în TV chiar în mijlocul unei mișcări de protest sudcoreean. Era mijlocul cel mai bun care-i înnebunea pe purtătorii de cuvânt, acolo, la Pentagon.

Douăzeci de metri mai încolo, operatorul se urcă pe caroseria unui automobil pentru a-i filma pe demonstrați.

«*Tokchae tado! Tokchae tado! Tokchae tado!*» Sloganul era mai puternic și gutural, mai amenințător. McLaren nu reuși să audă ordinele strigate de ofițeri, dar dintr-o dată primele două rânduri de polițiști luă scuturile și ridicară bastoanele. Contestatarii ajunseră la cincizeci de metri, patruzeci, douăzeci. Pietre începură să zboare împotriva scuturilor ridicate, și McLaren oftă, nerăbdător. Ce naiba așteptau de nu interveneau cu gazele?

Acum. Dintr-un aruncător porni prima grenadă, imediat urmată de altele. În scurt timp strada fu invadată de o ceață de gaze lacrimogene care începu să se miște către sud, împinsă de vânt. La acel punct ar fi trebuit să intervină tunurile cu apă, dar polițiștii idioți le parcaseră prea departe de baricadă. Autoblindatele înaintară, însă acum era târziu. Manifestanții erau chiar lângă forțele de ordine.

Se loviri cu primul rând de polițiști, doborâra panourile metalice, luă din mâinile polițiștilor scuturile, fără a înceta să strige «*Tokchae tado!*». Poliția se apăra înlăturându-i pe studenți cu bastoanele sau lovindu-i în față cu scuturile. McLaren văzu băieți căzând la pământ cu fețele pline de sânge și cu nasurile zdrobite. Dar desigur nu se sfârșise.

Demonstrații depășiseră baricadele, polițiștii erau pe punctul de a ceda.

Acum, la pământ erau mulți agenți ghemuiți din cauza durerilor; manifestanții le aplicau cu sălbăticie lovituri de picior. Alți agenți erau dispersați în mijlocul mulțimii sau împinși înapoi, către liniile tovarășilor lor. Studenți simțeau victoria aproape, și mulți dintre ei avansau deja către liniile din spate ale polițiștilor. McLaren văzu căzând un ofițer, cu fața spartă de o cărămidă. Tâmpitul, nu lăsase viziera în jos.

McLaren ieși din adăpostul său. Era momentul să se îndepărteze. Dacă poliția era dată peste cap, fiecare om în uniformă trebuia să se gândească la propria persoană.

Dar se opri imediat. Ariegarda poliției luase puștile în mâini și avansase... se purta arma cu țeava în sus. Și se afla acolo și blestematul acela de locotenent, pregătit să lase mâna în jos pentru a ordona să se tragă o salvă, ca și cum ar fi fost la o paradă.

Dar, înainte de a lăsa mâna în jos, se întâmplă ce putea fi mai rău. McLaren nu reuși să vadă cauza efectivă - vreo piatră, o lovitură cu cotul neașteptată a vreunui coleg, sau numai frica și idioțenia - dar o pușcă M16 începu să tragă la foc automat, scuiștând douăzeci de proiectile îmbrăcate în oțel, cu viteza de ieșire de 990 m/s, în amestecul de contestatari și de agenți de poliție.

Pentru o clipă, totul păru să se desfășoare cu încetinitorul. Acolo unde lovi salva puștii de război, persoanele fuseră lovite în toate părțile. Fața de ochelarist a unui student explodează când un proiectil o lovi în ochiul drept. Un agent căzu în genunchi și apoi la pământ: din găurile făcute în spinare începu să se întindă o pată roșie. O fată frumoasă își privi îngrozită ciotul mâinii. Alții dădură înapoi sau căzură moi la pământ.

Întreaga scenă reveni la normal. Demonstrații din primele rânduri se întoarseră și încercară să fugă, să se îndepărteze de locul masacrului. Dar multele mii de persoane care continuau să se îndrepte către nord de-a lungul Sejong-Ro nu puteau să vadă ce se întâmplase și continuau să înainteze, împingându-i pe tovarășii lor care urlau.

Oh, Doamne, gândi McLaren. Ceilalți tineri polițiști priviseră cu oroare corpurile însângerate. Dar acum, văzând cum se apropia mulțimea, fură cuprinși de panică. La început unul, apoi toți, începură să tragă la grămadă, la gura țevii.

În puține secunde căzură zeci de demonstrați, cosiți de ploaia mortală de arme automate. Și mulțimea începu în sfârșit să se rarefieze: la început câteva sute, apoi mii de persoane care urlau se întoarseră și căutară să fugă.

Dar polițiștii își pierduseră de acum rațiunea. Începură să avanseze, fără să înceteze focul. Și McLaren văzu că unii dintre ei căutau pe pipăite un nou încărcător. Doamne, unii dintre aceștia chiar voiau să-și reîncarce puștile!

Fără să se gândească la ceea ce făcea, McLaren fugi către ei. Poate ar fi putut să-i readucă la rațiune. Dar probabil era prea târziu.

Deja se aruncaseră în urmărirea mulțimii care fugea de-a lungul bulevardului Sejong-Ro. Unii agenți continuau să tragă, cu armele lipite de sold, fără a înceta să alerge. Alții se mulțumeau să-i lovească cu patul puștii pe studenții care se nimereau în fața lor.

Sub ochii lui McLaren, unul dintre polițiști se opri, îndreptă arma către un grup de tineri care se ghemuiseră, tremurând, în fața vitrinei unui magazin și trimise o rafală în ei. Băieții fură aruncați printre manechinele din vitrină, străpunși de gloanțe.

McLaren continuă să alerge, dar un strigăt și un geamăt îl făcură să se oprească. Se întoarse. La mai puțin de zece metri de el, un polițist cu ochi înflăcărați de furie încerca să smulgă telecamera din mâinile operatorului de la CNN pe care generalul îl văzuse puțin mai înainte. Tehnicianul audio se sprijinise de o mașină și își ducea mâinile la fața plină de sânge.

Și asta, doamne, era într-adevăr prea mult. McLaren nu-i îndrăgise niciodată pe reporteri, dar acei doi oameni erau conaționali săi la urma urmei. Se aruncă spre grupul acela, îl prinse de centură pe polițist și-l lovi cu pumnul în față. Omul se dădu în spate, șovăind, și McLaren profită de situație pentru a-i mai aplica un pumn în stomac, unde durerea învinge orice dorință de reacție. Coreeanul căzu în genunchi, strângându-se ghem și McLaren, în ciuda celor întâmplate, se surprinse că zâmbea. Nu era deloc rău pentru un om care depășise vârsta de cincizeci de ani. Se întoarse către operator, care îngenunchiase alături de colegul său.

— Este în stare să meargă?

Omul îi răspunse cu un semn de adevărire.

— Cred că da. Trebuie să-l ajutăm.

Își puse cureaua de la telecameră pe umăr. Apoi trase cu ochiul la McLaren.

— Aoleu, omule! Este prima dată când suntem salvați de adevărata Cavalerie a Statelor Unite.

Îi întinse mâna.

— Mulțumesc.

McLaren îi strânse și el mâna.

— Pentru puțin.

Își petrecu peste umeri un braț al tehnicianului încă amețit.

— Cred că ar fi bine s-o întindem de-aici.

Cu rănitul care șchiopăta între ei doi, se îndreptară către ambasada americană. În spatele lor, în tot centrul Seulului răsunau încă împușcăturile armelor automate, ca și cum s-ar fi creat un haos.

Un haos care putea foarte ușor să se extindă în întreaga Coree de Sud, atrăgându-l și pe el și pe oamenii săi.

3

Pași de vals

8 septembrie. Capitoliul, Washington

În birourile comisiilor parlamentare, televizoarele nu se sting niciodată.

«Bună ziua. Vă vorbește Amanda Hayes cu un reportaj special de la CNN asupra masacrului din Seul.»

Jeremy Mitchell ridică ochii spre ecranul TV sprijinit cam precar pe bibliotecă. Cu o mână căută ochelarii cu ramă de bagă, în timp ce cu cealaltă îndepărtă de pe birou ultimul comunicat de presă săptămânal asupra alimentelor congelate. Fără a-și lua privirea de pe ecran, își chemă adjutantul voluntar: un student mic și îndesat, de la Universitatea Michigan, care își petrecea aici un semestru, pentru a învăța arta politicii arhivând pentru un parlamentar poșta care provenea din circumscripția electorală. Mitchell nu se sinchisi de iritarea tânărului. Orele interminabile de muncă plictisitoare - liste, fotocopii, transcrierea scrisorilor standard - erau prețul care trebuia plătit pentru a avea drept, în viitor, la munci mult mai interesante.

El însuși plătiase din plin acest preț. Toate vacanțele de vară le dedicase participării ca voluntar la campaniile electorale. Orele libere de la universitate le petrecuse lucrând pentru un salariu de mizerie, în secretariatul unui parlamentar. Doi ani după absolvire lucrase la corespondență, răspunzând scrisorilor de la electori. Dar în acel punct înțelesese cum funcționau lucrurile. Trebuia să te cațeri pe cadavrele prietenilor și colegilor de muncă. Și îi serviseră aceste cunoștințe pentru a-și câștiga avansările: la început asistent și apoi secretarul unei comisii. Multe persoane care avuseseră încredere în zâmbetele sincere și în caldele strângeri de mână ale lui Jeremy Mitchell se căiseră mai apoi pentru această încredere.

Astăzi, zece ani mai târziu și cu o serie de prietenii pierdute, ocupa maxima funcție dintr-un birou parlamentar - asistent administrativ. Asta însemna că tot biroul depindea de el, inclusiv parlamentarul.

Mitchell zâmbi. Ben Barnes era atât de maleabil încât îl făcea să se gândească la plastilina de modelaj: aceea pe care copiii o turtesc și o lungesc după voia lor.

— Phil, sună-l pe deputat. Asta îl interesează.

Tânărul dădu afirmativ din cap și se îndepărtă printre mulțimea de birouri,

dulapuri de arhivă și munți de ziare caracteristice oricărui birou al Camerei Reprezentanților. Senatorii și colaboratorii lor de bucurau de mai mult spațiu, dar deputații munceau în condiții de lagăr de concentrare. De obicei, un birou de două camere ajungea să găzduiască de la zece la cincisprezece funcționari, cu telefoanele lor, arhive și computerele personale.

După câteva momente apărură Ben Barnes, cu hainele mototolite și păr în dezordine. Își desfăcuse cravata și deschise gulerul, și avea ochii roșii și umflați. Mitchell își notă în minte să nu-l mai lase să meargă singur la prânzurile fabricanților de automobile. Mulțumită lui Dumnezeu, nici un reporter al opoziției nu era prezent. Dacă nu se găsea pe-aproape cineva care să-l scoată de acolo, Barnes nu reușea să reziste la un dulăpior cu băuturi.

Demnitarul îi adresează un zâmbet aiurit ajutorului său.

— Ce este, Jer?

Mitchell îi arată ecranul televizorului.

«...După cum se vede din acest reportaj făcut de unul dintre trimișii noștri, poliția a deschis focul asupra studenților... după cum se pare, fără avertisment.

«Vestile sunt încă fragmentare și guvernul sudcoreean a impus tăcerea presei, dar se pare că morții se numără cu sutele, dacă nu mai mult. Informații care provin de la un singur spital din Seul susțin că au fost internați zeci de răniți cu plăgi împușcate; anumite surse susțin că sălile de reanimare ale tuturor spitalelor sunt pline de răniți grav. Nu am avut nici o confirmare privind rănirea vreunor turiști europeni sau americani.

«Pentru moment, în Seul a fost impusă starea de urgență. Forțele de siguranță sudcoreene au avertizat că vor trage fără somație asupra oricărei persoane care va viola regulile impuse, și totul indică faptul că intenționează să-și mențină amenințarea. Aici Amanda Hayes. Peste o jumătate de oră, în următorul nostru telejurnal, alte știri din Seul.»

Mitchell dădu sonorul mai încet, sufocând publicitatea pentru un nou medicament împotriva alergiei la fân. Se întoarse către deputat.

Barnes nu înțelese.

— Interesant, Jer. Dar nu era suficient să-mi fi lăsat o notiță? Mai am încă o mie de lucruri de făcut înainte de a se reuni comisia, după amiază.

— Dar nu vedeți că...

Mitchell se întrerupse. La Capitoliu, pentru a avansa, nu trebuia să-ți insultezi propriul șef. Reluă discursul.

— Ben, este tipul de deschidere pe care îl așteptăm. Acest masacru din Seul ne oferă în sfârșit posibilitatea de a pune pe o linie preferențială decretul asupra importurilor.

— Perfect.

Dar Barnes avea încă o expresie ușor aiurită... aceea pe care încerca să n-o afișeze niciodată în fața telecamerelor și a alegătorilor.

Mitchell înțelese că trebuia să spună tot.

— Coreea de Sud fabrică automobilele Hyundai cu costuri scăzute și toate celelalte produse care sunt îngrijorătoare pentru sindicatele noastre. Ne-au cerut să punem taxe și să impunem contingente pentru a echilibra situația, dar noi nu am reușit niciodată să facem nimic în acest sens, nici în Cameră, nici în Senat.

Barnes începea să înțeleagă, și Mitchell îi aruncă momeala.

— În acest moment, toată națiunea a văzut telejurnalele, și cred... că... Coreea va pierde mulți susținători, înaintea serii. Presa vorbește de rău deja de o bună bucată de timp despre asta, dar masacrul ar trebui cu adevărat să reorienteze opinia publică. Dacă acum, cât totul e cald, am face imediat un proiect de lege care să conțină obstacole împotriva importurilor, poate am reuși să o facem să fie aprobată înainte ca grupurile pentru comerțul liber să-și dea seama. Și, în statul tău, chestia asta ar face fericiți muncitorii din sectorul automobilistic.

— Și anul viitor voi avea nevoie de voturile lor pentru a-mi depune candidatura la Senat — termină pentru el Barnes.

Zâmbi.

— Este o mare idee politică, Jer. Să facem cum zici tu. Scrie un proiect de lege, bine făcut, care să-mi aducă multe adeziuni și să îmi aducă laude în ziare. Vorbim mai târziu despre asta. De acord?

Mitchell aprobă și se uită la Barnes care se depărta fluierând vesel în surdina. Apoi se întoarse la tastatură și deschise un nou fișier: "Jos cu Coreea". Zâmbi în sine. Un nume potrivit întrutotul.

Și acum, își spuse, să vedem ce tip de schemă reușesc să găsesc. În Cameră, forma reprezenta totul; dacă se voia ca o lege să fie aprobată, trebuia să se asigure că va conține ceva pentru fiecare din principalele grupuri de presiune.

Mitchell începu să facă lista.

În primul articol trebuia să fie o condamnare fermă a violării drepturilor civile din partea Coreei de Sud și lista reformelor democratice cerute, în afară de un termen - cât mai apropiat - înăuntrul căruia trebuiau să fie efectuate. Grupurile religioase și lobby-urile progresiste ar fi fost super încântate.

Apoi sancțiunile pe care Statele Unite le-ar fi impus dacă coreenii nu ar fi respectat termenul.

Cea mai evidentă era constituită din noile taxe impuse asupra mărfurilor importate din Coreea. Asta i-ar fi mulțumit pe sindicaliști, care la rândul lor

ar fi votat în masă pentru Barnes la viitoarele alegeri.

Mitchell se întrerupsese și continuă să reflecteze, fără să ia mâinile de pe tastatură. Sigur. Statele Unite aveau soldați în Coreea. Păi, bine, nu vrem să susținem un regim corupt și tiranic, nu? Scrise: "Retragerea tuturor forțelor SUA dacă nu vor fi efectuate reformele". Asta i-ar fi înfuriat la culme pe conservatori, dar în congresele partidului ar fi asigurat sprijinul progresiștilor. Poate chiar se putea face cumva ca forțele retrase din Coreea vor fi destinate bazelor din Texas: chestia asta ar fi plăcut speaker-ului Camerei, al cărui sprijin era esențial pentru aprobarea oricărui proiect de lege.

Dar acum îi trebuia ceva pentru a învinge opoziția conservatorilor. "Suspendarea ajutoarelor militare către Coreea de Sud și folosirea fondurilor pentru a reduce deficitul." Mitchell zâmbi. Acest articol i-ar mai fi adus câteva voturi. Și le-ar fi dat democraților conservatori din Sud o frunză de palmier în spatele căreia să se ascundă, dacă ar fi votat pentru decret.

Ajunge atâta. Mitchell știa că în câteva ore avocatul comisiei era în stare să transforme acele câteva notițe într-o elegantă serie de formule legale. Și el se putea ocupa de pregătirea materialului de însoțire: scrisorile "Dragă colega" care cereau ajutorul celorlalți parlamentari, documentația și mai ales comunicatele pentru presă. În două, trei zile și cu asistența oamenilor din biroul său ar fi reușit să umple Camera și eterul de comentarii asupra sancțiunilor propuse de reprezentantul Barnes.

Apoi se încruntă. Un proiect de lege ca al lui ar fi cules voturile foarte ușor. Singurul defect stătea în faptul că lovea în toți și în toate, de la comerț și taxe la apărare și la afacerile externe. Prin urmare nu se putea evita ca aproape toate comisiile, de la Cameră și de la Senat, să-și bage nasul.

Mitchell nu știa cine definise comisiile "darul lui Dumnezeu pentru plafonare, pentru inactivitate și pentru întârziere", dar uneori definiția se potrivea ca o mânășă. Cu puținele săptămâni care rămâneau până la închiderea lucrărilor parlamentare, nu se putea da timp comisiilor să țină audieri, să adauge modificările lor favorite, să producă unul dintre obișnuitele rapoarte de o mie de pagini. Barnes trebuia să se pună de acord cu alți șefi de comisii pentru a accelera dezbaterile propunerii. În afară de asta, îi mai trebuia un senator care să facă aceeași treabă cu comisiile Senatului.

De acord, n-ar fi fost foarte greu, dar era obositor. Și dacă ar fi reușit să obțină aprobarea legii, Mitchell și-ar fi dobândit pentru totdeauna renumele de mare strateg al politicii. Jocul merita efortul. Cu condiția ca acei coreeni să continue să facă prostii, trăgându-și unii altora în spate.

Mitchell începu să răsfoiască agenda. Sosise momentul să ceară anumite favoruri. Ani întregi îl împinsese pe Barnes să dea apă la moară progresiștilor și sindicatelor. Acum era momentul de a fi recompensat. Oricum, era vorba

despre o propunere acceptabilă pe de-a-ntregul.

Luă prima fișă din agendă și începu să formeze numărul.

11 septembrie. Telejurnalul de seară

Reporterul era încadrat pe fundalul cupolei Capitolului.

«Sunt Phil Smith care vă transmite noutățile zilei parlamentare. La numai trei zile distanță de la masacrul din Seul, parlamentul începe să se miște împotriva guvernului sudcoreean.

«Într-o conferință de presă ținută azi după amiază, domnul Ben Barnes din Michigan, președinte al subcomisiei comerțului a Camerei și senatorul James Farrell din New York, președinte al comisiei senatoriale pentru relații externe, au anunțat un proiect de lege comun care prevede sancțiuni severe împotriva Coreei de Sud. Peste o sută de deputați și treizeci de senatori au anunțat deja sprijinul lor.

«În proiectul de lege se cer guvernului sudcoreean câteva reforme importante. Între altele, abolirea cenzurii asupra presei, eliberarea prizonierilor politici și demilitarizarea imediată a tuturor forțelor de securitate ale Coreei de Sud.

«Se mai cere de asemenea înlăturarea barierelor comerciale care împiedică exporturile americane în Coreea și o semnificativă reducere a exporturilor de mărfuri coreene în Statele Unite.

«Dacă aceste cereri nu vor fi îndeplinite în termen de nouăzeci de zile de la intrarea în vigoare a legii, prin semnătura președintelui, vor fi impuse taxe suplimentare asupra tuturor produselor sudcoreene care intră în țara noastră, Coreea va pierde statutul său de națiune favorizată și Statele Unite își vor retrage asistența lor militară. De asemenea, cu o mișcare destinată să lovească defavorabil în mediile conservatoare, se cere retragerea forțelor armate care sunt staționate acum în Coreea de Sud.»

Pe ecran apăru imaginea lui Ben Barnes care vorbea cu suflet în microfon.

«Nu nutrim nici o ostilitate contra poporului sudcoreean. Și nu suntem adepți ai protecționismului comercial. Dar știm că America nu se poate înclina în fața opresiunii, a tiraniei, a terorii fără milă. Guvernul sudcoreean trebuie să înțeleagă că brutalitatea sa nu poate fi tolerată. America nu îi va ierta crimele făcute cu sânge rece. Și Congresul nu poate rămâne în expectativă, în timp ce Coreea de Sud își bate joc de reformele democratice.»

Imaginea lui Barnes lăsa locul reporterului care vorbea de la New York.

«Alte noutăți parlamentare. Astăzi, comisia pentru afaceri externe a Camerei a continuat lucrările sale privitoare la îmbunătățirea raporturilor sovieto-americane, refuzând un amendament care cerea condamnarea intervenției rusești în Afghanistan.»

12 septembrie. Birourile executive de la Casa Albă, Washington

Blake Fowler citi telexul de la Seul și îl puse pe celelalte hârtii care îi aglomerau biroul. Se lăsă pe spătarul scaunului, își scoase ochelarii și își frecă ochii. Of, începea să cam îmbătrânească, dovadă că îi era greu să mai stea toată noaptea treaz pentru a citi rapoarte tipărite cu caractere mici. Asta se făcea la colegiu, la douăzeci de ani, dar la treizeci și cinci nu mai reușea.

Fowler înclină capul și închise ochii. Poate ar fi reușit să doarmă în birou, măcar vreo jumătate de oră. Nimeni nu te poate condamna pentru că ai fi făcut-o, după ce nu ai închis un ochi mai mult de douăzeci și patru de ore, nu-i așa?

Dar știa deja răspunsul. Funcționarii Consiliului pentru siguranța națională trebuiau să fie în stare să rămână trezi multe zile în șir și să împiedice diferitele agenții de informații să se certe între ele. Exact lucrurile pe care le învăța diplomații în științe politice cu specializare în afacerile asiatice. Fowler încercă să-și găsească o poziție mai comodă, dar nu reuși. Scaunul pe care ședea el trebuie că fusese inventat de inchiziția spaniolă.

— Bună ziua, Frumosul Adormit. Ar trebui să te trezesc cu un sărut?

Fowler deschise cu fereală un ochi și o văzu pe secretara sa, cu o ceașcă de cafea în mână. Fata era la fel de obosită ca și el; și ea lucrase toată noaptea.

Fowler își îndreptă spinarea.

— Desigur, Ileană Cosânzeană. Poți să mă săruți. Dar după aia trebuie să mă salvezi de nevastă-mea.

Katie Morgan zâmbi.

— Atunci renunț la idee. Prefer să merg la vânătoare de dragoni. Trezește-te cu cafeaua.

Puse ceașca pe marginea biroului, evitând cu grijă maldărul de documente, și îi arătă o foaie plină de notițe.

— Apropo de reptile, Putnam vrea să fii la el în birou la nouă și un sfert fix.

Privi ceasul.

— Adică peste zece minute. Dorește să știe ce s-a întâmplat în lume în timp ce dormea, sau recita rugăciunile congresiștilor sau cine știe ce naiba făcea.

Fowler răsfoi dosarele de pe birou.

— Katie, îmi trebuie ultimele analize ale CIA și transcrierile interceptărilor. Putnam probabil nu va înțelege nimic din ele, dar fac impresie bună.

Se ridică, înăbușindu-și un căscat. Era cel mai prost mod de a începe o zi.

Drumul până la Casa Albă îl făcu să se simtă mai bine. Ar fi putut să o ia prin coridorul subteran, dar aerul rece al dimineții îl trezi de tot, mai bine decât orice cafea. Un vânt ușor îi mișca părul. Semn că devenise cam lung, se gândi el, dar nu găsea niciodată timp să meargă la frizer.

Sosi la Casa Albă, arătă permisul infanteristului care era de serviciu la ușa laterală și intră.

În funcția sa de consilier al președintelui, Putnam avea biroul în coridorul care ducea la Studioul Oval (lucru pe care nu uita să-l amintească, la recepții). Și Fowler notă că de la ultima oară când trecuse el pe acolo, reușise să-și facă o firmă mai mare: GEORGE PUTNAM – CONSILIER PENTRU SIGURANȚA NAȚIONALĂ.

Secretara îl întâmpină cu un zâmbet pe Fowler.

— Ați avut o noapte obositoare?

Dădu din cap afirmativ, trecându-și mâna pe bărbie. Abia atunci își dădu seama că nu se bărbierise.

Cu un aer de scuză, femeia continuă:

— Consilierul vă roagă să așteptați câteva minute. Are o convorbire importantă cu un vechi prieten al său de la Senat.

Fowler privi ceasul: 9.15 fix. Banditul! Lăsa întotdeauna lumea să aștepte, pentru a demonstra cât de puternic și important era el.

Se consolă la gândul că George Putnam, actual consilier și tâmpit cu normă întreagă, era demonstrația faptului că pendulul, după ce a oscilat înainte, se întoarce întotdeauna mai mult.

Mulți dintre predecesorii săi erau militari de carieră, oameni extrem de serioși și pregătiți, care însă, pentru un motiv sau altul, reușiseră să pună în încurcătură administrația. Presa și parlamentul se plânseseră din această cauză și o serie întreagă de experți în politică externă afirmau că noul președinte trebuia să caute o persoană care să cunoască în totalitate Congresul și chițibușurile politicii interne.

Noul președinte acceptase sugestia, și mai mult ca sigur, își zise Fowler, avea să se căiască. Putnam era un înalt funcționar parlamentar înainte de alegeri și reușise să se facă cunoscut de președintele ales, ocupându-se de trecerea sarcinilor. Apoi îi uimise pe toți transformând sarcina lui temporară în aceea pentru manentă de consilier.

Fowler trebuia să admită că Putnam știa să se miște cu abilitate în mediile politicii. Era un tâmpit, dar azi era tâmpitul care trebuia să-l sfătuiască pe președinte asupra siguranței naționale.

De această dată, Putnam îl țină la saramură un sfert de oră și, când Fowler intră, nici măcar nu ridică privirea de pe notele pe care le scria. Se limită să-i indice un scaun.

— Sunt gata într-o clipă, Blake. Cei drepti nu au niciodată odihnă.

Fowler se așeză, căutând să-și ascundă bărbătește aversiunea pe care o încerca pentru superiorul său nominal. Putnam era încă tânăr, nu împlinise încă cincizeci de ani, dar arăta mai bătrân. Nu mai bătrân și mai înțelept. Doar mai bătrân. Semăna cu un școlar îmbătrânit, ultimul om dintr-o clasă care nu mai devenise adult pentru că nu mai luase de mult o riglă la palmă.

După un timp, Putnam puse jos pixul și îi adresă lui Fowler un zâmbet. Își aranjă o șuviță de păr.

— E bine să stai mereu cu urechile ciulite, Blake. De la Senat mi-au transmis lucruri foarte interesante.

"Lucrurile foarte interesante" ale lui Putnam, gândi Fowler, erau probabil câteva bârfe despre viața sexuală a vreunui senator. De aceea nu se arătă deosebit de curios.

Iritat de dezinteresul subordonatului său, Putnam spuse:

— În fine. Pe voi, profesioniștii, nu vă interesează să știți cum se mișcă cu adevărat itele politicii, așa e? Într-o zi, Blake, vei înțelege că orașul acesta nu se mișcă pe baza faptelor reale... ci în baza percepțiilor. A vocilor. A șoaptelor.

Se întoarse spre el, indicând vag direcția Capitoliului:

— Și cea mai mare fabrică de vorbe și șoapte e acolo. Acolo se întâmplă totul. Fără Congres, agenda președintelui ar fi pierdută. De asta trebuie să stăm și noi cu urechile ciulite. Trebuie să știm cine urcă și cine coboară, cine este în grațiile speakerilor celor două camere și în ale șefilor majorităților, și cine nu mai e. Și trebuie să-i adulăm pe aștia. Administrația trebuie să fie într-un fel de simbioză cu Congresul. Eu te scarpin pe spinare, tu mă scarpini pe mine. Înțelegeți?

După părerea lui Fowler, cele mai bune administrații prezidențiale ținuseră întotdeauna în frâu idioțiile celor două ramuri ale parlamentului, dar la acea oră matinală nu avea chef să intre într-o discuție politică fără final. În schimb deschise mapa și scoase un dosar.

— Bine, George, o să-ți las ție teoria politică americană. Am ostenit destul cât am urmărit-o pe cea sud-coreeană.

Putnam se încruntă.

— Aha. Coreea de Sud. Este argumentul asupra căruia trebuie să mă informezi. Ascultă-mă, Blake. Tot Congresul se agită pentru Coreea. Și președintele trebuie să știe exact ce se petrece acolo.

Fowler îi întinse cea mai proaspătă analiză a CIA, transcrierea unor interceptări de la agenția pentru siguranța națională, telexul cu raportul comandantului forțelor americane în Coreea.

— Doamne, Blake, nu am timp să citesc toate prostiile astea! Ești angajat tocmai ca să faci tu asta. Mi-ai pregătit o jumătate de pagină de rezumat

pentru semnătura mea... sau era prea mult efort?

"Încearcă să te controlezi" își zise Fowler. "Nu-i da satisfacția de a te învinge." Îi arată rezumatul pe care-l scrisese la ora patru dimineață.

Dar Putnam îl înlătură cu un gest.

— Pentru moment, fă-mi o prezentare. Nota o voi citi mai târziu.

Fowler încercă să rămână impasibil.

— În esență, ultimele rapoarte arată că situația s-a îmbunătățit oarecum. Noaptea, la Seul și în principalele orașe sunt încă restricții de circulație, dar guvernul pare intenționat să le ridice în următoarele zile. Sunt știri despre câteva incidente minore în afara Seulului: demonstrații, pietre aruncate împotriva poliției, dar nimic cu adevărat periculos. Universitatea e ca un furnicar de polițiști, natural, dar acolo n-au fost bătați. Studenții sunt sub șoc.

"Și până acum nordcoreenii nu au încercat să facă glume. Au fost câteva focuri propagandistice, dar nimic în afară de asta."

Putnam îl întrerupse.

— Dar masacrul? Se știe cine este responsabilul? Și toate lucrurile alea de care ne vor întreba ziariștii.

— Păi, guvernul local îl va pune sub acuzație pe vreun ofițer subaltern din poliție... fără îndoială unul din aceia care au fost uciși. Dar generalul nostru, care a asistat personal la începutul masacrului, afirmă că adevăratul vinovat este persoana care a hotărât să dea arme poliției. Se pare că este o persoană sus-pusă, apropiată ministrului.

Putnam scutură din cap.

— Tâmpitul — zise, și de astă dată Fowler se simți de acord cu șeful său.

— Desigur. Dar nu știm încă cine a fost. Anumite mari cartele industriale sudcoreene, acele *chaebol*, fac de mult timp presiuni asupra guvernului pentru a ține sub control, în toamna asta. Anul trecut, din cauza protestelor, au fost nevoiți să crească salariile, și asta a redus competitivitatea mărfurilor lor pe piețele internaționale. Au vândut mai puține mașini și mai puține componente de computere decât era prevăzut, și nu au reușit să reducă cum ar fi vrut datoria lor externă. Dar nu cred că marile companii industriale ar fi dorit masacrul.

Fowler luă nota informativă (subliniată abundant cu markerul) și îl puse în vârful muntelui de documente pe care, după părerea lui, Putnam se ferise cu mare grijă să le citească.

Putnam îl privi pe Fowler.

— Și care e concluzia? Președintele poate spune presei că este vorba de un caz izolat și care nu se va repeta, sau e ceva care se va întâmpla din nou?

Fowler înălță din umeri.

— Nu se poate spune nimic sigur. După baia de sânge din 1980 de la

Kwangju, totul a rămas liniștit timp de șase sau șapte ani. Dar acum masacrul s-a desfășurat sub ochii televiziunilor, și mai ales la Seul, care este centrul țării. Informațiile pe care le avem la dispoziție nu ne permit să formulăm o previziune adecvată.

— Ascultă, doctore Fowler, eu trebuie să prezint la al Nostru ceva mai mult. Nu poate să se pună în fața telecamerelor și să spună: "Drace, oameni buni, nu reușim deloc să înțelegem dacă Coreea este pe cale de a se destrăma dintr-o clipă în alta".

Tentativa de a prezenta nota pe un ton hazos îi ieșea de minune, dar în dosul ei se ascundea furia. Putnam continuă:

— Și nu e vorba numai de presă, dar trebuie să ne gândim și la Cameră și la Senat. Ai aflat despre propunerea de sancțiuni prezentată de Barnes?

Fowler făcu un semn afirmativ din cap.

— Am citit nota informativă. Sincer, mi se pare cel mai prostesc lucru pe care...

Putnam îl întrerupse.

— Mi se fâlfâie de păreri tale dezinformate asupra propunerilor de lege, Blake.

Făcea eforturi să nu explodeze.

— Propunerea aceea nu va aduce nimic nou, dar administrația trebuie să ia o poziție clară în privința aceasta. Și nu numai, o poziție definitivă!

— Așa că uite ce trebuie să faci, Fowler. Organizează-mi un grup de lucru inter-agenții, compus din experți de nivel înalt de la toate serviciile interesate, pentru a analiza posibilele efecte ale propunerii Barnes. Departamentul de Stat, Apărarea, Comerțul, CIA și toate celelalte. Organizează-l imediat și asigură-te că toate recomandările sale vor trece pe la mine. Vreau să am pe biroul meu raportul definitiv în două săptămâni.

Fowler șterse mintal din agenda sa două săptămâni de seri petrecute acasă cu familia, serbarea fiicei sale și mare parte din liniștea domestică.

— Departamentul de Stat și Apărarea vor lupta ca niște tigri pentru a avea președinția — zise cu voce tare. Și vor dori ca rapoartele să treacă pe la directorii lor.

Putnam îi adresă un zâmbet de șmecher.

— Știu. Dar fă uite așa: pune-mă pe mine președinte, și apoi eu te deleg pe tine. Clar?

Fowler încuviință. Putnam era un fiu de cătea, un pierde-vară și un analfabet total în afacerile externe, dar știa cum să câștige în jocurile birocrăției. Situația coreeană avea implicații un pic în toate, de la politica externă și strategia militară la comerțul internațional și la afacerile interne. De aceea consilierul pentru siguranța națională era alegerea logică atunci

când era vorba de președintele unui grup de studiu asupra Coreei. Și asta ar fi făcut să-i crească puterea lui Putnam, pentru că numai șeful unui astfel de grup avea dreptul să comunice președintelui Statelor Unite raportul definitiv.

— De acord, Blake. Sunt sigur că ai destul de muncă și de aceea nu te mai rețin.

Putnam privi din nou ceasul.

— De altfel, am chiar acum o reuniune importantă.

Fowler se ridică, își recapetă dosarul și se îndreptă către ușă. O deschise, dar vocea lui Putnam îl opri în prag.

— Auzi, Blake, încearcă să nu arăți întotdeauna de parcă ai fi un refugiat. Mă aștept ca funcționarii mei să dea un exemplu bun, nu crezi?

Fowler nu răspunse. Își înăbuși dorința de a se întoarce la șeful său ca să-i tragă una în falcă și ieși, fără să-l privească pe omul care făcea anticameră în celălalt birou. În spatele său, Putnam exclama, pe tonul cel mai confidențial obișnuit la el:

— Ei, Jer! Ce bine-mi pare că te văd! Intră, intră, dragul meu!

4

Manevre în umbră

13 septembrie. Baza aeriană din Pyongyang

Pentru urechile colonelului Serghei Ivanovici Borodin, de astă dată *Internaționala* avea un timbru straniu. Notele erau reflectate de pereții de granit ale hangarului și continuau să aibă ecou îndelung, și Borodin avea impresia că le aude cântate de cel puțin trei orchestre neacordate între ele.

Sunetul, așa de ciudat distorsionat, îl făcea să-și piardă concentrarea, dar el n-avea voie să fie absent la ce se întâmpla. Trebuia să fie atent la multe lucruri, trebuia să-și amintească multe amănunte. Misiunea lui avea și un substrat diplomatic, în afară de cel militar, dar asta n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze: mai desfășurase astfel de misiuni în multe alte țări. Locul în care se găsea acum era totuși — trebui să caute cuvântul — așa de sufocant... Complet diferit față de întinsele deșerturi de lângă Tripoli sau de colinele ierboase din Etiopia.

Prima impresie că mergea pe o frânghie întinsă deasupra unei prăpăstii o avusese pe aeroportul moscovit din Domodedovo, înainte de a pleca.

«Fii atent, Serghei, te implor» îi bălbăise comandantul său, generalul Petrov. Omul mai bătrân zâmbise văzând expresia alarmată a lui Borodin, dar îi vorbise deschis, lucru rar pentru acel vechi prieten al tatălui său. «Nordcoreenii au ochi migdalați, Serghei. Dar au ochi migdalați extrem de

șireți. Multe decenii s-au sprijinit un pic pe noi, un pic pe chinezi, punându-ne unii împotriva altora, și numai acum dau impresia că vor să intre în plasa noastră. Dar...» bătrânul ridicase degetul în semn de luare aminte «...de-abia, de-abia. Sunt încă gata să iasă din plasă, și noi nu putem să ne asumăm riscul, Serghei Ivanovici. Clar? Din cauza asta, nu trebuie să-i superi. Nu trebuie să-ți sufli nasul în fața cultului lor absurd al personalității... de beatificare la care i-a supus bătrânul Kim și fiul său.» Petrov scăzuse tonul și îi pusese o mână pe umăr. «Cine are urechi... Fii atent ce faci în Coreea, există ochi deasupra tuturor care supraveghează. Ochi ai celor din Biroul Politic, Serghei. Și există riscul să termini la număr de copaci sau la săpat în minele de aur, dacă înțelegi ce spun. Fii foarte atent.»

Amintindu-și aceste cuvinte, Borodin avu un fior. Se aflau în epoca glasnost-ului, dar minele asazise și pădurile înghețate siberiene erau mereu pe-acolo, pe-aproape... un pic mai în umbră, dar nimic diferit.

Își reaminti lungul zbor la mare înălțime în direcția est, deasupra celei mai mari părți a Uniunii Sovietice, și apoi la joasă înălțime, către sud, peste munți și peste îngusta câmpie care ducea către Pyongyang și la hangarul săpat în munte, la est de capitală.

"Iubitul Conducător", Kim Jong-Il, fiul șefului absolut al Coreei de Nord, venise personal să-l întâmpine, dar asta era de prevăzut. Nici Borodin, nici comisarul său politic, maiorul Yepișev, nu se așteptaseră să-l vadă apărând pe Marele Conducător în persoană, Kim Il-Sung. GRU și KGB dădeau aceleași informații precum că bătrânul era bolnav de mult timp, și pe de altă parte în ziua aceea ploua și bătea un vânt puternic.

Acolo, înăuntru, oricum, timpul urât nu se resimțea, reflectă Borodin, studiind hangarul cel înalt care adăpostea ușor nu numai Iliușin-ul său de linie, un Il-18, dar și alte avioane de transport mai mici, scena și mica mulțime de demnitari nordcoreeni în uniformă. Dimensiunile hangarului nu respectau legile perspectivei și îi făceau să pară neînsemnați pe ocupanți: era lung de câteva sute de metri, se termina pe o parte cu o serie de galerii îndreptate către inima muntelui, pe cealaltă cu două imense porți de metal. În sus, instalația de iluminat, de ventilație și de stins incendiile transformau tavanul într-o pădure de țevi, cable și conducte.

Colonelul sovietic nu avea nici cea mai vagă idee despre cantitatea de muncă necesară pentru a săpa în roca dură o asemenea peșteră. Dimensiunile acelei opere depășeau pe departe lucrările de geniu executate de forțele armate ale țării sale. Aruncă o ochiadă către șirul de fețe impasibile de alături de el. Ce aveau în minte acei coreeni?

Apoi, deodată, se lăsă liniștea. Fanfara terminase imnul, Kim Jong-Il se pregătea să vorbească.

Aspectul omului aceuia era înșelător. La o primă privire, "Iubitul Conducător" părea moale și flasc... în contrast cu el, cu Borodin, care se lăuda că nu are nici pic de grăsime. Dar ochii, în spatele lentilelor groase, erau reci și duri, periculoși. Erau ochii omului care controla aparatul militar al națiunii și forțele sale de securitate.

Kim vorbea cu voce joasă, ca și cum nu avea nevoie să-și facă auzită puterea.

— Frați socialiști, vă spunem bine ați venit. Ne dorim ca din vizita voastră de prietenie să ia naștere un schimb util de informații între popoarele noastre...

Schimb! Acel termen era de râs, gândi Borodin. El și oamenii săi – unii dintre cei mai abili piloți și cei mai buni tehnicieni sovietici – constituiau o grupă de antrenament. Însăși prezența lor dezmințea așa-zisa doctrină a autosuficienței a lui Kim Il-Sung.

Ceea ce se petrecea acolo era un fel de balet. Grupa sa trebuia să dea impresia că se află în Coreea pentru a studia tacticile aeriene nordcoreene, și nu numai pentru a-i învăța pe coreeni cum să folosească noile jucărele sosite din Uniunea Sovietică. Tacticile aeriene nordcoreene, ce idioțenie! Aștia încă mai credeau că pot folosi MiG-21 ca avion de asalt.

Totuși, în instrucțiunile care le fuseseră date la Moscova de ministerele Apărării și al Afacerilor Externe fusese de mai multe ori accentuată importanța pe care Uniunea Sovietică o atribuia prieteniei și colaborării lui Kim Il-Sung. Colonelul știa că comunismul dinastic al bătrânului Kim era un fel de blestem pentru superiorii săi, dar nord-coreenii erau socialiști măcar cu numele, și nu aveau sigur vreo simpatie pentru Occident. De altfel, națiunea lor ocupa o importantă poziție strategică: era centrul de greutate între Uniunea Sovietică, China și Japonia.

O pârghe. Așa vedea Kremlinul, Coreea de Nord. Politburo-ul o vedea ca pe punctul în care se putea exercita presiuni asupra chinezilor și asupra japonezilor.

Și dacă rușii nu i-ar fi dat o mână de ajutor lui Kim, chinezii ar fi ieșit numaidecât în față: țara sa nu-și putea asuma acest risc.

Borodin o știa la perfecție. La începutul carierei sale prestase servicii militar în Est, și nu se poate decola de la Vladivostok fără a ține seama de amenințarea chineză.

Avioanele chinezești erau în mare parte vechi piese de muzeu. Tancurile lor și tunurile pe care le aveau te făceau să râzi, în comparație cu armele moderne. Soldații lor erau prost echipați. Însă erau atâția, și erau atât de aproape de calea ferată transsiberiană, artera vitală care unea Rusia europeană de regiunile ei orientale.

Toți știau că chinezii nu așteptau decât momentul propice, pentru a împlânta pumnul în spatele Marii Rusii. De ani de zile, acele fețe galbene, acei pseudocomuniști, nu făceau oare curte Occidentului, cerșind tehnologie și comerț? Și nu se încăpățâneau oare să aibă o politică externă proprie, independentă și adesea antisovietică?

Desigur, gândi Borodin, Biroul Politic făcea bine să cultive prietenia nordcoreenilor. Statul avea nevoie de prieteni și de aliați în acea parte a globului. Era necesar să i se dea Marelui Conducător al nordcoreenilor tot ajutorul care le trebuia, și să i se pretindă în schimb tot ceea ce bătrânul Kim era dispus să dea. Coreenii permiseseră deja avioanelor rusești să survoleze teritoriul lor. Următorul pas, de la simplele vizite ale navelor sovietice, s-ar fi trecut la baze permanente. Și noile avioane pe care grupa lui trebuia să-i antreneze pe piloții nordcoreeni erau prima mărturie ale intențiilor sovietice de a face un contraserviciu. Alte mărturii se vor adăuga în continuare.

Și misiunea sa urma să deschidă drumul pentru diplomați și pentru tratate, pentru că ar fi arătat acelor asiatici cât de prețioasă era asistența sovietică.

Își întoarse atenția către Kim Jong-Il, Iubitul Conducător, care continua să vorbească despre "prietenia istorică" și "lupta comună împotriva impentruialismului". După cum i se părea lui, tânărul Kim se arăta un aliat, chiar și involuntar, al acelor care dorea extinderea influenței sovietice asupra Coreei de Nord. Setea sa de tehnologii militare interzise era vestită, și nu era o sete pe care chinezii ar fi putut să i-o satisfacă.

Borodin își fixă atenție asupra discursului lui Kim. Era pe terminate, transmițând urările standard:

— Și suntem siguri că colonelul și oamenii săi vor ajunge la o conștiință mai înaltă a luptei socialiste internaționale și a contribuției dinamice furnizată acestei lupte de poporul coreean sub îndrumarea Marelui nostru Conducător.

Kim coborî de pe podium, în aplauzele legiunii de ofițeri și soldați aliniați în hangar. Borodin însuși bătu din palme, adresându-i lui Kim un zâmbet diplomatic și privindu-l în ochi. Cu o mișcare a capului, nordcoreeanul îi indică podiumul.

Era semnalul pe care rusul îl aștepta. După cum îi fusese prescris în instrucțiuni, se înclină în fața lui Kim și a celorlalți demnitari și luă hârtia pe care îi pregătiseră discursul cei de la ministerul Externelor.

— Poporul Unionii Republicilor Sovietice Socialiste mă însărcinează să transmit cele mai călduroase salutări ale sale...

Fără să gândească la cele ce spunea, Borodin citi frazele prelucrate și răsprelucrate. Citise de atâtea ori același gen de discursuri lipsite de semnificație în zece țări diferite. Ceremoniile nu aveau importanță. Adevărata muncă venea mai târziu, cu ușile închise și în habitacurile avioanelor de

luptă și el era nerăbdător să înceapă. Cu cât vor începe mai repede, cu atâta el și oamenii săi se vor fi depărtat de acel deprimant stat-închisoare asiatic.

Biroul GRU, Ambasada sovietică, Pyongyang

"...Complexitatea și dimensiunea instalațiilor subterane sunt impresionante, și la fel gradul lor de antrenament..."

Borodin puse jos stiloul și își masă ochii. Lămpile cu neon din birou îl făceau să-i lăcrimeze ochii, la ora aceea din noapte. Privi în jur: câteva mese de scris, pereții cu vopsea care se cojea, ceasul cu ora Moscovei și ora de la Pyongyang, câteva dulăpioare cu fișiere, portretul secretarului PCUS. Un birou funcțional, dar fără valori estetice. Borodin gustă sunetul acestui ultim cuvânt. Numai persoanelor *kulturny*, persoanelor de cultură, le putea veni în minte acel gen de cuvânt în situații ca a sa.

Maică Precistă, ce oboseală. Era absurd să sari opt fuse orare, să muncești o zi întreagă și apoi să-ți petreci noaptea scriind un raport coerent. Dar instrucțiunile sale erau clare.

Șeful misiunii trebuia să scrie în fiecare zi un raport complet, să-l codifice și să-l transmită. Coreea de Nord era un subiect fierbinte pentru oamenii cu grade înalte de la Ministerul Apărării.

Reciti ceea ce scrisese și aprobă în sine. Raportul i se părea suficient de clar. Instalațiile militare ale nordcoreenilor erau impresionante, și la fel și oamenii lor.

După ce au terminat discursurile oficiale, Kim cel tânăr le arătase baza din Pyongyang Est. Imensul hangar era numai începutul. În spatele lui erau galerii, dormitoare, birouri, centre de control, bucătării, rezervoare și depozite. Radarurile bazei erau instalate în ascensoare, pentru a putea urca și coborî în caz de atac inamic. Lateralele muntelui erau acoperite de baterii de rachete SA-2 și de tunuri antiaeriene comandate prin radar. Până și locurile de acces feroviar erau fortificate.

Și, evident, nordcoreenii își rezervaseră ce era mai bun pentru marele final.

Un hangar încă și mai mare ca primul, plin cu Jian-7s: MIG-21F de fabricație chineză. Borodin putuse să le examineze de aproape și avusese sentimentul că era mai tânăr cu treizeci de ani. MiG-21 era primul avion de luptă pe care îl pilotase el.

Colonelul încercă să-și amintească cuvintele exacte ale ultimului discurs al lui Kim, ținut de tânărul coreean alături de unul dintre avioane. «Suntem siguri că putem să rezistăm la un atac și să putem întoarce lovitura în mod eficace. Baze ca aceasta sunt împrăștiate pe întregul teritoriu al republicii populare și fac imposibilă o agresiune.»

Borodin reflectă. Kim Jong-Il adăugase altceva: ceva mai răsunător și poate mai periculos. «Patru baze ca aceasta au fost construite lângă zona demilitarizată. De la ele va porni acțiunea noastră finală pentru eliberarea Sudului. Oamenii sunt bine antrenați și pot folosi armamentul nostru cu eficacitate.»

Lui Borodin nu-i plăcuseră deloc acele cuvinte. "Acțiunea noastră finală pentru eliberarea Sudului." În oricare altă situație ar fi înălțat din umeri și ar fi luat-o ca pe una dintre frazele obișnuite propagandistice, dar tonul hotărât al lui Kim îl făcuse să simtă un fior. Era cazul să se refere la acele cuvinte, atrăgând asupra lor atenția Moscovei?

Poate că nu. "Ești obosit, Serghei Ivanovici" își zise. "Muncești prea mult cu fantezia. Vorbește doar despre ceea ce cunoști, despre avioanele de luptă, și lasă celelalte interpretări diplomaților."

Terminând discursul, Kim făcuse un semn unui colonel din aviația nordcoreeană, care se limitase la a ridica pumnul strâns. Din înalt ajunsese sunetul unei sirene și Borodin simțise cum îi sare inima. Abia reușise să se abțină să nu sară într-un avion: vechile reflexe din epoca în care făcea parte din apărarea aeriană, Voyska PVO, erau încă vii. Dar se opri, privind oamenii care soseau în fugă din coridoare, și în special pe unul dintre ei, care era îmbrăcat cu combinezonul de zbor.

Pilotul nordcoreean sărise la bord ca o gazelă, în timp ce câțiva mecanici executau ultimele controale. Apoi pornise motorul și, în același moment, din tavan intraseră în acțiune marile ventilatoare. Oricum, mare parte din fum intra într-o mănecă de vânt postată în spatele aparatului. O altă galerie săpată în stâncă, constatase Borodin. Sfântă Fecioară, dar nordcoreenii ăștia erau mai rău decât cârțile.

În timp ce primul avion se mișca spre marile porți ale hangarului, un colonel nordcoreean indicase în liniște marele orologiu pus pe un perete. Evident, acesta începuse să funcționeze când sunase alarma, și acum arăta două minute și jumătate. Chiar dacă se lua în considerație faptul că sistemele și controalele pentru MiG-21 erau foarte simple, era vorba aici de un timp foarte bun, încadrat pe deplin în limitele prevăzute de normele de antrenament sovietice.

Porțile de ieșire erau încă închise totuși. Pentru un moment, Borodin se întrebase dacă avionul urma să se lovească de porțile acelea metalice, dar când roata din față a MiG-ului atinsese o linie galbenă trasată pe podea, se auzise din nou sunetul sirenelor și porțile hangarului se deschiseră: tone de metal care se mișcaseră în doar câteva secunde. Avionul se lansase în câteva clipe, urmat imediat de tovarășele sale, până când întreaga formație părăsise încăperea. Timpul: nouă minute și cincisprezece secunde.

Un timp excelent, își zise Borodin. Chiar admitând că le arătaseră cei mai buni piloți și cele mai bune echipe de mecanici, era clar că exercițiile săptămânale ale nordcoreenilor dădeau rezultate bune.

Punând alături piloții văzuți de el, MiG-urile 23 deja prezente în alte baze nordcoreene, și avioanele încă mai moderne care în curând vor sosi din Uniunea Sovietică, se ajungea la o aviație cu adevărat impresionantă. O forță capabilă să înfrunte orice misiune.

Îi reveni în minte aerul sfidător al lui Kim Jong-Il. «Eliberarea finală» spusese el, și poate vorbea serios. Ce zisese generalul Petrov în legătură cu nordcoreenii? Că Pyongyang aproape căzuse în plasa Uniunii Sovietice. Borodin începea să se întrebe dacă nu cumva era adevărat contrariul.

5 Zboruri de noapte

9 septembrie. Baza aeriană din Kunsan, Coreea de Sud

Alături de ușa birourilor escadrilei, căpitanul Tony Christopher din aviația Statelor Unite se uita către soarele ce apunea, în spatele pistelor de zbor. Într-o mână ținea casca și masca de oxigen, în cealaltă un teanc gros de hârtii – planul de zbor, descrierea țintei, hărți, coduri – privitoare la misiunea F-16, și se întreba unde naiba ajunsese partenerul lui de zbor.

Deodată se simți atins pe umăr. Tresări ușor, dar reuși să spună calm:

— Noroc, Hooter.

— Fir-ar să fie, Saint, mi-ai stricat distracția. Ți-am făcut-o ieri și ai sărit ca un greier.

Tovarășul său de zbor, locotenentul John Gresham zis "Hooter", i se alătură.

— Ce-mi mai rămâne din energie, o păstrez pentru misiune. Tu îl ai pe 494.

— Știu, zise Hooter. Supraveghetorul tău de zbor de antrenament era deja informat.

Toți piloții din a 35-a aveau o altă activitate în afara orelor de zbor. Fiecare dintre ei desfășura o parte din munca administrativă necesară pentru eficientizarea escadrilei și Hooter trebuia să controleze ca ceilalți să respecte riguroasele programe de antrenament prevăzute de regulamente.

— Apropo, cam când ai vrea să fixezi primul tău zbor în ținută de război chimic?

Tony lăsă să-i scape un oftat.

— Ascultă, Hooter. Dă-mi un pic de răgaz. Am mai făcut unul acum două luni!

— Nu-i rău, ca scuză, dar n-avem ce face. Știi că la întâi iulie a început noua perioadă. Și la fiecare șase luni trebuie să punem o cruciuliță pe acel pătrățel.

Nu exista pilot care să nu urască antrenamentul pentru războiul chimic. Să zbori cu greoiul echipament protector era ca și cum ai lupta cu o caracatiță într-o baie turcească.

— Bine, bine. Dar nu putem aștepta să se mai răcorească? Acum trebuie să ne gândim la misiunea de astăzi.

— Cum vrei.

Era o misiune de atac nocturn, și chiar dacă F-16 era în stare să zboare și să lupte pe timpul nopții, nu avea sistemele complexe de detecție care sunt instalate pe alte avioane proiectate special pentru zborurile nocturne. Pentru a depista ținta, Tony și Hooter ar fi trebuit să acționeze împreună: un avion ar fi lansat rachete luminoase, în timp ce celălalt ar fi lovit ținta. Simplu în teorie, dar era necesar să nu se uite că zburau cu patru sute de noduri și atât de aproape de teren încât era suficient un sughiț pentru a transforma aparatul F-16 și pe pilotul său superantrenat într-o minge de foc.

Era nevoie să fie perfect dotați, pentru a zbura și pentru a lupta. Cu coada ochiului, Tony își studie partenerul de zbor. Chiar dacă două persoane îmbracă aceleași haine, fac aceeași muncă, vorbesc despre aceleași lucruri, nu-și pierd individualitatea. Ba chiar diferențele ies în evidență mai abtîr. Și existau enorme diferențe între ei. Părea că cineva, în biroul de personal, hotărâse să facă un experiment: să combine între ele contrariile.

Tony era cel mai stabil dintre cei doi. Nu mai existase vreodată un pilot de luptă care să fie un introvertit, dar mișcările sale controlate și zgârcenia sa la vorbă erau în evident contrast cu efervescența lui Hooter. Cine i-ar fi observat ar fi constatat că tovarășul de zbor al lui Tony era mereu în mișcare, ca și cum energia sa era de nestăpânit.

El avea mai multă experiență ca Hooter, și asta era poate unul dintre motivele diferenței între cei doi. După academie, Tony trecuse imediat la pilotarea avioanelor F-16. Apoi, după o primă perioadă, mersese la Școala de Război de pe lângă baza Nellis din Nevada. Spre deosebire de cursul de aplicație de la Red Flag, unde se învață numai lupta aeriană, la Școala de Război se învață folosirea în modul cel mai eficient a întregului armament de la bord: numai cei mai buni piloți sunt admiși acolo.

Cei care termină cursul îi învață apoi pe colegi cum să folosească puterea de foc a aparatelor Falcon împotriva oricărui gen de țintă. Între altele, cursul

deschide calea către gradele superioare și către însărcinările de mai mare responsabilitate.

După terminarea cursului, Tony continuase să se documenteze asupra a tot ce se putea, nu numai pentru a fi la zi cu cunoștințele, ci și pentru că era convins că nivelul bogat de cunoștințe pe care îl acumula îi va servi mai devreme sau mai târziu. Era cel mai bun expert al escadrilei, și poate chiar din cadrul unității, în ceea ce privește modul de distrugere a unei ținte. Se afla în Coreea de la începutul anului.

În schimb, Hooter era la prima sa misiune, proaspăt absolvent al cursurilor pentru ofițeri, și se afla în Coreea de puține luni. În fiecare zi încă mai descoperea virtuțile și defectele aparatului Falcon. Fiecare zbor era o aventură, o experiență memorabilă.

Tony accepta fără ranchiună glumele lui Hooter, pentru că știa că partenerul său pune același suflet și aceeași energie și în zbor și la munca pe care o desfășura la sol.

Și pentru timpul liber era la fel. Între cei doi erau câțiva ani diferență, dar uneori lui Tony îi era greu să țină pasul cu prietenul său.

În ceea ce privea zborul, Tony își cunoștea propriile limite, chiar dacă nu și le admitea. Era un pilot foarte bun, dar nu era cu siguranță cel mai bun pilot existent. Mai degrabă, modul său de zbor era fructul studiului și al calculului: să analizezi manevrele adversarului, să-i prevezi mișcările și să-l împingi în punctul favorabil. O spusese chiar și Hooter, vorbind despre Tony la cercul ofițerilor, când îl credea departe. «Nu zic că Saint este cel mai bun pilot din lume» lăsase să scape tovarășul său de zbor, după o monumentală beție «dar are un zbor al naibii de tactic.»

Hooter, în schimb, pilota din instinct și avea un talent natural pentru lovirea țintei, dar îi lipsea experiența și, uneori, chiar rațiunea. De obicei, mulțumită abilității și instinctului agresiv, reușea să iasă elegant din pericol, dar pentru Tony "de obicei" nu era suficient, și mereu își bătea la cap partenerul pentru a-l face să înțeleagă diferența între un "risc acceptabil" și o "idioție blestemată". Oricum, de-acum zburau împreună de câteva luni și Tony trebuia să admită că formau o pereche teribil de bună. În aer, personalitățile lor atât de diferite, maniera lor de zbor atât de diferită, se combinau pentru a da o sumă imbatabilă.

Erau diferiți chiar și sub aspectul fizic. Hooter era cu zece centimetri mai mic, și zece centimetri, în habitaculul unui avion de vânătoare, sunt foarte mulți. (Era un noroc, dat fiind că nu reușea să stea liniștit.) Tony zâmbi: chiar în acel moment, când așteptau jeepul care trebuia să-i ducă la hangare, Hooter continua să-și schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt.

Își întrerupse gândurile la sosirea jeepului. Hooter se urcase deja și îl

striga vesel:

— Ei, Saint, fă-te-ncoace. Papa ne lasă să ieșim în seara asta!

Tony îi zâmbi și urcă și el.

Avioanele lor - 492 și 494 - erau în hangarele G și H: acoperișuri arcuite, mari, din beton armat, capabile să reziste chiar și la bombe de 250 kilograme. Porțile blindate anterioare și posterioare erau foarte groase, dar perfect echilibrate: la nevoie, se puteau deschide chiar cu mâna. Se puteau închide ermetic, ca protecție împotriva gazelor toxice.

În interiorul hangarului G, șeful mecanic Baines îl aștepta deja pe Tony. Sergentul Baines se ocupa exclusiv de 492. Pilotul acelui avion se schimba din când în când, dar Baines era mereu șeful său mecanic: pentru el, 492 era avionul său, și piloții îl luau doar cu împrumut pentru a face un tur.

Hangarul ar fi fost suficient pentru a primi comod înăuntru un bimotor F-15 și chiar avioane mai mari: F-16, înăuntru acelui spațiu, părea mic și rătăcit. Pe sol, peste tot în jur, se aflau utilajele și sculele necesare pentru a-l ridica în aer: scărița, căruciorul de remorcare, extincătorul.

Tony începu să execute controalele de zbor. Nu că s-ar fi îndoit de mecanici, dar și Baines era un om ca toți ceilalți. Piloții nu puteau face decât o singură greșală, iar Tony nu intenționa să o încerce. Unor piloți le plăcea să arate câtă încrederea aveau ei în mecanici și singura chestie pe care o controlau era numărul înscris pe lateralul aparatului, pentru a fi siguri că nu greșeau avionul. Pe vremuri, o știa toată lumea, Baines și șmecherii lui hotărâseră să facă o glumă pe seama unui pilot și parcaseră în hangar un avion fără motor. Neglijentul pilot își dăduse seama de situație abia când se instalase în habitacul și încercase să pornească turbina pentru a treia oară.

Pentru început, Tony controlă încărcătura. Rezervorul auxiliar de 1.200 litri. Apoi nelipsitele Sidewinder, în spatele aripilor. Misiunea pentru care urmau să zboare era de tipul aer-sol, dar trebuia să fie gata oricând pentru o înfruntare aer-aer. Și pe suporti nu se puteau prinde decât acel tip de rachete. Apoi, în fuselaj, depozitul din stânga unde se aflau rachetele luminoase și cel din dreapta cu bombele de exercițiu, care cântăreau vreo zece kilograme fiecare și aveau o mică încărcătură de pulbere neagră: atât cât să ajungă pentru a se vedea explozia. Petarde, în comparație cu monștrii de o tonă pe care F-16 le purta într-o misiune de atac reală. În fine tunul, care era încărcat: proiectilele de 20 mm pentru trecerile de mitraliere care încheiau de obicei misiunea.

Apoi controlă ca la bombe și rachete să le fi fost luate siguranțele. În caz contrar, nici unele, nici celelalte nu s-ar fi mișcat atunci când se apăsa butonul de lansare. Tony făcu turul avionului, controlând și ușițele, partea din spate a căilor de evacuare, așa cum făcuse deja de mii de ori. La final, se opri

lângă scărița și semnă certificatul de zbor pe care Baines i-l întinse. Din acel moment, avionul era al lui, până când avea să atingă din nou pământul.

Urcă la bord și se legă cu centurile de scaun. Dacă ar fi fost obligat să acționeze încăcăturile de ejectare, centurile ar fi ajutat să nu fie desprins de scaun. Legă tubul de oxigen, tubul costumului sub presiune, cablul de microfon. Apoi privi ceasul: 19,55. Nu era rău; cinci minute de ascensiune cu motorul și nu-i rămânea decât să pună în funcțiune sistemul SIN, busola inerțială.

Acționă întrerupătorul principal și porni sistemul inerțial de navigație. Giroscoapele aveau nevoie de trei minute pentru a ajunge la viteza normală; mai mult decât timpul necesar pentru pornirea motorului. În câteva secunde termină controlul vizual al celorlalte echipamente din cabină și când termină, îl chemă pe frecvența afectată solului pe partenerul său de zbor:

— Hooter, ești gata?

— Receptionat. Când vrei, Saint.

Începând cu acel moment nu mai foloseau decât porecele lor; erau mai ușor de ținut minte decât secvențe ca "Echo Zulu Tre" și erau mai sigure ca "John" sau "Tony". Pe o anumită frecvență puteau exista mai mulți piloți care se numeau John, dar în formația lor nu erau nici doi Hooter, nici doi Saint; avuseseră ei grijă să controleze pe listele cu codurile de zbor.

Tony privi din nou ceasul: ora 20.00.

— Să mergem — zise, și în același timp îi făcu un semn lui Baines, care deschise porțile hangarului. Tony apăsă butonul de pornire și ascultă sunetul emis de turbină. La început un ronțait ca al unui aspirator, apoi - când aduse motorul la două treimi din putere - o vibrație joasă care făcea să tremure oasele. Atâta cât trebuia ca să miște avionul.

Pe frecvența de la sol, Tony chemă turnul:

— Zborul Bluejay pe inelul nord, gata pentru intrarea la decolare.

Din cască îi ajunse răspunsul:

— Bluejay puteți să rulați.

Acum putea să scoată frâna. Aparatul ieși din hangar.

La stânga lui Tony, Hooter tocmai ieșea și el. Tony trecu pe frecvența turnului.

— Zborul Bluejay pe pista de rulaj.

— Receptionat, Bluejay, sunteți al treilea în ordine la decolare. Vânt unu cinci zero ora zece.

Rulând unul lângă celălalt, cele două F-16 atinseră inelul nord și întoarseră spre dreapta. Hangarele escadrilei 35 erau situate alături de o pistă de rulaj circulară largă cât o autostradă cu două benzi, denumită "inelul nord". Escadrila 80 avea și ea un inel identic "inelul sud".

Apropiindu-se de pista de decolare, văzură o pereche de avioane de vânătoare ca ale lor ridicându-se în zbor. Ajunși la pistă, zăriră un avion de transport C-141 care aștepta să plece. Turnul îi dădu liber și C-141 începu să prindă viteză.

Tony se puse din nou în contact cu controlorii de zbor.

— Turnul. Zborul Bluejay primul în lista de decolare.

— Recepționat, Bluejay. Așteptați, sunteți următorii.

Starlifter se desprinsese de pistă și se înălță greoi în aer. Din cască, Tony auzi din nou vocea controlorului de zbor:

— Bluejay, aveți permisiunea de decolare.

Tony zise:

— Cer permisiunea de decolare de luptă.

O scurtă liniște. Apoi: — Permisie acordată.

Hooter ascultase în tot acest timp schimbul de replici. De îndată ce avură permisiunea, amândoi ajunseră la extremitatea pistei.

Tony se întoarse către tovarășul său de zbor și-i făcu semn:

— Să mergem.

Amândoi împinseră manșa alimentării: la început sută la sută din puterea nominală, apoi acționară postarzătorul. Accelerația îi înfundă în scaune; aparatele o luară de-a lungul pistei.

Cele două F-16 atinseră repede viteza de decolare, circa o sută de noduri. Tony mai rămase pe pistă câteva secunde, pentru a atinge 150. În acel moment zise:

— Coboară flapsurile.

Se înălță și, privind în spate, văzu că Hooter îl urma. Când retrăseseră trenul de aterizare și se închiseseră protecțiile, erau deja la cota de 150 metri și se găseau la sfârșitul pistei.

— Acum! — zise Tony, și aduse alimentarea la fluxul de croazieră, stingând postarzătorul. Simți că zgomotul motorului își reducea net volumul; făcu un viraj brusc la stânga, apăsând în același timp butonul care lansa un șir de mici rachete luminoase. Hooter îl imită.

Virajul, stingerea postarzătorului și lansarea rachetelor luminoase era suficient ca să încurce o eventuală rachetă ghidată cu infraroșii lansată de inamic. Piloții executau adesea decolarea de luptă deoarece uneori inamicul "simulat" era foarte real: sabotori nordcoreeni debarcați pe plajă cu rachete SA-7.

Lăsând în urmă aeroportul fără a fi fost loviți, urcară la 1500 metri și luară direcția către sud-est. Ținta era la numai cincisprezece minute de zbor: nu merita să urce la o cotă superioară, ca să economisească din carburant. Soarele apusese, terenul se răcea, nu erau curenți de aer ascensionali.

Tony începu să se relaxeze. În acele locuri, spre deosebire de ceea ce se întâmpla în Statele Unite și în Europa, nu erau restricții asupra cotei de zbor. Nimeni nu se plângea când un avion supersonic zbura chiar deasupra vârfurilor arborilor. Inamicul era prea aproape.

Când se apropiară de țintă, Tony clătină aripile ușor pentru a-i semnaliza lui Hooter și inseră pe HUD – ecranul superior – opțiunea aer-sol. Armă bombe de exercițiu și coborî la 150 metri: cota minimă permisă în timp de pace pentru un zbor nocturn. În război se zbura la cota cea mai joasă permisă de condițiile de vizibilitate și de cele ale terenului: treizeci de metri, sau mai puțin de treizeci de metri. Din acel moment, urmau să adopte regulile de război.

Ținta era plasată într-un pâlcc de arbuști, la care se ajungea printre niște văi orientate de la nord la sud. Cele două F-16 se plasară pe una dintre ele pentru ca flancurile văii să le ascundă de radarele inamice (care în acel moment nu erau, dar care ar fi fost cu siguranță dacă s-ar fi găsit într-o misiune reală).

Primul atac cădea în sarcina lui Hooter. Tony făcu din nou să oscileze aripile: avioanele accelerară și schimbă formă. Hooter își lăsă tovarășul să-i treacă înaintea. Tony activă indicatorul "Rachete luminoase" pe panoul său de arme.

Cu un urlat puternic, la patru sute de noduri, cele două reactoare se precipitară către câmpie. Ajuns la capătul văii, Tony cabră avionul și apăsă butonul de lansare. În spatele său, o rachetă luminoasă de un milion de candelă inundă spațiul cu lumina albă a magneziului. Închipuindu-și toată atenția care s-ar fi concentrat asupra lui dacă inamicul ar fi fost prezent, Tony începu manevrele evazive, lansând un nor de fășii de staniol și o serie de mici rachete luminoase pentru a păcăli eventualele rachete în zbor către el. Din cauza manevrelor bruște era mereu împins în scaun și apoi era depărtat de el. Dacă n-ar fi fost centurile, s-ar fi lovit cu capul de acoperișul carlingii.

Hooter îl urmă pe Tony, dar numai până când văzu ținta: o pată de vopsea pe teren, ce măsura circa zece metri. Dorind să piardă din înălțime, coborî repede în cădere liberă. Apoi, redresând aparatul, apăsă întrerupătorul de "bătălie", care agăța computerul armelor de la bord de poziția țintei. HUD se transformă într-o serie de linii convergente și de cifre care indicau distanța. Asigurându-se că ținta fusese agățată corect, aduse alimentarea la regim maxim. Viteza sări la cinci sute de noduri.

Lumina rachetei luminoase începea să pălească; umbrele se apropiau de țintă. Pe flancurile aparatului, terenul alerga prea repede pentru a-i distinge amănuntele; Hooter își concentra atenția la menținerea alinierii exacte între avion și liniile mirei de pe HUD. Într-un colț licări cuvântul LANSEAZĂ;

Hooter apăsă butonul și în același timp trase brusc manșa către dreapta. Își încordă mușchii și gemu, pentru că greutatea sa crescuse într-o clipă de cinci ori. Bomba de antrenament se desprinsă de avion, aruncată direct către țintă, în timp ce aparatul deja se vira.

Ambele F-16 se îndreptară către sud, către punctul de întâlnire convenit. Hooter luă legătura prin radio cu însoțitorul său.

— Un timp excelent, Saint, cu racheta luminoasă. Un moment am crezut că nu agăț ținta.

Tony încercă să distingă avionul prietenului pe fondul nopții.

— Ai făcut o lansare excelentă, Hooter. Acum e rândul meu. Controlează bine distanța în timpul apropierii.

Inversând rolurile, se pregătiră pentru un alt pasaj deasupra țintei. În timp de război, un al doilea pasaj deasupra unui inamic deja în alarmă era modul perfect pentru a pierde un aeroplan. Dar zborul lor era unul de antrenament; F-16 purtau bombe suficiente pentru trei misiuni.

La primul pasaj, Tony lovi perfect ținta, dar Hooter nu efectua în modul corect manevrele evazive. Inversară din nou rolurile și Tony îi spuse lui John să observe manevra sa în timp ce vira. În cursul pasajului succesiv, racheta luminoasă a lui Hooter nu se aprinse; trebuia să părăsească zona țintei și să reia formația inițială. Îndreptându-se către sud pentru ultimul pasaj al lui Hooter pe deasupra petei de vopsea, Tony căută în van o poziție mai comodă pe fotoliu. Începea să se simtă obosit, dar misiunea nu era încă terminată. Se încruntă concentrându-se asupra țintei.

Când lansă racheta luminoasă, auzi un *beep-beep-beep* în cască. Își aruncă ochii pe ecranul de control, apoi efectua un viraj la stânga, la șase g. În același timp își chemă tovarășul:

— Hooter! Suspendăm lansarea. Vino lângă mine. Avioane în apropiere.

Masca i se lipi de față; forță mușchii pentru a rezista la accelerație.

Hooter răspunse, pe un ton excitat:

— Înțeles. Vin în spatele tău, la dreapta.

În timp ce ecoul vocii tovarășului de zbor încă îi mai răsună în cască, Tony apăsă un buton pe manșă. Ecranul radar îi arată spațiul aerian și în unghiul de jos din stânga apăru scris TUN. Bombele și Sidewinder erau numai versiuni de antrenament, dar proiectilele de 20 mm ale tunului M61 erau încărcate. Când se apăsa butonul de luptă corp la corp, computerul de bord alegea în mod automat opțiunea tun.

În timpul virajului, radarul interceptă două contacte la treizeci și cinci de kilometri. Identificarea IFF era pozitivă: două aparate prietene. Tony zâmbi și stinse radarul pentru a nu-și dezvălui propria poziție.

Încetinind pentru a-i permite lui Hooter să-l ajungă, privi înapoi.

Tovarășul său era încă în accelerare pentru a ajunge în coada sa, la un kilometru și jumătate de el.

— Hooter, sunt prieteni. Pune siguranța la arme; să ne distrăm un pic.

— Rachetele fotonice armate, căpitane.

Tony nu-i permise să întindă prea mult coarda. Începu manevra pentru a coborî avionul, deoarece la cotă mică era greu să-l depisteze careva. Hooter îl imită.

— Înțeles. Să începem spectacolul.

Distanța se redusese la cincisprezece kilometri. Tony aprinse din nou radarul; pe HUD apăru un nou cerculeț, care indica poziția avioanelor ce se apropiau cu cinci sute de noduri. Cu o comandă mișcă HUD-ul la stânga, în afara liniei de zbor. Ar fi fost foarte greu să lovească ținta, dar Tony era expertul în arme din toată escadrila, și avea sarcina să-i învețe și pe alții.

Deodată, în jurul cerculețului, apăru un pătrățel: radarul agățase primul avion din cealaltă grupă. Tony alege TAIM-9L Sidewinder în capătul aripilor din stânga și avu satisfacția de a auzi în cască un zumzet. Senzorul cu infraroșii al rachetei se alinase pe țintă; acum îi făcea cunoscut acest lucru cu un semnal acustic. Pe HUD apăru scris FOC; Tony apăsă butonul.

Era o rachetă de antrenament, fără cap exploziv și fără motor: nu se desprinsă de pe avion. Dar dacă ar fi fost o rachetă adevărată, ținta ar fi fost scoasă din luptă. Tony zâmbi. Ca probă, la întoarcerea din misiune, înregistrarea video ar fi arătat toate datele din HUD.

Acum cele două avioane ce se apropiau erau pe deplin vizibile: zburau către el pe fondul înstelat.

Tony transmise pe frecvența escadrilei:

— Către conducătorul Falcon îndreptat spre sud lanțul Alpha, aici Bluejay Unu. Te-am lovit.

Pe circuit era perfect audibil zumzetul rachetei.

Nu răspunse nimeni, dar cele două aparate virară către ei. Tony reacționează și transmise:

— Arzător.

Dădu la maxim alimentarea și, când auzi mugitul turbinei, trase manșa.

Aparatul F-16 Falcon este unul dintre cele mai agile aparate din lume. Printre virtuțile sale se află și un motor care asigură o forță la înaintare mai mare decât greutatea avionului. Asta înseamnă că poate face multe lucruri interesante, precum accelerarea în timpul urcării pe verticală.

Tony depăși rapid cota la care se găseau adversarii, aflați încă în viraj. Făcu mintal un calcul și roti ușor în jurul axei proprii avionul, pentru a ajunge "în față" adversarilor, care acum erau sub el. Hooter îi rămase alături ca și cum ar fi fost lipit de aripa lui.

Aparatul ajunsese la partea superioară a "cercului morții": Tony zări un orizont întunecat ce se înălța în spatele său. Căută rapid "deasupra" sa și văzu două punctulețe luminoase: și F-16 inamice aprinseseră arzătorul, dar era prea târziu. Nu terminaseră încă de virat.

Accelerând la maxim, inseră comanda tunului. În timp ce configurarea radarului trecea pe cea de luptă corp la corp, transmise:

— Hooter, cobor ca să lovesc primul aparat.

Pentru a-i da semnal că a primit mesajul, Hooter porni și opri de două ori microfonul.

Radarul agăță imediat ținta; Tony corectă ușor ruta pentru a o centra cu precizie în reticul. Numără în minte "un cartof, doi cartofi" pentru a da timp giroscopelor să se stabilizeze după acele manevre. Apăru din nou scrisul FOC, și Tony trase butonul.

— Șeful Falcon, aici Bluejay Unu. Ești mort.

În cască îi ajunsese vocea excitată a lui Hooter:

— Foarte frumos, Saint. Am putea organiza un spectacol public cu caseta.

Fără o vorbă, cele două avioane "inamice" luară înălțime și se îndepărtară spre destinații necunoscute, în timp ce Bluejay se întorceau la bază. Folosirea postarzătorului le afectase sever rezerva de carburant.

— Saint, cine or fi fost? În aria noastră nu erau prevăzute alte Falcon în noaptea asta.

— Probabil vreun pilot din escadrila 80 care avea sarcina să ne ia prin surprindere. Se aude că șeful armatei ar fi avut intenția de a face astfel de controale.

Hooter râse.

— Păi dacă o fi mereu așa, pot să ne surprindă când vor.

— Nici așa. Puteau să fie inamici adevărați. Bine că am aruncat bombele alea. Dacă ne întrerupeau înainte, ar fi trebuit să repetăm misiunea.

— Chiar! Dar în cazul ăsta, ridicam siguranța de la tun.

Zece minute mai târziu erau din nou la bază, și le ajunseră cinci minute pentru a reintra în hangar. Ieșind din habitacul, Tony avea impresia că stătuse înăuntru un an de zile. Accelerările de cinci până la șapte g îi smulgeau toată energia.

Era ora 21.30, și el cu Hooter mai trebuiau să piardă o altă oră pentru a face analiza operației pe care tocmai o încheiaseră, înainte de a putea să meargă la culcare. Dar mai existau și doi bieți nefericiți din escadrila 80 care urmau să se culce foarte târziu și care sigur nu se vor amuza privind caseta văzuo a zborului lor.

14 septembrie. Aeroportul internațional Kimpo, Coreea de Sud

Sublocotenentul Kevin Little era foarte îngrijorat. În ziua aceea - prima sa zi de serviciu activ în Coreea – nimic, absolut nimic nu-i ieșise ca lumea.

Începând cu zborul său către aeroportul din Kimpo, în acea dimineață. La Seattle, condițiile atmosferice neprielnice îl împiedicaseră să ajungă la Anchorage pentru a urca în avionul liniilor aeriene coreene, și fusese obligat să aștepte următorul zbor. Un drum de paisprezece ore, atent programat, se transformase în douăzeci și patru de ore de coșmar. Fie și numai asta și ar fi fost destul de urât. Dar nu reușise să ia legătura cu biroul mișcări al batalionului din Camp Howze, pentru a-i înștiința că urma să întârzie.

Prin urmare, acum că în fine ajunsese la Kimpo, mașina care trebuia să-l ducă la batalion dispăruse demult. Și la aeroport căpitanul din armata a 8-a care se ocupa de transporturile terestre îl făcea să înțeleagă că în Coreea simpatia era o marfă rară.

— Ascultați-mă, domnule sublocotenent Cumtecheamă, mi se fâlfâie că ați pierdut autobuzul. Abia s-a terminat o alarmă de șase zile și am alte chestii de făcut decât să caut mașină și șofer pentru toți soldații neinstruiți, plângăcioși și disprați, care apar pe-aci, prin Coreea. De exemplu, trebuie să dorm. Clar?

Căpitanul vorbea cu voce joasă, dar Kevin era sigur că toți scribii și soldații care se aflau în încăpere nu pierdeau nici un cuvânt.

Și atunci? Îi veni în minte prima sa zi de la cursul de antrenament. La întrebarea căpitanului era permis să se răspundă într-un singur mod.

Kevin luă poziția drepti.

— Am înțeles.

Cine știe pentru ce motiv, căpitanul se roșea la față și continuă în grabă:

— În acest caz, ați putea să-mi spuneți unde găsesc un taxi?

— Doamne, tinere...

Omul mai în vârstă se forță să nu râdă.

— Nu știi că americanii, mai ales acum, sunt văzuți foarte rău prin aceste părți? Ai putea găsi un taxi, dar ai ajunge la Pusan, în celălalt capăt al țării, în loc de Camp Howze.

Se întoarse către un sergent care stătea la câțiva metri de el și strigă:

— Fergie! Vezi dacă putem să ajutăm oaia asta rătăcită! Azi e ziua în care trebuie să facem pe bonele.

Se întoarse la Kevin.

— Să nu te aștepți la nimic luxos. Generalul McLaren, care este marele șef aici, în Coreea, nu vrea ca ofițerii săi să-și piardă timpul plimbându-se

prin peisaj ca bogătașii străini.

Pronunțat de căpitan cu o puternică inflexiune din Alabama, termenul "bogătași" căpăta o notă de adevărată obscenitate.

— Ești norocos, locotenente: m-ai găsit într-un moment în care mă simțeam cu adevărat plin de compasiune. Acum că am încredințat cazul tău în mâinile abile ale sergentului Ferguson, am făcut tot ceea ce puteam să fac. Mă scuzi, dar acum am treabă, am o grămadă de documente de examinat.

Și intră în birou și închise ușa.

Sergentul Ferguson (un om mic, slab și pierdut) îi arată lui Kevin un scaun.

— Mai bine așezați-vă. Cine știe cât timp ne trebuie. Azi nu prea sunt multe lucruri prin zonă. Dar ceva ar trebui să găsec eu.

Începu să răsfoiască un maldăr de hârtii de pe un birou.

Kevin se așează pe scaun. Doamne, ce încurcătură! Blocat în Coreea, la mila scribilor armatei. Noul său comandant de batalion probabil îl dăduse deja AFP: absent fără permisiune. Se vedea deja scriind părinților săi: "Dragă mamă și dragă tată, mă întorc în seara asta din Coreea. Trimiteți scrisorile la Leavenworth, la închisoarea militară". Își sprijini capul de tocul ușii dintre cele două birouri și tresări.

Din cealaltă parte, căpitanul sforăia.

Pe Autostrada 3, Coreea de Sud

Două ore mai târziu, Ferguson reuși să-i găsească ceva; Kevin ajunse în cabina unui camion al armatei care trebuia să ajungă în zona demilitarizată. Schimbarea fusului orar începea să-și facă simțite efectele; era obosit, anchilozat, avea amețeli, și șoferul camionului - un caporal cu privirea alunecoasă - părea să se distreze cotind în viteză, schimbând pe neașteptate vitezele și făcând să scrâșnească angrenajele cutiei de viteze.

Omul nici măcar nu-l salutase când se urcase în camion la aeroport, și Kevin nu știa cum să se comporte: să-i facă raport pentru insolență sau s-o lase baltă? Poate în Coreea nu se acorda prea multă atenție la disciplină. Kevin nu știa.

Pentru a-și ascunde neplăcerea, privi afară pe fereastră. Se îndreptaseră spre vest, de-a lungul fluviului Han, și apoi traversaseră Seulul pentru a lua-o în fine pe drumul către nord. Și Seulul măcar părea un loc interesant. Zgârie-nori moderne, autostrăzi ample care se derulau pe lângă blocuri delicate cu acopriș roșu și de străduțe strâmte și întortocheate. Și orașul era imens: mult mai mare chiar decât Seattle. Trecu aproape o oră înainte de a lăsa în urmă extinsa periferie orășenească.

Și peisajul era deosebit de cel din Statele Unite pe care Kevin îl cunoștea:

orezării verzi acoperite de apă, care se întindeau fără întrerupere de la șosea la îndepărtatele lanțuri de munți de pe lateralele autostrăzii. Autocarul trecea pe lângă sate mici care păreau ieșite din paginile de la *National Geographic*: căsuțe cu un singur nivel, vopsite în culori închise, cu acoperișuri curbate de culoare portocalie, verde, albastru sau turcoaz. De la autostradă se desfășurau drumuri înguste de câmpie închise între două șiruri nesfârșite de plop sau sălcii care tremurau lent în vânt. Kevin începu să se simtă mai bine, dar numai până simți mirosul. Era un fum ca de cărbune, de benzină cu cifră octanică mică, amestecate cu o substanță exotică indefinită.

Caporalul râse când îl văzu pe Kevin că strâmbă din nas.

— Dacă vi se pare ciudat, asta e un fel de condiment pentru napalm pe care îl numesc *kimchee*. Îl pun peste tot. Este așa, un amestec de ardei iuți, varză, castraveți, usturoi, ridichi și alte chestii, le zdrobești și le amesteci pe toate și le lași să fermenteze câteva luni bune. Cu un vânt favorabil, mirosul de *kimchee* este capabil să ajungă până la Honolulu... Dar acum nu este foarte puternic. Cred că putoarea se simte mai bine în iulie și august, când căldura te ucide de-a binelea.

Fu ultima frază completă pe care Kevin îl auzi spunând pentru tot restul drumului.

Camp Howze, lângă Tongduch'on, Coreea de Sud

Camp Howze era ca toate campamentele armatei. Șiruri de barăci albe, depozite, birouri, așezate în linii drepte, cu precizie militară. Dar avea ceva diferit față de taberele din Statele Unite pe care Kevin le cunoștea. Howze era înconjurat de sârmă ghimpată și avea trei laterale libere pentru tir; pe lateralele intrării principale erau două buncăre mimetizate.

O placă mare explica: CAMP HOWZE - CARTIER GENERAL BATALIONUL 1, REGIMENTUL 39, BRIGADA a 3-a, DIVIZIA a 2-a DE INFANTERIE.

Șoferul se opri în fața intrării principale și așteptă până ce Kevin își luă propriul bagaj din spatele camionului. Apoi, fără nici un cuvânt, făcu o curbă largă și se întoarse către apus, către autostradă.

Un sergent ieși din cabina de control și se apropiu de Kevin.

— Vă prezentați la raport, domnule?

Kevin răspunse afirmativ, căutând în buzunarul gecii pentru a-și căuta documentele de drum.

— Avionul a întârziat. Trebuia să fiu aici din noaptea trecută.

Sergentul aruncă un ochi pe hârtii.

— Da, domnule. Aveți ordin să vă prezentați de îndată la raport la maiorul Donaldson, vicecomandantul.

Kevin își privi gențile pe care le lăsase la picioare și se gândi că ar fi avut

nevoie de un duș și să se radă pentru a căpăta un aspect mai omenesc.

Sergentul zâmbi:

— Cred că ordinul acela nu trebuie luat ad litteram, domnule. Aci la poartă va fi nevoie de vreo jumătate de oră ca să vi se facă hârtiile de introducere în baza de date. Între timp, o să vă ducem la MCG.

Sergentul strigă la doi soldați care îi priveau din spatele ușii:

— Malloy, Brunner! Mișcați-vă fundurile aici, luați bagajele domnului locotenent.

Se întoarse către Kevin.

— Bine ați venit la Camp Howze, domnule.

Un duș rapid la BOQ – cartierul ofițerilor necăsătoriți – îl făcu să se simtă mai bine, dar când bătu la ușa maiorului Donaldson simțea încă o durere în stomac.

— Intră.

Deschise ușa, intră, se apropie de biroul lui Donaldson și luă poziția drepti.

— M-am prezentat la ordinele dvs, domnule.

Ce naiba îi tremura așa vocea de câte ori încerca să ia o postură marțială!?

Maiorul Colin Donaldson, un om nu prea înalt, cu o față pătrătoasă, îl privi atent pe Kevin câteva momente, cu indiferența studiată a unuia care privește calul pe care îi va veni vreodată cheful să-l cumpentruie. Kevin avu impresia că este examinat cu raze X. Se întrebă ce o fi văzut celălalt.

Știa că nu este un tip prea înalt: avea o statură medie, nimic mai mult. Și chiar dacă la cursul de ofițeri îl ținuseră în formă cu exercițiile și marșurile prelungite, moștenise de la tatăl său tendința de a se îngroșa, în afară de păr și de ochii limpezi. Tatăl său nu câștiga în greutate pentru că muncea mult, de dimineața până seara, în ranchul lor din statul Washington.

Deranjat de examenul lui Donaldson, Kevin rămase împietrit în poziția drepti, fără a ceda tentației de a-și arunca ochii pe hărțile geografice și pe lucrurile personale de care era plin biroul maiorului. Nu era momentul potrivit să-și exteriorizeze propria curiozitate. Unul din puținele lucruri pe care le învățase la cursul de ofițeri era că ai întotdeauna de câștigat dacă stai cuminte și tăcut. Îl învățaseră chestia asta o serie de instructori întotdeauna foarte nervoși, în decursul a trei serii de cursuri de vară de antrenament de bază și de cursuri avansate.

Curiozitatea, inteligența și o oarecare sete de aventură, iată de ce Kevin nu era acasă la el, ca să mâne vacile de pe o colină pe alta. Dacă ar fi fost la fel ca cei de-o vârstă cu el din Ellensburg, nu ar fi avut niciodată dorința de a merge la colegiu. Fără această dorință nu s-ar fi înrolat în armată, care l-ar fi trimis la colegiu pe propria cheltuială. Și acum, obligațiile sale către unchiul

Sam îl făcuseră să ajungă în acea bază militară, la puțini kilometri sud de zona demilitarizată.

În parte, chestia asta îl rodea încă. Când se înrolase nu se gândise deloc că va ajunge în Coreea; ordinul de a se prezenta acolo fusese un șoc și o deziluzie. Dar o parte din el era excitată: acel loc era fără nici o îndoială mai interesant decât alte locuri uitate de Dumnezeu, în Texas, în Tennessee și în Georgia, unde ajunseseră mulți dintre tovarășii săi de cursuri.

După un timp care i se păru o eternitate, maiorul Donaldson se ridică de pe scaun și se apropie de el, întinzându-i mâna.

— Pe loc repaus, locotenente. Nu am intenția să te mușc.

Îi strânse mâna, îi arată un scaun și se așeză la rândul său pe marginea biroului.

Kevin crezu necesar să-și explice întârzierea:

— Domnule, regret că nu am sosit la timp, dar știți, avionul meu...

Donaldson îl întrerupse.

— Nu-ți face probleme, locotenente. Nu pretindem ca ofițerii noștri să nu țină seama de timp, de liniile aeriene. Azi dimineața ne-au sunat de la Armata a 8-a ca să ne informeze ce ți s-a întâmplat.

Se întrerupse pentru câteva clipe.

— Dar să nu crezi că de aici înainte vor fi tolerate alte întârzieri. Aștept ca plutonul tău să se miște când spun "mișcați-vă" și că săriți când dau ordinul să săriți. Clar?

Kevin făcu semn că înțelesese.

— Bine.

Donaldson luă un dosar și începu să-l răsfoiască. Nu era prea mult de citit.

— Văd din notele despre tine că cunoști ceva limbi. Coreeana, sper.

Kevin răspunse cu amărăciune:

— Nu, domnule. Am studiat germana... nu mă așteptam să...

Se gândi că era mai bine să nu termine fraza.

Donaldson îl privi, cu un aer vizibil vesel.

— Nu te așteptai să sfârșești în Coreea, locotenente?

— Păi... nu, domnule. Cerusem să fiu repartizat la serviciul de informații, în Germania.

Donaldson clătină din cap.

— Să clarificăm un lucru. Ai studiat ani de zile germana și probabil te-ai documentat în mod aprofundat asupra politicii și culturii germane. Și atunci te așteptai ca armata să te trimită acolo?

Maiorul puse pe birou dosarul lui Kevin.

— Bine ai venit în adevărata armată, locotenente Little. Îți voi dezvălui un

secret pe care toți îl cunosc. Armata se mișcă într-un fel misterios. Nu ne trimite în locul unde am vrea să ajungem, și nici măcar în cel mai potrivit pentru noi. Ne trimite în primul loc unde este necesară o persoană.

Pe neașteptate, Donaldson se ridică și se apropie de o hartă a Coreei de Sud. O ciocăni de câteva ori cu degetul.

— Și aici ne trebuie una, locotenente. Din întâmplare, aici în bază ne lipsește un comandant de pluton. Asta va fi deci munca ta pentru următoarele douăsprezece luni. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnule. O să fac cum pot mai bine.

Donaldson își regăsi zâmbetul.

— Sunt sigur de asta. Acum, hai să-ți spun câte ceva despre misiunea ta.

Se așează în dosul biroului.

— Îți încredințez Plutonul al doilea din Compania A. Vei fi sub comanda căpitanului Matuchek, care este un ofițer excelent: dacă te vei ridica la nivelul lui, vei ajunge departe. Și dacă te vei ține departe de necazuri și de lista mea neagră... care sunt lucruri de evitat...

Îi întinse lui Kevin un dosar foarte voluminos.

— Acestea sunt informațiile despre oamenii pe care-i vei comanda. Învată să-i cunoști. Trebuie să știi în care să ai încredere și pe care să-i supraveghezi. Dar să nu uiți, alea sunt numai niște hârtii. Nu explică situația reală. Învăță să-i cunoști pe oameni așa cum sunt în realitate, nu ca în hârtii, și va fi foarte bine.

Kevin nu știa ce să răspundă; se limită să dea din cap de jos în sus și de sus în jos... precum acei câini de plastic pe care lumea îi pune la luneta mașinilor.

Apoi înălță privirea când auzi întrebarea lui Donaldson:

— Acuma, spune-mi, care este persoana care poate să te ajute cu informațiile care îți trebuie, și în general care să se asigure că te vei comporta ca un adevărat locotenent?

Părea un fel de test, dar destul de simplu.

— Căpitanul Matuchek, domnule.

— Nu, nu. Căpitanul are chestii mai importante de făcut decât să se îngrijească de tine. Nu, omul pe care trebuie să te bazezi este sergentul. Și tot el este omul care are toată experiența necesară și care știe tot ce trebuie ca să te împiedice să faci vreo tâmpenie. Și aici e tot norocul tău. Sergentul Pierce este un soldat excelent, unul dintre cei mai buni. Este un om cu o mare experiență de luptă. A făcut două sezoane în Vietnam. Pentru asta va trebui să asculți atent "sugestiile" lui Pierce. Într-o încăierare ar putea să-ți salveze plutonul.

— Și... poate și pielea...

Maiorul se ridică.

— Bine, locotenente, am vorbit deja cam mult.

Privi ceasul.

— E ora unsprezece și douăzeci și cinci. Oamenii tăi nu se vor întoarce de la poligon înainte de trei. Mănâncă ceva, studiază dosarul și apoi mergi să faci cunoștință cu ei. Întrebări?

Kevin ar fi avut una, dar nu i se părea momentul potrivit pentru a se informa asupra pașilor necesari pentru a obține transferul. Făcu semn că nu, luă sub braț dosarul și-și salută superiorul.

Donaldson îl salută alene și-și lăsă ochii pe documentele de pe birou. Dar, când Kevin ajunsese la ușă, îi vorbi din nou:

— Încă o chestie, domnule locotenent. Uită toate tâmpeniile pe care te-au învățat la cursul de elevi ofițeri. N-or să te ajute de nici o culoare când e vorba de adevărații soldați.

Cartierul Plutonului 2. Camp Howze

În afara ofițerului comandant, un pluton de infanterie american este compus din patruzeci și cinci de oameni, și toți cei patruzeci și cinci erau aliniați în așteptarea lui, când Kevin Little intră în construcția care adăpostea plutonul al doilea (Compania A, Batalionul trei, Regimentul treizeci și nouă de infanterie).

«*Atențiune!*» O comandă puternică îi făcu pe soldați să înlemnească și aproape îi provocă lui Kevin un stop cardiac. Își propusese să intre cu calm și să-i vorbească sergentului înainte de a prelua comanda. Planul A se dusese de râpă. Din păcate nu avea și un plan B.

Un uriaș cu insemne de sergent făcu un pas înainte și îl salută.

— Fiți bine venit la plutonul al doilea, domnule. Sunt sergentul Harry Pierce.

Pierce era mai înalt decât Kevin și probabil cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult decât el: toate din mușchi. Avea părul înspicat, dar tuns atât de scurt încât abia se vedea.

Kevin știa că nu poate să rămână cu gura căscată la nesfârșit ca un idiot.

— Mulțumesc, sergent. Ah...

Doamne, ce-or fi așteptat de la el, un dicurs?

Pierce îl întrerupse.

— Doriți să faceți inspecția plutonului, domnule?

Din tonul vocii era clar că era vorba despre una din acele "sugestii" despre care vorbise Donaldson, și Kevin îi fu recunoscător. Sergentul părea că face tot ce era mai bine pentru a evita să-l pună în postura unui prost.

Kevin aprobă, încercând să se comporte ca și cum preluarea co-menzii

unui pluton era pentru el o chestie pe care o făcea în fiecare zi.

— Da, sergent, asta voi face.

Doamne, ce frază pompoasă. Bine, era suficient să-l urmeze pe Pierce.

Sergentul îl conduse de-a lungul șirului de soldați aliniați. Nume și fețe trecură așa repede prin fața lui, că Kevin reuși să-și amintească cu greu abia una din zece. Fruntașul Donnelly, comandantul grupei întâi caporalul Kostowitz, soldatul Simpson, adjunctul de transmisii radio caporalul Jones, comandantul grupei arme grele caporalul Ramos...

Echipamentul părea în condiții foarte bune, chiar dacă Kevin nu ar fi știut să distingă o pușcă în ordine perfectă de una care fusese doar lustruită pentru inspecție. Dar sergentul, care-și cunoștea meseria, nu-și notase nici un nume; prin urmare totul trebuie să fi fost în ordine.

Mai rămânea să inspecteze un lucru; ajunși la coada șirului, Kevin se întoarse către Pierce.

— Aș vrea să arunc o privire asupra APC-urilor, sergent. Sunt parcate în hangar?

Kevin auzi că cineva din plutonul său râse; sau poate era o tuse. Roși. Ce greșeală făcuse?

Pierce privi amenințător spre oamenii săi și spuse cu voce joasă:

— Nu avem transportoare de trupe blindate, domnule. Batalioanele Brigăzilor a doua și a treia, aici în Coreea, sunt simple forțe pedestre. Avem camioane pentru a ne duce în Zonă, dar în rest aici se merge pe jos, ca pe timpuri.

Fir-ar să fie! Și doar citise chestia asta în instrucțiunile pe care i le dăduseră în Statele Unite, dar mai apoi uitase.

— Așa e. Probabil pentru că va trebui să luptăm din bunkere și din celelalte fortificații ale ZD... dacă o fi nevoie să luptăm.

Phii, ce mai frază de adevărat militar de profesie!

Pierce îl privi calm.

— Da, domnule. Este unul dintre motive. De altfel, acele vehicule nu sunt în stare să traverseze orezăriile și să se cațere pe acești munți foarte abrupti.

Kevin aprobă, ca și cum Pierce ar fi confirmat pur și simplu ceea ce el știa deja. Avea totuși neplăcuta impresie că nu reușise să înșele pe nimeni, și cel mai puțin dintre toți pe sergent.

Mai bine să iasă din situația asta, înainte de a mai da dovezi despre neștiința sa.

— Bine, sergent, plutonul mi se pare în condiții bune. Continuați cu programul obișnuit al zilei. Să vii în seara asta la mine să facem programul pentru zilele următoare.

Pierce îl salută. Apoi se întoarse către soldați, care rămăseseră smirnă.

— L-ați auzit pe domnul locotenent. Știți ce trebuie să faceți. Liber!

Soldații se întoarseră la sarcinile lor. Imaginea de ordine și de unitate dispăru într-o fracțiune de secundă; plutonul deveni un grup de indivizi în mișcare care din întâmplare erau îmbrăcați în același fel.

Kevin privi în jur, încercând să-și ascundă propria nesiguranță. Nu era pregătit pentru situația aceasta. Locul său era la un birou, în vreo bază germană, unde să evalueze rapoartele serviciului de informații provenind de dincolo de cortină. Coreea nu se vedea deloc în planurile sale.

Nu era deloc drept. Se înrolase pentru a frecventa colegiul și pentru a vedea lumea. Nu pentru a face o figură de tâmpit în fața unei grămezi de soldați de profesie foarte duri și superantrenați. Și i se părea că nu făcuse decât asta până la acel moment.

Reflecțiile îi fuseră întrerupte de vocea profundă a lui Pierce.

— Nu vă faceți probleme, domnule. Este mai ușor decât pare la prima vedere. Aveți niște soldați foarte buni. I-am făcut să transpire muncind, dar sunt pregătiți pentru orice.

Kevin fu de acord. Oamnei săi puteau fi pregătiți. Dar el nu era deloc.

6

Raportul

19 septembrie. Washington

Mica încăpere unde se țineau ședințele era plină de fum, și Fowler, cu ochii lăcrimând, se întreba de ce atâta lume din serviciile de informații se încăpățâna încă să fumeze. Din cauza nervozității sau pentru a-și da aere de duri?

Prin pâcla aceea deasă de-abia se distinge ceasul de pe perete. Era fix cinci după amiază. Dincolo de pereții acoperiți cu panouri din lemn, dincolo de balconașele în stil victorian ale vechiului edificiu al executivului, străzile Washingtonului se umpleau în acel moment de zeci de mii de funcționari ministeriali care se întorceau acasă, luptând cu un trafic care pe fiecare zi părea din ce în ce mai haotic. Fowler zâmbi în sine. Măcar orele suplimentare îl ajutau să evite șederea la volanul unei mașini blocate într-un ambuteiaj.

Se uită la persoanele așezate împrejurul mesei. Aproape toți membrii grupului de lucru pentru situația coreeană sosiseră. La început Mike Dolan de la CIA, un irlandez din Boston mai înalt decât media, cu păr negru ca noaptea, nasul corioat și un zâmbet ironic. Avea mai mult aerul unui boxer decât al unui spion, dar Fowler avea bănuiala că chestia asta nu-i displacea

deloc. Opus acestuia, cu coloritul său roșcat și cu pipa sa, Alan Voorhees arăta exact ceea ce era: un academician trecut la cariera de funcționar al Ministerului Comerțului, inclusiv cravata elegantă și mapa de piele plină de documente.

În acel moment, Voorhees vorbea cu un bărbat de culoare, rigid și drept de parcă înghițise un baston, care nu putea fi deloc confundat cu vreun birocrat: chiar și în costum la două rânduri, generalul de brigadă Dennis Scott părea îmbrăcat în uniformă. Fowler știa că reprezentantul agenției de informații a Apărării avea aproape cincizeci de ani, dar numai câte un fir de păr alb îi trăda adevărata vârstă. Pe terenul de squash, din apropierea casei sale din Falls Church, Scott îi bătea regulat pe tinereii din ministerul său.

Micul Carleton Pickering de la Agenția pentru siguranța națională era cu greu zărit în spatele lui Scott. Ochii vioi ai lui Pickering, sprâncenele sale stufoase, vocea joasă și precisă erau de mulți ani un punct de referință în serviciile de contraspionaj. Minusculul analist avea o abilitate teribilă de a prinde din zbor cea mai mică informație și apoi să tragă din aceasta o descriere plauzibilă a intențiilor inamicului, a acțiunilor sale și puterilor acestuia.

Ușa se închise cu un zgomot înfundat în spatele reprezentantului Pentagonului, un tip masiv, căpitan de vas, numit Ted Carlson. Omul se îndreptă către cuierul din colț, își scoase impermeabilul de pe care se scurgea apa și bereta acoperită cu o folie de plastic. Câteva picături căzură pe covor și Carlson zâmbi către colegii care îl priveau consternați. Apoi se așeză alături de Fowler.

Mai lipsea doar o persoană. Tolliver, tânărul reprezentant al Departamentului de Stat, era din nou în întârziere, ca întotdeauna. Fowler sunase deja la biroul acestuia, dar secretara îi spusese că se afla în altă reuniune foarte importantă și că nu credea că va ajunge la timp. Ei bine, Fowler nu intenționa să se joace de-a baba oarba.

Pianotă un pic pe masă întrerupând bârfele liniștite ale celorlalți.

— În seara asta avem multe documente de analizat, domnilor. Aș zice să începem. Și eu m-aș bucura să ajung acasă înainte de miezul nopții.

Generalul Scott râse.

— Nu-l așteptăm și pe tânărul nostru amic de la Foggy Botlom?

Nu părea dezamăgit că nu se întâlnește cu cel numit.

Pickering zâmbi.

— Nu cred că Tolliver va reuși să ajungă la timp. Se pare că secretarul i-a încredințat o nouă misiune: acum lucrează la masa americană.

Toți izbucniră în râs. Era o glumă veche, dar mereu adevărată. Fiecare "masă" din Departamentul de Stat urma interesele unei anume națiuni. Și

celelalte ministere și celelalte agenții care aveau în responsabilitate politica externă regretau că la departament nu exista și o organizație asemănătoare care să protejeze interesele americane... interese care, după părerea lor, uneori erau neglijate de către diplomații în pantaloni raiți de la Foggy Bottom.

Fowler îl privi pe reprezentantul CIA.

— Mike, începi tu?

Când organizase grupul, îi ceruse lui Dolan să-l informeze regulat asupra întâmplărilor din Seul. Era persoana cea mai indicată pentru a face asta. Toți cei prezenți aveau o bună experiență a situațiilor politice și militare asiatice, dar CIA dispunea de informații mai bune.

Dolan stinse țigara.

— Da. Am primit un telex de acolo, cu puține minute înainte de a-mi părăsi biroul. Pe străzi situația este încă liniștită. Dar nu va dura mult. Serviciul de informații coreean spune că studenții au în program noi demonstrații. Și asta este confirmat și de agenții noștri. Guvernul a trimis poliția în Universitate, dar capii Mișcării studențești s-au ascuns.

Dolan îi pasă lui Fowler câteva hârtii: telexul pe care îl recenzase.

— Și comunicatul oficial asupra masacrului, așa cum ni se promisese?

Voorhees părea cu adevărat convins că putea să rezolve orice problemă.

Dolan pufni în semn de dispreț.

— Sursele noastre spun că va fi emis mâine. Dar cu siguranță nu va schimba situația.

Privi către Fowler.

— Exact cum ai prevăzut, Blake. Se pare că vor să lovească în cine știe ce ofițer subaltern din poliție, care ar fi dat ordinul să se tragă. Și care, în modul cel mai potrivit, și-a găsit moartea în înfruntare.

Toți membrii grupului râseră, cu amărăciune.

— Și în caz că nu va fi acceptată această explicație, se va anunța în același timp demisia ministrului de interne. După câte se pare, acesta a acceptat rolul ce ȕap ispășitor.

Generalul Scott își dresе vocea.

— Fir-ar să fie, nici măcar această demisie nu va mulțumi pe toată lumea. Îl cunosc pe vicele aceluia om: are un cap mai pătrat decât al șefului său. Probabil el este cel care a ordonat poliției să împrăstie pe demonstranți cu forța.

Dolan încuviință.

— Este exact cum spui tu, Denny. Și studenții și capii opoziției o știu foarte bine. Necazul este că în acest punct vor o predare fără condiții din partea guvernului, care, de partea sa, nu intenționează deloc să ridice steagul alb.

Toți înțelegeau perfect semnificația acestor cuvinte. Noi demonstrații și probabil din nou sânge.

Fowler oftă.

— De acord. Prin urmare, analiza noastră a propunerii legii Barnes devine și mai importantă. Biroul afacerilor legislative al executivului este convins că nu va ajunge niciodată la vot, dar propunerea a primit deja din partea presei mai multă considerație decât era prevăzut.

Își aruncă ochii pe notițele sale.

— Printre altele, am aflat azi după amiază că Comisia afacerilor externe a Camerei intenționează să o discute mâine dimineată.

Ceilalți își îndreptară spinările. Avizul comisiei era lucrul cel mai important. Audierile nu contau prea mult; adevărata muncă se desfășura în timpul analizei.

— Doamne, dar repede se mai mișcă, nu?

Căpitanul Carlson părea îngrijorat.

— Lasă, Ted. Știi cum este Comisia pentru afaceri externe. Dacă ăia s-ar înclina un pic mai la stânga, ar cădea la pământ

Comentariul lui Scott fu primit cu murmure aprobative.

Generalul continuă:

— Și știm cu toții că Barnes și nemernicul ăla de Dugan sunt așa.

Încrucieșă două degete pentru a arăta cum erau președintele Comisiei pentru comerț și cel de la Comisia pentru afaceri externe.

Fowler și colegii săi încuviințară. Barnes și Dugan aparțineau aceleiași aripi a partidului lor și se țineau alături de ani de zile. Așa cum era de prevăzut, își făcuseră adesea câte un favor, și același lucru se putea aștepta și din partea altor aripi din senat. Din fericire, totuși, propunerea trebuia să mai treacă pe la comisiile forțelor armate din ambele camere ale parlamentului, și acele comisii – chiar dacă erau mai puțin conservatoare ca în trecut – erau mai apropiate de dreapta decât de stânga.

Lucru bun de știut, dar care nu îi ajuta desigur să întocmească, pentru uzul președintelui, un raport plauzibil și concordant asupra proiectului de lege.

Fowler privi ordinea sa de zi.

— De acord. Punctul următor. Sancțiunile comerciale cerute de amicul nostru Barnes. Am examinat deja consecințele pentru comerțul nostru. Dar întrebarea crucială este aceasta: sancțiunile își vor ajunge scopul?

Își privi camarazii așezați în jurul mesei.

Voorhees își scoase pipa din gură.

— Vrei să spui dacă vor constrânge guvernul sudcoreean să facă reformele?

Reprezentantul Ministerului Comerțului își lipi spinarea de spătarul

scaunului.

— Nu. Nu știu cum gândiți voi, dar mie nu mi se pare posibil. Coreenii sunt prea orgolioși. Pentru ei, a ceda în fața lui Barnes ar fi ca o înfrângere în război.

Dolan fu de acord cu el, poate pentru prima oară.

— Drace, sudcoreenii sunt mai încăpățânați decât nemernicii ăia de sudafricani. Nici măcar în vis nu vor gândi să se supună amenințărilor Congresului american.

Lăsându-i pe ceilalți să discute, Fowler își aruncă ochii din nou pe însemnările sale. Tot ceea ce văzuse în cursul anului de perfecționare petrecut la Seul confirma cuvintele lui Dolan. Și consecințele erau extrem de neliniștitoare. Dacă propunerea lui Barnes ar fi fost aprobată, sudcoreenii nu s-ar fi mulțumit să cedeze înainte de intrarea în vigoare a sancțiunilor. Ar fi căutat să le suporte strângând din dinți... și cu un cost catastrofic pentru economia lor.

În ultimii ani, sudcoreenii acumulasera o datorie externă de mai mult de patruzeci de miliarde de dolari pentru modernizarea țării. Cu acei bani făcuseră un adevărat miracol economic: autostrăzi, fabrici ultramoderne, universități, toate infrastructuri ale unui stat industrial puternic. Dar era un miracol economic bazat pe un singur sprijin, nu foarte sigur: exporturile.

În 1984, o treime din produsul intern brut sudcoreean provenea din exporturi. Pentru a-și achita datoria externă, Coreea de Sud ar fi trebuit să mai vândă încă mulți ani de-acum încolo surplusul produselor sale către restul lumii.

Dacă sancțiunile comerciale ale lui Barnes ar fi intrat în vigoare, Coreea de Sud ar fi pierdut de la o zi la alta cea mai mare piață comercială a sa. Și Fowler știa că chinezii și japonezii ar fi urmat imediat exemplul american în a impune taxe de import pe produsele coreene. Și acele guverne erau obligate să înfrunte grupuri de presiune parlamentare similare cu cele prezente în Congresul Statelor Unite, și aveau tendința de a ceda mult mai ușor cerințelor acestora.

Și, spre deosebire de cazul Africii de Sud, Iranului și Libiei, unde sancțiunile comerciale dăduseră un faliment total, Coreea de Sud nu producea nici un produs de neînlocuit. Fabricile sale prosperaseră producând automobile, computere și ambarcațiuni la prețuri inferioare celor ale concurenților. Dar nu s-ar fi prăbușit niciodată economia unei națiuni din imposibilitatea cumpărării televizoarelor Samsung sau a automobilelor Hyundai.

Fowler se încruntă. Riscul economic pentru Coreea de Sud era clar. Ce s-ar fi întâmplat cu economia unei țări bazate exclusiv pe exporturi, dacă restul

lumii ar fi încetat brusc să mai cumpere produsele acesteia? Nimic bun, desigur.

Trecu la pagina a doua a notițelor sale și în același timp aruncă o ochiadă la ceas. Ședințele acelea se terminau repede, dacă nu erau obligați să asculte perorațiile domnului Tolliver de la Departamentul de Stat. Poate în viitor o să uite să-i spună lui Kate să-l mai cheme pe Tolliver. Ideea era foarte bună: Fowler știa că cu greu ar fi putut să-și reprime dorința asta.

— Am văzut nota în care Ted analiza partea din propunerea lui Barnes în care se cere retragerea forțelor noastre din Coreea de Sud. Susține că ar fi dificil, dacă nu imposibil, să se respecte timpii prevăzuți pentru îmbarcare. Are cineva observații de făcut?

Toți clătinară din cap, dar Carlson vru să adauge o precizare ulterioară celor scrise deja în raportul său:

— Să nu uităm că ar fi și formidabil de costisitor. Este vorba de a muta dintr-o parte în alta a Pacificului trei brigăzi de avioane de luptă, șase batalioane de artilerie, baterii SAM, elicoptere și o întreagă divizie de infanterie.

Scott pufni.

— Doamne. Asta va cere o mare parte din posibilitățile noastre de transport maritim și aerian.

Carlson aprobă.

— Biroul meu studiază încă problema. În câteva zile vom avea cifrele exacte.

Fowler își notă ceva.

— De acord. Din cauza aceasta, probabil nu vom reuși să ne retragem forțele în termenele prevăzute și chestia asta ne va costa scump. Pe de altă parte, trebuind să ducem în acea zonă nave și avioane pentru a transfera trupele, vom diminua capacitatea de a răspunde rapid la eventuale crize în restul lumii.

Ridică privirea.

— Sunteți toți de acord cu acest rezumat al situației?

Mike Dolan răspunse pentru toți:

— *Ugh*, omul alb de la Consiliul de siguranță zice adevărul.

Fowler zâmbi. Putea conta oricând pe Dolan, care nu-și dădea aere ca președinte al grupului. Lăsa stiloul jos.

— Asta e gata atunci. Dar ce îmi pot spune frații mei indieni despre consecințele militare, după retragerea trupelor Marelui Șef Alb din Coreea?

Deodată, toți redeveniră redeveniră serioși.

Primul care vorbi fu generalul Scott.

— Ar fi o greșeală blestemată... fără "dacă" și fără "dar".

— Nu mi pare, Denny — obiectă Voorhees, clătinând din cap. Acolo noi avem patruzeci de mii de oameni. Sigur, este o cifră frumoasă. Dar sudcoreenii au șase sute de mii. Nu mai au nevoie de noi pentru a menține pacea.

— Aiurea.

Scott nu îndrăgea jumătățile de măsură.

— Militarii coreeni sunt duri în bătălie. Ba chiar sunt foarte duri. Dar bastarzii de dincolo de ZD sunt la fel de duri, și dacă stau liniștiți, asta este dintr-o singură cauză. Deoarece ultima oară când au încercat să invadeze Sudul i-am expediat înapoi dincolo de paralela treizeci și opt, cu șuturi în fund.

Blake era de acord cu generalul, chiar dacă știa că Scott neglijase câteva amănunte importante, ca, de exemplu, că avuseseră nevoie de trei ani de bătălii grele și mai mult de cincizeci de mii de morți americani pentru a încheia un armistițiu (cu multe violări) de-a lungul liniei de încetare a focului. Voorhees, totuși, nu părea convins.

Interveni Dolan.

— Ascultă, Alan, necazul e că amenințarea militară dinspre Coreea de Nord a crescut destul de mult, în ultimii ani. La Pyongyang se întâmplă o mulțime de chestii de care trebuie să ne îngrijorăm.

— Dă-mi un exemplu. Și nu veni să-mi spui că sunt informații secrete. Toți membrii acestui grup au acces la informațiile care sunt sub cheie.

Dolan îl privi cu calm.

— Bine. De exemplu, faptul că sovieticii continuă să furnizeze nordcoreenilor avioane de luptă din cele mai moderne. Sau că nordcoreenii dispun acum, pentru prima oară, de blindate moderne, de artilerie radar și de rachete sol-sol. Sau că șeful întregului balamuc nordcoreean, Kim Il-Sung, a dat sovieticilor permisiunea de a survola teritoriul național și le-a deschis porturile, chestie pe care le-a refuzat-o mereu în ultimii treizeci de ani.

— Haide, haide — râse Voorhees, cu un pic de nervozitate. N-o să vii iar cu lozinci de genul tâmpeniei ăleia alarmiste: "Vin rușii! Vin rușii!". Nimeni nu te-ar mai crede. Ce confirmări ai? Vreau să zic, poți afirma că nu sunt doar zvonuri aruncate de contraspionajul sudcoreean pentru ca noi să continuăm sprijinul pentru Coreea de Sud?

Fowler simți că trebuia să intervină.

— În parte da, probabil. Dar nu toate. Sateliții noștri au fotografiat noul material descărcat în porturile nordcoreene, și în preajma Coreei de Nord a crescut prezența navelor și avioanelor sovietice.

Se întrerupse o clipă.

— Așa am aflat că își întărește sensibil puterea sa militară. Din păcate, nu avem informații sigure asupra scopului în care și-a procurat armamentul. Asta e partea proastă. Cunoaștem forța Nordului, dar nu și intențiile sale. Trebuie să fim gata pentru ce este mai rău.

Îl privi pe Dolan.

— Agenția ta nu a reușit să implanteze nici un agent în Coreea de Nord, nu-i așa?

Dolan clătină din cap.

— Nu. Nu avem nici măcar un om în teritoriul nordcoreean. Țara aia este prea înregimentată, prea paranoică pentru a putea planta un spion. Decenii de-a rândul am lucrat împreună cu NSP pentru a infiltra un om, dar n-am avut succes. Agenții intră în teritoriul nordcoreean... și nu mai ies de-acolo.

Scott adevărați.

— Exact. Singurele informații pe care le primim de la Phenian ne vin de la firmele japoneze care fac comerț cu nordcoreenii. Și în general nu reușim să avem confirmări.

Venise momentul să se tragă concluziile. Fowler își încrucișă privirea cu Voorhees.

— Atunci, ceea ce avem în față, Alan, este o țară care este deja militarizată mai mult decât o cere rațiunea. O țară care mai mult ca sigur achiziționează noi arme. O țară care are în spate o carieră de peste patruzeci de ani de agresiuni, omoruri, acte de terorism. Cum ar trebui să interpretăm aceste fapte?

Fowler observă cu atenție fața lui Voorhees. Părea că ex academicianul începea să aibă oarece dubii. Bine. Trebuia să-l convingă că amenințarea militară risca să crească după retragerea eventuală a unor forțe militare, cerută de Barnes. Dacă nu reușeau să-l convingă, Voorhees ar fi sugerat superiorului său, secretarul de la Comerț, să nu aprobe raportul grupului. Și asta nu i-ar fi plăcut deloc lui George Putnam. Și, lucru și mai important, ar fi putut conduce administrația, încă o dată, la a răspunde în mod neuniform la o propunere de lege a Congresului.

Fowler îl privi pe Dolan.

— Poate îi arăți lui Alan cea mai recentă evaluare a voastră asupra potențialului militar nordcoreean.

Dolan încuviință, cu un zâmbet larg.

— Desigur.

Se întoarse către Voorhees.

— Voi fi încântat să-ți dau dosarul, când vrei să-l studiezi.

Voorhees privi împrejur. Își dădea seama că este în minoritate, iar Fowler îi oferise deja o ieșire onorabilă. Încuviință.

— De acord. Mă voi uita. Dacă ceea ce spuneți voi despre ajutorul sovietic către forțele armate nordcoreene e adevărat...

Se întrerupse.

— Și eu cred că o retragere a forțelor americane ar putea cauza probleme.

Fowler se abținu cu greu să nu zâmbească. Învinseseră. Poate Voorhees încă mai avea vreo îndoială, dar nu s-ar fi opus analizei grupului. Privi din nou ceasul de perete. Era deja foarte târziu. Era momentul să proclame victoria și să se întoarcă cu picioarele pe pământ.

Puse în ordine propriile note.

— Are cineva vreo propunere nouă?

Nimeni nu vorbi.

— Bine. Voi pune să se facă o minută a raportului asupra propunerii Barnes. Cred că pot să v-o trimit mâine după prânz, apoi voi aștepta comentariile voastre.

Carlson vorbi pentru toți.

— Când trebuie să o returnăm?

Nu părea foarte satisfăcut. Probabil se temea că va pierde partida cu Redskin. Fowler știa că își făcuse un abonament.

— Sincer, cât mai repede posibil. Îmi pare rău, Terry, dar Putnam mă presează. Și, dacă propunerea merge la semnat, nu se înșeală cu toții. Ai putea s-o iei cu tine la stadion.

Carlson râse. Fowler își puse notițele în mapă.

— Serios, am impresia că această propunere de lege va face rapid traseul. Și aș vrea ca raportul nostru să fie gata și aprobat înainte de a trece Congresul pe al său.

Ceilalți membri ai grupului de lucru fuseră de acord, își adunară notele și ieșiră pe rând din cameră. Fowler se întoarse la biroul său.

Reuniunea se desfășurase în cel mai bun mod. Chiar dacă el nu propusese deschis, toți erau de acord: era necesar să se opună tare propunerii Barnes. Fuseseră obișnuitele discuții asupra cuvintelor exacte ce trebuiau folosite, dar era convins că grupul aprobase în unanimitate un raport clar și concis care recomanda președintelui acel curs de acțiune.

Și Fowler știa că acel raport putea fi vital. Din ziare și din comentariile pe care le asculta în birou, propunerea lui Barnes primea adeziuni la stânga și la dreapta... chiar dacă, mai bine zis, mai multe erau de la stânga. Sindicate, biserici, grupuri pentru drepturile omului, așa-numitele organizații pentru interesul public, activiști de toate culorile, expediau scrisori și țineau conferințe de presă. Până și una din asociațiile agricultorilor se declarase în favoarea propunerii Barnes. Era indignată de refuzul Coreei de Sud de a deschide propriile piețe pentru produsele agricole americane. Exista impresia

că sezonul vânătorii împotriva Coreei se deschisese.

Și Fowler începea să creadă că el și fidelul lui computer erau printre puținii care încercau să ridice un dig împotriva avalanșei. Se opri pe hol, își înăbuși un căscat și râse de el însuși. Când se vorbea de nebunia omnipotenței... Probabil se îmbolnăvise și el de "boala de Washington", curioasa idee că toată lumea depindea de acțiunile sale.

Credea că va fi imun la ea, dar probabil îi pătrunsese încet în creier, venind din lungile coridoare, din steaguri, din statuile marilor oameni morți de o bună bucată de vreme, din senzația de putere care se încearcă de când primești prima oară un permis pentru Casa Albă.

Își reluă drumul, pipăind îngândurat permisul de plastic ce-i spânzura la gât, legat cu un lănișor. Toate astea nu contau. El trebuia să scrie un raport, independent de faptul că importanța acestuia era adevărată sau imaginară.

Când Fowler sosi acasă, trecuse de mult de miezul nopții.

Încercă să nu facă prea mult zgomot. Casa pe care o închiriaseră într-o zonă rezidențială din Virginia era bine construită, dar era mică: noaptea se auzea orice zgomot.

Merse pe pipăite prin hol, fără să aprindă lumina, și ajunse la dormitorul fiicei. Se opri pentru câteva momente, ca să asculte dacă ritmul respirației ei se schimba. O parte din el spera aproape ca ea să se trezească. Kary avea cinci ani, creștea repede, și avusese puține ocazii de a sta cu el în ultimele luni. Dar Fowler se îndepărtă de cameră. Acum fata mergea la școală. Trebuia să doarmă.

Mandy nu lăsase storurile în dormitorul lor și lumina lunii care pătrundea în cameră îi permise lui Fowler să nu se împiedice de mobile. Își scoase în grabă hainele, punând pe un scaun pantalonii, cămașa și cravata, și avu un fior. Căldura lunii august se cam dusesse, două săptămâni mai înainte, acum nopțile începeau să fie mai reci.

Puse ochelarii, ceasul și permisul pe noptieră, alături de pat, și se băgă sub pătură.

El și Mandy se cunoscuseră când erau amândoi la universitate și participau în Japonia la un curs de vară. El se îndrăgostise la prima vedere. Nici azi nu-și închipuia ce văzuse Mandy la el.

— Îmi pare rău că am venit așa târziu.

— După ce am văzut televizorul, mi-am închipuit că vei veni târziu.

Fowler se încruntă.

— Dar ce a mai fost?

— Credeam că știi. A fost o nouă demonstrație, cu alte împușcături. Într-un loc numit Kwangju, mi se pare. Au spus la televizorul de la ora unsprezece.

Fir-ar să fie. Sudcoreenii erau cu adevărat cei mai răi inamici ai lor.

Își puse ochelarii și luă permisul. În timp ce se ridica din pat, telefonul începu să sune.

21 septembrie. Cartierul general al forțelor armate sudcoreene

Jack McLaren bău cu plăcere ceaiul și puse farfuriuța pe masă. Văzu că generalul cu patru stele așezat în fața lui îl privea.

— *Aju masisumnida*. Delicios.

Generalul Park, șeful statelor magjore din Coreea de Sud, zâmbi în mod educat.

— Coreeana dvs s-a îmbunătățit sensibil, domnule general. Într-o zi o să cred că sunteți un compatriot de-al meu.

Park era un om atent și elegant. Uniforma îi cădea perfect. Se menținea evident într-o bună condiție fizică.

— Mulțumesc, dar dvs vorbiți limba engleză mult mai bine decât voi reuși eu vreodată să o vorbesc pe a dvs.

General Park înclină ușor capul în semn de mulțumire pentru compliment.

— Mai doriți ceai? Sau pot să vă ofer altceva, mai pe gustul dvs?

Ce naiba, gândi McLaren, de ce nu terminăm odată cu aceste salamaleicumuri și nu ajungem la fondul problemei? Dar căută să nu-și arate nerăbdarea. La Roma trebuie să vorbești italienește. La Bonn trebuie să bei bere. La Seul trebuie să sorbi o jumătate de oră de complimente înainte ca buna educație să permită abordarea lucrurilor serioase.

Dar trebuia să recunoască faptul că anumite ședințe de la Washington ar fi avut rezultate mai bune dacă participanții și-ar fi dat interesul să se cunoască un pic mai bine.

El îl cunoștea destul de bine pe generalul Park. În timpul războiului din Vietnam, Park luptase excelent la comanda unui batalion. Ulterior se lăsase atras în politică, și asta se vedea acum.

McLaren înțelegea disprețul pe care militarii ca Park îl încercau pentru politicieni și pentru interminabilele neînțelegeri ce păreau a prolifera în Coreea de Sud, dar nu gândea că militarii ar fi putut face ceva mai bun. Ce naiba, nu se poate governa la infinit o națiune prosperă, în dezvoltare, ca și cum ar fi o cazarmă, și puținii militari care aveau capacitățile de a media între diversele curente pentru a ajunge la democrație terminau prin a ajunge oameni politici ca toți ceilalți. Park, acum, era un politician aproape sută la sută.

McLaren termină ceașca și refuză când ordonanța lui Park vru să-i mai toarne. Apoi generalul coreean puse elegant propria ceașcă pe tăviță și îi făcu semn omului să iasă.

Se lipi de spătar.

— Iată, prietene, acum suntem singuri. Așa că suntem liberi să discutăm... nevinovat, cum ați spune voi, americanii.

McLaren du de acord.

— Bine. S-o luăm pe rând. Pentru început aș vrea să felicit trupele voastre pentru modul în care au lichidat incursiunea sabotorilor nordcoreeni de la Ul-chin, în dimineața asta. Cu adevărat o treabă bună.

Un grup de nordcoreeni debarcase de pe un submarin, pentru a îndeplini o misiune neprecizată în interiorul țării. Chiar dacă nu era vorba de misiuni regulate, Nordul încerca acel gen de infiltrații în medie o dată pe lună. De obicei, misiunile aveau ca obiective acte de sabotaj și omoruri. Indiferent ce sperau să facă nordcoreenii, de data asta apărarea puternică ce controla coasta îi oprise de la început.

— Își făceau numai datoria. Dar desigur voi fi încântat să-i transmit comandantului lor de divizie felicitările dvs. Va fi onorat, sunt sigur de asta, să primească elogiul comandantului forțelor noastre integrate.

McLaren desluși o ușoară amăreală în cuvintele lui, dar trecu peste asta. Încă dinainte de a accepta comanda forțelor aliate din Coreea de Sud, știa că acolo va găsi o situație cel puțin delicată. De înțeles, sudcoreenilor nu le plăcea că un general american cu patruzeci de mii de soldați va comanda armata lor, de circa șase sute de mii de oameni.

Înainte de a continua, îl privi pe Park drept în ochi.

— Dar nu pot îmbrățișa ultima dvs cerere. Nu există motive militare valide pentru a retrage din ZD Divizia a treia de infanterie și pentru a o desfășura în interior.

Fața lui Park rămase impasibilă.

— Trebuie să contest această decizie grăbită. Mai mult ca sigur statul major al dvs v-a făcut cunoscută creșterea tentativelor de penetrare ale comuniștilor.

— Da, ofițerii mei sudcoreeni mi-au arătat studiile lor.

— Dar știu și că forțele voastre desfășurate de-a lungul coastelor nu au avut prea multe greutăți în a opri ultimele infiltrații. Nu au nevoie de întăriri.

Se întoarse către Park.

— Ascultați-mă, domnule general. Știu bine că vreți să aduceți acei oameni în orașe pentru a opri demonstrațiile studenților. Și știți bine că țara mea nu poate aproba folosirea forțelor militare regulate pentru a sufoca protestele civile.

— Generale McLaren.

Park începea să dea semne de iritare.

— Acele mișcări de stradă sunt urmare prezenței agitatorilor

teroriști. Guvernul meu nu se găsește în fața unor simple grupări de studenți indisciplinați. Manifestanții sunt conduși de un grup central de comuniști.

— Aiurea!

Îi scăpase. McLaren se bucură că nu era nici un gură cască de la Departamentul de Stat să asculte expresii atât de puțin elegante. Dar așa se întâmpla când unui soldat i se încredința o misiune ce implica întorsături diplomatice.

— Hai să trecem peste asta, generale. Sunt sigur că nemernicii ăia de la Pyongyang își ling buzele văzând ce încurcături sunt pe aici. Dar nu încercați să mă faceți să cred că studenții sunt conduși de comuniști. Nimeni nu e dispus să înghită chestia asta, nici aici, nici la Washington.

Fără ca McLaren să se aștepte la așa ceva, generalul Park zâmbi.

— Foarte bine. Dacă dvs ați fost în stare să vorbiți atât de deschis, sunt și eu capabil de același lucru. Dar nu voi recunoaște niciodată că am făcut-o, e clar?

McLaren încuviință. Ehe, doar nu-și închipuia Park că va înghiți povestea cu agitatorii comuniști. Interesant.

— Realitatea este asta. Guvernul meu trebuie să refacă ordinea în orașe... și trebuie s-o facă cât mai repede. Știți bine că noi avem... cum ați spune voi?... o tradiție de intervenții militare pentru a face ordine în momente de haos.

McLaren încuviință încă o dată. Militarii sudcoreeni interveniseră în politică în 1961 și în 1979.

— Continuați.

— Există ofițeri... subalterni, pentru precizie, dar tot ofițeri... care sunt nesatisfăcuți de modul în care guvernul a gestionat ultima criză. Au realizat că am dat semn de indecizie, chiar de slăbiciune, în răspunsul dat provocărilor studențești.

— Și ce dacă? — întrebă McLaren. Însărcinați Comandamentul siguranței militare să se ocupe de acești ofițeri. Ce naiba, doar la asta servește, nu?

McLaren nu reușea să înțeleagă unde era problema. Comandamentul siguranței militare era o vastă și misterioasă organizație având ca singur scop protejarea guvernului sudcoreean de tentativele de lovitură de stat din partea militarilor. În fiecare comandament de o anumită dimensiune se găseau și oameni de la siguranță, cu ordinul de a supraveghea totul. Și ofițerii sudcoreeni ajungeau subiectele unor bruște și de neexplicat transferuri, când se bucurau de o excesivă admirație din partea soldaților lor. Sistemul reducea eficiența militară, dar pentru guvern era singurul mijloc de a-i înfrâna pe militarii ambițioși.

Park clătină din cap.

— Nemulțumirea este prea mare. Dacă am lua vreo măsură grăbită împotriva unora din acești oameni, restul ar putea să ia vreo decizie neplăcută.

Vai, vai, o "decizie neplăcută" care ar pune punct carierei unui oarecare număr de exponenți ai guvernului, ca de exemplu pentru generalul Park.

Park îl privi în ochi.

— De asta, generale McLaren, vedeți că este esențial să terminăm cu mișcările de stradă. Poliția întâmpină greutăți în a obține acest rezultat. Trebuie să ne permiteți să folosim soldați pentru a restabili ordinea. Este necesar.

Șmecher. Cu adevărat. McLaren știa foarte bine că guvernul - dacă ar fi vrut pur și simplu să folosească soldați pentru a liniști mișcările de stradă - s-ar fi servit de "beretele negre" ale sale: corpuri speciale care nu depindeau de Comanda forțelor combinate americano-sudcoreene. Dar folosirea forțelor regulate, de unități care nominal erau sub ordinele sale, echivala cu a face public în Coreea și în lume că Statele Unite dădeau deplinul sprijin sistemelor alese de guvernul sudcoreean pentru a înăbuși protestul studentesc. Și el nu intenționa să se lase atras în acest joc.

— Nu, generale. Dacă guvernul dvs vrea să pună punct demonstrațiilor, vă sugerez folosirea forțelor de poliție. Și, dacă aș fi în locul dvs, aș fi foarte atent să nu fac vreun pas greșit. Dacă ați urmărit ce se întâmplă chiar în aceste zile în Statele Unite, știți că Congresul contestă administrației prezența noastră în Coreea.

Park, pentru o clipă, deveni rigid; apoi se ridică în picioare. McLaren se grăbi să-l imite.

— Atunci, generale McLaren — zise coreeanul — cred că nu mai avem ce discuta azi. Voi informa despre decizia dvs pe colegii mei.

McLaren își luă basca și mapa.

— Desigur, să-i informați.

— Nu vor fi satisfăcuți. Poate președintele nostru va dori să discute această problemă cu al dvs.

Oare credeau că vor trece peste el? Nu era o surpriză, desigur. Totuși, McLaren nu credea că vor reuși să obțină de la Washington mai mult decât obținuseră de la el.

— Perfect. Sunt sigur că vor găsi foarte multe subiecte de discutat. Între timp, nu pretind ca stimații colegi ai dvs să fie satisfăcuți de hotărârile mele. Mi-ar fi de ajuns să le accepte.

Îl salută pe Park și se îndreaptă către automobilul său. În ziua aceea trebuia să mai efectueze o inspecție. Și, cu iritarea pe care o resimțea, spera sincer,

pentru binele comandantului Batalionului 4, Divizia a 7-a cavalerie, ca toate lucrurile să fi fost în ordine.

7

Intențiile

23 septembrie. Cartierul general al Partidului, Pyongyang

În tot orașul Pyongyang luminile erau stinse. Orașul era învăluit într-o negură luminată numai de stelele care se reflectau în râul Taedong. Toate clădirile guvernamentale masive, statuile monolitice, marile blocuri de locuințe se transformaseră în pete de întuneric mai mult sau mai puțin intense, fără nici un semn distinctiv, fără linii definite, fără dimensiuni.

Kim Jong-Il zâmbi ironic, privind orașul din biroul său. Știa că acele periodice antrenamente în vederea unor atacuri aeriene nu aveau nici o relevanță militară. Văzuse înregistrările în infraroșu făcute de bombardierele americane care loviseră Libia în 1986. Să le împiedici să se ghideze după luminile de pe străzi nu folosea la nimic.

Cu toate acestea, exercițiile erau un important instrument de control politic. Erau o dovadă de unitate și de disciplină. Le aminteau poporului sacrificiile trecutului și pericolele încă prezente. Și oricum, ce importantă putea avea un mic deranj intern, față de amenințarea mașinii militare a adversarilor?

Kim se depărtă de fereastră și aprinse lampa de pe birou. Micul cerc de lumină se reflectă pe pereții acoperiți cu lemn. Pierduse prea mult timp în mod inutil. Acum era momentul să acționeze.

Munca agentului Scorpionul dăduse rezultate mult mai însemnate decât se așteptaseră. Scenele însângerate transmise de pe străzile Seulului scuturaseră coaliția care guverna în Sud, și acum forțau Congresul american să ia distanță de lacheii săi.

Obținuse despărțirea pe care o căutase atâta timp. Acum era timpul s-o folosească.

Kim deschise dosarul sigilat care îi fusese transmis de la Ministrul Apărării, cu un curier particular, chiar în seara aceea. Conținea un teanc de foi bătute la mașină și de hărți geografice adnotate. Titlul spunea simplu: *Planul de război Phoenixul Roșu. Ultrasecret.*

24 septembrie. Corpul 2 de armată, Kaesong, Coreea de Nord

Zgomotul făcut de tancuri era asurzitor. Generalul locotenent Cho Hyun-Jae îl studie nervos pe oaspetele ce se afla alături de ele, pe podiumul de onoare. Apoi se întoarse să urmărească parada și își permise să se relaxeze puțin.

Oaspetele său nu părea deloc plictisit de vederea șirului de vehicule blindate în ținută de război pe care Cho îl pregătise pentru el. Dimpotrivă, Kim Jong-Il părea încântat, aproape excitat. Liniile dure, severe, din jurul gurii sale se îndulciseră ușor, și Cho avea impresia că-l vede zâmbind de fiecare dată când un T-62 trecea scrâșnind prin fața podiumului.

De altfel, era mai mult un exercițiu decât o paradă. Un întreg batalion de care armate trecuse în viteză prin fața lor, desfășurat în plutoane de câte patru. Cele patruzeci de T-62 erau urmate de diferite rânduri de BMP șenilate și de transportoare BTR, dintre care unele remorcau mortiere sau baterii antiaeriene ușoare. Cu Grupa a doua veneau în șir și câteva ZSU-23-4 Shilkas, cu cele patru țevi de tun de 23 mm ațintite către înalt și gata să tragă asupra norilor negri și amenințători care acopereau cerul.

Kim observa avid spectacolul, și Cho le mulțumea zeilor inexistenți, care îi sugeraseră să pregătească acea demonstrație realistă a capacității de luptă a unui regiment motorizat, în loc de tradiționala și lentă paradă militară. Efectul său asupra Iubitului Conducător merita prețiosul carburant pe care fusese constrâns să-l irosească.

Când ultimul vehicul dispăru în dosul unei moviște, Kim se întoarse către el și zise, prin zgomotul vehiculelor ce se îndepărtau:

— Excelent, generale. O impresionantă demonstrație de putere. Oamenii tăi exemplifică cele cinci principii de război formulate de tatăl meu: tenace spirit revoluționar; tactică complexă și miraculoasă; putere fizică; foc la nivelul țevii; disciplină de fier.

Cho înclină capul pentru a-i mulțumi.

— Mulțumesc, Iubite Conducător. Voi transmite soldaților mei elogiul tău.

Kim încuviință și se întoarse să privească terenul profund însemnat de urmele șenilelor. Liniștea părea că nu se mai sfârșește. În fine, pe neașteptate, fără să-l privească pe Cho, tânărul Kim zise:

— Să facem câțiva pași, generale. Avem câteva chestiuni de discutat.

Pentru o clipă ce i se păru fără sfârșit, înaltul și robustul comandant nordcoreean simți o bătaie accelerată a inimii, dar căută să rămână impasibil. În mod normal, nu avea nimic de ce să se teamă. Curriculum-ul său militar era excelent, ținuse scrupulos departe de viața sa personală orice viciu burghez, și încă de mulți ani își arătase cu claritate opiniile sale politice, aliniindu-se cu facțiunea prosovietică din statul major și din Biroul Politic: la facțiunea condusă de tânărul Kim. Și totuși, Cho continua să aibă teamă de

omul din fața sa, care era în stare, cu o singură vorbă, să șteargă o întreagă carieră sau o viață. Kim nu se comporta mereu în mod logic.

Îl urmă pe Kim pe teren. Cei doi oameni continuă să meargă câteva minute fără să vorbească, urmați de un grup de aghiotanți în uniforme și de o grămadă de gârzi ale lui Kim, înarmate până în dinți, care se țineau la o oarecare distanță, astfel încât să nu audă cuvintele lor.

Kim se opri, își fixă privirea pe o movișă acoperită cu iarbă care fusese dislocată de tancurile lui Cho.

— O așa forță — murmură cu o voce joasă.

Apoi îl privi pe Cho.

— O așa forță, generale... Spune-mi, în funcția ta de comandant al Corpului al doilea de armată, tu ești cel care înfruntă cel mai direct inamicul, așa e?

— Exact, Iubite Conducător.

Kim puse ușor piciorul pe o bucată de teren noroioasă.

— Știi câte chestii amenință revoluția noastră?

— Natural.

Ce naiba voia omul acela? Lui Cho îi reveneau în memorie lecțiile de învățământ politic din zilele când era la școală.

— Soția ta e bine? Îi place noul apartament de pe Bulevardul Changwang?

Cho îl privi cu surpriză pe omul de lângă el. De ce o fi schimbat brusc subiectul?

— Da, Iubite Conducător. De altfel, Pyongyang i-a plăcut dintotdeauna. În adâncul sufletului, soția mea a fost întotdeauna o fată de oraș.

Kim zâmbi, arătându-și pentru o clipă dinții.

— Bine. Bine.

Își duse mâinile la spate.

— Spune-mi ce crezi despre planul Phoenixul Roșu, tovarășe general.

Cho ridică din umeri.

— Am colaborat la compunerea aceluia plan în ultima mea perioadă de la statul major, Iubite Conducător. Era un plan bun atunci și tot așa este și acum. Ba chiar, cred că este cea mai bună speranță a noastră de a ajunge la eliberarea Sudului.

Se încruntă când văzu că o bucată de noroi, ridicată pe neașteptate de cizmele însoțitorului său, îi lovise pantalonii.

— Înțeleg, zise Kim, cu un ton fără intonație. Planul prevede un atac prin surprindere de-a lungul așa-zisei linii de încetare a focului. De ce?

— Surpriza este vârful de pornire a victoriei — cită generalul. Inamicul are rezerve mai mari ca ale noastre. Un atac neașteptat nu i-ar îngădui timpul necesar pentru a-și mobiliza rezervele. Și i-ar împiedica pe americani

să-și aducă rezervele de dincolo de ocean.

Kim încuviință. Continuară să meargă alte minute pe terenul însemnat ce șenile, înainte de a întreba cu o indiferență studiată:

—Și cât timp ar fi necesar pentru a pune în practică planul Phoenixul Roșu? Două săptămâni? O lună?

Stranie întrebare. Atât de ciudată încât Cho răspunse cinstit, fără să se gândească la posibilele consecințe.

— Imposibil. Ar fi necesare câteva luni.

Kim îl asaltă ca o fiară de pradă.

— De ce? Tu și ceilalți generali v-ați sustras responsabilităților voastre? Unde este acel sentiment de a fi gata să intrați în acțiune pe care l-ați promis mereu?

Zărind privirea lui Kim, lui Cho i se păru că vede o baionetă îndreptată către pieptul său.

Era momentul să procedeze cu grijă.

— Suntem gata să ne asumăm toate responsabilitățile, Iubite Conducător. Ai cuvântul meu. Dar planul Phoenixul Roșu nu face parte din strategia noastră oficială. Pentru a-l lansa cu succes ar trebui să transferăm pe front forțele noastre din linia a doua, fără a ridica suspiciuni. Asta cere timp. Căile ferate sunt acelea care sunt, și doar pentru puține ore pe zi nu suntem supravegheați de sateliții spion ai americanilor.

Arată către terenul nămolos pe care mergeau.

— În afară de asta, avem în fața noastră al doilea motiv, Iubite Conducător. Un asalt cu mijloace blindate s-ar bloca repede în orezării. Nu am avea mobilitatea necesară. Planul Phoenixul Roșu prevede un război dus pe timpul iernii: un război în perioada în care câmpurile sunt înghețate și tancurile noastre pot trece.

Se întrerupse, și își dădu seama că are mâinile transpirate.

Kim lovi cu tocul cizmei în pământ, împrăștiind iarbă și noroi. Apoi încuviință.

— Bine, generale. Accept explicația ta.

Cho îi adresează o înclinare a corpului.

Kim îl privi atent câteva clipe; la sfârșit păru să ajungă la un fel de decizie.

— Ceea ce-ți voi spune acum, generale, este o chestiune care privește cel mai înalt nivel de siguranță a statului. Nu trebuie să vorbești despre asta cu nimeni, fără a-mi cere mai înainte acordul. Clar?

Cho încuviință fără să vorbească.

— Dacă nu vei asculta acest ordin, vei suferi. Și împreună cu tine vor suferi și cei care îți poartă numele. Clar?

Cho avu un frison. Acum înțelegea referirea la soția sa.

— Da, Iubite Conducător.

— Excelent.

Kim își întoarse ochii de la el.

— Generale Cho, te autorizez să începi pregătirile pentru planul Phoenixul Roșu.

Pentru o clipă generalul reuși doar să-l fixeze pe omul de alături. Simțea emoții contradictorii: stupoare pentru vorbele simple, calme, sigure ale lui Kim; satisfacție în perspectiva lansării armatei poporului împotriva inamicului, după patruzeci de ani de așteptare aparent interminabilă; teama la gândul unei posibile înfrângeri. Îl mai privi atent pe cel de lângă el, care aștepta răspunsul său, înghiți în sec și în fine își regăsi vocea:

— Voi da ascultare cu mare plăcere ordinelor tale, Iubite conducător. Dar există... dificultăți practice. Eu nu...

Kim îl întrerupse.

— Desigur, desigur, Cho. Le cunosc mai bine decât îți imaginezi. În calitate de comandant al unui corp de armată, nu poți ordona forțelor din linia a doua să treacă în front fără aprobarea statului major. Și nu poți face alte pregătiri.

Băgă mâna în manta și scoase o hârtie. I-o întinse lui Cho.

— În două zile, statul major va aproba în unanimitate ordinul scris pe această foaie. În el se declară că recente mișcări de stradă din Sud constituie o amenințare pentru siguranța noastră națională și se autorizează toate transferurile de trupe necesare pentru a face față pericolului. Am unul la fel pentru colegul tău de la Armata a 5-a.

Zâmbi ironic.

— Iar tu, cum e normal, vei face în așa fel încât mișcările "defensive" ale acestor forțe să oglindească fidel dispozițiile planului Phoenixul Roșu.

Cho nu reușea să-și găsească cuvintele. Planul Phoenixul Roșu? Să se pregătească de război împotriva Sudului și împotriva Statelor Unite fără aprobarea oficială a Marelui Conducător, a Consiliului și al Comitetului Central? Era de neconceput. Incredibil. Și, fără să vrea, îi veni în minte un alt cuvânt: temerar.

Kim Jong-Il păru că-i citește gândurile.

— Ordinele mele ți se par surprinzătoare? Periculoase, poate?

— Nu, Iubite Conducător. Doar că mi se par așa...

— Aventuroase? — termină pentru el Kim. Dar de ce să fie o chestie negativă, dragul meu Cho? Numai bătrânii se tem de aventuri. Ori noi nu suntem bătrâni, nu-i așa?

Cho scutură din cap.

Kim zâmbi.

— Bineînțeles că nu.

Se întoarse către general, privindu-l în ochi.

— Crede-mă, Cho. Există în Sud o posibilitate care devine din ce în ce mai puternică... posibilitatea reunificării pământului nostru sacru și sfânt.

Kim strânse pumnii.

— Nu trebuie s-o irosim. Și nu o vom irosi.

Cho îi simți în voce o oarecare hotărâre.

Kim urmă, cu un ton calm și sincer:

— Generale, există acum o situație, opera unor forțe... factori militari, politici, economici... care ne vor permite să lovim de îndată ce va fi posibil. Americanii se retrag, și până când ametriții ăia din Sud nu-și rezolvă problemele interne, vor fi vulnerabili. Pe de altă parte, tovarășe, ți-o spun sub rezerva secretului, nici pe ajutorul aliaților noștri socialiști nu ne putem baza prea mult. Aurul Sudului și-a croit un drum până în Rusia și în China, și astea, de ce se apropie mai mult de Sud, de aia pierd din spiritul revoluționar. Trebuie să ne mișcăm imediat, cât mai sunt dispuse să ne susțină cauza.

Kim tăcu, pentru a lăsa timp ca cuvintele sale să fie bine înțelese. Apoi își privi din nou însoțitorul și zise:

— Urmează-mă, Cho, și în șase luni vei fi general colonel și vei comanda Prima forță de izbire. Viitorul tău va fi asigurat. Vei fi un erou.

Apoi, în privire îi apără un fulger.

— Respinge-mi oferta și vei cădea în noroi, fără ca nimeni să-și dea seama.

Cho îl privi în ochi. Ochii fiului Marelui Conducător. Ai moștenitorului celui care pentru nordcoreeni luase locul lui Dumnezeu. Nu putea alege. Și nici nu dorea. Generalul locotenent Cho Hyun-Jae luă poziția drepti și îl salută.

Încet, încet, pe fața lui Kim Jong-Il se desenă un zâmbet. Avea acum generalul său. Planul Phoenixul Roșu începuse.

8

Zona moartă

24 septembrie. Camp Howze

Era clar, căpitanului Matuchek îi sărea ușor muștarul.

— Pentru Dumnezeu, Little. Data viitoare când îți voi pune o întrebare în timpul unui exercițiu pe hartă, nu doresc o lecție plicticoasă de istorie

militară.

Kevin încuviință. Și făcu o strâmbătură. Doamne, ce-l mai durea capul.

Matuchek nu terminase încă.

— Te-am întrebat unde ai fi plasat mitralierele pentru a apăra cota 572. Nu mă interesează deloc lecția Lordului Wellington și a apărării sale clasice, model Waterloo, a versantului posterior. M-ai auzit?

Kevin încuviință din nou, având impresia că-i va crăpa capul.

— Da, domnule. Am auzit și am înțeles.

— Bine. Să nu se mai repete.

Matuchek mișcă scaunul câțiva centimetri și deschise un sertar al biroului. Luă un dosar subțire și i-l întinse lui Kevin.

— Nu vei participa la următorul exercițiu. Plutonul dumitale va fi desfășurat la Malibu West pentru o săptămână, începând de mâine dimineață la ora patru.

Kevin luă dosarul. Malibu? Ce-o fi asta...?

Matuchek zâmbi.

— Nu te bucura prea tare, locotenente. Nu vei găsi nici o fată frumoasă în bikini pe o placă de surf, la Malibu West. Este numele pe care îl dăm cotei 640.

Zâmbetul lui se lăți.

— Vei fi găzduit într-un pitoresc bunker din ZD, la câțiva kilometri nord de încântătorul sat Korangpo.

— Numai noi, domnule? Vreau să spun, și restul companiei?

Când vorbi, Kevin încercă să nu miște capul.

— Ei, vom fi chiar în spatele dumitale. În poziție pe MLR, linia principală de rezistență. Dumneata ești de serviciu în prima linie, locotenente. Cum se spune, primii în luptă, primii care vor cădea.

Matuchek încrucișă brațele și abordă o expresie de șmecher.

— Vreau ca plutonul dumitale să fie în camioane la ora două dimineața. Sergentul Pierce cunoaște deja echipamentul și munițiile ce trebuie să le luați cu voi.

La două dimineața? Perfect. Un marș de noapte. Dar două săptămâni la Divizia a 2-a îl învățaseră să nu se plângă. Matuchek era un bun comandant, dar își pierdea ușor calmul; nu era momentul propice pentru ca Kevin să-i destăinuie lipsa sa de experiență.

În două săptămâni, Kevin nu reușise încă să găsească modalitatea în care să-l abordeze pe căpitan. Reușea numai să-l enerveze. Matuchek, era clar, nu se dădea în vânt să facă pe profesorul. Unul din ceilalți șefi de plutoane îi spusese lui Kevin să nu-și facă probleme. Se zvonea că domnul căpitan și soția sa, în Statele Unite, ar fi avut "probleme conjugale" și că asta ar fi fost

cauza nervozității lui Matuchek.

Era ușor să crezi că asta era adevărat. Coreea era considerată o zonă periculoasă: soțiile și familiile nu-i puteau vizita pe ofițeri. Și două persoane, în douăsprezece luni cât stăteau departe, puteau deveni aproape doi străini. Dar chiar dacă înțelegea acest motiv, Kevin nu reușea să evite ca furia lui Matuchek să se concentreze asupra lui.

— Bine, Little. Pentru astăzi e suficient. Studiază acel dosar. Vei găsi în el desfășurarea plutonului, trasat de ofițerul de dinaintea dumată. Nu încerca să-l schimbi. Omul acela știa bine ce trebuie să facă. Liber.

Cu vârful arătătorului îi indică ușa biroului.

Kevin se grăbi să asculte și porni să-și caute sergentul.

Umblatul de-a lungul taberei ca să-l caute pe Pierce îi provocă oboseală. Terenul se mișca parcă în fața ochilor și umbra nu-l lăsa să vadă unde pune picioarele. În orice caz, trebuia să facă ceva ca să scape de lista neagră a lui Matuchek; cum, încă nu știa.

De exemplu, exercițiul de pe hartă care îl ajutase să o ia peste nas. Kevin și ceilalți șefi de plutoane din Compania A simulau un atac pentru recucerirea unei poziții americane în zona demilitarizată, în timpul unui ipotetic război. Mișcau înainte și înapoi pe o hartă modele de carton, pentru a arăta desfășurarea și formațiile de asalt. Kevin tocmai prezenta cum ar fi făcut el dispozitivul de luptă, cum ar fi desfășurat grupele plutonului său și diferitele arme care trebuiau să sprijine atacul, când Matuchek se enervase la culme deodată. Numai deoarece Kevin comentase că sprijinul mitralierelor nu ar fi servit la nimic, dat fiind că, logic, mare parte din forța defensivă a agresorilor s-ar fi înfundat în tranșee în spatele colinei, pentru a se proteja de tirul direct. Când făcuse observația, i se păruse rațională. Și i se părea rațională și acum. Dar poate nu ar fi trebuit să spună că desfășurarea pe versantul posterior era o tactică ce provenea de la Wellington și de la bătălia de la Waterloo. Dar în acel moment i se păruse necesar să facă această precizare.

Kevin întoarse capul și durerea îi reveni. Mai bine să lase naiba istoria militară, în prezența ofițerului său comandant. Matuchek nu era înclinat către studiu.

Și mai bine să meargă în vârfurile picioarelor, data viitoare, când va fi invitat în oraș de colegii săi. Sirroci, Owens și O'Farrell definiseră invitația lor drept "inițierea" sa în Coreea de Sud, și îl duseseră prin toate barurile din Tongduch'on înainte de a se întoarce clătînându-se în tabără. Cinaseră într-un restaurant microscopic, dar nu-și amintea ce mâncaseră. Judecând după arsurile pe care le simțea în gât și în stomac, mâncarea conținuse o cantitate de usturoi și ardei iute de speriat. Însă după ceea ce văzuse până acum, bănuia că descrierea asta era valabilă pentru orice fel de mâncare din

bucătăria coreeană.

Cu o efortare, reuși să uite de durerea de cap și se întrebă unde Dumnezeu putea fi sergentul plutonului său, la ora aceea matinală.

Îl găsi pe Pierce la armurerie, implicat în controlul curățeniei armelor. Zece oameni în uniformă de lucru lustruiau fiecare parte a puștilor lor. Era una din treburile cele mai plicticoase, care se făcea regulat, și absolut necesare pentru a ocupa ziua soldaților. Pentru a menține în funcțiune o M16 este necesară o mare cantitate de ulei pentru mașina de cusut și de o curățire zilnică.

La cursul de elevi ofițeri, instructorii lui Kevin îi băgaseră în cap că a avea o M16 înțepinită era ca și cum ai avea un tanc care nu vrea să se miște. Evident, Pierce era de aceeași părere: pierdea mult timp ca să controleze ca fiecare pușcă a plutonului al doilea să fie curată și gata pentru folosire.

Kevin băgă capul pe ușa micii încăperi și-i făcu semn sergentului să iasă, ca să-l informeze asupra noilor ordine.

— Malibu West, domnule?

Față de el, Pierce nu folosea același ton ridicat.

— Exact, sergent. Și căpitanul vrea să ne vadă pornind mâine la două.

Kevin știa că el și sergentul vor fi foarte ocupați în următoarele ore. Logistica pentru transferul a 45 de oameni la ZD, a echipamentului lor personal, a două mitraliere ușoare M60, a trei lansatoare de rachete antitanc Dragon și a proviziilor pentru o săptămână era extrem de complexă. Printre altele, el trebuia să se îngrijească de mijloacele de transport, să caute planul pentru sprijinul din partea artileriei, să stabilească comunicațiile: totul, inclusiv sistemul pentru a face să parvină poșta oamenilor din pluton. Numai când se gândea îi creștea durerea de cap.

Pierce îl privi cu atenție.

— Domnule, voi începe să pregătesc oamenii pentru plecare. Dar, oricum, este tot SOP.

Bravo, trăiască SOP-urile... procedurile operative standard. Când armata trebuia să facă un lucru de mai mult de două ori, îl puneau pe hârtie sub forma unei SOP. Toate informațiile de care avea nevoie Kevin se găseau deci în evanghelia armatei pentru mișcările de trupe: Army Manual FM 55-30, cu incitantul titlu *Oprații de transport motorizat*. Ofițerii experți cunoșteau întotdeauna câte un truc care nu era prevăzut în manual, dar Kevin avea încă mult drum de parcurs înainte de a deveni expentru.

— Nu vă faceți griji, domnule. Băieții au fost deja de mai multe ori la Malibu West: vor reuși să pornească cu ochii închiși.

— Bine, sergent. Atunci, începeți pregătirea plutonului. Îl voi informa pe locotenentul Rhee despre noile ordine; mai târziu ne vom întâlni pentru a

stabili ordinea operațiunilor.

Pierce salută și pleacă fluierând. Kevin îl privi depărtându-se și avu un sentiment de invidie pentru capacitatea acestuia de a aborda orice lucru în pas de marș.

Apoi se îndreaptă către clădirea albă, cu două etaje, unde se afla BOQ; acolo urma să-l găsească pe omologul său coreean, locotenentul Rhee.

În structura forțelor combinate stabilită în anul 1978, fiecare ofițer american de la regimente și de la comenduri avea propriul ofițer de legătură coreean, însărcinat cu ținerea legăturii cu armata Coreei de Sud. În parte, decizia fusese sugerată pe motive politice, pentru a calma sudcoreenii, care înghițeau greu faptul că comandantul forțelor aliate era mereu un general american. Dar prezenta și avantaje practice. Într-o situație când reveneau cincisprezece soldați coreeni pentru fiecare american, sistemul ofițerilor de legătură servea la limitarea pierderilor cauzate în eficiența militară de barierele lingvistice și culturale.

La sosirea lui Kevin la Camp Howze, Rhee era absent pentru că se afla la un curs de reciclare. Dar se împrieteniseră repede, și Rhee vorbea bine englezește. Atât de bine, încât adesea Kevin se simțea dezorientat în fața lui: în cincisprezece zile, el reușise să învețe doar câteva fraze elementare în coreeană.

Locotenentul Rhee Han-Gil, cu o uniformă impecabil călcată, deschise ușa și îl invită pe Kevin să intre. În afară de țigara pusă în scrumieră, încăperea pare aștepta o inspecție din partea întregului stat major. Cărțile perfect aliniate, haine puse conform regulamentului, pătura de pe pat întinsă atât de bine încât ar fi făcut să sară nu numai un dolar, dar chiar și un *won* (moneda coreeană) de hârtie. Chiar și locotenentul sudcoreean părea gata pentru o inspecție. Era mai scund decât Kevin, robust și avea fața subțire și ascuțită.

— Ce pot să fac pentru dumneata, locotenent Little?

Ca toți compatrioții săi, Rhee ținea în mod exagerat la titluri. Modul familiar, dezinvolt, în care americanii obișnuiau să vorbească între ei, era total străin unor persoane crescute într-o cultură bazată pe respectul autorității. Rhee ar fi fost foarte surprins dacă Kevin l-ar fi tutuit.

— Ordine de transfer... cu foarte scurt preaviz.

Încercă să nu facă vizibilă antipatia sa pentru căpitanul Matuchek.

— Ne trimit pentru o săptămână într-un loc numit Malibu West.

— Ah, Malibu West. Am mai fost pe-acolo. Cred că este mult mai puțin plăcut decât adevăratul Malibu din California.

Rhee zâmbi ușor.

Kevin nu comentă. Nici el nu fusese la Malibu.

— Asta e. Plecăm mâine dimineată și am vrut să o știi din timp. Trebuie să fii pregătit de plecare la ora două.

Coreeanul îi arată un sac de drum, pus într-un colț.

— Mulțumesc, dar nu trebuia să te îngrijorezi. Eu sunt gata. Dar pot folosi timpul rămas ca să mă informez ce unități apără avanposturile din flancurile noastre.

— Cum naiba... Matuchek te-a informat deja că suntem trimiși în ZD?

— Întrebă Kevin, iritat de faptul că acel căpitan reușise din nou să pară un prost.

Cu un aer contrariat, Rhee răspunse:

— A, nu. Căpitanul nu mi-a spus nimic. Numai că o dată comuniștii au luat pe neașteptate țara mea, în timp ce dormea. Azi învățăm să fim oricând gata pentru orice eventualitate.

— În fine, în astea dumneata ești mai bun ca mine — admise Kevin.

Se întrerupse, gândind că era momentul să renunțe puțin la orgoliul său.

— Poate mi-ai sugera ce să-mi iau acolo, în afară de pușcă și uniformă.

— Natural, voi fi onorat să te ajut. Ia o pătură în plus. Noaptea devin mai reci, iar în zonă nu avem centrală termică.

Kevin rămase cu gura căscată. — Păi și de ce nu luăm sobe de campanie? Or fi uitat ăia de la statul major...

Rhee nu comentă observația.

— Din păcate, sobele produc fum, și comuniștii au prostul obicei de a se servi de fum drept țintă pentru tirurile ocazionale de mortiere.

Mortiere?! Fraților, era din ce în ce mai rău. În Germania nu ar fi avut aceste probleme. Cât de dușmănoși erau rușii, niciodată ei sau nemții din Est nu trăgeau din senin cu mortierele dincolo de cortină.

— De acord. Nici o sobiță. Pături. Și ce altceva să mai iau?

— Păi, ai putea lua un pachet de cărți. O partidă de poker ajută să mai treacă timpul.

Așadar Mister Perfecțiune iubea pokerul, nu? Kevin își ascunse bine surpriza. În acele puține zile înțelesese cât de orgolioși erau coreenii. Mai bine să nu riște să-l supere pe Rhee glumind pe seama slăbiciunii lui pentru joc. Căci, la urma urmelor, Kevin nu avea prea multe posibilități ca să-și facă noi prieteni. Zâmbi.

— De acord, sfat acceptat. Ne vedem pe platou la unu și jumătate.

Rhee zâmbi și el.

— Cum ziceți voi, americanii, e o întâlnire... Și, locotenente — adăugă, în timp ce Kevin era la ușă — mi s-a părut că observația dumitale de azi de la exercițiu, a fost foarte interesantă.

— Zău? Mulțumesc. Păcat că domnul căpitan gândește invers.

Rhee ridică un pic sprâncenele.

— Un căpitan, desigur, este un ofițer foarte bun. Dar există ceva atât de perfect încât să nu mai poată fi îmbunătățit?

Kevin îl salută și o luă din loc. Se simțea mai bine după discuție, și parcă și durerea de cap îi trecea.

Prin urmare, ofițerul lui coreean îndrăgea jocul de cărți. Eh, dacă vor rămâne îngropați pe undeva pentru o săptămână, o să profite de asta. Dacă în viața militară abia își făcea loc, nesigur, în privința pokerului, era o cu totul altă poveste. Rhee nu putea ști, desigur, câte cheltuieli își asigurase la colegiu numai din câștigurile de la poker...

Se întoarse la barăcile plutonului său. Sergentul Pierce părea a fi în stare să pregătească totul, dar el ar fi dorit să observe și să învețe. Mai bine decât să stea în cameră, așteptând să treacă timpul.

Aici, starea de mulțumire îi dispăru ca prin farmec. Mai erau destule ore până în zori. Vântul înghețat care sufla dinspre nord făcea și mai intens întunericul din Camp Howze.

Plutonul își încărcase deja echipamentul în camioanele armatei parcate în spatele lor. Oamenii erau în rând, tremurând. Pierce făcea un ultim control, ca să vadă dacă mai era vreunul care-i fenta stând în păturile din barăci.

— Walton?

Fără a avea nevoie să strige, vocea lui Pierce ajungea până la celălalt capăt al taberei.

— Prezent.

— Wright?

Liniște.

Pierce așteaptă câteva clipe înainte de a relua:

— Wright? Ascultă, Mutulică, te-am văzut punându-ți lucrurile în camion, acum două minute. Răspunde odată!

— Sunt aici, domnule sergent. Cred că am adormit, e așa cald aici în Coreea...

Ceilalți râseră zgomotos. Cu accentul său nazal din Arkansas și glumele sale, soldatul Wright era bufonul plutonului.

Kevin se aștepta ca sergentul să-i facă morală, dar Pierce râse și el și zise:

— Foarte bine, domnule bufon. Ți se pare că e cald în Coreea? Atunci vei fi foarte mulțumit că în noaptea asta te pun de santinelă.

Întreg plutonul râse.

— Bravo, Johnny — zise careva din rând. Mulțumim că te-ai prezentat voluntar. O să ne gândim la tine, când vom sta în frig în sacii de dormit.

— Domnule sergent — încercă Wright o evitare. Știți bine că sunt cam delicat cu plămânii. Cu noaptea asta urâtă, s-ar putea să-mi pierd suflul.

Dar Pierce se aștepta la ceva de genul acesta.

— Păi, soldat, salută-l pe sfântul Petru din partea noastră. O să-l înștiințăm noi de sosirea ta.

Toată lumea râdea, inclusiv Wright. Kevin, în întuneric, se surprinse că zâmbea și el, dar se stăpâni. Oare n-ar trebui să-și păstreze demnitatea? Însă Rhee, lângă el, râdea ca toți ceilalți.

— Gata, băieți — zise Pierce. Să terminăm apelul și să ne adăpostim de vântul ăsta.

— Yates?

— Prezent.

— Zelinsky?

— Sunt aici.

Pierce își puse mapa sub braț.

— Drepti!

Apoi, către Kevin.

— Domnule, tot plutonul este prezent!

Kevin ieși din umbră și salută la rândul său.

Apoi repetă o frază pe care o auzise într-un film.

— Foarte bine, sergent. Urcă-i acum în camioane.

Pierce se întoarse din nou către pluton.

— L-ați auzit pe domnul locotenent? Toată lumea sus!

Oamenii rupseră rândurile și începură să urce în benele camioanelor acoperite cu prelată. O grupă de unsprezece oameni pe vehicul.

Kevin urcă lângă șoferul primului camion. Rhee urcă în al doilea, Pierce în ultimul.

Cele cinci transportoare ieșiră pe poarta taberei. Ajunse pe autostradă, se îndreptară spre nord, către ZD.

Camp Howze era doar la cincisprezece kilometri de zona demilitarizată, dar drumul până la punctul de întâlnire dură aproape două ore. La fiecare o mie de metri erau obligați să oprească la puncte de control, cu baricade, cu sârmă ghimpată și mitraliere. Și de fiecare dată documentele lor erau examinate de soldați din serviciile de siguranță sudcoreene, înarmați cu puști mitraliere. Kevin n-ar fi știut să spună ce îl îngrijora mai mult: măsurile de siguranță sau faptul că n-ar fi fost tocmai necesare.

La final părăsiră drumul asfaltat și intrară pe o aleea mărginită de copaci, de pe marginea unei văioage. Caporalul care conducea primul camion reduse și mai mult viteza. Sunetul motorului era acum ca un mormăit. Farurile luminară un soldat cu cască pe cap, care făcea semnale cu o lanternă cu lumină roșie.

Șoferul spuse:

— Călăuza noastră.

Întinse mâna ca să stingă farurile, dar Kevin îl întrebă surprins de ce face așa.

Omul puse în mișcare din nou camionul și răspunse, fără a-l pierde din ochi pe soldatul care îi ghida:

— Regulamentul, domnule. Suntem la mai puțin de cinci kilometri de ZD, și nordcoreenii nu trebuie să afle ce facem noi aici.

Punctul de întâlnire era un mic zăvoi, în apropierea tranșeelor și bunkerelor din prima linie de rezistență, MLR. Erau în întârziere cu zece minute. Kevin ieși cu greu din cabină și se apropie de individul care îi ghidase pe ultima porțiune. Pierce dădu ordine cu o voce joasă și oamenii coborâră din camioane. Era încă întuneric. Luna apusese și cerul era acoperit de nori.

Raza roșie a lanternei se ridică pentru a se opri apoi pe fața lui Kevin.

— Plutonul doi Alpha?

Kevin dădu din cap afirmativ, dar apoi înțelese că poate omul nu era în stare să-l vadă clar.

— Da. Dumneata ești ghidul aici, la Malibu West?

— Sergent Hourigan, domnule. Plutonul trei, compania Bravo. Locotenentul Miller vă așteaptă în avanpost. Dacă sunteți gata, putem să mergem. Mai e o oră jumătate până se luminează și mai sunt multe de făcut.

— Desigur.

Kevin se întoarse către coloana care îl urma.

— Sergent Pierce?

— Toți prezenți, domnule. Plutonul gata de marș.

Kevin se întoarse către ghid.

— Gata, Hourigan. Să mergem.

Sergentul îi conduse către o deschizătură între sulurile de sârmă ghimpată întinse de-a lungul MLR. Terenul era accidentat, dar chiar și pe întuneric Kevin era în stare să vadă că toți copacii și arbuștii deși fuseseră tăiați pentru a deschide linia de tir pentru soldații plasați în spatele lor.

Hourigan se opri brusc, apoi făcu câțiva pași la stânga. Kevin făcu la fel. Sergentul îl bătu pe spinare.

— Vedeți acele plăcuțe albe?

Kevin încuviință.

— Ei, este câte una la câțiva metri. Mergeți printre aceste plăcuțe, dacă nu vreți să săriți în aer. Traversăm câmpul minat principal.

Coloana continuă marșul, mai încet, acum că se aflau printre mine. Kevin se ținea cu greu de Hourigan. Își șterse sudoarea care-i intra în ochi. De ani de zile nu mai purtase în spate un sac de 25 de kilograme. În liniștea nopții,

fiecare pas, fiecare crenguță care se rupea sub un picior, făceau un zgomot care se putea auzi de la kilometri distanță.

Ieșiră într-un târziu din câmpul minat și începură cățărarea pe o potecă ce devenea din ce în ce mai abruptă. Pe hartă păruse mai joasă.

În întuneric, pe neașteptate, se auzi o voce:

— Stai!

Se auzi imediat și clăntănitul închizătorului unei arme.

Santinela ordonă:

— Înaintați și dați parola.

Grupul mai făcu câțiva pași.

— E bine așa. Marbles-Galore.

Sergentul se opri.

— Sunt Hourigan, tâmpitule.

— Puțin mă interesează. Dacă nu-mi spui parola, te curăț.

— Zebra-Cardinal.

— Bine, înaintați.

Se auzi cum pune siguranța la armă. Kevin își trecu palma peste față. Doamne, ce mai bandă de tâmpiți paranoici.

Plutonul trecu de vârful cotei 640 și se găsi la Malibu West. Aici se afla o altă coloană, gata de a coborî.

Un om cu epoleți din plastic închis ieși din grup.

— Little? Sunt Miller. Încântat să te văd. Hai la postul de comandă să îți transmit consemnele. Hourigan și sergentul dumitale pot desfășura oamenii.

Coborâră câteva trepte și intrară într-un bunker cu tavanul scund, iluminat de o lampă chioară. PC-ul – postul de comandă - era înalt doar un pic peste un metru și jumătate și avea pereți din saci umpluți cu nisip, cu niște bârne groase de lemn ca acoperiș. În interior era loc doar pentru două băncuțe, o masă, telefoane și radio. Și putea de-ți mișca nasul, a transpirație și a mâncare rânțezită. Kevin încercă să nu respire pe nas. Miller râse.

— Știu. Miroase tare, eh? Dar privata și serviciile igienice aici sunt de slabă calitate. Nu vă faceți probleme, o să vă obișnuiți.

Avea pungi sub ochi.

Îi indică lui Kevin măsura joasă cu harta și telefoanele.

— Uitați, aici sunt concentrările de foc.

Îi arătă diverse foi pe care cu culori diferite erau trasate niște cercuri ce indicau locurile preînregistrate de artilerie și numerele lor în cod.

Miller continuă:

— Radio, telefon de teren, legături cu unitățile și avanposturile vecine, legătura cu PC-ul companiei pe MLR, linia directă cu artileria.

Kevin făcu semn că a reținut.

— Întrebări?

Kevin era gata să spună că nu, apoi se răzgândi:

— Una singură. A fost ceva mișcare în ultima vreme?

— Nu. Totul e liniștit... ca mai mereu. Doar o alarmă: obișnuita "nu-i lăsa să stea liniștiți".

Miller se ridică, aplecându-și capul ca să nu se lovească de tavan.

— Atunci, noroc și să ne revedem în tabără.

Îi întinse mâna. Kevin i-o strânse și abia atunci realizează că Miller abia aștepta să plece din Malibu West. Îi dădea dreptate.

Cu un ultim semn de salut, Miller ieși la aer curat.

Kevin se lăsă să cadă greu pe una din băncuțe. Ce minunat, urma să petreacă o săptămână întreagă la intersecția unei gropi de gunoi cu o cocină de porci. Puse sacul pe pământ. Măcar acum n-o să-i mai taie umerii. Apoi își aminti că trebuia să raporteze căpitanului Matuchek, pe MLR, pentru a-i confirma sosirea plutonului. Întinse mâna către telefonul care îl lega de comanda companiei.

Dar nu mai găsea codurile. Unde le pusese oare? După ce se căută prin toate buzunarele, găsi foaia cu codurile radio.

Ridică receptorul.

— Alpha Echo Cinci Șase. Alpha Echo Cinci Șase. Aici Alpha Echo Cinci Doi.

— Vorbiți, Alpha Echo Cinci Doi. Aici Alpha Echo Cinci Șase.

Pe bandă nu erau interferențe. Lucru mulțumitor, putea cere ajutor fără probleme.

— Echo Cinci Șase, Echo Cinci Doi este în poziție. Repet, Echo Cinci Doi este în poziție.

— Recepționat, Doi. Sunteți în poziție. Terminat.

Kevin închise radiotelefonul și își masă pleoapele. Nu dormise în noaptea aceea și știa că mai are mult de stat treaz, pentru a face inspecția poziției la lumina zilei.

Ceasul arăta 5,35. Soarele avea să apară peste vreo jumătate de oră. Cerul era deja mai puțin întunecat.

Pierce apăru peste câteva minute.

— Cred că e destulă lumină pentru a face o mică inspecție, domnule locotenent.

Kevin se trezi brusc culcat pe laviță. Cerul era deja portocaliu. Adormise, și tocmai atunci, în prima zi, abia ajuns în ZD. Clipi des și se ridică, amintindu-și în ultima clipă să nu înalțe prea tare capul pentru a nu se lovi de tavan.

Îl urmă pe Pierce de-a lungul unei tranșei de legătură, care de la postul de comandă ducea la marginea colinei. Acolo se unea cu tranșeea principală care făcea turul complet al avanpostului. Îi ajunsese și Rhee, care intenționa ca și ei să inspecteze ceea ce pentru o săptămână întreagă avea să fie casa lor.

Malibu West avea o forma aproximativ ovală, și era constituită dintr-o tranșee de un metru și optzeci adâncime care lega între ele șase bunkere din bârne, întărite, care puteau găzdui patru oameni în timpul incursiunilor aeriene inamice sau a vreunui bombardament de artilerie. Între un bunker și celălalt era o distanță de cincisprezece metri de tranșee. Câteva trepte pentru tragere pe pentruetii tranșeei pentru miteau soldaților să respingă un eventual atac de la sol. Două centuri de sârmă ghimpată și un câmp de mine completau apărarea colinei.

Fiind vorba de un avanpost, Malibu West și apărătorii săi urmau să lupte singuri, cu un generos sprijin de artilerie. Malibu și celelalte puncte întărite distribuite de-a lungul întregii ZD aveau misiunea de a opri orice forță de izbire, aceasta fiind obligată să lupte în zonă, înainte de a ajunge la frontul aliat principal. Se spera că în acel mod atacul inamic va fi întârziat suficient pentru a permite intervenția aviației și a artileriei cu bătaie lungă, precum și transferul rezervelor în punctele în care se concentra asaltul. Cu alte cuvinte, oamenii din avanposturi urmau să câștige timp pentru camarazii lor, cu prețul vieții proprii.

— Am pus mitralierele în bunkere pe cele două părți ale râpei. Ar trebui să acopere întregul front. Împreună cu poziția am moștenit și o altă mitralieră. Locotenentul Miller o plasase în spatele nostru și mi s-a părut o idee bună. Am lăsat-o acolo.

Pierce se întrerupse.

— E bine — răspunse Kevin, buimăcit. Of, trebuia neapărat să se trezească.

— Aveți vreo observație, locotenent Rhee?

Sudcoreeanul părea perfect treaz. Natural...

— Nu. Mi se pare cel mai logic aranjament. Dar unitățile cu Dragon?

Întrebare îndreptățită. Rachetele Dragon erau cea mai bună apărare a lor împotriva tancurilor și a transportoarelor blindate.

— Le-am desfășurat de-a lungul râpei din nord. Dacă totul se prăbușește și tancurile nordcoreenilor ne atacă din spate, poate lansatoarele de rachete o să-i oprească. Dar acolo unde se află acum au un unghi bun de tir.

Kevin încuviință.

— Bine, sergent. Excelent.

Se întoarse către Rhee.

— După cum am înțeles, în avanpostul vecin este un pluton sudcoreean.

Ați putea să mergeți acolo și să-i informați că noi suntem pe poziții. De acord?

— Imediat, domnule locotenent.

— Bine. Și apoi mergeți să dormiți. Cred că abia peste câteva ore ne vom intra în ritm. O să fac eu primul planton, apoi sergentul Pierce și dumneata al treilea. E bine?

Rhee îi adresează un zâmbet și mai larg.

— Desigur, domnule locotenent. Sunt întotdeauna încântat să pot dormi câteva ore fără întrerupere.

Kevin oftă din nou. Îi trebuia o cafea. O să-i ceară lui Zelinsky să pregătească. Între timp, putea să se ducă pe teren ca să observe teritoriul din jurul lui Malibu. Îl studiasse pe hârtie, dar nu te poți încrede întotdeauna în hărți. Odată se pierduse într-un marș de noapte la Fort Lewis... și noroc că găsisse o benzinărie de unde ceruse informații.

Kevin învățase lecția la Fort Lewis. Niciodată să nu te încrezi în hărți. Urcă pe treptele cuibului de tragere de lângă el și ridică binoclul. Ia să vedem... În față o râpă pietroasă care cobora din vârful cotei 640, Malibu West, până într-o vale strâmtă, acoperită cu tufișuri. Numeroase adâncituri urcau până spre o creastă muntoasă, la nord, unde se zăreau ceea ce probabil erau bunkere acoperite.

O mână îl prinse brusc de combinezon și îl trase înapoi cu putere.

— Ce naiba te-a găsit?

Kevin se întoarse furios. Era Pierce, care acum îl lăsă.

— Îmi pare rău, domnule.

După tonul cu care vorbea, nu părea să-i pară atât de rău.

— Dar să știți că mă plătesc și pentru ca să am grijă ca dușmanul să nu tragă în locotenenții mei chiar în prima zi de la sosirea în ZD.

— Și era nevoie să mă tragi așa?

Kevin se speriasse și inima îi bătea nebunește. Mai mult îi era necaz că nici nu-l auzise pe Pierce când se apropiase. Omul ăla se mișca precum o stafie.

— Lunetiștii, domnule locotenent. Nordcoreenii sunt foarte mândri dacă lovesc pe cel care îi studiază printr-un binoclu curat. Dacă vreți să vedeți ZD, folosiți periscopul.

— Ce de fițe. Știu că nordcoreenii sunt toți nebuni, dar nu pot să împuște lumea la nimereală. Există un armistițiu, nu?

— Noi o știm, dar comuniștii poate nu. Sau, chiar dacă o știu, îi doare-n cot.

Pierce vorbea cu voce înceată.

— Ascultați-mă bine. Aici nu suntem în vreme de pace. Ceea ce avem aici seamănă teribil cu vreme de război. Când eram un tânăr soldat recrut, înainte

de Vietnam, mi-au încredințat un post ca acesta.

Se întrerupse.

— Cu toate astea, situația nu s-a schimbat mult, în douăzeci și ceva de ani...

Kevin era iritat. Începea să fie cald, dar lui îi trebuia neapărat o cafea.

— Și într-o zi sosește un general din liniile de spate, pentru o inspecție. Acu', locotenentul îl conduce într-un tur al bunkerelor, al tranșeelelor și tot restul, dar generalul voia să vadă cu ochii lui pe comuniști. Și nu era dispus să folosească un periscop ca al nostru.

Urcă pe treptele de tir fără să dea atenție locotenentului care îl roagă mereu să nu facă așa ceva. Continuă să nu-i dea atenție, în timp ce celălalt îl roagă să coboare înainte ca un lunetist să-l lovească.

Pierce își puse degetul arătător pe rădăcina nasului, între ochi.

— Chiar aici l-a lovit, domnule locotenent. Lovitura l-a aruncat jos pe generalul cel tâmpit de pe treptele locașului de tir, zburându-i puținul creier pe care îl avea în dovie.

— Doamne! făcu Kevin, surprins. Dar nu știam de așa ceva.

— Cred că au trecut totul sub tăcere. Era un mod afurisit de stânjenitor să pierzi un general, nu?

— Și locotenentul vostru?

— N-au fost prea mulțumiți de el. Nu era vina lui, și de aceea nu au putut să-l trimită la Leavenworth, dar s-au grăbit să-l dea afară din armată.

Kevin reflectă câteva clipe asupra cuvintelor lui Pierce și la sfârșit îi adresează un zâmbet trist și chinuit.

— De acord, sergent. M-ați convins. Nu trebuie să pierdeți în același mod și pe locotenentul acesta tâmpit.

Pierce zâmbi la rândul său.

— Așa trebuie s-o luați, domnule. Este numai o chestiune de experiență. Și de un lucru putem fi siguri: în ZD toată lumea devine expert în scurt timp.

1 octombrie. Malibu West, în ZD

După șase zile, lui Kevin i se urăse până peste cap de Malibu West. Șase zile de plictiseală continuă. Să nu poți să te miști liber în timpul zilei. Mese fără gust, somn puțin. Zile prea calde și nopți prea reci.

Singurele momente mai vesele erau partidele de poker zilnice cu Rhee, Pierce și alți doi subofițeri. Să joace cărți cu gradații din trupă era poate împotriva regulamentului, dar pe el îl ajuta să treacă mai ușor timpul. Mizele erau mici, nu era frumos ca ofițerii să câștige prea mulți bani de la subordonați, dar Kevin, la terminarea jocului, era mereu în câștig. Și îi plăcea să vadă pe fața lui Pierce un respect pentru "știința" cu care juca.

În afară de asta, mai nimic. În afară de câteva rapoarte zilnice neînsemnate și o singură inspecție fulger a căpitanului Matuchek, care păruse plăcut surprins să vadă că avanpostul era încă întreg, perioada petrecută la Malibu West fusese tot atât de emoționantă ca privitul unei partide a convenției din Midwest prin gaura cheii...

Și toate astea contrastau teribil cu alarma care veni într-o bună zi.

— Domnule.

Cineva îl scutura. Din ce în ce mai tare.

— Domnule!

Kevin gemu și încercă să se întoarcă pe cealaltă parte. Nu era încă lumină, iar el stătuse treaz până la miezul nopții, ca să completeze tot felul de hârtii nefolositoare și absurde.

— Domnule!

Era Jones, radistul.

— E căpitanul la telefon, domnule. Zice că e urgent.

Uf. Acum ce naiba o mai vrea? Probabil să-i frece ridichea pentru cine știe ce hârtii pe care nu le completase în modul cel mai bun. Kevin ieși de sub pături și se târî spre telefon.

— Alpha Echo Cinci Șase. Aici Alpha Echo Cinci Doi. Spuneți.

— Cinci Doi, aici Cinci Șase. Așteptați.

Asta-i culmea. Mai întâi îl treziseră, iar acum zice să aștepte.

Dar câteva secunde mai târziu se auzi vocea lui Matuchek, și tonul acestuia reuși să-l trezească definitiv pe Kevin.

— Cinci Doi, aici Cinci Șase. Stare de alarmă. Alarmă generală pe toată ZD.

Dumnezeule mare. Kevin simțea că inima îi bătea cu putere.

— Șase, aici Doi. Este un exercițiu? Terminat.

Din radiotelefon se putu auzi toată furia lui Matuchek, puternic și clar.

— De unde mama dracu să știu eu? Și ce-ai dori, mă rog? Desfășoară-ți oamenii pe linia de tragere și lasă-mi telefonul liber. Închid.

Kevin îi întinse lui Jones radiotelefonul și privi împrejur, căutându-și arma M16, vesta antiglonț și casca. Erau în colțul postului de comandă, unde le lăsase. Rhee era deja în picioare și își încheia nasturii.

Kevin se întoarse către Jones.

— Chiamă-l pe Pierce. Repede.

Inspiră puternic, dar i se păru că nu putea să tragă aer cât ar fi vrut. Hai să ne calmăm. Luă vesta și și-o puse, dar după ce pierdu un timp cu ea văzu că o pusese de-a-ndoaselea. O întoarse cum trebuia și reuși s-o încheie peste tot. Rhee îi aruncă casca.

— Ce este, domnule locotenent?

Pierce era la ușa postului de comandă, cu pușca în mână și cu o față trează de parcă fi fost în picioare de câteva ore.

— Alarmă. În toată ZD. Nu știu dacă e adevărată sau nu, dar scoală-i pe oameni și pune-i în poziție.

Kevin luă pușca și hărțile.

Pierce ieși din postul de comandă și dispăru în tranșeea întunecată, către bunkerul vecin. Rhee se îndreptă către cealaltă ușa și Kevin îl acompanie până în tranșeea principală, urmat de Jones care ținea radiotelefonul.

Luna era aproape plină; întreaga vale părea compusă numai din pete întunecate și altele de lumină gri. Vântul dimineții agita tufișurile și șuiera ușor prin firele de sârmă ghimpată ce protejau accesul către Malibu West.

Kevin încercă să pună la punct periscopul. Cu vizibilitatea aceea redusă, valea de sub el putea fi plină de mii de dușmani. Sau putea fi complet goală.

Cei unsprezece soldați din grupa a doua trecură prin spatele lui, acompaniați de zgomotele ușoare ale echipamentului, și se dispuseră de-a lungul tranșeei, în locașurile de tragere.

— Domnule!

Auzind glasul lui Jones, Kevin se întoarse către tranșee.

— De la sergentul Pierce: toată lumea în picioare și în poziție. Nimic altceva.

— Zi-i lui Pierce să se întoarcă aici. Și întreabă la companie dacă sunt alte noutăți.

Pierce sosi imediat.

— Toată lumea desfășurată, domnule locotenent. Unul dintre lansatoare avea probleme, dar Ramos îl repară acum. Ar trebui să fie gata în câteva minute.

"Ar fi bine să se grăbească. Doamne, și dacă exact în timpul asta sosesc tancurile?"

Kevin încercă să se calmeze. Coborî în tranșee și se ghemui lângă Pierce.

— Se văd ceva mișcări în infraroșu sau cu senzorii?

— Negativ. Nimic în mișcare jos, și nici ceva cald.

— Atunci, poate e o alarmă falsă.

Pierce înălță din umeri.

— Poate. Și poate nu. În orice caz, va fi o noapte foarte lungă.

Un strigăt îi făcu să se ridice în picioare.

— Rachete! Rachete la est!

Kevin întoarse periscopul către dreapta. La circa opt sute de metri distanță, două rachete cu magneziu se mișcau încet către JW, suspendate de parașute. Se surprinse că se ruga în șoaptă. "Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat. Fă să nu fie război. Te rog."

— E posibil să fi atacat în partea aceea — zise Pierce, calm ca întotdeauna. Sau poate fi o simplă tentativă de infiltrare.

Își făcu mâinile pâlnie la urechi.

— Nu par să tragă...

Dar vocea îi era alertă.

— Rachetele acelea vin de la Drago Albastru! Este poziția sudcoreeană de la dreapta noastră.

Kevin îi strigă la rândul său:

— Ia telefonul, întreabă ce naiba se întâmplă.

— Domnule locotenent...

Pierce tuși ușor pentru a-i atrage atenția.

— Data viitoare când vreți să conversați cu locotenentul Rhee vă rog să faceți bine să nu mai strigați pentru tot universul. Dacă acolo jos sunt comuniști, acum știu că suntem în picioare și că-i așteptăm.

Kevin își simți urechile arzând. Pierce avea dreptate, fără îndoială. Făcuse o greșală prostească. Tipul de eroare care, așa cum îl avertizase maiorul Donaldson, putea conduce la moarte oamenii săi. Se întoarse către caporalul Jones.

— Transmite-i locotenentului Rhee să vină la raport după ce vorbește cu avanpostul coreean.

Așteptară câteva minute, dar nici o altă rachetă nu se mai înalță pe cerul nopții; totul rămase liniștit. Rhee sosi în fugă și se aruncă la pământ alături de Kevin și Pierce.

— Am vorbit cu șeful transmisiunilor de la Dragonul Albastru. Se pare că unul din oamenii lor mai noi s-a speriat tare și a lansat câteva rachete. O să-l pedepsească, evident.

Sau, mai bine, să-i dea o mamă de bătaie nenorocitului ăluia. Pe Kevin nu-l interesa ce-o să urmeze pentru acel om.

Apoi Jones îl prinse din nou de cot.

— Domnule! Este căpitanul!

Kevin păli. Luă telefonul. Era război? Gata, se declanșase?

— Alpha Echo Cinci Șase, aici Alpha Echo Cinci Doi.

— Alpha Echo Cinci Doi, aici Cinci Șase. Încetarea alarmei. Repet, încetarea alarmei. Reluați programul normal. Era un exercițiu, locotenente, unul tip McLaren Special.

— Recepționat, Cinci Șase.

Încercă să răspundă pe un ton rece și distant, dar știa că Matuchek simțise îngrijorarea din glasul lui. Pierce și Rhee se linișteau vizibil, chiar dacă auziseră numai o parte a convorbirii.

— Deci, domnule locotenent? Aveți chiloții plini cu o materie organică

maronie?

Matuchek părea mai puțin iritat decât de obicei, în ciuda cuvintelor folosite.

— Negativ, Cinci Șase. Puțin a lipsit, dar negativ.

Și din fericire Matuchek nu putea să știe că acesta era adevărul.

— Bine, domnule locotenent. Dacă chestia asta McLaren Special nu a reușit să-ți umple chiloții, poate vom reuși să facem din dumneata un adevărat soldat. Să ne vedem cu bine mâine în tabără. Terminat.

Kevin agăță receptorul. Era obosit și tremura. Dar era și mai fericit, căci uite, trecuse prin cea mai urâtă chestie pe care o putea visa, chiar dacă era vorba numai de un exercițiu. Dar avea destul timp să învețe.

9

Dezvăluiri

Bunkerul Marelui Conducător, Coreea de Nord

— Tovarășe general. Tovarășe general!

Generalul locotenent Cho Hyun-Jae deschise cu greu ochii. Lumina era aprinsă și colonelul Chung, adjunctul său, era aplecat deasupra lui. Se ridică de tot.

— Ce s-a întâmplat, Chung?

În mod automat, începu să se îmbrace. Indiferent ce-ar fi fost, dacă era așa important pentru a-l trezi, era și pentru a se îmbrăca.

— Domnule, inamicul a intrat în alarmă. Am văzut mișcări pe fortificații...

Cho ieși în grabă, urmat de colonel, și își încheie nasturii pe drum. Bunkerul era construit în așa fel încât camera lui să fie la mică distanță de Centrul operativ al Corpului al doilea de armată.

Ușa era deschisă. Cho încetini pasul, inspiră îndelung și intră în mijlocul unui balamuc bine organizat. Ofițeri și soldați continuau să intre în sală, luau poziție în jurul meselor cu hărți, la teleimprimatoare și la centralele telefonice. Un perete întreg era ocupat de o singură hartă care arăta în amănunt zona frontului de lângă Kaesong, încredințată trupelor sale. Generalul Chyong Dal-Joong, vicecomandantul său, era alături de hartă și discuta cu câțiva ofițeri. Văzându-l intrând pe Cho, îl salută. Ceilalți ofițeri trecură la posturile lor.

— Raportează, generale. Un exercițiu nou?

Cho termină de încheiat nasturii de la uniformă în timp ce examina bucățelele de lemn care închipuiau unitățile inamice pe teren.

— Bănuiesc că da, domnule. Nu am văzut mișcări în spate. Doar pe linia

frontului, dar toate unitățile au fost desfășurate pe pozițiile lor de luptă. Nu cred că este momentul potrivit pentru a începe eliberarea...

Chyong avu un zâmbet ironic.

Cho gândi în sinea sa că excesivul simț al umorului de care dădea dovadă vicecomandantul său o să-l ducă mai devreme sau mai târziu în vreun câmp de concentrare al Departamentului pentru siguranță politică.

Își frecă ochii.

— Am impresia că află cumva când mă culc eu târziu, ca să facă exercițiile astea numai în scopul de a-mi distruge somnul. Maior Ko!

Îi făcu semn ofițerului de la serviciul de informații să se apropie.

— Maiorule, observațiile tale, te rog.

— Da, domnule. Cred că este un exercițiu. Trupele inamice care sunt în prima linie sunt rotite după un ciclu regulat de o săptămână. Alarma este dată întotdeauna dimineața devreme, către sfârșitul săptămânii. Joia este ziua aleasă cu predilecție. Ordinul de stare de alarmă este dat numai forțelor din prima linie. Nici o altă unitate nu este adusă înainte. Și așa a fost și de data asta.

— Din câte putem ști, îl corectă Cho.

Ko lăsă capul în jos.

— Da, domnule. Din câte putem ști.

Cho cită: "Revoluția în gândirea militară se bazează pe cunoștință, nu pe ipoteze".

— Da, domnule.

Ko se înclină ușor în fața lui, pentru a-i arăta că acceptă corecția.

Chyong îl privi pe superiorul său.

— Poate inamicii noștri ar trebui să citească gândurile Marelui Conducător. Imperialiștii sunt prea previzibili.

— Sau încearcă să ne adoarmă. Pregătirile noastre?

— Excelente. Toți oamenii s-au plasat la posturile lor de luptă în decurs de cinci minute.

— Ține-i acolo până se luminează. Fiecare subunitate să se antreneze pentru misiunea proprie în caz de atac inamic. Mută ședința comandanților de la șapte la cinci. Dat fiind că suntem deja treziți, e mai bine să începem mai devreme.

Chyong plecă să comunice ordinele. Cho privea harta și se gândea. Primele unități de întărire pentru planul Phoenixul Roșu ajunseseră de curând în noile puncte de dislocare, în apropiere de ZD. Oare cei de dincolo să fi aflat de aceste transferuri? Nu, era o teamă irațională. Fuseseră foarte atenți, trenurile militare circulau numai când sateliții spion americani erau departe de Coreea. Americanii nu puteau să știe chiar tot.

Dar îngrijorarea îi reveni când începu să se pregătească pentru ședința specială cu comandanții săi operativi și cu noii ofițeri superiori. Încercă să-și înăbușe teama, pentru evitarea oricărui dubiu care ar fi riscat să deranjeze discursul său. Kim Jong-Il insista pentru a ține secret planul Phoenixul Roșu, dar acceptase într-un târziu sfatul său și îl autorizase să inducă spiritul agresiv în ofițeri și soldați. Întâlnirea trebuia să fie primul pas în această direcție.

Sala de ședințe. Cartierul general, Kaesong

Mică și spartană, sala era situată la nivelul al treilea subteran, în marele complex ce găzduia cartierul general al Corpului al doilea de armată. Șase comandanți de divizie, vicecomandanții lor, generalul corpului de artilerie și comandantul brigăzii 62 a forțelor speciale ședeau în poziție rigidă pe scaunele de lemn, în fața podiumului flancat de două tablouri, înalte de un metru, ale lui Kim Il-Sung și Kim Jong-Il.

— Atențiune! — se auzi comanda în sală la intrarea lui Cho, care urcă pe podium și adresă un semn de salut grupului.

— Abia am părăsit o întâlnire la statul major, unde Iubitul Conducător s-a adresat în mod special nouă. Ceea ce vă voi comunica este o știre pe care o așteptam de multă vreme.

Cho își alegea atent cuvintele, știind că vor fi înregistrate, transcrise și expediate la Pyongyang în decursul a puține ore. Acolo, Kim le va fi examinat cu atenție, căutând cea mai mică urmă de nesupunere sau de neîncredere.

— Știți toți despre dezordinile din Sud, care ne-au obligat să adoptăm anumite măsuri defensive.

Cu un semn din cap, îi arătă pe cei trei comandanți de divizie din forțele din linia a doua.

— Acum s-a ajuns la dezvoltări ulterioare ale situației care ne atrag atenția că trebuie să fim gata pentru un nou tip de acțiune.

Cho se întrerupse pentru a se potoli rumoarea din sală care urmasc cuvintelor sale.

— Conform rețelei noastre de informatori, forțele care ocupă partea meridională a Coreei se pregătesc să se retragă. Și-au dat seama cât de corupt este regimul din Sud, și acum, ca niște hoți care nu se mai încred în proprii lor tovarăși, părăsesc țara. Astăzi când economia sa se prăbușește, întemeindu-se pe aventurism, America nu mai este dispusă să plătească prețul ocupației sale. Aceste informații nu sunt cunoscute de marea majoritate a națiunii noastre, și nici nu trebuie să fie. Dacă poporul ar cunoaște aceste lucruri, ar putea deveni prea nerăbdător să-și elibereze prorii frați.

Cho făcu o pauză, examinând expresiile ofițerilor săi. Erau deja atenți, dar

acum așteptau cu urechile ciulite, în așteptarea unor posibile ordine.

— Regimul din Sud a întărit masiv forțele sale, fiind ajutat de americani. Aceștia cumpără produsele Sudului, îi furnizează asistență militară și ajută regimul să reprime protestele legitime împotriva exceselor sale.

Întărirea militară s-a oprit acum, iar pentru următoarele cinci luni s-a anunțat o retragere completă a forțelor americane. Este posibil ca în acel moment, lipsit de păpușarii săi, regimul să se prăbușească de la sine.

În perioada retragerii americanilor, situația politică va fi foarte instabilă. Dintr-un moment în altul poporul oprimat din Sud se va putea ridica în mod spontan pentru a-și răsturna guvernării. Noi trebuie să fim gata să le sărim în ajutor și să-i asistăm, de vor fi prea slabi pentru a se ridica la luptă.

Cho se întrerupse din nou pentru a lăsa cuvintele sale să pătrundă mai bine în mințile ascultătorilor. Vedea deja strălucind ochii ofițerilor săi. Simțeau că se apropie completarea opentruiei începută cu patruzeci de ani înainte cu Marele război de eliberare. Pronunță încet cuvintele următoare:

— Necesitatea unei astfel de acțiuni poate să apară din senin precum vântul din nord. Pentru acest motiv, statul major a vrut să amintească din nou că datoria oricărui soldat este să fie gata pentru o acțiune rapidă și decisivă.

În următoarele luni, prin urmare, corpul nostru de armată va fi implicat într-o serie de antrenamente pentru luptele în atac. Oamenii și materialele trebuie să fie în stare de alarmă maximă, pregătiți pentru orice ordine ar veni de la Marele nostru Conducător.

Cho făcu un pas înapoi pentru a-șo vedea mai bine ascultătorii.

— Există întrebări?

Nu se auzi nici una, și Cho studie atent reacțiile apărute pe fețele comandanților săi: nerăbdare, hotărâre, curiozitate. Foarte bine. Arătase pentru un moment Phoenixul Roșu, și generalii săi îl aprobaseră.

La momentul necesar, era sigur că îi va găsi gata de acțiune.

10

Semnale în eter

3 octombrie. Cartierul general al forțelor combinate, Seul

— Fir-ar să fie!

McLaren cocoloși nervos hârtia și o aruncă în coșul pentru hârtie de distrus, în cealaltă parte a încăperii. Nu nimeri ținta. Clătină din cap; probabil anii erau de vină.

Aghiotantul său arătă cu capul spre hârtie.

— Știri proaste, domnule general?

— Da, Doug.

Îl încercă tentația de a se ridica să se plimbe, dar își impuse să rămână pe loc.

— În Congres este încă blestemata aia de lege asupra sancțiunilor.

McLaren continuase urmărirea propunerii Barnes în buletinul cotidian de informații trimis de Pentagon. Nu avea pretenția că înțelege toate aiurelele unui circuit parlamentar al unei propuneri de lege, dar orice bun soldat era în stare să recunoască înaintarea unui inamic, când o vedea undeva.

Ce-i apucase oare pe parlamentari? Nu știa oare că exista o lume întreagă, mare și periculoasă, dincolo de granițele districtelor lor electorale? Situația internă sudcoreeană nu-i plăcea nici lui McLaren, dar nu se renunță la o poziție strategică vitală fără a avea ceva cu care s-o înlocuiești. Iar Congresul tocmai asta amenința să facă.

Văzuse studiile. Sancțiunile prevăzute de propunerea stupidă a lui Barnes riscau să distrugă economia sudcoreeană... și în acel moment creșterea economică a Coreei de Sud era singurul punct de sprijin al stabilității sale politice. Fără ea, țara s-ar fi prăbușit și, în comparație cu ceea ce ar fi urmat, masacrul de la Seul ar fi putut părea o distracție veselă. Kim Il-Sung și-ar fi lins buzele, gata să fructifice orice slăbiciune a Sudului.

Oamenii ăia oare n-au privit și ei o hartă geografică? Peninsula coreeană era ca o săgeată îndreptată către inima Japoniei. Cel puțin așa o vedeau japonezii, și japonezii erau oameni pragmatici. Dacă chinezii și sovieticii puneau piciorul în Coreea, coloșii industriali japonezi s-ar fi grăbit să le vândă acestora tehnologiile lor cele mai sofisticate, fără să-i intereseze tratatele asupra exporturilor de materiale strategice. Ideea te făcea să îngheți. Să se ia masiva superioritate sovietică în numărul de avioane, tancuri, tunuri, nave și submarine; să se amestece cu o doză generoasă de arme și senzori de înaltă tehnologie de fabricație japoneză, și ce se obține? Un coșmar blestemat, asta se obține.

McLaren făcu o strâmbătură. Oare la Washington n-a rămas nimeni cu creierul întreg?

— Domnule general, aici sunt rapoartele asupra alarmei de săptămâna aceasta.

McLaren tresări. Începea să se copilărească? Să se ocupe de Washington când avea atâtă muncă de făcut aici.

— Da, fir-ar să fie, Doug. Sigur.

Începu să răsfoiască maldărul de rapoarte care, în totalitatea lor, ar fi făcut să se înțeleagă ceea ce se întâmplase în ZD în cursul exercițiului. Cum îi ziceau... McLaren Special? Știa că ofițerii săi le urau în mod cordial, dar pentru ei constituiau un excelent antrenament. Nu se putea ști niciodată ce

aveau în cap nebunii ăia de la Phenian. În Coreea de Sud trebuia să fii mereu pregătit pentru orice eventualitate.

Sună telefonul. Era sala de comunicații.

— Domnule, este un apel pe o linie de siguranță, maximă prioritate, pentru dvs. Este amiralul Simpson.

McLaren ridică sprâncenele. La Washington trecuse de miezul nopții. Șeful statelor majore americane muncea până târziu.

— Fă-mi legătura.

Auzi câteva pârâituri și apoi o serie de descărcări electrice.

— McLaren.

— Alo, Jack, ce mai faci?

— Phil! Măi băietе. Ce s-a întâmplat?

În comunicație exista o oarecare întârziere, abia perceptibilă, pentru că semnalul trebuia să ajungă la un satelit geostaționar, la patruzeci de mii de kilometri înălțime, și apoi era transmis la Washington.

— Propunerea de lege Barnes. Casa Albă continuă să afirme că anul acesta nu va trece, dar am senzația că ar putea fi aprobată. Camera și Senatul au griji electorale; știm bine tâmpeniile de care sunt capabili să le facă, când caută un "rezultat" în politica externă pe care să-l prezinte electorilor.

— Păi, Phil, cum faci de te pricepi așa bine la politică?

Simpson râse.

— O respiri odată cu mediul. Anul acesta am luat parte la atâtea comisii parlamentare că am învățat și să vorbesc ca ei.

— Ferească-ne Dumnezeu.

— Păi soția mea zice că asta nu-i displace. După părerea ei, încep în fine să vorbesc ca o persoană civilizată.

McLaren își strânse degetele pe receptor pentru o clipă. Poate și soția sa, Elly, îi dădea dreptate Carolinei Simpson.

Își dresе glasul. Nu era momentul să se gândească la lucruri triste.

— Spune-mi, Phil.

— Trebuie să-i dau președintelui ceva cu care să omoare propunerea Barnes cât timp mai e mică. Tu, Jack, trebuie să-mi trimiți o informare asupra situației din Nord. Îmi trebuie ipotezele tale asupra a ceea ce ar putea să se întâmple dincolo de frontieră.

— Culmea e că numai ipoteze pot să-ți dau.

McLaren luă un creion.

— Dar voi, acolo, la Pentagon, nu aveți copiile rapoartelor serviciilor mele de informații?

— Vreau un raport recent. Știu că nu va fi foarte deosebit de ultimul, dar îmi trebuie ceva proaspăt să-i duc președintelui.

— Bine. Îl vei avea. Vicele meu îți va trimite imediat unul adus la zi.

McLaren își făcu o notiță. Colonelul Logan, șeful serviciilor de informații, în ziua aceea nu va mai avea timp să lenevească.

— Mulțumesc, Jack. Îți sunt recunoscător. Scuză-mă, dar trebuie să fug. Aici e ora unu și Caroline mă omoară și apoi mă mănâncă la prânz, dacă nu mă întorc mai repede acasă.

McLaren zâmbi. Chiar dacă soția lui era o femeie hotărâtă, nici măcar ea nu-l putea înfricoșa cu ceva pe Phil Simpson.

Omul acela scund și îndesat, cu o bărbie ascuțită și un zâmbet de diavol, nu avusese niciodată teamă de nimic. McLaren și amiralul se împrieteniseră în Vietnam. Batalionul lui era staționat în delta Mekong, la mică distanță de ambarcațiile fluviale și de navele de supraveghere de coastă ale lui Simpson. Luptau împreună împotriva trupelor vietcong și a soldaților nordvietnamezi, și apoi mergeau să facă o beție în Saigon sau la Hong Kong. Prietenia se continuase apoi în anii de pace următori, de promovări și dislocări dintr-o parte în alta a lumii. Fiecare aprecia curajul, hotărârea și firea întreprinzătoare a celuiilalt.

— Nu te îngrijora, Phil. Te sun mai târziu. Măine dimineață vei găsi raportul pe birou.

Simpson făcu o pauză, la celălalt capăt al firului. Apoi întrebă cu grijă:

— Ascultă, te gândeai să vii în perioada asta la Washington?

— Nu, de ce?

Pentru anul acela, fiica lui intenționa să vină la Seul, pentru crăciun. Iar fiul său dorea să-și petreacă vacanța la mare.

— Păi, nu este momentul cel mai bun să te faci văzut pe aici, prin State. Dacă ai fi în oraș și te-ar vedea vreun funcționar de la Congres, pentru a-și face o imagine bună, ar putea să te cheme să faci o depozitie asupra Coreei de Sud la vreo audiere publică. Și nu te supăra, Jack, dar tu nu arăți bine la televiziune. Nu știu dacă m-am exprimat clar.

McLaren râse.

— Ba da, te-ai exprimat clar. La West Point m-au picat la Diplomatie, și de atunci n-am mai făcut cursuri de reciclare.

— Nu glumi. Nu te cred. La revedere, Jack.

— Transmite-i Carolinei salutările mele.

McLaren puse receptorul în furcă și apăsă butonul intercomului.

— Doug, spune-i lui Charlie Logan să vină imediat. Am de lucru pentru el.

Logan era un bun ofițer, dar avea tendința să se miște încet când nu-l supraveghea nimeni. McLaren notase tendința lui de a recicla vechile rapoarte, dacă situația nu comporta schimbări notabile. Lenea nu-i afectase

cariera, dar probabil îl împiedicase să ajungă la stelele de general. Eh, Charlie nu va avea timp de pierdut, în ziua aceea. Dacă șeful statelor majore voia înainte de micul dejun un nou raport asupra Coreei, McLaren va face totul ca acesta să îi parvină.

3 octombrie. Pentagon, Washington

Raportul informativ al Forțelor Combinate Coreene

ULTIMELE EVENIMENTE

Foarte secret. ATENȚIE: conține informații clasificate

REZUMAT: Recente evoluții politice și diplomatice în Coreea de Nord ar putea să fi crescut în mod semnificativ amenințarea militară din partea regimului comunist de la Phenian asupra siguranței regiunii și a SUA...

Amiralul Philip Simpson încuviință, văzând că adjunctul de servicii de informații al lui McLaren știa cum să scrie un raport. Îl va da lui Carlson, ca să i-l dea omului de la Consiliul de securitate, Fowler, pentru a-l include în raportul grupului de studiu asupra problemei coreene. Răsfoi documentul, ca să controleze dacă era vreun nou punct de evidențiat. Îl găsi la pagina 4.

FORȚA DE LUPTĂ A AVIAȚIEI NORDCOREENE (continuare)

Noi probe indică faptul că astăzi este pe deplin operativă o nouă escadrilă de avioane de luptă nordcoreene MiG-23. Analiza celor mai recente fotografii din satelit (*vezi* tab. v-1) arată că au baza la aeroportul din Wonsan. Totuși, date recente indică faptul că MiG-23 poate să nu fie singurul tip de avion sovietic superior primit de aviația nordcoreeană. Fotografiile de recunoaștere (tabelele v-9 la v-11) arată nava de transport sovietică *Valentin Zolotarev* la ancoră în zona de maximă siguranță a portului Wonsan. Trei lăzi (notate pe fotografii cu *A*, *B* și *C*) aparțin tipului obișnuit folosit pentru transportul fuselajelor și părților din avioane. Chiar dacă nu se poate recunoaște tipul exact de avion transportat, dimensiunea lăzilor este suficientă pentru a conține unul din cele mai recente avioane sovietice de luptă și de atac.

În afară de acestea, stațiile de ascultare ale Agenției sudcoreene pentru planificarea siguranței naționale (NSP), în interceptarea întâmplătoare a benzilor radio au înregistrat fragmente de comunicații între avioane, în rusește, fapt care indică prezența în Coreea de Nord a unui nou grup de instructori de zbor sovietici. Știind că există deja operative escadrilele de MiG-23 nordcoreene, interpretarea noastră este că noii instructori sovietici antrenează piloții nordcoreeni să zboare pe un nou tip de avioane. (*Vezi* transcrierea anexată.)

Simpson răsfoi ultimele pagini ale raportului, pentru a citi transcrierea interceptărilor radio:

"Trasmisie din avion, neidentificată (Pilot): — Spune-i idiotului celuia să țină aripile la același nivel! Și să regleze alimentarea. Se răsuște ca o curcă

beată. Trasmisie de la sol, neidentificată (Controlul de zbor): — (*Descărcări*)... Alpha Doi raportează... (*neinteligibil*)... motor din dreapta... Pilot: — Aiurea. Vorbește fără sens. Spune-i să ridice botul înainte de a termina... (*descărcări*) Controlul: — (*Neinteligibil*) ... alimentarea... (*descărcări*) Pilot: — E mai bine. Botul este orizontal. Spune-i să vireze la stânga 25 de grade și să accelereze motorul la maxim... (*descărcări*) ... Ce viteză are acum?... (*neinteligibil*) Control: — Acum închid. Schimb frecvența de transmisie. Terminarea interceptării.

NOTA: Sentry Delta 595 din patrula de pe Marea Galbenă confirmă prezența avioanelor în zbor la o cotă de 6000-9000 metri în corespondență cu coordonatele punctului de transmisie.

Simpson sublinie toată această parte pentru căpitanul Carlson și își sprijini spinarea pe spătar. Nordcoreenii și sovieticii începeau să devină un pic prea prieteni pentru gustul său. Și nu putea să facă nimic deocamdată.

Auzi bâzâitul interfonului

— Domnule amiral, a sosit mașina pentru a vă duce la Capitoliu.

Simpson puse raportul în cutia pentru poșta de expediat și se ridică, luându-și mapa. Trebuia să meargă la Comisia forțelor armate a Senatului, pentru a se certa privitor la drepturile militarilor pensionați. Aruncă o privire într-o agendă. Era a patra oară că se prezenta în fața unei comisii, în săptămâna aceea. Adesea se gândea că era chiar neașteptat faptul că-și mai putea desfășura munca sa proprie.

4 octombrie. Telejurnalul CNN

Reporterul CNN, o tânără frumușică cu părul în două culori, vorbea dintr-un coridor placat cu marmură, din fața unei săli de audiențe din Palatul Rayburn unde aveau sediul birourile Camerei.

"Sunt Connie Marlowe pentru ultimele știri ale CNN. Astăzi, spre marea noastră surpriză, Stephen Nicholson, președintele Comisiei forțelor armate din Cameră, a anunțat că Comisia sa nu se va opune propunerii de sancțiuni împotriva Coreei de Sud. Noua decizie, care a luat prin surprindere marea parte a observatorilor parlamentari, deschide propunerii Barnes drumul către Comisia legislativă a Camerei. De aici ea va trece apoi la vot.»

«Principalul susținător al propunerii, deputatul Ben Barnes din Michigan, era vizibil satisfăcut, când i-am luat interviul acum câteva minute.»

Pe ecran apăru reportajul înregistrat: un Ben Barnes zâmbitor, intervievat în același coridor.

«Natural, sunt încântat că onorabilul meu coleg Nicholson a înțeles importanța unei acțiuni rapide și hotărâte din partea Camerei. Drumurile și magazinele Americii nu pot fi în continuare pline de produse urâte importate

din Coreea în timp ce la Seul se continuă asasinarea studenților. Trebuie să trimitem guvernului Coreei de Sud un mesaj fără echivoc. Ajunge cu violența. Ajunge cu represiunea. Ajunge cu nerușinarea.»

Pe ecran apăru din nou Connie Marlowe.

«Alte noutăți de la Capitoliu. La Senat, o propunere identică de lege a făcut un alt pas, obținând aprobarea Comisiei afacerilor externe. Conservatorii au amenințat cu obstrucționarea, dacă propunerea ar ajunge la vot. Dar liderul majorității, senatorul Dickinson din Arkansas, este sigur că are suficiente adeziuni pentru a cere procedura de urgență, mișcare ce ar trebui să împiedice o dezbatere prelungită și să reducă aprobarea la un simplu vot într-un răstimp fixat.»

Ecranul se împărți în două ferestre: într-una corespondentul din Washington, în celălalt reporterul din studioul din Atlanta.

«Connie, nu este suficientă o majoritate de două treimi, la Senat, pentru a fi votată legea? Propunerea de sancțiuni împotriva Coreei are deja un sprijin așa de mare?»

«Da, John. În mod normal, o atare siguranță din partea liderului majorității ar indica o puternică adeziune. Dar acesta este doar un caz particular. Cu alegerile așa de apropiate, mulți aspiranți la candidatură i-au acuzat pe actualii senatori că nu au făcut niciodată nimic. Din acest motiv, chiar și senatorii care intenționează să se opună propunerii Barnes preferă să evite o obstrucție îndelungată. Și, în acest moment, nu este încă prea clar cum se va vota.»

6 octombrie. Comisia legislativă a Camerei, Washington

— Domnule președinte, această propunere de lege este o ofensă pentru rațiune, și dvs o știți bine!

Henry Fielding din Missouri, cel mai important reprezentant al minorității din Comisia legislativă, era nervos. Aruncă o privire răutăcioasă către grupul de funcționari ai congresului care erau pregătiți să ia notițe.

Comisia legislativă se reunea întotdeauna într-o sală mică și aglomerată pentru a reduce la minimul absolut numărul de spectatori. Într-un fel, aceasta era adevărata măsură a puterii sale. Comisia putea să facă să trăiască sau să moară o propunere de lege în decurs de nici o oră. Ea era cea care fixa ziua în care o propunere anume era supusă votului în Cameră. Pentru propunerile pentru care Speakerul era favorabil era stabilită o dată ce limita net posibilitatea dezbaterilor și făcea imposibile amendamentele. În schimb, propunerile care nu erau pe placul Speakerului nu mergeau niciodată la vot, punct și gata.

Pentru a se asigura că lucrurile vor continua tot așa, partidul majoritar din

Camera făcea astfel încât să aibă în comisie majoritatea de două treimi plus unul, independent de proporția între deputații republicani și democrați.

Și Speakerului îi plăcea propunerea Barnes.

Fielding știa că nu poate învinge, dar promisese să încerce măcar o apărare de formă.

— Domnule președinte, data fixată de dvs și de prietenii dvs îi va împiedica pe membrii Camerei să propună și cel mai mic amendament la această propunere de lege. Nu aceasta este procedura de urmat, într-o materie atât de importantă. Și nu există nici o scuză la limitările absurde de timp pe care le impuneți pentru dezbateri.

Președintele, deputatul Kerwin Bouchard din Louisiana, îl întrerupse.

— Domnule Fielding, ideile propunerii au făcut obiectul considerațiilor aprofundate din partea comisiei.

Fără să-și dea seama, își trecu mâna prin părul rar. Cadența târșăită, din Sud, deveni și mai pregnantă.

— Nu avem nici un motiv să așteptăm și nu este nevoie de o dezbatere îndelungată.

Fielding pară lovitura:

— Cu tot respectul, domnule președinte, este o absurditate. Nu am fost aleși pentru a face să treacă propunerile comisiei. Misiunea noastră este să facem un organism deliberativ, și data stabilită de dvs va împiedica un examen complet și rațional al propunerii de lege sus zisă. Temele atinse de sancțiunile împotriva Coreei sunt prea complexe și importante pentru a fi lichidate în acest mod șmecheros și partizan.

Președintele asculta cu interes. Când se pornea să vorbească, Fielding știa cu adevărat s-o facă. Și președintele nu se îndoia că aceleași fraze și aceleași obiecțiuni se vor auzi în timpul dezbaterilor în aulă. Dar instrucțiunile pe care le primise erau foarte precise, iar el nu ajunsese într-o poziție în care să poată să nu dea ascultare Speakerului. Se lăsă pe spătarul fotoliului și se bucură de spectacol, sigur de finalul ședinței.

Fu nevoie de aproape o oră de discuții asupra formei, dar la sfârșit comitetul aprobă propunerea cu o majoritate de nouă contra patru. Nimeni dintre cei prezenți nu se miră.

7 octombrie. Casa Albă, Washington

Putnam aruncă pe birou raportul destul de gros.

— Ce naiba, Blake. Nu ți-am cerut o asemenea chestie.

Blake Fowler aruncă o privire asupra documentului, apoi își întoarse ochii către fața roșie a consilierului pentru siguranța națională. Se așeză pe unul din fotoliile lui Putnam fără a fi invitat.

— Doreai propunerile grupului de lucru. Și pe acelea ți le-am adus... — și făcu semn către fascicol.

Raportul era în întârziere cu aproape două săptămâni, dar le solicitase un fel de mic miracol și numeroase ore suplimentare.

Pentru punerea pe hârtie a analizei propunerii Barnes fuseseră suficiente două zile. Dar să facă să se aprobe cuvintele exacte de la cinci birouri diferite, printre care ministere și agenții de siguranță, fusese un adevărat coșmar. Fiecare dorise să-și pună pe raport propria amprență, și prin urmare aduseseră numeroase schimbări. Că ceruseră aprobarea celorlalți și adesea aduseseră ciornele refăcute. Blake expediasă atâtea copii din acelea încât ajunsese să-i cunoască pe toți curierii autorizați să ducă documente secrete între Casa Albă și diversele agenții.

Un adevărat miracol era să salveze câteva fraze de înțeles. Membrii grupului erau adevărați profesioniști, dar nu erau scriitori, și toți erau obișnuiți să se exprime în limbajul birocratic. În această limbă nu se zice că cetățeanul de rând va plăti consecințele, ci că "grupe de populație sunt afectate". Riscurile unui război planetar nu se limitează la a se mări, ci "probabilitatea unor semnificative interacțiuni geopolitice și militare" suferă "o modificare ascendentă". Oriunde era posibil, Blake se opusese hotărât la folosirea genului acesta de fraze, și adesea reușise.

Dar știa că asta nu avea nici o importanță pentru Putnam. Consilierul era nemulțumit că Departamentul de Stat refuzase să semneze raportul. Reprezentantul departamentului, Tolliver, nu-și dăduse silința să prezideze toate ședințele grupului, iar puținele dăți când o făcuse, nu făcuse altceva decât să arunce aluzii incitante.

După un timp, se înțelesese că secretarului de stat, în loc de lamentări, îi plăceau mai mult sondajele de opinie publicate în jurnale, în care se cereau cu susținere măsuri împotriva Coreei de Sud. Și dacă nu se declara de partea unui document care să îmbine opoziția, urma și veto-ul președintelui. Pentru a avea semnătura Departamentului de Stat, Blake făcuse tot ce era posibil... în afară de a mai îndulci recomandările grupului de lucru. Ceruse de mai multe ori note de la secretarul de stat, dar nu reușise niciodată să le aibă. Subordonații acestuia făcuseră tot posibilul pentru a nu răspunde favorabil. Secretarul de stat este mereu absent pentru "probleme de importanță națională" sau avea o "ședință urgentă a grupului geopolitic" și o dată prezentaseră cea mai incredibilă scuză: "era ocupat cu delegația unei importante puteri străine". Blake nici măcar nu reușise să vorbească cu asistentul său pentru afacerile Asiei orientale și ale Pacificului.

Înțelesese repede ce era cu acest zid al tăcerii. Departamentul de Stat, sau măcar conducerea sa politică, nu dorea să înfurie Congresul din cauza Coreei

de Sud. Motivul i-l explicase un prieten de la agenția pentru controlul armamentului, în timp ce mâncau în grabă la bufetul de la Casa Albă.

«Să nu crezi că vei reuși, Blake» îi spusese "Tubby" Bartow. «Acum mai mult ca oricând, cei de la Foggy Bottom nu intenționează să se certe cu Speakerul și cu liderii majorității. Sunt aproape de semnarea unui acord privind rachetele cu sovieticii. Și nu vor ca vreun parlamentar să le pună bețe în roate pentru ca președintele să nu pună veto-ul său pe propunerea sa de lege preferată.» După cum se discuta în Departamentul de Stat, într-adevăr, un tratat între superputeri era mai important decât Coreea de Sud.

În consecință, grupul de lucru asupra Coreei hotărâse că avea nevoie de semnătura Departamentului de Stat. De altfel, nu existau alternative: ori renunță la semnătura aceea, ori renunță la raport. Și după reacția lui Putnam, era clar că ar fi preferat să renunțe la raport.

— Ce naiba! Chestia asta nu-mi servește la nimic, așa cum este.

O șuviță de păr roșcat se îndepărtase din locul în care o blocase fixatorul și căzuse pe sprânceană. Consilierul pentru siguranța națională și-o așeză la loc, nervos.

Blake clătină din cap.

— Nu înțeleg. Dacă e bine, departamentul este de acord cu recomandările noastre. Dar cinci alte agenții nu sunt de acord. Este blocul cel mai compact pe care îl putem găsi în administrație.

Putnam îl privi cu ochi strălucitori.

— Și ziariștii n-or să ne atace, doctor Fowler? Știm amândoi că cineva din departament va informa *Post* sau *Times* că secretarul nu a aprobat raportul, și din acel moment vor apărea necazurile. Președintelui nu-i place să citească în prima pagină "Politica administrației este agitată de grave disensiuni".

Blake fu obligat să admită că Putnam nu se înșela chiar de tot, chiar dacă se mai putea discuta pe tema asta.

Departamentul de Stat nu intenționa să schimbe ceva și să aprobe raportul. Iar situația sudcoreeană era atât de critică încât Casa Albă nu putea rămâne indiferentă în timp ce propunerea Barnes se apropia de votare. Blake spera măcar că cei de la Afacerile legislative ale executivului vor fi avut onestitatea de a roși. Spuseseră mereu că propunerea Barnes nu era decât praf în ochi pentru parlament. O propunere prezentată pentru a mai calma nervozitatea electorilor, dar destinată îngropării în liniște după alegeri. În fine, acea previziune părea destinată să intre între celebrele gafe ale istoriei, precum faimosului titlu din *Chicago Tribune* cu ocazia alegerilor din 1948: "Dewey învingător!".

Blake îl privi pe Putnam, dincolo de birou.

— De-asta n-o să-i prezinți președintelui raportul nostru?

— N-am spus asta. Președintele dorește să-l informăm despre afacerea Coreea în următoarele zile. Agenda mea e cam plină, dar voi încerca să strecor și raportul... după ce-l voi fi examinat mai bine.

Blake avu tentația să-i ceară lui Putnam să-l însărcineze pe el pentru a-i prezenta informarea președintelui. Dar cunoștea deja răspunsul. Despre Asia și despre Pacific, Putnam putea să afle doar ce se scria în ziare, dar cunoștea la perfecție mecanica puterii. Și la Washington, D.C., accesul însemna putere.

Putnam își apăra cu gelozie și viguros dreptul de a prezenta personal rapoartele. În nouăsprezece luni nu permisesese nici unui subordonat să-l îndrume pe președinte în haosul declarațiilor, documentelor, hărților și fotografiilor din satelit care constituiau rapoartele tipice ale Consiliului de securitate. Avea o regulă clară și inflexibilă. Expertul pregătea raportul și Putnam îl prezenta. Dacă avea dubii asupra materialului, Putnam lua cu sine un funcționar. Dar cu acordul tacit că acesta ar fi răspuns numai întrebărilor directe ale președintelui sau ale lui Putnam.

După părerea lui Blake era un mod scârbos de a face acel serviciu. Dar ideile lui Putnam erau clare. Porcul ajungea întotdeauna să se arate ca superexpertul ce se proclama a fi... măcar pentru ochii președintelui. Și acei ochi erau singurii care contau.

— Oricum, Blake, o să fac ceva corecturi la raport, zise Putnam, cu un zâmbet. Cred că ai făcut o treabă foarte bună adunând toate datele acestea. Dar e mai bine să facem totul mai ușor de citit. Nu vreau ca președintele să adoarmă în timpul lecturii, nu crezi?

Mare păcat. În comparație cu ceea ce pentru Putnam era o proză clară, birocratismul federal părea scris de Ernest Hemingway. Nu exista nici o frază simplă, scurtă, clară pe care acel om să nu o înlocuiască cu un aspect gramatical absurd de lung și de întortocheat.

Dar Blake știa că era inutil să se plângă. El și Putnam se certaseră deja de multe ori pentru chestiuni de stil tot atât de mult ca pentru cele de politică. De altfel, probabil că Putnam nu-i va arăta forma definitivă a raportului corectat de el până cu puține momente înainte de a-l prezenta președintelui.

Faptele aveau să-i dea dreptate.

9 octombrie. Aula Camerei, Washington

Jeremy Mitchell era cu un ochi la rezultatele votului și cu celălalt la șeful său, Ben Barnes, pregătit să-i curteze pe colegii din fața băncii Speakerului. Zâmbi când văzu că totalul se schimbase din nou, datorită unui alt reprezentant care se lăsase convins de Barnes sau de însuși Speakerul.

Câștigarea adeziunii Speakerului fusese mișcarea sa cea mai bună, reflectă Mitchell. Omul acela era un mare bandit, alunecos și mieros, dar cunoștea din

fîr a pîr regulamentul Camerei. Și reușea mereu s-o facă în interesul său. Mitchell privi spre panoul care indica timpul rămas pentru votare. Era afișat "0,00". De cel puțin douăzeci de minute. Zâmbi din nou. La Camera Reprezentanților, de obicei votarea dura cincisprezece minute, dacă nu chiar mai puțin. Dacă în acest interval un parlamentar nu reușea să voteze sau nu se decisese asupra votului, cu atât mai rău pentru el. În practică, însă, era un control al timpului în interiorul aulei, iar durata celor cincisprezece minute depindea de el, nu de ceas.

Lovitura ciocănelului președintelui îi atrase atenția. Votul se terminase. Deputatul care prezida plenul Camerei luă foaia pe care i-o întindea un funcționar.

— Voturile! Pentru da, 238. Pentru nu, 181. Propunerea este aprobată.

Mitchell se îndreptă către ușă, cu un zâmbet de la o ureche la alta. O făcuseră! Și acum, Senatul. Primul asistent al liderului majorității îl asigurase deja că propunerea va fi supusă la vot imediat după ce va fi fost aprobată de Cameră. Jeremy Mitchell simțea deja parfumul victoriei. Victorie pentru lege și victorie pentru Ben Barnes când se va fi înscris pe lista pentru Senat, doi ani mai târziu.

Faptele îi vor da dreptate doar pe jumătate.

11

Mergi pe ascuns

11 octombrie. Insa-dong, Seul

Căpitanul Tony Christopher nu era prea satisfăcut că se îndreptase către Seul, în ziua aceea. Plecase cu intenția de a face ceva cumpărături. Dar nu cu aceea de a rămâne pentru toată perioada în același magazin.

La bază, dimineața, fusese avertizat despre obișnuita "posibilitate de dezordini". Dar Seul era un oraș imens: un oraș de mai mult de zece milioane de locuitori. În vreun cartier putea să existe mișcări de stradă, dar un altul putea să fie suficient de liniștit pentru ca un pilot să poată cumpăra vreun cadou. Și oricum, el avea doar o singură zi liberă într-o săptămână.

Oricum, avertizarea privea numai districtul Myong-dong, din împrejurimile catedralei catolice, unde fuseseră demonstrații toată săptămâna. Un nenoroc, căci cele mai bune magazine erau în acea zonă. Iar el era sătul de micile piețe pentru turiști care se aflau în preajma celei mai importante baze a armatei americane, în periferiile din sudul Seulului.

Din fericire, o sugestie cu adevărat bună îi fusese făcută de ofițerul cu informațiile al escadrilei: să dea o otheadă pe Mary Alley, în Insa-dong.

Michaels nu avea multe de oferit în ceea ce privea munca sa – individualizarea posturilor contraaeriene ale inamicului, desfășurarea avioanelor sale și tacticile de luptă ale acestora — dar era imbatabil în cumpărarea la cel mai scăzut preț a perdelelor brodate, bijuteriilor și obiectelor de ceramică. Exact tipul de lucruri care plăceau femeilor. Și care i-ar fi permis lui Tony să facă pace cu Maria, prietena sa actuală.

Femeia aceea era un spectacol: nu prea înaltă, cu păr negru ca noaptea ce-i ajungea până la brâu. Ieșiseră împreună de vreo trei ori, ultima fusese în seara precedentă. Maria era simpatcă, avea simțul umorului, îi plăceau poveștile cu avioane și cu zboruri pe care Tony i le spunea. Dar avea și un anume caracter. Asta descoperise Tony când într-o zi o numise Carol, aflând astfel cât de furioasă putea deveni.

Astfel, acceptând sugestia lui Michael, Tony luase trenul de la Kunsan la Seul și apoi metroul, până la stația Chongno în spatele Pagodei Park. Până aici fusese ușor. Din acel moment însă, pierduse toată dimineața în Insa-dong, căutând ceva la anticari, în galeriile de artă, în magazinele de mobile și la bijuterii de pe acea stradă îngustă și șerpuiindă.

Necazul era că el nu ar fi fost în stare să recunoască un bun obiect de anticariat coreean de un nimic fabricat cu o jumătate de oră mai înainte. Și chiar "ocaziile" care se găseau în acele prăvălii i-ar fi cerut o bună bucată din salariul pe care i-l dădea unchiul Sam.

Tony ura acel gen de pierdere de timp. Intenția lui inițială era să facă o ieșire rapidă în Seul pentru cadou și apoi să treacă pe la Cazinoul Sheraton Walker Hill. Simțea că ziua aceea era una care-i va aduce noroc și nu trebuia să se țină departe de masa de blackjack. Dar în acel punct începea să se gândească că tot norocul de care dispunea i-ar fi fost util pentru a prinde trenul de seară pentru Kunsan.

Își închisese fermoarul la haină. Ar fi dorit să se adăpostească puțin de vântul înghețat, dar dacă ar fi intrat într-un magazin fie și pentru o clipă, ar fi fost asaltat imediat de o legiune de vânzători. Erau atât de politicoși și serviabili că se simțea aproape obligat să cumpere. Iar acela ar fi fost cel mai bun mod de a cumpăra cine știe ce obiect fără valoare, sau unul pe care nu putea să și-l permită, sau unul de care nu va mai reuși ulterior să scape.

Coborând de pe trotuar ca să traverseze strada, văzuse scris pe o vitrină: **LIBRĂRIE ANGLO-COREEANĂ**. Exact locul pe care îl căuta. Se îndreptase imediat într-acolo. În interior era cald, era liniște, iar perdelele dese nu lăsau să pătrundă lumina soarelui. Tony închisese ușa în spatele său, în timp ce pe stradă trecea un șir de camioane cu polițiști.

Un coreean de vârstă medie, din dosul casei de marcat, îi zâmbise și îi adresase o plecăciune. Tony făcuse și el o plecăciune și începuse să privească

volumele expuse pe rafturi. Nu erau alți clienți. Dar nu erau nici prea multe cărți de autori americani. Păreau a fi mai multe romane de scriitori coreeni moderni.

Titluri precum *Pierdutul* sau *Acoperișul de iarbă* nu-i spuneau nimic; el ar fi fost mai interesat de romane polițiste, de acțiune sau de spionaj. Trecuse la alt raft și dăduse peste o revistă editată în limba engleză de guvernul sudcoreean: *O bandă de teroriști internaționali: Coreea de Nord*.

I se păruse un pic prea polemică, dar mai apoi se gândise că autorul acelei reviste trăia într-o țară pe ale cărei plaje debarcau în mod regulat grupe de sabotori inamici.

În acel moment, zgomotul din stradă crescuse brusc, atrăgându-i atenția. Ridică privirea și-l văzu pe librarul coreean privind cu îngrijorare de după perdele.

Apoi auzi sloganurile și exploziile în surdină a lacrimogenelor, asemănătoare zgomotelor de tuse. Se apropie și el de vitrină și privi spre Insa-dong. Văzu o mare de oameni care umpleau strada de la un capăt la celălalt.

Era greu să distingi oameni în acea mulțime. Prima sa impresie fu a unor brațe care se agitau, de măști albe, de dăre de vaporii. Mulțimea era încă în partea cealaltă a străzii, dar Tony avea impresia că era prea aproape de el. În afara eventualului risc propriu, ofițerul de serviciu i-ar fi făcut o scenă urâtă, dacă s-ar fi lăsat târât în evenimente.

Făcu un semn de salut către librar și dădu să se apropie de ușă, dar coreeanul îl prinse de braț.

— Vă rog, ar trebui așteptat aici. Mai bine nu ieși, cred. Mă ajutați să pun obloane, apoi așteptam înăuntru. Nu plac cărțile mele?

Tony zâmbi. I-ar fi plăcut să se îndepărteze înainte de sosirea demonstranților, dar era bună și ideea de a sta ascuns și să aștepte ca furtuna să se termine. Mai privi de-a lungul străzii. Putea să mai aștepte.

— Bine, prietene. Dar să-i dăm zor. Unde naiba sunt obloanele alea?

Coreeanul îi arătă un grup de panouri grele din metal ascunse în spatele tejghelei. Lucrând în grabă, le fixară în niște agățători care erau pregătite deasupra vitrinelor. Librarul lăsă două locuri deschise pentru a putea privi în stradă.

Tony îl atinse pe umăr.

— Nu ajunge? Vreau să spun, de ce nu închideți prăvălia și să plecăm amândoi?

De-a lungul străzii, alți comercianți trăsese obloanele și acum se îndepărtau în direcția opusă celei din care venea mulțimea.

— Nu. Văzut deja asta, alte date. E altă mulțime, altă lume, alte locuri.

Noi mergem pe stradă, găsim poate un grup. Aici totul termină în două ore, poate trei.

Fu obligat să admită că omul avea dreptate. Rămase lângă coreean să privească de după obloane către demonstranții care se apropiau. Fiind un pilot, Tony era complet în afara mediului său obișnuit. Simțea că inima îi bătea mai tare.

Pentru a împrăști manifestanții aduseseră infanterie. În spatele lor se zăreau uniforme verzi ale polițiștilor. Îi împărțiseră pe demonstranți în două și îi loveau cu bastoanele. Își făceau meseria pe îndelete și ca la carte. Mai întâi încercau să izoleze grupuri mici de manifestanți, apoi îi blocau și îi loveau până își pierdeau cunoștința.

Era clar că unii "manifestanți" erau doar persoane prinse în mulțime fără voia lor, ce nu reușiseră să se îndepărteze din stradă când sosise poliția.

Într-un loc, lucrurile evoluau rău. Manifestanții culegeau grenadele lacrimogene și le aruncau către polițiști. Și lacrimogenele nu erau singurele obiecte care zburau prin aer: erau și pietre, cărămizi și sticle pline cu benzină, cu o cârpă aprinsă pe gât.

Câțiva demonstranți cu fețele acoperite se aruncară asupra unui polițist care se îndepărtase de camarazii săi. Îi smulseră masca de gaze și careva îl lovi cu pumnul în gât. Tony îl văzu deschizând larg gura pentru o clipă, apoi omul căzu la pământ într-o ploaie de lovituri de picior.

Tony observă o pată de culoare și văzu o femeie care alerga de-a lungul drumului, pentru a se îndepărta de miezul problemei. Tocurile înalte o încetineau. Lui Tony i se păru că vede un păr roșcat și un costum de vară verde.

Dar femeia tușea deja și dacă nu-și scotea pantofii, nu reușea să se salveze.

Tony nu stătu pe gânduri. Întinse mâna și deschise ușa.

— Să aperi fortăreața, prietene. Mă întorc repede.

Librarul dădu să-l oprească, dar Tony îi trecu pe dinainte și într-o clipă fu în stradă.

Fu lovit de zgomot și de miros... Se ținu aproape de pereți pentru a nu fi lovit de ceva. Doamne, ce putoare. Simți că ochii i se umpleau de lacrimi. Încercă să și le ștergă. Mai fusese în mijlocul gazelor lacrimogene, în Germania Occidentală, în timpul unui protest antinuclear la baza la care lucra. Atunci fusese și mai rău, dar mai rău este întotdeauna ceva relativ.

Manifestanții treceau prin fața lui în fugă; în toate direcțiile zburau pietre și sticle. După cum constata Tony, nici una nu zbură în direcția sa, dar asta numai pentru că nu-l băgaseră încă în seamă. Alergă cu capul înclinat către femeia care se oprise pe trotuar ca să-și tragă sufletul.

Tony se opri în fața ei, zgâriind asfaltul cu blacheurile, și cu un ochi privi către femeie, iar cu celălalt mulțimea care se apropia.

— Doamnă, veniți cu mine! Am un loc unde putem să ne pitim.

Cu o mână îi arată către librărie.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Să ne pitim?

Răsufla greu și își masa un picior.

— Vreau să spun...

La naiba, nu era acum momentul să țină o lecție de engleză. Mulțimea se apropia și o simțea aproape fizic.

— Doamnă, în locul dumneavoastră mi-aș scoate pantofii.

Ea îl privi din nou, apoi aruncă o otheadă spre busculada din spatele lor, mormăind:

— Uite așa se mai duce o pereche de pantofi...

Își scoase încălțărilor, se aplecă și le luă într-o mână, în cealaltă avea un pachet. Apoi o luă la fugă cu Tony în spate.

— La stânga, în librărie!

Pe naiba, ce mai fugea femeia aceea! Cu toate că el fugea de mânca pământul de frica mulțimii din spate, o ajunse numai când ea încetini ritmul ca să caute prăvălia.

Tony bătu în obloane și ușa se deschise un moment, exact cât să-i lase pe ei să intre. Apoi coreeanul închise imediat. Îl privi pe Tony:

— Bine. Ai găsit prietena. Voi doi, salvați acum.

Femeia se înroși.

Tony o privi, stânjenit, apoi se întoarse spre comerciant.

— N-o cunosc pe doamna. M-am gândit doar că nu puteam s-o lăsăm în stradă.

— Sunt încântată că v-ați gândit la mine. Vă mulțumesc amândurora.

Femeia se aplecă pentru a-și pune pantofii în picioare, iar Tony îi întinse brațul ca un cavaler, ca să se sprijine de el. Dar ea, fără nici o greutate, rămase în echilibru pe un picior ca să încalțe un pantof, apoi reluă operațiunea pentru celălalt picior. Tony se grăbi să-și retragă brațul înainte ca ea să-și dea seama.

Măi să fie, nu numai că era grațioasă: era frumoasă. Avea o figură care-ți atrăgea privirea, dar ceea ce-i plăcea lui Tony era părul: cârlionțat și de culoarea cuprului. Îl purta lung până peste umeri, iar pielea îi era albă și cu puncte de pistru, era ceva ce te lăsa cu gura căscată.

Și vorbea cu un accent american pur.

Tony se apropie de ea și o atinse pe umăr.

— Doamnă, a fost o plăcere să vă ajut.

Și arboră zâmbetul său de nivel 3.

— Tony Christopher, se prezintă și îi intinse mâna.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Christopher. Nu credeam că o să ajung în îngrămădeala aceea. Anne Larson mă numesc.

Afară zgomotul se întee dintr-odată. Anne pâli.

— Țștia de afară cred că au înnebunit cu toții. Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat?

Tony ridică din umeri, fără să știe ce să răspundă.

— Nu știu. Nu e domeniul meu. Pot să povestesc despre zbor și MiG-urile sovietice, dar nu despre manifestațiile astea.

Din stradă ajunse zgomotul unei vitrine sparte. Tony se întoarse către comerciantul sudcoreean.

— Ați mai văzut înfruntări violente ca acum?

— Nu, niciodată. Dar toți demonstrați răi. Criminali și comuniști și tineri fără respect. Fac prea mult deranj, și toți suferă. Acum, în prăvălia mea rămâne miros de gaz săptămâni.

Anne zise:

— Dar poliția... îi lovea pe acei tineri...

Coreeanul făcu o strâmbătură.

— Vina lor. Să protestezi împotriva guvern! Ar trebui să afle cum trăiam eu acum treizeci, patruzeci de ani. Merg la școală, dar în loc să facă lecții mărsăluiesc pe stradă și dau cu pietre! Ar trebui să asculte părinții, să fie mulțumiți că merg la școli. Eu aș fi fericit să merg la universitate. Ar putea avea viitor mai bun, construiască țara. — Clătină din cap. — În schimb, distrug tot.

Tony se apropie de o deschidere dintre obloane. Văzu grupuri de studenți și de poliști care se luptau: la un moment dat atacau, după care fugeau. I se părea că vede scena la televizor, dar aici se simțea și mirosul gazelor lacrimogene.

Sute de persoane - în mare parte studenți cu fețele acoperite, dar și adulți - încercau să opună rezistență, blocând strada. Dar un șir compact de poliști în uniforme câștigau progresiv teren, cu ajutorul bastoanelor și al gloanțelor de cauciuc. În spatele grupului de poliști care loveau, alți agenți îi încătușau pe cei doborâți, fără prea multe fasoane, și îi aruncau în mașinile cu grilaje. În același timp, autoblindatele cu furtune cu apă și lansatoare de grenade se ocupau de grupurile mai mari, constrângându-le să urce din nou strada. Era o operațiune bine studiată, care transforma o masă organizată de demonstrați într-o înfinitate de indivizi singuri, amețiți, ușor de controlat.

Tony și Anne continuă să privească șirul de poliști care se apropiau de librărie. Când lupta ajunse la mică distanță de ei, începură să distingă

amănuntele. Doi poliști puseră cătușe unui student cu privirea sticloasă, îl aruncară la pământ și îl luară la șuturi cu sălbăticie. La câțiva metri distanță, un alt demonstrant culese de pe jos un proiectil cu gaz lacrimogen și îl aruncă înspre poliști. Apoi căzu la pământ cu fruntea plină de sânge, scos din luptă de un proiectil de cauciuc tras aproape la gura țevii.

Un student avea un tub cu vopsea. Când un polișt se aruncă spre el, tânărul îndreptă jetul de vopsea către polișt și aprinse o brichetă, transformând tubul într-un lansator de flăcări. Dar poliștul avea mască și mască, cu o lovitură de baston îi aruncă tubul din mână, apoi începu să-l lovească în cap; îl aruncă la sol cu doar câteva lovituri, după care se îndepărtă. Victima lui rămase întinsă pe caldarâm.

Tony se întoarse către comerciantul coreean. Ședea la tejghea, făcându-și de lucru. Dar nu era cine știe ce de lucrat, dat fiind că mereu își ridica privirea de pe notițele pe care le studia. Când văzu că Tony îl observa, nu-și mai ridică privirea.

Anne nu vorbea. Din când în când tremura.

Tony nu reușea să se gândească ce-ar mai putea spune. Toate frazele care îi veneau în minte i se păreau fără sens. Așa că priviră în liniște, din spatele obloanelor, cum poliția sudcoreeană ataca grupurile de manifestați, împrăștiindu-i în grupuri mai mitite.

Peste câteva minute, totul era terminat. Mișcându-se cu presiune constantă, șirul de poliști și de vehicule acoperi toată strada, împingând grupurile de demonstrați pe străzile laterale; și zgomotele se micșorară, lăsând în urmă o liniște aproape nenaturală.

Așteptară câteva minute, nefiind convinși că lupta se terminase așa repede. Dar chiar așa era, și într-un târziu Tony se uită către Anne întrebător. Ea se limită la a face un semn de acceptare din cap, temându-se parcă să nu strice acea liniște.

Tony se uită pentru ultima oară pe stradă, căutând să vadă dacă manifestația se spărsese cu adevărat. Era liniște, doar ici și colo câte un corp care nu mișca.

— Numai un pic, zise și se apropie de librar, ca să-i mulțumească pentru faptul că-i găzduise și să-i plătească opusculul pe care îl ținuse în mână de aproape o oră.

Omul îi zâmbi amabil și descuie ușa. Îi urmă până pe trotuar, făcând plecăciuni adânci ca răspuns la salutul lor.

— Vă rog, nu dați importanța acest incident. Nu judecați Coreea după aceștia huligani. Sunt proști și îngâmfăți. Nu știu ce fac. Nu asta este Coreea.

Mergând de-a lungul șoselei, Tony avea impresia că traversează un câmp de bătălie abandonat. Vântul împrăștiase gazul lacrimogen și i se părea că

este în același loc ca dimineața, în orele liniștite și goale în care lumea mai doarme și magazinele sunt închise.

În curând, însă, magazinele din Insa-dong urmau să se deschidă. Fuseseră necazuri, dar poliția restabilise ordinea. Cel puțin așa anunțau la telegenul.

Își privi ceasul. Mai avea timp până la trenul de Kunsan. La naiba cu cumpărăturile. Nu era dispus să rămână acolo, cu gazele în nas.

O privi pe Anne. Părea nehotărâtă, ezitantă.

— Pot să chem un taxi, sau să te însoțesc unde aveai de gând să mergi? Nu cunosc foarte bine orașul, dar am o hartă bună.

Anne păru mai încurcată decât înainte.

— Oh, nu. Nu trebuie să te deranjezi. Oricum, am venit cu metroul.

Tony zâmbi.

— Nici o problemă. Merg și eu cu metroul. Te însoțesc la stație.

Părea că nimic nu-i este pe plac femeii. În ultima clipă se hotărî:

— Mulțumesc. Sunt încântată. Mă simt mai bine când e cineva alături de mine...

Anne vorbea cu un accent dulce din sud.

— De acord, Tony, hai să mergem.

Mergând alături de el, Anne își depăna impresiile despre bărbatul de alături. Nu o deranja faptul că el încercase o apropiere. În fond, era un pilot și aceștia erau renumiți pentru tentativele de acest gen. Ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că el era sigur că va reuși în mod automat să o fascineze cu aspectul său și cu profesia sa. Totuși o ajutase într-un moment critic, și se comportase cu politețe, chiar cavalereste. Vorbind cu el, prima impresie a ei se topi încet, încet. Era atât de deschis și de onest încât ea nu putea să-l acuze de nimic.

Se îndreptară spre sud, de-a lungul râului Incha-dong, și trecură rapid prin fața mai multor magazine cu vitrinele acoperite. Tony dorea să se îndepărteze de zona aceea cât mai repede posibil.

Anne se ținea după el destul de ușor, avea un mers zvelt și elegant.

Străzile erau încă tăcute, dar la câteva blocuri mai departe începură să apară primii trecători care se întorceau cu grijă la ocupațiile lor. În fine, Tony și Anne ajunseră într-un loc unde prăvăliile erau deschise și tânărul avu impresia că i se luase o greutate din spinare. Fără să sesizeze, încetini pasul. Arătă către vitrinele pline cu mobile elegante și transperante minunate.

— Nu pare deloc că suntem în aceeași țară, așa e?

Anne privi în aceeași direcție.

— Ba da. Dar nu reușesc să înțeleg cum reușesc să se prefacă acum că nu s-a întâmplat nimic?

Tony înălță din umeri. Coreenii pe care îi cunoscuse până atunci îi

plăcuseră. Oameni robuști, politicoși, muncitori. Dar nu era nimic de făcut: aparțineau unei alte culturi, diferită complet de a lor. Coreenilor li se păreau normale lucruri care americanilor li se păreau absolut în afara accepției și viceversa. De exemplu, atunci când un pilot coreean dorise să-i facă să mănânce un câine marinat. Numai gândindu-se la chestia aia, i se întoarse stomacul pe dos, deja deranjat de gazele lacrimogene.

Încercă să uite amintirea aceea. Nu făcea bine să vomite pe stradă.

Oho, dar înțelese că dorea să facă o bună impresie. Și, ce ar fi fost neobișnuit în asta? Se afla la cincisprezece mii de kilometri de casă, alături de o fată frumoasă. Camaradul lui de zbor, Hooter, în acel punct, ar fi avut deja în buzunar adresa femeii, numărul ei de telefon și cheia casei.

Se opriră la o intersecție, așteptând să se facă un spațiu în traficul intens. Prezența traficului era pozitivă. Acolo unde circulau mașini, era puțin probabil să fie demonstrații. Șoferii coreeni nu doreau să li se spargă parbrizele și parcă aveau un al șaselea simț pentru a evita zonele de mare risc.

Auzind că Anne ofta liniștită, îi zâmbi.

— Asta e. Cred că tocmai am ieșit din zona periculoasă.

Tăcu un timp, încercând să găsească tonul adecvat pentru cuvintele cheie:

— Știi, nu mă așteptam ca o plimbare prin Seul să fie mai exasperantă decât un duel la înălțime mică.

Era a doua oară că se referea la zbor. Anne decisese că e momentul să pară surprinsă:

— Duel? Ești pilot?

Coborâră de pe trotuar. Cu cea mai mare indiferență posibilă, Tony zise:

— Da. Pilotez avioane F-16 ale Air Force.

Apoi așteptă reacția.

— Oho! O muncă interesantă.

Anne privi într- parte, apoi în cealaltă, pentru a observa traficul.

"O muncă interesantă." Tony nu putea să creadă asta. Ca și cum ar fi spus că era instalator sau zugrav. Îi veni să râdă. Ce naiba se așteptase? Ca ea să fi căzut pe spate leșinată de emoția faptului că se afla alături de un pilot de avioane de luptă în carne și ossa?

O privi pe Anne, dar fata își ținea ochii în pământ. Fir-ar să fie. Și poate zâmbea, dar Tony nu putea să vadă asta. Blestemăția naibii. Și la următoarea intersecție se vedea intrarea în metrou.

Tresări când Anne ridică deodată privirea. Îl prinse de braț.

— Ai auzit?

Ce naiba zicea? Apoi auzi și Tony. O serie lungă de explozii... ca floricelele când sar pe foc. Zgomotul venea dinspre est, din centrul orașului, devenind din ce în ce mai puternic. Frontul bătăliei se întorcea mai rău ca

niciodată.

O luă de mână pe Anne, fără să se mai gândească la altceva.

— Să mergem.

Alergară către stația metroului, se strecurară printre navetiștii coreeni și coborâră scările câte două trepte deodată.. Stația era zgomotoasă din cauza mulțimii care se întorcea de la lucru sau de la cumpărături, dar de la suprafață ajungea sunetul sirenelor poliției.

Tony o ținu de mână pe Anne până când intrară într-un vagon. Apoi, când rama porni către întunericul galeriei, Anne își retrase mâna din a lui, ușor dar hotărât.

Ceilalți pasageri erau nervoși și îngrijorați la fel cum erau Tony și Anne. Auziseră sirenele și mulți dintre ei chiar împușcături înainte de a coborî în stație. Auzindu-i vorbind între ei cu neliniște, Tony regreta că nu cunoștea mai bine coreeana.

Știa bine motivul îngrijorării localnicilor. Trenul se îndrepta spre vest, exact spre zona cu probleme. Ar fi putut lua un tren care mergea în sens invers și să fi făcut un ocol, dar acum erau în fața unui nou pericol.

Blestemă în sinea sa că nu se gândise la asta mai devreme.

Anne îl simți și i se alătură.

— Nu te îngrijora. Nici mie nu mi-a venit în minte.

Era palidă, dar părea că-și regăsise stăpânirea de sine.

Tony si simți un pic mai bine. Spera că manipulantul știa ce se întâmpla deasupra.

Probabil știa, căci traversă stația următoare fără să oprească. Tony văzu mulțimea care aștepta făcând gesturi largi pentru a opri trenul. Dar în câteva secunde îi depășiră și intrară în tunelul următor. Când fuseră din nou în siguranță, trenul micșoră viteza. Orice s-ar fi întâmplat, necazurile rămăseseră în urmă.

Tony scoase din buzunar harta orașului. Stația Changan se găsea pe bulevardul Sejong, sau cum i-o fi zis. Și se găsea la o stradă de gară.

Se întoarse către Anne.

— Ar trebui să cobor la prima, dar o să te însoțesc la hotel.

Ea făcu o față mirată.

— Hotel? Nu sunt o turistă. Lucrez la secția logistică din Yongsan.

Principala bază militară a armatei americane. Dar cine era mai precis Anne, nevasta vreunui ofițer? Își aruncă rapid privirea la mâna ei stângă. Nici un inel. Atunci ce făcea la Yongsan?

Femeia păru că-i citește gândurile.

— Acolo lucrez.

Tony fu surprins și probabil reacția i se citi pe față.

— Mi s-a mai spus că anumite femei sunt destul de inteligente ca să-și croiască singure drum în lumea bărbaților.

Unde naiba era butonul de ejectare? Cum să-și salveze pielea și să iasă din situația aceea?

Trenul se opri la stația dinaintea gării, dar nimeni nu coborî; mulți urcară, cu greu.

— Scuză-mă.

— Mi-ar face plăcere să ne revedem.

Trenul începea să frâneze pentru stația următoare.

Anne răspunse imediat. Și în mod irevocabil.

— Mulțumesc, dar mă tem că nu..

Își feri privirea.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat azi...

Trenul opri în zgomot de frâne, acoperind ultimele vorbe ale fetei.

Trebuia să iasă. Ușile se deschiseră. Mulțimea de navetiști îl luă cu ea. Încercă planul B.

— Dacă nu pentru o cină, măcar pentru o plimbare prin oraș?

Era deja departe de vagon înainte ca ea să-i poată răspunde. Ușile se închiseră rapid. Tony încercă să privească prin geam, ca să vadă dacă ea face semn din cap că "nu" sau că "da".

Rămase să privească luminile de la coada ramei. Nici măcar telefonul ei nu-l avea...

Pe drumul spre Kunsan, nu mai erau probleme. Ar fi vrut să aibă un motiv ca să se enfurie. Așa, stătu liniștit într-un fotoliu, în trenul plin de coreenii care se întorcea acasă de la muncă sau de la cumpărături. Și pe traseu avu destul timp ca să analizeze discuția dezastruoasă avută cu Anne Larson.

Tony se întoarse la BOQ înainte de șapte, și merse să facă un duș și să se schimbe complet, pentru că hainele puteau a gaz lacrimogen. Nu era un miros puternic, dar se simțea.

Traversă coridorul și bătu la ușa lui Hooter. Auzi un glas:

— Pentru Dumnezeu, intră în loc să-mi spargi ușa.

Camaradul său de zbor ridică privirea de pe ultimul număr al revistei pentru oameni singuri sosit cu poșta. Zâmbi.

— Ei, Saint! Așa repede te-ai întors de la Seul? Ar trebui să citești articolul ăsta.

Îi arătă pagina din revistă. Tony o privi. Articolul era o blondă naturală.

— Cum a fost vizita în marele oraș? Ia povestește-i totul unchiului Hooter. În cele mai mici amănunte.

Tony se zădărnici să spună adevărul sau o minciună nevinovată și alese până la urmă un compromis.

— Totul e în ordine. A fost o demonstrație și am rămas blocat cu o fată frumoasă. Nimic important.

Minciuna era cu "nimic important". Era important pentru Tony. Era ceva mai mult decât a convinge o fată frumoasă să iasă cu el. Anne era frumoasă, elegantă și avea clasă. Ar fi dorit cu adevărat s-o reîntâlnească, dar cu prostia lui ruinasă totul.

12 Joc dublu

15 octombrie. Birourile executive de la Casa Albă, Washington

Murmurul funcționarului care făcea apelul încetă, dar fu nevoie de lovitura seacă a ciocănelului președintelui Senatului pentru ca Blake Fowler să se întoarcă spre imaginea prezentată pe ecranul televizorului.

Strângând din pleoape, privi scorul afișat: 54-45. Versiunea definitivă a legii pentru sancțiunile împotriva Coreei fusese aprobată cu doar nouă voturi. Cu același scor cu care fusese aprobată și în Senat, două zile mai înainte. Nerușinații. Știa că cel puțin șase din acei "da" ar fi fost șase "nu" dacă președintele și-ar fi declarat opoziția. Dar aripa de stânga de la Casa Albă continua să tacă.

Blake nu înțelegea de ce se agăța Putnam atât de tare de orchestrarea opoziției prezidențiale la legea Barnes. Avea raportul în mâini de mai bine de o săptămână. De ce nu l-o fi prezentat președintelui? Mai erau trei săptămâni până la alegerile pentru Camera reprezentanților, și nu timp pentru a atrage atenția șefului statului de la politica internă la cea externă.

Ridică telefonul și sună la biroul lui Putnam. Secretara se scuză, dar nu putu să-l ajute.

— Îmi pare rău, doctor Fowler, dar în acest moment este într-o ședință. O să vă sune el. Doriți să lăsați un mesaj?

Blake știa că pe biroul femeii erau deja cel puțin zece hârtiute roșii cu numele său și cu numărul său.

— Nu, nu rezolv nimic cu asta, Liz. Doream să știu doar când se va întâlni cu președintele pentru afacerea Coreei.

Secretara lui Putnam coborî tonul.

— Coreea? Credeam că știți. Măine dimineață va raporta președintelui cabinetului. Nu v-a înștiințat?

Blake încercă să-și stăpânească vocea.

— Nu. Probabil a uitat.

— Rămâneți la telefon puțin. Mă duc să văd dacă pot să-l răpesc câteva clipe de la întâlnirea cu senatorul.

Linia deveni mută. Ce măgar! Ce joc o mai face acum?

Secretara lui Putnam se întoarse foarte repede. Părea ușor ezitantă.

— Îmi pare rău. A zis că președintele vrea o ședință strict rezervată.

Lăsa încet receptorul. Și alte dați Putnam îl lăsase pe dinafară. Dar nu per chestiuni atât de importante. Ce se petrecea în aripa stângă?

Casa Albă, Washington

Președintele privi în jurul său, în sala de ședințe aproape goală. Putnam continua să vorbească. Ar fi fost frumos să aibă cu el, măcar o dată, toți consilierii săi, cu ocazia reuniunilor atât de importante. Dar lumea nu părea să fie dispusă la colaborare. Vreo criză, internă sau externă, îi constrângea întotdeauna să plece de la Washington în momentele cel mai puțin oportune.

Astfel, acum că trebuia să ia o decizie asupra legii coreene, jumătate din colaboratorii cheie erau împrăștiați pe tot globul: secretarul de la Comerț era în Japonia pentru negocieri la înalt nivel. Secretarul de la Apărare și directorul CIA erau în zbor către Europa pentru a informa despre ultimele discuții asupra limitării armelor convenționale guvernele din NATO. Însuși vicepreședintele era plecat, pentru un turneu în mai multe țări din Africa de la sud de Sahara.

Rămânea un grup minuscul de experți în politică externă și pe probleme de apărare: în esență, doar Putnam și secretarul de stat. Fusese tentat să amâne reuniunea, dar Putnam îl asigurase că părerile Apărării și CIA se găseau deja în raportul grupului său de studiu. Acel om reușise chiar să-i amintească cu abilitate că sondajele relevau o nerăbdare a opiniei publice față de administrație, în sensul că se aștepta ca aceasta din urmă să ia hotărârile mai repede, mai ales în problemele importante.

Președintele oftă. Își axase campania electorală pe promisiunea unei conduceri bazate pe realitatea faptelor. Lumea nu mai înțelegea că era nevoie de timp pentru a strânge toate informațiile necesare? Începea să invidieze la predecesorul său capacitatea de a lua decizii foarte rapid, care mai apoi se dovedeau foarte juste.

— Domnule președinte? Aveți vreo întrebare, domnule?

Putnam se întrerupsese, în timp ce arăta niște puncte pe harta Pacificului de nord.

— Nu, George. Nici o întrebare, pentru moment. Continuă expunerea.

Putnam puse pe masă bățul cu care indicase mai înainte pe hartă și își privi notițele pentru un moment, înainte de a continua.

— Domnilor, voi rezuma sugestiile grupului nostru de lucru. Pentru

început, sancțiunile prevăzute de legea Barnes vor avea un impact puternic asupra economiei sudcoreene. Acestea fiind date, mi se pare clar că nici un guvern rezonabil nu va risca să le pună în practică. Și — continuă Putnam — nu vor avea nici un impact substanțial asupra economiei noastre, în cazul foarte puțin probabil că vom fi constrânși să le punem în practică. Produsele coreene sunt pentru noi doar o comoditate, nu o necesitate.

Își întoarse capul către scaunul gol al secretarului de la Apărare.

— În fine, chiar dacă departamentul apărării și agențiile de contraspionaj nu sunt entuziasmate de retragerea prevăzută ale forțelor noastre militare, e clar că trupele sudcoreene nu mai au nevoie de protecția noastră împotriva unei agresiuni din partea Nordului. Transferul soldaților noștri din Coreea în Texas va avea și anumite beneficii strategice. Punându-i la dispoziția centralei, vom întări forțele noastre de intervenție rapidă și vom putea fi în stare să răspundem mai bine crizelor care pot apărea pe eșichierul lumii."

Se întoarse să-l privească pe președinte, care era un om înalt și cu părul rărit, fața deschisă, ochi albaştri.

— După toate analizele, domnule, opiniile recomandă ca legea să fie semnată. Câteva agenții au manifestat îngrijorări limitate... — indică documentul gros pe care îl avea cu el — dar nu mi se par atât de importante pentru a justifica un veto prezidențial... și toată agitația politică de după.

Se întoarse la masă și se așează.

Președintele reflectă câteva momente și apoi îl privi pe secretarul de stat.

— Și tu, ce crezi, Paul? Trebuie să semnez legea asta?

La fel ca președintele, și secretarul era un om foarte înalt. Spre deosebire de el, însă, avea tendința de a se îngrășa. Încrucișă mâinile și aruncă o privire rapidă spre Putnam înainte de a răspunde.

— Păi, domnule președinte, ceea ce mi-au prezentat experții mei nu diferă de această versiune a raportului grupului de lucru.

Se întrerupse.

— Eu aș semna această lege, domnule președinte. Contactele noastre din guvernul sudcoreean nu sunt foarte decise și, pe de altă parte, nu mi se pare momentul potrivit pentru a supăra liderii celor două camere punând un veto asupra unei legi căreia i-au dat un atare sprijin.

— Las-o naiba, Paul. Nu am fost ales ca să mă sperii de prietenii noștri de la Capitoliu.

— Nu voiam să spun asta, domnule președinte. Voiam să spun doar că situația sudcoreeană este intolerabilă și că se înrăutățește mereu. Nu cred că această administrație trebuie să fie legată de acest pietroi, acum că se apropie alegerile. Să tăiem ajutorul nostru pentru Seul și să vedem cum se comportă.

Secretarul ridică un deget.

— Pariez că se va grăbi să efectueze toate reformele politice solicitate de legea Barnes. Și asta în mai puțin de o lună.

Președintele privi harta Pacificului de Nord.

— Nu știam că ești un așa de puternic susținător al acestei legi.

— Și nici nu sunt, domnule președinte. Nu vă place nici dvs, nici mie nu-mi place ca un oarecine din Congres să-și bage nasul în politica externă. Dar există un moment și un mod pentru a se opune acestor interferențe.

Secretarul de stat făcu un gest cu ochelarii spre președinte.

— Iar acesta nu este nici modul și nici momentul.

Numără pe degete:

— Coreea de Sud e în necaz. Guvernul ei este din ce în ce mai disperat și mai brutal. Studenții par hotărâți să continue să iasă în stradă. Nu se poate spune că schimburile comerciale între noi și sudcoreeni se desfășoară pe bază de egalitate. Iar două treimi din populația noastră ar dori să ne desprindem de Coreea de Sud. Poate este momentul să adoptăm măsuri mai severe. Dat fiind că nu am realizat mare brânză cu diplomația tradițională.

— La naiba, nu pot să nu te cred, Paul. Dar nu îmi place ideea asta de a retrage trupele noastre din Coreea de Sud. Mișcarea asta ar putea fi interpretată prost de aliații noștri. Pentru a nu mai vorbi de Moscova.

— Domnule președinte — interveni Putnam — este foarte improbabil să se ajungă la aceasta. Trebuie timp pentru a organiza o mișcare de trupe pe scară mare. Guvernul sudcoreean va face cu siguranță reformele pe care i le cerem, mult înainte ca soldații noștri să urce în avioanele care-i vor readuce în Statele Unite.

Președintele ridică o sprânceană și își trecu privirea peste ceilalți membri ai cabinetului.

— Domnilor, mai are cineva ceva de adăugat?

Toți clătinară din cap. Așa se și așteptase. Secretari departamentelor ca Energia, Locuințele și dezvoltarea urbană, Muncă și Instrucțiune nu aveau nici o dorință de a intra în aria afacerilor externe, care era un teritoriu apărut cu gelozie de Departamentul de Stat, al Apărării și de CIA.

Președintele se ridică din nou de la masă și se apropie de hartă. Era momentul să decidă. Răspunsurile pe care le primise nu-l satisfăcuseră, dar, cel puțin de data asta, colaboratorii săi erau toți de acord. Președintele mai revăzu o dată consecințele semnăturii sale. Efectul asupra economiei Statelor Unite: de neglijat. Consecințe militare: mici, controlabile, bune numai pentru a da satisfacție grupului de lucru al lui Putnam și al Departamentului de Stat. Efecte politice: pozitive. O demonstrați sondajele. Și poate chestia asta îi va convinge pe sudcoreeni să pună un pic de sare în dovleac.

— Păi, de acord. Domnilor, voi semna această lege.

— Putem aranja să semnați în grădina trandafirilor, azi sau mâine, în prezența liderului Congresului.

Președintele se încruntă.

— Nu vei face deloc asta, George. Al naibii să fiu, mi-e de ajuns să accept legea asta, dar n-am deloc intenția să le asigur lui Barnes și Speakerului o publicitate gratuită pentru că mi-au băgat-o pe gât.

Putnam, roșu la față, se grăbi să aprobe.

— Voi semna mâine, în Biroul Oval. Jack poate să pregătească un comunicat de presă.

Se uită apoi în propria agendă.

— Până aici e bine. Să trecem la legea privind construcțiile care merge la vot în Senat.

Abia reuși să-și înăbușe dorința de a reveni asupra hotărârii abia luate.

17 octombrie. Birourile executive de la Casa Albă, Washington

— Dar unde s-a dus?

Blake nu reuși să-și ascundă neîncrederea.

— La Greenbrier pentru weekend, domnule Fowler.

Și secretara lui Putnam părea surprinsă. Greenbrier era o rezidență luxoasă din Virginia de Vest, foarte în vogă printre parlamentari care scăpau de la Congres sau pentru vreo escapadă.

— Și când s-ar întoarce, Liz?

— Nu înainte de o săptămână. De la Greenbrier pleacă pentru o serie de întruniri în toată țara. Adunări electorale și tot tacâmul.

Blake nu reușea să creadă asta. Președintele semna acea blestemată de lege Barnes și Putnam pleca într-un turneu triumfal.

— Ascultă, Liz. A făcut multe schimbări în raportul pe care i l-am adus?

Secretara lui Putnam tăcu un timp, apoi zise:

— Da. A scris din nou pagini întregi.

Tâmpitul. Cine știe ce o fi făcut.

— Pot să am și eu o copie a lucrării definitive?

Din nou liniște.

— Hm, doctor Fowler, el... uite, a zis că nu trebuie să dau nimănui vreo copie, în afara președintelui și a celor care participă la întâlnirea de analiză.

— Îmi imaginez că și eu fac parte dintre cei excluși.

Trebuia să descopere ce făcuse Putnam din recomandările grupului de lucru.

Secretara lui Putnam răspunse:

— Îmi pare rău, doctor Fowler, chiar așa e.

După câteva momente continuă:

— Dar mai am aici o copie în plus. N-am avut timp să o trimit și chiar acum trebuie să ies puțin din birou...

Blake zâmbi, mulțumind lui Dumnezeu pentru existența lui Liz Klein. Femeia era la Casa Albă de trei administrații și știa perfect regulile jocului.

Trebuia să facă ceva acum, să-și găsească aliați puternici și de încredere, persoane pe care președintele să nu le poată ignora. Și dacă Putnam îndulcise raportul, așa cum presupunea el, Blake Fowler știa că următoarele zile vor fi critice. Știa și că posibilitatea de a mai lucra pentru administrație era aproape nulă.

Așteptând întoarcerea secretarei sale, privi fotografia soției și a fiicei lor.

19 octombrie. Telejurnalul de seară de la NBC

Reportajul arăta ceea ce de acum erau cunoscute scene provenind din capitala Coreei. Studenți cu fețele ascunse în dosul unor batice, scandând sloganuri, care aruncau pietre și cocktailuri Molotov împotriva poliției, care răspundea cu lacrimogene, furtune cu apă și bastoane. Panoramările dintr-un elicopter special închiriat arătau norul fin de gaze care acoperea centrul Seulului.

Vocea calmă și lipsită de orice emoție a celui care citea știrile era în contrast net cu scenele de violență și de haos.

«Mii de studenți sudcoreeni s-au revărsat astăzi de-a lungul străzilor din Seul: a șaptea zi consecutivă de proteste împotriva guvernului, care au paralizat acest oraș de zece milioane de locuitori.

«Încă o dată demonstrații s-au bătut cu forțele de ordine, timp de câteva ore au fost lupte de stradă care s-au soldat cu peste șaiszeci de răniți, mulți în stare critică. Și nu e nici un semn că protestele vor sfârși curând.»

Pe ecran apăru din nou chipul prezentatorului.

«Alte știri din Coreea. Un purtător de cuvânt al guvernului s-a referit cu vorbe dure la sancțiunile comerciale ale SUA care vor intra în vigoare peste o lună. În textul prezentat de purtătorul de cuvânt, guvernul Coreei refuză această tentativă fără precedent a Statelor Unite de a se amesteca în treburile interne ale altui guvern ales în mod liber. Purtătorul de cuvânt a continuat spunând că coaliția aflată la putere în Coreea de Sud nu vede nici un motiv pentru a ceda în fața imposibilelor cereri ale studenților rebeli.

Totuși, surse bine informate precizează că guvernul sudcoreean va anunța în curând o serie de reforme de fațadă, pentru a readuce la ordine populația și pentru a liniști Congresul american.

Între timp, CEE a anunțat că se va alinia exemplului Statelor Unite și va impune sancțiuni asupra produselor industriei sudcoreene. Această măsură europeană are o semnificație deosebită, dat fiind că CEE este al treilea

importator pentru produsele coreene, după SUA și Japonia».

Pe ecran apărură imagini de la o reuniune ținută în Illinois: o mulțime de oameni înconjurați de steaguri.

«Și în această dimineață la Chicago consilierul președintelui pentru Siguranța națională George Putnam a afirmat în fața unei mulțimi de sindicaliști că aceste sancțiuni ale Statelor Unite apără tocmai efortul lor pentru liberul comerț și cauza reformelor politice în Coreea de Sud.»

20 octombrie. Seul

După ce privi împrejur, general Chang Jae-Kyu, comandantul Diviziei a Patra de infanterie, intră în casa de *kisaeng* a lui Han Chung Kak. Zâmbi către femeia tânără care îi luă basca și mantaua.

În seara aceea avea multe lucruri de făcut: lucruri care făceau să pălească celelalte sofisticate plăceri oferite în general în casa de *kisaeng* din Seul.

Chang o urmă pe femeie de-a lungul coridorului tăcut, decorat cu tablouri pe mătase și paravane din același material. Clătină din cap la gândul că atâta lux și atâta frumusețe nu-l mai impresionau ca altădată

Chang era fiu de țărani, era un om al pământului. De nenumărate generații familia sa cultiva produsele care mai apoi ajungeau pe mesele elitelor din orașele Coreei. Armata schimbase toate acestea. Îl crescuse și îl îngrijise. Îi dăduse un viitor: lui și întregii Coree de Sud. Se încruntă. Și acum snobii orașelor, politicienii corupți și studenții revoluționari, voiau să distrugă tot.

Își scutură umerii. Nu vor reuși. Cel puțin, nu fără opoziție.

Kisaeng se opri în fața unei uși închise și îi adresă o plecăciune. El se înclină și, în timp ce fata se întorcea în coridor, o urmări cu privirea. O grazie și o eleganță demne de a fi reținute. În fine, poate viața la oraș prezenta și avantaje, la urma urmei.

Se întoarse, ciocăni o singură dată în ușă și intră în mica încăpere plină de fum. Cunoștea personal ofițerii așezați în jurul mesei: îi cunoștea atât de bine încât putea să-și pună viața în mâinile lor. Erau tovarășii săi de curs, toți ieșiți din academia militară coreeană.

Chang îi salută cu un semn din cap.

— Domnilor, sunt încântat să vă văd pe toți aici.

Ceilalți zâmbiră auzind un ton atât de oficial. Înainte de a continua, Chang îi privi pe rând. Generalul Bae, comandantul Diviziei a noua de infanterie, făcând parte din Corpurile Capitalei, care apărau Seulul. Foarte înalt pentru un coreean, fața rotundă ca luna.

Colonelul Kim dina Escadrila a șasea de interceptare: mărunț, cu mișcări rapide. Colonelul Min, vicecomandantul Corpului al treilea de armată, care părea că nu se simțea la largul său. Era gras, dar numai în limitele

recomandate pentru un ofițer din armata sudcoreeană.

Și cel mai important dintre toți, generalul Hahn, șeful districtului Seul al Comandamentului pentru siguranța militară. Era un om cu fața osoasă, și în acel moment zâmbea cu satisfacție.

Chang și micul său grup trebuia să-i mulțumească lui că se puteau strânge acolo în toată liniștea. Politicienii se așteptau ca Comandamentul pentru siguranța militară să fie ca un câine de pază pentru forțele armate. Chang îl privi pe Hahn și zâmbi. Dar dacă câinele de pază se răzvrătește împotriva stăpânului?

— Aici suntem în siguranță? Întrebă apoi.

— Da. Oamenii mei au controlat totul. Nu sunt microfoane.

— Bine. Atunci putem să începem... Îmi pare rău că v-am chemat așa din scurt, dar timpul nu este aliatul nostru. Nici unul dintre noi nu-și poate permite să i se noteze absența sau să ridice bănuieli în această perioadă de pregătiri.

— Păi ești convins că trebuie să acționezi împotriva guvernului? Întrebă Min. Dar nu părea deloc surprins.

— Nu văd nici o alternativă. Ca ofițeri, am jurat să apărăm națiunea de inamicii săi, străini sau interni. Și nu se poate nega că, în fapt, țara noastră este sub atac. De două luni de zile revoltele și dezordinile nu mai conțin. Iar politicienii noștri, ce fac? Nimic.

— Dar de vorbit, vorbesc, reluă după o pauză de efect. Dar în loc să ia decizii definitive, precise, rapide, pentru a înăbuși insurecția comunistilor, birocrății își pierd timpul plimbându-se dintr-o parte în alta, făcând pipi în foc numai dacă flacăra le arde picioarele.

Toți râseră auzind imaginea aceea vulgară.

— Și acum, ce crezi că intenționează? Întrebă Chang.

— Vă spun eu. Se pregătesc să se predea. Să se predea acelor tineri delincvenți și cererilor lor de socialism. Și o predare în fața cererilor intolerabile ale Americii.

Ofițerii murmurară. Chang simți crescându-le furia.

— De aceea, vă întreb, ce altceva putem face, dat fiind că am jurat să ne apărăm națiunea chiar cu prețul vieții?

Bae răspunse pentru toți, după ce-și privise colegii.

— Ai dreptate. Trebuie să reformăm guvernul. Și asta repede.

Toți știau ce se înțelegea prin "a reforma". O lovitură de stat militară. De altfel, chestia asta nu era deloc nouă. Deja de două ori, în istoria de patruzeci de ani a Republicii Coreea, gruuri de tineri ofițeri interveniseră pentru salvarea țării de politicienii corupți și sectari. Oamenii reuniți în încăperea aceea nu ar fi făcut altceva decât să urmeze tradiția. Chang ridică mâna.

— Ai dreptate. Avem puțin timp. Dar nu trebuie să acționăm cu grabă excesivă. Noi șase nu suntem suficienți pentru a da jos regimul.

— În forțele armate există mulți oameni care ne împărtășesc părerile. Cu ajutorul prietenului nostru Hahn, în următoarele săptămâni le voi arăta planul nostru. Și, când vom fi gata, ne vom mișca cu viteza fulgerului pentru a-i înlătura pe afaceriștii de la Seul și pentru a readuce ordinea.

Toți încuviințară și zâmbiră. Numai Min părea îngrijorat.

— Dar americanii? Nu vor interveni?

Chang nu-și ascunse propriul dispreț:

— Americanii? Si-au luat mâinile de pe noi. Acum nu le mai datorăm nimic. Nu sunt în stare să facă nimic. Și după ce vom elimina dezordinea, firmele americane ne vor implora să reluăm comerțul cu ele.

Îl privi pe Min.

— Deci? Ești cu noi sau împotriva noastră?

În scurtul moment de liniște care urmă cuvintelor sale, toți putură auzi sirenele poliției care alerga să elimine un alt punct de dezordine.

Min ciuli urechile încă puți, apoi se uită fix la Chang.

— Da. Da, sunt cu voi.

Chang zâmbi. Acum se putea începe.

14

Contramăsuri

23 octombrie. Casa Albă

Blake Fowler ședea tăcut în anticamera Studioului Oval, dar ar fi vrut să poată merge înainte și înapoi. Ridică ochii pentru a-l privi pe amiralul Philip Simpson, șeful statelor majore reunite, care ședea în cealaltă parte a încăperii, și îl văzu stând de vorbă cu unul din ofițerii săi subalterni. Controlă din nou mapa pentru a se asigura că avea toate documentele necesare pentru explicațiile – sau poate trebuia să le numească "revelații"? – de dimineață.

— Doctor Fowler?

Secretara, o femeie brunetă, ridicase privirea de pe hârtiile cu care era ocupată.

— Președintele vă va primi în câteva clipe. Acum e la telefon, dar nu va întârzia mult.

Blake îi mulțumi cu un semn din cap. Așteptarea asta era partea cea mai rea. Sau, cel puțin, așa spera să fie. Era dureros de conștient de faptul că următoarele cincisprezece minute urmau să fie cruciale pentru cariera sa. Ba mai mult, puteau deveni foarte ușor ultimele din cariera sa de funcționar al administrației.

Mare parte din săptămâna trecută o petrecuse pregătindu-se pentru acest moment. Mai întâi trebuia să-l convingă pe Mike Simpson, vicele lui Putnam, să-i încredințeze misiunea de a-i citi președintelui raportul informativ zilnic al Consiliului pentru siguranța națională. Putnam era încă în turul Statelor Unite în campania pre-electorală, dar în câteva zile se întorcea, și Blake nu ar fi avut posibilitatea de a-l vedea pe președinte. Sinclair - care îl ura pe Putnam așa cum îl ura pe oricare dintre funcționarii Consiliului pentru siguranță - acceptase în sfârșit, convins că Blake, văzut ca unul dintre cei mai promițători tineri ai consiliului consilio, de fapt voia doar să apară în atenția președintelui în timp ce consilierul era plecat. Blake făcuse tot posibilul ca să nu-l dezamăgească în părerea aceasta. Dar știa că Sinclair se va face foc și pară de îndată ce totul se va descoperi.

Își căutase aliatul care i-ar fi servit pentru a-l convinge pe președinte că nu era vorba despre o banală divergență asupra vreunei părți a procedurii. Și alegerea logică era pentru amiralul Simpson. Omul acela sprijinise cu convingere originalul recomandărilor grupului de lucru. Era militarul de cel mai înalt grad prezent în Statele Unite. Și era cunoscut pentru faptul că era întotdeauna mai aproape de adevăr decât de jocurile politice. Blake îl întâlnise pe amiral doar de două ori. Fusesse surprins când Simpson îl primise imediat. Și încă și mai surprins când amiralul cu gât de taur consimțise cu plăcere să meargă cu el la Studioul Oval.

Simpson, din cealaltă parte a biroului, îi adresase un zâmbet larg. «Ce e, Fowler? N-ai mai găsit pe nimeni dispus să joace treizeci de ani de carieră militară?»

«Sincer, domnule amiral, nu, niciodată. Sau cel puțin, nu în orașul acesta.»

«Păi, să-ți spun de ce, prietene: sunt dispus s-o fac pentru două motive foarte importante. Primul, președintele a comis o afurisită de eroare strategică, semnând legea asupra sancțiunilor. Cineva trebuie să ia măsuri și am impresia că e datoria mea s-o fac. Contribuabilul se așteaptă la ceva, în schimbul celor 75 de mii de dolari pe an cât salariu primesc. Și, al doilea, George Putnam e un mizerabil și voi fi fericit să-i înfig un cui în inimă.»

Blake zâmbi, amintindu-și cuvintele lui Simpson. Spera ca optimismul amiralului să fie justificat.

Un țârăit slab de telefon îl trezi din amintiri. Secretara, ascultă ceva și apoi închise. Blake își îndreptă spinarea și prinse mapa.

— Doctor Fowler? Amiral Simpson? Președinte este gata să vă vadă.

Se ridică și le deschise ușa. Blake văzu tapetul albastru, stema prezidențială, scaunele cu spătare înalte, în stil colonial american, căminul în marmură, steagurile și tablourile văzute de mii de ori la televizor. Dar efectul era foarte deosebit dacă le vedea cu ochii săi. Întreaga încăpere părea să

iradiază putere.

De îndată ce intrară în Studioul Oval, președintele se ridică în întâmpinarea lor.

— Phil, sunt încântat să te văd.

Îi strânse mâna amiralului și apoi se întoarse spre Blake.

— Dumneata trebuie să fii Blake Fowler. Mike Sinclair mi-a vorbit frumos despre dumneata.

Blake murmură ceva despre faptul că își dorea să nu-l deziluzioneze pe Sinclair. Apoi președintele îi invită să se așeze la birou.

— Acu', domnilor, nu cred să mă înșel că asta este un simplu raport de rutină. Sunt președinte doar de câțiva ani, dar nu s-a mai întâmplat să vină personal șeful statelor majore reunite ca să-mi dea ultimele știri.

Blake îl privi pe amiral, care îi făcu un semn afirmativ. Erau deja de acord: Blake trebuia să fie primul care să încerce să explice situația.

— Domnule președinte, este exact cum ziceți dumneavoastră. Suntem aici pentru raportul grupului de lucru care v-a fost prezentat înainte de a semna legea asupra sancțiunilor impuse Coreei.

Președintele se încruntă. Coreea era încă un subiect dureros. Blake văzuse comunicările secrete schimbate între Casa Albă și guvernul sudcoreean, și nu putea să-i bage vină președintelui.

Blake inspiră adânc și continuă:

— Adevărul, domnule președinte, este că documentul pe care l-ați citit a fost alterat.

— Hopa. Până aici!

Președintele ridică mâna și îl privi cu iritare pe Blake. Aruncă o ochiadă la ceas.

— Am altceva de făcut decât să pierd timpul pentru unul din obișnuitele frecuşuri între funcționari. Îi plătesc pe șefii serviciilor pentru a se ocupa de aceste lucruri. Dacă nu-ți convin corecturile la raport, spune-i lui Putnam sau șefului personalului. Acum citește-mi știrile zilei. Într-o jumătate de oră am o întâlnire foarte importantă.

Blake roși tot. Să plece fără măcar să denunțe înșelăciunea lui Putnam? Fuse tentat să pună la loc notițele în mapă. Dar atunci ar fi trebuit să spună adio carierei în administrație. Mai bine să fie alungat pentru o acțiune comisă, decât pentru ceva ce nu făcuse. Dar oare amiralul îl va sprijini?

Amiralul îl sprijini.

— Cu tot respectul, domnule președinte. Eu și doctor Fowler nu suntem aici pentru a ne plânde de vreun cuvânt schimbat ici, colo.

Simpson se întoarse către președinte.

— Suntem aici deoarece consilierul pentru siguranța națională și-a luat

responsabilitatea de a altera drastic concluziile la care ajunsese grupul de lucru. O voi spune fără să-mi aleg cuvintele. Între recomandările pe care le-ați citit și acelea aprobate de mine și de ceilalți șefi de state majore este aceeași diferență ca între o balebă de cal și un grătar de vită. Iar chestia asta implică riscuri directe pentru siguranța națiunii.

Președintele ridică capul și Blake îi citi în ochi curiozitatea. Curiozitate și încă ceva.

— Continuă.

Blake îl întrebă:

— Raportul pe care l-ați citit recomanda semnarea legii Barnes?

Președintele încuviință.

— Atunci ar trebui să vă aruncați ochii pe recomandările prezentate în deplină concordanță de departamentele Apărării, Comerțului, CIA și de Consiliul pentru siguranța națională.

Blake trase din mapă câteva pagini pe care erau evidențiate în culori câteva rânduri.

— Acestea provin din ciornele pe care i le-am dat lui Putnam.

Președintele luă foile pe care Blake i le întindea. Le puse pe birou și începu să citească, încruntându-se din ce în ce mai mult. Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă la final.

I le restitui lui Blake fără un cuvânt, și întoarse fotoliul astfel încât să privească fereastra udată de ploaie care da spre Rose Garden de la Casa Albă. Blake și amiralul schimară o ochiadă. Și acum?

Într-un târziu, președintele întoarse fotoliul spre ei.

— Bine, domnilor. Nemernicul m-a mințit. Și am semnat o hârtie pe care n-ar fi trebuit s-o semnez. Mai mult ca sigur n-aș fi semnat, dacă aș fi văzut analiza voastră. Dar acum ce putem face?

Blake îl privi.

— Cel mai bun lucru, domnule, ar fi acela de a impune Congresului să abroge sancțiunile. Cât mai repede posibil.

Președintele clătină din cap.

— Imposibil. Camera și Senatul au suspendat ședințele pentru alegeri și noul Congres se va reuni la începutul lunii ianuarie.

Simpson încuviință.

— Dar dumneavoastră ați putea convoca o sesiune specială... după alegeri.

— Nici vorbă, amirale. Ce figură aș face, dacă m-aș duce să implor Congresul să elimine sancțiunile, asupra cărora, încă de la început, aș fi putut pune veto-ul meu?

Nici Blake, nici amiralul nu vorbiră, dar președintele citi răspunsul în ochii lor.

— Exact. Aș apărea ca un bufon. Unul din oaspeții de bază de la show-urile lui Jerry Lewis. De acord. Poate ideea mă deranjează pentru că e foarte aproape de adevăr. Oricum, n-aș putea să fac asta, pentru că n-aș mai putea face nimic pentru restul mandatului. Clar?

Amândoi încuviințară.

— Bine. Ce aș mai putea face?

Blake și Simpson își pregătiseră deja răspunsul. Necazul era că nu puteau să ofere prea multe.

Blake se ridică în picioare, fără să-și dea seama. De când fusese profesor prefecra să stea în picioare când explica ceva.

— Păi, domnule, Barnes și asistenții lui în lege au scris un text foarte compact. Nu lasă aproape nimic la discreția dumneavoastră.

— Am văzut analizele legii, doctor Fowler. Spune-mi ceva ce nu știu încă.

— Da, domnule — zise Blake, răbdător. În substanță, sancțiunile asupra exporturilor coreene călătoresc pe o șină automată. Vor intra aproape sigur în vigoare, pentru că legea nu lasă nici o porțiță de scăpare de care să putem profita.

Președintele îl întrerupse cu o întrebare:

— Există vreo posibilitate, cât mai rapidă, ca Seulul să efectueze reformele politice și economice cerute, înainte ca sancțiunile să intre în vigoare?

— Totul este posibil, domnule președinte. Dar în analiza noastră îl reținem ca evenimentul cel mai puțin probabil.

Blake începu să meargă înainte și înapoi.

— În mod esențial, guvernul sudcoreean trebuie să se miște pe muchie de cuțit, între două facțiuni mici, dar puternice. De o parte este facțiunea dură a forțelor lor armate. Actualul guvern din Seul își trage originile dintr-o lovitură de stat militară, și pentru acest motiv știe ce riscă dacă forțele armate nu aprobă acțiunile sale.

Ajuns în fundul încăperii, se întoarse.

— De cealaltă parte a ecuației avem în schimb un mic grup de studenți extremiști. În marea lor majoritate, nu sunt comuniști, dar sunt socialiști și cer reforme pe care militarii și cartelurile industriale sudcoreene le-ar găsi intolerabile: dezarmare unilaterală și reunificare cu Nordul.

Președintele încuviință.

— De aceea nu au nici un spațiu de manevră. Reformele de fațadă pe care militarii ar fi dispuși să le accepte nu vor fi considerate suficiente nici de studenții lor, nici de Congresul nostru. În timp ce reformele cerute de Congres nu vor fi acceptate de militari.

— Da, domnule, exact. Și ce e mai rău, nu vor face să înceteze

demonstrațiile studenților.

— În câteva cuvinte, domnule președinte... — Blake începu un alt tur al încăperii — ...este probabil ca boom-ul economic al Coreei de Sud să se prăbușească pe neașteptate în următoarele două luni, din cauza reducerii exporturilor. Asta va duce la luarea de poziție a majorității populației sudcoreene care până acum a stat departe de mișcările politice. În parte se va alătura militarilor de dreapta, în parte cu studenții de stânga. — Ridică din umeri. — În acest punct e greu de spus unde se va situa acul indicator al puterii politice în Coreea de Sud.

— Și nu putem face nimic pentru a opri acest proces?

— Anul acesta, nu, dacă nu recurgem la sesiunea specială a Congresului, care a fost deja exclusă.

Blake încetă să se mai plimbe.

— Singura nopastră speranță este ca Coreea de Sud să reușească în vreun mod oarecare să depășească primele luni ale anului viitor. Atunci va putea cere ridicarea sancțiunilor pentru motive umanitare. Înainte de acea dată, lumea va vedea la televizor cozile șomerilor din Seul și va începe să regrete automobilele Hyundai și televizoarele Samsung.

Președintele încuviință, încet.

— În Congres ar trebui să mă bat ca să aprobe această lege, dar m-aș găsi pe o poziție avantajoasă moral.

Blake îl privi pe Simpson.

Amiralul culese semnalul pentru a interveni.

— În toate aceste previziuni, domnule președinte, există un singur punct discutabil.

Președintele se întoarse către el.

— Ce anume, Phil?

— Se presupune că în primăvara următoare va mai exista o Coree de Sud de care să ne ocupăm.

Simpson se întrerupse, și președintele ridică o sprânceană.

— Continuă, amirale. Vă ascult.

— Da, domnule. Vedeți, în timp ce în Sud se petrec toate aceste lucruri, noi trebuie să ne gândim și la ceea ce se întâmplă în Coreea de Nord. Kim Il-Sung și generalii săi și-ar freca mâinile la gândul unei Corei de Sud puternic slăbite. Și de la un timp acumulează armele pentru o intervenție.

Amiralul îi întinse președintelui raportul lui McLaren. Apoi așteptă, în timp ce acesta îl citea.

— Măi să fie! exclamă președintele la final. Lumea aia nu glumește, așa e?

— Nu, domnule, nu glumește deloc. Fără forțele noastre ca supraveghetori

în zona încetării focului, le-ar putea veni în minte să folosească noile lor tancuri, avioane și piese de artilerie.

Președintele continuă să răsfoiască evaluările puterii militare nordcoreene.

— Nu văd cum să mă opun la asta. Legea Barnes este fantastic de precisă chiar și în acest punct. Fără reforme, adio forțe americane. Va trebui să le retragem.

Blake se crispă. Era momentul crucial. Vorbi pe ton scăzut:

— Nu e chiar așa, domnule, signor președinte. Cel puțin nu înainte ca noul Congres să ridice sancțiunile.

— Ce vrei să spui mai exact, doctor Fowler?

— E simplu. Spre deosebire de cazul sancțiunilor economice, textul articolului în care se cere retragerea din Coreea a forțelor noastre militare ne oferă o mică porțiță de scăpare. Dumneavoastră ați putea-o fructifica pentru a proteja Coreea până ce Congresul nu va găsi vreo alternativă.

Se întrerupse pentru un moment. Președintele nu-și dezlipe ochii de la el.

— Legea nu fixează un termen pentru retragerea trupelor, domnule președinte — explică el. — Textul precizează doar că retragerea trebuie să se efectueze, citez, "cu maxima rapiditate posibilă".

— Și de ce această expresie mi-ar oferi scăparea pe care o caut, doctor Fowler?

— V-aș sugera să interpretați cererea în sensul cel mai larg, domnule. Dacă ne gândim bine, să transferi mai mult de patruzeci de mii de soldați, personalul auxiliar și întregul echipament este un fel de coșmar logistic. Necesită timp... câteva luni, minim. Și ar fi suficientă o sugestie din partea dumneavoastră către comandantul responsabil cu transferul, generalul McLaren, pentru ca aceste câteva luni să devină măcar un an. Într-un an se pot întâmpla multe, domnule președinte. Ca minim, vom da timp sudcoreenilor să se încadreze într-o ecuație strategică mult diferită de cea actuală.

Terminând de vorbit, Blake se așază și constată cu surpriză că îi tremurau mâinile. Când ridică privirea, văzu că președintele îl observa cu atenție.

— Îți dai seamă, doctor Fowler, că îmi propui să descălesc litera unei legi până în punctul unde va deveni de nerecunoscut? Să spun unui înalt ofițer din forțele noastre armate să-i ignore semnificația clară? Întrebă președintele, cu voce joasă și lipsită de emoție.

— Da, domnule, îmi dau seama.

Președinte se întoarce către amiralul Simpson.

— Phil, ce crezi despre planul tinerelului nostru? Știi bine că în Congres este lume care mi-ar jupui pielea dacă ar avea vreo suspiciune în sensul acesta.

Amiralul reflectă un pic înainte de a răspunde.

— Domnule președinte, amândoi am jurat să respectăm Constituția. Și amândoi am jurat să apărăm Statele Unite împotriva oricărui inamic, străin sau intern. Propunerea lui Fowler mi se pare că se află undeva între aceste două responsabilități... Nu pot să iau hotărârea în locul dumneavoastră, domnule. Dar cred că merită riscul de a o lua.

Președintele rămase în liniște pentru mult timp, după ce amiralul terminase de vorbit. Apoi, pe neașteptate, îl privi pe Blake.

— Ai votat pentru mine, la ultimele alegeri, doctor Fowler?

Blake, surprins de întrebare, nici nu avu intenția să se gândească.

— Nu, domnule.

Președintele zâmbi.

— Drace. Dacă reușești să fii cinstit până la acest punct, cred că mă pot încrede în dumneata.

Lovi cu palma pe birou.

— Bine, domnilor. Îmi însușesc sugestia voastră. Cineva m-a sfătuit rău, chiar foarte rău, și am comis o eroare. Vom întârzia cât se poate retragerea noastră din Coreea de Sud și ne vom servi de timpul câștigat pentru a îndrepta eroarea. Dar despre asta nu vreau să existe nici o notiță, fie pe hârtie, fie pe calculator. M-am exprimat bine?

Amândoi încuviințară.

Simpson îl privi pe președinte. Avea o expresie amuzată.

— Și Putnam? Dacă veți lua vreo măsură împotriva mincinosului ăstuia, s-ar putea ca cuiva de prin Congres să-i vină vreo idee...

Președintele îi adresă un zâmbet trist.

— Nu vă îngrijorați pentru domnul Putnam. Îl vom ține în același post... cel puțin pentru el și pentru presă, dar vă garantez că nu-l voi mai crede. Va prezida toate reuniunile Consiliului pentru siguranța națională, dar nu va avea ultimul cuvânt. Dacă voi dori să știu ceva despre situația coreeană, voi organiza o întâlnire rapidă între noi trei. Clar?

— Înțelegi, doctor Fowler, că atâta timp cât va dura farsa cu retragerea trupelor vei fi obligat să tratezi pe Putnam ca și cum ar fi mereu superiorul dumitale omnipotent și atâteștiutor. Crezi că va fi ceva greu?

Blake clătină din cap.

— Atunci, și asta e în regulă.

Președintele ridică telefonul.

— June, pregătește o deplasare pentru un colaborator de-al meu: Blake Fowler. Da, trebuie să ajungă la Seul, mâine dacă se poate.

Lăsa receptorul și zâmbi către Blake.

— Nu face fața aia surprinsă, doctor Fowler. Acum ești intermediarul între

mine și generalul McLaren pentru afacerea asta. Ești băgat până la gât în chestia asta.

Blake nu reuși să spună nimic altceva decât:

— Așa e, domnule. Și eu am impresia aceasta.

15

Cine caută, găsește

2 noiembrie. Basa din Yongsan, Seul

Tony își spunea mereu că e un idiot. După ce ajunsese la Seul pentru a-i da Annei un motiv să-l refuze, de ce să nu-și spună astfel?

Știa că fata lucra în sectorul logistic ca programator. Sistemul cel mai sigur era să se adreseze la comandamentul bazei și să întrebe unde era departamentul computere. Ciudat, dar chestia mersese. Caporalul îi privise atent uniforma de aviație, care nu avea ce să caute în acea bază a armatei, apoi îi explicase cum să ajungă la clădirea A34.

Clădirile bazei erau din cărămidă, stil vechi, și evident proiectate de un occidental. Aveau un aer un pic straniu, după ce văzuse atâta arhitectură coreeană, dar în acea insulă mică de America erau destul de normale. Locul era aglomerat, plin de oameni și vehicule ce umpleau drumurile și trotuarele.

Secția logistică computere, clădirea A34, era cea mai modernă dintre toate. Aproape că nu avea ferestre și părea o fortăreață. Abia ajungând pe partea cealaltă găsi intrarea. După un examen atent al legitimației din forțele armate, plantonul îi dădu un ecuson și îi explică unde se găsea biroul domnișoarei Larson. Nu îl întrebă de ce venise acolo și îi fu recunoscător.

După ce trecu de intrare, găsi o ușă pe care scria — AER CONDIȚIONAT — ÎNCHIDEȚI. Dincolo de ea, temperatura scădea brusc cu cinci grade și se auzea un zumzet de joasă frecvență. Coridoarele erau pline de oameni în uniformă, dar și civili. Începu s-o caute pe Anne, repetând ce ar fi dorit să-i spună. Pe alt coridor, zgomotul era mai moale, iar pe podea era mochetă. Își șterse mâinile pe pantaloni și o luă pe coridorul C.

Primul lucru pe care îl văzu fu biroul telefonistei, cu plăcuța cu numele, dar nu cel al Annei: GLORIA BURNS. Domnișoara Gloria, care citea un tabel, ridică telefonul.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe Anne Larson, răspunse Tony. Ar trebui să fie în sala 110.

Telefonista privi centrala.

— În acest moment domnișoara Larson este la telefon. Dacă așteptați, îi voi transmite că vă aflați aici. În ce problemă o căutați?

Toby simți că roșește.

— Ah, motive personale. Spuneți-i doar că e căpitanul Christopher, mulțumesc.

Văzu că Gloria îl măsoară din cap până în picioare; apoi zise:

— Bine. Așezați-vă.

Era acolo un divan mititel; Tony se așează. Se uită la Gloria, cam cu ranchiună. Se îndrepta spre o ușă. Plăcuța de pe perete spunea: A. LARSON - SUPERVIZOR.

Aeronautica nu-și plătește piloții de luptă ca să apară ca niște proști. Anne era șeful biroului? Se grăbi să schimbe impresia pe care o avea despre ea, în lumina noilor descoperiri. Gloria era încă în ușă și vorbea cu voce joasă; fără îndoială, vorbeau despre el. Nu auzi răspunsul Annei, dar secretara sa (Tony se forță să se gândească la Gloria ca la secretara Annei) se întoarse la birou.

— Încă puțin mai durează.

Apoi reîncepu lectura tabelului.

Tony privi ceasul: 11.45. Dacă nu iese nimic, ora era foarte potrivită. Spera s-o invite la o masă frugală. Nu știa cum va face ca ea să accepte invitația, dar asta va vedea la momentul oportun.

Petrecu mult timp studiind centrala telefonică. După câteva minute un beculeț se stinse. Domnișoara Gloria ridică privirea și zise:

— Acum puteți merge.

Băieți, asta e, Sydney sau moartea. Își șterse din nou palmele pe pantaloni, în timp ce secretara îl urmărea cu coada ochiului. Ajunse la ușă și se opri în fața ei. Apoi bătu de două ori.

— Intră.

Era vocea Annei.

Era la un birou de lemn în formă de L, acoperit de hârtii și tablele O recunoscă imediat.

— Aș fi pus pariu...

Nu părea foarte satisfăcută.

Tony zâmbi ca un copil surprins făcând vreo bazonie.

— Am venit să vedem dacă putem...

Telefonul sună și Anne ridică receptorul.

— Larson. Da, știu. Doi dintre cei mai buni programatori ai mei încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Îl privi pe Tony, care făcea ce putea pentru a zâmbi.

— Ascultați-mă, azi după amiază ar trebui să am un răspuns. Vă ajunge?

Acum sunt un pic ocupată... Da, știu. Vă sun eu.

Puse receptorul în furcă și se întoarse spre Tony.

— Scuze. Dar e un moment urât, mai ales pentru "vizite personale".

— Îmi pare rău. Voiam să văd doar dacă accepti să vii...

Fu întrerupt de cineva care ciocănea la ușă. Un tip în cămasă flutură o foaie pe care o ținea în mână. Zise:

— Salut — către Tony și o privi pe Anne. — Ai văzut comunicatul ăsta?

— Ia să văd.

Se ridică și luă foaia, își aruncă privirea pe ea.

— Da, Harry. Mi-a sosit ieri cu poșta. Toți l-au primit.

— Da, dar voiam să fiu sigur. Ciao — zise Harry, plecând.

Anne se așază din nou, cu o mină dezgustată.

— Ce ziceai?

— Doar că voiam să schimbăm câteva cuvinte și că mă gândeam...

— Of, Doamne! — zise încet Anne, privind spre ușă. Zâmbi pentru a saluta pe cineva care trecea pe coridor. Tony se întoarse la rândul lui. O femeie între două vârste, cu un ibric mare de cafea, se îndepărta, făcând semne de salut cu mâna.

— Anne, știu că nu vrei să ieși seara, dar mă gândeam că poate vrei să mergi la un prânz. Aș fi încântat...

— Mi se pare o idee bună. Să mergem.

Se ridică și luă geanta cam mare dintr-un colț al biroului. Tony se grăbi să se dea de-o parte în timp ce ea ieșea rapid din birou, apoi o urmă.

— Gloria, mă duc să mănânc ceva. Mă întorc într-o oră.

Tonul era destul de normal, dar Tony rămase ușor perplex. Nu era tonul cuiva care vrera să facă ceva cu plăcere.

— Bine, domnișoară Larson. Distrăți-vă — răspunse Gloria, arborând un zâmbet ciudat. Ce naiba se întâmpla acolo?

Traversară coridorul și coborâră scările, cu Anne care mergea în pas vioi. Tony își aminti cum alerga în timpul demonstrației. Ea îl depășea, și tânărul se simțea un idiot pentru că trebuia aproape să alerge pentru a se ține alături de ea.

Ajunși la intrare, Tony accelera pentru a deschide ușa. Trebuia să facă un pic de efort și, în timp ce pune mâna pe clanță, zise:

— Primul la sosire!

Ea îl privi fără să înțeleagă, dar Tony continuă:

— Oh, nu băga în seamă. Îmi place să fug un pic înainte de prânz.

Ajunși în exteriorul clădirii, Anne păru mai liniștită.

— Să mă scuzi, cred că am cam alergat. Dar voiam să mă îndepărtez de toți ochii aceia.

El o privi fără să înțeleagă. Ea îl luă de cot.

— Te rog, să mergem.

Coborâră scările.

— Cunoscut un loc unde ne vom simți bine, aproape, la zece minute de aici.

«Anne, ce naiba vrea să spună cu "ochii"? O fi ceva ce se referă la mine?

— Tony, nu e vina ta. Gloria este capul tuturor răutăților. Mi-a spus că ai venit "pentru motive personale". Imediat ce ai intrat în biroul meu, jumătate din etaj știa că m-a căutat un bărbat. Chestia asta atâta i-a intrigat, că Harry trebuia să-mi arate un comunicat asupra fierbătoarelor de cafea.

— De aia te-ai comportat așa ciudat?

Ea încuviință.

— Și apoi a fost femeia aceea cu căruciorul.

— Dar ce treabă era cu femeia? Întrebă Tony. Luase căruciorul numai ca paravan?

— Nu, căruciorul era al ei, numai că ea lucrează la parter, nu la etajul întâi.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situație incomodă, dar voiam doar să te întreb dacă...

— Nu mai insistă, ți-am spus în metrou că nu vreau să ies la plimbare. Singurul motiv pentru care am ieșit acum era că dacă tot era să aleg între două răuri, l-am ales pe cel mai mic.

Anne continuă, zâmbind:

— Și apoi, ai fost destul de simpatic.

Tony clipi de surpriză.

— Voiam să-ți spun că demonstrațiile nu sunt o ocazie bună ca să faci cunoștință cu o persoană drăguță. Dar de ce să faci atâta caz pentru o simplă invitație la masă?

— Știi, nu ies aproape deloc, și acum băgăcioșii ăia de la birou o să vorbească o lună despre faptul că am ieșit cu tine. În loc să-și vadă de treabă. Biroul meu se ocupă de programarea și evidența echipamentului din depozitele armatei, de aici și din Japonia. În funcție de necesități, containerele sunt încărcate și descărcate conform programelor, programe de care noi ne ocupăm...

Găsiră localul de care știa Anne. Intrară. Mesele erau ocupate aproape toate, numai de coreeni. Tony o luă ca un semn bun.

Se așezară la o masă.

— M-ai lăsat să vorbesc numai eu, îi reproșă Anne.

— Da, dar îmi place să te ascult. Se vede că-ți iubești munca.

— Comandăm? Văd că au *kalbichim*. E foarte bun.

— Bine.

Anne părea mai liniștită. Începu să studieze meniul. Era obișnuita bucătărie coreeană, cu multă carne de vițel, mult pește, mult condiment picant. Clătină din cap, resemnată.

— Eu iau numai *pulgogi*.

Tony se încruntă.

— Nu pari foarte entuziasmată de meniu. *Pulgogi* este doar un cotlet marinat. Tu ai ales locul ăsta. Nu-ți place bucătăria coreeană?

— Am mai mâncat *pulgogi* și nu mai știu ce altceva. Nu cred că sunt făcută pentru aventuri gastronomice. De fapt am ales locul ăsta pentru că aici nu vine nimeni din biroul meu.

— Data viitoare o să-mi pun pe cap un sac cu două găuri pentru ochi.

Ea râse.

— Nu mă lua peste picior. N-ar trebui să mă enervez atâta, dar...

— Știu, ai avut o perioadă grea. Îmi amintesc. Pot să-ți recomand eu ceva? Am încercat deja cel puțin o dată toate felurile din meniu. Îți promit că nu va fi nimic exotic.

— Bine. T ce iei?

— *Pibim-bap*. Este orez cu ouă, carne, fasole verde, o grămadă de mâncare. Un pic cam iute, dar bun.

— Iau și eu.

Privi cu interes meniul. Era scris în caractere hangul, dar alături era și transliterația în caractere latine.

— Ce-i aia *myolci*?

— Pește în sos dulce.

— Bah!

— Nu, este vechiul contrast între dulce și sărat. Nu-i deloc rău.

— Dar asta ce e, *phim-bop*?

— *Yonppuri*. Rădăcină de lotus în sos dulce. Ajută la stingerea focului.

În timp ce așteptau să fie serviți, Tony află că Anne era de trei luni în Coreea, cu misiunea de supervisor al operatorilor.

— M-au avansat când eram încă în Statele Unite și m-au adus imediat aici. Este prima dată când am persoane în subordine și nu-mi prea place. Nu știu cum să mă comport. Mă simt mai bine când lucrez la computer. Se vede că nu sunt făcută pentru lucrul în echipă... și mai ales să conduc.

Nu e il moment migliore pentru imparate la direzione aziendali—convenne lui.

Mâncară pe îndelete. Amândoi știau să folosească bețișoarele.

Tony își înăbuși pornirea de a vorbi despre avioane. Vorbiră despre Coreea, despre ce văzuseră și ce nu văzuseră.

— Munca asta m-a absorbit de tot, zise la un moment dat Anne. Când ne-am cunoscut, atunci, la demonstrație, era a doua oară că ieșeam în oraș. Prima dată am fost la Palatul Kyongbok. Apoi nimic, după începutul lui octombrie.

— Anne, când ne vom retrage în State, te vei întoarce și tu, și atunci vei regreta că nu ai văzut mai multe. Țara asta este frumoasă. Eu am făcut un pic pe turistul, încă de când am sosit aici, și nu am văzut nici măcar jumătate din câte aș fi dorit să văd. Bucătăria, arta, arhitectura...

— Ciudat. Credeam că piloții de pe avioanele de luptă iubesc numai zborul și băutura.

Tony se simți atins.

— Îmi plac și mie, dar nu zbor în fiecare zi și nu mă îmbăt în fiecare seară. Unchiul Sam mi-a plătit drumul până aici și nu am prea multe de făcut, când nu zbor. Profit din plin pentru a încerca să înțeleg țara și cultura ei, măcar un pic.

— Ai dreptate — zise ea. Dar cred că aș avea numai dubii dacă mă gândesc ce să explorez.

— Am impresia că îți lipsește doar exercițiul. Săptămâna viitoare am o zi liberă. Merg să vizitez un fort vechi, la sud de oraș. Poți să vii cu mine. Are câteva mii de ani.

— Am atâtea de făcut în perioada asta. De obicei petrec sfârșitul de săptămână la birou.

— Atunci, când termini lucrarea asta și o predai.

— Nu e o lucrare cu termen. Noi facem numai muncă de rutină.

— Atunci ia-ți o zi liberă și mergem împreună la fort. Nu e prea departe și cineva din escadrilă mi-a zis că e și un restaurant bun în zonă.

— Ai dreptate. Ar trebui să văd și eu un pic țara asta. Se poate să-mi placă mai mult decât aș fi crezut.

— Și o să-ți placă mai mult ca sigur.

16 Vibrații

10 noiembrie. În preajma ZD, Coreea de Sud

Din înaltul unei coline de pe care se vedea întregul model la scara 1:1, al unui oraș coreean, în după amiaza aceea generalul Chang asista la un exercițiu de asalt urban, care acum se apropia de punctul crucial.

La urechile generalului, care urmărea grupa croindu-și drum în sat, ajungeau suntele armelor ușoare și exploziilor de grenade. Îndreptă binoclul către plutonul întâi, care avansa de-a lungul unei străduțe strâmte.

Da, acesta era cel mai bun mod. O grupă de acoperire în spate, care trăgea împotriva posibilelor poziții ale inamicului, în timp ce a doua grupă fugea înainte, pentru a ajunge la casa următoare. Soldații se lipiră de pereții casei,

doi oameni aruncară grenade pe ferestre și ușă. Chang zâmbi văzându-și soldații alergând înăuntru în timp ce fumul exploziilor abia începuse să iasă. Așa. Să ataci inamicul imediat, înainte de a-și reveni.

Fără să lase binoclul, zise:

— Notează. O recompensă pentru plutonul întâi. Să dai tuturor două zile de liber.

Aghiotantul său, ghemuit lângă el cu hârtii și creioane la îndemână, se grăbi să noteze ordinul, adăugând un nou rând pe pagina a zecea de notițe privind numai acel exercițiu. Generalul părea predisus la generozitate. Pentru recruții Coreei de Sud, două zile libere erau un lux aproape neuzit. În cazarmă se va face o petrecere, în seara aceea, și popularitatea generalului Chang, soldat între soldați, va crește ulterior.

Chang se uită la cealaltă grupă de asalt. Și aceasta înainta bine deschizându-și drum cu grenadele. Focul începea să descrească, până ce împușcăturile încetară.

— Tango Unu Cinci, aici Tango Unu Unu, se auzi o voce din radio.

Chang luă microfonul:

— Vorbește, Tango Unu Unu. Aici Tango Unu Cinci.

— Obiectivul a fost cucerit. Repet, obiectiv cucerit.

— Recepționat. Adunați-vă în piața centrală. Vin și eu. Terminat.

Îi întinse microfonul aghiotantului, se ridică, își aranjă uniforma și se îndreptă către jeep. Era satisfăcut. Lecția respectase perfect timpii: satul fusese curățat de ipotetici nordcoreei în mai puțin de trei sferturi de oră.

Iarna se apropia. În curând va ninge. Zâmbi. La oraș, mulți se plâneau de iarnă, de vântul înghețat și de zilele scurte. Dar pentru țărani iarna era un anotimp mult așteptat, cu bucurie, era posibilitatea de a se odihni după zilele interminabile petrecute pe câmp și în orezării. Lui Chang îi plăcuse întotdeauna iarna.

Jeepul său, cu antena radio care tăia aerul, încetini și opri în fața companiei adunată în piața satului.

— Atențiune! Drepti!

Compania D din Batalionul întâi reacționează ca un singur om.

Chang se ridică și le restituie salutul. Se adresează căpitanului care comanda Compania D.

— Excelent, căpitane. Oamenii dumitale par foarte bine antrenați.

— Mulțumesc, domnule. I-am făcut să muncească foarte mult în ultimul timp.

Chang știa că era adevărat. Toate unitățile diviziei sale făcuseră antrenamente intense. Lucru de înțeles, dat fiind haosul care domnea în țară. Armele erau în ordine și oamenii păreau foarte hotărâți să lupte. În acel

moment, Chang luă decizia. Compania D va conduce coloana care va intra în Seul.

Îl studie pe căpitan cu coada ochiului. Omul acela avea note foarte bune în dosar. Oamenii lui îl iubeau și aveau încredere în el. Și printre ofițerii Batalionului întâi era cunoscut ca un fanatic susținător al pumnului de fier. Exact ce-i trebuia lui Chang.

— Foarte bine, căpitane. Acum, dă-le liber. Și spune-le că și-au câștigat două zile de vacanță.

Văzu primele rânduri zâmbind orgolioși și înțelese că găsise un alt grup de oameni gata să se bată pentru el la momentul necesar.

— Companie! Încolonarea pe două rânduri și direcția cazarma.

— Căpitane.

— Da, domnule?

— Să vii să bei ceva cu mine, în seara asta. Avem ceva de discutat, eu și dumneata. Te aștept la șapte punct.

Omul era încântat.

— Am înțeles! Domnule general, sunt onorat.

Generalul Chang îi restituie salutul și se îndreptă către jeep. Îi mai rămăneau destule unități de vizitat până seara.

14 noiembrie. Baza Yongsan, Seul

McLaren, de la fereastră, vedea norii de gaze lacrimogene care pluteau pe deasupra orașului, la nord de poziția lor. Dacă politicienii de la Seul speraseră că frigul va pune capăt demonstrațiilor, fuseseră prea optimiști, reflectă el cu amărăciune. În loc să se stingă, demonstrațiile se extindeau în toată Coreea de Sud. Din rapoartele care îi parveneau, mare parte dintre principalele orașe industriale - Pusan, Taegu și Taejon - erau în aceleași condiții.

Natural, mare parte din situație era de imputat sancțiunilor comerciale americane și europene. Cumpărătorii străini începuseră să anuleze contractele încă înainte ca sancțiunile să intre în vigoare, pentru că nu voiau să devină stăpânii unor mărfuri pentru care trebuiau plătite apoi taxe mai mari și eventual să nu le poată vinde, după ce sancțiunile vor fi intrat în vigoare. Din câte știa McLaren, singurii care aveau de câștigat din această afacere erau avocații în comerțul internațional, pe care ambele părți îi chemau acum în ajutor.

Desigur, sancțiunile nu erau îndreptate împotriva muncitorilor sudcoreeni. Puternicul șomaj era pentru Coreea doar o amintire a trecutului, dar acum mai mult de zece la sută din forța de muncă ajunsese în stradă. Și procentul continua să crească. Conform previziunilor guvernului, la începutul lunii decembrie cifra va fi ajuns la douăzeci la sută.

Rezultatul era previzibil, dar lui McLaren nu-i făcea nici o plăcere că îl prevăzuse. Muncitorii care, mulțumită interesului Congresului SUA, pierduseră locurile de muncă, acum se aliau cu extremiștii. Și protestele căpătau progresiv o notă anti-americană. În ultimele două săptămâni, șaisprezece oameni ai lui McLaren ajunseseră la spital după ce fuseseră agresați de manifestanți, și el fusese obligat să interzică permisiile. În consecință, moralul oamenilor săi era din ce în ce mai scăzut. Coreea era oricum o țară de neînțeles pentru marea parte a soldaților americani trimiși acolo, iar să-i țină închiși în cazărmi înrăutățea situația.

McLaren înjură în sinea lui. Singurul lucru care mai lumina gândurile astea negre era tentativa sa de sabotare a retragerii forțelor armate. Pentru început, lăsase să se adune pe biroul său corespondența normală de administrație. Peste câteva zile avea să le trimită aproape pe toate la expeditorii lor, cu cererea de a face minuscule schimbări. Și colaboratorii săi rămăseseră la început cu gura căscată de chestia asta, dar apoi adoptaseră imediat aceeași manieră de lucru. Nu fusese obligat să spună nimic, dar acum toți făceau ca lucrurile să fie cât mai complicate. Îți venea de-a dreptul să râzi. Luni de zile se chinuise să organizeze un grup capabil să lucreze în grabă și bine, și acum subalternii săi făceau proba unei abilități de a face imposibil ceea ce mai înainte era o simplă chestiune de administrație. Printre altele, avea un bun aliat, pe amiralul Simpson. Documentele care reușeau să iasă din labirint aici, în Coreea, de obicei se întorceau de la Washington cu ștampila NESATISFĂCĂTOR.

Doamne! Probabil oasele lui George Patton se răsuceau în mormânt. McLaren zâmbi. Dacă Patton ar fi ajuns în aceeași situație, ar fi intrat în arhive cu un lansator de flăcări și ar fi ars toate hârtiile în cea mai mare viteză posibilă.

Se așază din nou la birou. De obicei masa era goală, dar acum era acoperită cu hărți și hârtii. Pentru un moment fuse tentat să arunce totul la coș, dar apoi luă un documento la întâmplare: «ultima propunere de ordine de transfer pentru batalionul de tancuri din Divizia a doua». Începu să citească, notându-și mintal din când în când câte ceva. Era un plan bun. Comandantul batalionului găsite un mod de a economisi două săptămâni față de timpul normal prevăzut pentru a duce tancurile în Statele Unite. McLaren își notă să recompenseze pe acel comandant pentru ingeniozitatea sa, apoi scrisese: "Nu este aprobat – Să se schimbe" pe prima foaie. Îl puse în vârful grămezii de hârtii. Luase deja câteva decizii. Ofițerii care prezentau planuri bune vor fi tratați normal, dar va avea grijă să le dea puncte la evaluările anuale. Dar nu va accepta lucrările lor. Evident, în materie de planuri totul trebuia să fie perfect, și dacă vreunul din Congres va avea dubii și va trimite pe cineva să

cerceteze de ce se mișcă atât de încet lucrurile, nu va putea găsi nimic de reproșat. Dar McLaren nu dorea să ruineze cariera ofițerilor tineri și promițători doar în scopul de a-și păzi spatele.

Dacă va fi vreo urmare, McLaren urma să plătească personal. Oricum, nu ar fi fost prima oară că ar fi terminat în carantină pentru faptul de a nu fi ascultat de armată sau de birocrații din Congres. McLaren zâmbi, amintindu-și acele cazuri.

Prima oară fusese o comisie de evaluare a tacticilor, în care îl numiseră când era încă în convalescență, după ofensiva Tet, în '68. În raport, McLaren criticase tendința de a se baza numai pe bombardament pentru a compensa insuficiența patrulilor și micilor unități. Între altele, acuzase Washingtonul de interferențe în operațiile pe teren. Asta îl adusese în spatele frontului, într-o unitate de antrenament, pentru patru ani. Apoi fuseseră criticile sale la tentativa Administrației de formare a unei Forțe rapide de desfășurare: un amestec de unități care nu era nici rapid, nici foarte ușor de dislocat și care nici nu avea prea multă forță. McLaren ajunsesese pentru un an la Pentagon, la biroul Personal și Recrutare, înainte ca o nouă Administrație să-i încredințeze o comandă operativă.

McLaren zâmbi. De data asta era băiat cuminte de multă vreme. Venise momentul să facă un pic de haos. Căci cariera sa ajunsesese la culmea posibilă. Nimeni nu l-ar fi numit comandant suprem al forțelor din Europa. Îi lipseau finețele diplomatice necesare pentru acel post. Și nici comandantul șefilor statelor majore nu ar fi fost numit. Coreea era maximul, și Coreea îi era suficientă. În calitatea sa de comandant al Armatei a opta, McLaren comanda circa 700 de mii de oameni: aproape cât întreaga armată a Statelor Unite. Și acum Congresul voia să-i ia toate astea, să-l retragă din peninsula coreeană? Ei bine, domnul Congres trebuia să aștepte mai mult decât ar fi crezut.

Zâmbind, McLaren se întoarse la treaba sa, să arunce pietre în angrenaje.

17 noiembrie. Periferia sud-est din Seul

Când Tony Christopher ciocăni la ușa Annei, era ora fixată pentru întâlnire. Nici nu fusese greu să fie atât de punctual, așteptase în mașină mai mult de un sfert de oră.

Anne Larson deschise ușa și făcu un pas înainte. Era îmbrăcată cu o haină elegantă din piele, cu un guler înalt care îi scotea în evidență părul roșcat și pielea strălucitoare.

— Salut — zise el, zâmbind. Ești gata?

Fata se roti ca o prezentatoare de modă și zâmbi și ea.

— Sigur. E departe locul acela?

— Nu, doar vreo douăzeci de kilometri.

Coborâra scările. După ploaia care căzuse în cursul nopții, treptele exterioare erau un pic alunecoase. Tony întinse brațul, dar fata nu băgă de seamă gestul și se sprijini pe balustradă. "Trebuia să-mi închipui" își zise el.

Îi arătă mașina lui, parcată la mijlocul clădirii. O Hyundai cu patru uși, veche și rablagită, care trecuse de la un pilot la altul, pe măsură ce erau înlocuiți și veneau întăriri. În ciuda eforturilor lui Tony din ziua precedentă, numai strălucitoare nu era.

Ajunseră la portiera din dreapta și Tony vru să deschidă.

Anne protestă:

— Hei, sunt majoră. Reușesc să deschid o biată portieră de mașină.

Tony roși.

— Las-o baltă, Tony. Doar că nu mă așteptam la așa ceva de la un pilot de luptă.

Se aplecă pentru a intra în Hyundai.

În timp ce aștepta să intre în trafic, Tony se gândi la următoarele mișcări. Micul reproș al Annei îi arăta că se comporta ca un băiețas.

Partea proastă era că el voia să lase o impresie bună, și nu știa cum.

O privi pe Anne, care ședea liniștită. Ea zări ochiada lui, îi zâmbi, dar nu zise nimic.

— Sper să-ți placă locul. Există o panoramă extraordinară și istoria sa e foarte interesantă.

— Îmi va plăcea cu siguranță.

Tony continuă să vorbească, acum că găsisese un subiect puțin compromițător.

— Am citit ieri istoria Muntelui Namhan. De mai mult de două secole nu mai este locuit, dar coreenii au început să-l fortifice acum două mii de ani.

— Două mii de ani! Pariez că în acele timpuri strămoșii noștri se îmbrăcau încă în piei de animale și fugeau din fața soldaților romani. Și este încă în picioare!

Din acel moment totul fu mai ușor. Găsiseră un subiect de discuție, istoria Coreei și a locului pe care mergeau să-l viziteze.

Ieșind din suburbiile Seulului, începură să zărească Muntele Namhan, la stânga lor. În vârf se zăreau câteva construcții de formă regulată și asta, dat fiind depărtarea la care încă se aflau, indica faptul că erau enorme.

Din fericire, drumul nu se termina la poalele muntelui, ci urca până în vârful lui. În timpul urcușului, Anne se întoarse să vadă panorama Seulului din spatele lor și îi povestea lui Tony despre ea, el fiind obligat să-și vadă de volan.

Se opriră într-o parcare. Chiar dacă ziua era friguroasă, nu bătea vântul

foarte tare. Adierea care se simțea îi împinse să se adăpostească în spatele pereților de piatră ale construcției antice.

Afișul scria CASTELUL NAMHAN, sau, în coreeană, "Namhansan-song". Nu era un castel în sensul celor europene, cu bastioane, turnuri și punți care se ridică. În locul acestora erau doar ziduri imense din piatră care mergeau în linie mai mult sau mai puțin dreaptă. În anumite puncte erau înalte de șase metri.

Poate se putea defini mai bine o "fortăreață", din cauza grosimii și a dimensiunilor. Lui Tony, Namhansan-song îi aminti de zidul chinezesc, adus în jurul unui singur munte. Într-un centru turistic primitiv și încălzit găsiră pliante și se apucară să citească cu voce tare, pe rând, descrierea celor mai interesante locuri, pentru a hotărî ce trebuie să viziteze mai întâi.

Tony era neliniștit de dimensiunea fortului. Cărticica zicea că are o lungime de opt kilometri, și Anne părea că intenționează să-l viziteze pe tot. Apoi entuziasmul fetei îl cuceri și pe el. Apropiindu-se de ruine, se luară de mână.

Vechile porți erau deschise. Când ajunseră lângă ele, Anne lăsă mâna lui Tony ca să vadă mai bine zidurile. Erau făcute din pietre de formă regulată, dar Tony și Anne n-ar fi putut spune dacă aveau două sute de ani sau două mii.

Pe suprafață erau totuși niște găuri care păreau destul de noi.

— Trebuie să fie din timpul războiului din Coreea, Anne. Probabil fortul a fost ocupat în timpul bătăliei pentru Seul.

— Ce rușine, zise ea suspinând. Locul ăsta, vechi de mii de ani, ruinat de proiectile.

— Nu cred că fortăreața s-a ofensat, Anne. Amintește-ți că niciodată nu a fost gândită pentru a deveni un monument. A fost construită pentru război. Patruzeci de ani reprezintă o simplă clipire pentru acest loc.

O luă din nou de mână și intrară.

La început urcară pe zidul de pe care se vedea Seulul. Ghidul spunea despre acea panoramă ca despre una din frumusețile din Namhansan-song, și nu exagera deloc. De sus se vedea întreaga vale a fluviului Han.

Pentru mult timp, priviră panorama. Nici unul n-ar fi vrut să mai plece de acolo. Dar, când începură să simtă frigul pentru că se ridicase un vânt subțirel, Tony se alătură Annei și o luă de mijloc. Ea zâmbi și se strânse de el.

Merseră de-a lungul zidurilor, repede, ca să se încălzească. Minunându-se de fiecare dată, citiră plăcile pe care era scrisă istoria muntelui și caracteristicile sale arhitectonice. Tony încercă în van să citească textele în coreeană și asta îi distră îndelung.

Deodată se treziră la locul de unde începuseră călătoria. Erau obosiți, dar încântați.

În timp ce încercau să iasă cu mașina din parcare, Tony se declară mulțumit că avusese acea idee de a vizita muntele.

— Mulțumesc că m-ai invitat, Tony. Unde mergem data viitoare?

— Într-un loc și mai minunat.

20 noiembrie. Seul

Generalul Chang stinse țigara într-o scrumieră și privi împrejur, alene, în încăperea suprapopulată, pentru a-i privi în ochi pe ofițerii prezenți. Nimeni nu-i evită privirea. Cu un semn de hotărâre în sinea lui, Chang își zise: "Acum nu vor mai da înapoi; pot să mă încred în ei".

Conspiratorii se adunaseră în sălița din spate din casa pentru *kisaeng* a lui Han Chung Kak. Era o acoperire bună. Nimeni nu ar fi suspectat că un ofițer hotărâ să petreacă momente frumoase alături de cele mai frumoase fete din Seul.

Dar generalul Hahn îl asigurase că guvernul nu avea nici cea mai mică suspiciune. Birocrații tremurau pentru fiecare umbră, venită de la dreapta sau de la stânga, dar nu aveau informațiile detaliate necesare pentru a înăbuși tentativa sa de puci. Și nu le vor avea niciodată, dat fiind că Hahn elimina toate rapoartele compromițătoare care veneau de la siguranța militară.

Ultimele instrucțiuni pentru Planul de purificare, numele de cod pe care îl adoptaseră pentru puci, erau lucruri la care trebuia să gândească. Aproape toate amănuntele fuseseră puse la punct. Cei zece ofițeri prezenți în săliță erau doar o parte din grupul său. Ei urmau să transmită instrucțiunile celorlalți participanți la lovitura de stat.

Chang era încântat de rezultate. În mai puțin de o lună reușise să recruteze ofițeri din majoritatea comendurilor forțelor armate sud-coreene. În câteva săptămâni, Republica Coreea se va trezi cu o nouă conducere politică și militară: persoane care urmau să salveze țara din haos.

— Momentul acțiunii a sosit, domnilor.

Afirmația îi surprinse. Primul care vorbi fu colonelul Min.

— Generale, ești sigur că suntem gata? A trecut numai o lună de când ne-am hotărât. Nu pierdem dacă ne grăbim să aruncăm zarurile?

Câțiva dintre cei prezenți fuseră de acord. Se așteptau la o revoluție mai liniștită.

— Domnilor, de ce așteptăm, de aia riscurile vor fi mai mari. Până acum, prietenul nostru Hahn a reușit să țină departe de urmele noastre câinii guvernului, dar fiecare zi care trece mărește riscul ca aceștia să ne adulmece mirosul.

Hahn încuviință.

Chang continuă:

— Pe de altă parte, domnilor, națiunea noastră se apropie rapid de sfârșit. Dacă mai așteptăm mult, nu vom mai avea o națiune de salvat.

Era o afirmație un pic exagerată, dar aproape adevărată. Toți ofițerii prezenți în sală erau înspăimântați de viteza cu care se prăbușea stabilitatea economico-politică a Coreei de Sud. Mare parte din cartelurile industriale - *chaebol* - ale țării erau îngenunchiate de combinația dintre greve și sancțiunile comerciale. Lmuncitori de orice tip, specializați sau nu, cădeau în masa de manevră a studenților extremiști. Mișcările de stradă erau în toată peninsula și se părea că poliția nu le mai putea opri. Fuseseră mii de morți, mii de răniți, și alte mii de persoane erau în "detenție preventivă". Se spunea că mulți recruți dezertaseră și își pusese la dispoziția demonstranților armele.

Coaliția de la guvernare părea a fi pe marginea prăpastiei. Liderului opoziției voiau mai multă putere; putere pe care nu o cuceriseră la urne și pe care majoritatea nu înțelegea să le-o acorde. De săptămâni Adunarea Națională era imobilizată în meschine manevre politice, în timp ce în stradă criza era din ce în ce mai gravă.

Chang le reaminti situația și întrebă:

— Este vreunul care nu crede că e bine să acționăm în grabă?

Se întoarse către Min.

— Ai dreptate, Chang. Nu avem altă alegere.

Toți ceilalți încuviințară.

Chang vorbi rar:

— Vă mulțumesc, domnilor. Știu că este un risc extrem, dar îmi cunoașteți reputația de jucător de noroc.

Toți zâmbiră. La Academie, Chang avusese întotdeauna faima de a risca mult, dar și aceea de a câștiga întotdeauna.

Chang luă din mapă o hartă.

— Cheia este una singură, prieteni. Viteza. Cu cât acționăm mai repede, cu atât mai puțin timp vor avea politicienii pentru a reacționa. Adevărat?

Toți încuviințară.

— De aceea trebuie să ne mișcăm cu viteza fulgerului pentru a decapita actualul regim. Nu există altă posibilitate. E de ajuns să luăm frâiele guvernului aici la Seul și restul țării ne va asculta.

Descriindu-și planul, Chang puse degetul pe capitală.

O coloană constituită din unități alese, din Divizia a patra, trebuia să părăsească ZD pentru a ajunge la Seul de-a lungul Marii șosele de aprovizionare. Generalul Hahn trebuia să furnizeze documentele necesare pentru a depăși punctele de blocaj din liniile de spate. Odată pătrunse în capitală, unități speciale de asalt urmau să-l captureze pe președinte și

întregul Consiliu de miniștri, să ocupe palatul Adunării Naționale și cartierul general al forțelor armate. Hahn și tovarăși săi din Comandamentul siguranței militare urmau să le împiedice pe "beretele negre" - forțele speciale ale guvernului - să intervină înainte de căderea acestor obiective.

Instalat la Casa Albastră, Chang urma să transmită națiunii o proclamație în care ar fi anunțat căderea guvernului și ar fi promis o întoarcere rapidă la ordine și la prosperitate. Acesta ar fi fost semnalul pentru restul conspiratorilor, care ar fi arestat pe ofițerii lor superiori și ar fi preluat comanda unităților lor. Cu un pic de noroc și o bună alegere a timpilor, elita guvernativă s-ar fi găsit în fața faptului împlinit.

Chang termină de vorbit și se așează. Ceilalți continuă să privească harta, urmărind cu degetul mișcările complexe necesare pentru a duce la îndeplinire lovitura de stat. După câteva momente se așezară și ei. Pentru toți vorbi Hahn.

— Se poate face.

Chang zâmbi. Ai lui erau gata.

24 noiembrie. Baza din Yongsan, Seul

McLaren examina un munte de documente. Ridică privirea și zise:

— Intră!

Aghiotantul său intră în încăpere și salută.

— Trage un scaun, Doug. Și lasă fițele.

Căpitanul Hansen zâmbi și se așează.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule general?

McLaren privi pe fereastră, apoi întrebă:

— Cum merg lucrurile afară, Doug?

— Prost.

Aghiotantul său se încruntă.

— În jurul universității au ridicat baricade și poliția nici măcar nu îndrăznește să se apropie. În schimb, se limitează la a asigura în centrul Seulului o aparență de normalitate.

— Fir-ar să fie!

— Da, domnule general. Dacă lucrurile se înrăutățesc, poate va fi nevoie să ne transferăm la cartierul general de luptă. Cel puțin până se mai liniștesc lucrurile.

McLaren făcu o strâmbătură.

— Nici măcar nu mă gândesc la așa ceva. Sudcoreenii ar interpreta asta ca o probă că ne cărăm. Trebuie să stăm aici la Seul până terminăm retragerea trupelor.

Aghiotantul său abia se abținu să zâmbească. Colaboratorii direcți ai

generalului știau că McLaren folosea toate chichițele pentru a nu asculta ordinul de retragere venit de la Congres. Dar nimeni n-ar fi recunoscut că o știa.

— De acord, Doug. Tie-am chemat pentru că am o chestie pe care ar trebui s-o rezolvi pentru mine. Și trebuie s-o faci repede și în liniște.

Hansen se întreabă ce mai era "chestia" aia a generalului, de data asta. Ultima ceruse o grămadă de timp, multă muncă pe computer și tone de cafea, pentru a-i da de cap. Dar poate așa se câștigau stelele de pe epoleți. În armată se spunea că dacă se prezintă Dumnezeu și dă un ordin și generalul dă un alt ordin, a bine să te rogi ca Dumnezeu să fie milos cum se zice, pentru că generalul nu va ierta sigur.

— Trebuie să treci pe la fiecare comandant principal din ZD. Vorbește în numele meu cu ei și spune-le că vreau să știu imediat - și asta înseamnă imediat - dacă vreo unitate sudcoreeană face mișcări de trupe neautorizate în prealabil de mine.

— Da, domnule general.

— Da, domnule.

Hansen era perplex și nu încerca să se ascundă.

— Și nici unul dintre ofițerii de legătură coreeni nu trebuie să fie la curent cu aceste directive, clar? Este o chestie între mine, tine și comandanții cărora vei duce ordinul. Clar?

— Clar, domnule general.

— Dar din tonul vocii se vedea că nu era deloc clar.

McLaren hotărî să-i dea mai multe informații. În armată nu era la modă ascultarea oarbă.

— Stai, Doug. Chiar și în nebunia mea este o metodă. Chestia care mă îngrijorează este asta. Cu tot haosul care este în țara asta, cred că guvernul va căuta mai devreme sau mai târziu o ieșire și va folosi soldați din forțele regulate pentru a înfrânge demonstrațiile. Ori asta nu putem s-o permitem. Nu vreau să mă scol într-o dimineață și să citesc în ziar despre un alt masacru, făcut de data asta de soldați care măcar nominal sunt sub comanda mea. De asta vreau să fiu informat despre mișcările guvernului, înainte de a se întâmpla așa ceva.

Hansen încuviință.

— Bine. Totuși nu vreau ca ofițerii noștri sudcoreeni să știe că am cerut aceste controale, deoarece raporturile mele cu guvernul sunt cam rigide în aceste zile, pentru a nu spune mai mult. Dacă ar ști că îi spionez, ar deveni și mai băfoși. Și asta nu mi-ar prinde bine.

— Bine, căpitane. Ai ordinele. Întrebări?

— Nu, domnule.

— Atunci, executarea. Noroc.

Hansen salută, se întoarce și plecă să-și îndeplinească misiunea. Avea de parcurs mulți kilometri în următoarele zile.

17

Planul de purificare

8 decembrie. Autostrada 37. Coreea de Sud

Chang se afla într-unul dintre transportoarele care înaintau spre Seul.

Acum avea de împlinit o misiune, alături de cei trei mii de oameni care îl urmau.

Chang își îndreptă spinarea când transportorul depăși un blocaj, la câteva sute de metri de Sonu. Strada era închisă de baricade și de amplasamente de mitraliere protejate de saci cu nisip. Ajunseseră la postul de blocaj al forțelor de siguranță.

Ordonă șoferului să oprească. Adjunctul cu comunicațiile deja transmitea coloanei să se oprească. Chang coborî agil din transportor. Scoase din buzunar ordinele false de drum și se îndreptă către blocaj ca să vorbească cu locotenentul din forțele speciale care comanda blocajul stradal.

8 decembrie. Baza din Yongsan, Seul

Sonera telefonului îl trezi brusc pe McLaren, care, înăbușindu-și o înjurătură, se ridică din pat. Se culcase târziu pentru că dorise să controleze planurile următoarei aplicații. Căută pe pipăite telefonul.

— McLaren.

— Îmi pare rău că vă trezesc, domnule general. — Era Doug Hansen. — Dar mă tem că a apărut o situație îngrijorătoare.

McLaren privi cadranul fosforescent al ceasului. Abia trecuse de ora două.

— Spune înainte.

Simți că Hansen își înăbușea un căscat.

— Abia am primit comunicarea unuia din comandanții noștri de batalion, din ZD. Unul din posturile sale de control raportează că a văzut trupe sudcoreene părăsind bazele lor pentru a se îndrepta spre sud. Regimentul 12 mecanizat. Face parte din Divizia a patra infanterie comandată de un anumit general Chang. Și nu este vorba despre un transfer autorizat, domnule general.

McLaren aruncă cât colo păturile și coborî din pat, încercând apoi să-și tragă pantalonii.

— Când au plecat, Doug?

— În urmă cu vreo două ore. A trecut un pic de timp până mi-a ajuns raportul...

Hansen părea că se scuză.

— Doamne, Doug. La ora asta ar putea fi deja la jumătatea drumului către Seul.

— Da, domnule.

McLaren începu să se încheie la cămașă.

— Bine, Doug. Sosesec în două minute în sala de operațiuni. Am nevoie de toate informațiile pe care le găsești despre regiment și despre Chang. Înainte de a-l spurca cu insulte pe nemernicul ăla de Park, vreau să știu despre ce vorbesc.

Fir-ar să fie! Avertizase guvernul sudcoreean să nu-i vină în minte ideea de a folosi forțele armate împotriva demonstranților. Dar se părea că hotărâseră să nu țină seama de avertismentul lui. În acel moment, putea doar să speră că un telefon în miez de noapte către șeful statelor majore sudcoreene ar fi fost suficient ca să-i facă să retragă trupele înainte de a fi început să tragă.

McLaren aprinse lampa de pe noptieră și se privi în oglindă. Trecându-și mâna pe obraji, simți barba lungă. Eh, nu avea timp să se radă. Îmbracă vestonul și ieși.

Sala operativă a Armatei a opta era deja plină de ofițeri adormiți care se călcau în picioare unii pe alții. McLaren se urcă pe podium și-l căută pe Hansen. Doamne, ce grădina zoologică.

Îl zări. Adjunctul său vorbea la telefon, în colțul opus al încăperii. Se îndreptă către el, răspunzând cu un semn scurt din cap salutarilor ofițerilor.

Văzându-l pe McLaren, Hansen lăsă jos telefonul.

— Bună ziua, domnule general.

Îi întinse un teanc de foi.

— Astea sunt informațiile de care dispunem asupra generalului Chang; la centrală așteaptă să contacteze pe generalul Park, acasă la el. Nu este la cartierul său general.

Nu era la cartierul general? Ciudat. Dacă guvernul sudcoreean era în curs de desfășurare a unei importante acțiuni militare, ar fi fost de așteptat ca șeful statelor majore să fie la biroul său, chiar și în miezul nopții. McLaren își notă să clarifice mai târziu aspectul acesta. Acum avea griji mai importante.

Aruncă o privire pe hârtiile despre Chang.

— Zi-mi ceva repede despre ăsta. Cum este?

— Este un bun soldat, domnule. Un tip tare, chiar și pentru coreeni. A luptat în Vietnam, era căpitan.

McLaren încuviință. Văzuse personal sudcoreeni care luptaseră în

Vietnam. Se comportaseră bine. Chiar foarte bine.

— Și ideile sale politice, Doug?

— Un adevărat vultur, domnule general. Exact tipul de persoană pe care l-ar alege pentru a trage în demonstranți.

Din bine în mai bine.

— Caută-l pe Park. Fă-mi legătura îndată ce răspunde. Nu intenționez să-l las să se scoale din pat.

McLaren se îndreptă către biroul său. Nu dorea ca toți să asculte insultele pe care le va adresa unui general sudcoreean cu patru stele.

Trecură vreo trei minute înainte ca Park să răspundă.

— Bună ziua, domnule general McLaren. Presupun că mi-ați telefonat pentru un motiv întemeiat.

Park părea obosit și iritat.

— Foarte important, domnule general.

McLaren strânse din dinți pentru a nu exploda.

— V-am sunat ca să aflu ce mama dracului credeți că faceți, dumneavoastră și guvernul dumneavoastră.

Park nu înțelese.

— Cum? La ce vă referiți, domnule general McLaren?

— Mă refer la regimentul mecanizat pe care l-ați chemat la Seul chiar acum, generale Park. Regimentul care s-a mișcat fără autorizarea mea. Iată la ce mă refer.

Pentru câteva secunde, telefonul rămase mut. Într-un târziu Park continuă:

— Domnule general McLaren, vă rog să mă credeți. Nu cunosc nimic despre această mișcare de trupe.

Fir-ar... Părea sincer, și asta explica de ce era acasă și nu la cartierul său general.

— Acel regiment putea primi ordin de la un alt membru al guvernului?

Park răspunse fără ezitare.

— Nimeni altcineva nu are autoritate pentru a mișca trupe din ZD. Și înainte de a o face, aș fi vorbit cu dumneavoastră, domnule general.

— Atunci ce mama dracului fac, generalul Chang și oamenii săi?

— Chang? — zise încet Park. Generalul Chang? Îl cunosc. L-am numit Omul de Oțel. Este unul dintre ofițerii care ne fac griji mari. Se îndreaptă către Seul, o face fără autorizarea guvernului și fără ca acesta s-o știe.

McLaren înțelese pe loc.

— Aha! Vrea să dea o lovitură de stat.

— Da. Cred că aveți dreptate.

McLaren auzi fășăituri: la celălalt capăt al liniei, Park se îmbrăca în grabă.

— Vă rog să mă scuzați, domnule general McLaren, dar trebuie să mă

ocup de siguranța țării mele. Trebuie să-l înștiințez pe președinte și pe comandanții forțelor speciale. Vă voi contacta când va fi fost totul terminat.

Park închise; telefonul lui McLaren rămase mut. Îl lăsă și el în furcă și se îndreptă către ușa care dădea în sala operativă.

— Doug! Ordonă tuturor comenduirilor americane să intre în alarmă, începând cu acest moment!

Hansen studia o hartă a zonei Seulului.

— Și sudcoreenii, domnule general? Dăm alarma și lor?

— Nu. Numai oamenilor noștri. Cel puțin pentru moment.

Eram imposibil să-și dea seama câte alte unități vor fi fost implicate în lovitura de stat. Și McLaren nu dorea să-i arate lui Chang și tovarășilor săi că fuseseră deja descoperiți.

Privi ceasul de pe perete. Park avea cel mult o oră și jumătate pentru a opri regimentul lui Chang înainte de a ajunge la Seul. Spera să fie suficient.

8 decembrie. Cazarma forțelor speciale, Seul

Când automobilul negru de reprezentanță se opri la semafor, generalul Hahn își scoase pistolul de la subsuoară, controlă încărcătorul și îl puse la loc. Privi către adjunctul său, maiorul Yi.

— Aveți documentele?

Yi îi făcu semn către mapa de pe scaun, între ei.

— Sunt aici, domnule. Ordinele de arest, autorizații, tot.

Hahn făcu un semn de încuviințare. Când automobilul porni din nou, întoarse capul pentru a privi înapoi. Camionul care îi transporta pe oamenii săi de la Comandamentul de siguranță era în spatele lor, iar străzile Seulului erau aproape goale. Se aflau la puține minute de drumul către marea cazarmă a forțelor speciale, Corpurile din capitală.

Odată intrați în cazarmă, el și oamenii lui îi vor fi arestat pe ofițerii cu gradele cele mai înalte, sub falsa acuzație de organizare a unui complot împotriva guvernului. Și, punând la centrala telefonică a cazarmii câțiva soldați din Comandamentul siguranței "fidei", cererile de ajutor ale guvernului ar fi ajuns la un punct mort.

Hahn zâmbi. Planul lui Chang era simplu și eficient. În timp ce Hahn, cu acuzația de tentativă de lovitură de stat, elimina ofițerii fideli guvernului, adevărații rebeli vor fi intrat în Seul fără dificultăți. Sub acoperirea unui puci fals, Chang ar fi dat unul adevărat.

Dar când cotiră după ultimul colț, Hahn nu mai zâmbi. Cazarma forțelor speciale era iluminată toată. Camioane pline cu beretele negre cu armele în mâini continuau să iasă prin poarta principală și se îndreptau către nord, către periferia orașului. Ajunsese prea târziu. Ceva sau cineva avertizase guvernul.

Pentru câteva clipe, Hahn fuse tentat să renunțe la misiune, dar știa că era prea compromis ca să se poată salva. Mai bine să continue, cu speranța că va elimina cât mai mulți ofițeri era posibil, pentru a ușura intrarea în oraș a lui.

Două santinele în ținută completă de luptă făcură semn automobilului să oprească. Unul îndreptă arma M16 către șofer, iar celălalt - un sergent - se aplecă la fereastra lui Hahn și salută.

— Documentele, domnule.

Soldatul de santinelă fu obligat aproape să strige, pentru a acoperi zgomotul făcut de camioanele care ieșeau pe poartă.

Hahn scoase din buzunarul interior al vestonului legitimația sa. Sergentul o studie la lumina lanternei. Apoi i-o restitui. Băgă capul în habitacul și controlează și automobilul. Yi întoarse capul când lumina îl orbi pentru o clipă. Hahn rămase impasibil, cu ochii închiși.

Sergentul făcu un pas înapoi și salută.

— E în regulă, domnule. Puteți continua.

Hahn încercă să arboreze un aer dezinvolt.

— Ce naiba se întâmplă, sergent? Este un exercițiu?

— Nu prea știu, domnule. Așa sunt ordinele. E posibil să fie noi mișcări de stradă.

Omul își duse nervos mâna spre arma sa și privi către camionul care acum se oprise în spatele mașinii lui Hahn.

Hahn urmări direcția privirii santinelei.

— Poți să-i lași să intre. Sunt cu mine.

Sergentul din forțele speciale își umezi buzele.

— Îmi pare rău, nu pot să-i las, domnule. În noaptea asta, în cazarmă pot intra numai oamenii noștri. Ai dumneavoastră trebuie să rămână afară până când se schimbă ordinul.

— Sergent, sunt un general din Comandamentul de siguranță a apărării și schimb ordinele dumitale. Începând cu acest moment.

— Cu tot respectul, domnule, nu este suficient. Trebuie să vorbiți cu cartierul general.

Sergentul îi arată o construcție în curte.

Hahn îl privi fix câteva clipe. Trebuia oare să-și croiască drum cu forța? Se uită la celălalt soldat. Pe toată durata conversației, acesta nu se mișcase din loc și avea arma îndreptată tot către șoferul lui. Nu era nimic de făcut. Și cu cât pierdea mai mult timp, cu atât îi scăpau mai mulți pești mari din forțele speciale.

Încuviință.

— Bine, sergent. Voi merge să mi se dea această autorizație la care ții atât de mult.

Se întoarse către maiorul Yi.

— Rămâneți aici cu oamenii. Voi trimite pe cineva să vă cheme.

Yi îi adresă o înclinare scurtă și coborî din mașină. Santinelele se dădură la o parte pentru a face loc mașinii și Hahn îl îndemnă pe șofer:

— Să mergem.

Automobilul intră într-o curte mare, luminată de reflectoare puternice și plină de camioane și de soldați care alergau. Hahn văzu că oamenii umpleau transportoarele cu arme grele, inclusiv cu lansatoare de rachete Dragon. Asta îi desluși totul. Beretele negre știau de coloana lui Chang. Nimeni nu se înarmează cu rachete antitanc ca să tragă în studenți.

Șoferul opri în fața unei mici construcții și coborî ca să- deschidă portiera. Hahn coborî, își aranjă bereta și intră în cartierul general al forțelor speciale.

Înăuntru era un balamuc: telefoane care sunau și soldați care alergau. Mulți nici măcar nu purtau uniforme, și după hainele pe care le purtau se vedea că săriseră din paturi în mare grabă. Hahn începu să-și regăsească siguranța de sine. După cum se părea, guvernul fusese alertat în ultima clipă. Asta însemna că nu avea nici un spion în interiorul conspirației. Poate mai era posibil să găsească o ieșire.

Hahn prinse de mânecă un soldat.

— Hei! Unde este ofițerul de serviciu?

Omul îi arătă o ușă în fundul coridorului. Hahn îl lăsă și se îndreptă către acea ușă.

Se trezi într-un birou minuscul, cu un singur om, un locotenent. Tânărul făcu ochii mari când văzu însemnele lui Hahn și puse imediat telefonul în furcă. Avea pungi sub ochi și se încheiase greșit la nasturii cămășii.

— Unde e ofițerul tău comandant? — întrebă sec Hahn, lăsând mapa pe biroul locotenentului.

— Este cu coloana, domnule. Pot să-l chem prin radio, dacă doriți.

Îi arată telefonul pe care tocmai îl lăsase.

Hahn negă din cap.

— Nu e necesar. Trebuie să vorbesc cu ofițerul cu cel mai înalt grad prezent în cazarmă.

Locotenentul păru și mai îngrijorat.

— Păi, cred că eu sunt acela, domnule, general. Toți ceilalți sunt pe drum.

Ce necaz! Hahn nu putea să îndeplinească partea sa din plan. Ce o fi știut, mai exact, guvernul?

— Bine, locotenente. Poate ești în stare să-mi explici ce se întâmplă.

Tânărul făcu o față surprinsă.

— Dar credeam că dumneavoastră știți mai multe ca mine, domnule. Știu doar că generalul Park l-a sunat pe colonelul meu, acum o jumătate de oră, și

i-a spus să ducă pe drumul spre nord toți oamenii noștri și armamentul greu.

Hahn își reluă mapa de pe birou. Inutil să se oprească acolo. Arestarea aceluiași ofițer nu ar fi schimbat cu nimic răspunsul guvernului. În cazarmă, nu făcea altceva decât să se expună la un risc inutil. Trebuia să se întoarcă la cartierul general al Comandamentului pentru siguranță și să-l avertizeze pe Chang că beretele negre îl așteptau. Era posibil să schimbe drumul coloanei, poate.

— Bine, voi vorbi cu comandantul dimitale cu altă ocazie.

Îi răspunse la salut și se îndepărta.

Locotenentul privi câteva clipe ușa care se închisese. Ce se întâmplase oare? De ce un înalt ofițer de la Comandamentul pentru siguranță se prezenta în cazarmă cu un camion de soldați?

Nu era decât un mod de a afla. Ridică din nou telefonul.

— Caporale, fă-mi legătura cu adjunctul generalului Park.

8 decembrie. Ministerul Apărării Naționale, Seul

La capătul celălalt al orașului, Ministerul Apărării Naționale se pregătea în grabă pentru a susține un asediu. Gărzile în uniforme de gală care stăteau de obicei în fața clădirii îndesate, din beton armat, dispăruseră și fuseseră înlocuite cu soldați în uniforme de luptă. Amenajau cuiburi de mitraliere la intersecțiile din jurul clădirii și pe acoperiș. Intrarea principală era acum blocată de transportoare blindate.

Generalul de brigadă Kim Tong-Ki închise telefonul. Privi către superiorul său, generalul Park.

— Domnule, am primit chiar acum o comunicare ciudată de la ofițerul de serviciu din cazarma forțelor speciale.

Park ridică ochii de pe harta pe care o cerceta. Câteva momente mai înainte, camioanele forțelor speciale comunicaseră că ajunseseră pe poziții. Park se întreba până la ce punct se putea încrede în celelalte unități din oraș. Răspunsul cel mai evident era: puțin. Nu se putea ști până la ce punct pătrunsesese conspirația lui Chang.

— Da, spune-mi.

Kim simți profunda preocupare a comandantului său.

— Se pare că un oarecare general Hahn, un om din Comandamentul securității, s-a prezentat acolo cu un camion plin de soldați. Căuta ofițerii de gradul cel mai înalt, și a plecat când a aflat că aceștia erau deja plecați. Asta vă spune ceva, domnule general?

— Chiar nimic. Dar putem să clarificăm imediat.

Park chemă unul din adjuncții săi.

— Caută-l pe generalul Lew în sala operativă și spune-i că trebuie să-l

văd.

Kim încuviință. Lew era șeful Comandamentului securității. Dacă era cineva care cunoștea intențiile generalului Hahn, acela era Lew.

Șeful Comandamentului pentru Siguranță era un om de statură joasă, musculos. Știrea pe care i-o dădu Kim îl lăsă perplex, așa cum îl lăsase și pe generalul Park. Clătină din cap.

— Nu. Nu l-am trimis acolo. Ba chiar l-am căutat de mai multe ori în ultima oră. Este unul din cei mai buni oameni ai mei, și doream să-l pun în alarmă.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Care este ultima poziție a coloanei rebele?

— Zece kilometri la nord de ultimele districte. Acum zece minute a depășit unul din posturile noastre de blocaj.

Generalul Park și statul său major hotărâseră să nu dea alarma posturilor de control de pe Marea cale de aprovizionare. Nici unul dintre acestea nu era în stare să se apere împotriva a trei mii de soldați de asalt ai lui Chang. Cel mult puteau să întârzie câteva minute înaintarea sa, dar exista riscul să nu mai poată apoi pune în funcțiune cursa pe care i-o întinseseră lângă Seul.

Park se gândi un pic cum evoluaseră lucrurile. Dacă nu primea mesajul lui McLaren, Hahn și oamenii săi ar fi intrat în cazarma forțelor speciale înainte ca Chang să ajungă în capitală. Nimeni nu s-ar fi așteptat la vizita lor și nimeni n-ar fi visat să-i împiedice să facă ceea ce aveau de făcut. Putea fi doar o coincidență. Dar putea el să-și asume un astfel de risc?

Nu. Mai bine să supere un posibil nevinovat decât să riște un guvern. Îi zise lui Kim:

— Ordonă forțelor de securitate să-l aresteze pe generalul Hahn.

8 decembrie. Șoseaua de aprovizionare, Seul

Respectaseră întrutotul timpului, înaintaseră cu o viteză constantă de douăzeci de kilometri la oră de-a lungul autostrăzii cu mai multe benzi. Câmpurile acoperite de promoroacă și șirul de munți ascuțiți lăsau loc acum pentru construcții rezidențiale înalte și lungi, pentru fabrici și depozite enorme cu acoperișuri plate. Era încă întuneric și Chang vedea stelele licărind pe cerul nopții, încărcat și negru. Semiluna era deja jos la orizont, și în mai puțin de trei ore va fi răsărit soarele. Dacă ar fi fost un poet, acea punere în scenă i-ar fi provocat o profundă emoție.

În loc de asta, apăsă butonul microfonului.

— Către toate unitățile. Către toate unitățile. Aici Tango Unu Cinci. Cinci kilometri până la punctul Alpha.

Închise. "Punctul Alpha" era numele în cod al intersecției unde coloana de

transportoare, camioane și tancuri urma să se împartă în diverse unități, fiecare dintre ele având un obiectiv propriu. El urma să conducă personal batalionul direct către Casa Albastră pentru a-l aresta pe președinte.

Simțind că este atins pe picior, coborî privirea. Era adjunctul său, care cu greu își ținea echilibrul în timp ce vehiculul gonea pe autostradă.

— Am ajuns aproape de ultimul post de control, domnule. Este vreo schimbare în instrucțiuni?

— Nu. Mă voi ocupa personal. Dar spune-i căpitanului Sung să țină gata cel mai bun pluton al său, în caz de incidente. Pentru încă ceva timp, birocrații ăia grași de la minister vor ignora prezența noastră.

Omul încuviință și se întoarse în cabină. Totul mergea conform planurilor.

Ultimul post de control apărură pe neașteptate din întuneric, un lung șir de baricade, cu un reflector în vârf. În spatele baricadelor se zăreau câteva siluete cu berete negre și cu puștile la umăr. Lumina provenea de la corpul de gardă ce se zărea pe marginea drumului. Transportorul lui Chang se opri la puținii metri de blocaj; Chang coborî pe sol. Își aranjă uniforma, controlă dacă are documentele asupra sa și se îndreptă către clădirea scundă.

În clipa următoare se găsi în mijlocul unui con de lumină de la un far puternic. Instinctiv închise ochii și ridică o mână ca să se protejeze de lumina violentă. Vreun idiot îndreptase proiectorul către el.

«Generale Chang.» Megafonul nu lăsa loc să individualizeze vocea care îi vorbea. «Sunt colonel Lee din Întâiul grup din forțele speciale. Vă declar în arest pentru conspirație împotriva siguranței statului.»

Asta e. Fuseseră trădați. Nu exista altă explicație. Să fi fost blestematul de Hahn? Pentru o clipă, Chang nu reuși să se gândească la altceva, atât de mare fusese surpriza.

«Înaintați acum cu mâinile ridicate deasupra capului. Și ordonați soldaților dumneavoastră să coboare din vehicule, lăsând la bord armele. Oricine va avea o armă asupra sa va fi împușcat fără somație.»

Dinspre zona de dinaintea sa, Chang auzi un sunet de cizme în fugă, un zgomot metalic de arme gata să deschidă focul. Cu ochii încă întredeschiși, văzu baricadele umplându-se de berete negre, în uniforme de luptă. Majoritatea armelor erau îndreptate către el.

Își mușcă buzele. O adevărată onoare. Guvernul îl considera chiar atât de periculos încât să-l țină sub tirul a mai mult de o sută de puști și mitraliere? Și, în plin șoc, un alt gând îi trecu prin minte. Poate guvernul avea dreptate să se teamă de el. În fond, și acei oameni erau soldați. Nu puteau fi satisfăcuți de haosul care domnea în jurul lor. De ce să fie dușmanii lui, de ce să fie ei cei care urmau să-l învingă?

Își îndreptă spinarea și coborî încet mâinile. Întoarse fața ca să nu mai fie

în bătaia luminii și încercă să vadă șirul de soldați din fața lui.

— Soldați coreeni!

Vocea lui Chang se auzea perfect în liniștea nopții.

— Tovarășii mei.

Se întrerupse pentru a găsi cuvintele adecvate.

— Nu vă lăsați transformați în sclavii acestor politicieni corupți! Nu permiteți birocraților cu degetele murdare de cerneală să vă folosească drept scuturi, în timp ce distrug națiunea noastră!

Făcu un pas către baricadă. Nimeni nu trase. Ar fi dorit să vadă fețele acelor soldați, ca să constate efectul cuvintelor sale.

— Uniți-vă cu noi!

Chang arătă coloana de vehicule oprite în spatele său. Cu coada ochiului, zări o mișcare. Și de-a lungul drumului erau desfășurate trupe guvernamentale. O ambuscadă construită foarte bine.

— Alăturați-vă nouă pentru a-i goni pe negustorii cei grași de voturi, care stau la căldurică în timp ce rebelii comuniști vă lovesc. Uniți-vă cu noi pentru a face ordine în stradă și prosperitate țării noastre.

Acum era doar la câțiva metri de baricade. Discursul lui părea să aibă efect. Vedea că puștile începeau să coboare, că unii începuseră să murmure. Chang mai făcu un pas înainte și zâmbi. Reușise. Îi convinsese pe oamenii aceia să treacă de partea lui. Mai trebuiau câteva cuvinte spuse cum trebuie. Deschise gura ca să vorbească.

La două sute de metri distanță, colonelul Lee coborî lent binoclul cu infraroșii. Stabilise postul de comandă pe acoperișul plat al unui depozit, pentru a avea o mai bună imagine a terenului. Dar fusese o eroare. Acum era prea departe pentru a contracara oratoria celui om. Ofițerul din forțele speciale înclină capul. Chang era abil. Găsise nota adecvată, și Lee vedea că oamenii săi înclinau spre rebeliune.

Nu mai era decât o cale de a-l opri. Se adresă sergentului de lângă el:

— Trage!

Sergentul luă pentru o clipă linia de tragere prin lunetă, apoi apăsă trăgaciul.

Proiectilul îl lovi pe Chang în gât, trecu mai departe și explodă în ceafă.

Chang nu simți nici o durere, dar constată cu stupoare că era aruncat pe spate. Nu-și mai simțea brațele și picioarele, iar când deschise gura pentru a striga, nu găsi aer în plămâni.

Chang muri înainte ca mitraliorul de pe APC-ul său să-și revină din surpriză, atât cât să apese pe butoanele armei sale de mare calibru.

Dar îl răz bună de douăzeci de ori pe generalul său, când rafala lovi baricada și-i făcu pe oamenii de acolo să cadă îndărăt.

O grupă din forțele speciale, plasată pe flancul stâng al șoselei și dotată cu armament greu, văzu masacrul și lansă împotriva transportoarelor APC o rachetă Dragon. Racheta explodă și străpunse cuirasa subțire de aluminiu a transportorului, îl răsturnă pe o parte și îl incendie.

Apoi celelalte berete negre începură să tragă, atacând din flancuri coloana imobilizată, lovind-o cu rachete antitanc, grenade și mitraliere. Oamenii lui Chang erau în formație compactă de marș, și între un vehicul și celălalt era doar o mică distanță de siguranță. O astfel de formație nu putea rezista unui atac.

Șoferii care încercară să iasă din coloană pentru a scăpa de focul încrucișat al beretelor negre nu făcură altceva decât să rămână blocați împreună cu alte vehicule, sau fuseră uciși pe loc. Camioanele cu benele acoperite fură sfâșiate de mitraliere și toți soldații din interior masacrați. Oamenii care reușiră să se arunce la pământ fuseră curățați înainte de a pune mâna pe puști. În mijlocul zgomotului de împușcături se ridicau strigătele răniților. Un tanc ușor care încerca să fugă se urcă peste un transportor plin cu oameni și-l făcu extraplat înainte de a fi lovit de două rachete Dragon. Turela zbură cât colo, iar din interior izbucni focul. Camioane și APC-uri explodară, cuprinse de flăcări. Fumul acoperi autostrada, ascunzând secera lunii.

Când colonelul Lee reuși în sfârșit să ordone oamenilor săi încetarea focului, coloana lui Chang era redusă la o masă de resturi contorsionate și de oameni morți sau muribunzi.

Lovitura de stat a lui Chang falimentase. Dar vendeta abia începuse.

10 decembrie. Lângă ZD, Coreea de Sud

«Atențiune!» Strigătul sergentului major răsună pe platoul acoperit de zăpadă. O mie de oameni făcură mișcarea în același timp, cu pieptul înainte și cu spinarea dreaptă. O clipă, sergentul major îi studie, strângând ochii pentru a zări vreo imperfecțiune, apoi, satisfăcut, se întoarse pe tocuri și salută grupul de ofițeri situat în fața trupei desfășurate.

— Batalionul prezent și gata pentru inspecție, domnule!

Generalul Bae îi răspunse cu indiferență la salut.

— Foarte bine, major. Acum vom începe.

Sergentul coborî brațul și îl urmă pe Bae, care, trecând printre rânduri, controla la întâmplare uniforme și armele soldaților. Din când în când se oprea pentru a cere un nume, în vederea unei pedepse sau recompense. Dar numai din când în când. Bae zâmbi abia vizibil. Batalionul era în bune condiții de luptă. Gata pentru orice. Fraza îi răsună în minte: *gata pentru orice*. Era unitatea care trebuia să meargă asupra Seulului pentru a întâri lovitura de stat a lui Chang, dacă ar fi fost necesar. Generalul își continuă

inspecția, dar avea mintea departe, la o problemă mai urgentă. Ce s-o fi întâmplat cu Chang? Chang era mort. Asta era sigur. Bae o aflase de la un prieten din Ministerul Apărării. Dar ceea ce se întâmplase pe autostradă la nord de Seul era un secret, păzit cu grijă de forțele de siguranță. Bae știa doar că autostrada era încă închisă pe o lungime de cinci kilometri și că mașinile de aprovizionare ocoleau pe o rută laterală. Și locația Diviziei a patra era în izolare, înconjurat de un cordon des de berete negre în ținută de luptă. Generalul se ferise cu grijă să ia contact cu tovarășii săi de conspirație până în ziua puciului, pentru că acum spionii Comandamentului siguranței militare controlau mai atent regimentele din prima linie. În zilele următoare, poate, s-ar fi putut organiza o întâlnire pentru a pune cap la cap informațiile despre conjurație. Dar Chang fusese inspiratorul lor. Nu se știa câți ar mai fi avut curajul să mai încerce, acum, că Omul de Oțel dispăruse.

În spatele său, sergentul major se încruntă văzând că Bae trecea fără o vorbă de un soldat care avea o pată de ulei pe uniformă. Se opri, îi aruncă soldatului o privire feroce și se grăbi să-l ajungă pe general. Bătrânul probabil avea vreo îngrijorare la care se gândea și nu observase tot.

Generalul termină inspecția și se apropie de grupul de ofițeri care așteptau nervoși verdictul său asupra soldaților.

Un automobil de stat major intră pe poarta principală, urmat de trei camioane închise. Prima mașină lăsă aleea normală și se apropie de platou. Celelalte o urmară, zdrobind gheața sub cauciucuri.

Bae reluă drumul, dar mâna i se îndreptă involuntar spre portul pistolului. Sergentul major îl urmă.

Mașinile se opriră exact când se aflau alături de ceilalți ofițeri. Camioanele se opriră și din ele coborî o grupă de berete negre, toți înarmați cu puști automate, care se desfășurară în jurul micului grup de ofițeri.

Când beretele negre fuseră în poziție, portiera automobilului se deschise. Bae se încruntă. Motivul sosirii străinilor nu putea fi decât unul, dar făceau prea mult teatru pentru ceea ce era un lucru foarte simplu. De ce n-or fi așteptat ca el să termine inspecția?

Un om scund, îmbrăcat într-o manta foarte grea, coborî de pe bancheta din spate. Tremură în vântul rece și parcă se strânse și mai mult. Apoi deschise un dosar și îl studie câteva momente. Ofițerii lui Bae se apropiară mai mult de generalul lor, așteptând mișcarea următoare.

Noul venit se apropie de grup, urmat de două gărzi cu armele în mâini. Se opri în fața lui Bae.

— Generalul Bae?

El rămase tăcut un moment, apoi adevări cu un semn din cap.

Omul făcu o strâmbătură și scoase din buzunar o hârtie împăturită în

patru. I-o întinse lui Bae.

— Sunt generalul Kim din Comandamentul siguranței militare. Aceste ordine vin de la generalul Park, și mă autorizează să iau comanda diviziei dumitale.

Bae îl privi, apoi își ridică privirea brusc.

— Pentru care motiv generalul Park a făcut acest lucru?

Kim zâmbi.

— Pentru motiv foarte bun, generale Bae.

Zâmbetul îi dispăru.

— Ești arestat pentru trădare.

Chiar dacă, după falimentul loviturii lui Chang, deja se aștepta la arestare, Bae fu parcă lovit de acele cuvinte și se retrase involuntar.

Unul din soldații de la Siguranță făcu un pas înainte și îi scoase pistolul din portarmă. Celălalt ținea arma în continuare către ofițerii de alături.

Bae rămase nemișcat în timp ce soldatul îl pipăia în căutarea altor arme. Kim zâmbi din nou.

— Cum? Nu-ți proclami nevinovăția și nu protestezi pentru că ți-a fost ofensată onoarea? Mă deziluzionezi, generale.

Bae nu zise nimic. Cum naiba știau? Chang nu notase niciodată nimic, atunci careva o fi vorbit, dar cine? Chang era mort. Cine îi trădase?

Kim îi făcu un semn gardianului, care întoarse arma către Bae.

— Du-l pe trădătorul ăsta la mașină.

Bae înghiți cu greu, încercând să-și dreagă glasul.

— Pot să-mi informez familia? Vă dau cuvântul meu de ofițer că nu voi fugi.

Generalul de la Comandamentul siguranței râse sec.

— Nu-ți face griji, familia va fi informată. Și cuvântul tău de trădător nu valorează nimic pentru mine.

Făcu un semn gărzilor.

— Luați-l pe câinele ăsta. Numai când îl văd, și-mi vine să vărs.

Gărzile îi luară mantaua lui Bae și-l împinseră către mașină. Când mașina se depărtă, Kim se întoarse către ofițeri, care erau încă sub șoc.

— Foarte bine, domnilor. Acum că acest episod neplăcut s-a încheiat, pot să trec la a doua misiune a mea.

Îl privi pe comandant.

— Vom începe cu batalionul dumitale. Ordonă companiilor să predea puștile la armurerie. Întreaga divizie este consemnată în cazarmă până voi pune în ordine acest haos. Clar?

Comandantul se grăbi să încuviințeze. Kim sesiză cu plăcere că acestuia îi tremurau mâinile. Foarte bine, era timpul să-i sperie un pic. Teama îi va ține

la locul lor până va reuși să-i găsească pe toți trădătorii.

12 decembrie. Ministerul Apărării Naționale, Seul

McLaren așteaptă până ce aghiotantul luă ceștile cu ceai și apoi îl privi dur pe generalul Park.

— Înțelegeți cât de idiot este comportamentul guvernului dumneavoastră?

Park deschise larg brațele.

— Nu știu la ce vă referiți exact, domnule general.

— Lăsați-o moartă, Park. Mă refer la arestările în masă executate de forțele voastre de siguranță. Mă refer la gorilele voastre de la Comandamentul Siguranței, care tocmai masacrează structura de comandă a armatei sudcoreene.

— Au fost arestări, sigur. Dar este vorba despre o chestiune internă, generale McLaren. Nu vă privește și nu intră sub autoritatea dumneavoastră.

— Pe dracu!

McLaren lovi cu pumnul în tăblia măsuței.

— Ați trimis în lagăre jumătate din cei mai buni ofițeri ai armatei, ai marinei și aviației, iar cealaltă jumătate este prea ocupată să-și păzească pielea pentru a-și mai putea antrena oamenii.

— Știu că măsurile necesare luate de guvernul meu pentru a stinge rebeliunea generalului Chang poate au lovit anumite elemente ale corpului nostru de ofițeri... Dar sunt necesare, generale. Răul pătrunsese prea mult și trebuie să-l extirpăm.

— Fir-ar al naibii, ați tăiat coloana vertebrală a armatei voastre. V-ați dus în ZD, de curând? Ați văzut ce se petrece acolo?

Park clătină din cap și răspunse rigid:

— Probleme grave de stat au cerut prezența mea aici.

— Atunci, domnule general Park, v-o spun eu. "Măsurile voastre necesare" sunt un adevărat dezastru, pentru ceea ce privește pregătirea trupelor. Nu am văzut niciodată un moral atât de coborât. Cum vă așteptați să reacționeze soldații, când văd că ofițerii lor sunt duși sub escortă?

— Comanda a trecut la ofițeri fideli. Asta ar trebui să fie suficient.

McLaren clătină din cap.

— Nu. Nu e deloc așa. Credeți că soldații voștri vor fi dispuși să intre în luptă sub conducerea unor lingăi adăpostiți în cartierele generale?

— Dacă va fi necesar, desigur.

McLaren respiră profund. "Încearcă să te calmezi" își zise. "Altminteri o să ajungi să-l strângi de gât pe nemernicul ăsta."

— Generale, în funcția mea de comandant al forțelor combinate am misiunea să mă asigur de pregătirea tuturor trupelor de sub autoritatea mea.

De aceea vă cer, în calitatea mea oficială, să suspendați arestările și să eliberați toți ofițerii care nu au luat parte la tentativa de puci a generalului Chang.

Park strânse buzele.

— Alegeți un moment nepotrivit pentru... cum spuneți voi?... pentru a arunca în cumpănă greutatea dumneavoastră, generale. Dumneavoastră și oamenii dumneavoastră veți părăsi țara mea în decurs de puține luni, iar autoritatea dumneavoastră se va sfârși în momentul plecării. De ce ar trebui să ascultăm sfaturile celor care vor să ne părăsească?

La întrebarea asta, McLaren nu putea răspunde. Răspunsul trebuia să vină de la Washington.

12 decembrie. Cazarma Howze, Coreea de Sud

Kevin Little ciocăni la ușa lui Rhee și așteaptă. Nu răspunde nimeni.

Din interior se simțea venind miros de fum de țigară. Locotenentul sudcoreean nu se prezentase în dimineața aceea la ședința comandanților, în biroul lui Matuchek. Iar în seara precedentă nu venise la masa ofițerilor.

Înăuntru mirosea a băutură. Kevin recunoscuse mirosul pe care îl simțise de atâtea ori în vizitele prin barurile unde-l căraseră tovarășii săi.

— Locotenent Little?

Rhee părea surprins. Pronunția sa, de obicei atât de îngrijită, acum lăsa mult de dorit.

Kevin închise ușa și se uită atent împrejur. Camera era în totală dezordine. Rhee abia se ținea pe picioare, avea cearcăne la ochi și își descheiase gulerul cămășii.

— Nu e cam devreme pentru băutură?

Rhee lăsă ochii în jos.

— Se prea poate.

— Ascultă, Rhee, ce nu merge? Tentativa de lovitură de stat a generalului Chang...

Toți auziseră de masacrul de la periferia capitalei și despre arestările în masă la care recursese Comandamentul siguranței militare.

— Rhee, dar tu nu ești printre puciști.

— Nu, gradul meu era prea mic ca să fiu implicat.

— Atunci n-ai de ce să te temi. O să vezi că totul va reveni la normal în câteva zile.

— Nu cred. Țara mea se distruge dinăuntru, sub ochii mei, și eu nu pot face nimic. Rudele și prietenii mei sunt goniți de la muncă în pragul iernii. Și nu pot să-i ajut. Și acum, armata, ultimul scut împotriva inamicului, este ruptă în două. Și eu ce pot să fac ca să împiedic toate astea? Nimic.

Dacă cineva de la Siguranță ar fi știut despre reacția locotenentului la puciul lui Chang, Rhee ar fi ajuns pentru mulți ani într-o închisoare, vinovat sau nevinovat. Kevin trebuia să-l facă să-și revină, și asta cât mai repede.

— Prietene, ascultă-mă bine. Nici unul dintre noi nu poate pune la punct lucrurile care merg prost în țara asta. Eu nu sunt președintele ca să pot anula legea sancțiunilor, iar dumneata nu ești un general, ca să poți opri această vânatoare de vrăjitoare. Nu aceasta este misiunea noastră. Noi suntem soldați și trebuie să ne vedem de ale noastre. Sus, Rhee. Toți trecem prin momente de disperare. Dar nu trebuie să ne lăsăm doborâți.

Sudcoreeanul își ridică privirea.

— Ai dreptate. Trebuie să mă concentrez asupra misiunii mele. Am greșit și mi-e rușine.

Rhee se ridică.

— Dacă îmi dai câteva minute, mă pun la punct și vin să facem treabă.

— Desigur. Oricum, n-aș vrea să-i înfrunt de unul singur pe sergentul Pierce și pe căpitanul Matuchek.

13 decembrie. Casa Albă, Washington

Blake Fowler îi întinse președintelui ultimul telex venit de la McLaren și se așează. Așteaptă, în timp ce președintele îl citea.

— Ești sigur că generalul acesta vorbește serios?

Amiralul Simpson răspunde:

— Îl cunosc pe Jack McLaren de o bună bucată de timp, domnule președinte. Nu este un geniu în ale politicii, dar este un soldat excelent. Și dacă el spune că sudcoreenii își distrug armata... ce să vă spun, eu îl cred.

Președintele se întoarce către Fowler.

— Și tu ce crezi despre asta, Blake?

— Sunt perfect de acord cu generalul. Rapoartele indică faptul că reacția guvernului la această tentativă de puci a fost disproporționată. I-au arestat deja pe toți cei care au fost indicați de un șef din siguranța militară care a participat la lovitură, și acum se pare că că-i arestează pe toți ofițerii care dau semne de competență... cu titlu de precauție.

Efectul tuturor acestor acțiuni — continuă el — nu contribuie deloc la menținerea moralului. În anumite departamente, este chiar sub media așteptată. Se spune că anumite batalioane au refuzat să asculte de ordinele noilor comandanți numiți. Pare că forțele speciale ale guvernului le-au tratat cu duritate excesivă.

Președintele clătină din cap.

— Dar de ce Dumnezeu se comportă astfel? Guvernul sudcoreean nu are deja destule probleme în stradă, pentru a încerca să le complice și mai mult

distrugând forțele sale armate?

— Exact acesta este motivul, domnule președinte. Iată de ce reacționează atât de dur. Guvernul s-a bazat întotdeauna pe armată pentru a se apăra de mișcările civile. Acum și-a pierdut încrederea în forțele armate. După părerea mea, șefii sudcoreeni se simt izolați și le e teamă de tot și de toți... nu fără oarecare motive, căci există lume care i-ar elimina.

Simpson aprobă.

— Pentru aceasta sunt de acord cu sugestia generalului McLaren de a liniști guvernul sudcoreean. Poate că este momentul să-l informăm că nu intenționăm să părăsim imediat țara.

Președintele luă o scrisoare din sertarul biroului și le-o arătă lui Blake și amiralului, pentru ca ei să vadă antetul parlamentului de pe ea.

— Am primit-o de la prietenul nostru, Speakerul, azi dimineață.

Din ton se înțelegea că-l considera pe Speakerul Camerei Reprezentanților orice altceva decât un prieten.

— Îmi scrie că liderii Congresului sunt "grav preocupați pentru dezordinile crescânde din Coreea de Sud". Și continuă afirmând că soldații americani încă prezenți pe teritoriul sudcoreean ar putea fi implicați în prezenta "spirală de violențe". Cere o retragere imediată a trupelor, în așa fel ca la sfârșitul lui ianuarie nici un soldat american să nu mai fie în țară.

— Imposibil, protestă Blake, întorcându-se către amiral ca să aibă confirmarea acestuia.

— Blake are dreptate, domnule președinte. Chira dacă nu am fi încetinit lucrurile, nu am avea nici o posibilitate de a respecta o scadență așa de apropiată. Numai transferul materialului greu cere câteva luni.

Președintele adevărat.

— Știu și ei asta. Scrisoarea continuă cu sugestia de a lăsa acolo în depozite echipamentul greu, în așteptarea unei ocazii pentru a-l transfera. Dar îmi cer să aduc înapoi întregul personal, cât mai repede posibil.

Aruncă scrisoarea pe birou.

— Și evident, această comunicare "privată" a ajuns deja la ziare.

Blestemați kongresmenii. Blake știa că, cel mai probabil, scrisoarea Speakerului era compusă de vreun asistent care înțelegea să fructifice necazurile din Coreea de Sud pentru a asigura câteva minute la televizor pentru Speaker și prietenii săi. Parlamentarii erau permanent la vânătoare pentru atenția publicului, când Camera și Senatul nu erau în sesiune. Lucru de înțeles, dar găselnița lor publicitară limitase drastic posibilitățile președintelui.

Blake ridică privirea.

— De aceea nu putem să ne asumăm riscul ca asigurările noastre pentru

guvernul sudcoreean să ajungă la vreo ureche indiscretă.

Președintele fu de acord.

— Exact, Blake. Dacă liderii Congresului ar avea bănuiala că eu continuu să întârzii transferul după ce mi-au cerut public să-l accelerez, mi-ar impune imediat printr-o lege un termen foarte precis. Și asta nu putem să riscăm, nu?

— Nu.

Blake nu putea spune altceva.

— Nu putem decât să sperăm că guvernul sudcoreean se întoarce cât mai repede la rațiune. Sau poate nordcoreenii ne vor veni în ajutor cu vreun raid, o incursiune de sabotori... ceva care să împingă în față armata, militarii.

Amiralul Simpson ridică din umeri.

— Din partea nenorociților ălor, domnule președinte, totul este posibil. Știu că Jack ține în permanență în alarmă oamenii lui, în cazul că se întâmplă ceva de genul acesta.

— Bine.

Președintele trase înapoi fotoliul și deschise un sertar. Scoase de acolo un sigiliu și îl puse pe un teanc de hârtii.

— Asta e tot ce pot să fac, domnilor.

Văzându-le fețele mirate, zâmbi.

— Am preluat una din vechile tale sugestii, Phil.

Îi întinse amiralului scrisoarea.

— Este ordinul de punere în alarmă pentru MAC. Evident, o fac pentru a dispune de un potențial mai bun de transport în caz că situația coreeană se deteriorează mai mult. Evident.

Scandă acest cuvânt.

Nici Blake nici amiralul nu aveau nevoie de clarificări. Punând în alarmă avioanele grele C-5 și C-141 ale Comandamentului transporturi aero militare, le-ar fi crescut și capacitatea de a transfera întăriri în Coreea în caz de criză. Nu era mult, dar era maximul ce se putea face, dată fiind situația politică a momentului. Blake spera ca acele semnale să nu fie interpretate de careva în mod eronat.

14 decembrie. Pyongyang, Coreea de Nord

Perplexitatea generalului locotenent Cho Hyun-Jae era din ce în ce mai mare.

La ultima întâlnire dintre Kim Jong-Il și comandantul forțelor avansate, în noiembrie, serviciile de informații precizaseră că americanii nu dădeau semne că vor să plece de la Seul până în primăvară. De aceea Kim stabilise să amâne pentru anul următor planul Phenixul Roșu. Fuseseră date ordine de încetinire a transferurilor de trupe, acumularea de muniții, exercițiile legate

de plan. Totul se va desfășura ca înainte, numai că mai încet, pentru a nu alarma guvernul fantoșă de la Seul.

Și acum, după numai două săptămâni, de la Kim Jong-II îi ajunsese convocarea urgentă la Pyongyang, și Cho fusese obligat să facă un drum care-i rărise părul de emoții, mereu pe punctul de a se zdrobi de vreun munte, legat pe scaunul din spate al unui MIG-19UTI.

La aeroportul militar din Pyongyang Est fusese așteptat de o grupă de oameni din siguranță îmbrăcați în haine civile, care îl traversaseră întregul oraș într-o mașină neagră escortată de motocicliști. Străzile pustii nu-i făcuseră nici o impresie specială lui Cho. Chiar și pe timpul zilei erau foarte puține mașini pe marile artere cu patru benzi din Pyongyang.

Dar, spre deosebire de alte dată, automobilul nu se îndreptase către biroul lui Kim Jong-II, la cartierul general al partidului. În schimb intrase într-un garaj subteran din palatul prezidențial, un edificiu rezervat special pentru ceremoniile ofițerilor. Uimirea lui Cho crescuse văzând mașinile care se aflau deja parcate în garaj, ce purtau însemnele principalelor comandamente ale armatei populare coreene. Se întrebasese ce naiba se putea întâmpla. Poate o ședință legată de tentativa de puci din Sud?

Acum, așezat în ampla sală de marmură și observând fețele hotărâte ale oamenilor de pe lângă el, începu să-și revină. Sala era plină cu ofițeri cu gradele cele mai înalte din toate serviciile: era întregul stat major, Comisia pentru apărare națională și chiar și membrii îmbrăcați în gri ai Comitetului Central al partidului și ai Comisiei sale pentru apărare. Era evident că șefii din aparatul politico-militar nu fuseseră adunați acolo, fără preaviz, pentru o simplă întâlnire informativă.

Îl privi pe egalul său din Corpul al cincilea de armată și îi adresă o otheadă întrebătoare. Omul îl privi la rândul său și ridică ușor din umeri: fața sa - însemnată de o cicatrice de la o grenadă americană din urmă cu cincizeci de ani - nu avea nici o expresie.

Deodată, din niște difuzoare ascunse, ajunse o muzică marțială, și Cho privi către podiumul flancat de două tablouri gigante ale lui Kim Il-Sung și fiului său. Ofițerii și funcționarii de partid deveniră rigizi când se deschiseră ușile sălii și intră Kim Jong-II, care înaintă către podium. Se înclină ușor în semn de salut și se întoarse către ușă, așteptând.

Muzica marțială continuă și prin ușă își făcu intrarea Marele Conducător, care mergea încet, oprindu-se la fiecare câțiva pași. Cho făcu eforturi ca să nu rămână cu gura căscată. Bătrânul Kim îmbătrânise îngrozitor de la ultima sa apariție în public, cu ocazia congresului partidului. Fotografiele apărute în ziare în ultimele luni fuseseră bine aranjate pentru a ascunde noile riduri apărute pe fața Conducătorului, părul din ce în ce mai rarit, pungile de sub

ochi.

Înaintă de-a lungul coridorului, orpindu-se să salute pe câte unul din cei prezenți. Ca întotdeauna, numai pe cei bătrâni, notă Cho. Când bătrânul ajunse lângă podium, Kim Jong-II îl luă de braț și îl ajută să urce cele câteva trepte care duceau către microfon: perfectă imagine a fiului devotat. Înainte de a lua cuvântul, bătrânul Kim le făcu semn celor prezenți să șadă.

— Tovarăși!

Marele Conducător vorbea încet, cu voce aspră. Citea un discurs pregătit, fără să-i privească pe ascultători.

— Tovarăși! Forțele istoriei au creat o ocazie măreață. O ocazie pentru eliberare. O ocazie pe care nu ne putem permite s-o pierdem.

Eliberare? Cho privi atent către Kim Jong-II. Ochii de pisică ai Iubitului Conducător erau ascunși în spatele ochelarilor cu lentile groase, dar generalul reușea foarte bine să vadă sensul triumfului tânărului Kim.

— Regimul corupt din Sud începe să se prăbușească și Armata lui de bandiți se destramă odată cu el. Poporul din Sud este gata să se lupte cu opresorii săi. De aceea, după o atentă consultare cu Comisia militară a Comitetului Central, am hotărât să încredințez puterii armelor Republicii democrate-populare o nouă luptă revoluționară pentru a elibera partea meridională a iubitului nostru teritoriu.

Ofițerii și funcționarii se mișcară pe scaune, surprinși de cuvintele Marelui Conducător.

— Pentru a asigura unitatea în planuri și direcții cerută de această hotărâre istorică, îl numesc pe Iubitul Conducător, Kim Jong-II, șef temporar al Comisiei Militare. Autoritatea sa este autoritatea mea. Vocea sa va fi vocea mea...

Ajuns la finalul discursului, bătrânul Kim făcu un pas înapoi și îi adresă o privire mirată fiului său, care îi adresă o plecăciune și se postă imediat în fața microfonului.

— Tovarăși!

Kim Jong-II vorbea cu o voce vibrantă, sigură.

— Vă asigur că încrederea Marelui nostru Conducător în mine nu este prost aleasă. Avem în mână victoria finală. Nu ne rămâne decât să o culegem.

Tânărul Kim se întrerupse cu efect, lăsând ca așteptarea să devină mai intensă. Apoi reluă:

— Operațiile militare împotriva Sudului vor începe la ora două a zilei de 25 decembrie. Planul va fi cel al Phoenixului Roșu.

După emoția încercată la auzul cuvintelor lui Kim Jong-II, Cho simți ca o lovitură de cuțit în stomac. Un atac prea grăbit? Numai unsprezece zile pentru a completa pregătirile unei operații care cu puțin timp înainte fusese

amânată cu un an întreg? Îl privi consternat pe tânărul Kim. Era imposibil.

Privirea lui Kim se încrucișă pentru o clipă cu a sa, apoi trecu la ceilalți generali.

— Tovarăși! Este momentul de a lovi cu duritate, și de a lovi cât mai repede. O întârziere ar putea fi fatală. Armatele Sudului sunt în dezordine... împărțite între sectarism și rebeliune. Patronii lor din Statele Unite îi abandonează. Până și avioanele de transport americane au fost mobilizate pentru accelerarea retragerii.

Kim se întrerupse din nou. În spatele lentilelor îi străluceau ochii.

— Tovarăși! Sudul așteaptă doar să fie luat!

Sau așa părea, își zise.

De la început, ocazia furnizată de generalul rebel și de tentativa sa de puci îi păruse prea frumoasă pentru a fi adevărată. O ignorase, pentru a aștepta ca evacuarea americană să fie completă. Apoi, când serviciul de informații începuse să semnalizeze că în armata Sudului creștea confuzia, Kim Jong-Il își schimbase ideile. O asemenea posibilitate nu s-ar mai fi ivit. Armata inamică și-ar fi reluat atitudinea belicoasă în câteva luni, și, chiar fără susținerea americanilor, ar fi fost un inamic de temut. Mai bine să lovească acum, când exista o deschidere, decât să aștepte o nouă posibilitate care n-ar mai fi sosit niciodată.

Kim știa că timpul nu era de partea lui. Tatăl său îmbătrânea rapid, și de ce se apropia de sfârșit, de aceea Kim Jong-Il era mai expus inamicilor politici. Fiecare instinct îi spunea cu voce tare să acționeze imediat. Situația militară nu ar fi fost nicicând mai favorabilă. Guvernul marionetă al Sudului se clătina sub loviturile pretenșilor prieteni. Dar, mai ales, chiar supraviețuirea lui Kim depindea de o victorie militară care i-ar fi conferit prestigiul necesar pentru a deveni capul indiscutabil al Coreei de Nord. Pentru el, asta era suficient.

Înaintă către marginea podiumului.

— Tovarăși! Reunificarea cu frații noștri din Sud este iminentă. Va fi suficient un pumn puternic pentru ca armatele inamicilor noștri să fie reduse la niște resturi... incapabile de a opri forțele istoriei. Forțele noastre!

Cho văzu că Kim se întorcea să-l privească. Simți că forța personalității acestuia, puterea oratoriei sale, pătrundeau în el și îi înlăturau orice dubiu. Kim avea dreptate. Apăruse cu adevărat o deschidere, care aștepta să fie fructificată. Și armata putea să fie gata la timp. Nu că ar fi fost ușor. De asta era sigur. Era necesar să reducă timpii, să-și asume riscuri, să renunțe la perfecțiune. Dar se putea face. Phoenixul Roșu putea fi gata până pe 25. Încet, încet, pe buzele lui Cho se întoarse zâmbetul, zâmbet care curând apărui și pe fețele altora, printre cei prezenți în sală. Darul de Crăciun cel mai bun

pentru imperialiști.

19

Dragonul se trezește

17 decembrie. Aeroportul internațional Kimpo, Coreea de Sud

— Domnule Sik?

Maiorul corpului sabotorilor din Coreea de Nord se întoarse către reprezentantul siguranței.

— Da?

— Documentele dumneavoastră sunt în ordine.

Sudcoreeanul i le întinse și îi indică spațiul pentru ridicarea bagajelor.

— Și valizele dumneavoastră au fost deja controlate.

— Mulțumesc.

Maiorul îi adresa o plecăciune, arborând cu greutate un zâmbet. Scorpionul avea dreptate. Fasciștiiăștia erau așa de ocupați să caute trădători în mijlocul forțelor armate proprii încât micșoraseră măsurile normale de siguranță. Acum, cu acel ultim contingent venit din Japonia, grupa sa de asalt era completă. Și nici unul dintre oamenii săi nu fusese recunoscut sau interogată de autorități.

Se îndreptă către zona în care soseau bagajele, în mijlocul unei mulțimi de oameni de afaceri japonezi. Nici măcar o lovitură de stat sângeroasă și o serie neîntreruptă de mișcări nu reușeau să-i îndepărteze pe acei capitaliști de la speranța de a acumula bani, gândi el. Ei, în curând lucrurile se vor schimba. În curând ordinea, disciplina și unitatea vor reveni în această țară debusolată. O să aibă grijă de asta armata nordcoreeană.

Maiorul sabotorilor își recupera bagajele și ieși din aeroport pentru a lua un taxi. Oamenii aveau întâlnire într-un loc sigur, în inima Seulului. Odată ajunși acolo, urmau să aștepte ordinul de a acționa. Maiorul zâmbi cu adevărat, acum. Totul era gata.

18 decembrie. Palatul din Kyongbok, Seul

Din fericire, adia un vânt slab, își zise Tony. Stătea de peste douăzeci de minute în exteriorul Kyonghoe-Ru. Era frig - câteva grade sub zero - și începea să ningă ușor. Evident, el sosise mult mai devreme. Dar ninsoarea făcea mai acceptabilă temperatura, iar aerul devenea mai suportabil.

Kyonghoe-Ru era un pavilion construit cu multe secole înainte în interiorul palatului din Kyongbok. Era așezat în mijlocul unui mic lac artificial care în acel moment era acoperit cu o placă de gheață, la care se putea ajunge peste trei podețe grațioase din piatră construite pe partea

orientală.

Tony făcu câțiva pași către fațada dinspre est, un pic pentru a se încălzi, dar și pentru a vedea dacă nu se vede Anne. Numai dinspre partea aceea putea veni.

Edificiul avea două etaje, dar cel mai scund era descoperit și era constituit din 48 de coloane din piatră care sprijineau etajul superior. Pereții erau acoperiți de sculpturi minunate, și agățați pe marginea acoperișului erau gardienii *chapsang* - "animale de frontieră" – prea implicate în misiunea lor pentru a băga de seamă ninsoarea.

Zăpada cădea, atenuând zgomotele traficului. Ascundea obiectele mai depărtate și ștergea culorile. Puținii vizitatori ai palatului erau niște forme vagi, care treceau repede de la o construcție la alta.

Apoi o văzu apropiindu-se, de-a lungul bulevardului. Părul său roșu era o pată de culoare pe fondul zăpezii. Purta cizmulițe maronii și un palton lung, verde, căptușit cu blană. Mergea repede, hotărâtă.

Tony rămase în așteptare câteva momente între coloane, apoi se îndreptă către podul central și agită brațul.

Anne răspunse salutului, zâmbi, și se grăbi la rândul său către podul central.

Când ea ajunse lângă el, Tony o luă de mână și se îndreptară către pavilion, care oferea un refugiu în fața zăpezii. Anne avea fulgi pe umeri, iar pe păr erau o grămadă de picături de apă. Se îmbrățișară și ea se lăsă sărutată.

Fata îi privi haina de zbor și mânușile.

— Nu ți-e frig? îl întrebă. Încruntându-se, îi atinse o ureche.

— Ai înghețat, zise.

Apoi zări pachetul pe care el încerca să-l ascundă. Era învelit în hârtie de cadou, și el, văzând că a fost descoperit, i-l întinse.

— Îmi pare rău, eu n-am luat nimic pentru mine. Vreau să ți-l dau în ajunul Crăciunului.

Se uită întâi la pachet, apoi la Tony.

— Pot să-l deschid acum?

— Da, deschide-l. Este chiar ziua cea mai potrivită.

Se sprijini de o coloană și o privi pe Anne cum desfăcea hârtia de pe pachet și deschidea cutia. În interior era o eșarfă largă, brodată cu dragoni verzi și argintii.

— Tony, este cu adevărat frumoasă!

Îl îmbrățișă, apoi își scutură părul ca să scape de picăturile de apă și-și acoperi capul cu eșarfa.

— Acum sunt pregătită pentru ninsoare! Mulțumesc, Tony.

— Eh, nu e cine știe ce de cadou.

Nu făcuse altceva decât să străbată Kunsan de la un capăt la altul și să piardă întreaga lui zi liberă pentru a o găsi, dar desigur nu intenționa să i-o spună Annei.

— Sper că și cadoul meu îți va plăcea - zise ea, pipăind materialul eșarfei. Dar nu-ți cunosc prea bine gusturile.

— Nu-ți face probleme, vor mai fi și alte zile în care se pot face cadouri.

— Desigur.

El o luă de mână și se îndepărtară de pavilion.

24 decembrie. Tunelul Eliberării, ZD, Coreea de Nord

Trenul cu ferestrele acoperite se opri scârțâind în interiorul galeriei. Când masivele uși blindate începură să se închidă pentru a-l izola de exterior, și aprinseră câteva becuri palide. Trenul venise din nord, mergând cu viteză mică. Fără grabă. Fără a alerga la curbe, prin sate și pe poduri. Fără a atrage atenție asupra sa și asupra încărcăturii. La final coborâse din munți și intrase în acea imensă peșteră cu intrarea din oțel și din beton armat.

Ușile se închiseră imediat și interiorul cavernei fu iluminat de lămpi puternice. Începură să răsunе fluierături, și oameni în uniforme începură să descarce trenul. Unii munceau în grup pentru a înlătura prelatele grele care acopereu tancurile T-55 și T-62 urcate pe platforme. Alții deschideau cu zgomot ușile vagoanelor închise, pentru a ajunge la proiectilele de artilerie, bombe mortiere, munițiile de mic calibru înmagazinate înăuntru.

Nu era tolerat nici o întârziere. Trebuiau respectate orare bine precizate. Acel ultim tren trebuia să se întoarcă pe linia normală înainte ca satelitul să ajungă din nou în zona de spionat mama patrie.

Alți soldați ce purtau puști AKM, mitraliere ușoare RPK și ranițe de luptă ieșiră din vagoanele de pasageri, din spatele locomotivei. Purtau însemnele Diviziei a patra. Unii purtau pe umeri lansatoare groase SAM SA-7. Buzunarele și ranițele erau pline de încărcătoare, de rații de front și de grenade. Pe măsură ce oamenii coborau din vagoane, ofițerii îi aranjau în rânduri și îi conduceau de-a lungul coridorului întunecat, îndreptat către sud.

Intrând în întunericul care era dincolo de tren, oamenii depășiră rânduri de tancuri pictate în culori de mascare, de tunuri fără recul M-1974, de BMP șenilate și de transportoare de trupe BTR-60 parcate în coridorul principal și în marile galerii ce se deschideau pe cele două laterale. Mici grupe de tanchiști cu căști de piele și de pușcași cu căști metalice ascultau pe ofițerii care le dădeau ultimele instrucțiuni. Aerul era plin de un amestec de gaze de eșapament care te amețea și pe care ventilatoarele montate pe tavanul înalt, la intervale regulate de cincizeci de metri, nu reușeau să-l elimine.

Coridorul central era lung de mai mult de trei kilometri și trecea pe sub

lanțul est-vest care despărțea partea nordcoreeană de zona demilitarizată. Când ajunse deodată în fața unei alte uși blindate masive, coloana se îndreptă spre stânga, într-un pasaj lateral care ducea într-un alt tunel, mai strâmt, care continua către sud, pe sub zona demilitarizată.

Tunelul era într-o rampă ușoară și devenea din ce în ce mai întunecat. Ofițerii aprinseră lămpi portative pentru a arăta direcția. Aerul deveni mai dens. În spatele coloanei zgomotele se reduceră din ce în ce. Oamenii din primele rânduri vedeau în fundul galeriei alte lumini care se ridicau și se coborau. Ofițerii treceau pe lângă șirurile de soldați pentru a le reaminti necesitatea de a înainta în perfectă liniște.

La final, coloana se opri la baza unei rampe lungi care ducea către suprafață. Către inamic. Acolo, un grup de oameni transpirați, din trupele de geniu, instalau uși anti-explozie, și mult înainte, la terminarea galeriei, alți genişti se mișcau cu precizie pentru a plasa încărcăturile de dinamită pe tavan.

Aproape sosise ora.

Ora războiului.

20

Decapitarea

25 decembrie. Rezidența comandantului, baza Yongsan, Seul

Soldatul Williams era sătul. Sătul și arhisătul, îi era un frig groaznic și îi era somn. Oftă și în aerul rece al nopții respirația sa formă un norișor; apoi încercă să pună într-o poziție mai comodă pușca M16 pe care o purta la spinare. Nu că pușca ar fi fost foarte grea, dar după câteva ore de rond începea să-l lovească în spinare de fiecare dată când se întorcea.

Soldatul se opri în colțul zidului de cărămizi și privi către construcțiile din districtul Itaewon care se vedeau la mică distanță de bază. Ajungeau la el ecourile cântecelor de Crăciun amestecate cu cele ale ultimelor succese rock. Asta însemna să n-ai noroc. Să fii de gardă în sera de Crăciun. Și tocmai acum, când cartierul general permisesese din nou ca soldații să poată ieși în oraș.

Schimbă din nou poziția puștii. Să meargă încolo și încoace mereu nu avea nici un sens. În ziua de azi, cu toate mijloacele electronice pe care armata le putea avea la dispoziție. De ce n-or fi montat niște telecamere cu infraroșu care să acopere întregul perimetru, și să lase supravecherea în seama unui om care stă la căldurică?

Termină un alt tur și se întoarce, înjurând. Îi trecu un gând să se bage

undeva la căldură, dar cu norocul pe care îl avea el, mai mult ca sigur sergentul ar fi ales exact acel moment pentru a-și face rondul de control. Și el ar fi ajuns în gardă și în noaptea de Anul Nou. În loc să se îndepărteze de postul său, Williams luă altă hotărâre: nu-i nimic de făcut. Mai bine stă cuminte și în curând se va întoarce la Seattle. Odată lăsat la vatră, ce-o să facă? În primul rând o să doarmă o săptămână întreagă. Fără întrerupere. Fără deșteptare. Apoi...

Williams nu auzi deloc zgomotul slab a ceva care zgâria zidul în spatele său. Ultimul lucru pe care îl simți fu un braț robust care îl trăgea înapoi, și apoi ceva teribil de rece și de ascuțit care îi tăia gâtul.

Maiorul saboturilor nordcoreeni lăsă să alunece la pământ corpul americanului, îngenunche alături și curăță lama de hainele mortului. Apoi pocni din degete de două ori, pentru a semnaliza oamenilor săi că pot escalada zidul. Aceștia aterizară lângă el fără să facă cel mai mic zgomot și se desfășurară în semicerc, armând automatele.

Maiorul zâmbi. Va fi mai ușor ca la antrenamente. Strategii misiunii văzuseră bine. Americanii dormeau.

Sergentul se ghemui lângă el și îi arătă pumnul. Întreaga grupă ajunsese. Trecuse cu bine de apărarea perimetrului. Acum trebuia doar să caute ținta și să lovească rapid și cu duritate.

Nordcoreeanul privi baza cufundată în întuneric, încercând să-și amintească planurile și fotografiile pe care le studiasse la cartierul general al forțelor speciale din Kaesong. Iat-o. Indică sergentului construcția căutată.

Maiorul era încântat. În primele cinci minute vor câștiga un război care încă nu începuse. Și vor obține acest rezultat cu puține lovituri precise, de pumnal și puști. Lichidarea călăului american McLaren și a statului său major ar fi aruncat în confuzie adversarii: o confuzie care ar fi făcut jocul marii forțe pentru eliberarea pământului părinților, care în acel moment se pregătea să inițieze atacul.

Se ridică și le ordonă oamenilor să înainteze către casa cu luminile stinse, așezată în vârful unei mici înălțimi. Se ridicară, puseră puștile în spate și îl urmară. Fiecare om ținea în mână un pumnal de *comando* ascuțit ca un brici și gata de folosire imediată. Era nevoie să ucidă în liniște... în liniște, cu orice preț, măcar până primii americani nu vor fi dat alarma.

25 decembrie. Locuința comandantului

McLaren era în biroul său personal și, cu luminile stinse, privea pe fereastră. Fuma un trabuc, pe îndelete.

Doctorii îi spusese să termine cu fumatul. Cancer. Emfizem. Aceste cuvinte nu-l impresionaseră prea mult, după ce văzuse în Vietnam atâția morți. Și cancerul, ce să spun, i-o luase pe soția lui, care nu fumase niciodată.

Dar dacă de medici nu ascultase, ascultase de fiica sa, reducându-și viciul la un singur trabuc, pe care îl fuma de Crăciun.

Trase un fum, îl reținu un moment, apoi lansă un cerc perfect. Inelul se duse în sus. Pe vremuri, cu jocul ăsta, reușea să-i țină liniștiți pe copii pentru multe ore. Gândul îl întristă. De mult timp nu se mai reunise familia lor. De la funeraliile lui Elly, mai precis.

Se gândise să-și invite fiica să peteracă Crăciunul cu el, dar după evenimentele de aici, o sfătuisese să rămână la Washington.

McLaren mai trase un fum și lansă din nou un cerc. Dar de data asta nu-l mai urmări. În curte erau oameni care se mișcau: oameni îmbrăcați în negru care alunecau de la o construcție la alta și care se apropiau de locația lui. Intră imediat în alarmă. Mai văzuse oameni mișcându-se în acel fel. Treceau de la o umbră la alta, rapid și fără zgomot. Detașamentele de asalt vietcong, care traversau câmpurile din jurul bazei lor, pentru a-i omorî pe americanii adormiți. Și rangerii și patrulele avansate care periau jungla pentru a le întoarce vizita. Oamenii din SAS care îi învățau cum să se apere de teroriști. Dar acolo nu era Vietnamul și nu era nici un curs de antrenament. Ieși brusc din gânduri. "Nu sta degeaba, tâmpitule. Mișcă-te." Stinse trabucul și ridică telefonul.

— Da, domnule general?

Telefonistul avea vocea un pic adormită.

— Dă-mi siguranța.

McLaren luă cu sine telefonul și puse un genunchi pe podea. Mai bine să nu constituie o țintă prea vizibilă. Se căi că nu ținuse o armă în încăperea aceea și că le dusesese pe toate la etaj, în dormitor.

Din receptor se auzi soneria telefonului biroului de siguranță a bazei. O dată, de două ori, de trei ori. Dar răspunde odată!

— Siguranța, căpitan Miller.

Omul respira greu și părea puțin iritat.

— McLaren.

Miller ciuli urechile. McLaren era sigur de impresia asta.

— Vreau alarmă completă. Imediat. Iluminare totală a bazei. Nu este un exercițiu, căpitan. În interiorul bazei sunt intruși și sunt sigur că eu sunt ținta lor.

Miller începu să bălmăjească ceva, dar generalul îl întrerupse:

— Nu am timp de vorbit, căpitan. Sunt în pericol. Execută odată blestematele tale ordine!

Văzu că pe partea cealaltă a drumului se adunase un mic grup de oameni. Acum erau la o distanță de vreo cincizeci de metri de locuința sa. Desigur, înconjuraseră casa, iar o tentativă de a ieși ar fi echivalat cu o sinucidere.

Aceea era numai una dintre echipe. El ar fi putut ucide câțiva inamici, fructificând factorul surpriză, dar singura sa speranță era o ripostă rapidă din partea grupului de siguranță pe care el îl constituise cu câțiva ani în urmă exact în vederea unor astfel de atacuri.

McLaren încercă să judece situația la rece. Oamenii lui nu puteau să răspundă la alarmă în mai puțin de câteva minute. Nordcoreenii, sau ce-or fi fost ei, aveau tot timpul să-l atace. Trebuia să găsească o ascunzătoare. Un loc care să-i ofere un avantaj în acele prime minute ale bătăliei. Doamne, cum e făcută lumea. Ajungi la comanda unei armate, dar apoi ești obligat să umbli pe orbecăite pentru a te apăra de oameni înarmați cu cuțite.

Fără a pierde timpul ca să pună receptorul în furcă, McLaren ieși din încăpere și alergă către scările care duceau la dormitor. Le sări câte două o dată, încercând să nu facă zgomot. Ajuns la etaj, se aruncă pe burtă, ridică mâna ca să apese pe clanță, deschise ușa atât cât îi trebuia ca să treacă, apoi o închise în urma sa. Târându-se și ținându-se mereu departe de fereastră, ajunse lângă vechea valiză de armată pe care o ținea sub pat.

Uf, timpul. I-ar fi trebuit mai mult timp. Bandiții soseau. Unde naiba or fi Miller și grupa sa?!

McLaren reuși să deschidă valiza. Căută pe pipăite înăuntru. Nu-i trebuia pistolul sau M16. Era o luptă corp la corp. Genul cel mai murdar. Apoi mâinile sale recunoscuseră ceva familiar - o pușcă Mossberg 500 - și o scoase cu atenție din legături. Arma era încărcată. O chestie total împotriva regulamentului, era clar, și împotriva oricărui principiu de siguranță în manevrarea armelor. Dar McLaren își spusese întotdeauna că dacă va avea vreodată nevoie de acea arma, ar fi avut nevoie în mare grabă. Zâmbi. Eh, în asta nu se înșelase.

Trecuse aproape un minut. Nu era timp de pierdut. McLaren se ridică cu mare atenție și trase aproape un scaun, ținându-se departe de puțină lumină care pătrundea pe fereastră. Căută inelul dinspre tavan și trase de el ca să coboare scărița care permitea accesul în pod, apoi împinse scaunul și sări în mica mansardă fără ferestre. Se depărtă de chepeng și rămase nemișcat câteva momene. Simțea că era cam bătrân pentru genul acela de sport.

O clipă mai târziu se auziră sirenele. Căpitanul Miller reușise în fine să dea alarma. Printre luminile care se aprindeau în toată baza și sunetul sfâșietor al sirenelor, nordcoreenii vor fi rămas un pic confuzi. Dar își vor fi dublat imediat eforturile ca să-l omoare înainte de a fi doborâți.

Nu se înșela. Auzi spărgându-se geamuri de la ferestre, în dormitor și văzu zburând un obiect oval. Se trase cât mai departe de chepeng, în timp ce grenada exploda cu un *whump*. Suflul îl sălta câțiva centimetri. Aerul se umplu de fum și praf.

Se apropie de deschidere chiar în timp ce un atacator intra în dormitor în fuga mare, se arunca la podea și deschidea focul cu automatul, făcând zob patul în care trebuia să doarmă generalul. Când omul încetă tragerea și se apropie de pat ca să vadă rezultatul, McLaren îl ochi și trase. Lovitura îl aruncă pe intrus pe spate, într-o baltă de sânge.

McLaren se grăbi să se retragă de lângă chepeng, căci cineva trăgea la întâmplare spre tavanul dormitorului. Mai erau și alții. Se așează lângă un perete, îndreptând arma către deschizătură. Primul atacant care va avea curaj să intre va fi trimis la dracu'. Își va vinde scump pielea.

O grenadă intră prin deschizătură și se rostogoli chiar către el. Picioarele îi erau aproape, trase un călcâi în grenadă, împingând-o către chepeng. Înainte de explozie mai auzi un strigăt și se ghemui cât putu între podeaua podului și acoperiș.

De departe se auzeau primele împușcături.

25 decembrie. Baza Yongsan, Seul

Maiorul nordcoreean se ascunse în spatele unei Hyundai parcate și puse un nou încărcător. Câteva proiectile lovira șasiul de metal și se îndepărtară în aer, şuierând. Întoarse capul în direcția focului. El și omul de alături se ridicară și traseră salve precise, de trei focuri, în ferestrele dormitorului, de la zece metri distanță. Pe terenul acoperit de zăpadă căzură fragmente de sticlă.

Câteva gemete provenind de la o grămadă de corpuri îmbrăcate pe jumătate căzute în fața unei uși deschise îi atraseră atenția maiorului, care trase o rafală lungă în acea direcție. Gemetele încetară.

Auzi o explozie, în spatele său, și zâmbi. Trebuie că fusese grupa sa de asalt care îl lichida pe generalul american. Careva dăduse alarma, dar chestia asta nu mai avea importanță. Ba chiar simplifica traba lor. În întreaga bază, americani adormiți și echipați pe jumătate ieșiseră în viteză pentru a vedea ce se întâmpla și erau prinși în focul încrucișat al oamenilor săi.

Maiorul scoase de la centură un alt încărcător și regretă că nu putuse lua mai multe. Ar fi vrut să ucidă mai mulți americani. Era ca un măcel.

Pe neașteptate, omul ghemuit lângă el scoase un geamăt și căzu pe spate, în timp ce proiectile secerau portiera mașinii. Maiorul se răsuci și privi în direcția din care i se părea că veniseră gloanțele. Văzu soldați cu căști metalice pe cap venind din fundul drumului, avansând către el, trecând de la o mașină la alta. Americani care scăpaseră de linia din spate.

Maiorul se retrase lângă bara din spate a mașinii. Ridică arma și trase o rafală scurtă înainte de a se retrage. Americanii se aruncară la pământ, imobilizați de focul său. Acum, o fugă scurtă ca să se desprindă de mașină și

să dispară în întuneric. Era tipul de luptă de-a șoarecele și pisica pe care îi învățaseră. Se ridică, pregătindu-se s-o ia la fugă.

Caporalul Hughes sesiză mișcarea și puse pe umăr tubul de carton al LAW. Apăsă pe trăgaci și închise ochii pentru a-i proteja de flacăra rachetei.

Cine știe ce instinct interior îl făcu pe șeful grupei de sabotori să întoarcă privirea în direcția aceea în timp ce racheta antitanc de 66 mm lovea lateralul Hyundaiului și exploda. Fu învăluit de o minge de foc, dar fragmentele cu viteză mare de oțel și sticlă îl uciseră mai înainte de a avea posibilitatea să strige.

Americanii se ridicară la rândul lor și continuă înaintarea, fără să bage în seamă corpul fumegând care fusese aruncat în mijlocul drumului.

25 decembrie. Locuința comandantului

Avea ochii și gura pline de praf.

McLaren nu ar fi putut spune cât timp trecuse de la explozia ultimei grenade, dar asta chiar că nu avea importanță. Îl îngrijora faptul că de câteva momente nu mai încercau să-l lovească, și asta îl enerva.

Acum sirenele alarmei tăceau și la distanță se auzeau încă împușcături. Apoi auzi o serie de explozii înfundate. Exploziile păreau să se apropie. McLaren continuă să țină ochii pe deschizătura din podea.

Alte împușcături sub el. Arme de calibru mai mare decât cel al automatelor care loviseră patul și chepengul.

Careva urca scările.

— Domnule general?

O voce care părea americană. Dar putea să fie un truc pentru a-l face să-și demaște poziția. Ridică din nou pușca.

— Domnule general, sunt sergentul Corey. Casa este în siguranță, domnule. Mackerel Six.

McLaren își reveni. Corey era unul din oamenii echipei de siguranță și folosisse parola justă.

— Cobor, sergent. Shark Seven.

Coborî din pod și îl văzu pe Corey cu doi din oamenii săi, în ținută de luptă, cu armele în mâini, palizi și încordați. Unul dintre ei tremura necontrolat. McLaren nu-l băgă în seamă. Privi împrejur. Acolo mirosul acru de carne arsă era și mai puternic, iar pereții erau murdari de sânge. Pe podea se aflau cadavrele a doi coreeni în combinezoane negre de mascare: unul lângă ușă ude-l ajunsese împușcătura lui McLaren și celălalt răsturnat pe patul fumegând, ucis de propria sa grenadă.

Se întoarse către sergent.

— Care este situația?

Corey trebui să facă un efort pentru a-l privi.

— Cred că i-am terminat pe toți, domnule general. Mai sunt trei jos, unde i-am găsit când am sosit noi. Alții sunt afară.

Se întrerupse, ca și cum nu-și găse cuvintele.

— Continuă, sergent.

McLaren încercă să vorbească cu maximă gentilețe. Corey nu mai luptase înainte.

— Am pierdut o grămadă dintre băieții mei, domnule general. Căpitanul Miller e mort. L-au lovit în cap când plecam. Și apoi alții. Kip. Mike Andrews. Mulți.

McLaren îi văzu lacrimile din ochi. Îi puse mâna pe umăr.

— V-ați comportat foarte bine, băiete. Vreau să știi asta. Acum hai să ne cărăm de-aici și să mergem în sala operativă. Chestia asta nu se termină aici. Deloc.

Baza iluminată de proiectoare părea că ieșise dintr-o bătălie în toată regula. McLaren zărea corpurile celor căzuți pe trotuarele acoperite de zăpadă și pe platouri. Unii erau înconjurați de medici și de brancardieri, dar alții - prea mulți alții - erau doar acoperiți cu un cearceaf. McLaren întoarse capul. Fuseseră luați pe neașteptate și o grămadă din oamenii săi plătiseră pentru această neatenție.

Când McLaren își făcu intrarea, sala operativă era într-un haos complet. Ofițeri din statul său major îmbrăcați pe jumătate ocupau încăperea, încercând să facă trei lucruri dintr-o dată. Alții întrebau cu voce tare ce se întâmpla. McLaren se încruntă. Idioții ăia vor învăța repede să acționeze cu calm în momentele de criză. Privi împrejur, căutându-și aghiotantul. Îl zări într-un colț, cu un telefon, încercând să afle informații despre ce era urgent de făcut.

Hansen lăsă telefonul.

— Sunt încântat că vă văd întreg și sănătos, domnule general.

— Și eu!

Începea să tremure din cauza reacției nervoase. I se întâmpla întotdeauna după bătălie.

— Au lovit și alte obiective?

Hansen confirmă.

— Acum mi-a ajuns știrea. Au intrat în sala comunicații înainte ca alarma să sune. I-au ucis pe toți, cu cuțitul sau cu mâinile goale. Apoi au distrus aparatura. Maiorul Gunderson zice că vom comunica prin intermediul marinei până când vom instala aparatura de rezervă.

— Nimic altceva?

— Ba da, domnule general.

Hansen arătă o hartă care era agățată chiar atunci pe un perete. Era harta Seulului, plină de cerculețe roșii trasate în grabă.

— Fiecare cerculeț reprezintă un atac al teroriștilor sau sabotorilor. Toate executate în ultima jumătate de oră.

— Iată, un atac la ambasada noastră. I-au doborât pe infanteriștii marini din gardă și l-au ucis pe ambasador, familia acestuia și mulți funcționari. Lupta nu s-a terminat încă, dar acum este vorba numai de eliminarea ultimelor centre de rezistență.

McLaren păli în timp ce Hansen își continua lista. O incursiune la Ministerul Apărării. O bombă în principala centrală telefonică din Seul. Înalți funcționari guvernamentali uciși în casele lor, între care un comandant de corp de armată sudcoreean și câțiva generali din aviație. O singură concluzie se putea trage din aceste noutăți.

Îl părăsi pe Hansen și se duse către centrul sălii operative, pentru a-l căuta pe Gunderson, adjunctul cu comunicațiile.

— Sam! Lasă ceea ce faci și transmite alarma către toate comandamentele!

Ofițerul înalt și slab din Tennessee citea lista aparaturii necesar. Ridică privirea și întrebă:

— Domnule general?

— M-ai auzit, domnule maior! Lasă naiba hârtiile alea și...

McLaren fu întrerupt de o serie de explozii puternice care făcură să tremure podeaua. Unii ofițeri se ascuseră sub birouri, alții se repeziră la ferestre. Spre apus, pe cerul nocturn se vedea o pală de foc, înaltă de o sută de metri.

Apoi, brusc, becurile se stinseră. McLaren văzu că în tot Seulul se stingeau luminile. O întrerupere a energiei electrice sau era ceva ordonat de guvern? Se auziră sirenele de alarmă aeriană. McLaren pricepu și se întoarse către maiorul Gunderson, care rămăsese cu gura căscată.

— Chestia este suficient de clară acum? Transmite ordinul tuturor comandamentelor și apoi la Washington. Spune-le că suntem în război. Dacă nu cumva și-or fi dat seama singuri. Și apoi să mergem în refugiu.

McLaren îl luă pe Hansen și îl trase mai departe de grupul ofițerilor care alergau să se adăpostească.

— Doug, transmite ordinul. Vreau să fie activat cartierul general de front și ca elicopterul meu să fie gata de plecare. Nu vreau să rămân blocat aici în timp ce se desfășoară un război.

Hansen încuviință și dădu să plece, dar McLaren îl opri.

— Ah, Doug, încă ceva.

— Da?

— Crăciun Fericit.

Apoi se aruncară amândoi pe podea în timp ce baza tremura din cauza unei noi serii de explozii.

21

Primul val

25 decembrie. Pe Marea Galbenă

Chun Pak-Lee era obosit. Zborul fusese lung, iar el întârziase la întâlnirea cu nava. Mărise viteza, dar cu avionul acela chestia asta nu folosea prea mult.

Aparatul în chestiune era AN-2. NATO îi atribuisese numele "Mânzul", *Colt*, dar ar fi făcut mai bine să-l numească "Butoi". Era un biplan, și dacă lui Lee chestia asta nu i se părea ciudată în epoca reactoarelor de luptă, era numai pentru că se antrenase îndelung să-l piloteze. Știa ce era în stare avionul să facă, iar acela era perfect pentru misiunea lui.

Colt era foarte bun la viteză mică și la înălțime joasă, putea duce o încărcătură notabilă și era ușor de pilotat. Era un avion sovietic, dar Republica democratico-populară Coreea primise destule din astea în dar. Unul din punctele în care nu excela era însă viteza. Lonjeroanele și legăturile erau din oțel, dar aripile erau acoperite cu pânză.

Și el trebuia să facă ceva pentru a compensa pierderea. Timpul era foarte important. Tovarășii săi se bazau pe el că va ajunge în locul potrivit la momentul potrivit, cu o eroare de doar câteva secunde. Apa se vedea sub el, la mai puțin de treizeci de metri. Trebuia să zboare jos ca să nu fie depistat de radar. Era o noapte clară, cu o mică seceră de lună, iar apa era neagră, în loc de o întindere de valuri luminate de lună. Aerul era plin de curenți ascensionali, în special atât de aproape de suprafața apei și tensiunea unui zbor de mai mult de două ore la o cotă atât de coborâtă era teribilă.

Dar iată! O lumină la orizont. Efectuă o corecție ușoară de rută, apoi apăsă butonul care aprindea o lumină direcțională montată sub fuselaj. Primi imediat răspunsul. Bine. Era nava pe care o căuta.

Lumina de la orizont era un pescador nordcoreean, plin cu instrumente de detectare. Era prea complex pentru misiunea aceea, dar așa îl făcuseră să ajungă la punct. Pentru a sosi la momentul precis avea nevoie să cunoască poziția exactă, și busola avionului nu era un obiect prea precis.

Controlă cât timp îi rămânea și făcu rapid un calcul mental. Apoi, accelerând, făcu să oscileze aripile pentru a saluta nava și viră către destinația sa finală.

Bine. Nouă minute până la obiectiv. Își avertiză tovarășii și făcu ultimele pregătiri. Introduse hărțile și documentele într-o raniță care mai conținea

câteva greutate metalice și o aruncă pe fereastră. Controlă pușca și grenadele și strânse curelele raniței.

Coasta era exact acolo unde se aștepta. Studiase hărțile și fotografiile și cunoștea orice punct și orice lumină. Mai pierdu ceva din cotă, până ce aproape atinse suprafața apei.

— Cinci minute! comunică el.

Când zări coasta, Lee începu ultimele manevre. Să urce la treizeci de metri. Să taie motorul, să deschidă rezervoarele de carburant. Asta folosea la evitarea riscului de incendiu. Neașteptata liniște era aproape odihnitoare, după orele de zgomot. Dar urma să fie o pauză destul de scurtă.

Baza aeriană din Kunsan

Tony auzi urlete. Se întoarse pe partea cealaltă, gândind că sărbătoarea era cam prea gălăgioasă, că nimeni n-ar fi trebuit să urle astfel. Dar el nu era la vreo sărbătoare. El dormea. În camera lui nu era nimeni care striga. Deschise ochii. În cameră nu era nimeni, prin urmare urletele veneau de afară. Dar nu erau urlete. Era sirena de alarmă. Dacă or fi crezut că erau șmecheri...

Telefonul sună și Tony ridică imediat receptorul.

— Căpitan Christopher.

— Domnule, sunt Luther de la sala operativă. Adunare generală. Nu este un exercițiu.

— Chiar sper să nu fie, în noaptea de Crăciun.

Doar atunci Tony înțelese ce semnifica.

În câteva secunde îmbracă costumul de zbor și cizmele. Sirenele continuau să urle alarma; îl împingeau să se grăbească. Când ajunsese la ușă, simți o vibrație slabă, urmată de o explozie. Apoi de alta. Apoi o serie de explozii.

Camera lui Hooter era următoarea după a sa. El și Tony ieșiră pe coridor aproape în același timp, și ca ei și ceilalți rezidenți din edificiu. În mare parte erau piloți și mecanici, și se îmbrăcaseră cu primele haine pe care le găsiseră. Nimeni nu se opri să încuie ușa. Tony ajunsese în câteva clipe la scări; numai un idiot ar fi luat ascensorul cu riscul să se blocheze, iar poe scări se ajungea mai repede.

Alergarea asta nu era cel mai bun remediu pentru durerea sa de cap. La petrecere băuse cam mult și se dusesese la culcare pe la ora unu. Nu se simțea în cea mai bună formă.

— Saint! strigă careva, de pe scări. Recunosc vocea lui Hooter.

— Ne vedem afară, îi răspunse.

Ajunși la parter, piloții alergară către mașini. Când Tony ieșea pe trotuar, o explozie cutremură BOQ. "Mai mult ca sigur, nu este un exercițiu!". Explozia

venea de la baza aero coreeană, poate de la turn. Fu urmată de o serie rapidă de alte explozii, ca și cum aruncaseră un grupaj de bombe. Brusc zgomotul se amplifică cu alte explozii, mai puternice, și bateriile SAM ale bazei intrară în acțiune, lansând mari dăre albe pe orizont. Tony privi în sus și zări câteva mogâldețe în formă de săgeată, aprinse la coadă: flăcările postarzătoarelor. Fuseră urmate de proiectile trasoare de la tunurile Vulcan, instalate în împrejurimile bazei. Zgomotului reactoarelor se adăugă un sunet deosebit, similar cu cel al metalului ciocănit.

Pe ușă ieșiră alți oameni. Tony îl zări pe unul din formația lui și-l strigă:

— Boomer! Vino în mașina mea.

Sosise și Hooter, și în timp ce urca în mașină, pe bancheta din spate mai intrară patru, plus unul pe genunchii tovarășilor lui.

Supraîncărcat, Tony sună de două ori claxonul și porni în marșarier. Ieși din parcare cu scrâșnet de cauciucuri și abia atunci constată că în toată baza luminile erau stinse. Pe drum se vedeau numai farurile mașinilor. Ideea că luminile lui erau una din țintele vizibile îi dădea fiori, dar nu avea ce face.

O luă pe drumul central către comanda escadrilei. La dreapta era baza coreeană, și dincolo de aceasta era oceanul. Deasupra drumului, trasoarele indicau pozițiile adevărate sau bănuite ale avioanelor inamice. Reactoarele veneau la atac la cotă joasă; unele acționaseră postarzătoarele. Avioanele trăgeau cu tunurile, lansau rachete, aruncau ținte false pentru a păcăli SAM cu infraroșii.

Cu o săritură, mașina urcă pe o pistă de beton și ajunse pe aria de rula pe formației. Hangarele ascundeau mare parte din spațiu, dar se vedeau flăcări și coloane de fum. Se vedeau farurile mai multor mașini în mișcare. Virară la dreapta pentru a ajunge la parcare. Când Tony frână și trase lângă trotuar, un om alergă către ei, agitând o lanternă.

— Toată lumea în sala de ședințe! Shadow vă va prezenta instrucțiunile în două minute!

Intrară în clădirea comandamentului, unde se desfășura o activitate frenetică. Tot personalul de la sol al escadrilei avea câte ceva urgent de făcut. Mulți erau încă cu haine civile pe ei. Unul din maiștri, Vance, avea un bandaj pe o mână. Oare mai fuseseră și alții loviți?

Sala de instructaj era mică. Locotenent colonelul Robins, numit "Shadow", era comandatul escadrilei. Era un om robust, cu părul încărunțit. Urcat pe podium, citea câteva documente și din când în când se uita la ceasul de pe perete. Când minutarul fu pe verticală, ridică un braț și toată lumea tăcu imediat.

— Ascultați-mă cu atenție. Nu am timp să repet. Coreea de Nord a atacat de-a lungul întregii ZD. Baza a fost lovită de un număr neprecizat de avioane

și de sabotori. Credem că toți sabotorii au fost eliminați, dar am pierdut două hangare și trei avioane sunt distruse. Escadrila 35 va primi misiunea de a apăra baza până nu cunoaștem mai bine situația. Șefii de escadrilă vor acoperi zona, în grupe distanțate la 1.500 de metri, pornind de la cota trei mii. Ridicăm în aer tot ce se poate.

Toate avioanele au tunul și cel puțin două 9L. Unele pot avea și mai multe arme. Atenție la decolare. La o treime din pistă avem un relict: biplanul Colt folosit de sabotori. Dar avem o sarcină mică de ridicat și chestia asta nu cred că va fi o problemă. Decolare de luptă. Nu coborâți sub cota 1500 fără autorizație, grupele de SAM pot să..." Fu întrerupt de o puternică explozie și sirenele își reluară alarma. Piloții porniră spre ieșire, în timp ce Robbins striga în urma lor:

— Fiți atenți la prieteni! Au decolat și sudcoreenii!

Tony și John alergară către vestiar. Peste tot erau piloți care intrau și ieșeau în echipamentul de zbor. Clădirea fusese lovită de mitraliere, după găurile care se vedeau pe pereți și ferestrele în bucăți. "Boomer", sau locotenentul Carlson, era cu ei, dar nu se vedea nici urmă de șeful lor de grupă, căpitanul Owens. Mai bine să plece cu un avion în minus decât să piardă timp să-l caute, își zise Tony. Deschiseră dulapurile și îmbrăcară combinezonul sub presiune. În afara căști, lăsară restul de echipament în dulapuri.

Cei trei piloți alergară către hangare, sperând să ia primele avioane înarmate și încărcate cu carburant pe care le vor găsi. Din fericire, lucrurile erau organizate mai bine decât ar fi crezut.

Kenneth Beam, ofițerul pichetului, îi ajunse în fugă.

— Saint, mergi pe 579, Hooter pe 492, Boomer pe 494. Sunt în hangarele F, I și J. Au plinul făcut, proiectile și două 9L fiecare. Unde e Viceroy?

Tony clătină din cap.

— Nu știu. Nu e înăuntru?

— Nu l-am văzut. Îl trimit după voi când sosește. Voi sunteți zborul Showtime. Pancake vă va da vectorii pe banda doi.

În acel moment, împușcăturile aproape se terminaseră. Raidul inițial încercase să elimine apărarea bazei și rețeaua de comandă și de control: radar, radio și turn. Nici piste de zbor nu fuseseră neglijate. Nordcoreenii folosiseră pentru primul asalt avioane MiG-23: avioane rapide, dar în stare să poarte o încărcătură relativ redusă. Toți știau că grosul atacului urma să vină în câteva minute.

Trecând prin fața hangarului D, Tony și Hooter văzură că fusese lovit, distrugând F-16 pe care îl adăpostea. Pe beton era întins un corp uman, acoperit cu o haină. Hooter se încruntă.

— După ceea ce ne-au făcut, va trebui să-i batem bine, Saint.

Tony încercă să-l calmeze.

— Stai liniștit, John. Va fi un război îndelungat.

Pentru amândoi era primul zbor de luptă. Tony își dorise mereu un început mai liniștit.

Se apropie de Bob Carlson și îl privi atent. "Boomer" avea relativ puține ore de antrenament, și Tony se temea că nu va fi în stare să zboare cu o pereche antrenată ca a lor. Alese sistemul cel mai simplu:

— Boomer, să stai în spatele meu, la stânga, un pic mai în spate decât în mod normal. Dacă e pericol, vino pe siajul meu. Supraveghezi partea stângă. Hooter te acoperă din spate. Să mergem.

Fiecare se îndreaptă către propriul hangar. Mecanicul avionului 579 avea o înfățișare ciudată, îmbrăcat civil și cu vesta antiglonț. Tony urcă scărița.

— Este ceva ce trebuie să știu? întrebă el.

Sergentul Kawamoto clătină din cap.

— Nu, domnule, este o păsărică excelentă. Am pregătit-o eu însumi.

— Bine.

Tony intră în habitacul. Apăsă butonul de pornire și activă SNI.

Abia inseră mufa de la radio la cască, că auzi un amalgam de voci. Toți aveau ceva de spus în același timp. Și asta numai pe frecvența de la sol!

Făcu controalele minime ale aparaturii și așteptă o pauză în rumoarea vocilor.

— Zborul unu, gata de rulaj.

Scoase frânele și împinse manșa.

Hooter tocmai ieșea din hangar. Tony se îndreaptă spre pista de decolare. Întoarse capul ca să-l vadă pe Boomer, și îl văzu în fine ieșind și îndreptându-se spre pista de rulare. În jurul lor se auzeau zgomote de motoare venind dinspre pista de decolare.

Tony trecu pe frecvența turnului. Banda nu era aglomerată ca cea de sol. Acolo trebuie să fi fost un operator bun. Așteptă un moment, apoi zise:

— Turnul, aici Showtime cu trei Falcon.

— Recepționat, Showtime, prioritate pe pistă pentru toate Falcon în ieșire. Sunteți numărul unu la decolare.

Când ajunseră la capătul pistei de rulaj și intrară pe cea de decolare văzură o masă în flăcări, la vreo sută de metri distanță. Părea un schelet de biplan, înghesuit din cauza căldurii. Alături erau câteva corpuri, dintre care unele carbonizate, morți pe când alergau în direcția pistei. Tony zise:

— Așteptați un moment, și frână.

Spațiul era foarte limitat. Când pleca din nou, un om cu o lanternă îi făcu semn să înceapă. Omul lăsă în jos raza lanternei și Tony văzu că pe marginea

pistei erau așezate câteva bare metalice.

Trecură cu atenție pe lângă bare și se aliniară pentru decolare. Tony transmise celorlalte două avioane.

— Decolare de luptă. Înainte.

Din fericire, nu erau prea încărcăți. Chiar și cu postarzătoarele, abia depășiră viteza de decolare când ajunseră la capătul pistei. Virajul de bătlie fu mai larg acum decât de obicei, dar nu fuseră alte dificultăți.

Luând înălțime, Tony observă atent cerul. Nu se opri pentru a lua informații asupra vântului. La înălțime mare erau nori împrăștiați; poate la 9.000 de metri. Nici o problemă pentru zborul lor, dar spera să nu aibă surprize. Tony conducea prima grupă și trebuia să zboare la 3.000 de metri. Următoarea grupă urca la 4.500 și așa mai departe. Tony se simți aproape onorat. Inamicii ar fi venit la cotă joasă și ei erau primii în stare să-i lovească. Desigur, era și cel mai aproape de toate acele SAM și Vulcan. Lucru de reținut, în caz că se vor găsi într-un duel apropiat. Își aminti ceva.

— Zborul Showtime, controlați să fie deschis UFF.

Privind celelalte două avioane văzu că își clătinau aripile în semn de răspuns.

Ajunseră la 3.000 de metri și se dispuseră pe orizontală, reducând aproape la minim consumul de carburant. Dat fiind că nu aveau încă o țintă, mai bine economiseau carburantul și măreau durata de zbor. Începu să descrie un cerc larg, urmărind pe rând orizontul și ecranul radar. Tovarăși săi îi urmară mișcările întocmai.

La al treilea tur, se auziră chemați:

— Showtime, aici Pancake. Ruta 299.

Tony făcu imediat corecția de dum în direcția indicată, trecând la viteza de croazieră. Pancake nu precizase de ce trebuia să se îndrepte spre vest, dar motivul nu putea fi decât unul: inamici.

"Pancake" era stația radio de control de la sol. Personalul său analiza imaginile radar și căuta să prevadă unde vor ataca avioanele care se apropiau. Nu era o sarcină simplă. Nu numai că erau destui munți care acopereau spațiul radarelor, dar inamicul încerca mereu să încurce situația cu semnale false și cu frecvențe de bruiaj.

Pancake dispunea probabil de informații suficiente pentru a îndrepta către est cele trei Falcon ale zborului Showtime.

Boomer era destul de agresiv, dar nu avea multă experiență în lupta de noapte. Având la dispoziție numai radarul și eventual vreo reflecție a avionului inamic, duelul devenea mai greu. Era mai bine să încerce un atac rapid și apoi să se depărteze înainte de a fi centrat de focul inamic.

— Penguin, Cadillac, Universe, Showtime, Castle, qui Pancake.

Inamici multipli între 1500 și 3000 de metri, total treizeci, viteza patru sute la optzeci de kilometri. Drum 287, buster.

Hopa, au trimis toată banda! Treizeci de avioane, din care un sfert pentru escortă. Și ei erau doar cincisprezece.

"Buster" însemna cu toată viteza, dar fără postarzător. Mări viteza și presiunea pe care o simți îi păru ceva bun. Brusc, radarul său se umplu de contacte. Computerul le analiză și agăță avionul cel mai apropiat. Distanța 60 de kilometri, viteza de apropiere 900 de mile.

— Pancake, Showtime a agățat.

— Recepționat, Saint. Autorizație pentru foc. Încearcă să dobori vreunul.

Un simbol în formă de romb, apărut pe HUD, îi arăta unde să caute ținta. Era la o cotă inferioară cu aproape 600 de metri, deci sub orizontul lui și greu de văzut. Ținta era în fața lor, puțin în dreapta. Alături de avionul agățat de Tony mai erau alte trei: probabil cele patru constituiau o grupă ca a lor (dacă a lor ar fi fost completă).

— Hooter, ia-l pe cel din dreapta, Boomer pe cel din stânga. Lansați 9L de îndată ce intrați în limită.

Automat cele trei avioane ale zborului Showtime se strânseseră unul lângă altul. Urmau să lanseze rachetele Sidewinder de îndată ce vor ajunge la distanța maximă de zbor a acestora, vreo cincisprezece kilometri. "Nu e poziția cea mai bună. Ar trebui să le venim din spate, dar nu putem ajunge. Treizeci de kilometri."

Aruncă o privire spre tovarășii de zbor. Erau greu de văzut în întuneric, dar păstrau pozițiile. Nu se vedeau alte avioane. Mai erau vreo cinci ore până când se lumina.

Ajunși la douăzeci de kilometri, începu să audă un zumzăit. Senzorul "văzuse" ținta, chiar dacă motorul rachetei nu ar fi fost în stare să parcurgă distanța aceea. Mai așteptă câteva momente lansarea, pentru a se apropia mai mult. În timp ce zumzetul continua fără întrerupere, auzi un alt zgomot: *beep-beep-beep*.

Apăsă butonul de lansare. Pe HUD era scris 19,6 km. În același momet strigă:

— Showtime, virați la stânga! și împinse manșa cu putere. Contractă mușchii și își ținu respirația pentru a rezista la accelerare.

În partea stângă a habitaculului, alături de manșă, era un buton care arunca staniol, bucățele de plastic metalizat; acelea foloseau ca să păcălească rachetele cu radar. Tony îl apăsă de două ori. Brusc auzi un *woosh!* și, la vreo cincizeci de metri de el văzu o dâră de flăcări. *Beep*-ul încetă. Simți o izbitoră și avu impresia că i se oprește inima. Automat privi la stânga. Unde fusese Boomer, acum era o aferă de foc.

— Saint, Boomer a explodat!

Rachete cu căutare radar însemna interceptori. Unde naiba erau? Privi ecranul.

— Hooter, inamicii de pe 230 sunt probabil responsabili pentru atac.

— Recepționat. Du-te tu primul.

Aprinseră postarzătoarele. Era prea întuneric pentru o recunoaștere la vedere, dar Tony se agățase bine. Erau trei avioane, toate mici. Distanța era de 25 de kilometri, cu o viteză de apropiere de mai mult de o mie de noduri.

Aândoi armară rachetele Sidewinder și le lansară câteva secunde mai târziu. Tony urcă pe verticală și Hooter îl urmă. Planul său era să coboare asupra adversarilor după ce ar fi văzut rezultatele atacului cu rachetele. Privi înapoi, în jos, căutând un avion în manevre sau explozia unei rachete, dar nu văzu nimic. Examină frenetic cerul... și văzu reflexia unor aripi la cota lui!

Era prea întuneric pentru a distinge tipul de avion, dar zări două derivate pe fondul cerului mai clar. Avionul îi urmărea mișcările și asta însemna că era vorba de un avion excelent și de un pilot foarte bun. Tony continuă manevra, încercând să conserve energia și să se posteze în poziție de tragere. În acest timp, cota sa urca.

Avionul inamic avea două motoare, și la amândouă erau aprinse postarzătoarele. Tony redus alimentarea și văzu că avionul inamic îl depășea. "M-a pierdut".

Selectă tunul printre armele de la bord și se alinie pentru a trage. Dintr-un moment în altul, pilotul își va da seama că a greșit.

— Saint, ai unul în spate.

— Recepționat.

Coadă avionul intră în mira de pe HUD; Tony trase. Nu existară explozii, dar avionul inamic viră în mod necontrolat spre dreapta. Tony vru să-l urmărească...

— Unul în spate, ora șapte, virează la stânga!

Tony împinse manșa la stânga, pentru a face un viraj strâns. Hooter îi veni în spate, la dreapta.

— Poți să-l lovești? întrebă Tony.

— Încerc cu tunul. Virează mai mult, se aliniază!

Tony suporta deja șapte g. Cu cât virajul era mai strâns, cu atât se pierdea mai multă viteză. Avionul lui încetineea prea mult, riscând să devină o țintă ușoară. Pentru a recâștiga un pic de viteză, coborî cota și făcu virajul mai strâns. Își simțea capul tras în spate de o forță de nouă ori mai mare decât cea normală.

— Lovește, Hooter!

— Bine.

Chiar și în virajul strâns, Tony continuă să se miște brusc dintr-o parte în alta, ca să-l împiedice pe pilotul inamic să-l ia în colimator. Întoarse capul și văzu că blestematul acela îl copia cu agilitate toate manevrele.

— Grăbește-te, Hooter.

— Bine.

Tony continuă să zboare în zig-zag și constată îngrijorat că pierduse cota. Duelul începuse la circa 2400 de metri. Acum el coborâse la 1950 și avea numai două posibilități: să coboare în scutul bateriilor SAM la 1500 de metri sau să urce și să piardă...

— Foc!

Blam! Tony privi în spate și văzu o frumoasă explozie. Din ea ieși o formă neagră care se rotea. Tânărul căpitan redresă aparatul:

— Hooter, treci în față. Ne întoarcem la bază. Urcăm la trei mii.

Descriind o curbă amplă, se alinie la dreapta tovarășului său. Chiar dacă nu conducea el zborul lor, Hooter era capabil să-și asume poziția de conducător, și apoi avea ultima rachetă rămasă. Era momentul cel mai propice pentru a-l împinge în față.

Tony privi din nou pe cer, în cautare de inamici. Dar avioanele lor erau singure pe-acolo. Schimbă frecvența.

— Pancake, aici Showtime. Doborâte două MiG. Vector, terminat.

— Recepționat. Showtime, ruta 055, inamici în ieșire din aria bătăliei. Buster, terminat.

— Aici Showtime. Recepționat. Închid.

Când aduseră alimentarea la maxim, coada avionului lui Hooter se luminează. Tony privi indicatorul de carburant. Pancake îi trimitea dintr-o parte în alta a cerului, dar ei nu aveau o rezervă infinită de kerosen.

Până în acel moment, Tony fusese prea ocupat pentru a asculta comunicațiile radio. Dar toate avioanele din escadrilă erau pe aceeași frecvență.

«Owl, la dreapta!»

«Atenție la, e la ora nouă.» Recunoscând vocea lui Sanchez, evită să privească la stânga sa.

«Autorizare acordată. Foc.»

«Două lovituri!»

Apoi auzi vocea lui Hooter:

— Saint, am agățat. IFF negativ, 062 la 16 kilometri.

Tony privi ecranul lui. Contactul era la nord-est, și era ușor de recunoscut în mijlocul petelor de pe ecran. Probabil un avion care urca după un atac. Iar ei se găseau la orele cinci de avionul inamic: aproape în spatele lui.

Din circuit îi ajunse vocea lui Hooter.

— Mă duc.

Zări un fulger sub aripa stângă de la Falcon, când se aprinse motorul rachetei. Tony acoperea lateralul orb al lui Hooter, căutând eventuali inamici.

Erau destul de aproape pentru a vedea bucăți de fuselaj zburând când capul rachetei Sidewinder explodează. Avionul lovit era un Filler, un model vechi. În timp ce se îndepărta alene spre stânga, se văzu un alt fulger: pilotul se catapultase pentru a se încredința siguranței nesigure a unei închisori sudcoreene.

Tony ordonă întoarcerea la bază. Intrară în contact cu turnul și li se spuse să rămână în preajma bazei.

— Pista nesigură. ETR zece minute.

— Înțeles.

Era încântat să se întoarcă. Privi indicatorul carburantului.

— Hooter, cât kerosen mai ai?

— Patru sute.

Avea mai mult decât el.

— Turnul. Șeful Showtime anunță nivel critic de carburant, 220 litri, terminat.

— Am înțeles. Showtime al doilea în ordine la aterizare. ETR cinci minute.

Se întreabă cine o fi fost numărul unu, și ce o fi gândit că trebuia să mai aștepte. Oricum, nu putea face altceva. În minusculul habitacul al unui avion de luptă nu se putea merge nervos înainte și înapoi. Reexamină bătălia, pierderea lui Boomer, lovitura lui Hooter. Războiul acela începuse cu adevărat prost.

— Showtime autorizat la aterizare, ruta 152. Frânați la maxim după ce ajungeți pe sol. Terminat.

— Am înțeles.

Tony și Hooter luară compasul spre bază, ascultând indicațiile turnului. Trebuia să intre într-o bandă îngustă de siguranță, în care bateriile de la antiaeriană nu aveau voie să tragă. În teorie, cel puțin. În exteriorul benzii, vânătoarea era deschisă.

Tony privi indicatorul de carburant. O sută de litri. Sub ei străluciră luminile pistei; avioanele se aliniază pentru aterizare. Când ajunseră mai aproape, văzură o formă închisă la culoare care acoperea câteva lumini. O epavă cu formă de Falcon, jumătate pe pista, jumătate în afara ei.

Coborâră imediat flapsurile, brusc și cu mult înainte de vreme. După părerea lui Tony, fu unul din cele mai bune aterizări. Închise robinetul de alimentare, împinse comanda frânelor. Hooter era la dreapta sa, cu trenul pe jumătate pe iarbă.

Ajunseră lângă epavă. Trenul din dreapta nu ieșise; aripa lovise solul și rotise avionul. Acoperișul carlingii lipsea, semn că pilotul preferase să părăsească aparatul decât să se vadă cuprins de flăcări.

Până cu o zi înainte, întâmplarea asta ar fi implicat o comisie de anchetă și o notă proastă pentru mecanici. Acum semnifica numai că un avion de luptă util va sta câteva zile în reparații.

Intrară pe pista de rulaj. Pe margini erau urme de incendii. Tony nu văzuse niciodată o activitate așa de frenetică. În toate hangarele erau aprinse luminile de lucru. Și o altă schimbare: toți purtau pistol.

Kawamoto îi aștepta. Arată către suportii goi de sub aripile aparatelor F-16, își strânse mâinile și le ridică deasupra capului în semn de victorie. Tony stinse motorul și se opri. Brusc se simți foarte obosit: aproape că nu mai putea să-și scoată casca.

Sergentul alergă spre el cu scărița, apoi urcă și bătu în acoperiș. Tony deschise. Când își mișcă mâinile, i se părea că transportă o casă de bani.

— Frumoasă lovitură, domnule! Luați asta, - și-i întinse un pahar de plastic.

Tony îl acceptă cu plăcere și bău. Se aștepta la cafea, dar era supă de pui și fu un pic surprins.

Ieși din carlingă și coborî scărița. Hooter înclina mereu capul ca să-i vadă fundul.

— Ce cauți?

— Mă uitam să văd dacă ești plin.

— Ai tot dreptul. N-ai fi avut nimic de văzut dacă nu mi-l luai pe ăla din spinare.

— Saint, alea erau MiG-29 Fulcrum.

— E posibil. Rusești, două cozi, două motoare.

Comandantul operațiunii era ocupat. Beamer luă casetele lor și le zise să-l urmeze. Intrară într-o săliță de ședințe. Era neluminată și plină de piloți care priveau înregistrarea video a unei misiuni. Tony îl recunoscuse pe Ninja, un locotenent din grupa a doua. Descria doborârea a două MiG-23.

Beamer le arată o măsuță. Era plină cu sandvișuri, supă caldă, prăjituri și cafea. Avură timp să bea și să mănânce câte ceva în așteptarea rândului lor.

Tony explică zborul, în timp ce imaginile se derulau, iar Hooter prezentă anumite amănunte. Trecură cu rapiditate peste prima parte, iar la faza cu duelul dădură viteză mică.

— Uite, aici i-am trecut în spate.

Opriră imaginea. Se vedea o formă neagră, cu două derive și două motoare.

Pistol era adjunctul cu informațiile al escadrilei.

— Uitați-vă la distanța dintre motoare. Acela, domnilor, este spatele unui MiG-29 Fulcrum.

Beamer îl privi încruntându-se.

— George, în instrucțiunile tale nu ne-ai vorbit deloc despre acest avion.

— Domnule, după informațiile actuale, avioanele Fulcrum ale nordcoreenilor nu sunt încă operative.

Stadiul actual al informației e la pământ, își zise Beamer.

— Bine. Fă o copie de pe banda asta și trimite-o la cartierul general. Pregătește un raport informativ asupra aparatelor Fulcrum și asupra contramăsurilor sugerate, și distribuie-l într-o oră.

Îl privi pe Tony.

— Saint, mai sunt trei ore până se luminează. Trebuie să dăm sprijin aerian la sectorul occidental din prima linie, la nord de Seul. Decolarea la ora șase și treizeci. Tu comanzi un grup de patru aparate. Centrul programare operativă o să-ți dea amănuntele.

Era prima lor misiune.

22

Phoenixul roșu

25 decembrie. În ZD, Coreea de Nord

Grupele de artileriști nordcoreeni erau ghemuite în liniște alături de piesele cu țeavă lungă și de mortierele îndesate. Alții stăteau în picioare, alături de lansatoarele de rachete cu țevi multiple montate pe camioane. De dincolo de refugiile lor fortificate ajungeau până la ei zgomotul reactoarelor care se îndreptau spre sud.

Într-un bunker de comandă, generalul artileriei își privi ceasul, apoi făcu un semn unui adjunct care era postat lângă un telefon.

— Treceți în poziție de foc.

Adjunctul se legă pe circuitul general și transmise ordinul către sutele de comandanți de baterii care, de-a lungul ZD, așteptau la rândul lor la telefoane.

Ordinul puse în mișcare imediat echipele. Câțiva oameni alergară să deschidă grelele uși blindate care le protejau refugiile, iar alții împingeau înainte tunurile, până în poziția de tir. Camioanele Ural-375 care purtau lansatoarele de fabricație sovietică ieșiră în spațiu deschis și se opriră, mișcând lateral tuburile de lansare pentru a proteja vehiculul de flăcările rachetelor. Echipele de la mortiere coborâră în tranșeele unde erau adăpostite armele lor și luară poziție în jurul acestora.

Nimeni dintre artileriști nu vedea ținta. Munții acoperiți de zăpadă care îi protejau de cercetarea inamică îi împiedicau și pe ei să vadă aria în care urmau să cadă loviturile. După începerea bătăliei însă se vor informa de la observatorii avansați din prima linie și transmise de-a lungul lanțului de comandă a artileriei.

În siguranța bunkerului său, la patruzeci de kilometri distanță de ZD, generalul artileriei zâmbi, imaginându-și haosul pe care tunurile sale îl vor fi creat. Organizase cel mai mare foc de baraj care se văzuse de la Al Doilea război mondial încoace, concentrând mai mult de 6000 de piese de artilerie, 1800 de lansatoare de rachete multiple, 11.000 de mortiere împotriva americanilor. Cu o medie de 500 de guri de foc pe kilometrul de front, urma să abată un val de izbire de foc exploziv asupra fortificațiilor inamicului. În fapt, numai prima salvă ar fi aruncat asupra bunkerelor, asupra posturilor de comandă, asupra bateriilor de artilerie și asupra depozitelor inamicului aproape 2000 de tone de exploziv de putere ridicată. Iar oamenii lui erau în stare să tragă patru până la șase astfel de salve pe minut. Imperialiștii vor fi distruși complet.

Distruși. Savură cuvântul, în timp ce indicatorul minutar se apropia de ora fixată. Sosise momentul. Generalul se întoarse către adjunctul său și strigă:

— Către toate bateriile. Deschideți focul!

Cu un lung tunet, miile de guri de foc traseră în același moment. Iar în timp ce primul val de proiectile descria încă parabola sa pe cerul nopții, tunarii deja se grăbeau să reîncarce piesele. Salvele successive vor fi în zbor încă înainte ca prima să fi explodat asupra țăintelor.

Avanpostul Malibu West, în ZD

Sublocotenentul Kevin Little visa că plouă. Dar nu era o ploicică de primăvară, dulce și susurătoare. Visa o furtună puternică și rece, însoțită de tunete și fulgere.

Tunetul îl aruncă jos de pe prici. Se trezi pe podeaua de pământ bătut a postului de comandă.

Se trezi de tot: abia reușea să se ridice și aerul plin de praf îl făcea să tușească. Întreaga colină părea să sară în sus. Un minuscul brad de Crăciun pe care i-l dăruiseră oamenii lui căzu la pământ, în mijlocul unei grămezi de staniol și de decorațiuni sparte. Se prinse de măsuta pe care stăteau hărțile și telefoanele, și mica lampă cu baterie căzu la pământ. Doamne, dar ce se petrecea? Era cutremur?

Răspunsul i se prezentă când reuși să distingă diferitele sunete din amalgam. Un tunet surd, provenind din nord; șuierături ascuțite venind din sus, și o serie continuă, asurzitoare, de explozii dinspre sud. Era artileria

inamică.

Kevin își căută casca și vesta antiglonț. Trebuia să iasă. Mai înainte ca bunkerul să i se prăbușească în cap. Privi în jur și îl văzu pe Rhee care își căuta echipamentul. Locotenentul sudcoreean avea o expresie surprinsă și incredulă... probabil la fel ca el. Trebuie că era un vis, nu se putea altfel.

Ușa fu dată în lături și sergentul Pierce intră în PC, urmat de caporalul Jones, însărcinatul cu comunicațiile ale plutonului. Pierce și caporalul erau în ținută de luptă și îmbrăcaseră peste uniformă combinezonul alb de mascare. Prin ușa deschisă, Kevin văzu că cerul avea o geană de lumină care precede zorile.

Pierce îl împinse pe Jones către telefoane și se întoarse către Kevin.

— Să mergem, domnule locotenent! Necazuri mari la River City. Artileria lovește linia a doua.

Kevin era nesigur. Gândindu-se mai bine, i se părea că e o prostie să meargă în spațiul deschis, expus bombardamentului. Mai bine să rămână în PC: bunkerele erau făcute tocmai pentru a proteja lumea de acel tip de atac.

Pierce îi văzu încurcătura.

— Nu trag asupra noastră. Cei care culeg toate loviturile sunt bieții oameni din linia a doua. Dar nordcoreenii sosesc din toate părțile ca furnicile. Dacă nu luăm ceva măsuri, vom ajunge să mâncăm *kimchee* nordcoreean pentru tot restul războiului. Să mergem!

Sergentul nu așteptă răspunsul. Se întoarse și o luă de-a lungul tranșeei care ducea spre versantul din față al colinei.

Rhee, cu uniforma albă într-o mână și cu pușca în cealaltă, alergă spre poziția sa de pe versantul posterior, împreună cu grupa a doua. Kevin se aplecă să-și ia combinezonul alb de sub prici și ieși, pentru a se trezi într-o atmosferă plină de praf, zăpadă și fum aduse de vânt.

Aerul era înghețat și Kevin simți frigul care îi intra în plămâni, în timp ce alerga de-a lungul tranșeei. În exteriorul PC, zgomotul bombardamentului era și mai puternic. O serie de explozii surde erau resimțite de întregul corp, nu numai de urechi. Vibrațiile îl făceau să-i clănțâne dinții. Dar asta era numai o parte a adevărului.

Lui Kevin îi era frică. Nu-i fusese niciodată așa frică cum îi era acum. Ceva îi spunea să se întoarcă și să se ascundă cât mai avea timp. Dar o altă parte se opunea, amintindu-i privirea lui Pierce. Continuă să alerge.

Tranșeea era plină cu oamenii plutonului. Pierce trecea de la unul la altul, controlând echipamentul și trimitându-i către pozițiile ce le fuseseră încredințate. Dar nu îi urcă pe treptele de tir.

Văzându-l pe Kevin, îi făcu semn.

— Aruncați o privire cu periscopul. Veți vedea că avem companie.

Fu constrâns să strige, pentru a se face auzit în mijlocul zgomotului.

Kevin puse în poziție periscopul de tranșee. La nord, întregul orizont era o mare intermitentă de lumini, produse de artilerie, care trăgea din spatele înălțimilor.

Apoi coborî periscopul pentru a observa terenul din fața avanpostului. Avu nevoie de câteva momente pentru a interpreta ceea ce vedea. Apoi înțelese. Privea către cel mai urât coșmar al său, devenit pe neașteptate realitate.

Terenul accidentat de sub mica înălțime Malibu West era un furnicar de infanterie, tancuri și APC nordcoreeni. Kevin începu să numere. Cincizeci, nu, cel puțin șaiszeci de tancuri. Din cauza funului și a prafului nu reuși să vadă ce tip erau, dar toate aveau tun. Unul era oprit și de sub el ieșea fum; probabil călcase pe o mină. Continuă să privească cu stupoare scena care se desfășura la picioarele Malibu West. Rând după rând, soldații de infanterie, ca furnicile negre din cauza distanței, mășăluiau în ordine către sud, urmați de valuri de transportoare șenilate sau pe roți. Numai la limita extremă a scenei liniile ordonate ale inamicului se spărgeau din cauza a ceea ce era tirul artileriei americane: fulgere foarte luminoase, de culoare portocalie, care se deschideau ca florile pentru un scurt timp. Proiectile cu regulator de timp care explodau în aer. Încetul cu încetul, Kevin înțelese că sub el se afla punctul avansat al unei divizii de infanterie motorizate nordcoreene.

Văzând direcția periscopului, Pierce îl atinse pe spinare.

— Avem necazuri și la noi acasă, domnule locotenent. Lângă sârma ghimpată.

Kevin mută periscopul și fu cât pe-acum să-l scape din mână. Câțiva nordcoreeni în uniforme de mascare albe se târau pe sub valurile de sârmă ghimpată, la picioarele colinei, la mai puțin de 150 de metri distanță. În spatele lor se aflau alți oameni pe sol, în așteptare. Cel puțin o companie de infanterie: vreo sută, pușcași și mitraliori.

Oho! Unde era artileria americană? De ce nu îi elimina pe blestemații ăia cu bombe explozive și cu cele cu fosfor? Apoi își aminti că să cheme artileria era de datoria sa. Observatorul avansat încredințat plutonului fusese înlocuit, dar înlocuitorul nu mai venise, din cauza planului de retragere din Coreea.

Kevin își luă ochii de pe periscop și se uită după omul de la transmisiuni. Planul operativ, pentru cazul unui atac neașteptat al nordcoreenilor, îi asigura sprijinul cel puțin de la o baterie de tunuri și posibilitatea de intervenție cel puțin de la o baterie de tunuri și posibilitatea de intervenție a întregului batalion. În plus, se puteau cere și acțiuni ale aviației. O notabilă putere de foc, și lui Kevin i se părea că i-ar fi fost necesară toată, pentru a-i ține la distanță pe nordcoreeni.

— Jones!

Însărcinatul radio ridică privirea. Era palid și încordat.

— Dă-mi artileria. Avem o misiune de foc pentru ei.

Jones ridică unul din telefoane.

— Charlie Victor Doi Șapte. Charlie Victor Doi Șapte. Aici Alpha Echo Cinci Doi.

Kevin așteptă, privindu-l pe masivul sergent cu părul înspicat care trecea de-a lungul tranșeei pentru a-și încuraja oamenii.

— Dintr-un moment în altul va interveni artileria, băieți. Nu vă agitație. Așteptați ordinul. Nu trageți.

— Domnule locotenent!

Era Jones.

— Nu reușesc să intru în contact. Nici o linie nu răspunde. Chestia asta... - și arată în spate, de unde exploziile se auzeau spre apărarea americană - ...cred că a rupt toate firele.

— Atunci treci pe radio.

Kevin simțea că-i vine rău. Trebuia să vomite.

Jones se aplecă peste radio, dar și Kevin auzi fluierăturile care porneau din aparat. Inamicul bruia transmisiunile. Jones încercă să schimbe frecvența, dar nu găsi nici una liberă.

— Domnule locotenent, în vale s-au apropiat al naibii de mult. Unde e artileria aia care ar trebui să ne apere?

— Suntem izolați. Telefoanele nu merg, iar radioul este deranjat.

Kevin vorbi cu voce pierdută, încercând să-și ascundă frica.

Pierce se limită doar la a da din cap.

— Bine. Atunci o s-o facem după metoda veche. Singuri.

Se întoarse și se alătură oamenilor săi.

— Băieți, asta e. Când vă dau ordinul, e momentul să deschideți focul. Alegeți-vă bine ținta. La început, loviți-i pe cei de la armele grele, dacă nu vreți să vă treziți în fund cu o grenadă antitanc.

Câțiva oameni răseră nervos. Ceilalți doar încuviințară.

Kevin se întoarse la periscop. Nordcoreenii cei mai apropiați erau l vreo patruzeci de metri și se apropiau în grabă, chiar dacă erau obligați să se înconvoaie sub greutatea ranitelor. Kevin înțelese că la ei nu era prevăzut să se întoarcă la liniile proprii pentru a se aproviziona cu hrană și muniție. Blestemații ăia erau convinși că vor învinge plutonul lui, în înaintarea lor către Sud. Și ideea asta îl făcu să se înfurie, uitând de panica ce-l cuprindea.

Îl privi pe Pierce și sergentul ridică un deget pentru a-i arăta că oamenii erau gata. Kevin strânse pumnul și strigă:

— Să-i dăm peste cap!

Strigătul lui Pierce depăși zgomotul barajului de foc nordcoreean.

— Foc! Foc!

Pe toată lungimea tranșeei, soldații grupelor întâi și a treia urcară pe treptele locașurilor de tragere și deschiseră focul cu puștile M16. Mulți traseră cu foc automat, risipind gloanțele deoarece reculul ridica țeava armei și plumbii treceau pe deasupra țintei. Două dintre mitralierele M60 ale plutonului se alăturară focului puștilor de asalt, tăind cu rafale regulate versantul colinei. Focul concentrat făcu fărâme prima linie a companiei de asalt nordcoreeană. Oamenii care încercau să urce pe abrupt se înmuiară dintr-o dată când proiectilele îi loviră. Alții se aruncară la pământ, pentru a se adăposti. Puțini dintre ei încercau să răspundă cu AK47 și AKM, dar curând fuseră uciși, răniți sau obligați să dea înapoi din cauza volumului de foc ce venea dinspre tranșeea americană.

Satisfăcut, acum că oamenii săi opriseră primul val, Pierce le ordonă să tragă în nordcoreenii care încă mai încercau să treacă de barajele de sârmă ghimpată și de câmpurile de mine. Loviți în timp ce înaintau cu spinarea îndoită, fuseră masacrați. Observându-i prin periscop, Kevin îi văzu căzând. Cei care mai erau în viață încercau o retragere. Un ofițer nordcoreean alergă către ei ca să-i regrupeze, dar apoi căzu la pământ cu un proiectil în frunte.

Dind direcția barajelor se auziră fluieri și nordcoreenii supraviețuitori se retraseră, abandonând trupurile însângerate ale tovarășilor lor. Pierce își lăsa oamenii să tragă până când inamicul ajunsese la distanța utilă de tir - 250 de metri - și apoi strigă:

— Încetați focul! Încetați focul! Păstrați muniția. O să aveți nevoie de ea mai târziu.

Kevin era în al nouălea cer. Temerile sale inițiale dispăruseră după ce respinseseră atacul nordcoreean. Își privi oamenii. Nici unul nu fusese lovit. Distruseseră o întreagă companie de infanterie nordcoreeană fără a pierde un singur om.

Îi zâmbi lui Pierce care se apropiase de el.

— Bine lucrat, sergent.

Apoi auzi gemetele nordcoreenilor răniți. Era momentul să se arate umanitari cu inamicul.

— Spune-i medicului să vadă ce poate face pentru nenorociții ăia.

Pierce rămase cu gura deschisă.

— Ați înnebunit, domnule locotenent? Chestia asta încă nu s-a terminat. Până acum am avut parte doar de o gustărică. Acum că s-au asigurat de prezența noastră, ne vor face să ne căim că suntem aici. Și data viitoare ne vor da să gustă un pic din artileria lor.

Sub Malibu West

Din punctul în care se găsea, locotenentul Park Sung-Hi din armata nordcoreeană nu reușea să vadă trupul comandantului său de companie. Ba chiar nu reușea să vadă aproape nimic.

Park și resturile plutonului său se retrăseseră de la avanpostul american și se ascuseseră într-o adâncitură a terenului, care oferea o oarecare protecție împotriva focului ucigător al inamicilor. Unul din oamenii săi nu reușise să se pună la adăpost și trupul lui zăcea acum jumătate afară și jumătate înăuntrul gropii. Park își strânse degetele pe AKM și încercă să se îngroape mai adânc în zăpada înghețată.

Odată cu moartea căpitanului, comanda companiei trecuse în sarcina sa, dar nu îi mai rămăsese prea mult de comandat. Doar cei patru, nu, cinci oameni ghemuiți alături de el. Fără îndoială, mai existau și alții, vii și nevătămați, dar probabil găsiseră vreun adăpost sau continuaseră să alerge. Pentru binele lor, Park spera că se opriseră înainte de a ajunge la punctul de plecare a companiei lor. Comisarii politici le spusese de mai multe ori că tentativele de dezertare vor fi sever pedepsite.

Întins pe zăpadă, locotenentul nordcoreean evaluă soluțiile care îi rămâneau la îndemână, dar nu găsi nici una care să-i fie pe plac. Putea să încerce cucerirea colinei cu forțele care îi rămăseseră. Dar asta era o nebunie și o sinucidere, evident. Americanii erau instalați prea bine în tranșee. Sau putea să se târască până la radiotelefonul companiei, să raporteze falimentul atacului și să ceară ajutor. Era soluția naturală, din punct de vedere militar, dar putea fi considerată o lașitate din partea vreunui comisari politic puțin înțeleghător.

Mai bine să fie împușcat pentru că a încercat să facă ceea ce trebuia decât să se sinucidă în tentativa de a face un gest absurd și antieconomic. Hotărî să ceară ajutor.

Cartierul general, Divizia a treia motorizată, în ZD

Comandantul diviziei nordcoreene continuă să zâmbească de la început până la sfârșit, ascultând raportul asupra situației atacului. Manevra mergea bine, mai bine decât ar fi crezut. Tancurile și infanteriștii din prima linie rupseseră frontul inamic în trei puncte diferite. În câteva unități pierderile se dovedeau superioare celor prevăzute, dar în alte unități fuseseră minime. Dar, conform rapoartelor, unități întregi inamice căzuseră sub forța atacului neașteptat. Forțele speciale și artileria făcuseră o treabă bună.

Se aplecă deasupra hărții pentru a vedea mai bine. Săgețile trasate cu creionul erau șterse și redesenate la sosirea noilor informații. Armata înainta către obiectivele primei zile. Excelente. Dar apoi nu ma zâmbi. Una dintre

pozițiile americane încă mai rezista.

Bătu cu degetul pe hartă.

— Tovarășe colonel, care ste problema în această poziție?

Vicecomandantul său se apropie. În spatele lentilelor groase, ochii lui păreau giganti.

— Abia am primit un raport de la un șef de pluton care se găsește sub avanpost, tovarășe. Trebuia să fie cucerit printr-un atac surpriză din partea unei companii, înainte de începerea focului de baraj, dar au existat întârzieri în traversarea liniilor noastre. În consecință, atacul a eșuat. Șeful plutonului cere acum întăriri și intervenția artileriei.

— Pierderi?

— Extrem de ridicate, tovarășe.

Generalul își masă bărbia distrat. Era împotriva ideii de a scoate din atacul principal o parte din forțe pentru a ajunga altele care avuseseră insucces. O interzicea chiar doctrina. Dar, pe de altă parte, poziția americană era ca un spin în flancul lor. De acolo de sus, apărătorii erau în stare să dirijeze tirul de artilerie pe unitățile lui de aprovizionare și asupra liniilor de comunicație, și asta îl putea conduce la întârzieri pe care el nu și le putea permite. Luă deci hotărârea.

— Bine. Ordonă batalionului douăzeci pușcași să înainteze către colină. Acolo, americanii au învins o companie. Acum să vedem ce vor face împotriva unui batalion. Și transmite artileriei că, drept pregătire, vreau un uragan de foc împotriva aceluia avanpost. Fortificațiile lor trebuie să fie pulverizate, clar?

Vicele îi adresa sec o plecăciune și alergă să transmită ordinele pentru al doilea atac contra Malibu West.

Malibu West, în ZD

Kevin Little începea să se căiacă pentru că ordonase oamenilor să se adăpostească în bunkere. Auzea încă exploziile loviturilor de artilerie care veneau dinspre sud, dar totul era tăcut în jurul Malibu West. Dar dacă nordcoreenii începuseră să se cațere din nou pe colină în timp ce ei erau închiși în refugiu? Kevin știa că Pierce pusese un PO - un post de observație - pe versantul nord al colinei. Dar dacă cei doi observatori fuseseră surprinși de inamic? Sau dacă se uitau în direcția greșită? Trecuse o oră de la ultimul atac. Ce naiba se întâmpla?

Îl auzi pe Jones spunând ceva la radio.

— Ai reușit să faci ceva, caporale?

Jones se întoarse spre el fără să-și scoată căștile.

— Nimic, domnule locotenent. De câte ori găsesc o frecvență liberă și

încep să vorbesc, vin blestemații ăștia de fețe galbene și mi-o deranjează.

Kevin înjură în gând. Să stai așa, orbește, în groapa asta de pe colină, fără a putea cere ajutor la nimeni și fără a ști ce naiba se întâmplă... La cursul de ofițeri, nimeni nu-i spusese că va fi foarte greu să comunici pe câmpul de bătaie.

Se ridică. Era sătul să tot aștepte.

— Spune-i lui Pierce că mă duc să controlez personal PO-ul.

Intenționa să vadă ce făceau cei doi observatori și apoi să se întoarcă.

— Dar, domnule!

Jones vru să mai spună ceva, când Kevin deschidea ușa bunkerului. Apoi auzi zgomotul.

Un enorm șuierat care cădea din cer. Drept spre el. Kevin rămase nemișcat, cu o mână pe ușă și cu cealaltă pe pușca M16.

Jones îl împinse pe podeaua PC-ului în timp ce proiectilul de 152 mm exploda undeva aproape.

Izbitura îi scoase tot aerul pe care îl avea în plămâni și îl îngropă sub un val de pulbere și fum. Își pierdu cunoștința.

Își reveni câteva momente mai târziu, și prima chestie de care își dădu seama fu că avea fața acoperită de praf, iar a doua, că era blocat sub o greutate mare care îl apăsa. Terenul tremură din nou, lovit de alte proiectile care loveau colina, dar el nu auzi exploziile. Fusesse asurzit de prima dintre ele.

Greutatea caporalului îl apăsa. De ce Jones nu se dădea la o parte? Apoi simți pe gât ceva cald și dens. Și simți un miros ciudat, ca de cupru, alături de acela tare, de acetonă, lăsat de explozii.

Kevin își făcu loc și ieși de sub trupul transmisionistului. Jones era mort.

Un fragment din proiectilul nordcoreean, zburând cu multe sute de metri pe secundă, îl lovi pe caporal sub ochi și îi pătrunsese în creier. Kevin privi pentru un moment grămada de carne care mai rămăsese din omul care îi salvase viața, apoi se trase într-o parte, cu o senzație de vomă. Nici în cele mai urâte coșmaruri nu-și închipuise că putea fi atât de urât. Jones era mort pentru că el făcuse o tâmpenie.

După un moment, Kevin se apropie de ușă și o închise, cu mâini tremurânde. Se sprijini de ea, ascultând exploziile care continuau să cadă pe colină. Căută radioul, încercând să nu privească trupul lui Jones.

Bunkerul tremură din cauza unei lovituri la mică distanță și din tavan se scurse o ploaie de praf și pământ. Le trebuia ajutor. Plutonul avea nevoie de întăriri.

Între timp îi revenise auzul. Auzea exploziile de pe Malibu West. Întoarse comutatorul radioului pe frecvența tactică principală.

— Charlie Victor Doi Șapte, Charlie Victor Doi Șapte, aici Alpha Echo Cinci Doi. Recepție.

Simți că avea vocea pițigăiată.

Nimic. Trecu pe altă frecvență și încercă din nou, rugându-se din tot sufletul să primească un răspuns.

— Alpha Echo Cinci Doi, aici Charlie Victor Doi Șapte. Recepție.

Laudă Domnului!

— Victor Doi Șapte, am o misiune imediată de foc. Schema Hotel. Repet, schema Hotel.

Hotel era denumirea unei cortine de proiectile, în formă de potcoavă, în jurul poziției Malibu West. Asta i-ar fi împiedicat pe nordcoreeni să se apropie sub protecția tirului lor de baraj.

Răspunsul lui Victor Doi Șapte sosi imediat, și fu înspăimântător.

— Negativ, Echo Cinci Doi. Jumătate din tunurile mele sunt distruse, iar noi ne pregătim de plecare. Nordcoreeni au încercuit...

Vocea ofițerului de artilerie fu acoperită de fluierături; stația de bruiaj nordcoreeană găsisese frecvența.

Kevin privi radioul fără să înțeleagă. Apoi auzi un fluierat din unul dintre tuburile de comunicație care îl legau cu. Duse la ureche tubul.

— Little.

— Aici Donnelly, domnule locotenent!

Era unul din oamenii din PO.

— Am încurcat-o, domnule. Eu și Smith am văzut două companii nordcoreene adunându-se sub noi. Și acum un minut a trecut alta prin flanc. Ce trebuie să facem, domnule locotenent?

Kevin simți frica din vocea lui Donnelly: o frică egală cu a sa. Trei companii nordcoreene. Pe naiba, cel puțin trei sute de oameni care veneau să atace pe cei patruzeci de soldați ai săi. Nu acesta era modul corect de a purta un război. Unde erau artileria și celelalte forme de sprijin pe care nemernicii ăia din liniile de spate le promisese pentru Malibu West?

— Domnule locotenent?

Realiză că nu-i răspunsese lui Donnelly.

— Domnule locotenent? Pare că artileria încetează focul. Ce facem?

Și Kevin realiză că exploziile se răreau. Acum nu mai rămânea mult timp.

— Bine. Întoarceți-vă în perimetru. Intrați în tranșee.

Schimbă tubul, încercând să vorbească cu Pierce. Trebuia să-l înștiințeze pe sergent despre ceea ce se petrecea. Și să-l întrebe ce trebuia să facă. Nu răspunse nimeni. Ce naiba, acolo nu funcționa chiar nimic?

Kevin lăsa tubul. În curând va fi mort. Dar asta nu era drept. Nu era deloc.

Se așternu o liniște profundă. Bombardamentul încetase. Apoi auzi fluier

din toate părțile. "Asta e" își spuse. Luă pușca M16 și ieși din PC.

Acum Malibu West părea un peisaj lunar, plin de cratere fumegânde, de tranșee prăbușite în parte, de bunkere prăbușite. Kevin auzi din toate părțile gemete și strigăte de ajutor:

— Medic! Medic!

De pe versantul colinei începură să se audă focuri de pușcă; la început mai rare, apoi o serie neîntreruptă. Nordcoreenii atacau. Alergă de-a lungul resturilor tranșeei de comunicație și ajunse în linia de tir.

Oamenii lui erau în locașurile de tragere și trăgeau în jos, în cea mai mare viteză posibilă. Dar de data asta le răspundeau focuri de pușcă nordcoreene și ale armelor grele. Iar pe fundul tranșeei erau deja oameni morți și răniți.

— Domnule locotenent!

Pierce îl bătu pe spate.

— Sunteți în regulă?

Kevin își dădu seama că era acoperit cu sângele lui Jones. Probabil arăta ca un cadavru ambulant. Se întoarse să-i strige sergentului:

— Nu am fost lovit. Jones...

Pierce clătină capul.

— Asta e. Suntem în mare încurcătură, domnule locotenent.

Își lăsă mecanic capul în jos când o grenadă explodează la mică distanță de tranșee, spulberând zăpadă și pământ.

— Până acum, am reușit să facem față. Dar Kostowitz și Ramos au căzut. Ei și mulți alții. Grupa de Dragon au încasat un proiectil drept pe bunker. Iar noi consumăm proiectilele al naibii de repede.

Un soldat alături de ei scăpă un strigăt și căzu de pe locașul de tragere. Lovitura îi smulsese un braț. Pradă șocului, Kevin rămase cu privirea fixată pe mort.

— Domnule locotenent, reveniți-vă! Cei rămași în viață au nevoie de dumneavoastră!

Pierce îl îndepărtă de corpul soldatului.

— Ascultați-mă, ne trebuie ajutor.

Kevin clătină din cap. Nu vor primi nici un ajutor. Îndepărtându-l pe Pierce, urcă în locașul de tragere al mortului pentru a observa inamicul.

Primul val al asaltului nordcoreean ajunsese la douăzeci de metri de tranșee înainte de a fi oprit. Dar în loc să se retragă în vale, supraviețuitorii se refugiaseră în craterele bombelor, și acopereau cu foc valul al doilea, care tocmai se forma la nivelul sârmei ghimpate.

O rafală de mitralieră ușoară nordcoreeană lovi terenul în fața lui; Kevin se grăbi să se lase în jos. Un om din grupa întâi gemu și căzu la pământ, blestemând și ținându-se de stomac. Kevin nu reuși să-și amintească numele

omului. Își întoarse privirea. Focul se intensifica.

Sub Malibu West

Maiorul nordcoreean se strâmbă când medicul îi strânse bandajul pe brațul rănit. Era cu adevărat ridicol ca prima lui rană din acea campanie militară să fie datorată propriei artilerii. Dar meritase. Își împinsese oamenii până la limita tirului de baraj al tunurilor, acceptând riscul unor pierderi în ideea de a se apropia de americani înainte ca aceștia să-și revină după bombardament.

Doctorul termină îngrijirile și maiorul îl îndepărtă, ridicându-se pe celălalt braț pe marginea gropii ocupate de grupul său de comandă, pentru a privi dincolo de margine. Rampa abruptă era acoperită de trupuri, dar un număr suficient de oameni supraviețuiseră primului atac pentru a-i închide pe americani în tranșeele lor. Bine.

Privi împrejur, căutându-l pe comandantul companiei a doua.

— Căpitane Han?

Omul se târî aproape. De sub casca sovietică îl priveau ochii săi ca două linii.

— La semnalul meu, înaintezi cu compania ta. Dar mai înainte așteptăm atacul lui Koh, care ar trebui să atragă atenția inamicului și tu ar trebui să reușești să ajungi în tranșeele lor. Clar?

Han încuviință.

— Da, tovarășe maior.

Se întoarse în canal pentru a transmite ordinul șefilor de plutoane.

Maiorul îl privi îndepărtându-se, apoi privi ceasul. Din moment în moment, compania a treia a căpitanului Koh va ajunge pe poziție în spatele colinei. În curând va vedea cum suportă americanii un atac pe două fronturi.

Avanpostul Malibu West

Kevin era un pic mai optimist, când începură să se audă, în spatele lor, împușcături și explozii de grenade. A treia companie nordcoreeană! Acum erau atacați din două părți. Și nu i se părea că din poziția locotenentului Rhee se răspundea cu prea mult foc.

Apoi o mișcare îi atrase atenția, în vale. Un al doilea val de nordcoreeni în uniformă de mascare albă își croia drum încet prin sârma ghimpată, pregătindu-se de atac. Kevin privi împrejur. Oamenii lui abia erau suficienți pentru a ține în loc inamicul care urca. Nu putea să-i trimită întăriri lui Rhee. Locotenentul sudcoreean va reuși oare să țină poziția cu oamenii pe care îi avea?

Îl atinse pe Pierce.

— Du-te și vezi cum se descurcă Rhee.

Sergentul se aplecă și se îndepărtă de-a lungul tranșeei, către poziția lui Rhee. Kevin se întoarse să privească în vale.

Încercă să-și încurajeze oamenii.

— Continuați să trageți, băieți. Le venim noi de hac.

Ba cum să nu? Spunând ast, știa că minte.

Focul oamenilor săi se rări, pe măsură ce erau loviți sau terminau muniția. Iar nordcoreenii profitau din plin, trecând în salturi de la un adăpost la altul, apropiindu-se din ce în ce.

O grenadă căzu pe poziția unei mitraliere și aceasta tăcu. Kevin se grăbi să ajungă la armă, dar nu se mai putea face nimic. Teava fusese îndoită sub forța exploziei. Ochitorul și ajutorul lui fuseseră răniți mortal.

Pierduse noțiunea timpului. Bătălia părea să nu se mai sfârșească. Unde era Pierce? Avea nevoie de sfaturile și calmul lui. Oamni nu vor reuși să reziste prea mult.

Forța plutonului era înjumătățită, iar nordcoreenii continuau să urce. Ce naiba trebuia să facă?

De la celălalt versant se auzi o trompetă. Când se întoarse, îl văzu pe Pierce care alerga spre el.

— Inamicul este în perimetru. Trebuie să-l al...

Brusc, capul lui Pierce explodă, aruncând sânge și materie cerebrală pe uniforma lui Kevin. Sergentul îi căzu moale în brațe. Îl împușcaseră din spate. Cu lacrimi în ochi, Kevin văzu că nordcoreenii alergau către el, de-a lungul tranșeei de comunicație. Nu reuși nici să se miște, nici să vorbească. Câțiva oameni lăsară puștile să cadă pe pământ.

Fără a lăsa corpul lui Pierce, Kevin înălță privirea și văzu o grenadă zburând către tranșee. Se aruncă la pământ când exploda. Din cauza suflului, trupul lui Pierce îl acoperi, iar un alt cadavru îi căzu peste picioare.

Din ambele părți ale tranșeei apărură nordcoreenii, care începură să tragă la foc automat. Kevin își auzi oamenii urlând că se predau. Rămase nemișcat în noroi, încercând să nu respire.

Focul încetă. Se făcu liniște. Apoi se auzi dinspre poziția a ceea ce fusese plutonul lui:

— Doctore! Sunt rănit.

Auzi răsete, seci și guturale. Cineva strigă un ordin în coreeană și puștile traseră. Gemetele deveniră urlete, apoi se așternu liniștea. Coreenii nu luau prizonieri.

Kevin încercă să-și oprească lacrimile care îi curgeau pe obraji. Morții nu plâng. Auzi alte voci, și câțiva oameni intrară în tranșee.

Nordcoreenii terminaseră ce aveau de făcut. Din când în când trăgeau în cei răniți sau care se prefăceau morți. Se mai auziră câteva urlete.

Cizmele unui inamic se apropiară de el. Simți o lovitură surdă, în partea stângă, și ceva rece și ascuțit îi străpunse coastele. O baionetă. Strânse din dinți pentru a suporta durerea și rămase nemișcat, în așteptarea proiectilului care ar fi terminat totul.

Dar omul își trase baioneta și plecă mai departe prin tranșee. Îl crezuse mort.

Mai auzi câteva focuri în perimetru, dar nimeni nu se mai întoarse. Kevin zăcea între corpurile oamenilor săi, singur cu gândul falimentului său.

Malibu West căzuse.

23

Prima pradă

25 decembrie. La bordul navei americane John Young

Căpitanul de fregată Michael Deveroux din marina Statelor Unite studia atent hărțile nautice. Nava sa, un contratorpilor din clasa Spruance, ridicase ancora din portul militar sudcoreean Chinhae cu o oră în urmă. Acum era la zece mile distanță, se îndrepta spre sud cu o viteză de cincisprezece noduri, și traversa strâmtoarea dintre insulele Kadok-do și Koje-do.

La Chinhae izbucnirea războiului îi luase pe toți prin surprindere. Sau, de fapt, pe toți, mai puțin grupa de sabotori nordcoreeni care se infiltrasă în port. Echipajul de pe *John Young*, ancorată acolo pentru realimentare, fusese trezit de clănțănitul armelor automate și de exploziile surde ale depozitelor de carburant care săreau în aer. O fregată sudcoreeană care se alimenta fusese lovită de explozie și se răsturnase.

Ordinele Flotei a șaptea erau clare și concise: "Îndreptați-vă cu toată viteză către Yokosuka, Japonia". Ajunși acolo, Deveroux era sigur că li se va ordona să escorteze vreun convoi sau să intre în alcătuirea unei grupe care să atace navele nordcoreene. Mai bine așa. Nu doriseră războiul, dar acum că începuse, *John Young* ar fi putut arăta din ce material era făcut.

Pentru moment, totuși, trebuia să ajungă în Japonia. Era un drum de doar zece ore prin Strâmtoarea Coreei, dar Deveroux știa că puteau fi zece ore foarte lungi. Coreea de Nord avea o flotă bună de submarine diesel-electrice și zeci de nave purtătoare de rachete: vreuna din acestea putea fi ascunsă pe traseul lui, așteptându-i nava.

Ceruse un sprijin aerian, dar toate P-3 Orion antisubmarine din Flota a șaptea erau deja în misiune și escadrila de S-2F Tracker sudcoreene fusese lovită dur de o incursiune aeriană nordcoreeană în noaptea aceea. În final, nava trebuia să se îngrijească singură de apărare.

Cerul era senin, dar în centrul informații de luptă al navei, luminat doar ce câteva lumini roșii, era mereu întuneric. Deveroux trecu în revistă situația. Sonarele pasive din chilă activate. Sonarul activ în poziție de așteptare. Radarul de suprafață și de medie cotă în funcțiune, în căutarea contactelor inamice pe mare și pe cer. Se adresă ofițerului responsabil cu operațiunile antisubmarine.

— Cum sunt condițiile apei?

— Urâte, domnule. Cunoașteți zona. Curenți puternici, fundul mării jos, salinitate variabilă. Și pe fund sunt o mulțime de epave. Nave japoneze pe care le-am scufundat în al doilea război. Relevmentul pasiv e slab, dar nu putem porni sonarul activ fără să fim acoperiți de ecoul nostru. Greu de găsit ceva, acolo, jos, domnule.

— Da, dar și nordcoreenii vor avea aceleași probleme. Vechile lor submarine de clasă Romeo vor fi nevoite să folosească periscopul în loc de amărâtul ăla de sonar pe care îl au la bord.

Se întoarse către hărți.

— Ceva de la elicopterul Lamps?

— Este în aer de 45 de minute. Ne pregătim să-l înlocuim într-un sfert de oră.

— Bine, asigurați-vă să nu fie întreruperi până ajungem la ape mai adânci. Cu radarul de pe Lamps trebuie să găsim la timp un periscop.

— Am înțeles, domnule.

Dar ofițerul nu părea prea convins.

— Comandante!

Era ofițerul executiv, care chema de pe punte.

— Suntem aproape de locul numit insulă.

În pasajul pe care îl traversau exista o singură obstrucție. Un petic mic și urât de pământ care răsărea la mijlocul strâmătorii dintre cele două insule mari care se aflau în Strâmtoarea Coreei propriu-zise.

Deveroux luă o hotărâre.

— Trecem pe la stânga.

În acest mod ar fi lăsat insula la dreapta, depărtându-se de ruta care ducea către Pusan. Deveroux avea impresia că în acel moment era mai bine să se țină departe de principalul port din Coreea.

— Desigur, domnule.

John Young viră ușor pentru a se pune pe noua rută.

La bordul submarinului nordcoreean *Marele Conducător*

— Am un contact pasiv, tovarășe comandant, zise tehnicianul de la sonar, cu un ton triumfal. Direcția 350.

Pe buzele căpitanului major Chun Chae-Yun apăru un zâmbet. Nava inamică făcuse exact ceea ce el prevăzuse: schimbase ruta pentru a se îndepărta de Pusan. Și acum îi venea sub tir.

Privi în jur, în sala de comandă cam populată, minunându-se din nou de instrumentele sale elegante, moderne. Să procure de la ruși acel submarin de ultim model de clasă Kilo fusese o altă lovitură magistrală a Marelui Conducător de la care și primise numele. Sistemele sale de detecție erau mult mai bune decât ale celor de clasă Romeo, și îmbrăcămintea sa anecoică nu permitea să fie descoperit în acele ape mici.

Chun profitase de asta pentru a se ascunde în împrejurimile micii insule postată în mijlocul pasajului care ducea spre Chinhae, principala bază navală sudcoreeană. Apoi rămăsese ascuns pentru multe, lungi ore, așteptând ca prima navă inamică să cadă în cursă. Acum așteptarea aproape se sfârșise.

— Cum stăm cu bateriile?

— Nouăzeci la sută, tovarășe comandant.

Bine. Energia era mai mult decât suficientă pentru orice manevră cerută la contact.

— Perfect. Viteză standard. Ruta 270.

Marele Conducător viră lent, apropiindu-se de contactul său radar cu o viteză de cinci noduri pentru a reduce riscul de a fi descoperit de sonarul inamic.

Trecură cinci minute interminabile. Chun își auzi inima accelerându-și bătăile pe măsură ce tehnicianul de la sonar continua să descrie contactul. Tehnicul muncea asupra semnalului, analizându-l și comparându-l cu alte semnale cunoscute.

— Contact identificat. Contratorpilor clasa Spruance. Rotația elicelor pentru cincisprezece noduri.

Primul ofițer întrebă:

— Urcăm la cota periscopică pentru o identificare vizuală?

Chun clătină capul negativ.

— Nu. Până acum nu ne-au auzit. Să nu le dăm posibilitatea să ne vadă.

Mai trecu un minut. Ofițerii introduceau releveele și alte date în computerul pentru tir. Acesta urma să calculeze poziția, ruta și viteza țintei, și va calcula unghiul de lansare a torpilor.

Mai era puțin. Și va fi un atac la mică distanță. Torpilele vor călători grăbite și va fi puțin timp pentru a le evita.

Cu coada ochiului, zări o lumină verde pe consola computerului.

— Avem o soluție de tir, tovarășe comandant. Poziția contactului 341. Ruta 180, cincisprezece noduri. Distanța estimată 2.300 metri, durata cursei torpilei 90 secunde.

Chun se întoarse către ofițerul de tir.

— Foc!

Marele Conducător tresări când două ET-80 ghidate prin cablu optic ieșiră din tuburile de lansare și se avântară cu cincizeci de noduri către nava americană.

La bordul navei americane *John Young*

— Oh, fir-ar! Domnule căpitan, efecte hidrofonice direcția 135... torpile îndreptate spre noi!

Strigătul tehnicianului de la sonar aproape îi provocă un stop cardiac lui Deveroux. Oh, Doamne. Luă interfonul cu puntea.

— Domnule Hall, torpile la 135!

Nu era nevoie să-i spună ofițerului de rută ce măsuri să ia.

Papoi, către ofițerul antisubmarine.

— Lansați și activați câteva Nixie!

Țintele false puteau să înșele vreo torpilă care se apropia. Apa era cam mică pentru a le folosi în mod normal, dar în acel moment riscul de a lovi fundul nu avea importanță.

Ieșind din CIC pentru a urca pe puntea de comandă, simți nava virând la dreapta, pentru a se îndepărta de torpile. O vibrație a punții îi spuse că și viteza fusese mărită.

Deveroux ajunse pe punte în momentul în care auzi un *thump* când din unul dintre tuburile de lansare din stânga ieșea un Mark 46 îndreptat spre poziția de plecare a torpilor inamice. Torpilele Mark 46 nu se comportau prea bine în ape puțin adânci și, fără o soluție de tir ca să le controleze, era ca și cum ar trage o lovitură orbește în direcția generică a inamicului. Dar celălalt comandant nu putea ști dacă ținta era bine luată. Poate îl făcea să se îndepărteze cu submarinul. Poate.

Luă un telefon.

— Mesaj fulger către Flota a Șaptea și la Chinhae!

Simțea că nava accelera, că tăia marea mereu mai repede. Hai, frumoaso. Arată ce poți. Nu te lăsa în fața blestemăților ălora.

Intercomul sonarului se făcu auzit.

— Comandante, văd două torpile, direcția 125 și se apropie. Amândouă converg către noi. Una se lasă spre stânga. Cealaltă se menține pe drum. Lamps plantează câteva geamanduri sonar.

Deveroux nu răspunse. Nu putea să facă mai mult decât făcuse deja.

La bordul submarinului nordcoreean *Marele Conducător*

— Tovarășe comandant! Americanii au deschis focul împotriva noastră.

Torpilă la 331 de grade.

Chun acceptă vestea, cu filozofie. Era de așteptat.

— Ale noastre au agățat ținta?

— Da, tovarășe.

— Bine, tăiați cablurile.

Ofițerul de lansare ascultă, tăind cablurile subțiri care îi permiteau să controleze mișcările torpilelor ce se îndreptau spre nava americană. Acum acele torpile erau lăsate singure și ar fi trebuit să ajungă la țintă cu datele culese de sonarele lor active.

— Bara la dreapta. Viteza cincisprezece noduri. Lansați o țintă.

Chun începu să dea ordinele care îi vor fi permis submarinului său să fugă de pericol. Vor evita cu siguranță acea torpilă americană. Dar în caz contrar? Chun înălță din umeri, privind ecranul care arăta torpilele lor apropiindu-se de inamic. În caz contrar, își spuse el, nu vor ajunge la fund singuri.

La bordul navei americane *John Young*

Era o cursă. O cursă pe viață și pe moarte. O cursă pe care contratorpilorul american o pierdea. Nava încerca să iasă din conul de relevment al torpilelor inamice, virând și accelerând pentru a degrada soluția de control de tir a submarinului nordcoreean. Dar legile geometriei și ale fizicii erau inexorabile, timpul prea mic, și surpriza fusese completă.

Fură necesare două minute și aproape două mile marine, dar torpilele nordcoreene ajunseră la nivelul țintei. Una o pierdu: îi trecu prin spate și lovi ținta Nixie remorcată de navă, la o sută de metri de pupă. Cealaltă se fixase pe centrul chilei vasului *John Young* și o lovi.

Torpilea lovi nava în fața elicelor, iar forța explozivă a capului de 270 kg ridică efectiv pe *John Young*, făcând-o să iasă din mare într-un nor de fum și spumă. O coloană de apă înaltă de cincisprezece metri anunță prezența submarinului la porțile orașelor Chinhae și Pusan.

Încărcătura deschise o falie de șase metri pe partea stângă a navei, aruncă în toate direcțiile schije care făcură mici găuri în toți pereții de oțel, înecă cartioerul echipajului de la pupă. La mică distanță de impact, lansatorul de rachete Sea Sparrow instalat pe *John Young* fu ridicat de pe afet, pentru a ajunge apoi în mare la tribord.

În fracțiuni de secundă, unda de șoc traversă toată nava de la un capăt la altul, smulgând obiectele din locurile în care erau prinse și lovind oamenii de parapeți.

Din păcate pentru contratorpilorul american, aparatul SE-3 Lamps fusese alimentat cu carburant și avea la bord rachete pentru că se pregătea să-l schimbe pe cel care se afla deja în zbor. Forța exploziei ridică micul elicopter

câțiva metri și îl făcu fărâme la căderea pe punte. O scânteie aprinse carburantul ce se revărsa din rezervoarele sparte, înecând în flăcări puntea superioară prova a navei *John Young*.

În mare parte, oamenii care se odihneau în posturile echipajului fuseră uciși instantaneu de explozia torpilei, de schije, de șoc. Cei câțiva care supraviețuiau se înneacă câteva momente mai târziu, când marea intră prin enorma deschidere produsă de explozivul de mare putere.

Contratorpilorul lovit căzu înapoi în apă și începu să se scufunde cu pupa. Orice măsură luată pentru limitarea daunelor era de prisos, dar nava mai rămase plutind suficient timp pentru ca resturile echipajului să fie salvate de celelalte nave prezente în zonă.

La bordul submarinului nordcoreean *Marele Conducător*

Satisfăcut, căpitanul major Chun se desprinsese de periscop. Instrumentul coborî și intră în punte.

Imaginile contratorpilorului american lovit erau elocvente. Zăcea nemișcat în apă, cu pupa aproape total scufundată, iar pe lângă el se zăreau o mulțime de oameni plutind pe valuri, cu veste de salvare galbene pe ei. Contratorpilorul nu mai constituia un pericol pentru el și pentru națiunea sa.

Si invers, *Marele Conducător* evitase fără dificultăți torpila inamică. Chun era convins că arma americană nici măcar nu agățase submarinul lui.

Când Mark 46 americană se opri, el ordonase oamenilor săi să urce la cotă periscopică. Era prima sa pradă; voia să o privească bine.

Acum, totuși, era timpul s-o ia din loc. Americanii informaseră mai mult ca sigur flota despre atac, și Chun era sigur că represaliile nu se vor lăsa așteptate. Și el, înainte de asta, voia să fie departe.

— Viteză de croazieră. Direcția 150. Luăm ruta spre Pusan.

Avea alte ținte pe care să le vâneze.

24

Activarea

25 decembrie. Mesaj fulger al agenției Reuter din Tokyo

Primul comunicat fulger transmis instantaneu la mai mult de o mie de ziare, stații radio și posturi de televiziune în toate părțile lumii putea descrie doar în linii mari mărimea dezastrului.

BULETIN DE RĂZBOI! INVAZIE — COREEA DE SUD! Pacea și liniștea acestei zile de Crăciun au fost brusc întrerupte da o masivă invazie nordcoreeană declanșată fără preaviz și fără provocare.

După primele incursiuni aeriene și primele atacuri ale echipelor de sabotori desfășurate în această noapte având ca obiective principalele orașe sudcoreene, zeci de mii de soldați nordcoreeni au pătruns în zona demilitarizată care separă cele două țări. Radio Coreea descrie lupte atroce de-a lungul tuturor cei 900 de kilometri de frontieră, iar la Tokyo purtătorul de cuvânt al guvernului confirmă că posturi de ascultare japoneze au interceptat transmisiuni care indică faptul că mari bătălii aeriene, navale și terestre sunt acum în curs de-a lungul întregii peninsule coreene.

Seul a proclamat legea marțială, și toate comunicațiile din și către națiune sunt acum sub un strict control militar. Nu a sosit încă nici o confirmare de la ziaristii independenți ce se află în capitala sudcoreeană.

Un purtător de cuvânt de la Pentagon a refuzat să prezinte precizări, dar a confirmat că forțele terestre și aeriene americane sunt total angajate în bătălie. Toate bazele americane din Japonia sunt în plină alarmă.

Până acum nu avem nici o reacție oficială de la Washington asupra evenimentelor dimineții.

Între timp, într-o transmisie de propagandă care a fost recepționată și de stațiile japoneze, Radio Pyongyang a proclamat că "eroica sa armată populară" a respis o invazie a Sudului și acum este angajată în urmărirea resturilor dincolo de zona demilitarizată.

Vor urma noi informații de îndată ce vor fi disponibile.

REPETĂM. BULETIN DE RĂZBOI! INVAZIE — COREEA DE SUD!

Pacea și liniștea acestei...

24 decembrie. Sala de conferințe de la Casa Albă

Fowler se strecură în spatele secretarului de la Apărare și se așează alături de amiralul Simpson, neluând seama la privirile piezișe ale lui Putnam. Nu mai văzuse niciodată Sala situație așa de aglomerată. Șefii de stat major, mare parte dintre miniștri, directorii agențiilor de informații, principalii lor consilieri și cei mai înalți funcționari din stafful personal al președinte erau adunați în sala aceea subterană deja saturată de fum de țigară.

Pe un perete, un proiector arăta o hartă a peninsulei coreene. Săgeți și cercuri roșii indicau atacurile aeriene, terestre și navale nordcoreene de care se avea cunoștință. Blake cunoștea bine acea situație deoarece petrecuse precedentele două ore citind toate rapoartele fragmentare care sosiseră și punându-le cap la cap pentru a reconstrui un tablou complex.

«Domnilor, președintele Statelor Unite.»

La cuvintele șefului personalului, toți se ridicară în picioare și zgomotul zecilor de conversații cu voce joasă lăsă locul liniștii în timp ce președintele se așeza la locul de onoare al mesei de ședință.

— Bine. Să trecem imediat la ordinea de zi. Avem multe lucruri de examinat și puțin timp s-o facem.

Președintele îi invită pe membrii consiliului de siguranță națională să se așeze, își trecu mâna prin părul rar și-și deschise nasturele de la gulerul cămășii.

Hainele lui confereau crizei o notă de absurditate. Fusul orar la Washington era în întârziere cu paisprezece ore față de cel din Coreea, și știrile despre atacul nordcoreean ajunseseră când se deschidea balul de Crăciun la Casa Albă. Președintele părăsise sărbătoarea pentru a veni la ședința de urgență a Consiliului de siguranță de îndată ce obținuse confirmarea evenimentelor. Era îmbrăcat încă în frac.

Mare parte dintre miniștri și înalții funcționari erau îmbrăcați la fel, iar șefii de stat major purtau uniforme de paradă. Blake, aruncându-și ochii pe cămașa lui cam mototolită și pe cravata înnodată neglijent, se simți rușinat. Era acasă, în mijlocul pachetelor de Crăciun și al jucăriilor noi pentru fiica sa, când telefonul începuse să sune. Nu avusese timp să-și pună ceva mai elegant înainte ca mașina de la Serviciul federal de protecție civilă să vină să-l ia pentru a-l conduce cu sirenele urlând dincolo de Memorial Bridge, pe străzile din Washington acoperite de zăpadă murdară.

Vorbea președintele.

— Domnule amiral, toți am văzut primele mesaje ale generalului McLaren, dar nimic altceva. Ce-ar fi să ne prezentați un rezumat al situației actuale militare?

Simpson se ridică imediat.

— Desigur, domnule președinte.

Se apropie de marginea hărții și luă un creion luminos.

— Amănuntele exacte continuă să sosească cu grautate, dar este clar că am fost loviți de o masivă ofensivă nordcoreeană în aceste puncte din zona demilitarizată.

Cu luminița creionului indică anume arii de-a lungul părții occidentale a ZD.

— Aceste atacuri de infanterie au fost precedate de o serie de operațiuni de sabotaj bine pregătite, și de incursiuni aeriene asupra bezelor, comandamentelor, centrelor de comunicații și depozitelor.

Simpson făcu un semn omului de la proiector; se luminară cu lumină roșie zeci de puncte dispersate în toată Coreea de Sud.

În Sala situație se ridică un murmur de surpriză, iar amiralul încuviință, cu o strâmbătură.

— Chiar așa. Ne-am preocupat întotdeauna de infiltrările nordcoreenilor, dar ne-am bazat întotdeauna pe rigoarea forțelor de siguranță sudcoreene

pentru a face față amenințării. Evident, nimeni nu-și imagina că forțele de siguranță sudcoreene vor fi prea ocupate pentru a face curățenie în propria armată ca să se mai uite spre Nord.

Simpson se întoarce spre ecran.

— Deci, actuala situație este cam aceasta. Generalul McLaren și-a transferat cartierul general pe teren, dar comunicațiile sunt încă neregulate. Știm că anumite forțe de izbire blindate nordcoreene au depășit MLR-ul nostru în aceste puncte.

Pe hartă apărură câteva pete de lumină.

— Pierderile au fost foarte grele, unele dintre pozițiile noastre avansate au fost încercuite sau date peste cap. Nu se știe care din cele două ipoteze este cea reală. Printre altele, sunt informații că anumite unități sudcoreene au fost puse în marș de la primul atac și nu mai luptă. Dar nici aceste rapoarte nu au fost confirmate. Asta este tot ce știm, domnule președinte. Îmi pare rău că nu pot prezenta mai multe, dar căutăm acum să clarificăm situația.

Președintele se întoarce spre secretarul de stat.

— De la ai tăi, Paul, vreo știre nouă?

Secretar era palid. Ambasadorul de la Seul fusese un bun prieten de-al său.

— Mă tem că nu, domnule președinte. Supraviețuitorii ambasadei noastre încearcă și acum să clarifice situația, dar totul este foarte confuz. Mulți exponenți ai guvernului sudcoreean au fost și ei uciși în primul val al atacurilor teroriste. Aș recomanda să luați legătura directă cu președintele sudcoreean de îndată ce va fi posibil. Pentru a-i transmite că suntem alături de el în criza aceasta.

— De acord. Și apoi voi vorbi cu primul ministru japonez. Dar după ce vom avea o idee mai clară asupra măsurilor de luat.

Îi privi pe cei de la comunicații.

— Pregătiți o linie de maximă siguranță.

Se întoarce spre ceilalți membri ai Consiliului de siguranță și făcu un gest către omul de la proiector. Harta se lărgi imediat, prezentând Uniunea Sovietică.

— Până aici e bine. Este clar că situația este foarte gravă în Coreea. Acum vreau să știu un lucru. Ce naiba combină rușii? Iau parte la invazia asta nordcoreeană? Invazia este doar prologul a ceva mult mai mare?

Linște. Toți așteptau ca altcineva să răspundă întrebării președintelui.

Într-un târziu, Blake își dresă glasul. Sosise momentul să scoată capul la lumină.

— Da, doctor Fowler?

Fowler își risică ochii de pe notițe.

— Domnule președinte, ipoteza cea mai credibilă este că sovieticii au fost

tot atât de surprinși de atac cum am fost noi.

Auzi că Putnam pufnea în semn de dispreț, dar nu luă în seamă. De luni bune consilierul pentru siguranța națională era exclus de la deciziile politice privind Pacificul, știa și el lucrul acesta și-l necăjea faptul.

— Este numai o supoziție sau există vreo probă?

— Domnule președinte, nu putem spune că avem probe adevărate, dar mi se pare logică interpretarea faptelor, dacă ne bazăm fie și măcar pe semnalele culese de NSA.

Blake își puse ochelarii.

— După circa o oră de la începutul incursiunilor aeriene și al misiunilor de sabotaj nordcoreene, NSA a interceptat un semnal de urgență, provenind de la cartierul general al districtului militar sovietic pentru Extremul Orient, la Habarovsk, și direcționat către Moscova. De atunci sunt mereu în comunicații. Dar transmisiile sunt toate de același gen. Scurte comunicări de la Moscova, urmate, după un scurt interval, de lungi transmisii de la Habarovsk. Dat fiind tipul de transmisii, cred că Moscova face pune aproape același tip de întrebări pe care le punem noi, și că districtul său pentru Extremul Orient încearcă să răspundă cum poate.

Președintele reflectă câteva momente, privind harta.

— Chiar. Mi se pare logic. Dar mai e și altceva?

Blake făcu semn afirmativ.

— Da, domnule. Sateliții și avioanele noastre de recunoaștere au sesizat că anumite escadrile de apărare aeriană din Voyska PVO pentru Extremul Orient au trecut la un nivel de alarmă superior, dar nu și bombardierele cu rază lungă din aviația lor. Și acest fapt demonstrează o reacție mai degrabă defensivă decât ofensivă, cel puțin pentru moment.

— Asta înseamnă că nu există probe directe că sovieticii s-ar pregăti să participe la atac?

— Lucrurile cam așa stau, domnule președinte.

Blake întoarce pagina din carnetul său de notițe.

— Pe de altă parte, am sesizat același fel de semnale din partea chinezilor. Regiunea lor militară din Shenyang, care este vecină cu Coreea de Nord, a intrat în stare de alarmă defensivă, dar nimic mai mult.

Președintele se lăsă pe spătarul fotoliului, mai destins parcă.

— Bine. Atunci, poate ne aflăm în fața unei simple crize locale.

Blake fu de acord.

— Pentru moment, domnule președinte. Dar dacă sovieticii și chinezii întrezăresc vreo șansă de succes pentru ofensiva nordcoreeană...

Înălță din umeri.

— Atunci, orice va fi posibil.

— Bine, deocamdată să nu ne gândim la asta. Rămâne doar problema cu ce facem ca să împiedicăm victoria bandiților de nordcoreeni. Domnule amiral?

Simpson ridică privirea.

— Biroul meu de studii și alți șefi de state majore au pregătit o listă de posibilități. Pe termen scurt, găsesc esențial să ducem în zona de lupte aeriene escadrele noastre de F-15 cu baza în Japonia și în Okinawa. În primele incursiuni aeronautică sudcoreeană a fost greu lovită, și formația de F-16 din Kunsan a fost mai mult ca sigur depășită numeric de adversari. Și cred că e necesar să trimitem către acea zonă o escadră din Flota a șaptea. Submarine și nave purtătoare de rachete nordcoreene încearcă deja să blocheze rutele către Coreea de Sud.

— Se aprobă. Trimite aparatele F-15 și Flota a șaptea de îndată ce va fi posibil.

Înainte de continua, președintele așteaptă ca Simpson să scrie o notă și s-o înmâneze unuia din aghiotanții săi.

— Bine, Phil. Care sunt celelalte posibilități militare?

— Păi, cred că armata ar trebui să-i trimită lui McLaren ceva întăriri. Acolo, pentru moment nu are decât Divizia a Doua, iar infanteria tinde să se consume foarte rapid în tipul acesta de lupte.

Blake era de acord cu amiralul. Sudcoreenii erau în măsură să mobilizeze mult mai mulți oameni decât ar fi putut trimite cu navele Statele Unite, dar fiecare om în plus era important. Astfel ar fi trimis și către Pyongyang, Moscova și Beijing semnalele potrivite, care să le arate hotărârea americanilor.

Simpson continuă:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule președinte, aș avertiza comandantul Diviziei a Șasea Ușoară din Alaska, a Șaptea Ușoară din Fort Worth, și a Noua Motorizată din Fort Lewis să se pregătească de un transfer în Coreea de Sud. În Hawaii, Brigada de intervenție rapidă din Divizia a 25^a se pregătește deja.

Arată către general cu patru stele de la Marines care stătea la stânga sa.

— Comandantul spune că Divizia a Treia Marines din Okinawa e gata să plece și că navele aflate la Tinian vor pleca în următoarele șase ore. Au la bord tot materialul unei brigăzi grele. De asemenea, am pus în stare de alertă Prima Divizie Marines din Camp Pendleton și o parte din forțele Pacificului la Palms 29.

Președintele se jucă un timp cu un pix, înainte de a întreba:

— Dar aveți mijloacele aeriene și navale necesare pentru a transfera toți acești oameni?

Simpson clătină din cap.

— Nici măcar jumătate. Dar sunt sigur că vom fi asistați de flota comercială coreeană și de liniile lor aeriene naționale. Aș cere chiar permisiunea de a începe mobilizarea elementelor de pe Coasta occidentală din Flota de rezervă a Garzii Naționale și a unei părți limitate din Rezerva civilă aeronautică. Liniile aeriene vor sări în sus câteva zile, dar noi avem nevoie de vectori.

Și de data aceasta președintele se gândi îndelung înainte de a răspunde:

— Bine. Așa facem. Dumneavoastră pregătiți ordinele, eu le voi semna.

— Mă scuzați, domnule președinte.

Putnam ieși în față, cu fața roșie și vocea ușor stridentă, evident iritat că nimeni nu-l băgase în seamă în cursul discuției.

— Nu ar trebui să ne consultăm cu aliații noștri și cu liderii Congresului înainte de a adopta aceste măsuri? Vreau să spun, nu vrem să luăm aceste decizii de unii singuri.

Blake se încruntă. Președintele observă și îi făcu semn să răspundă.

— Ar fi bine să ne consultăm aliații, de îndată ce va fi posibil, domnule președinte. Dar nu e nevoie să le dăm posibilitatea să opună veto-ul lor asupra hotărârilor noastre normale. Măsurile pe care le veți lua acum sunt conforme rezoluțiilor aprobate în iunie și iulie 1950 de Consiliul de Securitate al ONU, în care se cere statelor membre să se opună cu forța agresiunii nordcoreene. Acele rezoluții nu au fost anulate niciodată. De aceea, tehnic vorbind, aliații noștri au aceleași obligații față de Coreea del Sud.

Blake arată harta.

— Dar nici unul dintre ei nu are posibilitatea să transporte în regiunea Pacificului oamenii și materialul de război necesar. Practic, deci, în orice caz ar trebui să acționăm singuri.

Putnam se mai înroși un pic.

— Poate așa e. Dar Congresul? Pentru legea asupra puterilor în război...

— Oh, las-o moartă, George! îl întrerupse președintele. Nici o administrație nu a admis constituționalitatea legii asupra puterilor în război, și nu intenționez deloc s-o fac tocmai eu acum. Ce Dumnezeu! Vrei să-i fac pe nordcoreeni să creadă că trebuie să mă duc la Congres cu pălăria în mână, dacă intenționez să țin acolo forțele noastre mai mult decât cele nouăzeci de zile scârboase?

Bătu cu palma pe tăblia mesei.

— Nici nu-mi trece prin gând, domnule Putnam! Aceasta este o problemă de siguranță națională, și eu acționez în calitatea mea de comandant suprem. Cu liderii Congresului o să mă întâlnesc ulterior.

Președintele îi aruncă o privire de gheață consilierului său pentru siguranță

națională.

— E vreo problemă, George?

Putnam, încurcat, tăcu, în timp ce ceilalți membri ai Consiliului de siguranță își întorceau privirile în altă parte. Blake își lăsă capul în jos ca să nu zâmbească. Președintele obosise să se mai prefacă evident că acorda vreun respect pentru opiniile lui Putnam.

— Gata. Mai are cineva vreo temă pe care ar trebui s-o discutăm acum? Trebuie să apar la televiziune pentru un discurs și aș mai vrea să mă pun un pic la punct.

Președintele privi în jur.

Simpson sări din nou.

— O ultimă problemă, domnul președinte. Aș dori să măresc nivelul Defcon al forțelor noastre din Pacific. Nu avem motive să credem că atacurile Coreei de Nord se limitează doar la bazele și oamenii noștri din Coreea de Sud.

Președintele clătină capul.

— Aveți toate motivele să fiți îngrijorat, Phil. Dar pentru moment nu vreau o alarmă generală pentru Comandamentul Pacificului. Ar putea cauza o reacție inutilă a sovieticilor. Pentru moment, limitați-vă la alertarea forțelor noastre din Coreea și din Japonia. Vreau să țin criza aceasta în limitele de acolo cât mai mult posibil, e clar?

Se ridică și ceilalți îl imită.

— Bine, dragii mei. Acum întrerupem ședința, dar vreau ca în sala aceasta să fie mereu un grup de criză. Și fiecare dintre dumneavoastră trebuie să fie gata să reluăm ședința, în orice moment, e clar?

Toți încuviințară.

— Bine. Bandiții ăia de nordcoreeni ne-au surprins cu mâinile legate. Dar acum ni le desfăcem și-i luăm la șuturi.

Vocea și expresia feței președintelui erau cât se poate de grăitoare, și din toate colțurile sălii se auziră murmure de aprobare ale membrilor Consiliului de siguranță.

Blake spera că erau suficiente.

25 decembrie. Studioul Oval, Casa Albă

Machiorul făcuse o treabă excelentă, după părerea lui Blake Fowler, care îl privea pe președinte dintr-o poziție laterală, din spatele unei grămezi de cabluri și camere care aglomerau Studioul Oval.

Aerul obosit, nervos și preocupat al șefului executivului dispăruse și în locul lui se vedea doar o expresie calmă și sigură pe sine, în timp ce rostea

discursul către națiune.

— Frați americani, acum mulți dintre voi sunteți la curent cu luptele care se duc în peninsula coreeană. Trebuie să vă spun că aceste știri sunt adevărate și că suntem încă o dată implicați într-o luptă disperată pentru libertatea lumii noastre. Din zorii acestei zile... ai acestei zile sacre în toată lumea a nașterii Împăratului Păcii... forțe comuniste provenind din Coreea de Nord au atacat brutal și fără preaviz o serie întreagă de obiective civile și militare din interiorul Republicii Coreea. Atacurile lor s-au îndreptat și împotriva diplomaților noștri și împotriva soldaților americani care se aflau acolo pentru a sluji cauza libertății și a păcii sub auspiciile Națiunilor Unite. Mulți frați de-ai noștri și-au dat deja viața opunându-se în mod eroic acestei agresiuni perfide și absolut nemotivată."

Președintele fixă telecamera; vocea sa deveni mai dură.

— Dar sacrificiul lor nu va fi în zadar. Coreea de Nord va plăti dur această agresiune mișelească. Nordcoreenii au tras primul foc al acestui conflict, dar vă asigur că noi îl vom trage pe ultimul.

Dar cu ajutorul lui Dumnezeu și cu hotărârea noastră și cu curajul nostru cauza libertății va triumfa în Republica Coreea. Împreună cu ceilalți membri ai Națiunilor Unite și cu curajoasa populație sudcoreeană, Statele Unite ale Americii vor rezista acestui atac nebunesc comunist cu toate mijloacele adecvate atacului de care dispun.

Nu vom înceta lupta până când nu vom aduce din nou binefacerea păcii și libertății poporului Republicii Coreea.

În consecință, am proclamat starea de necesitate națională pentru durata conflictului. Cu efect imediat, toate navele și avioanele înregistrate sub..."

Blake se întoarse ca să plece. Cuvintele cruciale fuseseră pronunțate deja.

America intrase în război.

25 decembrie. Kremlin, Moscova

Secretarul Partidului comunist înclină grav capul către generalul ce stătea alături de marea hartă a Pacificului septentrional.

— Mulțumesc, tovarășe. Ne-ați informat în modo concis și clar.

Secretarul privi în jur, în camera luxoasă, cu pereți acoperiți de panouri din lemn și dotată cu lămpi discrete, covoare moi și groase, de o valoare inestimabilă. Nu era chiar încăperea aseptică în stil modern pe care mulți o credeau indicată să găzduiască liderii celui mai puternic stat marxist. Gândul acesta îi aduse pe buze un zâmbet ușor.

Se uită către un om masiv, cu un gât de taur, așezat la cealaltă extremitate a mesei. Directorul KGB părea mai degrabă un măcelar sau un agricultor decât un mare spion. Și, dacă ar fi să judece după cele mai recente rezultate ale muncii sale, poate rolurile astea i s-ar fi potrivit mai bine. Exprimă cu glas

tare aceste gânduri:

— Mulțumim, Viktor Mihailovici, suntem încântați că am putut dispune de rapoartele minunatei tale organizații pentru a ne pregăti pentru știrea acestui război.

Sarcasmul îl făcu să roșească pe directorul KGB.

— Acțiunile regimului nordcoreean au fost întotdeauna greu de prevăzut, tovarășe secretar. Întotdeauna am spus-o, în rapoartele pe care le-am prezentat asupra situației.

— Oh, desigur, Viktor. Desigur, numai ușurința noastră — secretarul îi arătă pe ceilalți membri din Politbiuro — ...ca să citim fraze ca "probabilitatea unor adevărate acțiuni de război este neglijabilă" și să înțelegem că erau juste... Ar trebui să mai citez părți din ultimul tău raport, Viktor?

Directorul KGB nu răspunse.

— Bine.

Secretarul își puse ochelarii.

— Ah, uite aici... "În locul acțiunilor ofensive, Republica democratico-populară a Coreei va opta aproape sigur pentru o campanie teroristică și subversivă din ce în ce mai intensă pentru a crește destabilizarea în Sud." Îl privi pe directorul KGB. — Un raport mai precis ca niciodată, eh, Viktor? Evident, doar dacă considerăm o invazie a mai mult de șase sute de mii de oameni ca o "campanie teroristică" foarte "intensă". — Zâmbi. Vede cum i se umflă venele pe gâtul de taur al omului.

Apoi se lăsă păgubaș. Dacă îi provoca un atac cardiac prematur directorului KGB ar fi fost o plăcere, dar nu ar fi servit la nimic.

— Bine, tovarăși. După cum ați văzut, s-a ivit o problemă. Ptietenii noștri nordcoreeni și-au asumat responsabilitatea de a duce război împotriva Statelor Unite. Problema noastră este să hotărâm care trebuie să fie răspunsul nostru.

Indică harta, pentru a începe dezbateră.

Primul care luă cuvântul fuse ministrul apărării.

— Cu tot respectul, tovarășe secretar, cred că ar trebui s-o considerăm o ocazie pe care nu trebuie s-o pierdem. După cum ni s-a arătat în raportul generalului, până acum ofensiva nordcoreeană a avut un extraordinar succes. Cu o asistență judicioasă din partea noastră, Coreea de Nord ar putea câștiga acest război.

Se ridică și se apropie de hartă.

— Beneficiile strategice ale unei astfel de victorii sunt clare, și le-ar putea depăși chiar și pe cele pe care le-am câștigat după Vietnam.

Își trecu mâinile pe hartă, arătând Japonia, Filipinele, Formosa și

Singapore, unde se opri în sfârșit.

— Distrugând încă o dată imaginea Americii ca un aliat de nădejde, o victorie nordcoreeană ar împinge Japonia și alte puteri economice asiatice care apar să adopte o poziție de mai mare neutralitate. Această poziție ne-ar permite să extindem mai ușor prezența noastră în regiune și să obținem importante tehnologii strategice interzise.

La acest gând, ochii negri ai ministrului străluciră, sub sprâncenele excesiv de stufoase. Continuă:

— Gonindu-i pe americani din Coreea, tovarăși, am putea să-i facem să se retragă din bună parte a Pacificului. Depărtându-i de bazele lor de atac din Japonia și din Filipine. Avantajele pentru apărarea patriei mamă și pentru o mai bună pătrundere a noastră în Pacific ar fi incalculabile.

Ministrul de externe, un om slab și îmbrăcat impecabil, obiectă:

— Las-o moartă, tovarășe. Doar nu vrei să propui o intervenție directă împotriva americanilor? Ar fi o nebunie.

— Nu, nu, — răspunse cu iritare ministrul apărării. Un război global împotriva Statelor Unite e în afara discuției. Știu mai bine decât dumneata că raportul strategic între forțele noastre nu este încă în mod hotărâtor de partea noastră. Când va fi pus la punct sistemul nostru de anti-rachete balistice, poate atunci... dar nu acum.

Secretarul crezu de cuviință că sosise momentul să intervină în discuție.

— Păi ce ne propui, Andrei?

O spuse cu un tin amical, chiar apropiat.

— Să continuăm furnizarea către Coreea de Nord a armelor interzise pe care i le furnizăm deja, să trimitem piese de schimb și să înlocuim armamentul pierdut în bătălie.

— Și de ce am continua să ajutăm țara asta? obiectă unul dintre membri. Nu ne-a avertizat niciodată despre intențiile sale.

Ministrul apărării îl privi fix.

— Trebuie să-i ajutăm pe nordcoreeni pentru aceleași motive pe care le-am avut în a-i ajuta de la bun început. Dacă nu cumpărăm încrederea regimului lui Kim cu armele noastre și cu ajutorul nostru, va alerga să ceară ajutor de la chinezi. Coreea de Nord va ajunge în sfera de influență chineză, și, tovarăși, un aliat al Chinei la fruntariile noastre este chiar ultimul lucru pe care am putea să-l dorim.

Se întrerupse pentru le da timp să reflecteze asupra acestei afirmații; apoi continuă:

— Tovarăși, nu cred că nordcoreenii pot câștiga un război tehnologic modern fără ajutorul nostru. O știu și ei, și când vor depinde întru totul și pentru tot de aprovizionarea cu arme de la noi, vom putea să le dictăm

condițiile. Noi vom fi cei care vom avea controlul. Și în afară de majorarea ajutoarelor noastre către Kim, putem reduce fluxul de provizii către regimul sudcoreean.

Ministrul de externe ridică o sprânceană.

— Și cum crezi că o vom face?

— Exercițând presiuni asupra japonezilor. Americanii au nevoie de spațiul lor aerian, de porturile lor și de aeroporturi pentru a trimite întăriri și materiale în Coreea de Sud. O notă diplomatică severă la Tokyo, în care se protestează împotriva intervenției lor în această "luptă internă" între coreeni, i-ar putea face pe japonezi să-și asume o deplină neutralitate. Și asta ar sufoca tentativele americane de a duce acolo întăriri.

Secretarul întrebă:

— Crezi că ar fi suficientă o notă diplomatică pentru a avea un astfel de efect asupra japonezilor?

— Da.

Pe buzele ministrului apărării apărură un zâmbet antipatic.

— Dacă este însoțită de intense manevre aeronavale în largul coastelor lor. Înălță din umeri.

— Cine știe? Poate am aduce vorba și despre restituirea Kurilelor.

Toți zâmbiră. Sovieticii luaseră în stăpânire acele insule la sfârșitul Războiului al Doilea și le păstrasera. Nu aveau nici o intenție de a le ceda în mod pașnic.

— Continuă, Andrei. Te ascultăm.

— Păi, am putea furniza Nordului informații militare utile asupra mișcărilor americane din Pacific. Datele Rorsat. Genul acela de povești.

Ministrul apărării privi o machetă de avion fixată pe hartă, în zona capitalei Pyongyang.

— În fine, tovarășe secretar, le-am putea "permite" instructorilor noștri de pe aparatele MiG-29 deja prezenți în Coreea de Nord să se ofere "voluntari" pentru a participa la luptele aeriene. Genul acesta de sprijin concret va fi foarte important pentru micuții tovarăși galbeni. Și echipajele noastre vor câpăta o experiență de luptă utilă.

Ministrul de externe se încruntă.

— Tovarăși, cu tot respectul pentru ministrul apărării, am spus la început că e o nebunie, iar acum o repet! Suntem pe punctul de a semna cu americanii un acord asupra armelor cu rază lungă... un acord care ne favorizează. Nu este momentul cel mai bun pentru a relua Războiul rece!

Fără să-și dea seama, își îndreptă cravata.

— Și, lucru și mai important, băncile occidentale abia încep să ne acorde finanțările de care avem nevoie. Vom avea nevoie de nouă ani ca să

recuperăm pierderile din intervenția noastră în Afganistan. Nu trebuie să repetăm azi greșeli de același tip.

În jurul mesei, multe capete clătinară afirmativ, cu gravitate. Chiar și directorul KGB. Secretarul se adresă ministrului apărării.

— Atunci, Andrei? Cum răspunzi la intervenția asta?

— Răspund că prietenul meu, ministrul externei, se înșeală. Îi este frică de umbre.

Ministrul apărării bătu cu pumnul în masă, făcându-i să tresară nervos pe unii dintre membrii mai bătrâni din Politbiuro. Poanta cu Afghanistanul probabil zgârmase vreo rană încă deschisă.

— Americanii sunt proști și slabi la minte, și înclinați să uite. Nu vor îndrăzni să aducă problema Coreei de Sud pe masa convorbirilor asupra armamentului, atât de dragi lor. Și oricum, dacă ar întrerupe tratativele, s-ar întoarce repede la negocieri. Ceea ce-i va împinge la asta va fi chiar politica lor internă.

Asta era adevărat, își zise secretarul. Capacitatea de a se iluziona a americanilor îl uimea mereu. Se gândi mult la problema asta, în timp ce dezbateră celor din jur căpăta accente de furie.

Nu toate afirmațiile ministrului apărării erau convingătoare, dar secretarul era interesat de posibilitatea unor noi schimburi comerciale și de transferuri de tehnologie apreciabile de la noile puteri economice asiatice. Comerț și tehnologie care ar fi revitalizat mai repede economia sovietică.

Își duse mâna la bărbie. Țările asiatice, chiar dacă erau giganți din punct de vedere al economiei, erau pigmei din punct de vedere militar. Odată lăsați de izbeliște de protecția americană, ar fi fost ușor de ținut în frâu cu o combinație judicioasă de presiuni directe, subversiuni interne și baleturi diplomatice.

Ideea nu îi displicu; începu să-i studieze pe oamenii din jurul său, făcând ochii mici.

În problema Coreei de Nord, facțiunile interne din Politbiuro erau tot atât de importante cât erau înseși faptele. Privind chestiunea în această lumină, realismul politic impunea să se hotărască în favoarea ministrului apărării. În ciuda tuturor eforturilor sale, poziția secretarului rămânea oarecum indecisă: depindea de o coaliție de voturi permanent schimbătoare. Forțele armate erau o parte crucială a acestei coaliții. Până în acel moment susținuseră mereu reformele sale, gândind că în viitor vor ajunge la o forță militară mai importantă. Dacă acum le-ar fi opus voința lui, pentru cât timp timp ar fi continuat să-l mai sprijine?

Nu pentru mult, își spuse. Secretarul hotărî în sinea lui. Punând împreună voturile lor, el și ministrul apărării puteau obține aprobarea Politbiuroului, în

ciuda tuturor obiecțiilor ministrului afacerilor externe.

Uniunea Sovietică ar fi continuat să-i ajute pe "prietanii fraterni socialiști" din Coreea de Nord.

Dar ceva continua să-l îngrijoreze. Un alt factor care cerea a fi evaluat. Ah, da. China.

Își propuse să ceară la KGB și GRU să accelereze recoltarea de informații în Manciuria. Poate era cazul să încerce un alt efort diplomatic pentru a reduce tensiunea între ei și Beijing. Era puțin probabil ca acești chinezi să reușească schimbarea situației nordcoreene, dar era mai bine să evite surprize neplăcute.

Secretarul se întoarse la ascultarea dezbatelor. Chiar dacă de acum hotărâse viitoarea linie de conduită, trebuia să respecte formele.

26 decembrie. Beiging, Republica Populară Chineză

Profund absorbit de gândurile sale, primul ministru al Republicii Populare Chineze se plimba pe străzile bătute de vânt din Orașul Interzis. Un grup de gărzi de corp îl urma, tremurând în frigul iernii.

Primul ministru știa că însoțitorii săi urau acele lungi și încete plimbări de la amiază prin piețele și palatele vechii rezidențe imperiale. Dar el le găsea utile. Îi permiteau să reflecteze.

Natural, serveau și în alt scop. Puteau demonstra relativa sa tinerețe și buna sa condiție fizică. Mulți alți membri din Politbiuro trecuseră de mult timp de tinerețe. Unii, printre care cei doi colegi principali ai săi - președintele și secretarul partidului - trecuseră deja de optzeci de ani.

Aspectul său tineresc nu-i dădea un prea mare avantaj. În ciuda celor aproape cincizeci de ani de guvernare marxistă, poporul chinez nutrea încă tradiționala venerație pentru cei bătrâni și le acorda acestora automat virtutea înțelepciunii. De altfel, acel sentiment în privința bătrâneții se insinuase și în partid. Și însuși primul ministru trebuia să admită că împărtășea fie și măcar în parte vechiul respect pentru cei în vârstă, chiar dacă petrecuse atâția ani în Uniunea Sovietică în calitate de inginer și administrator.

Totuși, proba zilnică de sănătate bună le amintea colegilor și tinerilor membri ai guvernului să se aștepte ca mulți ani de-aici încolo să-l aibă alături: pentru mult timp, după ce prima generație a revoluției va fi fost moartă și îngropată. Și asta era util. Îi asigura un avantaj în ferocele lupte intestinale care adesea agitău partidul.

Chiar dacă acel avantaj nu ieșise la iveală în timpul ședinței de dimineață asupra politicii coreene, gândi primul ministru, cotind după un colț și îndreptându-se spre scările ce duceau către una dintre cele mai frumoase curți interne din Orașul Interzis. În spatele său, una dintre gărzi alunecă pe o

bucată de gheață ascunsă. Primul ministru nu se întoarse: nici la înjurătura pe care omul o scăpă, nici la scuzele sale.

Nu. În dimineața aceea, reuniunea Consiliului Apărării - convocată pentru a hotărî poziția de luat în privința loviturii nebunești a nordcoreenilor - fusese mai mult decât o întâlnire obișnuită de lupte libere... cu toți participanții ce se agitau cu atenție unul pe lângă ceilalți, în așteptarea unei mișcări greșite a adversarului care ar fi putut conduce la victorie.

Dar nimeni nu o găsisese. Iar reuniunea, prin urmare, ajunsese doar la un compromis puțin satisfăcător. Un compromis care nu-i plăcea nici măcar lui, chiar dacă fusese propus de însuși primul ministru.

Era vorba însă de singura politică realistă pe care China o putea urma în acea fază a noului conflict coreean. Biroul Politic era împărțit prea exact între conservatori, moderați și progresiști pentru a putea adopta o poziție mai puțin echivocă.

Politica sugerată de el - cea care în fine învinsese - era cea mai bună dintre cele două alternative imediate disponibile pentru China. Și era cea mai bună pentru că era adaptabilă ușor pentru orice schimbare a complexului joc politic și militar care avea loc în Coreea.

De mai mulți ani China pierdea întrecerea cu sovieticii pentru exercitarea propriei influențe asupra Coreei de Nord. Pur și simplu, nu avea armele și înalta tehnologie atât de arzător dorite de Kim Il-Sung și de fiul său. Dar primul ministru știa că tentativa de asasinat eșuată, operă a predecesorului său, fusese picătura care umpluse paharul. Asta îi dăduse tânărului Kim puterea care îi trebuia pentru a face să graviteze hotărâtor Coreea de Nord în sfera de influență sovietică.

Pentru acest motiv, unii dintre membrii moderați și dintre cei progresiști din Politbiuro ceruseră să se opună deschis agresiunii nordcoreene. Vorbeau cu dispreț de învechitul stalinism al bătrânului Kim și de "cultul personalității" impus de el. Dar primul ministru se grăbise să-i reducă la tăcere pe acei vorbitori. Conservatorii din partid erau încă în stare să se opună unei acțiuni care ar fi fost interpretată de ei ca o trădare a fraților comuniști de la Pyongyang. Mai ales acum, că ofensiva nordcoreeană părea să decurgă atât de bine. Și China nu putea risca o altă luptă internă pentru putere, într-un moment de gravă criză internațională.

În același timp, națiunea sa nu-și putea permite să susțină deschis acțiunea Coreei de Nord. În primul rând, de la Pyongyang era puțin de câștigat: sovieticii se înrădăcinaseră acolo prea solid. Pe de altă parte, acordând deschis propriul ajutor Coreei de Nord în timp ce aceasta ucidea în bătălie soldații americani, China ar fi pierdut aproape sigur legăturile comerciale cu SUA, obținute cu mare greutate și indispensabile pentru creșterea economică

a țării. Pierderea era prea grea, chiar și pentru conservatorii din partid.

Dar nici alternativa unei neutralități deschise nu era acceptabilă. Ba chiar putea fi o alegere mai rea. O declarație de neinteres într-un război ce se derula în propria sferă de influență ar fi impietat asupra aspirației Chinei de a ajunge o mare putere mondială.

Iată de ce Biroul Politic acceptase în fine propunerea lui de a nu adopta o poziție netă. China ar fi trimis lui Kim Il-Sung armele și proviziile cerute și ar fi definit oficial războiul "o chestiune internă care trebuia rezolvată de poporul coreean". Iar primul ministru își propunea o conversație liniștită cu ambasadorul americano pentru a-l face să înțeleagă poziția sa. Această diplomatie în dosul ușilor închise putea evita posibilitatea ca America să reacționeze în mod exagerat la sprijinul logistic furnizat de China invaziei lui Kim. Cel puțin, așa își dorea el.

Chiar dacă era nesatisfăcător, compromisul putea suferi orice schimbare, dacă s-ar fi schimbat situația pe câmpul de bătălie. Iar pentru mentalitatea primului ministru, obișnuită să privească lucrurile cu ochi de inginer, flexibilitatea era prin ea însăși o virtute.

Privi ceasul. Trebuia să se întoarcă la birou pentru întâlnirea cu Comitetul pentru electrificarea rurală. Îndepărtă cu greu din minte gândul la război și la politica internațională, și trecu la micile centrale hidroelectrice și la cele pe cărbune.

China hotărâse. Urma să aștepte următoarele evenimente și schimbări ale situației pe munții acoperiți cu zăpadă și pe orezăriile înghețate din Coreea.

26 decembrie. CG al Diviziei a 3-a Marines, Okinawa

Generalul maior Andrew Pittman din corpul infanteriei marine îi arătă ofițerului său operativ faxul de la Washington. Își încruntase sprâncenele stufoase și albite de vârstă care îl individualau printre ceilalți camarazi. După o noapte în care nu atinsese patul, accentul său texan era mai puternic ca oricând.

— Ce crezi, Brad? Cât trebuie să mai așteptăm până ca totul să fie la bord și gata de plecare către Po-hang?

Înalt și slab, colonelul Owen Bradley Strang citi comunicatul de înaltă prioritate ce venise de la șeful statelor majore; apoi îl restitui superiorului său. Gânditor, își trecu mâna peste chelie.

— Procedând contra tuturor regulilor și scurtând procedurile, așa cum am făcut de când am primit primul apel?

Pittman încuviință.

Colonelul ridică din umeri.

— Cele două regimente de infanterie, Primul batalion amfibiu, batalionul

cartierului general și Al Treilea cercetași pot fi la bord în următoarele douăzeci și patru de ore. Pentru artilerie, subzistență și al Șaptelea comunicații ne trebuie mai mult. *Peleliu* trebuie să sosească de la Subic Bay; de îndată ce va fi la dană, vom avea mai mult spațiu pentru materialul greu.

— Timpul prevăzut, Brad?

Strang își coborî privirea asupra străzii din port, aglomerată de autocamioane. Către miezul nopții, cerul se acoperise de nori, însoțiți de un vânt puternic și averse de ploaie. Chiar și după ce soarele apăruse din nou, din cauza slabei vizibilități, căpitania portului lăsase aprinse reflectoarele de la dane. La lumina lor orbitoare, douăzeci și ceva de bărci amfibii ale marinei, colorate în gri, fuseseră înghițite de valurile înalte.

Pe măsură ce autocamioanele încărcate cu oameni și materiale ajungeau la intrarea principală a portului, ofițeri din marină și din trupele de infanterie marină care se îmbrăcaseră cu impermeabile sintetice și uniforme de mascare încredințau încărcătura uneia dintre nave. Divizia urma să plece din Okinawa gata de bătălie: materiale și rezerve indispensabile erau distribuite pe toate navele, astfel încât pierderea vreuneia dintre ele din cauza unui atac inamic să nu-i împiedice pe marines să ajungă pe câmpul de bătaie.

Strang răspunse comandantului său:

— Cu timpul care ne face atâtea glume proaste, va fi nevoie de cel puțin șaptezeci și două de ore pentru a încărca tot.

Dar și asta era un fel de mic miracol, care era posibil numai mulțumită unui antrenament constant și unei planificări îngrijite studiate în anii precedenți. Strang îi mulțumea Domnului pentru exercițiile anuale care se țineau în Coreea pentru întărirea spiritului de grupă.

Cei doi oameni tăcură; ferestrele erau lovite de o rafală de vânt plină de apă de ploaie.

Apoi Strang își dresе glasul.

— Evident, încă am putea împărți divizia în două părți. Plecăm acum cu majoritatea oamenilor și trimitem ulterior materialul greu.

Dar Pittman clătină din cap.

— Nu, Brad. Am vorbit cu amiralul. Marina a clasificat ca arie de risc înalt întreaga Strâmtoare a Coreei, și nu există destule escorte pentru protecția convoaielor. Bine. Șaptezeci și două de ore.

Scrise în grabă un răspuns la mesajul șefului statelor majore și i-l dădu lui Strang pentru codificare și transmitere.

Colonelul era pe punctul de a ieși, când Pittman îl strigă:

— Încă o chestie, Brad.

Strang se întoarse.

— Da, domnule general?

— Fără probleme, da? Ce nu se găsește la bord în decurs de șaptezeci și două de ore, rămâne pe plajă. Dar nu vreau să las nimic pe plajă, clar?

— Am înțeles, domnule general.

Infanteria marină mergea la război și Pittman dorea ca toate puștile, toate grenadele, tot materialul să plece odată cu ea.

Baza aeriană din Travis, Fairfield, California

Și relieful scund și ondulat al nordului Californiei era îmbăiat de o ploaie rece de iarnă: ploaie adusă de un front de perturbație care provenea din Pacifico, care avansa către coastă, ca să meargă apoi spre Sierra s-o acopere cu zăpadă.

Ploaia umplea pistele cu bălți întinse, și la lumina reflectoarelor avea un aspect uleios.

O baltă de pe pista principală dispăru într-o clipă, transformată în milioane de picături infinitezimale de greutatea celor patru enorme motoare ale aparatului de transport C-5 al Comandamentului aerian militar. Cu un muget asurzitor, C-5 începu să accelereze până când motoarele ajunseră la puterea cerută; apoi prinse viteză, se ridică greu în aer și cu un viraj amplu luă direcția către vest.

Tunetul motoarelor se îndepărtă, pentru a fi înlocuit imediat de cel al altor C-5 și C-141 care rula pe piste pentru a intra în poziție de decolare sau care așteptau nemișcate ca oamenii din Divizia a Șaptea de infanterie ușoară și echipamentul lor să urce la bord. Un flux neîntrerupt de autobuze și de camioane venind de la Fort Worth - baza americană a Diviziei a Șaptea - ieșea de pe autostrada 80, trecea de intrarea bazei și se unea cu șirurile lungi de soldați în ținută de luptă ce își așteptau rândul pentru a urca într-un transportor de trupe.

Podul aerian către Coreea se pusese în mișcare de îndată ce reușiseră să strângă o parte a efectivelor diviziei și echipajelor din comanda aeriană, care în acel moment erau în permisie pentru Crăciun. Mulți oameni erau încă pe drum, surprinși de criză pe la casele lor, în toate părțile Statelor Unite. Când ajungeau la bază, erau deja obosiți și păreau pierduți, din cauza schimbării fusului orar, îngrijorați pentru plecare, epuizați de șirul neîntrerupt de urcări și coborâri din avioane. Și mai aveau încă nouăzeci și două de ore.

25

Tabloul general

25 decembrie. CG pe teren, Armata a 8-a, la nord de Seul

McLaren intră în cort fără să se anunțe. Câțiva oameni de lângă intrare îl văzură și luară poziția dreptă, dar le făcu semn să continue. Toți erau prea obosiți și ocupați pentru a pierde timp cu regulamentul.

Si McLaren era obosit, dar nu ca mai înainte. De când pusese în funcțiune Cartierul său General pe teren, dormise patru ore în rulota de comandă. Cu mult timp în urmă învățase vechea regulă a soldatului: să doarmă oriunde era posibil, în orice moment. Îl învățaseră chestia asta pe când era comandant de companie și de batalion în Vietnam.

Privi fețele obosite ale oamenilor din statul său major. Era clar că ar fi trebuit să le impună și lor același tip de disciplină a somnului. Nu dorea colaboratori atât de obosiți încât să nu reușească să raționeze corect în rezolvarea problemelor logistice ale armatei și în scrierea ordinelor operative.

McLaren îl zări pe Hansen, în colțul din spate, și îl privi cu mimică interogativă. Adjunctul său de teren traversă marele cort cu podea din lemn folosit ca centru operativ al cartierului general. Hansen urcă pe o mică platformă, plantată în fața unor hărți mari atârând pe verticală.

— Domnilor, domnul general dorește să începem ședința de instruire din această după amiază.

Auzindu-l pe Hansen, ofițerii deveniră atenți și își căutară scaune.

McLaren se așeză în primul rând.

În mod obișnuit, ședințele de instruire erau reuniuni cât se poate de normale: cei care se prezentau să vorbească îmbrăcau uniforme cele mai frumoase și urmăreau un ceremonial mult mai vechi decât el. Tuturor le era teamă să nu comită vreo greșală în fața marelui șef și încercau să se descurce în cel mai bun mod. Încăperea era întotdeauna tăcută ca o biserică, nu se auzea decât vocea oratorului și zumzetul proiecteurului care prezenta diapozitive alese cu mare grijă.

Acel gen de protocol fusese aruncat pe fereastră când începuseră să cadă bombele adevărate. Acum exista numai lume care alergea înainte și înapoi cu mesaje în mână și cu alte hârtii. Toți erau în uniformă de lucru de iarnă și aveau pe deasupra costumul de mascare în formă de sac care se purta în luptă. Toți aveau o armă la sold. Și acum posibilitatea de a șede era și aceea de a mânca.

În fața lui McLaren apărură o farfurie de carton. Sandviș cu carne în cutie, cartofi prăjiți, castraveți murați. Stomacul generalului făcu un zgomot, ca pentru a-i aminti că nu mai mâncase nimic de seara precedentă. Luă sandvișul și îl mestecă precum lupul, în viteză. La prima înghițitură, parte din oboseală dispăru ca prin farmec.

Fără a înceta să mestece, îl privi pe ofițerul masiv și de statură joasă care aștepta să facă primul raport: colonelul Logan, secundul său la comandă.

Expresia lui Logan nu promitea nimic bun. Era îngrijorat și avea ochii mici. "Bine" își spuse McLaren "să vedem care este problema de astăzi".

— Bună ziua, domnule general. Voi începe cu un scurt raport asupra avansării nordcoreenilor și asupra ordinii lor de bătaie.

Logan privi notițele, inspiră adânc și continuă:

— În fine, voi încerca să prevăd cursul probabil al acțiunilor inamicului în următoarele zile.

"În alte cuvinte" își zise McLaren "vei încerca să prevezi mișcările blestemaților. Succes, Charlie."

Logan se apropie de harta care era fixată pe cort. Arăta toată ZD și partea superioară din Coreea de Sud. McLaren se trase mai în față, dornic să cunoască tabloul întreg. Fusese pe dinafară timp de patru ore.

— Forțele nordcoreene atacă de-a lungul întregii ZD. Au avut un succes teribil în partea de vest și acolo au câștigat cel mai mult teren.

Logan se folosi de o baghetă pentru a indica zonele pe harta geografică: o suprafață care mergea de la Tongjang, la vest, până la Chorwon la est.

— Aici terenul este plat și este zona cel mai ușor de atacat, mai ales acum că orezăriile sunt acoperite de gheață. Atacurile lor de-a lungul părții orientale a ZD nu au primit același tip de sprijin de la artilerie și de la forțele speciale. Credem că aceste atacuri caută numai să țină ocupate forțele noastre din partea de est.

McLaren încuviință. Era previzibil. Geografia Coreei de Sud limita categoric tipurile de atacuri dinspre nord. Lanțurile de munți, ascuțite ca un cuțit, ce acopereau partea orientală a peninsulei coreene erau o barieră naturală care descuraja orice agresor.

Logan continuă cu expunerea sa a datelor disponibile.

— În partea de vest suntem obligați să înfruntăm două atacuri. Primul a fost declanșat pe autostrada 1 de Corpul al doilea al armatei nordcoreene, și acum se mută de-a lungul autostrăzii 3 în coridorul Uijongbu. Celălalt este purtat de Corpul 5 de armată inamic. Amândouă corpurile de armată au fost puternic întărite. În atacuri am identificat elemente din cel puțin două divizii blindate, patru mecanizate și opt de infanterie.

În cort, mulți rămaseră cu gurile căscate de surpriză. În documentele Armatei a opta se prevedea pentru acele forțe inamice un număr de efective inferior jumătății din cele ce participau la atacuri. Nordcoreenii reușiseră cumva să dubleze numărul soldaților lor de-a lungul sectoarelor determinate ale ZD fără să facă să transpire ceva către serviciile de informații american și sudcoreean.

— În înaintarea sa, Corpul 5 de armată inamic a capturat deja Yonch'on. În vest au ajuns deja la periferia orașului Munsan.

Logan îi privi trist pe ceilalți ofițeri.

— În alte cuvinte, nordcoreenii au depășit deja râul Imjin.

McLaren se încruntă. Asta era o știre proastă. Imjin fusese considerat întotdeauna ca principala linie de rezistență pentru o eventuală retragere a forțelor aliate desfășurate de-a lungul ZD. În studiile statelor majore fusese gândit că nordcoreenii ar fi avut nevoie de cel puțin două zile pentru a avansa atâta spre sud. În schimb, reușiseră s-o facă în mai puțin de șaisprezece ore.

Iar Munsan era la un sfert de distanță între ZD și Seul. Seul era centrul întregului. Avea o populație de unsprezece milioane de locuitori într-o țară de patruzeci de milioane. Blestemate condiții geografice, care puseseră centrul politic, cultural și economic al țării la mai puțin de patruzeci de kilometri distanță de frontiera inamică.

Logan termină descrierea poziției și forței armatelor atacante. Avansau repede, folosind tactica sovietică a "ruloului compresor": atacau peste tot până găseau un punct slab, apoi se concentrau asupra aceluia punct.

McLaren acorda vicecomandantului său doar jumătate de atenție. Cu cealaltă jumătate examina căile care îi rămâneau. Nordcoreenii demonstrau că învățaseră bine lecția de la sovietici, știau să folosească viteza și puterea de foc. Dar aveau și puncte slabe, iar el și oamenii săi erau gata să le fructifice. Tactica sovietică era puțin flexibilă. Dacă americanii ar fi găsit modalitatea de a lua inițiativa, de a împiedica dezvoltarea regulată a planului nordcoreean, comandanții inamici s-ar fi trezit în dificultate.

Acum Logan căuta să analizeze noile armamente nordcoreene. Unul din asistenții săi aduse un ecran de proiecție și altul aduse un proiector. Prima imagine era neclară, în alb și negru, și se recunoștea doar o serie de linii. Un aeroplan.

— Aceasta provine dintr-un videoregistrator dintr-un avion de vânătoare al nostru care a luptat în noaptea trecută. Este un MiG-29 Fulcrum, un avion sovietic ce a intrat doar de câteva zile în dotarea inamicului. Este un avion foarte avansat, comparabil cu F-16 al nostru. Dar nu este tot. Sovieticii au furnizat și alte arme nordcoreenilor.

Proiectă un nou diapozitiv. În culori, se vedeau câteva tancuri pe fundalul unui tipic peisaj de iarnă coreean.

— Acestea sunt tancuri T-72, ce aparțin generației succesive celor din T-62 care ar fi trebuit să fie modelele lor cele mai recente. Au un tun de calibru mai mare, un blindaj mai robust și sunt mult mai rapide ca T-62. Prezența lor a fost o surpriză totală pentru noi. Domnule general, trebuie să admit cu jenă că habar n-aveam de prezența acestor arme în arsenalul inamicului. Serviciul de informații militare sudcoreean ne comunicase despre aceste tancuri, dar nu credeam în această informație pentru că nu aveam o confirmare din sursele

noastre. Acum reexaminăm datele vechi, dar nu știm ce alte surprize vom mai avea.

"Oricum — urmă el — nu pot avea prea multe, și ne așteptăm să le vedem folosite numai pentru atacurile importante: apariția lor ne poate indica deci intenția inamicului." McLaren văzu că mulți ofițeri își notau aceste cuvinte ale lui Logan.

Lumina se aprinse din nou.

— Bine, Charlie; acum scoate la iveală sfera de cristal — zise generalul, încercând să dea un ton ironic cuvintelor sale. Îl enervaseră întotdeauna ofițerii cu grad înalt care îi infectau pe subalterni cu pesimismul lor. Nu dorea să comită aceeași eroare.

— Domnule general, nu există nici o îndoială că nordcoreenii vor să ajungă până la capăt cu ofensiva lor. Au încredințat acestei operațiuni un procent major din resursele lor militare: toate forțele lor speciale și bună parte din armată, aviație și din marină. Sateliții ne arată că în taberele din linia a doua din Pyongyang, Wonsan și Hamhung sunt în curs masive transferări, în direcția sud. În mod evident, caută obținerea unei victorii decisive înainte de sosirea întăririlor noastre din Statele Unite și înainte ca mobilizarea rezervelor coreene să fie completă. Acum, ținta nordcoreenilor este Seul, și au două posibilități: sau să se îndrepte spre oraș, sau să folosească cele două coloane de asalt pentru a-l înconjura.

McLaren era de acord cu el. Nu era decât o intuiție militară, dar probabil era justă. Nordcoreenii nu ar fi încercat nimic slab. Aveau de partea lor superioritatea numerică și puterea atacului.

Generalul de brigadă Shin, asistentul ofițerului al treilea la comanda forțelor combinate, luă locul lui Logan pe platformă. Șeful său, generalul de brigadă Barret Smith, nu se întorsese încă din concediul petrecut în Japonia. Engleza lui Shin, cultă și perfectă, prezentă un tablou puțin optimist al situației trupelor americane și sudcoreene.

În unitățile de primă linie, pierderile fuseseră foarte grele: în anumite batalioane, mai mult de treizeci la sută. Iar sabotorii nord-coreeni produsese rău multe daune unităților din spate. Forțele care încercau să oprească inamicul pe autostrăzile 1 și 3 aveau urgent nevoie de oameni și de materiale.

De exemplu, brigada sudcoreeană care apăra Munsan, un important nod stradal, era atacată de cel puțin două divizii inamice cu un puternic sprijin din partea aviației și a artileriei. După aproape o zi de luptă continuă, cele trei batalioane de infanterie fuseseră reduse la jumătate din efective. Comandantul brigăzii și mulți dintre ofițerii superiori erau morți. Rachetele antitanc și munițiile începeau să lipsească. Fără o asistență imediată, Munsan va cădea în șase ore.

— Din păcate, domnilor — spuse Shin cu o expresie impasibilă — nu avem întăriri de trimis. Cel puțin, nu la timp. Forțele disponibile sunt deja implicate.

De-a lungul liniei frontului se întâlneau situații analoge. Până la acel moment nu se făcuse referire la pătrunderi semnificative ale nordcoreenilor, dar în puțin timp tancurile lor vor reuși să-și deschidă culoare prin rețeaua din ce în ce mai slabă a apărării aliate.

Întăririle americane soseau, dar înainte să ajungă în Coreea o cantitate semnificativă vor mai trece câteva zile. Același lucru era valabil și pentru rezervele sudcoreene, cu toate că erau deja mobilizate.

McLaren se așeză mai comod pe scaun și dădu din fața lui farfuria de carton, goală. Întrebă:

— Dar aviația? Că doar ne trebuie și avioane și piloți, nu numai soldați de infanterie.

— În curând vor sosi aparatele F-15 de la baza japoneză din Kadena. Washingtonul ne-a comunicat că alte escadrile provenind din baze americane vor decola în cursul zilei de azi. Vor putea intra în luptă în decurs de douăzeci și patru de ore. Marina americană anunță că două portavioane, *Constellation* și *Nimitz*, au plecat deja. *Nimitz* este cel mai aproape, dar avioanele sale nu vor fi aici înainte de două zile.

McLaren se sprijini cu spinarea de spătar și se gândi. Nu era un tablou prea vesel, dar nu era nici dezastrul de la Fort Apache.

— Bine, înțeleg că sosesc multe întăriri, dar pentru următoarele zile trebuie să ne descurcăm singuri. Trebuie să încetăm avansarea nordcoreenilor cu tot ce avem la îndemână.

Se ridică și se apropie de hartă.

— Generale Shin, consideră deja că Munsan a căzut în mâinile inamicului. Începe să pregătești următoarea linie de apărare aici.

Arată cu degetul pe orașul Pyokche, cincisprezece kilometri la nord de Seul.

— Întărește-o cu tot ce găsești. Acel nod stradal este cheia problemei, domnilor. Dacă coloana de atac a inamicului depășește Pyokche de-a lungul Marii căi de aprovizionare, nordcoreenii vor încerca să ia în stăpânire Seulul. Dacă întorc spre sud-est, către Wondang, vor încerca să înconjoare orașul, iar noi vom lua măsurile în consecință. Asta e. Am ordonat deja evacuarea tuturor americanilor non-combatanți și a civililor care nu au misiuni militare. Este momentul să facem pasul următor. Comunicați tuturor instalațiilor americane din Seul să se pregătească pentru evacuare. Cartierul general și comandamentele vor fi transferate la Taegu, iar restul în Japonia.

Privi către ofițerul de legătură cu aeronautica.

— Jim, băieții tăi s-au comportat cum nu se poate mai bine, dar acum ne trebuie tot ceea ce mai au.

— Da, domnule general, zise colonelul. În acest moment avem treizeci de avioane care fac podul între Japonia și Kimpo. În circa opt ore numărul se va dubla și se va mări de patru ori în șaisprezece ore. Așteptăm și aparatele C-130 ale rezervei.

— Bine, dar încercați să accelerați și asta. La viteza actuală de avansare nordcoreeană, nu pot garanta siguranța aeroportului pentru mai mult de două sau trei zile, și există multe persoane care trebuie transferate.

Auzi cum se apropiau niște elicoptere și îl văzu pe Hansen care îi făcea semne, din fundul cortului. "Oaspeții" săi sosiseră. Era momentul să închidă discuția cu ceva cuvinte de încurajare.

— Domnilor, asta e tot, pentru moment. Dar țineți minte o chestie. Ne-au prins pe picior greșit, dar suntem încă în măsură să-i oprim pe blestemații ăia. Fiecare oră în care ținem avansarea lor în loc ne va ajuta să câștigăm timp prețios în așteptarea întăririlor. Și când aceseta vor fi sosit, o să-i gonim pe bandiții ăia dincolo de frontieră, cu coada între picioare.

McLaren privi împrejur. Toți luau notițe, studiau harta sau se uitau la el. Păreau un pic mai siguri pe ei, iar în acel moment nu li se putea cere mai mult.

— Are cineva ceva de spus? ... Nimeni nu răspunse.

— Atunci, asta e tot.

Ofițerii se întoarseră la treburile lor. McLaren se apropie de Hansen.

— Generalul Park și statul său major au sosit, domnule general.

— Foarte bine. Doug, ia-i pe lingăii ăia și adu-i aici, ca să le prezint situația generală. În acest fel vor crede că vor face un lucru util.

Hansen zâmbi și întrebă:

— Și generalul?

— În rulota mea. Eu și Park avem să ne spunem câte ceva în particular.

Hansen zâmbi, îl salută și ieși din cort. McLaren îl urmă și se îndreptă către rulotă. N-o să fie un lucru prea ușor.

Șeful statelor majore sudcoreene se prezentă câteva minute mai târziu. Park era îmbrăcat cu o uniformă de luptă impecabilă, cu hanorac, portul pistolului de 45 și cască, pe care și-o scoase de îndată ce intră în mica rulotă.

McLaren îl primi cu o strângere puternică de mână și îl așeză pe un scaun din pânză, de regizor de cinema. Se așeză și el într-unul la fel și își impuse să rămână calm în timp ce Park îi transmitea mulțumirile guvernului său pentru ajutoarele în curs de sosire din Statele Unite și confirma aprobarea structurii de comandă combinată.

Erau cuvintele pe care le aștepta McLaren; se folosi de ele pentru a vorbi

despre un subiect crucial: eliberarea ofițerilor sudcoreeni deținuți pentru participarea la tentativa de puci a generalului Chang. Dorea să se întoarcă la comanda unităților lor.

Auzind cererea, Park deveni palid.

— Ceea ce îmi cereți este imposibil! Acei oameni sunt trădători, conspiratori.

McLaren nu ridică vocea, dar scandă cuvintele pentru a-l face pe Park să-i înțeleagă propria hotărâre.

— Nu vă cer nimic, generale. Situația este critică. Pentru a o depăși, este necesar efortul fiecărui om din această țară, fie el coreean sau american. Dar fără ofițerii pe care i-ați trimis în lagărele de detenție, multe din unitățile mele coreene muncesc sub posibilitățile reale. Nu doresc alte episoade ca acela de la Kangso.

Știrea ajunsese puțin înainte de ședința lui cu ofițerii. Un batalion sudcoreean de infanterie comandat de un maior a cărui experiență militară se limita la o indiscutabilă fidelitate față de guvern căzuse într-o ambuscadă în timp ce încerca să ajungă pe front. Maiorul fusese cuprins de panică și fugise, lăsându-și soldații să iasă singuri din capcană, fără coordonare și fără contacte cu comanda. Trei sute dintre ei fuseseră uciși de o unitate de sabotori nordcoreeni care probabil nu era compusă din mai mult de o sută de oameni. Din zona ambuscadei nu fuseseră recuperate decât 23 de nordcoreeni uciși.

— Nu putem accepta acest raport, generale Park. Ce dracu', nu putem lăsa ca vreun politician mărunț să se joace de-a soldați în cursul unei lupte adevărate. Nu vorbesc despre ofițerii care au luat parte cu adevărat la complotul lui Chang. Îi dau dracu'. Dar știm amândoi că Comandamentul siguranței a făcut un năvod un pic cam prea larg, după tentativa de puci. Dumneata cunoști personal pe mulți dintre ofițerii încarcerați. O reexaminare atentă a probelor care au dus la arestarea lor ar arăta că au fost întotdeauna fideli guvernului.

Park se încruntă. Știa și el că McLaren avea dreptate. Luptase în Vietnam, și cunoștea importanța ofițerilor cu experiență de luptă. Rămase tăcut un timp, gândindu-se ce răspuns să dea. McLaren așteptă, sigur căl prinsese la înghesuială.

Trecu un minut, într-o liniște plină e tensiune, și în fine Park zise:

— Foarte bine, generale McLaren. Voi vorbi cu președintele pentru a-i comunica aceste propuneri. Cred că voi reuși să-l determin să-i elibereze...

— Dar trebuie să vă avertizez, generale, că guvernul meu vă va considera responsabil de acțiunile lor, dacă vor trăda din nou.

McLaren acceptă, calm.

— Nici nu mă aștept la altceva.

Se ridică pe neașteptate.

— Acum că am rezolvat problema asta, să vă fac un tablou al situației.

Și se îndreptă către centrul operativ.

Centrul logistic, Baza din Yongsan, Seul

Anne Larson era în centrul haosului. Uneori, Divizia programe și sisteme putea s-o ia razna, în special dacă computerul se strica, dar acum se depășea orice limită.

Pentru început, telefoanele. Printre țintele lor, nordcoreenii incluseseră și centrele de comunicații și centralele automate, și acum serviciul telefonic era o chestie neînchipuit. Funcționarii biroului său pierdeau și cinci minute pentru a se pune în contact cu careva în oraș. Iar multe numere telefonice ale unităților de luptă și ale celor logistice erau inutilizabile deoarece soldații erau pe teren și nu exista posibilitatea de a-i contacta.

Pe de altă parte, în ciuda greutăților din comunicații, se părea că fiecare însărcinat cu serviciile logistice din Coreea de Sud dorea o listă completă cu ceea ce ea avea în arhivă. Se încruntă. Dacă ar fi fost în stare să-și facă treaba, nu i s-ar fi adresat ei. Ba chiar un tâmpit le ceruse lista întreagă a tuturor rezervelor de materiale prezente în Coreea! Ea îi trântise receptorul în nas. Anne apăsă un buton al terminalului, trimițând la imprimanta deja supraîncărcată ordinea de bătaie pentru Regimentul întâi din Divizia a 72-a Blindate lista țevelor de schimb pentru tunurile mașinilor lor. Se ridică de pe scaun și se întinse; o dureau spatele.

Fusese o noapte lungă și o zi și mai lungă. La Kunsan, Tony nu reușise să-și ia liber; astfel, ea se duse singură la petrecerea de Crăciun organizată în bază. O oră petrecută în mijlocul ofițerașilor de stat major, strălucitori și doritori de cuceriri, îi păruse o eternitate. Stătuse acolo timpul minim necesar pentru a se sustrage criticilor și apoi plecase, supărată pe Tony că nu venise și pe ea pentru că se simțea singură. Mai înainte cu trei luni, singurătatea i-ar fi plăcut.

Avusese nevoie de mult timp ca să adoarmă. Era nervoasă că nu putuse petrece seara cu Tony. Îi simțea lipsa. Nici măcar nu reușise să-i dea cadoul de Crăciun. Când în sfârșit adormise, ultimul său gând fusese către el.

Sirenele de alarmă o treziseră o oră mai târziu.

La început crezuse că sunetele ascutite care creșteau și scădeau în intensitate asupra Seulului aveau ceva legătură cu Crăciunul; poate era o tradiție coreeană pe care ea nu o cunoștea.

Dar sirenele continuaseră să urla neîntrerupt, pentru a fi apoi acoperite de o lungă, teribilă explozie ce îi doborâse cărțile de pe rafturi și care îi luminase scurt camera cu o lumină ciudată, gălbuie. Apoi Anne auzise zburând

reactoarele, la mică înălțime, deasupra ei. Tony îi spusese că avioanele nu aveau permisiunea de a survola capitala.

Era încă în pat, semiadormită, când deodată se auzi, pe lângă mugetul avioanelor, un clănțănit sec. Tunurile antiaeriene trimiteau proiectile care explodau în aer într-un ritm infernal. Și asta o trezise definitiv. Sărise din pat și începuse să se îmbrace. Era complet îmbrăcată când înțelesese. Erau în război.

Dar acum, numai gândindu-se la cuvântul "război", Anne simți un nod în stomac. Se văzu lovită de bombe. Apoi pe Tony în carlinga plină de fum... Las-o baltă! Nu folosea la nimic. Anne se așază în fața tastaturii și dădu o comandă.

Cel puțin, ea nu alergase afară ca ceilalți, cuprinsă de panică. Luase telefonul și încercase să contacteze biroul de informații al bazei. Fără nici un succes. De câte ori forma numărul, linia devenea mută sau emitea semnalul de ocupat.

După aproape o oră petrecută în încercări de a forma numărul, Ann renunțase și se retrăsese în minuscula bucătărie a apartamentului. Stația radio a forțelor armate americane era mută, iar ea nu înțelegea transmisiile în coreeană pe care le auzea pe posturile guvernului. Neavând informații sigure, o parte a ei voia să rămână în apartament. Dar o altă parte îi spunea că la Centrul logistic era nevoie de ea.

Încă se mai gândea ce-ar putea face, când sună telefonul., Ridică receptorul și vru să vorbească, dar se opri când înțelese că era un apel făcut de un computer și că ceea ce asculta ea era un mesaj înregistrat.

«Aici este Centrul informații al Armatei a opta cu un mesaj urgent pentru tot personalul civil care funcționează la baza din Yongsan. La orele zero doi dublu zero de astăzi, forțe nordcoreene au deschis ostilitățile împotriva trupelor americane și sudcoreene staționate în Zona Demilitarizată.» Înseamnă că este oficial, gândi ea. Înregistrarea continuase: «În consecință, comandantul bazei a decretat starea de alarmă generală și a ordonat ca toți funcționarii bazei să se prezinte la locurile lor de muncă.

«Totuși, funcționarii civili sunt avertizați să nu se folosească nici de automobilele proprii, nici de mijloacele publice. Autobuze speciale au plecat deja ca să vă preia de la rezidențele voastre. Așteptați sosirea autobuzului. Toți funcționarii cu persoane dependente trebuie să ia cu ei aceste persoane. Asigurați-vă să aveți cu voi următoarele: legitimația militară de recunoaștere, pașaportul, informații și amănunte despre eventualele tratamente medicale obligatorii și un minim de bagaje cu haine de schimb și obiecte personale de valoare cu volum mic. La urcarea în autobuz, fiecărei persoane îi va fi permis să ia cu sine o, repet, o singură valiză.» Anne rămase nemișcată, în timp ce

mesajul o luase de la capăt.

După ce puse receptorul în furcă, se gândi dacă era mai mulțumită acum, că știa ce se întâmplă, sau că trebuia să fie mai înspăimântată. Renunțase să-și răspundă la această întrebare și începuse să-și facă bagajul, gândindu-se că ulterior avea tot timpul să analizeze ceea ce simțea atunci.

Beep. Anne se trezi din gânduri și privi ecranul monitorului. Greșise comanda. Rescrise instrucțiunile de la început.

Înainte de a se lumina, un autobuz verde de-al armatei o luase de acasă. Era însoțit de un camion cu un plug pentru zăpadă și de o camionetă plină cu oameni din poliția militară care aveau în mâini puști M16. Pentru a ajunge la Yongsan le trebuise o oră, șerpuiind pe străzile Seulului. Mereu se opreau să culeagă alți funcționari și familiile acestora.

Bulevardele orașului aveau un aspect ciudat, fără vacarmul traficului de la orele de vârf. La principalele intersecții erau soldați sudcoreeni în ținută de luptă. Pe toate străzile, obloanele magazinelor erau trase jos.

Sosind la intrarea principală din Yongsan, neliniștea sa crescuse. PM cu veste antiglonț urcaseră în autobuz și examinaseră cu mare atenție documentele pasagerilor. Alții rămăseseră de gardă lângă autobuz, cu armele îndreptate spre acesta. Alții erau ocupați să aducă saci cu nisip și să-i planteze de jur împrejurul bazei, pentru a pregăti cuiburi de mitraliere.

Baza dădea impresia că fusese lovită de o tornadă, cu zidurile înnegrite.

Nu fusese nevoie de mult timp ca să se răspândească zvonul atacului sabotorilor nordcoreeni printre personalul civil al bazei. Trecând din gură în gură, crescuse încet numărul atacatorilor și al victimelor.

Ca și cum aceste gânduri fuseseră premoniții, careva strigă:

— Sabotori! Este o grupă de sabotori comuniști în fața porții!

Oh, Doamne. Anne apăsă tasta *SAVE* pe tastatura computerului, sări de pe scaun și alergă la fereastră, așa cum făcea majoritatea celorlalți funcționari. Ed Cumber, unul dintre programatori, arăta cu mâna tremurândă un camion parcate în fața clădirii. Soldați coreeni în uniforme de luptă săreau pe sol și luau poziții de-a lungul străzii.

Anne era pe punctul de a se îndepărta de fereastră, dar se opri să privească mai atent. Împreună cu coreenii erau și soldați americani: vorbeau între ei și își aprindeau țigări.

Clătină din cap și îl privi cu dezgust pe Cumber.

Încurcat, programatorul se feri de privirea ei și încercă să se apere.

— Păi credeam... i-am văzut sărind din camion și...

— Ed, nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Dacă alții sunt cuprinși de panică, nu e cazul s-o facem și noi, zise Anne cu severitate.

Sună un telefon.

— Întoarceți-vă la treabă!

Toți se îndepărtară de fereastră. Anne se întoarse spre biroul său, dar se opri văzând-o pe secretară că îi face semn să se apropie. Gloria era la telefon, asculta cu atenție și lua notițe.

— Da, am înțeles. Sigur. Voi transmite.

Anne se apropie.

— Este oficial, Anne. Trebuie să ne pregătim pentru o eventuală evacuare. Vor începe evacuarea în Japonia a tuturor funcționarilor civili în următoarele patruzeci și opt de ore.

Anne rămase nemișcată câteva secunde. Japonia. Urma să părăsească haosul acela.

Apoi în minte îi veni o întrebare: "Dar Tony?"

26 Evadarea

25 decembrie. Avanpostul Malibu West

Lui Kevin Little nu-i mai fusese așa frig niciodată. La început aerul înghețat al iernii coreene fusese doar un mic deranj, cât rămăsese să facă pe mortul. Dar acum simțea o durere netă, acută, care din gaura făcută de baionetă i se extindea în tot corpul. La fiecare respirație, aerul înghețat îi pătrundea spre spinare și îi sustrăgea din puțină căldură pe care o mai avea.

Kevin auzise mereu că la moartea prin înghețare nu simți durere, dar acum descoperea că nu era deloc adevărat.

Trebuia să se ridice și să se miște. Mișcarea însemna căldură, iar căldura însemna viață. Dar mișcarea putea însemna și moartea, dacă nordcoreenii lăsaeră vreo santinelă pe colină.

Kevin rămase imobil, ciulind urechile. Îi auzise pe nordcoreeni când își luaseră răniții și porniseră spre sud, departe de tranșeele și bunkerele distruse de pe Malibu West. Dar nu putea răspunde la întrebarea crucială: plecaseră toți?

Kevin nu avea nici măcar noțiunea timpului petrecut de când începuse să facă pe mortul, sub trupul sergentului său. Timpul își pierduse mare parte din semnificația lui. Cât timp trecuse de când plutonul lui fusese masacrat? O oră? Două? Trei? Nu putea să-și privească ceasul fără să miște brațul.

Începu să tremure. Strânse din dinți. Trebuia să se ridice. Imediat. Înainte ca frigul să-i reducă forțele așa fel încât să creadă că îi este cald. Înainte să adoarmă în înțeleștarea aceea rece.

Reuși cu mare greutate să iasă de sub trupul lui Pierce, târându-se în patru labe și apoi așezându-se pe pământ cu spatele sprijinit de peretele tranșeei.

Clănțanele din dinți. Se uită la resturile plutonului său. Pe toată lungimea tranșeei se vedeau grămezi de corpuri care zăceau, contorsionate, acolo unde le găsiseră proiectilele care îi omorâseră. Fețe albe, golite de sânge, ce priveau cerul fără să-l vadă.

Kevin închise ochii și își șterse lacrimile ce-i înghețau pe față, ca și cum ar fi putut șterge imaginile pe care le avea în față sa. Își trădase oamenii. Îi condusese la moarte. Iar acum îl încerca o rușine teribilă că el reușise să supraviețuiască.

Total se întâmplase așa de repede... Trecuseră doar câteva secunde de la moartea lui Pierce și căderea poziției Malibu West. Dar în acele puține, haotice momente Kevin fusese invadat de un val de frică ce-l paralizase, îi furase orice capacitate de a gândi. Să se prefacă mort fusese o reacție instinctivă, o ultimă încercare de supraviețuire.

Kevin strânse pumnii și gemu. Acum era din nou în stare să gândească, dar ar fi preferat să nu fie. Continua să depene amintirile ultimelor momente. Pierce care cădea cu încetinitorul, acoperit de sânge, mort. Grenadele care explodau. Oamenii care urlau și care mureau. Oameni încredințați în responsabilitatea lui.

Era disperat. Se lăsase cuprins de panică și supraviețuise, în timp ce oamenii lui erau morți. Acum, singurul lucru pe care-l putea face era să se salveze pe sine. Dar poate nici atât. Își mușcă buzele și se ridică încet în picioare.

Ascultând cu atenție, auzi bubuitul surd al artileriei nordcoreene, de cealaltă parte a ZD. Dar nu mai era un foc de baraj continuu, asurzitor. Acum, tunurile tăceau un timp îndelungat, în timp ce-și căutau noile ținte pentru a le distruge. Apoi reîncepeau să bubuie, trimițând spre sud dărele de proiectile cu exploziv de înaltă putere.

Deodată, Kevin se opri. Auzise un zgomot de pași, din tranșeea de comunicare de la stânga sa. Nordcoreenii lăsaseră santinele. Căută cumâna stângă pistolul de 9 mm pe care-l purta la centură. Nu-l găsi. Privi împrejur, înfrigurat. Îl zări în noroi, lângă trupul lui Pierce.

Auzi din nou pași. Acum erau mai aproape. Nu avea timp să fugă. Ar fi trebuit să-l ucidă pe nordcoreean cu mâinile goale. Abia se abținu să nu rădă. La cursul de elevi ofițeri trecuse cu cea mai mică notă examenul de lupte fără armă. Ce posibilități avea?

Se lipi mai mult de sacii cu nisip din tranșee, încercând să se facă nevăzut, dar cu convingerea că nu reușea.

Zgomot de pași pe gheața subțire de pe fundul tranșeei. Kevin văzu ieșind din tranșeea transversală un om care se îndrepta spre el. Acum!

Se aruncă înainte, cu un strigăt sufocat, sigur că nu va reuși. Omul se

întorcea deja, cu pușca ridicată. Apoi Kevin îi văzu fața și se opri.

Era Rhee; un Rhee acoperit de sânge și cu hainele vraște, dar era el. Ofițerul lui de legătură sudcoreean.

În același moment realizează că și coreeanul îl recunoscuse. Rhee lăsa pușca din mână.

— Ești în viață? — întrebă cu o voce gătuită, și Kevin zări o lungă tăietură în zig-zag pe tâmpla stângă. Salopeta albă de mascare era zdrențuită și mânjită de sânge închegat.

Kevin dădu din cap; în momentul acela se temea că nu va putea vorbi. Amândoi se priviră fără să-și vorbească, răsuflând greu din cauza tensiunii de mai înainte.

— Ce s-a întâmplat? — întrebă în fine americanul, arătând direcția din care venise Rhee.

Coreeanul clătină din cap, cu o strâmbătură.

— Îmi pare rău, dar habar n-am. Eram în bunker. Un fulger, o explozie... Când mi-am revenit, totul era ca aici... toți erau morți. Dar tu, cum ai scăpat?

Americanul răsă amar.

— Eu? Păi mie mi-a fost frică. Am făcut pe mortul în timp ce-mi omorau oamenii.

— Nu trebuie să-ți faci vreo vină, locotenente. Am fost dați peste cap de un atac fulger, de forțe categoric superioare. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

— Eu ar fi trebuit să fac ceva — zise Kevin. Doamne, ceva trebuia făcut.

— Nu, nu se putea face nimic — repetă Rhee. Erau mai mult de zece comuniști pentru fiecare dintre noi. Aveau superioritate absolută în artilerie. Noi terminaserăm munițiile și eram înconjurați. Rezultatul era clar. O victorie a noastră era imposibilă.

Kevin se întoarse în partea cealaltă. Era iritat de tentativele lui Rhee de a-i găsi o scuză.

— Mulțumesc pentru efort, dar eu am fost cuprins de panică. Sfârșitul poveștii. Patruzeci de oameni sunt morți din cauza mea. Pentru că mie mi-a fost frică.

Sudcoreeanul se propti în față sa.

— Nu trebuie să te mai gândești la asta. A fost o reacție normală. I s-ar fi întâmplat oricui. Putea să mi se întâmple și mie. Revino-ți, locotenent Little. Avem multe de făcut, dacă vrem să ieșim de aici. Am fost învinși, dar mai putem lupta. Și vom răzbuna înșutit moartea oamenilor noștri.

Kevin închise ochii și se sprijini de peretele tranșeei. Să-i răzbune pe oamenii lor? Ar fi fost norocoși să poată supraviețui pentru câteva ore. În acel moment, el dorea doar să poată dormi. Ciudat, aerul parcă devenise mai cald.

Rhee îl luă de mâini și îl scutură. Kevin deschise ochii și văzu fața coreeanului la doi centimetri de a lui.

— Încetează, locotenente! Nu e momentul să-ți plângi de milă. Ești viu. Acum încearcă să rămâi așa! Va trebui să facem pe dracu'n patru să scăpăm de aici. Dacă vrei să faci pe nebunul, las-o pe altă dată, când vom fi în spatele liniilor noastre.

Kevin se înfurie; uită frigul și tristețea.

— Fii blestemat, Rhee, lasă-mă să plec!

Cu furie, înșfăcă o pușcă M16 de pe fundul tranșeei. Nu sesiză că pe fața lui Rhee apăruse un zâmbet.

Se întoarse către acesta.

— De acord, domnule Rhee — zise. Și acum ce vrei să facem ca să ieșim din necazul ăsta?

Rhee îl privi fără expresie.

— Pentru început ar trebui să părăsim colina. Comuniștii s-au îndepărtat, dar vor reveni, asta e sigur.

— De acord. Dar ziua nu putem parcurge drum mult. Ne-ar descoperi în câteva minute.

— Așa e. Dar putem să ne ascundem într-o groapă sau în tufișuri. Departe de drum. Și apoi?

Coreeanul urcă pe treptele unui locaș de tragere ca să studieze terenul în jurul colinei stâncoase Malibu West.

Kevin îl imită.

Tancuri și transportoare de trupe nordcoreene înaintau către sud pe câmpurile deschise de sub ei, cu zumzet de motoare și scrâșnete de șenile. În spatele blindatelor veneau camioane acoperite cu prelate care săreau pe terenul accidentat.

Brusc, razele soarelui străluciră pe carlinga unui avion care venea către ei, mereu mai jos, și care se îndrepta către vest, spre cea mai apropiată coloană nordcoreeană. Avionul accelerează brusc și se aliniează pentru lansarea bombelor. Câteva tancuri dispărură într-o explozie portocalie.

Avionul se retrase la adăpostul colinelor și dispăru, urmărit de dăre de trasoare și de exploziile proiectilelor de mare calibru ale antiaerienei. Fumul dens al tancurilor în flăcări se înalță în cer deasupra coloanei nordcoreene, dar celelate tancuri și transportoare începuseră deja să îndepărteze vehiculele lovite... și continuau să înainteze spre sud.

Kevin și Rhee coborâră în fundul tranșeei. Americanul aruncă o privire întrebătoare. În ce parte s-o ia?

Rhee arătă o direcție: sud-est. Kevin fu de acord. În partea aceea, numărul nordcoreenilor părea categoric inferior.

Cei doi oameni luară armele și ieșiră din tranșee, aplecați. Apoi coborâră încet de pe colină și-o luară spre sud-est, în căutarea vreunui adăpost pentru ziua aceea.

Lăsară în spate Malibu West, acum abandonată de toată lumea.

26 decembrie. La sud-est de Malibu West, ZD

Kevin strânse pușca M16 și încercă să pătrundă cu privirea prin întuneric, din fundul canalului acoperit cu zăpadă. Unde era Rhee?

Sudcoreeanul plecase în recunoaștere în urmă cu zece minute, pentru a controla micul sat și drumul secundar indicat pe hărțile lor, de dincolo de înălțimea în fața căreia se opriseră. De ce întârzia atâta?

Kevin era convins că el și Rhee avuseseră noroc până la acel moment. Toată ziua precedentă se ascunseseră în spatele unor tufișuri uscate, la câteva sute de metri de o coloană de asfalt nordcoreeană. La căderea nopții ieșiseră din adăpost și continuaseră către sud-est, ghidându-se după busola lui Rhee și după fulgerele artileriei nordcoreene care încă trăgea din spatele ZD.

În cursul nopții, din nord ajunsese un front de nori care acoperiseră cerul și făcuseră să se mai ridice temperatura; pe tot câmpul de bătaie începuse să ningă. Amândoi priviseră cu bucurie atât creșterea temperaturii, cât și zăpada ce cădea, care-i acoperea de ochii inamicului.

Acum însă, zăpada îi necăjea. Nu se mai vedea nici la zece metri.

Dinspre dreapta se auzi un scrâșnet: cineva care trecea pe gheață. Kevin se întoarse într-acolo și ridică siguranța puștii automate.

— Little?

Vocea lui Rhee era răgușită.

— Aici.

Sudcoreeanul se lăsă să cadă lângă el, în zăpadă.

— Cum e?

— Putem să traversăm satul, fără periculo. Nu mai există nici... Vino, o să vezi singur, și nu avem timp de pierdut.

Locotenente sudcoreean se ridică din nou în picioare și dispăru în noapte. Kevin îl urmă.

Înțelese cuvintele lui Rhee când ajunseră la marginea satului. O coloană de tancuri îl traversase trăgând într-una cu mitralierele. Un masacru, doar pentru plăcerea de a ucide.

Bătrâni, femei și copii zăceau pe lângă casele distruse, secerați fără milă. Grijulie, zăpada acoperea corpurile și ascundea un pic din oroare.

Dar nu tot. Kevin strânse din dinți la vederea unei mame înconjurată de cei trei copii, lângă peretele templului din sat, găurit de gloanțe. Animale. O să plătească pentru asta. Și pentru oamenii săi.

Îl prinse de braț pe Rhee, trăgându-l de acolo. Intenționau să caute ceva de mâncare, dar acum nu mai doreau decât să se îndepărteze. Se îndreptară către orezării și plantațiile de pomi fructiferi.

Trebuia găsită o ascunzătoare înainte de a se lumina. Dinspre nord se auzea încă bubuitul artileriei.

Lângă Tuil, Coreea de Sud

Comandantul companiei nordcoreene aștepta cu nerăbdare ca oamenii săi să tragă prelatele de pe T-55. Se pierdea prea mult timp. În câteva minute răsărea soarele, iar el dorea să fie în marș înainte de a se lumina bine.

Căpitanul nordcoreean se încruntă. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi oprit pe timpul nopții. Tancurile sale T-55 aveau vizor cu infraroșii, alături de tunul de 100 mm. Puteau continua atacul chiar și pe întuneric și pe ninsoare. Și știa bine că o presiune continuă ar fi dat peste cap apărarea adversarilor.

Căpitanul își țuguie buzele. Nu, spusese comandantul său de batalion. Unitățile de infanterie care îi însoțeau erau suprasolicitate. Era nevoie să se odihnească. Vor pleca cu toții în zori.

Ducă-se la dracu infanteria. Blestemații ăia cu picioare moi dăduseră inamicului un răgaz de patru ore. Patru ore pentru întărirea pozițiilor de apărare, pentru a se realimenta și pentru a se odihni. Acum el și oamenii lui o să plătească un preț ridicat - în morți și tancuri distruse - pentru a atinge aceleași obiective pe care le-ar fi cucerit mai ușor în timpul nopții.

Și ca și cum nu era de ajuns, comandantul batalionului nu-i lăsase să se odihnească la căldură în satul pe care îl curățaseră. Idiotul se temea că artileria americană va lovi acel loc. Și astfel rămăseseră în blindate, tremurând de frig.

De necaz, lovi cu palma în turelă.

— Hai, armată de porci nespălați. Mișcați-vă!

Oamenii lui încercară să lucreze mai repede. Furia comandantului lor, când se trezea, era faimoasă. Dar nici măcar insultele lui nu puteau reduce timpul necesar pentru pornirea puternicelor motoare diesel, răcite cu apă, ale tancurilor T-55.

Iar când soarele roșcat se înălță pe cer, numai cinci din cele opt tancuri rămase companiei ajunseseră la caracteristicile de luptă.

Căpitanul mormăi furios, așteptând să se pună în mișcare și celelalte tancuri. Respirația sa făcea norișori în aerul înghețat. Temperatura scădea din nou.

Cu coada ochiului zări o mică pată de strălucire. Întoarse capul, strângând din ochi. Nimic. Nimic... Ba iată-le!

Pentru un moment rămase nemișcat, hipnotizat de formele ce se apropiau.

Apoi prinse mânerul mitralierei grele DShK-38 și strigă:

— Incursiune aeriană... *dinspre est!*

Zborul Dragonul Albastru, Escadrila 25, aviația sudcoreeană

Maiorul Chon din aviația sudcoreeană zâmbi sub masca de oxigen în timp ce A-10 Thunderbolt II de fabricație americană ieșea din spatele munților și cobora către orezăriile acoperite de gheață.

Privi rapid la dreapta și la stânga. Cele trei avioane care mai erau din zborul lui erau pe lateralele sale, pentru a mări șansele de a găsi vreo țintă pe sol.

Chon zâmbi. Așa era bine. Nu ca ieri.

Prima zi de război fusese un dezastru pentru singura escadrilă de A-10 sudcoreeană pentru atac la sol. Pentru început, sabotori din Nord prăbușiseră pe pistă propriul avion și se împrăștiaseră prin toată baza, lovind cu bombe și mitraliind cazărmile, birourile, o baterie antiaeriană Vulcan și cea mai apropiată baterie SAM I-Hawk. Făcuseră deja foarte multe daune înainte de a fi uciși de trupele de gardă.

Incursiunea aeriană venise un pic mai târziu fusese și mai și.

Aparatele A-10 în escadrila 25 erau încă în rulaj când o escadrilă de MiG-23 apăruse din spatele munților și lansase o serie de bombe perforante asupra bazei și peste hangare, lipsite de apărare. Bombele distruseseră trei din cele douăsprezece aparate ale escadrilei și le obligase pe celelalte să rămână la sol până când pistele aveau să fie reparate.

Ca și când nu era de ajuns, inteligenții de la statul major din Seul dăduseră prioritate escadrilelor apărării aeriene. Prin urmare, ca să vină echipele specializate să repare pistele, trebuise să aștepte căderea nopții. Iar la ora aceea echipele erau atât de obosite că le fuseseră necesare șase ore bune ca să umple gropile și să facă operative pistele.

Dar toate acestea aparțineau de acum trecutului, iar Chon se aștepta ca misiunea din ziua aceea - distrugerea de tancuri - să șteargă pata care dezonoara escadrila sa.

Li se ordonase să decoleze înaintea zorilor și să vâneze unitățile de tancuri identificate în seara precedentă și care se îndreptau către puținele puncte ce mai rezistau în fața înaintării nordcoreene.

Chon examinează terenul undulat care alerga sub el. Grupuri mici de arbori, un drum acoperit de zăpadă, orezării, și, la orizont, casele unui satuc. Iată-le. Descoperi câțiva norișori de fum în zona satului, unde un grup de T-55 și de alte vehicule blindate își încălzeau motoarele blocate de gerul nopții.

Înterupse tăcerea radio.

— Zborul Dragoul Albastru, vă vorbește șeful. Țintă la ora două. Atac în

secvență.

Chon viră la stânga și coborî, pregătindu-se pentru un atac razant. Celelalte aparate A-10 îl imitară. Mișcă o pârghie de pe manșă, care pune pe AUTOMAT sistemul de lansare a rachetelor de iluminare. Pentru întreaga durată a atacului, aparatul A-10 urma să lanseze la fiecare două secunde o rachetă cu infraroșii. Cu un pic de noroc, fiecare SAM ghidată prin căldură și lansată către el ar fi fost atrasă de puternicul fulger al magneziului.

Maiorul sudcoreean puse arătătorul pe butonul tunului rotativ GAU-8 de 30 mm și văzu mărindu-se mira de ochire de pe HUD grupul de tancuri și de transportoare APC. Încordă degetul, așteptând momentul.

În împrejurimile localității Tuil, Coreea de Sud

Băgați într-o groapă, Kevin Little și Rhee priveau cu stupoare și cu satisfacție primul A-10 verde și cu aripi mici coborând din cer către tancurile nordcoreeni, lansând în urma lui o dâră de rachete iluminante ce coborau lent spre pământ.

Se refugiaseră în acea groapă înainte de ivirea zorilor, prea obosiți pentru a mai vedea compania de T-55 mimetizate încartiruită la vreo sută de metri de ei. Când motoarele se puseseră în funcțiune cu un zgomot rădușit, amândoi se simțiseră în pericol. Ascunzătoarea lor improvizată era pe linia de marș a tancurilor, și nordcoreenii i-ar fi văzut de îndată ce mașinile ar fi pornit.

Aparatul A-10 deschise focul: partea sa anterioară dispăru în mijlocul flăcărilor, când lansa o ploaie de proiectile ultra-grele, din uraniu sărăcit, împotriva țintei.

Proiectilelele topiră zăpada, aruncând bucăți de noroi de-a lungul unei linii drepte care țintea către tancurile T-55 nemișcate. Apoi câteva proiectile loviră blindajul superior al primului tanc, perforă oțelul și făcu să explodeze vehiculul, împrăștiind în aer motorină aprinsă și fragmente de blindaj. Un al doilea tanc explodeă, iar al treilea nu se mai mișcă, tăiat pe din două de la un capăt la altul.

Avionul A-10 mugi peste capetele lor, accelerând cu puterea celor două motoare. Aparatele din spate înaintară, pentru a completa masacrul. Alte blindate și APC-uri nordcoreene fuseră scoase din luptă.

Kevin urmări cu privirea primul aeroplan, care câștiga înălțime după trecerea razantă. Când trecea pe deasupra unei livezi acoperite de zăpadă, o dâră de flăcără portocalie izbucni dintre pomi și se luă după Thunderbolt. Phii, infanteria nordcoreeană se ascunsese între arbori, și careva lansase o SAM din tubul de carton portativ pentru a răzbuna tovarășii din blindate.

Dându-și seama de racheta ce se apropia, aparatul A-10 viră brusc la stânga, urcă pentru a evita o colină și lansă alte ținte false luminoase. SAM

își urmă drumul, atras de una din rachetele luminoase.

Celelalte Thunderbolt din grupă văzură pornind racheta și virară la dreapta pentru a lovi desişul de unde ieşise. Din câteva rafale de mitralieră, livada se transformă într-o masă de resturi și oameni morți.

Kevin auzi o nouă serie de explozii și își mută privirea de la masacrul dintre pomi. Primul A-10 tocmai dispărea într-un perete de fum și flăcări.

Bateria 45 antiaeriană, în zona Tuil

Avertizați de ultimul strigăt al comandantului companiei de tancuri, tunarii din Bateria 45 întoarseră în viteză cele șase piese S-60 în direcția aparatului A-10 al maiorului Chon. Reactorul zbura prea jos și prea repede pentru a se putea lua ținta cu precizie. Puteau doar să execute un foc de baraj în fața avionului care accelera și să spere că va intra în norul mortal de explozii și de fragmente.

Fiecare tun avu timp să tragă doar trei lovituri spre țintă, înainte ca tovarășul de zbor al lui Chan să vadă luminile și să reducă la tăcere bateria.

În mare parte, artileriștii nordcoreeni nu trăiră suficient de mult ca să afle, dar avuseseră noroc.

Unul din cele optsprezece proiectile de 57 mm explodează deasupra aparatului A-10 al lui Chon. Explozia îi smulse motorul din dreapta și câteva schije intrară în fuselaj, tăind cabluri electrice, țevi din sistemul hidraulic și țevi de carburante. Scijele nu produsură flăcări sau explozii interne capabile să distrugă imediat aparatul, dar prea multe sisteme vitale erau distruse pentru a mai putea rămâne în zbor prea mult.

Șeful zborului Dragonul Albastru

Chon blestemă, încercând să reia controlul avionului. Focul neașteptat al antiaerienei îi smulsese manșa din mână și făcuse să scadă plafonul de zbor al aparatului A-10. Acum, fără motorul din dreapta, avionul sărea în aer ca o focă epileptică.

Sistemele electronice de pe HUD erau scoase din uz, distruse de o schijă, iar pământul se apropia și altimetrul indica o cotă din ce în ce mai joasă.

Gemând din cauza efortului, Chon redresă avionul la mai puțin de o sută de metri de sol și își aruncă rapid ochii pe panoul de control. Pe aproape toate indicatoarele mai importante licureau lumini roșii de AVARIE. Rău. Cu fiecare moment, aparatul pierdea înălțime și din capacitatea de manevră. Era momentul de a o lua din loc.

Trase manșa pentru a mai câștiga un pic de înălțime și o simți tremurând, deoarece vibrațiile se accentuasera.

— Câine Negru Nouă, aici Șeful Dragonul Albastru. Recepție.

Așteptă răspunsul și văzu altimetrul urcând la 700 metri în timp ce viteza scădea: în câteva secunde trecuse de la 300 de noduri la mai puțin de 200.

— Șeful Dragonul Albastru, aici Câine Negru Nouă. Recepție.

Vocea omului, provenind din avionul radar, era calmă și imparțială, aproape tranchilizantă.

— Câine Negru Nouă, Șeful Dragoul Albastru comunică o urgență. Triplu A la est de Tuil. Mă lansez. Terminat.

Chon prinse pârgă de expulzare.

— Recepționat ultima comunicare, Șeful Dragonul Albastru. Trimitem SAR. Noroc bun.

Vocea părea mai puțin distanță, mai umană.

În timp ce aparatul A-10, zdruncinat de vibrații, se pune la orizontală, Chon acordă o fracțiune de secundă unei mulțumiri adresate divinității care îl protejase. Cu un elicopter SAR – căutare și recuperare – îndreptat spre el, era suficient să supraviețuiască catapultării și comitetului de primire nordcoreean care poate îl aștepta la sol.

Își pipăi pistolul de 9 mm pe care îl ținea la subsuoară și trase de pârgă.

În împrejurimile localității Tuil, Coreea de Sud

Văzu deschizându-se deasupra satului parașuta pilotului, cu câteva momente înainte ca fumul negru și dens care se înălțase dinspre compania de tancuri în flăcări să acopere scena. Clătină din cap: acel pilot nu avea nici o posibilitate de a se salva. Nordcoreenii îl vor fi ajuns înainte de a reuși să-și desprindă chingile harnașamentului parașutei. Și Rhee îl văzu coborând pe pilot și ieși în fugă din groapă. Kevin îl urmă, gata să fructifice perdeaua de fum pentru a se îndepărta de traseul tancurilor.

Dar Rhee avea o altă idee. În loc să se îndrepte spre sud, spre siguranță, se îndreptă către nord, pe zăpada neatinsă, cu pușca automată în mână.

Kevin alergă în pe urmele locotenentului sudcoreean.

— Ce dracu' vrei să faci?

Rhee întoarse capul spre el și ridică siguranța armei M16.

— Să-l ajut pe omul care ne-a ajutat.

Of, Doamne, își zise Kevin, mergem să ne băgăm gâtul în laț pentru a salva un tip din aviație pe care nici măcar nu-l cunoaștem. Dar îl urmă pe Rhee și, în alergare, își luă pușca din spate. Era prea obosit și îi era prea frig ca să discute... era cumplit de obosit ca să-i mai fie frică de moarte. Depășiră o înălțime și ieșeau din cortina de fum. Se întrebă: "Oare soldații care se comportă ca niște eroi, o fac pentru că sunt prea obosiți pentru a mai raționa?"

Dar nu era timp pentru a reflecta la asta mai serios. Parașuta cobora în

viteză către sătucul pe care îl traversaseră în cursul nopții. Apoi vântul își schimbă ușor direcția, împingându-l pe pilot în direcția lor. Omul atinse pământul la vreo două sute de metri distanță, în mijlocul unei mase de mătase umflată de vânt.

Kevin văzu că pilotul se rostogoli, apoi se ridică repede, trăgând de chingile parașutei ca să se elibereze de ea. Accelerează ritmul, dar Rhee îl opri cu mâna. Sudcoreeanul îi indică la dreapta lor, câteva siluete care ieșeau din fum: patru soldați nordcoreeni ce supraviețuiseră masacrului dintre arbori. Acu-i acu! Rhee ajunsese la nivelul lui și-i zise rapid:

— Continuă să alergi. Putem să-i luăm din flanc. Să ne prefacem că venim din partea asta.

Arată către înălțimea din dosul căreia tancurile continuau să ardă.

Kevin fu de acord. Alergară prin zăpada destul de înaltă, cotind ușor spre dreapta pentru a se apropia de cei patru soldați ce se îndreptau către pilotul de pe A-10, încurcat cu parașuta.

Kevin îi supraveghea atent pe nordcoreeni, așteptând ca vreunul să dea alarma recunoscându-i.

Nimeni nu strigă, iar Kevin realizează că era plin de sudoare. Acum, orice moment era bun. Lăsaseră în urmă colina și acum erau pe un teren plat, acoperit de orezării înghețate și de canale pline cu zăpadă ce ajungea până la piept. Nordcoreenii alergau încă pe terenul deschis când Kevin și Rhee intrară în primul canal pe care îl întâlneau.

Cei patru nordcoreeni erau la mai puțin de treizeci de metri. Rhee îngenunchie și ridică arma. Kevin îl imită. Mișcarea lor atrase atenția unuia dintre inamici. Omul îl privi pe Kevin cu mare mirare, strigă ceva către ai lui și dădu să-și ridice arma AK47.

Rhee trase în nordcoreean o rafală de trei cartușe. Un proiectil îl lovi în stomac; omul strigă și căzu la pământ, contorsionându-se. Dinspre sat și dealurile joase se întoarse ecoul împușcăturilor lui Rhee.

Ceilalți nordcoreeni se întorceau, surprinși, când Kevin trase: o rafală lungă, care îi goli încărcător și făcu să sară în aer zăpada din jurul celor trei oameni. Doi căzură pe spate, morți pe loc, dar al treilea se aruncă pe burtă, pentru a se adăposti. Kevin încerca să schimbe încărcătorul la M16, dar văzu arma nordcoreeanului întorcându-se spre el și zări un fulger.

Un proiectil cu viteză supersonică suieră la mică distanță de capul lui. Fir-ar! Kevin introduse încărcătorul și încercă să țintească. Era sigur că nu va reuși. Cu următoarea lovitură, nordcoreeanul nu putea să-l scape.

Atunci Rhee deschise focul, bătând cu proiectilele lui terenul din jurul nordcoreeanului. Zăpada se murdări cu sânge. Kevin și sudcoreeanul rămaseră mult timp nemișcați în canal, așteptând vreo mișcare. Nu se mișcă

nimic. Întreaga luptă nu durase mai mult de zece secunde.

Din spatele lor se auziră pași. Era pilotul de pe A-10, cu pistolul în mână și un zâmbet larg pe fața lui plată. Kevin zări pe tâmpla lui stângă o urmă de lovitură care se umflase deja.

— Vă sunt dator cu mulțumiri, domnilor! N-o să vă întreb pentru care motiv vă aflați aici. Înțeleptul nu adresează niciodată întrebări pentru darurile Cerului.

Rhee se ridică, își duse pușca la spate și îl salută.

— Plăcerea este a noastră, domnule maior.

Kevin rămăsese fără cuvinte. Abia omorâseră patru oameni, patru ființe umane cu tată și mamă și cu lume care îi iubea, iar acum aceia doi se salutau ca și cum s-ar fi întâlnit într-un restaurant la modă din Seul. Kevin tremura. Apoi i se păru că aude vocea puternică a lui. "Nu fiți prost, domnule locotenente" zicea vocea. "Ar fi făcut la fel și ei. Gândiți-vă la pluton. Ce ați prefera să fiți? Cel nevinovat și mort, sau cel viu și în stare să simtă o umbră de vinovăție?"

Kevin se ridică. Încă îi tremurau mâinile, dar nu mai simțea starea de amețeală. Dacă acel proiectil nordcoreean ar fi fost mai aproape...

Dinspre sud se auzi zgomotul unui elicopter, ieșind parcă din incendiul de la tancurile lovite. Auzindu-l, pilotul îngenunchie și scoase din sac un aparat de radio minuscul. Îi întinse antena și apăsă o clapă.

— Șeful Dragonul Albastru, aici, qui Echo Doi Nouă. Avem semnalul tău. Identifică-te.

— Chon Sang-Du, maior. Patru, cinci, patru, nouă, doi, trei.

Liniște. Apoi radioul redeveni viu.

— Confirmat, Șeful Dragonul Albastru. Pregătește-te de recuperare

Chon privi către Kevin și Rhee și se aplecă spre radio.

— Recepționat, Echo Doi Nouă. În aceeași localitate mai sunt doi de-ai noștri.

— Idem, Șeful Dragonul Albastru.

Zgomotul palelor ajunse lângă ei. Chon îi privi pe Kevin și Rhee:

— Pot să vă ofer o plimbare, domnilor?

Rhee zâmbi al maggiore dell'aviazione și sollevò il pollice.

Toți trei se îndreptară către elicopterul UH-1H Huey care depășea în acel moment delușorul, apoi se opri în mijlocul unui nor de zăpadă.

Alergând spre elicopter, Kevin simți că-i dispare tensiunea. Scăpaseră cu bine. Acum se întorceau în liniile lor. Erau în siguranță.

Dar se înșela.

27 decembrie. Deasupra frontului de linie avansată

Tony Christopher își coborî privirea spre peisajul alb care se întindea la șase mii de metri sub aparatul său Falcon. Traversau "frontul avansat de luptă" - FAAC - într-un sector relativ liniștit, iar asta se vedea. Nu existau explozii. Nici dâre de rachete. Doar carcase înnegrite de tancuri și de transportoare dispersate pe teren. Soldații celor două părți erau bine ascunși, pentru a se încălzi sau a se proteja.

Ridică privirea spre un strat de nori albi, puțin deasupra capotei carlingii. Griul de mascare cu care era pictată partea superioară a aparatului Falcon se confunda bine cu acoperișul de nori. Aerul era nemișcat, și avionul F-16 îl tăia ca un tigru ce alunecă în iarba înaltă.

Pentru o clipă ochiul îi alunecă spre indicatorul HUD; apoi relua examinarea spațiului aerian înconjurător, căutând vreo lucire care ar fi putut trăda prezența unui avion inamic. Pentru misiunea aceea se bazau pe rilevatorul Bulb Ocular Model Vechi, cel puțin pentru moment. El și celelalte Falcon din formație țineau stinse radarele pentru a nu-i informa pe nordcoreeni de sosirea lor. Tony putea spera numai că aparatele F-15 Eagle ce zburau la cota superioară și avionul Awacs E-3 ce orbita mult spre sud vor putea controla atent partea înaltă a acelor nori.

Misiunea în care se aflau, oricum ar fi privit-o, era dură.

"Rezumatul misiunii: Eliminarea protecției antiaeriene și asigurarea acoperirii pentru aparatele F-4 sudcoreene destinate distrugerii artileriei divizionale, 2 km la vest de Kuwha." Câteva ore mai înainte, pe hârtie, chestia asta părea foarte simplă. Simplă, adică până nu se gândea la adevărata semnificație a acelor cuvinte.

Dar Tony o cunoștea perfect. Însemna să se coordoneze mișcările a circa cincizeci de avioane provenind din unități diferite. Cercetașii care făceau fotografiile înainte de atac. Aparatele F-16 ale lui Tony care aveau misiunea de a elimina bateriile antiaeriene. Bombardierele sudcoreene F-4D care efectuau atacul asupra obiectivului principal. Aparatele americanilor F-15 Eagle care asigurau acoperirea din înalt. Un E-3 Awacs de neînlocuit pentru controlul și supravegherea radar de distanță mare. Și în fine aparate de recunoaștere pentru fotografierea rezultatelor incursiunii. Fotografiile lor ar fi arătat dacă era necesar să se repete atacul.

Totul constituia un balet foarte complex, și Tony își cunoștea bine rolul în cadrul acestuia. Se antrenase de multe ori să-l facă în timp de pace, și până acum, în război, acel tip de atac dăduse rezultate foarte bune.

Actuala țintă, însă, era foarte dificilă. "Artileria divizională" pentru nordcoreeni însemna mortiere de 152 mm plantate în cazemate din beton armat numite Harts, puncte fortificate de artilerie. Tunurile erau întotdeauna protejate de baterii multiple de arme automate și uneori chiar de SAM. Și de îndată ce radarele inamice i-ar fi descoperit, la apărarea normală se adăugau și avioanele de luptă. Într-un cuvânt, nimic distractiv.

Nu-i invidia pe cei de pe F-4 Phantom sudcoreene. Fotografii luate de recunoaștere, care le fuseseră arătate la instruirea de dimineață, de către însărcinatul cu informațiile, George Michaels - cod de zbor "Pistol" - arătau bine ceea ce-i aștepta.

Erau trei baterii de mortiere de 152 mm, fiecare cu patru piese. Fiecare piesă era plantată pe o platformă de beton, acoperită cu o protecție înaltă de aproape doi metri și, în față, cu uși blindate. Zonele tunurilor erau protejate și cu valuri groase de pământ. Fiecare Hart era legată cu tunele de cele vecine și cu depozitele subterane bine dotate. Pentru a lovi minifortărețele se cerea precizie de fracțiune de secundă: o precizie nu tocmai ușor de obținut când erai înconjurat de proiectile trasoare și de SAM.

Tony clătină ușor din cap. Eliminarea acelei apărări antiaeriene era esențială pentru succesul misiunii. Privi avioanele vecine. Fiecare avea sub aripi șase bombe săltătoare Rockeye. Acel tip de armă folosea împrăștierea altor mici bombe capabile să lovească tunurile antiaeriene și vehiculele cu SAM, să ucidă escadrilele și să elimine controalele radar al tirului. Și chiar dacă cele opt F-16 destinate misiunii nu puteau spera să distrugă toate amplasamentele antiaeriene, ar fi reușit să elimine destule dintre ele pentru a da aparatelor F-4 "liniștea" de care aveau nevoie.

Și probabil misiunea aparatelor F-16 nu s-ar fi limitat numai la asta. În afara armelor aer-sol, avioanele lui Tony purtau și un rezervor în plus și două Sidewinder în vârful aripilor. După incursiune urmau să se oprească în zonă pentru a intercepta aparatele de luptă nordcoreene care ar fi încercat să întrerupă baletul dintre Phantom și Harts. "Stingray", avionul Awacs, putea să-i avertizeze de sosirea aparatelor inamice.

Din grupă făcea parte și un alt avion. Un aparat comercial convertit, nume de cod "Rivel". Tony nu cunoștea bine caracteristicile acestuia, dar umbla zvonul că era acoperit de antene și că mare parte din echipajul lui vorbea coreeană. Li se spusese să ia ca literă de lege fiecare cuvânt provenit de la Rivet.

Tony își aruncă ochii pe ecranul SNI. Era esențial să ajungă în locul prevăzut și să fie la înălțimea necesară într-un răstimp de treizeci de secunde de la momentul stabilit. Respectarea timpului era esențială, într-o misiune ca aceea. Mai bine să nu comită greșeli în prima sa misiune cu noul grad.

O promovare. Tony nu reușea să creadă încă. Comandantul escadrilei, locotenentul colonel "Shadow" Robbins, îl chemase în biroul studiului misiunii, în dimineața aceea, înainte de instruire. Tony credea că avea ceva special să-i comunice asupra misiunii din ziua aceea. Dar se înșela.

Robbins se ridicase pentru a-l întâmpina și îl privise cu atenție. «Cum te simți, Saint?»

Tony își înăbușise un căscat. Șase ore de somn nu erau suficiente pentru a regenera energia nervoasă consumată în zbor și în luptă la viteză înaltă, când de fiecare decizie luată depindeau atâtea vieți umane. Dar răspunsese întrebării comandantului în singurul fel posibil. În definitiv, nici un pilot nu dormise mai mult. «Foarte bine, domnule colonel. Ce ar trebui să fac?»

Cuvintele lui Shadow îl încurcaseră de tot. «Poți face multe. Pentru început, ia poziția dreptă!»

El se executase, întrebându-se ce se întâmplase și observând că grupul studiului misiunii își întrerupsese activitatea. Cu coada ochiului văzuse că la ușă se iviseră câteva fețe.

Răspunsul i-l dăduse Robbins, care luase de pe birou un telex și începuse să citească: «În acord cu instrucțiunile privitoare la forțele aeriene din data de 27 aprilie 1986, personalul combatant detașat pe câmpul de luptă poate fi promovat în gradul cerut pentru corecta îndeplinire a propriilor misiuni. În consecință, prin ordinul generalului G.F. Taylor, comandant al Forței a opta aeriene, te promovez la gradul de maior, cu toate privilegiile și responsabilitățile relative. Și începând din acest moment ești ofițer operativ».

Maior Christopher. Tony murmură aceste cuvinte, după ce se asigurase că radioul nu le putea transmite. Sunau bine. Dar el nu-și dorise deloc promovarea... sau, cel puțin, nu în acel mod. I se părea că a face carieră pe seama săracului Kenneth Beam care era mort îi va purta nenoroc. Și aplauzele celorlalți membri ai escadrilei îl pusese și mai în încurcătură. Și totuși, știa că tovarășii săi aveau nevoie de o ocazie de a sărbători ceva, pentru a nu se mai gândi la atâtea scaune goale din sala piloților.

Și Hooter... păi Hooter era același. Gata să te faci să revii cu picioarele pe pământ, nimeni nu era mai indicat ca el. Îl așteptase în vestiar și se prosternase în fața lui, punându-și palmele pe podea și apoi la frunte. Tony nu putuse face altceva decât să râdă. «Hooter, tu ești aici de prea mult timp.»

«Îmi arătam respectul cuvenit pentru sublimul grad obținut de șeful meu de zbor.» Se ridicase, scuturându-și pantalonii de praf, și îi strânsese mâna. «Felicitări, Saint.»

«Mulțumesc, dar voi crede numai după ce văd primul stat de plată.»

«Ce? Vrei să spui că ne și plătesc pentru asta?»

Privi în jur. Falconul lui Hooter era alături de al lui, în poziție perfectă.

Apoi privi din nou SNI. Șase minute până la obiectiv. Era momentul să înceapă să se concentreze.

Tony apăsă o pârghie de me cască pentru a insera frecvența misiunii ca a doua pe radio. Prima trebuia să rămână pe toată durata incursiunii pe frecvența bazei, dar Tony dorea să fie sigur că îl va putea auzi pe Bookmark, șeful escadrilei de F-4 Phantom care erau în spatele lor.

Cinci minute până la obiectiv. Tony oscilă aripile și reduce alimentarea. Când înclină Falconul în jos, zări intersecția de drumuri care anunța începerea plonjonului său către zona țintei. Se uită înapoi. Bine. Cei patru F-16 din zborul Carnet, comandat de căpitanul Gunther - cod de luptă "Dish" - se îndepărtau, pentru că urmau să vină deasupra țintei din altă direcție. Zborul Diamond, comandat de Tony, trebuia să ajungă exact dinspre sud.

Tony îi urmări cu privirea pentru o clipă, pe când cota sa scădea, apoi privi înapoi. A doua pereche de avioane din zborul său se separase de ei și rămăsese trei kilometri mai în spate. Viceroy și noul său tovarăș de zbor, Saber, urmau să acopere trecerea primelor două aparate Falcon, și la rândul lor Tony și Hooter urmau să facă același lucru pentru ei. Fiecare avion trebuia să facă o singură trecere, să descarce bombe cu fragmentație și apoi să se îndepărteze. O a doua trecere peste un inamic deja în alarmă era mijlocul cel mai bun pentru a fi doborâți.

Ajuseseră la cota de atac. Traversau la treizeci de metri de sol o vale stâncoasă, și Tony controlă timpul. Era mai devreme cu un minut. Tony făcu să clipească luminile și viră la stânga, ca să facă un cerc larg ce le-ar fi permis să piardă acele șaiszeci de secunde. Coborând și mai mult, ținu sub ochi instrucțiunile sistemului de navigație și ruta prevăzută pentru apropiere. Când indicatorul de timp pe SNI ajunse la zero, Tony aduse alimentarea la viteza normală militară. Ceilalți îl imită.

Chiar și cu încărcătură maximă, aparatul Falcon putea accelera în puține secunde de la trei sute de noduri la șase sute. Când atinseră viteza maximă, valea se termină, lăsând loc unei câmpii ondulate și acoperită cu copaci.

Postațiile Harts erau în fața lor; tunurile antiaeriene erau în vârful bunkerelor și pe colinele înconjurătoare. Și de îndată ce ieșiră din valea care îi protejase până atunci, receptorul radar al lui Tony se aprinse. Cerul era plin de trasoare și ne norișori de fum negru. Antiaeriana trăgea în aparatele de recunoaștere care trecuseră mai înainte. Tony văzu petele cu formă de avion îndepărtându-se în grabă.

Fotografiile zonei arătaseră că este protejată de mitraliere cu țevi jumelate de 23 mm, tunuri de 37 mm și o baterie de 57 mm. Aceasta din urmă era ținta zborului Diamond. Tony aduse avionul în linie pentru pasaj, în timp ce bateriile, la câțiva kilometri distanță, continuau să tragă.

Tony simți nevoia să zboare tot la cotă mică, dar nu se putea. Bombele Rockeye aveau o cotă minimă de lansare, și ar fi riscat să fie lovit de vreun fragment. Hooter era în flancul lui, la câteva zeci de metri.

Avionul tresări, și Tony se felicită că nu coborâse prea mult. Erau mulți curenți ascensionali, la distanță mică de sol. Cu ochii pe altimetru, controlă comanda de lansare a bombelor Rockeye. Computerul le va elibera în trepte, distanțate regulamentar între ele, ca să formeze un șir peste țintă și ca bombe să se împrăstie uniform peste întreaga zonă.

Tunurile de 57 mm nordcoreene erau dispuse în cerc, cu o antenă radar în centru. Tony se plasă pe partea stângă a cercului. Își concentrează atenția asupra celui mai apropiat tun antiaerian, centrându-l cu mira de pe HUD. Semnalul bombei era un cerculeț, în partea de jos, care urca încet. Tony puse degetul pe butonul de comandă al armelor. Nu mai era un exercițiu. Era un adevărat bombardament.

Trei kilometri până la obiectiv; un kilometru și jumătate. La viteza de șase sute de noduri, terenul era o succesiune de pete confuze. Totul era în regulă, cu excepția turbulențelor de aer care îi îndepărtau de drum. La stânga apărău un norișor negru. Bateria sesizase atacul, dar era prea târziu. Cerculețul bombei intră în centrul mirei și Tony apăsă butonul de lansare. Simți șase mici tremurături când bombe părăsiră avionul. Privi la dreapta și văzu desprinzându-se de avionul lui Hooter ultimele două Rockeye.

Pe când cele două avioane se îndepărtau, bombe se desfăcură și din ele ieșiră alte mici bombe de jumătate de kilogram. Rockeye era făcut să acopere o suprafață de cincizeci de metri lățime și dublu în lungime. Cu lansarea preprogramată și cu două avioane ce zburau la o distanță atât de mică, zonele se suprapuneau. Fiecare pachet conținea 250 mici bombe.

Privind în spate, Tony văzu terenul ridicându-se din cauza miilor de explozii. Bombele explodau la contactul cu solul, distrugând mașini și ucigând oameni. Aruncău și schije care puteau perfora blindajul unui APC și, evident mai ușor, pe servanții tunurilor. Ținta era acum acoperită de fum. Eh, iată o baterie antiaeriană care nu va mai face necazuri aparatelor Phantom.

Tony se îndepărta de obiectiv. Simțea dorința de a se înălța, de a se îndepărta de terenul de sub el, de pericolele acestuia. Nu cedă tentației, pentru că primul avion care ar fi urcat ar fi atras asupra sa toate tunurile din zonă. Planul de atac prevedea lovirea obiectivului din diferite direcții și păcălire apărătorilor rămânând la înălțime mică.

Viră la stânga și reduce ușor viteza, urmat de Hooter care se puse pe dâra lui. În acest fel, Tony putea manevra rapid fără a trebui să controleze poziția companionului. Se uită după Viceroy și Saber și îi văzu începând în acel moment pasajul lor.

Se îndreptau către un grup de ZU-23, mitraliere grele jumelate. ZU-23 nu aveau radar, și de obicei erau atât de multe încât nu merita să prăpădești muniția pentru a le neutraliza. Acele ZU-23, însă, erau pe traseul aparatelor Phantom.

Cele două reactoare trecură la mică înălțime; Tony văzu bombele cu fragmentare ieșind din aripile lor, puține momente înainte ca întreaga zonă să dispară într-un nor de fum și praf. Când aparatele F-16 se îndepărtau, din dreapta lui Tony se înălța o dâră de fum îndreptată spre avionul lui Saber.

— Saber, SAM! Virează la dreapta! îl avertiză Tony, și viră și el tot în direcția aceea.

Luptând împotriva greutății pe care o simțea în piept, se apropie ca să caute originea rachetei. O văzu imediat. Un vehicul cu roți cu un fel de cutie pe platformă... era lansatorul de rachete. Apăsă un buton pe manșă și pe HUD apăru scris TUN.

— Hooter, mă duc la lansatorul de rachete.

— Recepționat.

Vai nouă, o unitate mobilă SAM. În fotografiile de dinaintea misiunii nu apărea. Poate mai erau și altele. Hooter îl va urma în atac și se va asigura că nu vor mai fi alte surprize.

Tony agăță radarul pe vehicul și imediat apăru pe HUD un pătrățel, centrat pe lansatorul de rachete. Apăru și un cerc, care indica punctul unde computerul calculase că ar cădea proiectilele lui. Tony se lăsă un pic în stânga și ridică aparatul.

Când se alinie, văzu că aspectul lansatorului din vârful vehiculului se schimba și că îl ochea.

Cercul mirei ajunse pe lansator și Tony deschise focul, în momentul în care pe vehicul se zări un nor de fum și o dâră de flăcări. Aparatul F-16 fre-mătă când tunul începu să tragă, și Tony văzu mașina dispărând într-un nor de praf și fum. Viră strâns, lansând în spate un șir de ținte false.

În spate, Hooter nu se vedea. Se mișcase la dreapta. Depistase un alt lansator și se îndreptă către acesta. Proiectilele lui Hooter nu ridicară un nor de fum și praf. În schimb, vehiculul explodă într-o minge de foc. Tony rămase în spatele aparatului lui Hooter.

— Către toate unitățile, aici Bookmark. Întoarcerea, terminat, - zise o voce în căști.

Momentul crucial sosise. Grupul principal urma să bombardeze postările Harts.

Tony chemă:

— Diamond, veniți lângă mine.

Urmau să ia poziții la marginea zonei și să o apere când avioanele inamice

vor sosi. Intră pe frecvența bombardierelor Phantom pentru a urmări incursiunea. Când aceste aparate vor fi terminate, avioanele sale Falcon se puteau retrage.

— Către toate unitățile, aici Stingray. Inamici multipli direcția 300, Bull's-Eye treizeci kilometri, cota cincisprezece, terminat.

Avionul Awacs îi depistase pe nordcoreenii care se apropiau. Zborul Diamond nu avea timp să intre în formație cu ei. "Bull's-Eye" era un nume convenit, ce permitea transmiterea de informații prin radio fără a-și descoperi poziția. "Multipli" însemna mai mult de patru, iar "cota cincisprezece" însemna 1500 metri. Treizeci kilometri însemna că trebuia să se miște repede.

Tony dădu un nou ordin:

— Diamond, în formație de acoperire.

Activă radarul și alese una dintre rachete. Primul lucru era să descopere avioanele de vânătoare inamice: să le găsească, să descopere câte erau și ce tactică urmau.

Când Tony și Hooter se alinieră pe drumul spre avioanele inamice care se apropiau, ecranul radar se iluminează. Tony numără în grabă și apoi transmite:

— Bookmark, aici șeful Diamond. Douăsprezece avioane care se apropie. Le voi ține departe de voi.

— Aici Bookmark. Recepționat.

Sudcoreeanul nu părea îngrijorat. Un dur.

HUD-ul alesese o țintă care se apropia rapid. Tony se dădu ușor într-o parte, dar rămase în spatele lui Hooter pentru a-l proteja.

Toți piloții sudcoreeni vorbeau englezește și foloseau această limbă și în transmisii. Erau șaptesprezece F-4, care atacau ținta în perechi.

— Bookmark, aici șeful Dragon. Ținte la ora zece.

— Recepționat. Atenție la Triplu-A la dreapta.

Tony controlează ecranul. Spionii radar nu se aprinseseră: probabil urmau să înfrunte numai rachete cu ghidaj cu infraroșii. Mai bine așa. Rachetele cu infraroșii ochesc automat căldura țintei. Dar rachetele rusești folosite de nordcoreenii aveau nevoie să "vadă" ajutorul cald al evacuării unui reactor, pentru a lovi. În schimb, rachetele AIM-9L Sidewinder purtate de Falcon erau mai sensibile și puteau ataca din toate unghiurile, inclusiv frontal. Avantajul era al său.

Pe ecran se aprinse sugestia FOC și Tony lansă racheta; în același timp plecă și o rachetă de la Hooter. Avioanele de vânătoare inamice erau destul de aproape pentru a fi văzute cu ochiul liber: corpuri turtite și subțiri. MiG-21 Fishbed. Ținta lui Tony văzu apropiindu-se racheta și începu un viraj la stânga, încercând cu disperare să o evite. La început Sidewinder păru să-și vadă de drumul său, dar după câteva momente făcu o curbă strânsă, trecu

peste avionul inamic și explodează.

MiG-21 se rupse în două bucăți.

Și racheta lui Hooter lovi ținta. Chiar dacă aparatul părea intact, Tony văzu că habitacul era gol. Pilotul se catapultase.

Tony își dădu silința să-l urmeze pe Hooter. De-acum MiG-urile și aparatele Falcon se amestecaseră, formând un ghem de avioane în manevră, largă de opt kilometri și înaltă de trei. Aerul era plin de dăre de rachete și de explozii fumurii; se zăreau și câteva parașute.

Atacul aparatelor Phantom nu se terminase încă. Dar Tony nu reușea să înțeleagă dacă avusese succes. Auzea numai fraze de genul «Trei și patru se apropie» și «Virează la stânga!» dar asta nu-i clarifica dacă bombele loviseră sau nu ținta. O chestie totuși înțelegea. În zonă mai erau baterii SAM mobile. Cele două pe care le distruseseră ei deschiseseră focul prea devreme. Celelalte așteptaseră sosirea aparatelor Phantom pentru a deschide focul.

Tony începu să devină nemulțumit. El trebuia să fie comandantul misiunii și să se ocupe de situația complexă, nu să facă pe cowboy-ul aerului împotriva unui grup de aparate MiG. Intră pe frecvența de zbor:

— Zborul Carnet, cine e liber?

Răspunsul sosi imediat.

— Carnet Unu și Doi liberi.

Recunosc vocea lui Dish.

— Recepționat, Dish. Apărați Phantom. Atacați pe cei ce ies.

Două semnale de microfono îi dădură "Recepționat". Tony se simți un pic mai bine. Opt Falcon puteau să dea de lucru unei escadrelor de MiG, dar câteva avioane inamice ar fi depășit formația lor. Dish și Ivan s-ar fi dus să facă rondul între ghemul de avioane și grupul de bombardiere.

Tony îl urmă pe Hooter care ieșea din grămada de avioane.

— Saint, îi zise Hooter, merg la dreapta să plasez o 9L.

Tony clănțani din butonul microfonului și se îndepărtă. Dacă Hooter intenționa să facă manevre complexe, era mai bine să nu stea prea aproape de el. Luară încet înălțime și se întoarseră. Hooter îl apelă:

— Am unul deasupra mea. Încerc acum.

De sub aripa sa porni racheta, care se îndreptă spre o luminiță la circa un kilometru și jumătate distanță, la o cotă de o jumătate de kilometru mai sus. Tony văzu dăra de gaze de eiecție de la Sidewinder intrând în țintă și explodând. Contactul dispăru de pe ecranul radar.

— Către toate unitățile, Rivet. Flogger în drum spre zona voastră.

Perfect. Privi zona unde se luptau avioanele și văzu că duelurile se cam terminaseră. Urmărise discuțiile prin radio și se părea că americanii doborâseră șase, poate șapte inamici, dar pierduseră cel puțin un F-16. Asta

nu era prea bine, mai ales că se cam terminaseră rachetele 9L, iar aparatele MiG-23 Flogger purtau rachete cu rază lungă, ghidate prin radar. Nu era momentul bun să le înfrunte.

— Stingray, aici șeful Diamond. Suntem ocupați, cerem Topaze să atace noii veniți.

Topaze erau F-15 Eagle care zburau la cotă înaltă.

Vocea lui Stingray nu fuse deloc înțelegătoare.

— Și Topaze este angajat. Trebuie să vă ocupați voi, Diamond.

Teribil. Tony continuă să-l urmeze pe Hooter care zbura în zig-zag. Trebuia să dea ce era mai bun pentru a rămâne în spatele lui să-l acopere și să asculte în același timp pe frecvența de zbor. Cerul era plin de avioane, și bună parte din manevrele bruște ale lui Hooter erau numai pentru a evita coliziunile.

Tony auzi un apelo urgent.

— Viceroy, atenție la stânga!

Întoarse într-o clipă capul și zări o rachetă în zbor, o dâră roșie care lovi un F-16. Aparatul Falcon explodează, și din norul negru și roșu plouară bucăți din avion. Nu se văzu nici o parașută. Oh, Doamne. O imagine a soției lui Viceroy i se ivi în minte pentru un moment, pe când el se grăbea să se îndepărteze de norul de fum. Încearcă să te concentrezi.

— Șeful Diamond. Aveți IFF închis?

Părea vocea lui Stingray. Tony știa că IFF-ul lui nu era în funcțiune. IFF (identificare prieten/inamic) era un instrument care transmitea impulsuri radar în cod, ce puteau fi individualizate. De obicei îl aprindeau în zona unei baze prietene, dar IFF era mereu stins în teritoriul inamic pentru a nu transmite impulsuri radar ce le-ar fi putut indica propria prezență.

Controlul repetă mesajul:

— Șeful Diamond, aici Stingray. Asigurați-vă ca zborul vostru să aibă în funcțiune IFF. Autentificare Echo Sierra.

— Șeful Diamond, recepționat. Terminat.

Tony acționează o tastă de pe cască.

— Către toți Diamond și Carnet, aici șeful Diamond. Aprindeți IFF. Terminat.

Păcăni din nou întreruptorul microfonului.

— Zborul Diamond, veniți lângă mine. Ne îndreptăm spre nord.

Ieșiră din zona duelurilor și Hooter oscilă aripile și trecu la stânga. Tony trecu în față. La dreapta era Saber în poziția numărul trei. Tony și Saber mai aveau câte o rachetă fiecare. Singura lor speranță era să se țină jos și să se ascundă până ajungeau aproape de aparatele Flogger care veneau.

MiG-23 era altceva, față de fratele lui mai bătrân, MiG-21. Nu era prea manevrabil, dar avea un radar bun, iar rachetele îi asigurau un avantaj pe distanțe lungi. Era și foarte rapid, mai ales la putere maximă.

Tony hotărî să controleze cealaltă jumătate a grupului său.

— Șeful Carnet, care sunt condițiile voastre?

— Lupte cu câțiva inamici, un aparat avariat. Carburant aproape terminat.

Exact. Și carburantul grupului său era pe sponci. Încearcă să gândești în mod constructiv.

— Roger, Carnet. Mergeți spre nord. Luați-i pe cei care fug de noi. Terminat.

Tony reglă radarul la putere maximă și văzu adversarii. Numără zece avioane, la 45 de kilometri distanță și la cotă superioară: 3000 de metri. Și receptorul radar pasiv era aprins, pentru că interceptase impulsurile radar ale avioanelor de vânătoare care se apropiau.

O ultimă problemă, înainte de înfruntare.

— Stingray, aici Șeful Diamond. Solicit realimentare carburant.

Și probabil pe cineva care să ne remorcheze până acasă, adăugă în gând.

— Stingray, roger, terminat.

Distanța scăzuse la treizeci de kilometri și Tony mai coborî un pic. Era destul de aproape de MiG-23 pentru ca radarul lor să-i vadă separat, dar spera că menținându-se jos, într-o regiune accidentată...

Deasupra avioanelor lor apărură deodată o dâră albă, ieșită din norii de deasupra lor. Era foarte departe, aproape în poziția unde erau avioanele inamice. Mai apărură una, și apoi apărură altele, prea repede pentru a le mai putea număra.

Ce naiba se întâmplă? Privi ecranul radar. Rămăseseră numai patru MiG-23. Alea erau dăre de rachete, dar de unde veneau? Pe ecranul radar nu se vedea altceva. Dărele păreau să vină dinspre est.

Aparatele Flogger virară la stânga, către misteriosul loc de plecare a rachetelor. Tony înțelese că nu-i depistaseră prezența și ordonă:

— Diamond, cu toată viteza!

Acceleră și el la puterea militară. La naiba cu carburantul. Alese o țintă și chemă pe frecvența misiunii:

— Stingray, numărul inamicilor care se apropie este patru. Diamond îi interceptează.

— Roger, Diamond, aici zborul Thunder al marinei. Atenție la rachetele noastre.

O voce necunoscută răspunsese apelului său. Marina? Mamă, erau aparatele Tornado de pe vreun portavion. Cu rachetele lor Phoenix, puteau lovi o țintă la 150 de kilometri distanță. De aceea nu văzuseră avioanele care

lansaseră rachetele.

Apariția lor neprevăzută le permitea lor să realizeze o ambuscadă frumoasă. Era sigur că piloții nordcoreeni erau aplecați deasupra ecranelor, pentru a încerca să descopere avioanele care îi atacaseră.

— Saber, ia-l pe cel din stânga. Eu îl iau pe ultimul din dreapta.

Fără a aștepta răspunsul, Tony lansă ultima sa rachetă. Sidewinder se îndreptă cu precizie către ejecția aparatului MiG-23 și distruse coada avionului. Restul zbură în altă parte, rotindu-se necontrolat. Nu se deschise nici o parașută.

Și racheta lui Saber plecase; mai rămăneau doar doi inamici. Se despărțiseră și accelerau cu toată viteza, cu postarțătoarele în funcțiune. Se îndreptau spre nord. Tony privi punctele strălucitoare care se îndepărtau. Rezervele lui de carburant nu-i permiteau o urmărire cu viteză ridicată.

Între timp, aparatele Phantom își terminaseră treaba. În acel moment tocmai treceau pe deasupra obiectivului ultimele F-4. Ordonă zborului Diamond să se întoarcă, și, împreună cu zborul Carnet, urmară aparatele Phantom care se îndepărtau de zonă. Carburantul rămas nu era suficient pentru zboruri de recunoaștere. Băieții de la serviciul de informații să se descurce altfel.

Drumul de îndepărtare trecea pe la vest de obiectiv, dar suficient de aproape de acesta pentru ca Tony să vadă norul alburiu care acoperea zona. La dreapta lui, pe o colină, era o altă coloană de fum. Când fu mai aproape, zări rămășițele unui Phantom căzut. Nu reuși să vadă dacă acoperișul era la locul lui.

Bookmark apelă:

— Șeful Diamond, avem două aparate cu probleme. Cer escortă.

Părea că misiunea nu se mai sfârșea.

Avioanele F-16 făcură alimentarea în zbor la sud de ZD, și Tony profită de asta ca să le numere. Owl lipsea; partenerul lui de zbor îl pierduse din ochi în timpul luptei cu aparatele Fishbed. Partenerul lui Dish, Ivan, fusese lovit de o schijă la aripa stângă. Era încă în stare să zboare, dar era obligat să reducă viteza pentru a nu suferi daune mai grave din cauza vibrațiilor. Și Viceroy era mort.

Doi contra cincisprezece. Probabil era un raport de pierderi acceptabil, dar lui nu i se părea deloc așa. În liniște F-16 se alăturară aparatelor mai lente Phantom și se aliniară către bază.

Baza din Kunsan, Coreea de Sud

Biroul operativ era liniștit acum. Ultima misiune a zilei se sfârșise. Paisprezece ore de planificare obositoare, pregătire a zborurilor, în afară de

puținele minute de luptă disperate la înaltă accelerație. Acum, Tony ar fi trebuit să doarmă. Dar nu reușea. Era prea îngrijorat pentru Anne. În timpul zborului nu se putuse gândi la ea, dar temerile reveniseră de îndată ce ajunsese pe pământ.

Ea era încă în Seul, iar nordcoreenii înaintau rapid către oraș. Cartierul general al forțelor combinate susținea că inamicul era încă la două zile de capitală, dar încă din prima zi tunurile de mare calibru ale nordcoreenilor băteau asupra metropolei. Și, ceea ce era cel mai rău, el nu putea face nimic pentru Anne.

Telefonul, la celălalt capăt al firului, suna. Să răspundă careva, Anne sau altul. Era prima oară că reușea să prindă linia în trei zile de încercări disperate.

Doamne, fă să răspundă careva.

— Centrul logistic.

Parcă ea era. Trebuia să fie ea.

— Anne?

Simți că îi tremura vocea.

— Tony! Oh Tony.

Auzi că Anne respiră adânc.

— Ești bine?

Inima i se zbatu în piept. Anne era îngrijorată pentru el.

— Da, da. Ascultă, Anne, eu sunt bine. Nici o problemă.

Și, cu agitație:

— Dar tu? Vreau să spun, orașul este bombardat...

Anne păru mai liniștită.

— Nu trag în zona noastră, Tony. Aici suntem destul de siguri.

— Doar "destul"? Doamne, Anne, dar inamicul se îndreaptă spre Seul.

O pauză. Apoi es zise:

— Știu. Dar nu-ți fă griji, Tony. Ne iau de aici, transferă toate serviciile în Japonia. Au început deja cu documentele. Trebuie să plecăm și noi dintr-un moment în altul. Doar cu un geamantan, cu esențialul. Cunoști și tu regulile.

Tony reîncepu să respire. Evacuare. Doamne ajută, vreunul din comandamentele superioare mai avea ceva creier.

— Ai eșarfa pe care ți-am dăruit-o?

I se păru că o vede zâmbind.

— Da. Ascultă, Tony, eu aici sunt în regulă. Dar sunt îngrijorată pentru tine. Spune-mi sincer, ce faci?

— Zbor, Anne. Nu pot să-ți spun altceva. Dar totul e în regulă.

Auzi în cască voci. Anne spuse:

— Tony, trebuie să închid. O lucrare urgentă. Îți voi transmite unde sunt,

de îndată ce ajung în Japonia.

— Bine...

Își căută cuvintele, dar nu avu curaj să le spună.

— Îți voi simți lipsa, Tony. Te sun de îndată ce va fi posibil, din Japonia.

Auzi un păcănit și apoi linia rămase mută.

Tony puse receptorul în furcă cu mare grijă.

28

Evacuarea

28 decembrie. Baza logistică din Seul

Ordinul sosi după amiaza târziu. Anne nu dormise prea mult în ultimele zile și-i era greu să țină ochii deschiși. Trebui să citească de două ori hârtia înainte de a înțelege.

Ridică un braț pentru a-i chema pe ceilalți și zise:

— Atenție toată lumea! A sosit ordinul. Plecăm la șase.

Văzu fețele lor alarmate și se uită la ceas. Era 4.10 sau, după moda cazonă, 16.10. Toți se opriseră și nu mai plecau.

— Bine. Dacă nu puteți termina în cinci minute lucrările, suspendați-le. Camioanele vor sosi la șase fix pentru a ne duce la Kimpo. Ne transferăm la Misawa, în Japonia, și ne instalăm acolo.

— Gloria, continuă să preiei mesaje. Transmite că nu putem să-i avertizăm pe toți că ne evacuăm, și că va fi nevoie de timp pentru a le furniza datele cerute.

În cele patru zile precedente, biroul fusese schimbat mult. Toți își aduseseră lucrurile personale, câte un geamantan de fiecare. Inamicul se apropia progresiv, și dinspre nord se auzea un zgomot constant de explozii.

În seara dinainte, îi spusese lui Tony că nu fuseseră bombardați, că nordcoreenii aveau ținte mai importante. De atunci, baza fusese lovită de două ori. Lovituri de tun ajunseseră la câteva sute de metri de centrul său de calcul. Nu fuseseră daune, nimeni nu era lovit, dar ea avusese impresia că războiul îi ajunsese. Din punctul de vedere al unui soldat, frontul era încă departe. Dar ea nu era un soldat, după cum nici funcționarii săi nu erau. Se întreba cum se simțea Tony, care de la începutul războiului fusese în mijlocul focului.

La ferestre erau întinse perdele groase de camuflaj, și magazia devenise dormitor și adăpost antiaerian. Munciseră din greu ca să urmeze situația

logistică, care acum era invers decât înainte. Fluxul de materiale intra în Coreea în loc să o părăsească, trebuia ca proviziile să ajungă în zonele de război, era nevoie să se caute în toate bazele din lume materialul indispensabil.

De multe zile erau gata să plece cu un preaviz de douăsprezece ore pentru a transfera în computerele din Misawa întreaga operațiune.

Anne planificase atent transferul. Toate datele erau transportate pe benzi magnetice, în două copii. Asta ar fi cerut mare parte din acea oră și cincizeci de minute avute la dispoziție. Douăsprezece ore de preaviz. Era de răș.

Într-un fel, însă, chestia asta era pozitivă. Biroul ar fi fost oprit doar pentru scurt timp. Armata pregătise deja un nou centru în baza aeriană japoneză, și mulțumită Domnului utiliza același fel de computere. O oră pentru a ajunge la aeroport, o altă pentru a urca la bord, apoi două ore de zbor până la Misawa. Încă o oră până la computerele bazei, și o oră pentru a încărca datele și programele. Cu un pic de noroc, mâine dimineată puteau relua lucrul. Va fi însă o noapte foarte lungă.

Camioanele ajunseră mai devreme, cu o escortă mixtă, de americani și sudcoreeni. În afara vehiculelor pentru personal, mai erau două, pline cu soldați, și un autoblindat în capul convoiului. Locotenentul care comanda coloana îi îmbarcă rapid, ca și cum la aeroportul din Kimpo avionul îi aștepta deja, cu motoarele pornite.

Urcară în camioane în întuneric și în frig, fără lumini și fără organizare, după cum i se părea. Anne și ceilalți supervizori încercară să țină laolaltă funcționarii lor, dar pentru a fi siguri de asta trebuia să aștepte până la sosirea pe aeroport. La sfârșit, un soldat o împinse în autocamion ca pe un sac. O încercă impresia că era o bucată de carne îngrămadită în congelator.

Autocamionul era neiluminat și puțină lumină dispăru când lăsară jos prelatea în spate. Anne fu surprinsă și ar fi căzut dacă n-o prindea careva de mână. Pe pipăite găsi un loc și se așeză când camionul tocmai pleca.

Urmări mintal cotirile vehiculului după ce ieși pe poartă. Singurul lucru la care se putea gândi era că scaunul ei era foarte frig și că nu reușea să se încălzească.

Camionul se oprea din când în când, și o dată se auziră sirene. În final, învinși de curiozitate, traseră puțin colțul prelatei și priviră afară.

Deschizătura era subțire, iar camionul înainta încet; aerul rece nu reuși să intre în interior. După ce fuseseră atâta timp în întuneric, orașul camuflat părea aproape luminos.

Anne văzu multe clădiri lovite de bombe sau de lovituri de artilerie. O dată, zări o stradă întreagă de magazine rase de la sol.

În America un astfel de peisaj ar fi ocupat prima pagină a ziarelor. Dar

aici nimeni nu se îngrijise să elimine resturile. După cum arătau, cineva se limitase doar să le împingă de-o parte. Câteva grămezi mai fumegau încă.

La Seul era camuflaj de seara până dimineată. În interiorul bazei din Yongsan nu era în vigoare, dar la exterior se respecta cu strictețe. În toate intersecțiile principale era un post de pază, iar străzile erau parcurse de patrulare înarmate. În plus, de la ferestrele câte unei clădiri se vedeau puști. Anne știa că mare parte din construcțiile ridicate după 1950 fuseseră întărite astfel încât să devină mici bunkere. Orașul se transforma într-o singură mare fortăreață.

Sub întunericul aproape total, orașul părea mort. Era locuit de zece milioane de persoane, dar singurul semn de viață erau soldații și din când în când câte o coloană ca a lor.

Se opriră la o intersecție unde era amenajat un post de blocaj. Anne nu reușea să vadă până la primul camion din coloană, dar pe laturile străzii erau cuiburi de mitraliere, protejate cu saci cu nisip, iar căile laterale erau blocate. Pe o laterală erau doi coreeni îmbrăcați civil. Amândoi bărbați. Țineau mâinile ridicate, iar un soldat îi pipăia fără menajamente, în timp ce un altul îi ținea sub amenințarea armei M16. Camionul plecă, și ultimul lucru văzut de Anne fu că cei doi oameni erau aruncați la pământ.

Mergând de-a lungul străzii, văzu mișcare: soldați care lucrau ceva lângă un bloc. După câte înțelese, se pregăteau să-l arunce în aer.

Fu necesară o oră ca să ajungă la aeroport. În acel moment, Anne nu mai era în stare să spună dacă între timp camionul se încălzise, sau ea își pierduse simțurile.

La aeroport erau alți soldați, cu tancuri și tunuri antiaeriene. Ajunseră la terminalul principal și se refugiară cu bucurie în căldura lui. Anne nu știa ce trebuia să facă, dar un funcționar cu uniforma liniilor aeriene coreene le făcu semn să se apropie.

Agentul ceru documentele de identitate ale tuturor membrilor grupului și le studie cu mare atenție înainte de a le înapoia. Una dintre fete nu și-l găsea pe al său, și Anne trebui să semneze pentru ea, asumându-și răspunderea.

După ce toți fuseră controlați, Anne întrebă:

— Cât vom aștepta până la plecarea avionului?

Funcționarul răspunse:

— Nu putem s-o spunem, doamnă. În orice caz, nu mai devreme de mâine.

Toți protestară, și câteva persoane repetară întrebarea Annei:

— Dar ordinele noastre? Trebuia să ne dea un preaviz de douăsprezece ore pentru o plecare imediată...

— Domnișoară Larson, asta înseamnă că aeronautica vă dorește aici

douăsprezece ore înainte de zbor, în caz că se găsește vreun avion în plus. Sunt aici de patru zile, și vă asigur că dacă nu intervine vreun miracol, nu veți urca într-un avion mai înainte de mâine în zori.

Anne ar fi putut ști asta. Știa cum funcționa logistica. Încărcătura de expediat trebuia să fie prezentă la punctul de îmbarcare mult înainte de plecarea zborului. Și pe cine interesează că încărcătura trebuie să aștepte în aeroport toată noaptea? Nu puteau face altceva decât să aștepte. Ea nici măcar nu-și luase vreo carte să citească în timpul zborului; avea numai un manual asupra măsurilor de siguranță pe durata călătoriilor în avion.

Rând pe rând, trecură de postul de control. Detectoarele de metale, evident, erau în funcțiune, dar în locul obișnuitelor forțe de poliție erau soldați sudcoreeni, cu fețe dure, suspicioși și înarmați cu automate.

Depășind detectorul de metale, Anne se uită de-a lungul coridorului care ducea la poarta de îmbarcare. Era plin de lume, cu bariere de frânghie pentru a ghida mutările. Membrii grupului său luară loc la coadă. Urma o noapte foarte lungă.

Era imposibil să doarmă. La fiecare jumătate de oră, toată lumea se deplasa cu un metru, sau sosea un nou grup de evacuați care puneau mii de întrebări sau își plângeau de milă. Și chiar dacă își găseau un loc unde să se oprească, zgomotul reactoarelor care venea din exterior era incredibil. Pereții coridorului erau din sticlă și se vedea bine pista.

Mereu aterizau avioane de transport. La fiecare trei minute, un cvadrimotor C-130 sau C-141 sosea bubuind. După un timp, Anne sesiză că uneori intervalul era mai lung, și că atunci apărea un monstruos C-5. De îndată ce unul dintre acestea părăsea pista, altul venea să-i ia locul. Pe pista adiacentă, alte avioane de mărfuri decolau la intervale fixe.

Cam la o jumătate de oră, un avion rula până la coridorul lor de îmbarcare. Anne, din spatele geamurilor, vedea ieșind din ele soldați care descărcău material ușor, în timp ce camioane cisterne alimentau cu carburant avionul. Apoi urca în el un grup de evacuați, supravegheat de personal din aviație. Rampa se ridica, autocisternele se îndepărtau și avionul se îndrepta spre pista de decolare. Timpul cerut de operațiune, de la un sfert de oră la douăzeci de minute, după cum se grăbeau cei care urcau la bord.

Ca expertă în logistică, Anne cunoștea problemele organizatorice impuse de un asemenea transfer. Existau contratimpuri, evident. De câteva ori mecanicii fuseseră obligați să repare nu știu ce, dar veniseră repede și lucraseră în grabă ca să elimine defecțiunea. Reușiseră mereu s-o facă și avioanele continuaseră aterizările și decolările.

La un moment dat reușise să adoarmă, dar o treziseră sirenele care sunau alarma în tot aeroportul. Luminile rămase se stinseră și se auzi bubuitul

avioanelor de vânătoare. Nu se întâmplase nimic altceva, și după vreo zece minute luminile se reaprinseseră.

Încercă să mai aștească, ascultând ce vorbeau cei cu care lucra. Era interesant să vadă cine se plângea mereu, cine își accepta soarta, cine încerca să dea o mână de ajutor. Știa că ea nu aparținea acestei ultime categorii. Puțin făceau parte din ea, și se reduseră mult pe parcursul nopții.

În fine se iviră și zorile, și grupul Annei ajunse încet încet în ceea ce în condiții normale ar fi fost sala de așteptare. Încercară să se organizeze un pic și grupul dinaintea lor ieși pe ușă. Erau următorii.

Un alt avion de marfă veni până lângă ei și plecă din nou; sosi un sergent din aviație care strigă:

— Personalul centrului logistic al armatei. Urmați-mă pentru îmbarcare.

Cu un zâmbet de ușurare, se grăbiră să-l urmeze, sperând să vadă în fața lor ușa de îmbarcare a încărcăturii unui avion. În schimb, se treziră într-o încăpere mare cu pereți metalici, cu podeaua plină de grăsimi. Din scrisul de pe pereți, Anne înțelese că era o magazie care în mod normal conținea piese pentru serviciul de întreținere. Se auzea un zgomot puternic, dar când Anne văzu originea lui, renunță să se plângă. Cineva adusese două radiatoare cu gaz în acea încăpere care nu avea prevăzut un sistem de încălzire.

Hangarul fusese golit de materiale, iar podeaua fusese împărțită cu benzi mari de vopsea în câteva zone rectangulare. Sergentul începu să strige nume, în ordine alfabetică. Persoana îi răspundea, iar sergentul îi controla documentul de identitate, apoi îi dădea un cartonaș pe care scria ceva. Arăta una din zonele trasate pe podea și spunea:

— Mergeți acolo și nu ieșiți afară.

Sosi rândul Annei. Fata privi cartonașul ei. Era scris de mână și zicea: "C-141, 50". Deci ea era a cincizecea persoană care urca și avionul lor era un C-141 Starfighter. Înaintea lor mai era un singur grup: în curând se vor îmbarca și ei.

Pătratul lor începu să se umple, la început grupul lor, apoi alți civili care munceau pentru aeronautică la întreținere. Pătratul părea plin, dar sergentul își controlă listele și mai strigă:

— Șaptesprezece!

Se deschise o ușă și sosiră alți civili. Erau în mod evident familiile personalului din forțele armate: mame cu copii în brațe sau ținându-le de fuste.

Ultimii sosiți încercau cu greu să-și facă loc, când sirenele reîncepură să urla. Anne era lângă fereastră și văzu lume care alergia la adăpost. Brusc apărură în câmpul său vizual două avioane de vânătoare, care se îndepărtară imediat. Erau aparate MiG, pentru că trăgeau. Unul, înainte de a face un viraj

strânsă, lansă o bombă. Pe când aceasta cădea, cineva o împinse pe Anne la pământ. Unda de șoc sparse geamul și îi acoperi cu cioburi pe toți cei din vecinătate.

Urmă o a doua explozie, mult mai apropiată. Pereții tremurară și oamenii locului începură să strige «Afară! Afară toată lumea!». Pe ambele părți ale hangarului era câte o ușă dublă care dădea spre teren, și lumea fugi spre ele.

Anne se mișcă odată cu ceilalți și ajunse afară în câteva secunde. Când ieși din clădire, simți o pală de foc și văzu un avion de marfă în flăcări. O aripă era la pământ, coada era distrusă. Dinăuntru săreau soldați în costume de mascare. Unii își ajutau tovarășii răniți, pe teren erau întinse câteva corpuri nemișcate.

Anne privi în jur. Antiaeriana trăgea, cu un zgomot de metal răzuit. Urmări o dâră de proiectile trasoare și văzu că încercau să lovească un avion de vânătoare cu aripi "delta" care zbura în zig-zag. O altă dâră de trasoare se uni cu prima, dar avionul de vânătoare o evită.

Privind în direcția în care se mișca aparatul de vânătoare, Anne văzu și ținta acestuia. Un cuadrimotor încerca să coboare ca să iasă din traiectoria avionului MiG, dar aparatul de vânătoare nu avea probleme în a-l urmări. În fața aparatului atacant apărură o dâră de fum, imediat urmată de alta.

Avionul de marfă viră, încercând să facă o manevră pe care un avion de vânătoare ar fi făcut-o într-o fracțiune de secundă. Dar era prea lent, și ambele rachete îl loviră în aripa dreaptă. Aripa se rupse, rotindu-se ca nebuna în aer, și avionul căzu, urmat de o dâră de fum.

Anne nu reuși să vadă dacă MiG-ul reușise să fugă. Uitându-se spre aeroport, zări flăcări, coloane de fum și cratere pe pistă; cel puțin două avioane fuseseră distruse, cu încărcătura lor umană.

Un locotenent din aviație se apropie de ei.

— Domnișoara Larson? Grupul dumneavoastră se întoarce la terminalul principal. Închidem aeroportul.

Trebuia să găsească alt mijloc de a părăsi Seulul.

25 decembrie. Baza aeriană din Kunsan

Tony intră obosit în clădirea comendurii: se simțea de parcă era un bătrând de nouăzeci de ani. Ultima misiune fusese un succes complet: un zbor de sprijin pentru o incursiune care se transformase într-o bătălie aeriană, cu două lovituri bine plasate în inamic și nici o pierdere de-a lor. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi zâmbit.

În sala situație, toți păreau destul de agitați. Înaintarea ofensivei nordcoreene era desenată pe o hartă la scară mare, adusă la zi de ofițerul însărcinat cu informații. Pistol ține un mesaj pe care toată lumea îl citise mai

înainte cu mult interes.

— Pistol, ce s-a întâmplat?

Tony nu era atât de obosit încât să nu-l mai încerce curiozitatea. De altfel, dacă era ceva legat de mersul războiului, era de datoria sa să se informeze.

— O incursiune masivă la Kimpo, Saint. Comuniștii au reușit să mobilizeze atâtea avioane încât au depășit apărarea noastră și au atacat baza.

Tony simți că i se accelerează pulsul. Anne trebuia să plece de la Kimpo.

— Ai idee ce pagube sunt?

— Grave. Au bombardat pista și terminalul, care era plin de civili de evacuat. Ba mai rău, au lovit patru transportoare la sol și unul care tocmai decolase. Totalul pierderilor e mai mare de cinci sute. Au închis aeroportul până la noi ordine. Cred că vor trimite aici la noi o parte din trafic...

Tony si îndepărtă. Erau destui care îl ascultau pe Pistol, și nimeni nu realizează că el plecase, brusc.

Biroul lui era liber. Nu băgă în seamă bilețelele care conțineau tot felul de mesaje și luă telefonul pentru a forma două numere. Primul era cel de la apartamentul Annei, al doilea de la biroul ei. Nici unul dintre numere nu răspunse.

29

Ruloul compresor

29 decembrie. Lângă Munsan, Coreea de Sud

Generalul locotenent Cho stătea pe marginea șoselei și se uita la soldații lui care mărșăluiau spre sud, de-a lungul a ceea ce americanii numeau Autostrada 1, sau Marele drum de aprovizionare, alături de resturile unui tanc M-48 sudcoreean. Tancul și echipajul său fuseseră distruși în prima zi a războiului, în timp ce încercau inutil să oprească ofensiva. Țeava îndoită a tunului era încă îndreptată spre nord. Cele trei T-62 pe care le distrusese înainte de a fi terminat el însuși, se aflau undeva în spate, într-un atelier de reparații. Tancurile T-62 urmau să reia lupta. M-48 nu.

Vântul adie ușor, și Cho adulmecă mirosul de moarte care venea din interiorul tancului distrus. Din fericire, gerul întârzia începutul descompunerii. Pentru a scăpa de miros, se îndepărtă de tancul M-48 și se opri la câțiva pași mai încolo. Soarele care se ridica îl lumina din spate.

Cho își duse mâinile la spate și zâmbi. Toate benzile autostrăzii erau pline de tancuri, de camioane care trăgeau piese de artilerie, de APC și de alte vehicule, care se îndreptau fără conținere spre front, douăzeci de kilometri mai în față. Pe laterale mărșăluiau coloane de infanterie, care înaintau prin

zăpadă pentru a lăsa liberă strada pentru tovarășii lor de pe vehicule.

Planul Phoenixul Roșu era un succes total. Orezăriile înghețate confereau soldaților o mobilitate inimaginabilă pentru lunile de primăvară și de vară. Iar clima dură a iernii coreene împiedica atacurile aeriene asupra coloanelor: aparatele F-16 și F-5 rămase în Coreea de Sud nu reușeau să-și găsească țintele prea ușor.

Cho știa că și misiunile aviației nordcoreene erau deranjate de aceeași climă, dar el nu contase niciodată pe sprijinul acesteia pentru a câștiga războiul. Situația de criză în bătălia aeriană îi convenea, pentru că lăsa rezultatul final în mâinile tancurilor sale și a infanteriei pe care o conducea.

Ridică binoclul și privi colinele joase care apăreau la intervale neregulate pe cele două laterale ale drumului. Toate înălțimile vizibile erau ocupate de câte o baterie antiaeriană camuflată ZSU-23-4 de 57 mm și de instalațiile radar anexe: apărarea sa retrasă pentru cazul că vreun avion inamic trecea de interceptorii MiG-29, MiG-23 și MiG-21 de la înălțime. O protecție ulterioară era dată de tunurile antiaeriene de calibru mare și de bateriile SAM și mai retrase.

Cho știa că unele unități fuseseră lovite dur din aer, dar comandanții antiaerienei îl asiguraseră că americanii plăteau un preț ridicat, sub forma avioanelor pierdute, pentru fiecare atac. Laudele lor erau aproape sigur niște exagerări, dar și așa continua pierdere de avioane urma să uzeze escadrilele americane și sudcoreene: pierdere după pierdere, nu vor mai fi în stare apoi să mai acționeze.

Satisfăcut pentru moment că apărarea sa antiaeriană era gata, se întoarse către sud, pentru a observa norii de fum negru care se înălțau la orizont. Un nor format de satele arse și de sutele de vehicule distruse. Și din partea aceea se auzea și un zgomot surd, de lovituri grele, ale artileriei sale ce continua să lovească inamicul în retragere și care ridica alt praf și alt fum în aer.

Peisajul din jurul său îi amintea că războiul, pe cât de necesar și victorios, comporta întotdeauna un preț amar. O vedea fără greutate în casele ruinate de-a lungul străzii și în cadavrele contorsionate, în vehiculele arse și abandonate, răspândite pe toată câmpia. O citea în ochii obosiți și goi ai soldaților strânși în jurul unui foc mic lângă autostradă: ce mai rămânea din cele două divizii de primă linie.

Conform rapoartelor, ambele divizii pierduseră cam șaptezeci la sută din efective în patru zile de lupte continue. Dar provocaseră aceleași pierderi grave și inamicului.

Cho decise că trebuia să completeze efectivele și să aducă diviziile la forța lor normală de luptă. Avea nevoie de fiecare om disponibil.

— Tovarășe general! Un mesaj de la generalul Chyong de la cartierul

general avansat!

Se întoarse și luă mesajul pe care i-l adusese aghiotantul său. Se încruntă. Tinerelul acela trebuia să învețe să muncească cu calm. Războiul era prea important.

Dar zâmbi când citi mesajul lui Chyong. Avangarda Corpului al doilea de armată se apropia de Pyokche, era la numai cincisprezece kilometri de periferia Seulului. În curând soldații săi se vor putea îndrepta spre sud-vest, pentru a traversa fluviul Han la Kimpo. Excelent. În doar cinci zile dăduseră peste cap fortificațiile și avansaseră mai mult de douăzeci și cinci de kilometri în ciuda unei puternice opoziții a inamicului.

Colegul său de la Corpul cinci de armată întâmpina greutate în depășirea coridorului Uijongbu. Dar coloanele lui cuceriseră Chon'gong, un sat la douăzeci de kilometri de ZD și plasat la intrarea unei văi care ducea direct către Seul. În curând și Corpul cinci se va îndepărta de capitală pentru a traversa la est fluviul Han.

Ofensiva decurgea bine. Cu noroc și pricepere, Armata Poporului va reuși în curând să încercuiască forțele imperialiste comasate în Seul pentru a-l apăra de atacul de care se temeau de multe decenii. Un atac care nu va exista. Cho nu avea intenția să-și consume trupele în lupta casă cu casă care ar fi fost necesară pentru a lua Seulul cu un atac direct. Planul de război studiat de el prevedea să folosească orașul numai ca momeală, pentru a atrage în cursă forțele armate ale inamicului. Ar fi rămas închise în oraș în timp ce cele două corpuri de armată ale sale ar fi ocolit Seulul pentru a se întâlni la Suwon, 27 de kilometri la sud de capitala inamică.

Cu grosul forțelor sale izolat de liniile de aprovizionare și înconjurat de Armata Poporului, regimul sudcoreean nu ar fi avut altă alegere decât să se predea.

Cho ieși din gândurile sale și pocni din degete, pentru a-și chema aghiotanții și șoferul. Cam pierduse timpul admirând panorama. La cartierul general era muncă de făcut: rapoarte de transmis la Pyongyang și planuri de conceput pentru atacul din ziua următoare.

Lucrurile se vor complica, atunci când soldații din linia a doua, aparținând Corpului al treilea de armată, vor ataca în acel sector. Când bătălia va începe, Cho va trece la comanda Corpurilor al doilea și al treilea de armată cu gradul de general colonel al noii Prima forță de izbire. "Prima forță de izbire" repetă în minte Cho. Într-adevăr, fiul ochelarist al lui Kim Il-Sung își ținuse promisiunea.

Iar acum Cho și-o va menține pe a sa. Sudul urma să cadă.

La sud de Shindo, Coreea de Sud

Marea șosea de aprovizionare era plină cu camioane pentru transportul trupelor, de camioane de marfă, de jeep-uri, de autocisterne, de camioane cu muniții și de vehicule militare de toate tipurile care mergeau aproape bară la bară: toate îndreptate către sud la pas de melc și încărcate cu civili care căutau refugiu.

McLaren privi haosul care domnea pe șosea și înțelese că ceea ce avea sub ochi era o armată pe fugă.

Unitățile sale din prima linie americane și sudcoreene nu fuseseră încă date peste cap. Încă mai luptau, cedau terenul cu greu, metru cu metru, și-i făceau pe nordcoreeni să plătească un tribut sensibil de sânge pentru fiecare cucerire. Dar se consumau încet, încet, depășite de forțele superioare ale Nordului și de puterea artileriei acestuia, iar McLaren nu putea face prea multe pentru a le ajuta.

Primele întăriri sosite din Statele Unite - batalioane din Diviziile a șasea și a șaptea ușoare - începeau să sosească cu avioanele, dar era necesar cel puțin o zi pentru a le organiza și a le trimite pe front. Iar McLaren nu știa bine ce ar fi putut face când ajungeau acolo. Cele două divizii puteau să se deplaseze repede, dar erau divizii de infanterie ușoară, și nu dispuneau de armele antitanc necesare pentru a opri asaltul infanteriei grele nordcoreene.

Rezervele sudcoreene, care se ridicau la câteva milioane de oameni, se mobilizau, dar mobilizarea era încetinită de confuzia semănată de atacul prin surprindere nordcoreean și de agitațiile politice precedente. Iar multe unități de rezervă erau ocupate să vâneze sabotorii din Nord infiltrați din aer și de pe mare pentru a ataca liniile din spate americane și sudcoreene.

Iar acum, asta. McLaren strânse în dinți chiștocul țigării de foi pe care nu-l aprinsese. Lucrurile erau deja foarte urâte, pe front, chiar fără aglomerația asta de pe căile din spate. Nu știa de ce anume depindea, dar se părea că fiecare unitate de subzistență, ateliere de întreținere, spital de campanie și birou al armatei care auzise vorbindu-se despre război hotărâse să se retragă în același moment. Luaseră tot ce găsiseră cu motor și patru roți și se revărsaseră pe Marea șosea de aprovizionare, claxonând și fugind cuprinși de panică. Unitățile sudcoreene care ar fi trebuit să controleze traficul erau depășite.

Și acum blocau blestemata asta de șosea! Fiecare centimetru din ea. Soldații și materialele care mergeau spre front, unde era nevoie de ei, erau obligați să facă ocoluri pe străzi laterale, înghesuite sau să facă autocros pe câmpiile înghețate și înzăpezite. Chestia asta îi făcea să piardă timp prețios... ori timpul însemna vieți umane.

— Doug!

— Aici, domnule general.

Hansen veni alături de el, cu notesul în mână.

— Telefonează-i lui Frank Collier și spune-i să ia imediat măsuri!

Hansen scrisese rapid câteva notițe, în timp ce McLaren explica ce dorea exact de la ofițerul său subaltern, al patrulea în ordine la comandă.

— Vreau cel puțin o companie de PM care să pună lumea asta într-o ordine oarecare. Nu vor reuși să-i oprească înainte de podurile peste Han, dar pot măcar să elibereze o bandă către nord. Clar?

Hansen încuviință.

— Bine, și în cealaltă parte a podurilor vreau o altă trupă de PM care să-i primească. Trebuie să-i oprească pe blestemații ăștia și să-i trimită...

Cineva în spatele lor începu să sune claxonul și continuă să-l țină apăsat, întrerupându-l pe McLaren.

În acel moment, generalul se înfurie de-a binelea.

Cu Hansen pe urme, McLaren se îndreptă spre automobilul care îl întrerupsese: un jeep ocupat de un locotenent colonel american, gras și asudat, și de un soldat, slab, cu o urmă de mustață și temător. Ofițerul era în picioare, pe locul pasagerului, și încerca frenetic să miște din loc vehiculele din fața sa.

Văzându-l pe McLaren apropiindu-se, șoferul, cu un sentiment de vinovăție, luă mâna de pe claxon.

— Fir-ar să fie, Greene! Continuă să suni! - strigă locotenent colonelul, întors spre șoferul său. Din gură îi scăpă salivă.

— N-o să facă deloc așa ceva, colonel.

Omul ridică privirea, cu furie, pentru a-i spune lui McLaren:

— Și tu cine dracu te crezi...

Abia atunci văzu cele patru stele ale lui McLaren. Păli.

Văzându-i tunurile încrucișate, pe gulerul uniformei, McLaren îl lovi ușor cu palma în piept:

— De ce unitate aparții, domnule colonel? Și de ce nu ești acolo unde îți este unitatea?

Gura locotenentului colonel se deschise și se închise de mai multe ori, fără a scoate vreun sunet.

— Băiete?

Șoferul bâlbâi răspunsul:

— Suntem din Regimentul 236 Artilerie, domnule general.

McLaren se întoarse către locotenentul colonel, care căzuse moale pe scaun.

— Tunurile dumitale sunt în direcția aceea, ca să sprijine batalioanele mele avansate.

McLaren arătă către nord.

— Acum explică-mi de ce dracu' nu ești cu ele.
Cu buzele tremurânde, omul încercă să răspundă ceva credibil.
— Trebuie... trebuie să raportezi cartierului general. Îmi trebuie, uh, mai multe muni...
— Minciuni! Dumneata fugeai, domnule!
McLaren îl făcu să tacă cu o privire cruntă și se adresă aghiotantului său.
— Căpitane Hansen!
— Orđonați, domnule general.
— Arestează-l pe acest om pentru dezertare din fața inamicului. Și ia-i comanda, cu efect imediat.

Hansen îl luă de braț pe ofițerul care tremura și se smiorcăia și îl duse spre vehicul de comandă, care îl aștepta. McLaren se apropie de șoferul jeepului. Pe un ton mult mai liniștit, îi spuse:

— Acum, băiete, vreau să scoți din jalea asta mașina ta și să te întorci la unitate. Ofițerul executiv al batalionului tău se mai află încă acolo?

— Da, domnule general. Este maiorul Benson.

— Bine. Atunci să raportezi maiorului Benson întâmplarea. Și spune-i din partea mea că îi încredințez comanda batalionului. Clar?

Soldatul dădu din cap.

— Bine, băiete. Acum du-te. Mult noroc.

McLaren făcu un pas în spate ca să lase jeepul să iasă.

Apoi se întoarse la aghiotanții săi care îl așteptau. Avea încă multe de făcut, pentru a rezolva toate problemele soldaților lui.

La sud de Pyokche, Coreea de Sud

Căpitanul Lee privea cum arde Pyokche.

Un batalion sudcoreean de infanterie mecanizată apărased orașul timp de aproape două ore împotriva unui număr covârșitor de tancuri și de pifani nordcoreeni. Ascunși printre casele și magazinele din Pyokche respinseseră fiecare nou val de atacanți, dând timpul necesar geniștilor lui Lee să sape tranșeele la sud de oraș.

Acum, însă, apărarea în interiorul orașelului începuse să cedeze. Nordcoreenii supraviețuitori se retrăseseră pe câmpurile înconjurătoare și chemaseră în ajutor artileria ca să termine treaba. Tunurile de mare calibru răspunseseră, iar după o scurtă pauză proiectilele începuseră să cadă peste Pyokche, distrugând case și tranșee și aducând în fragmente aproape de nerecunoscut până și ruinele.

Lee ascultase la radio strigătele frenetice ale apărătorilor și înțelesese că rezistența lor nu avea să mai dureze mult. Nimeni nu putea rezista îndelung în infernul creat de focul de baraj al comuniștilor. Lăsase radioul și mersese să-

și îndemne geniștii.

Unii dintre ei foloseau lamele de buldozer pentru a săpa amplasamente de tir pentru grupul de tancuri sudcoreene și americane rămase pentru a opri înaintarea nordcoreeană. Alții erau pe câmpurile din spatele orașului și plantau mine anticar și antipersonal.

Văzând că lucrau cu toată graba posibilă - și poate chiar mai mult de-atât - Lee se întorsese la M-113 ce îi servea de vehicul de comandă. Pe lângă transportorul lui, echipe de infanterie erau ocupate cu săpatul.

O voce de pe banda tactică îi confirmă că nu prea mai aveau timp. Comandantul batalionului, care se găsea în interiorul orașului se punea în legătură cu comandantul său de brigadă. Pe fundal, Lee auzea exploziile proiectilelor ce cădeau pe Pyokche, pentru care auzea cu propriile urechi ecoul. «Alpha Foxtrot Patru Patru, aici Alpha Charlie Doi Trei. Coloanele inamice se pregătesc de atac. Forța mea este la treizeci la sută. Cer permisiunea de a mă retrage. Terminat.»

Lee așteptă să-i fie acordată permisiunea de către comandantul brigăzii. Nu trebui să aștepte mult. Un batalion care pierduse mai mult de jumătate din propriile forțe în atât de puțin timp nu putea desigur să reziste la un nou atac. Trecu pe frecvența companiei sale de geniști.

— Bravo Patru Unu către toate unitățile Bravo Patru. Retragerea pe poziția principală. Repet. Vă retrageți pe poziția principală. Terminat.

Nu intenționa să-și lase oameni la voia întâmplării.

Ofițerul de geniu sudcoreean așteptă să-i sosească confirmările comandanților de plutoane și apoi trecu pe banda tactică.

— Alpha Foxtrot Patru Patru, aici Charlie Doi Trei. Solicit cortină fumogenă pentru acoperirea retragerii noastre. Terminat.

Cerere normală. Ar fi fost suficient un mic ecran de fum ca să le facă mai ușoară retragerea celor ce apărau Pyokche.

— Charlie Doi Trei, aici Alpha Foxtrot Patru Patru. Negativ. Repet, cortina fumogenă nu este disponibilă.

Lee înjură amar. Nu exista nimic care să meargă ca lumea. Consumul de muniții era mult mai elevat decât se prevăzuse, iar aprovizionarea nu se făcea cum se gândea. Iar acum resturile batalionului mecanizat care apărased Pyokche erau obligate să se retragă un kilometru pe teren deschis, fără protecție.

Câteva minute mai târziu, Lee îi privea din M-113 pe geniștii lui care se întorceau din micile tranșee ale noului front. Pe acel front nu erau nici oameni, nici tancuri și nici arme grele suficiente pentru a opri pentru mai mult de o jumătate de oră un atac hotărât nordcoreean. Sacrificiile apărătorilor din Pyokche păreau inutile.

Ridică binoculul și privi orașul. Fum, praf și resturi săreau în sus, ridicate de focul inamic.

Deodată tunurile tăcură. Asupra zonei se așternu o liniște stranie, iar vântul ducea departe fumul și praful.

Radioul transmite:

— Charlie Doi Trei către toate unitățile Charlie. Executați acum retragerea!

Lee continuă să privească figurile care ieșeau dintre ruine și care se îndreptau spre trecerile din câmpul minat. Alții se agățaseră de vehicule M-113 purtând semnele bătăliei, care traversau cu viteză maximă terenul deschis.

Unul dintre APC-uri se opri brusc și fu învăluit de flăcări. Lee se întoarse și văzu turela unui T-62 răsărind dintre ruinele unei case, la periferia Pyokche. Nordcoreenii sosiseră.

Un M-60 american care se deplasa la stânga sa văzu și el tancul nordcoreean. Tunul lui de 105 se roti la dreapta și reculă când lansă un proiectil perforant Sabot împotriva vehiculului inamic. Tancul T-62 explodă.

Răzbunarea avu o durată scurtă. Între ruinele din Pyokche se văzură flăcările împușcăturilor, când mitraliorii nordcoreeni deschiseră focul. Zeci de oameni care alergau spre salvare căzură în zăpadă. Alții scăpară de masacru. Înfuriați, oamenii din toată linia desciseră focul pentru a-i proteja pe supraviețuitori.

Într-un final, focurile încetară. Resturile batalionului mecanizat ajunseră în liniile aliate și la adăpost, pe când nordcoreenii încetau focul pentru a nu-și dezvălui propriile poziții.

Lee așteptă, cercetând terenul plin cu cadavre. Răniții se agitău din cauza durerii, sau se târau către salvare. În liniștea profundă se auzeau distinct gemetele lor.

Era o chestiune de minute, își zise Lee. În curând, nordcoreenii vor ieși din oraș și oamenii lui îi vor face să plătească scump masacrul. Dar chestia asta ar fi servit puțin. Întăririle din celelalte părți ale frontului veneau prea încet. Primul atac comunist mai hotărât ar fi deschis ușor o breșă în apărarea pregătită de oamenii lui.

Mai rău încă, geniștii lui ar fi fost obligați să lupte. Comandantul brigăzii ordonase clar să nu părăsească frontul pentru a începe lucrul la noi fortificații la sud. Soldații în stare de a lupta erau așa de puțini că era nevoie și de geniști pentru apărarea principalelor amenajări de luptă. Lee și oamenii lui erau obligați să lupte și să moară ca oricare soldat, în ciuda faptului că aveau niște cunoștințe foarte specializate.

Timpul trecea. Zece minute. O jumătate de oră. O oră. Lee începu să tremure. Oare ce așteptau comuniștii? De ce nu atacaseră? Cunoșteau slăbiciunile lor. De ce nu mai veneau odată? Cu fiecare minut care trecea, întârzierea le permitea lor să se întărească.

Își ciuli urechile.

Cu ceva timp în urmă, se auzeau zgomote dinspre nord-est, dar nu le acordase atenție. Acum, însă, i se părea că se intensificaseră: de la simple focuri de pușcă se trecuse la o cacofonie asurzitoare de artilerie grea, focuri de tanc, rafale continue de mitralieră. Părea că era în curs un atac masiv, dar în direcția greșită. Departe de Seul.

Luă binocolo și se uită pe câmp, peste orezării, peste ruinele fumegânde din Pyokche. Lumina soarelui se reflecta pe coline. Când reglă aparatul, văzu soldați nordcoreeni care săpau în zăpadă și în pământ tranșee înalte până la piept. Nu era nici o îndoială. Comuniștii se băgau în tranșee. Nu aveau intenția să atace.

Ofițerul de geniu simți o ușurare imensă. El și oamenii lui nu vor muri... cel puțin pentru moment. Dar care erau oare intențiile inamicului? Reflectă îndelung, fără a găsi un răspuns satisfăcător.

Armata a 8-a, CG de campanie, lângă Kuri, Coreea de Sud

Se așternuse noaptea.

De departe ajungea tunetul artileriei, înăbușit de munții care se ridicau între CG și frontul bătăliei.

McLaren ridică privirea de pe planuri și îi privi pe ofițerii statului său major, strânși în jurul lui. Toți arătau extenuați, după cinci zile și cinci nopți de mare tensiune și de somn puțin. La odihna lor desigur nu contribuise deloc faptul că mutaseră CG-ul într-o localitate nouă, din cauza înaintării inamice.

Se uită spre însărcinatul cu operațiunile, al treilea în comandă: un general maior înalt și slab care și după treizeci de ani de carieră în toată lumea păstrase încă accentul moale și nazal din New England.

— Atunci? Ce gândești, Barney?

Barret Smith își scoase din gură pipa stinsă.

— Cred că previziunea ta a fost exactă, Jack.

Ofițerul se apropie de hartă, arătând mișcările inamicului.

— Pentru cinci zile nordcoreenii au urmat autostrăzile 1 și 3 în direcția Seul. Brusc presiunea a încetat, iar acum sosesc informații despre atacuri masive aici... - indică un punct lângă Pyokche - aproape la sud-est, spre fluviul Han, și departe de Seul.

În plus, primim rapoarte similare din coridorul Uijongbu. Acolo, însă, atacurile nordcoreenilor cotesc spre sud-vest.

Se întrerupse și clătină din cap.

— Aș zice că vor să ne înghesuie în interiorul capitalei.

Mai mulți ofițeri din statul major încuviințară.

— Chiar așa, domnilor, - zise McLaren, făcând un pas înainte. Dar eu nu vreau să joc după regulile fixate de inamic, sau să fac ce mă constrânge el să fac. De aceea, noi trebuie acum să...

Și le expuse planul lui. În afara unei linii subțiri de rezistență, toate forțele americane și sudcoreene de la nord de fluviul Han urmau să fie retrase. Corpurile capitalei sudcoreene și diferite alte unități defensive vor rămâne în Seul pentru a-l apăra, dar McLaren dorea ca toți ceilalți să iasă din încercuire. Dorea ca acea capcană a nordcoreenilor, când va fi închisă, să nu găsească nimic în ea.

— Trebuie să plece toți, domnilor. Tancuri, artilerie, infanterie, manutanță, spitale de campanie, tot. Înțeles?

Ofițerii încuviințară. Toți, mai puțin unul.

— Da, generale Park? Aveți vreo obiecție?

Șeful statelor majore sudcoreene părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani.

— Da, domnule general McLaren. Propunerea dumneavoastră este inacceptabilă pentru guvernul Republicii Coreea. Seul este centrul nevralgi al țării noastre. Cuprinde un sfert din populația noastră. Nu putem risca să fie cucerit de comuniști.

McLaren își aprinse trabucul pentru a putea studia fețele celorlalți ofițeri sudcoreeni. Unul sau doi păreau să-i dea dreptate lui Park. Ceilalți nu erau prea convinși.

Trase un fum.

— Domnule general, cu tot respectul, hotărârea mea este definitivă. Nu vom dansa după muzica nordcoreenilor. Ei vor să riscăm să pierdem tot ce avem pentru a apăra un singur oraș. Noi nu vom face asta.

— Dar țara mea...

McLaren îl întrerupse.

— Domnule general, țara dumneavoastră există atâta timp cât există o armată care îi apără libertatea. Pierdeți armata și veți pierde și războiul.

Park nu păru convins.

Barret Smith interveni.

— Vorbind deschis, domnule general Park, nu cred că nordcoreenii vor îndrăzni să atace Seulul atâta timp cât se va afla acolo grosul forțelor noastre. Și chiar dacă ar ataca, forțele pe care le lăsăm în oraș vor fi în stare să reziste asediului pentru mult timp. Voi ați pregătit orașul, ați făcut provizii de hrană, apă și muniții. Vă sugerez să profitați de avantajul acestor preparative.

Coreaanul așteptă să termine, pentru a spune apoi, pe un ton sec:

— Nu este o hotărâre care se poate lua aici. Înainte de a-mi da aprobarea, trebuie să mă consult cu președintele meu.

McLaren mai trase un fum. Apoi zise:

— Foarte bine, generale. Aveți dreptul să procedați astfel. Dar între timp ordinele mele sunt acestea. Și vor fi astfel până nu-mi va zice altceva președintele meu. E clar?

Park încuviință cu un semn brusc din cap.

— Perfect. Căpitanul Hansen vă va duce la Seul pentru a vorbi cu președintele dumneavoastră.

McLaren se întoarse către ceilalți ofițeri ai săi.

— Păi, domnilor, avem multe de făcut. Vreau imediat planurile pentru retragerea din Seul. Mișcarea!

Ofițerii se împrăștiară. McLaren îl opri pe Smith.

— Așteaptă un moment, Barney.

— Da, Jack?

— Știm amândoi că o să fie nevoie de o grămadă de timp ca să mișcăm soldații noștri din Seul. Drumurile sunt încă aglomerate de liniile din spate și de fugari. Trebuie să-i oprim pe nordcoreeni pe Han până când vom ieși toți din capitală. E bine?

Smith încuviință.

— De acord. Atunci, iată ce vreau. Pune-te de acord cu adjunctul meu și greblează toate unitățile necombatante care-ți pică în mână. Vreau ca fiecare om care nu este necesar undeva, dar în stare să ia o pușcă în mână, să ajungă în prima linie de îndată ce este posibil. Formează unități provizorii și trimite-le pe fluviu. Și găsește-le vreun comandant în stare să le conducă.

Smith îl privi cu atenție.

— Jack, știi că acei oameni vor sfârși rău, da? Vreau să spun, vrei să trimiți bucătari și magazineri împotriva tancurilor T-62. Nu este un meci cu forțe egale.

— Da... Știu.

McLaren stinse trabucul pe masă. Privi săgețile roșii care coborau dinspre nord spre Seul.

— Dar pentru moment nu îmi rămâne nimic altceva. Timpul, Barney! Trebuie să câștigăm timp.

Portul Naha, Okinawa

Fregatele ieșiră primele, ridicând ancora într-o dimineață rece și limpede, puțin înaintea zorilor. Misiunea lor era să "curețe" canalul portului Naha, căutând submarine inamice. Submarinele diesel nordcoreene din clasa Romeo nu se îndepărtaseră niciodată atât de mult de propriile porturi, dar nu

era cazul să-și asume riscuri. Fiecare ofițer din marina americană își amintește lecția de la Pearl Harbor din prima până în ultima zi a carierei.

Amiralul Thomas Aldrige Brown privi cele șase fregate care erau sub comanda sa în timp ce ieșeau din port: patru din clasa Perry și două mai vechi, din clasa Knox. Aerul respirat rămânea în aer ca un norișor înghețat. Doamne, era frig cu adevărat. Și va fi și mai frig când forța sa navală se va îndrepta spre nord, și în plin ocean. Deocamdată, pe portavionul nemișcat sufla un vânticel, dar Brown știa că va fi greu de suportat, când vor pleca, un vând de douăzeci și nouă de noduri sau mai multe.

Tremură și își strânse mai tare haina pe care soția i-o pusese în geamantan. Cu greu găsisese una care să vină bine pe corpul lui, slab și înalt. Continuă să urmărească cu privirea micile fregate care se îndreptau către negurile oceanului, departe de port. Tot era bine că erau departe de zăpușeala Golfului Persic, unde se desfășurase misiunea sa precedentă. Aer înghețat, mare înghețată, oțel înghețat.

Brown părăsi puntea și coborî în întunericul și căldura din Sala tactică a portavionului *Constellation*. Sala conținea computerele, ecranele și personalul necesar pentru a purta o bătălie navală modernă. O bătălie pe care Brown își dorea să nu fie nevoit niciodată să o poarte. Dar dacă ar fi fost obligat să poarte una, era încântat s-o facă cu *Constellation*. Zâmbi în sinea sa, pentru că era o afirmație pe care ar fi avut grijă să n-o facă în public.

Brown își făcuse experiența la comandă pe fregate și contratorpiloare, care după el erau adevărata marină. Ca ofițer subaltern și apoi comandant, greoaiele portavioane pe care le escorta pe toate mările lumii erau pentru el doar niște obiective, bestii îngrijorătoare pe care trebuia să le protejeze împotriva tuturor pericolelor: avioane, rachete, submarine și nave de război. Dar acum că avea și el nava lui amiral, modul său de gândire se diferențiasse. Acum avea o oarecare siguranță la ideea că avea la dispoziție un puternic grup aerian capabil să lovească inamicul la sute de kilometri distanță.

Amiralul ajunsese la Sala tactică și deschise ușa. Brown își scoase haina și se apropie de o hartă electronică ce acoperea o parte a unui perete. Harta prezenta profilul neregulat al portului Naha și poziția fiecărei nave. De îndată ce va fi ieșit în larg, harta urma să arate și poziția fiecărui avion în zbor și a contactelor neutre sau ostile relevate de radar și de sonarele forței navale.

În acel moment, portul era plin de nave. Multe erau de transport, inclusiv mare parte din vasele flotei din Pacific. Multe navigaseră cu toată viteza pentru a ajunge la Okinawa la timp, apoi încărcaseră toată noapte oameni și materiale ale Diviziei a treia marines. Fusese un efort peste puteri, dar acum erau gata de plecare.

Brown știa că flota comandată de el era cea mai mare concentrare de nave

care fusese văzută în acele ape de la Războiul Coreei. Soldații pe care îi transporta și proteja reprezentau o forță de izbire teribilă, care putea debarca pe orice coastă. Nu că s-ar fi pregătit pentru vreun atac amfibiu. Nu avea vreun obiectiv de cucerit. Căci el avea ordin să însoțească trupele de infanterie marină până la Pohang, un port în sud-estul Coreei. Din rapoartele de război secrete care îi sosiseră, un lucru era clar: comandamentul forțelor combinate avea o nevoie disperată de orice divizie de trupe proaspete.

Și totuși, putea fi util să sperie un pic inamicul. Nava comandamentului amfibiu *Bine Ridge* urma să se alăture restului convoiului la sud de Japonia, pentru a da impresia că se pregătește o debarcare, și chiar dacă *Wisconsin* ar fi ajuns la timp la întâlnire, acest cuirasat ar fi putut pune la dispoziție o bună putere de foc. Era prima oară că *Wisconsin* se afla în acele ape.

Un telefon sună.

— Domnule, comandantul ecranului.

Brown luă receptorul pe care i-l întindea aghiotantul de campanie.

— Da, Mitch?

— Domnule amiral, ecranul antisubmarine este întins în jurul portului. Zona internă este liberă.

Brown își aruncă ochii pe hartă. Toate navele erau sub presiune și gata de plecare.

— De acord, ridicăți ancora.

Puse telefonul în agățătoare și se uită pe hartă pentru a vedea plecarea navelor. Pe măsură ce celelalte nave ieșeau din port, navele ecranului interior și exterior se mișcau și ele, pentru a forma un inel neîntrerupt de senzori în jurul convoiului.

Constellation ieși prima, urmată de navele vopsite în gri și de navele comerciale. Ieșirea lor era protejată de avioane de vânătoare ale trupelor de infanterie marină și de avioane de patrulare din bazele locale ale marinei. De îndată ce portavionul - notat în flotă *Connie* - ajungea în mare deschisă și prindea viteză, elicopterele și avioanele sale vor prelua această sarcină, și o vor desfășura până la destinație.

Fiecare navă neutră prezentă în acele ape fusese individuată, identificată și semnalată pe hartă. Una nu era neutră, cel puțin în sensul pe care amiralul Brown îl dădea acestui cuvânt. Pescadorul spion rusesc *Kavkaz* descria cercuri largi pe mare, la treizeci de kilometri de Okinawa. Comandantul lui intenționa fără îndoială să urmeze navele americane, de îndată ce acestea vor ieși în larg.

În afară de rolul de spion și de "umbră" permanentă, *Kavkaz* era plin de instrumente electronice destinate detecției și analizării oricărei emisii radio, radar și sonar efectuată de forța navală. Asta era normal, și prevăzut.

În mod normal, un grup ca acela condus de *Constellation* ar fi plecat noaptea, sub total Emcon, control al misiunilor. Nu ar fi transmis nici un semnal care să nu fi fost absolut necesar: radar, radio și sonar activ. Comandantul forței navale ar fi încercat să ascundă cât mai multe informații posibile relevamentului inamic. Apoi, de îndată ce ieșeau în larg, amiralul comandant ar fi folosit orice truc legal sau ilegal pentru a se descotorosi de musafiri nedorii precum *Kavkaz*. S-ar fi încercat să se ascundă compunerea convoiului, ruta acestuia și intențiile sale.

Dar nu de data asta. Înainte de a părăsi portul, Brown ordonase să se aprindă fiecare radar și sonar. Asta pentru mai multe motive. Înainte de toate, pentru restul lumii, erau în timp de pace și nu de război. El nu putea lovi sau scufunda pe nimeni fără o recunoaștere sigură, nu doar ca potențial ostilă, ci ca o amenințare efectivă. Ori asta cerea informații care puteau proveni numai din senzorii activi.

Apoi, Autoritatea comenzii naționale - care în limbajul Pentagonului semnifica președintele - voia ca toți să știe unde se afla forța sa navală și încotro se îndrepta... în anumite limite. Era o indicație clară a intențiilor americane de susținere a aliatului sudcoreean. Iar limitele fuseseră deja fixate. Cu permisiunea președintelui, Brown proclamase o zonă de excludere de o sută de mile în jurul grupului său. Chinezii și sovieticii, și efectiv orice altă navă sau avion, fuseseră avertizate să se țină în afară. Orice navă sau avion care s-ar fi apropiat prea mult ar fi fost convinsă să se îndepărteze, iar dacă s-ar fi încăpățânat să se mai apropie, ar fi fost scufundată sau doborât. Anumite rachete sovietice aveau o rază de acțiune de 450 de kilometri, dar nu era de așteptat ca nordcoreenii să le aibă. O sută de mile era o limită bună de siguranță.

Dar *Kavkaz* ar fi fost o problemă.

Brown privi harta care se mișca alene, arătând multitudinea de nave de război, amfibii și nave de transport care se aranjau în formație în largul Okinawei. Manevra cerea mai mult timp decât era prevăzut și nava spion sovietică nu dădea vreun semn că s-ar retrage la marginea zonei declarate de excludere. Nu era desigur o surpriză.

Brown dorea ca sovieticii să știe că făcea rută spre Coreea, dar nu dorea ca aceștia să se țină de coada sa pe tot traseul. Amiralul lăsa harta și-și chema aghiotantul.

— Dă-mi comandantul de pe *Thach*.

La bordul navei americane *Thach*

Comandantul navei *Thach*, o fregată de clasa Perry, zâmbi.

— Da, da, domnule amiral. O să-i gonim pe blestemații ăia.

Privi în direcția în care se afla odiosul pescador spion, la trei mile distanță.

— Domnule Meadows, adu-ne la un sfert de milă la babordul animalului ăluia.

Ofițerul său executiv zâmbi bucuros și dădu ordinele necesare. Uneori i se părea că comandantul lui își pierduse capul, citind de prea multe ori *Moby Dick*. Fregata viră pe noua sa rută, apropiindu-se cu viteza de cincisprezece noduri de *Kavkaz*, care era împodobit cu sute de antene. La mai puțin de cinci sute de metri distanță, viră din nou și continuă paralel cu nava sovietică. Comandantul navei *Thach* se sprijini cu indiferență de balustrada de metal înghețată și-i făcu un semn marinarului care ținea în mâini o lampă de semnalizare.

— Gata, Mahoney, dă-i drumul și fă ce trebuie să faci.

Marinarul cu părul roșu zâmbi și începu să transmită mesajul pe care i-l dăduse comandantul: "Aceasta este nava de război din marina Statelor Unite *Thach*. Vă aflați în interiorul unei zone declarate de excludere maritimă. Schimbați imediat ruta pentru a părăsi zona".

Comandantul lui *Kavkaz* se lăsă așteptat, înainte de a răspunde. Mahoney citi cu voce tare mesajul în timp ce acesta sosea. "Aceasta este o navă sovietică în ape internaționale. Voi ne încălcați drepturile de pasaj inofensiv."

— Inofensiv pe dracu'! - izbucni comandantul american.

Scrise nervos un răspuns și așteptă ca Mahoney săl transmită. Spera ca băiatul să nu încerce "să-l ardă" pe echivalentul său din cealaltă navă, transmițând atât de repede ca rusul să nu-l poată urmări. Era unul din jocurile favorite ai semnalizatorilor, dar acum voia ca rușii să se gândească bine la cuvintele sale.

"*Thach* către nava sovietică. Repet, aceasta este o zonă de excludere maritimă. O neascultare eventuală a ordinului meu va fi considerată ca o violare a acestei zone. Îndepărtați-vă imediat."

"Nu avem cunoștință de existența unei astfel de zone."

Comandantul american zâmbi. Qtipul acesta de tâmpenii putea dura ore în șir, iar amiralul Brown dorea rezultate, nu tratative. Sovieticii fuseseră avertizați regulamentar. Era momentul de a trece de la notificare la amenințare. Apăsă butonul comunicatorului.

— Tunar. Pregătește o lovitură în fața provei nesimțitului ăluia.

Ofițerul cu tirul de pe *Thach* nu aștepta decât acel ordin, și toți de pe punte auziră sirena și scârțâitul metalic, când turela fregatei îndreptă către *Kavkaz* tunul său de 76 mm. De data asta, mesajul fu înțeles la perfecție.

La bordul portavionului *Constellation*

Brown privi îndepărtându-se punctulețul ce reprezenta pescadorul spion

sovietic. Comandantul acestuia spusese foarte clar că de îndepărta în semn de protest și din cauza unei «amenințări yankee de a începe ostilitățile fără provocare». Amiralul știa că foarte curând sovieticii vor transmite imagini televizate cu un vas de război american ce "făcea pe grozavul" în fața unei nave neînarmate, dar chestia asta nu intra în preocupările lui. Ba chiar putea fi semnalul adecvat de trimis și altor potențiali adversari, în toată lumea.

Kavkaz, totuși, o cam lungea cu îndepărtarea: mergea atât de încet, că-i va trebui o zi întreagă să iasă din zona de excludere.

Brown nu stătea acum să-l grăbească. Când fu sigur că pescadorul sovietic se îndepărta, rechemă pe *Thach*. Pentru a nu-l face pe rus să cadă în păcat, din când în când câte un avion va zbura pe deasupra lui, la o cotă foarte joasă. Până când nu se găsea exact la o sută de mile distanță, dorea ca acel distilat de spioni sovietici sub formă de navă să înțeleagă că, dacă trăia încă, asta se datora numai faptului că el îi dăduse permisiunea.

Când task force luă ruta definitivă, Brown se întoarse la hartă. Distanța de la Okinawa la coasta orientală a Coreei era de circa șase sute de mile, și cu o viteză medie de douăsprezece noduri, drumul ar fi durat ceva mai puțin de două zile. Se aștepta ca adevărata amenințare nordcoreeană să înceapă la trecerea din Marea Chinei în Marea Galbenă în apropierea coastelor Coreei. Amiralul își frecă ochii și se întrebă cât somn o putea să fure înainte de sosire.

Din fotoliul său, un operator radar își îndreptă spinarea brusc.

— Contact aerian, distanță 180 mile, IFF negativ.

Probabil puțin somn, începu să se teamă Brown, apropiindu-se de telefonul de comandă.

30 Podul

30 decembrie. Lângă castelul Hangjusan, Coreea de Sud

Bătrânul camion de șapte chintale intră pe podul Taengju pe unica bandă rezervată pentru traficul către nord. Celelalte trei benzi erau pline de tancuri, camioane, jeepuri și piese de artilerie care mergeau spre sud scrâșnind pe nisipul aruncat pe drum pentru a nu se aluneca pe gheață. În toată Coreea temperatura cădea, iar pe fluviul Han se zăreau plutind bucăți mari de zăpadă înghețată, transportate spre Marea Galbenă. Se părea că iarna aceea urma să fie una dintre cele mai grele din ultimul timp.

Trecând de pod, camionul părăsi drumul pentru a se îndrepta spre un altul, secundar, care mergea spre sud-est, cu fluviul pe o parte și în cealaltă o pădure de conifere pline cu zăpadă. Zecile de alte vehicule care trecuseră pe

același drum săpaseră două șleauri pline cu noroi lunecos. Șoferul camionului schimba des vitezele pentru a ajunge la destinație.

— Cap de linie, domnilor. CG al plutonului unu din regimentul 39.

Sublocotenentul Kevin Little se uită la grupul de corturi dintre copaci. Pentru o clipă îi reveniră în minte imaginile din plimbările la Washington Cascades. Amintirile îi dispărură când coborî din cabina încălzită a camionului și fu lovit de aerul înghețat. Rhee se opri lângă el. Kevin își scoase mânușile pentru a trage până la gât fermoarul de la uniforma de mascare albă și încercă să și le tragă din nou pe degetele devenite aproape insensibile. Nu folosi prea mult. Timpul se înrăutățea și vântul îi pătrundea prin toate hainele.

Kevin văzuse multe cazuri de degerături, în spitalul de campanie unde fuseseră trimiși după ce fuseseră recuperați din spatele liniilor inamice de elicopterul Serviciului de recuperare piloți. Medicii ziceau că în mare parte nu erau cazuri grave, dar el văzuse mulți oameni care-și pierduseră degetele... iar medicii nu putuseră face nimic ca să li le salveze.

El și Rhee fuseseră norocoși. Amândoi o scosuseră la capăt cu un început de degerare și cu câteva pete livide. Dar cu mâncăruri fierbinți și cu două zile de odihnă scăpaseră cu bine. Însă acum reintrau în luptă. Tremură din nou, de data asta nu numai din cauza frigului. La ideea că va vedea din nou masacre simțea un fior pe șira spinării. În prima sa bătălie văzuse suficiente pentru toată viața.

— Ar trebui să ne prezentăm la raport, zise Rhee.

— Da.

Kevin simțea o profundă depresie. La Malibu West dăduse greș. Ce mai puteau face acum cu el?

Îl auzi pe locotenentul sudcoreean întrebând un soldat unde era cortul de comandă. Kevin se lăsă târât de Rhee printre corturile mascate.

Maiorul Donaldson îi aștepta într-un cort mic cu podeaua acoperită cu pânză impermeabilă, plină cu hărți, radiotelefoane și cu o sobiță de campanie, cu cărbune. Îndesatul ofițer cu fâlcile tăiate ca în piatră comanda batalionul încă din prima zi de război. Fostul comandant, colonelul Harriman, era în drum spre casă cu un picior lipsă, din cauza unui proiectil nordcoreean de 152 mm.

Donaldson îi primi cu un zâmbet forțat, obosit, care nu reușea nici măcar să-i mai lumineze ochii, și le arătă niște scaunele lângă sobiță. Nu pierdu timp cu nimicuri, ci începu imediat să ceară lămuriri asupra a ceea ce se întâmplase la Malibu West. Kevin întocmise deja un raport când era în spital, dar maiorul voia să audă cu urechile lui.

Când Kevin îi spuse despre interferențele care nu îl lăsaseră să ceară

sprijinul artileriei, Donaldson făcu o strâmbătură.

— Știu bine ce îmi spui, locotenente. Nordcoreenii au reușit s-o facă pe toată întinderea ZD. Te asigur că de acum acordăm mare atenție acestor stații de bruiaj. De obicei, o triangulație bună și câteva salve de 200 mm fac miracole, pentru a rezolva problema comunicațiilor.

Kevin îi povesti tot, până la momentul în care fuseseră recuperați de elicopterul SAR. Era conștient de tensiunea din vocea sa, dar se simțea ciudat de detașat de tot. Aproape ca și cum ar fi fost vorba de altcineva.

Când termină, Donaldson tăcu îndelung.

— Ascultă, Kevin. Ceea ce i s-a întâmplat plutonului tău s-a întâmplat și în alte puncte. Dar vreau să te asigur de un lucru: sunt convins că ai făcut tot posibilul, date fiind circumstanțele. Ți-ai condus oamenii până în ultimul moment, în cel mai urât coșmar care se poate închipui. Nimeni nu putea cere mai mult. Dacă n-ai fi făcut pe mortul, rezultatul ar fi fost același, dar eu aș fi acum cu un comandant de pluton mai puțin. Dar acum ești viu și eu pot să te folosesc.

— Dar...

Donaldson îl întrerupse.

— Nici un "dar", Kevin. Nu a fost vina ta. Ești convins de asta?

Kevin încuviință ca și cum ar fi fost.

— Bine. Atunci, să trecem la detaliile practice.

Maiorul se ridică. Traversă cortul și se postă lângă o hartă acoperită de semne misterioase trasate cu creioane groase. Cei doi locotenenți îl urmară.

Cu fraze scurte seci, Donaldson le prezentă situația la zi a forțelor combinate americano-sudcoreene. Într-un cuvânt, era proastă. Vârfurile de atac blindate nordcoreene înaintau în viteză, câștigând teren și provocând mari pierderi unităților care încercau să le oprească fără succes. Era nevoie disperată de alți oameni.

Puternicele rezerve ale Coreei de Sud erau în curs de mobiliizare, dar transferul lor pe front era împiedicat sensibil de activitatea sabotajului nordcoreeni și de necesitatea protejării împotriva a noi atacuri a centrelor logistice, a cartierelor generale și a centrelor de comunicații. Întăririle americane erau deja pe drum, dar pentru sosirea lor mai era necesar timp. Chiar dacă s-ar fi rechiziționat orice avion de transport disponibil, transferul unei întregi divizii putea cere până la zece zile. Iar unitățile care soseau pe mare necesitau și mai mult timp. Era nevoie de timp pentru a repune în stadiul de funcționare transportoarele "de la naftalină", alt timp pentru îmbarcarea încărcăturii și, chiar cu viteza maximă de marș, navele ar fi avut nevoie de cel puțin zece zile pentru a traversa Pacificul. Asta însemna că retragerea forțelor combinate trebuia să mai continue pentru un timp, explică

Donaldson.

Când maiorul ajunse la hotărârea înaltului comandament de a se retrage la sud de Seul, Rhee strânse din dinți și deveni rigid ca o statuie. Kevin își aminti că familia lui Rhee locuia într-o suburbie, la nord de capitală.

Donaldson indică traseul coloanei nordcoreene care trecea la vest de oraș. Se îndrepta către ei. Cifrele însemnate pe hartă arătau progresul lor constant.

— Asta este sarcina noastră. Trebuie să oprim această coloană. Drumurile în jurul orașului sunt pline de fugari și de unități militare, iar pe malul nostru al fluviului Han sunt mulți de-ai noștri. Iar acest pod... - și Donaldson arată podul pe care Kevin și Rhee îl traversaseră puțin mai înainte - este singurul rămas, la vest de oraș. Pentru mulți de-ai noștri este singura cale de scăpare. Bine, acesta este primul motiv care ne impune să câștigăm timp. Cel de-al doilea este tot atât de important.

Puse un deget de-a lungul liniei fluviului.

— Asta va fi următoarea noastră linie principală de apărare. Dar în acest moment este doar o fâșie de pământ goală. Unitățile de geniu lucrează în grabă și trimitem acolo alți soldați cu cea mai mare viteză posibilă, însă timpul nu va fi suficient, decât dacă vom reuși să blocăm înaintarea unchiului Kim în acest punct - și arată vârful atacului inamic, la Wondang... la doar șase kilometri de ei, de-a lungul autostrăzii.

Kevin și Rhee înțelegeau; situația era urâtă peste tot.

— Acum, iată partea care vă privește. Am nevoie de doi ofițeri pentru a comanda o companie provizorie pe care am constituit-o din serviciile batalionului.

Kevin simți o bătaie de inimă când Donaldson îi descrie ce forțe ar fi trebuit să conducă el în bătălie. Un total de 74 de oameni, furieri, mecanici și din PM care urmau să devină pușcași, și un mic pluton de arme grele compus din șase echipe de mitraliere M60 și din patru echipe de rachete antitanc Dragon. Chiar și cu plutonul de tancuri M-48 sudcoreean pe care Donaldson îl promise, compania provizorie părea un avorton malformat care nu ar fi rezistat mai mult de zece minute împotriva nordcoreenilor. Îi veni în minte imaginea cadavrelor îngrămădite pe fundul tranșeei principale, la Malibu West. O scenă destinată a se repeta.

Aruncă o privire către Rhee. Sudcoreeanul ridicase ușor o sprânceană, dar nu arăta alte semne de îngrijorare. Cum de reușea să rămână atât de impasibil?

— Vă vom da tot sprijinul posibil, Kevin. Nu veți fi abandonați, v-o promit.

Kevin îl privi pe Donaldson și văzu că maiorul îl fixa. Încercă să zâmbească. Mai auzise el promisiunea aia și știa cam cât valora. Puțin.

Donaldson continuă să-l privească fix, cu o față serioasă.

— Nu v-aș cere să vă întoarceți pe front atât de repede, Kevin, dar nu am alții. Matuchek este foarte ocupat cu ceea ce i-a rămas din Alpha, și îmi lipsește un comandant de companie. Îmi lipsesc și câțiva locotenenți. O'Farrell este mort, trei alții sunt răniți și unul a dispărut în luptă.

Maiorul se îndepărta de hartă.

— De aceea am nevoie de dumneata. Locotenentul Rhee va continua să fie ofițerul de legătură și al doilea la comandă. Sergenții Bryce, Geary și Caldwell vor fi comandanții de plutoane. Întrebări?

Lui Kevin nu-i veni nimic în minte, iar Rhee tăcu.

— Bine, atunci. Camioanele vor sosi într-o oră ca să vă ducă pe front, și deci aveți acest timp la dispoziție pentru a trimite ceva acolo. Apoi vă veți cunoaște oamenii.

Donaldson le strânse mâna.

— Noroc la amândoi. Ne vom vedea pe malul celălalt al fluviului Han.

Rhee și apoi Kevin îi strânseră mâna, salutară și ieșiră din cort.

Strada spre Kimpo, la sud de Wondang, Coreea de Sud

Kevin era alungit pe burtă, în mijlocul zăpezii, în spatele unui copac, la marginea unei pădurici de conifere ce acoperea o colină joasă de pe care se domina drumul. Montoya, noul său radist, se ghemuise lângă el și încerca să-și stăpânească clănțanitul dinților. Oamenii erau desfășurați pe o linie aproximativă, printre arborii din față, îngenunchiați în poziție de tir în tranșeele săpate în grabă în terenul înghețat. Avuseseră timp doar să aducă vreun trunchi de copac deasupra tranșeei pentru a-și păzi spinarea de tirurile de artilerie. La stânga lor, oamenii unei grupe de Dragon se ascundeau în spatele unui tufăriș des, la limita câmpului său vizual. La dreapta, forma îndesată a unui tanc M-48 era parțial ascunsă de plasa albă de mascare. Rhee era ghemuit în spatele tancului, gata să transmită ordinele către tanchiștii sudcoreeni.

Kevin luă binoclul ca să studieze terenul din fața lor. Cu o pantă moale, colina cobora până la autostrada ce ducea la podul din Haengju. Dincolo de autostradă se întindea o combinație de orezării, întreruptă numai de taluzul căii ferate ce avea același traseu cu autostrada. Câte un cap acoperit cu cască metalică se mai ițea din când în când din canalul cel mai apropiat de autostradă - unde plutonul al doilea trebuia să rămână ascuns și total invizibil, în teorie - și apoi se apleca în grabă.

Fără a lua binoclul de la ochi, Kevin pocni din degete și întinse mâna pentru a cere telefonul. Montoya i-l întinse.

— Echo Cinci Doi, aici Echo Cinci Șase. Ține-ți oamenii jos. În curând

sosesc clienții noștri, și nu vreau să le dau nimic gratis.

Răspunse sergentul Geary, șeful plutonului al doilea.

— Am înțeles, Șase. Terminat.

Kevin returnă telefonul lui Montoya. Doamne, ce adunătură de nepricepuți. Nordcoreenii îi vor face bucați. Nu-și amintea nici măcar numele lor. Dar și ei, ce-or fi crezut despre el? Nimic bun, ar fi pariat.

Povestea masacrului de la Malibu West se vânturase prin batalion ca focul pe un câmp cu iarbă uscată și Kevin, pe drum, văzuse cum îl priveau oamenii din compania lui. Știa ce vedeau în el. O relicvă aruncată pe plajă după o furtună. Înainte de a pleca de la CG al batalionului, se uitase într-o oglindă și avusese o surpriză. Avea ochii încercânați și injectați cu sânge, fața palidă ca de mort, și îi apăruse un tic pe obrazul stâng. Mușchiul tresărea din când în când. Cine putea avea încredere într-un om cu acest aspect?

Nimeni, își răspunse singur. Nimeni nu l-ar fi ascultat. Dă-o-ncolo, Kevin, își zise apoi. Nu poți să faci nimic. Sau îți vor da dreptate, sau nu. Dar tu trebuie să te comporți ca și când ți-ar fi dat.

Ridică din nou binoclul, controlând restul pozițiilor de luptă în care desfășurase oamenii. Plutonul întâi apăra acea înălțime împădurită; plutonul secund era desfășurat dincolo de drum. Împărțise între cele două plutoane mitralierele și lansatoarele de rachete Dragon. Cele trei M-48 încredințate companiei sale erau postate aproximativ în arc la marginea pădurii: o dispunere care le asigura un unghi bun de tragere peste orezării. Camioanele care îi aduseseră până acolo așteptau în spatele colinei, ascunse într-un drum îngust lateral. Kevin îi luase cu forța și pe șoferii acestora, ca pușcași extra. Nu știa ce ar fi fost în stare să facă într-o bătălie, dar cel puțin nu ar fi abandonat compania la sosirea primelor obuze de artilerie.

Alte companii ca cea a lui Kevin erau în tranșee la est și la vest de a lui, pentru a-i acoperi flancurile dacă avangarda nordcoreeană ar fi părăsit autostrada.

Studie aria de la nord de poziția lor, unde un nor de fum se îndepărta alene de Wondang. Acolo, un grup din cavaleria blindată americană și sudcoreeană lupta împotriva infanteriei și a carelor armate nordcoreene care înaintau. Dăduseră timp oamenilor săi să ia poziție în posturile pregătite în mare grabă, dar costurile erau foarte ridicate. Acum se pregăteau să părăsească zona bătăliei, să se întoarcă spre sud, să traverseze poziția lui Kevin și să traverseze podul.

Kevin se încruntă și simți că i se contractă mușchiul de pe obraz. Când cavaleria se va îndepărta, nordcoreenii se vor pune în mișcare, pentru a izola pe întârziații rămași de acea parte a fluviului Han.

Montoya îi atinse cotul.

— E maiorul, domnule locotenent.

Kevin luă radiotelefonul.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Șase. Ascult.

Auzi vocea maiorului Donaldson.

— Forța de acoperire se retrage. Fiți gata pentru respingerea inamicului. Terminat.

— Recepționat, Doi. Închid.

Lui Kevin îi tremurau mâinile. Nordcoreenii soseau. Ridică din nou microfonul.

— Aici Echo Cinci Doi. Contactul cu inamicul iminent. Fiți atenți să distingeți prietenii de inamici și nu trageți înainte de a se ordona. Confirmați.

Așteptă confirmarea de la șefii de plutoane și se ridică în genunchi pentru a vedea mai bine drumul. Până unde vedea el, începuseră să explodeze primele proiectile fumogene: serveau la ascunderea escadronului de cavalerie care, după lovitură, încerca să de îndepărteze de inamic.

Văzu vehiculele ieșind din cortina neagră care acoperea autostrada, îndreptându-se către poziția sa. Rând pe rând, îi trecură prin față. Un tanc M-60 purtând semnele bătăliei, câteva APC M-113 pline cu soldați, un alt M-60 avariat, și apoi câteva ITV: M-113 modificate pentru a purta lansatoare de rachete antitanc ghidate TOW. Apoi un ultim M-60, cu turela îndreptată înapoi, gata să tragă în primele vehicule nordcoreene care ar fi ieșit din fum.

Radioul începu să transmită.

— Kilo Doi Unu, aici Kilo Doi Patru. November Charlie în vizor. Trei Tango Șapte Doi, repet Trei Tango Șapte Doi. Atac...

Transmisia se întrerupse brusc și Kevin văzu cu oroare că tancul M-60 se oprește și este cuprins de flăcări. Chepengul superior fu aruncat în sus când explodă munițiile.

— Oh, Doamne, exclamă Montoya. Oh, Doamne.

Kevin apăsă butonul radiotelefonului.

— Echo Cinci Șase către Cinci Doi. Nu trageți, repet, nu trageți. Nu atacați November Charlie. Terminat.

Voia să țină ascuns plutonul al doilea, ca as din mânecă.

Lăsa radioul și se ridică puțin.

— Sergeant Bryce!

Din șir, o cască se întoarce spre el.

— Da, domnule?

— Transmite ordinul către cei de la Dragon. Spune-le să deschidă focul doar când nordcoreenii sunt în raza de acțiune. Și să lovească la început tancurile. Clar?

Bryce încuviință și alergă să transmită ordinele. Kevin îl privi pe Rhee.

Sudcoreeanul îi zâmbi și ridică arătătorul. Dăduse deja ordine comandanților de tancuri. Kevin îi adresă un semn că a înțeles și se întoarce în spatele trunchiul său.

Pe marginile cortinei de fum se zăreau umbre mai închise la culoare, ce deveniră repede tancuri joase cu țevi lungi de tun de 125 mm îndreptate spre sud, către autostradă: T-72. Erau cinci. Vehicule moderne, de prima linie. Tancurile M-48 care li se opuneau aveau mai mult de douăzeci de ani și purtau tunuri doar de 105 mm. Două cotiră la stânga, pe lângă carcasa tancului M-60, iar celelalte trei coborâră de pe drum la dreapta, pentru a urca din nou, cu scrâșnet metalic.

Din fum apărură alte vehicule. Transportoare de trupe. BMP șenilate și BTR-60 cu roți. Kevin se strâmbă. Înaltul comandament inamic dădea cu adevărat o mare importanță aceluia atac. Acolo se afla floarea forței de izbire.

Tancurile T-72 se apropiară unul de altul, iar distanța scăzu rapid, 1300 metri, 1100, 1000. Doamne, erau la distanța justă, de ce Dragon nu trăgeau? Kevin dădu să se ridice în picioare.

Din amplasamentul lansatoarelor Dragon de la dreapta sa se auzi şuieratul unuiia când racheta se lansă către un T-72. Tancul încercă să manevreze pentru a evita lovitură, dar ochitorul Dragon-ului văzu manevra și corectă traiectoria armei. Racheta lovi sub turela tancului T-72 și explodează. Pentru un moment tancul continuă să înainteze, cu fumul care îi ieșea din partea posterioară. Apoi se opri și rămase imobil, cuprins de flăcări.

Crack! Tancul M-48 din dreapta trase. Kevin se întoarce să vadă ținta. Un alt T-72 se opri, lovit în partea inferioară, neprotejată, pe care o prezentase pentru tir când urcase pe un taluz.

Whang! Un alt Dragon trase, dar ținta lui dispăru pe neașteptate într-un nor de fum albicios. Probabil lansase fumogene. Racheta pătrunse în masa de fum și rată ținta.

Crack! Un M-48 trase contra unui T-72 ce ajunsese la mai puțin de cinci sute de metri. *Whang!* Proiectilul de 105 mm ricoșă pe blindajul anterior al tancului și zbură în aer. Tancul T-72 continuă înaintarea și răspunse la foc.

Blindatul M-48 explodează, împrăștiind printre arbori schije de metal și flăcări portocalii. Din tranșeele aflate la mică distanță se auziră strigăte: «Sunt lovit! Oh, Doamne! Sunt lovit!».

Kevin se aruncă la pământ, ducându-și mâinile la urechi ca să nu mai audă. Se întâmplase din nou, exact ca la Malibu West.

— Domnule locotenent!

Era Montoya, care îi întindea radiotelefonul.

— Este Echo Cinci Doi.

Kevin întoarce capul. Radistul era trântit la sol, cu spatele la copac și îl

privea ca un cățeluș răătăcit. Într-un fel sau altul, scena aceea îi dădu lui Kevin un sentiment al responsabilității. Montoya avea nevoie de el. Poate toți acei oameni aveau nevoie de el.

Luă radioul.

— Doi, aici Șase. Ascult.

Vocea lui Geary tremura; era impresionat de ceea ce văzuse.

— Din transportoarele din fața voastră ies soldați.

Kevin luă binoclul și studie terenul deschis, de la poalele colinei. Inutil. Fumul celor două T-72 în flăcări nu îi permitea să vadă nimic. Celelalte trei tancuri nordcorene dispăruseră. Se întorseseră oare? Se uită în toate părțile, căutând vreo mișcare oarecare. Și într-un târziu văzu.

Erau siluete care se mișcau în mijlocul fumului: oameni care purtau puști AKM, mitraliere RPK și lansatoare RPG-7. Printre zgomotele focului se auzeau și motoare. Acum le văzu: transportoare de trupe care acopereau înaintarea infanteriei nordcoreene. Erau la numai patru sute de metri și se apropiau în grabă.

— Sierra Echo Doi Unu, aici Juliet Echo Cinci Șase. Am un Delta Tango pentru Yankee Delta 230675. Terminat.

Kevin ceruse un DT, o acoperire defensivă de artilerie. Care va fi reacția nordcoreenilor la o doză forte din propriul lor medicament?

— Recepționat, Echo Cinci Șase. Rămâneți la aparat.

Soldații nordcoreeni înaintau, aplecați sub greutatea ranițelor. Din fum ieșeau acum și BMP și BTR.

Transportoarele BMP și BTR erau vehicule blindate pentru transportul soldaților de infanterie. Kevin uitase ce semnificație aveau siglele acelea, dar erau abrevieri ale numelor lor rusești. Sovieticii nu dădeau vehiculelor lor nume sexy ca "Patton" sau "Bradley".

BTR era o lădoaie blindată, cu opt roți și o mitralieră pe acoperiș. Era mare, pentru paisprezece oameni. BMP era o bestie și mai periculoasă, dar purta numai nouă soldați. În compensați însă avea un tun de 73 mm, un lansator de grenade antitanc și o mitralieră. Avea un blindaj mai gros decât al tovarășului său și, fiind șenilat, putea să treacă pe unde BTR nu ajungea. Amândouă erau în stare să traverseze cursuri de ape.

Radioul anunță:

— Foc. Terminat.

Kevin auzi venind din înalt un șuierat ascuțit; în spatele nordcoreenilor care înaintau se înălță un gheizer de pământ.

— Echo Doi Unu, aici Șase. Coborâți cu cincizeci.

Se adăpostii în spatele trunchiului când primele proiectile cu regulator de timp fluierară pe deasupra lor și explodară în aer, împrăștiind schije mortale

peste valul de soldați nordcoreeni ce înainta către colină. Zeci de oameni căzură în zăpadă fără un strigăt, cosiți ca grâul la vremea secerișului. Alții căzură pe spate, urlând, împrășcați de schije.

Kevin simți pământul tremurând. Un proiectil la două sute de metri distanță, care ridică un nor de praf negru. Apoi un altul, mai aproape. Doamne Sfinte! Nu erau proiectile americane. Nordcoreenii răspundeau, țintind cu artileria asupra colinei lor.

— La adăpost!

Se aruncă într-o groapă, trăgându-l și pe Montoya. Acele de pin îl zgâriară pe față. Nu avuseseră timp să curețe ramurile de pe trunchiurile care acopereau tranșeele lor.

Whamm! Whamm! Whamm! Whamm! Proiectilele continuau să lovească marginile pădurii care adăpostea plutonul întâi. Vârfurile arborilor explodară când nordcoreenii ajustară tirul și colina se acoperi cu schije de metal și de lemn. O tranșee unde se adăposteau doi soldați dispăru deodată într-o explozie de lumină foarte albă, iar în locul său rămase doar un crater fumegând.

Zgomotul era insuportabil, te făcea să înnebunești. Kevin și Montoya tușeau din cauza prafului aruncat peste ei de un proiectil explodat la mică distanță.

— Echo Cinci Șase, aici Doi. Recepție.

Abia reuși să audă apelul.

Întorcându-se, căută pe pipăite radioul din spatele lui Montoya. Pentru a se face auzit, trebui să strige.

— Doi, aici Șase! Spuneți.

— Infanteria nordcoreeană s-a oprit. Dar BMP-urile continuă să se apropie.

Sosise momentul să scoată asul din mânecă.

— Doi, aici Șase. Deschideți focul! Repet, deschideți focul!

— Asta e!

Geary părea excitat. El și oamenii săi puteau lovi din flanc majoritatea vehiculelor nordcoreene ce se apropiau. BMP-urile începură să ia foc, pe măsură ce ajungeau în raza de tir a echipelor Dragon, ascunse în orezării.

Whamm! Whamm! Whamm! Proiectilele tunurilor inamice continuau să lovească colina, făcând să tremure pământul, doborând arborii, ucigând și rănind oamenii ascunși în spatele trunchiurilor. Rachetele și mitralierele plutonului al doilea distrugneau vehiculele nordcoreene, dar inamicul continua să avanseze către plutonul întâi, blocat de focul artileriei. Kevin știa că trebuie să-și scape oamenii de acel bombardament, altfel ar fi fost distruși. Dar cum să facă?

Bateria căutare ținte, Batalionul 335 artilerie, la sud de Han

— Avem o țintă, domnule!

Strigățul caporalului îl făcu pe căpitan să-și bage capul în interiorul întunecat al rulotei radarului.

— Unde?

Caporalul se apropie de ecranul cu fosfor verde, bătând pe tastatură în timp ce computerul analiza datele radar ale proiectilelor nordcoreene ce loveau delușorul companiei Echo. În mai puțin de o microsecundă continuă traiectoria lor extrapolată, compensă cu factorii cunoscuți de temperatură și de viteză a vântului și dădu poziția estimată a bateriei nordcoreene. Era în raza de tir.

Căpitanul ridică telefonul postului de comandă.

— Misiune! Contrabaterie!

Se ghemui pentru a privi pe monitorul caporalului.

— Țintă Yankee Delta 658230!

Luând cu sine telefonul, ieși în fața ușii deschise a rulotei și privi în vale, unde erau poziționate ultimele patru mortiere ale bateriei B.

— Țintă ochită.

Vocea comandantului bateriei era neutră; orice emoție dispăruse, după mai mult de nouăzeci și șase de ore de luptă neîntreruptă și de pierderi deosebit de grave.

— Foc de voie!

Tunurile de 155 mm ale bateriei B deschiseră focul, lansând patru proiectile cu exploziv de înaltă putere asupra bateriei nordcoreene, la șaisprezece kilometri distanță. Alte patru proiectile le urmau cincisprezece secunde mai târziu.

Bateria a 3-a, Batalionul 2 artilerie, Pyokche, Coreea de Sud

Căpitanul de artilerie nordcoreeană rămase stană de piatră din cauza surprizei când primele proiectile americane explodară pe bateriile lui.

Vicecomandantul său avea reflexe mai bune. Se aruncă într-o tranșee săpată pe lateralul postului de comandă și rămase acolo mai mult de un minut, în timp ce terenul tremura din cauza exploziilor. Când focul de baraj se termină, ridică cu grijă capul deasupra marginii tranșeei pentru a evalua daunele.

Privi spre postul de comandă și își întoarse imediat ochii de pe resturile de carne însângerată care cu o clipă mai înainte fuseseră căpitanul lui. Dar nici în restul amplasamentului lucrurile nu stăteau mai bine. Un tun D-30 primise o lovitură directă și zăcea distrus printre bucățile de afet; cei șapte servanți ai

săi erau la pământ, morți. Din cele cinci tunuri rămase din baterie, patru erau de nefolosit, iar mai mult de jumătate din oameni erau morți sau grav răniți. Dintre resturi se ridicau gemetele lor.

Locotenentul nordcoreean mai privi un moment carnagiul și apoi se hotărî să îi asiste pe răniți. Forța de asalt pe care tunurile lui ar fi trebuit să o sprijine n-avea decât să se descurce singură. Bateria a treia era scoasă din luptă.

Plutonul întâi, la sud de Wondang

La început, Kevin reuși să constate numai liniștea. Apoi, când îi reveni auzul, recunoscuse diverse sunete. Clănțănitul mitralierelor plutonului al doilea care se ridica din orezărie, exploziile seci ale proiectilelor de artilerie americane ce explodau în aer, deasupra câmpurilor pline cu cadavrele nordcoreenilor, scrâșnetul BMP-urilor ce urcau pe colina apărută de oamenii săi.

Kevin părăsi adăpostul. Montoya îl urmă. În jurul poziției lor, terenul era plin de arbori căzuți, doborâți de canonada nordcoreeană. Refugiul de alături nu mai exista. Un copac căzuse drept peste el. Dedesubt se vedea o pată de sânge care se mărea din ce în ce.

Pe teren, la poalele colinei, erau risipite multe vehicule în flăcări. Câteva BMP, câteva BTR-60 și cinci tancuri T-72 erau nemișcate și din ele ieșea fum. Dar trei BMP înaintau încă, trăgând cu mitralierele și cu piesa de 73 mm. Își dădu seama că din pozițiile plutonului întâi nimeni nu răspundea focului.

Privi în jur, căutând cele trei tancuri M-48 atașate companiei sale. Unul era în flăcări, printre arbori. Mai în față, o coloană de fum dens și negru indica poziția altarului funerar al celui de-al doilea. Dar unde era al treilea? Aveau nevoie de tancuri pentru a opri BMP-urile.

Târându-se pe sol, un om ieși din spatele unui trunchi făcut bucăți. Era Rhee.

Kevin îl ajută să se pună la adăpost.

— Unde naiba e tancul celălalt?

Rhee se strâmbă.

— S-a dus.

Arată un punct nedeterminat, undeva în spatele lui.

— A fugit și ne-a abandonat.

— Cristoase!

BMP-urile erau acum mai aproape, iar proiectilele lor ajungeau la marginea pădurii. Kevin reușea acum să-și vadă oamenii. Se retrăgeau, se ascundeau în spatele copacilor. Apărarea companiei Echo era pe punctul de a se prăbuși pe toată linia. Simți tremurând mușchiul pe obrazul stâng. Un alt insucces.

Trei oameni trecură prin fața lui, în fugă. Unul era fără pușcă.

Mișei! Kevin se ridică în picioare și strigă:

— Întoarceți-vă în poziție! Putem încă să-i oprim! Întoarceți-vă!

Se îndepărtară fără să răspundă. Alții îi urmară.

Kevin sări afară din tranșee. Simți că Rhee îl prinsese de picior ca să-l țină la adăpost, dar îi îndepărtă mâna. Alergă spre soldați care fugeau din fața BMP-urilor ce se apropiau.

Unul, cu un LAW la spinare, alerga drept spre el. Kevin i se puse în față și întinse mâna să-l oprească.

— Oprește-te, soldat. Ne trebuie arma ta.

Omul îl împinse, fără să-l privească măcar, mormăind:

— Du-te-n mă-ta!

Pentru un moment, Kevin simți că-i explodează creierul. Un amestec de rece și cald, intense amândouă. O furie cum nu mai încercase vreodată. Se lăsă copleșit de acea furie și se aruncă asupra soldatului, trântindu-l cu burta la pământ.

Kevin mai întâi se ridică și apoi smulse din spatele omului grenada antitanc cu tubul ei de carton. Smulgând-o, îi zbură omului casca de pe cap, dar și o bucătică de piele.

Primul BMP intra în acel moment în pădure, la douăzeci de metri la dreapta lui Kevin, iar motorul lui își crescuse turația pentru a se cățăra pe trunchiurile de copaci căzute.

Uitându-l pe soldatul care zăcea la pământ, palid, Kevin porni către transportorul de trupe nordcoreean, ridicând tubul LAW și îndreptându-l către țintă. Striga ceva în gura mare, dar nici el însuși nu pricepea ce spune.

În jurul lui se ridicară norișori de zăpadă; așchii dintr-un copac săriră în toate părțile. Un al doilea BMP îl văzuse și trăgea cu mitraliera coaxială. Kevin nici nu-l băgă în seamă. În minte avea numai ținta lui și furia teribilă pe care o încerca.

Ajunse la zece metri de primul BMP și se opri, alunecând pe noroi și gheață. Încordă mușchii și ținti către lateralul masiv și blindat al transportorului.

— Asta e pentru voi! strigă Kevin, și apăsă trăgaciul.

Grenada antitanc de 66 mm ieși din tubul de lansare și lovi ținta. Făcu o gaură prin cei șaisprezece milimetri de oțel și explodă în interior. BMP-ul se opri cu un ultim suspin. Dintre resturile metalice începu să iasă fumul.

Kevin mai privi o clipă către vehicul, apoi simți că cineva îl arunca la pământ. Deasupra lui, proiectilele de mitralieră secerară ramurile arborilor și trecură mai departe în pădure. Kevin se răsturnă pe o parte și văzu fața zâmbitoare a lui Rhee. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să articuleze

nici o vorbă.

Rhee arătă cu un semn din cap spre zona din spate. Soldații americani se întorceau în tranșee, luau puștile și le îndreptau spre inamic. Unul dintre ei ridică un alt LAW, îl îndreptă către al doilea BMP și trase. Îl lovi, dar vehiculul nu se opri. Un alt soldat, plasat pe lateralul BMP-ului, trase la rândul său o grenadă. Aceasta explodă lângă chepengul șoferului și umplu de schije interiorul vehiculului nordcoreean. BMP se mai mișcă pe o distanță scurtă.

În acel moment, ultimul transportor nordcoreean aprinse brusc fumigenele și se îndepărtă rapidă de colină, mergând în zig-zag pentru a evita eventualele rachete îndreptate către el.

Kevin se ridică încet, privind vehiculele distruse și corpurile risipite pe marginile colinei și în pădure. Auzi urale dinspre orezăria unde era plutonul al doilea, dar oamenii din plutonul întâi tăceau, satisfăcuți că măcar erau în viață. Întinse mâna spre Rhee și îl ajută să se ridice. Încet, încet, începu să zâmbescă... o chestie care nu i se mai întâmplase de mult timp.

Își privi mâinile și văzu că nu-i tremurau. Câștigaseră, cel puțin repriza aceea. Îi opriseră pe nordcoreeni.

Se întoarse și se îndreptă spre grămada de ramuri făcute așchii, ca să-l caute pe Montoya. Ordinele primite de el erau încă în vigoare. Câștigaseră un pic de timp. Acum era momentul să se retragă pe linia succesivă de rezistență și să reînceapă.

La nord de podul din Haengju, lângă castelul din Hangjusan

— Coboară cu o sută, la dreapta cincizeci.

Tirul de reglaj făcu să zboare bucăți din asfalt și făcu un crater pe autostradă. Kevin apăsă butonul radiotelefonului.

— Lovit. Pe țintă! Înainte!

Alte proiectile de artilerie ajunseră fluierând, pentru a lovi strada și terenul deschis din apropiere. Soldații nordcoreeni se împrăștiară în toate direcțiile, căutând adăpost acolo unde nu exista nici o protecție. Pământ și bucăți de carne zburară în aer.

Kevin părăsi tirul de baraj și se întoarse în tranșee ca să hotărască mișcarea următoare. Compania Echo și unitățile care îi acopereau flancurile se luptaseră toată ziua, retrăgându-se gradual din fața atacurilor repetate ale nordcoreenilor. De fiecare dată schema fusese aceeași. Loveau coloana din poziții ascunse, o constrâneau să piardă timp pentru a pregăti un atac în forță, iar apoi se retrăgeau în grabă de-a lungul autostrăzii, până la următoarea poziție defensivă.

Și tactica aceasta funcționase. Câștigaseră timp prețios pentru alte unități

care se retrăgeau spre podul din Haengju. Dar prețul fusese foarte ridicat. Sergentul Caldwell, șeful plutonului de arme grele, era mort. Bryce, șeful plutonului întâi, fusese dus la spital cu două ore mai înainte, cu zece răni de șrapnel. Cu totul, circa treizeci din oamenii săi erau scoși din luptă: morți sau răniți.

Kevin își trecu obosit mâna pe față, și-și simți barba crescută, plină de noroi uscat. Pentru cât timp mai putea să le ceară oamenilor să suporte acel gen de pierderi? Lupta neîntreruptă îi consuma. Cât timp oare mai puteau rezista? Colina pe care se găseau era ultima barieră între nordcoreeni și Han.

Privi spre vest, strângând pleoapele ca să evite soarele de asfințit. Nu mai rămânea decât vreo oră de lumină. Se întoarse pentru a se uita în spatele său. Podul era încă plin cu camioane, dar traficul părea să scadă.

— Domnule, maiorul Donaldson.

Montoya îi atinse brațul.

Kevin luă radiotelefonul și apăsă butonul pentru transmisie.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Șase, ascult.

Și Donaldson avea voce de om obosit.

— Pregătiți-vă pentru retragere. Repet, pregătiți-vă pentru retragere.

Kevin clătină din cap, fără să înțeleagă. I se părea că are capul plin de ceață. Cum vine aia? Retrageră? Unde? Când? Apăsă din nou butonul.

— Unu Doi, aici Cinci Șase. Cer instrucțiuni.

— Bine, Kevin.

Donaldson vorbi rar:

— Foxtrot și Bravo se mișcă acum. S-au desprins de inamic. Care este situația voastră? Recepție.

Kevin întinse gâtul. Bombardamentul de artilerie pe care-l ceruse el se terminase. Câmpul din jur era plin de cadavre nemișcate, alte corpuri care se zbăteau. Supraviețuitorii companiei de infanterie nordcoreeană asupra căreia direcționase tirul tunurilor se retrăgeau; fugeau de-a lungul autostrăzii cu toată viteza de care erau capabili.

Ridică binoclul și privi zona autostrăzii. Vedeă câteva siluete care se mișcau printre arbori. Tancuri și alte vehicule blindate care se aliniau pentru un nou atac.

— Doi, aici Șase. Estimez trei zero minute până la următorul atac nordcoreean. Recepție.

— Am înțeles, Kevin. Începi retragerea oamenilor tăi în cinci minute, dar lasă o forță suficientă pentru acoperirea accesului către pod până vor trece toți. Clar?

Kevin transmise «Am înțeles» și închise comunicația. Îi dădu radioul lui Montoya și privi în jur, căutându-l pe Rhee. Sudcoreeanul demonstrase că era

un bun comandant în luptă, capabil de a-și încuraja oamenii și de a ști să-i folosească în cel mai bun mod în schimburile de focuri. Demonstrase și că avea creier, nu numai curaj. În timpul luptelor din acea zi, impecabilul sudcoreean își câștigase de zeci de ori locul de braț drept al lui Kevin.

Rhee era așezat lângă unul din cei trei Dragon supraviețuitori. Văzând că Kevin îi făcea semn, se apropie.

Kevin îi descrie situația și îi transmise ordinele, pe tonul oficial care atâta îi plăcea sudcoreeanului.

— Locotenent Rhee, vreau ca dumneata să conduci oamenii pe malul celălalt. Îmi lași o grupă de Dragon, o grupă de mitraliori și una de pușcași. Vă vom urma după ce traversați. Clar?

Sudcoreeanul încuviință.

— Bine. Mișcați-vă.

Rhee dădu să se ridice, dar Kevin îl opri.

— Ține ascunși oamenii, cât mai mult posibil. Nordcoreenii nu trebuie să-și dea seama de plecarea noastră decât când vom fi departe.

Rhee încuviință și plecă să-și organizeze urcarea oamenilor în camioane.

Membrii companiei Echo nu aveau nevoie de îndemnuri, pentru a părăsi tranșeele și pentru a urca în camioane. Unul câte unul, vehiculele coborâră pe drum și se îndreptară spre pod.

Kevin desfășură pe creasta colinei cei unsprezece oameni care îi rămăseseră. Montoya era împreună cu el în tranșeea ce le serse drept PC, și la fiecare câteva secunde se ridica să controleze restul poziției companiei. Kevin ținea sub supraveghere pădurile din nord.

Nu-și făcea iluzii. Un atac de tancuri ar fi împrăștiat grupa lui ca și când n-ar fi fost. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l facă era să dea un semnal oamenilor de la pod pentru a-l arunca în aer.

Minutele treceau. Semnele de mișcări dinspre păduri se intensificau. Dintr-un moment în altul, nordcoreenii ar fi apărut.

— Echo Cinci Șase, aici Echo Cinci Patru.

Era Rhee. Kevin luă radiotelefonul.

— Spune, Patru.

— Suntem pe pod.

Kevin se liniști. Se ridică și, făcându-și palmele megafon, strigă:

— Grupa a doua! Plecăm în acest moment! Mișcarea!

Continuă să supravegheze liziera din nord, în timp ce oamenii își luau armele și coborau spre ultimul camion. Șoferul îi pornise motorul. Primii oameni urcară în camion și întinseră mâinile ca să-și ajute tovarășii să urce mai repede.

Tancurile ieșeau dinntre copaci și se aliniau pentru atac. Zece, unsprezece,

doisprezece... Kevin le numără rapid. Împotriva lui veneau cel puțin două companii de tancuri nordcoreene.

— Domnule locotenent!

Era Montoya, din camion.

— Domnule, urcați. Trebuie să plecăm!

Foarte just. Kevin întoarse spatele tancurilor nordcoreene și alergă spre camionul ce-l aștepta. *Karrump. Karrump.* În spatele lui se înalță o coloană de pământ. Mortierele inamice băteau deja colina.

Karrump. Schije și fragmente de piatră fluierară pe deasupra lui, provenind de la o explozie din partea dreaptă. Cu sufletul la gură Kevin ajunsese la camion și se aruncă în brațele celor care îl ajutau să urce, în timp ce vehiculul se pusese deja în mișcare. În spatele lor, după câteva secunde, colina pe care o apăsaseră dispăru într-o mare de fulgere și explozii orbitoare, lovită de artileria nordcoreeană.

Whamm! Camionul alunecă pe gura unei gropi săpate de un proiectil și urcă pe podul pustiu. Kevin se așeză pe vine printre oameni, care erau aruncați într-o parte și alta sub prelată. Pe colina lor se înalță o masă de fum negru. Nordcoreenii creaseră o cortină fumogenă pentru a-și acoperi atacul.

Kevin zâmbi în sine sa. Inamicul prăpădea muniție împotriva unei poziții care nu mai exista.

Camionul ajunsese pe malul celălalt al fluviului și încetini, făcând o curbă pe un drum paralel cu firul apei. Șoferul frână brusc când întâlni o mână de cabluri ce traversau drumul.

— Toată lumea jos! Adăpostiți-vă aici!

Un grup de soldați din geniu, cu fețe dure, le făceau semn să coboare din camion. Se grăbiră să asculte. Câțiva căzură cu genunchii în noroi. Se adăpostiră în spatele unui zid.

— Foc!

Kevin privi în direcția din care venise ordinul. Văzu un ofițer din trupele de geniu, cu grad de colonel, care privea cu atenție podul. Îi urmări privirea.

Whummp. Whummp. Whummp. Whummp. Kevin își acoperi urechile, în timp ce seria de explozii devenea din ce în ce mai asurzitoare. Secțiuni întregi din pod se ridicară în aer, apoi căzură în fluviu. Altele se limitară la a se rupe și a cădea cu un capăt în apă.

Când fumul se mai împrăștie, podul din Haengju era o grămadă de ruine. Pe dealurile de la nord de fluviu apărură câteva tancuri, care se retraseră imediat. Nordcoreenii erau obligați să găsească alt punct pentru a traversa fluviul.

Telejurnalul de seară, rețeaua ABC

Pe ecran se derula o hartă a Coreei del Sud, creată pe computer, cu săgeți roșii care indicau poziția coloanelor atacatoare nordcoreene.

«Surse din Departamentul apărării admit că înaintarea inamicului, chiar dacă a fost încetinită, continuă. Conform acestor surse, soldații americani și sudcoreenii sunt actualmente într-o "retragere planificată în bătălie". Alte surse ne-au explicat că asta înseamnă chiar o retragere.

«Pentru celelalte știri de azi, trecem legătura lui Karen Fuchida, în orașelul Benicia, California.»

Pe ecran apărură o vedere aeriană cu șiruri de nave comerciale vopsite în culori gri, încă la ancoră, pe fondul unor ape și coline joase. Când elicopterul se dădu mai aproape și coborî, se putură vedea echipele care munceau pe foarte multe dintre aceste nave.

«Chiar și azi muncitorii au continuat să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, depunând eforturi pentru a pune în condiții de navigare aceste nave ce aparțin "fletei de la naftalină" a națiunii noastre. Când vor fi gata de plecare, aceste nave se vor alătura celor care transportă deja mult așteptatele provizii către soldații care luptă în Coreea de Sud.»

Imaginea se schimbă din nou, iar de data asta prezentă strada principală a unui orașel ce se îțea printre câmpurile de porumb din Iowa, acoperite de zăpadă. Oameni în uniforme de muncă, verzi, intrau și ieșeau dintr-o clădire din cărămidă.

«Între timp, în toată națiunea, unitățile Gărzii Naționale și din Rezervă au primit ordinul de a se pregăti pentru un posibil transfer în străinătate. Nu au fost scene de entuziasm sau defilări cu steaguri, dar s-a remarcat multă liniște și multă hotărâre. John Peterson de la ABC a cerut părerea unui soldat din Garda Națională.»

Pe ecran apărură un bărbat de etate medie, în echipament complet.

«Desigur, sper să se descurce și fără noi. Am în grijă o soție și copii. Dar ne plătesc pentru asta. Atunci, dacă țara crede că are nevoie de noi, ei bine, cred că trebuie să mergem. Sunt convins.»

Spunând acestea, omul păru mai înalt.

31

Forța navală

30 decembrie. La bordul lui *Konstantin Dribinov*, Marea Chinei

Comandantul Nikolai Mikhailovici Markov privi ecranul sonarului și zâmbi. Poziția lui era perfectă: submarinul lui din clasa Tango naviga cu trei noduri, drept pe ruta forței navale americane. Avea bateriile încărcate și

cartierul general al flotei îi dăduse informații complete asupra componenței și dispoziției navelor inamice. În lumea lui Markov, totul mergea de minune.

Era un om slab și de statură joasă, perfect pentru micile cabine ale unui submarin. Fața lui lată, slavă, era palidă din cauza multelor luni petrecute în imersiune. Avea un pic peste patruzeci de ani și era în marină de când intrase la școala secundară Nahimov din Leningrad. Din acel moment călătoriile sale pe mare alternaseră cu anii petrecuți pe pământ în alte școli. De câțiva ani era la bordul lui *Dribinov*, la început ca ofițer de navigație, apoi ca *starpom* sau prim ofițer, și în fine comandant. Cunoștea bine nava și ce putea ea face pentru el.

Ordinel comandamentului flotei erau clare. *Konstantin Dribinov* trebuia să se apropie de task force americană fără a fi descoperit, să depășească ecranul antisubmarine și să simuleze un atac cu torpile împotriva unei ținte de mare valoare: de preferat un portavion sau o navă de comandă. Cuvântul cheie era "să simuleze". Ajuns în acel punct în care în mod normal ar fi lansat o torpilă, Markov trebuia în schimb să lanseze o rachetă luminoasă vizibilă la suprafață.

Era un joc periculos. Americanii ar fi făcut tot ce se putea pentru a descoperi orice submarin prezent în zona lor, pentru a-l avertiza să se îndepărteze și, dacă s-ar fi apropiat la distanță de atac, să-l scufunde.

Într-un anumit sens, superiorii lui de pe sol riscau să piardă submarinul, și alte diverse nave, pentru a arăta Statelor Unite că flota lor nu era invulnerabilă. Pentru Markov asta nu era important. Era un joc pe care americanii îl jucau cu plăcere cu navele sovietice. Poate era momentul să schimbe foaia. Iar Marea Chinei, cu adâncimile ei mici, era locul potrivit pentru a o face. Armele și senzorii marinei americane aveau o preferință deosebită pentru mările adânci, unde fundul se afla la două sute de metri și chiar la două mii. Torpila americană Mark 46, arma lor antisubmarine standard, nu reușea să funcționeze bine în ape mici. Adesea sonarul ei activ agăța fundul mării în locul țintei. Markov știa că navele Statelor Unite foloseau sonaruri puternice cu frecvență joasă, cu bătaie de sute de kilometri în ape libere. Dar în mările puțin adânci, pe lângă coaste, acele sonaruri erau practic oarbe. Impulsurile lor sonore erau reflectate de fund și pe ecranele operatorilor sonarelor americane nu se vedea nici o imagine.

Pe de altă parte, submarinul se simțea perfect în acele condiții. *Konstantin Dribinov* aparținea unei clase diesel-electrică ale cărei prime exemplare fuseseră construite în anii șaptezeci. Când mergea cu motoarele electrice, era unul dintre cele mai tăcute submarine din lume: o tăcere la care contribuia și mantaua anecoică de cauciuc care absorbea undele sonore. Pe de altă parte, senzorii săi erau destul de moderni pentru media sovietică, și desigur mult

mai perfecționați decât cei instalați pe submarinele din clasa Romeo pe care le aveau nordcoreenii. Și, spre deosebire de marile submarine nucleare, *Dribinov* putea să manevreze ușor în mări puțin adânci. Chila lui era lungă de numai 92 de metri, și la cota periscopică îi erau suficienți douăzeci de metri de apă pentru a rămâne în imersiune.

Acum oamenii lui Markov îl țineau pe *Dribinov* puțin sub cota periscopică. El intenționa să aștepte apariția unei bune deschideri în ecranul american, apoi să se apropie. Era sigur de sine. Oricum, se antrenase zeci de ori pentru a îndeplini tocmai acest tip de manevră împotriva navelor sovietice.

La bordul navei *Constellation*, Marea Chinei

După cum se temuse, Brown nu reușise să prindă nici măcar o jumătate de oră de somn. Probabil că lipsa somnului nu-i îmbunătățea rațiunea, și mai mult ca sigur nu-i tempera iritarea, dar simțul comenzii era bine înrădăcinat în el. Nu și-ar fi asumat riscul neglijării oricărui pericol pentru navele ce-i fuseseră încredințate. Primul lor contact radar fusese un Yun-8 Cub chinez. Cub era un aparat cu patru motoare de recunoaștere: un simplu avion de transport convertit, care avea un radar vechi pentru căutarea la suprafață. Acționase cu o mai mare circumspecție decât *Kavkaz* și nu părea să intenționeze să spargă zona de excludere de o sută de mile.

Echivalentul lui sovietic nu fusese la fel de educat. Avionul sovietic, un Bear D care venea din golful Cam Ranh din Vietnam, apăruse la limita zonei radar și se îndreptase direct către centrul forței navale. Brown nu fusese surprins și aparatul Bear fusese interceptat de două F-18 Hornet la 150 de mile distanță. Unul se plasase în coada aparatului de recunoaștere sovietic, iar celălalt începuse să zboare alături. Cele trei avioane continuaseră să zboare în această formație până la distanța de 110 mile. Brown tocmai se pregătea să dea un avertisment mai dur, când rusul schimbase brusc ruta, făcând cercuri la limita celor 100 de mile.

De atunci, aparatele Bear și Cub nu mai fuseseră părăsite de însoțitorii lor. Era mereu câte un Hornet de pază pe lângă lentele aparate de recunoaștere.

Cu ochii înroșiți, amiralul privi pentru a mia oară harta electronică. Totul părea liniștit în acel moment. Poate acum ar fi putut să doarmă acea jumătate de oră.

Whisky Trei, Marea Chinei

Avionul de patrulare S-3 Viking numit în cod "Whisky Trei" zbura la înălțime mică în fața grupului naval. Nu părea deloc amenințător. S-3 era un

bimotor masiv care nu ar fi supraviețuit nici măcar o clipă într-un eventual duel cu avioanele de vânătoare. Era lent, avea putere redusă și era puțin manevrabil. Dar pentru submarine însemna moartea. Fiecare Viking transporta geamanduri sonar, torpile și diverse alte tipuri de senzori, special concepuți pentru a găsi submarinele ostile și pentru a le aranja înainte de a provoca daune.

Subofiterul atașat radarului de suprafață de pe Whisky Trei încremeni deodată și se apropie de ecran. Văzuse apărând un punct minuscul, în fața formației. Acum reapăru. Poate o antenă radio. Sau un periscop sau o antenă radar. Orice ar fi fost, era ostil.

Activă microfonul.

— Raportează un contact! Posibil submarin în direcția 015. Douăzeci de mile.

În fața lui, în cabina de pilotaj, pilotul de pe S-3 scăpă un fluierat și viră, îndreptându-se cu 250 de noduri către poziția contactului.

Jocul începuse.

La bordul navei *Constellation*

Brown privi cu nemulțumire ecranul de căutare a submarinelor. Raportul de pe Whisky Trei îi parvenise când tocmai ațipise. Submarinul identificat de radarul de pe S-3 era la circa șazeci de mile de prima navă a convoiului, și se găsea drept pe ruta lor. Până acum nu determinaseră tipul și naționalitatea, dar sigur nu era un submarin al Statelor Unite sau al unei țări prietene.

Whisky Trei se plantase acum pe ultima poziție relevantă a submarinului și descria la cotă joasă o schemă de căutare în formă de trifoi cu patru foi.

Brown se adresă ofiterului său antisubmarine.

— Dați-i un sprijin lui Whisky Trei. Când vor descoperi submarinul, vor folosi bombe de profunzime pentru a-l face să iasă la suprafață. Spune-le să înceapă cu o bombă la o mie de metri distanță și să reducă intervalul la jumătate, la fiecare atac succesiv. Indiferent cine or fi, acolo jos vor pricepe repede mesajul.

Căpitanul de fregată cu părul cărunt făcu un semn că a înțeles și se îndepărta pentru a transmite ordinele, dar, după un moment, se întoarse pentru a întreba:

— Și dacă submarinul nu iese, domnule amiral?

— Dacă se apropie la mai puțin de douăzeci de mile, îl vom scufunda pe blestematul acela!

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Markov își blestemă propria nerăbdare. Ridicase antena radar pentru a

controla direcția forței navale americane care se apropia. Ei bine, era chiar acolo, emițând pe toate benzile, ca un spectacol pirotehnic electromagnetic. Dar mai era și altceva. O chestie pentru care ar fi trebuit să aibă mai multă grijă. Relevatorul radar al lui *Dribinov* se aprinsese imediat din cauza unui semnal puternic provenind de la un avion american antisubmarine: un semnal atât de puternic încât era sigur că îi fusese descoperită antena în puținele secunde cât stătuse afară din apă.

Acum era constrâns să consume încărcătura prețioaselor sale baterii pentru a se îndepărta de poziția în care fusese descoperit. Și să speră că *Konstantin Dribinov* va reuși să se sustragă iminentei căutări înainte ca americanii s-o facă serios.

Dar speranțele lui Markov fură ruinate repede.

— Tovarășe comandant, sonarul raportează contacte active la proră și pe laterale. Distanța între două și trei mii de metri.

Tonul primului ofiter era aproape de scuză.

Markov privi harta nautică, în timp ce ofiterii însemnau poziția contactelor raportate de operatorul sonar. Configurația care apărea era foarte clară. Avionul american probabil pusese în mare un cerc de balize sonar active, în jurul punctului unde el ridicase antena.

Markov acționează în cel mai clasic dintre modurile învățate din manualul de tactică a submarinelor al marinei sovietice. Trebuia să caute o deschidere între balizele americane, și să stea cât mai mult posibil mai aproape de fund, sperând că învelișul anecoic al lui *Dribinov* va absorbi o parte a impulsurilor sonar inamice. Cu un pic de noroc, echipajul și submarinul ar fi ieșit cu bine din această plasă.

Cu voce seacă și sigură, dădu o serie de ordine.

— Timonier, la stânga. Ceilalți, calculați poziția balizelor rămase. Să vedem dacă au plantat și în spatele nostru. Găsiți distanța maximă dintre noi și acele balize, și faceți-o mai repede!

Se adresă locotenentului care controla adâncimea:

— Vladimir, cât e fundul mării?

— Optzeci și doi de metri, tovarășe comandant.

— Bine. Portati a ottanta metri.

Dribinov viră, atent, ca un tigru care măsoară rezistența cuștii în care e închis. Markov știa că trebuie să acționeze în grabă. În câteva minute, avionul american urma să arunce balize în centrul cercului. Chiar deasupra capetelor lor.

Studie cu mare atenție harta. Depistaseră balizele din două poziții pentru a le determina exact distribuția. Iată. Indică un punct, de-a lungul inelului de balize americane.

— Bara la dreapta. Drum 193.

Dar nici nu se puseră bine pe noua rută, că operatorul sonar strigă:

— Tovarășe comandant! Noi semnale sonar la stânga, foarte aproape! Probabil ne-au descoperit.

Fir-ar al naibii! Reflexele sale erau mai rapide decât credea.

— Bara la dreapta. Viteza zece noduri.

Trebuia să evadeze în modul cel mai periculos.

Pe neașteptate, un zgomot nou provenind din sus lovi învelișul metalic al submarinului. În toată cabina de comandă, fețe palide și încordate priviră carena. Recunoscuseră zgomotul: explozia unei bombe de adâncime. O auziseră de multe ori în timpul exercițiilor. De data aceasta era doar un murmur înfundat, un zgomot neînsoțit de o zgâlțâitură.

Markov nu reușea să înțeleagă. Dacă îi cunoșteau poziția, de ce să fi explodat bomba atât de departe? Apoi înțelese. Era numai o atenționare. Bine, atunci el ar fi folosit timpul astfel câștigat pentru a se elibera de senzorii lor și pentru a reîncepe apropierea. *Dribinov* și comandantul lui mai aveau și alte trucuri în pălărie.

La bordul navei *Constellation*

În spatele controlorului spațiului aerian, Brown observa dezvoltarea situației. Două S-3 Viking lucrau deja asupra contactului, iar alte două erau pe punte, gata să le înlocuiască dacă ar fi terminat balizele sonar sau bombele de adâncime. În depozitele portavionului erau zece S-3, iar Brown ar fi folosit câte ar fi fost nevoie ca să descopere acel submarin. Controlorul arătă spre ecran.

— Domnule amiral, virează spre sud și accelerează. Balizele 34 și 35 sunt în afara zonei de acțiune.

— Nu cred că prima bombă de adâncime l-a convins că o facem în mod serios, Tim. Lansează o altă serie de balize active.

— Whisky Patru este deja pe drum, domnule amiral. Întindem un șir de balize lung de zece mile, de la est la vest, iar apoi le punem în funcțiune pe toate împreună, ca ultima dată.

Brown încuviință. Războiul antisubmarine fusese preferatul său dintotdeauna.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Markov hotărâse să-și asume riscul. Să meargă cu cincisprezece noduri, consuma o grămadă din energia bateriilor, dar, virând către est și mișcându-se în grabă, poate ar fi evitat cea mai apropiată serie de balize. Știa că americanii vor arunca în mare mai multe balize. Era cel mai bun sistem

pentru a căuta un submarin în acele ape puțin adânci, și mai înainte funcționase foarte bine. Planul lui era să se găsească în locul în care nu existau geamanduri.

Își cunoștea inamicul. Avioanele pazei antisubmarine aruncau în apă geamandurile sonar folosind parașute. Iar balizele erau atât de mici - doisprezece centimetri diametru și mai puțin de un metru înălțime - că nu făceau nici un zgomot când loveau suprafața mării. După ce intra în apă, baliza scotea în sus o antenă radio, și în jos lăsa un hidrofon. În general hidrofonul putea fi reglat pentru a rămâne la suprafață sau pentru a coborî spre fund, dar în acea mare existau numai ape puțin adânci. Chestia asta ușura sensibil sarcina americanilor care îl căutau pe *Dribinov*.

În plus, Markov știa că balizele nu începeau să emită impulsuri sonar până când nu erau activate de avionul care le planta. De data aceasta, după cum părea, avionul aștepta să termine poziționarea noii configurații, indiferent care ar fi fost aceasta.

Dar el, din păcate, nu cunoștea nici poziția avionului, nici pe cea a balizelor. Ar fi putut folosi periscopul pentru a depista avionul, dar pentru a face asta ar fi trebuit să-l oprească pe *Dribinov* și să riște să fie descoperit de controlorii radar și vizuali. În acel moment, asta echivala cu o sinucidere.

Se întrerupse. Nu, nu o sinucidere. Nu intenționau să-l scufunde: voiau numai să-l sperie și să-l gonească. Bine, dar și el era gata să-i sperie.

— Tovarășe căpitan! Noi semnale active. În spate și la dreapta.

Markov privi ecranul sonarului și luă o hotărâre.

— Lansați o țintă falsă! Bara la stânga. Drum 045.

Se întoarse către operatorul sonar. Omul își ținea cu o mână casca și cu cealaltă apăsa tastele consolei sale.

— Cât de tare e semnalul? Am fost descoperiți?

Tehnicianul sonar ridică din umeri.

— Mi-e imposibil să spun, tovarășe. Suntem aproape aliniați cu una dintre balize. Ar trebui să ieșim curând din raza ei, totuși.

La bordul navei *Constellation*

— L-am găsit, domnule amiral. Bufonul ăla a schimbat drumul.

Brown își frecă bărbia.

— Putem să-i aruncăm o bombă?

Controlorul aparatelor S-3 răspunse imediat:

— Da, domnule. Cinci sute de metri?

— Da. Cu ce precizie îi cunoaștem poziția?

Brown dorea să-l îndepărteze pe blestematul acela, nu să-l scufunde. Cel puțin pentru moment.

— Foarte bună, domnule. Ecoul este puternic. Ruta actuală 080, viteza... un nod.

Îi tremură vocea.

Ah! Brown cunoștea deja trucul acela.

— Nu este submarinul. Este o țintă falsă!

Comandantul celui submarin era șmecher. Lansase o țintă falsă, zgomotoasă, în direcția uneia dintre balizele sonar, și probabilmente se îndreptase în cealaltă parte, sperând că americanii vor urmări ecoul greșit. Ei bine, și americanii chiar asta făcuseră.

Controlorul reîncepu să dea ordine avioanelor sale.

— Whisky Patru, aici Alpha. Schema Charlie Trei, centrare.

Îl privi pe Brown.

— Domnule amiral, continuând să folosim scheme circulare, în curând aparatele S-3 vor termina balizele.

Brown se gândi un pic.

— Continuă astfel. Avem zece avioane, și putem să le folosim pe toate. Transmite să ni se trimită o provizie de balize din Japonia sau din Filipine. Dacă va fi necesar, o să las fără balize întreg Pacificul, dar nici un submarin nu trebuie să se apropie de această task force.

— Am înțeles, domnule amiral.

Controlorul se întoarse la ecranul lui. Raspunsul amiralului era singurul care avea sens, dar anumiți șefi de depozite or să facă ore suplimentare pentru a trimite proviziile cerute, din Aleutine până în Filipine.

La bordul lui Whisky Patru

Aparatul S-3 Viking se apropia de poziția pentru lansarea unei noi serii de geamanduri. Văzută din exterior, manevra putea să pară foarte lentă. Dar toată activitatea se desfășura în interiorul avionului.

Coordonatorul tactic din Whisky Patru ședea la un computer care îi arăta toate informațiile disponibile asupra contactului și unitatea pe care o vâna. Primise de la *Connie* ordinul să lanseze o nouă serie de balize și batuse la tastatură. Computerul tactic citise poziția avionului, cele mai recente date disponibile asupra vitezei și direcției contactului și configurația de balize dorită. Microprocesoarele lui începuseră calcularea poziției în care să planteze balizele, ținând cont de factorii prezenți, precum condițiile sonarului și distanța avionului față de poziția prezumată a submarinului.

Mai în față, în cabina lui, pilotul cedase comenzile computerului, care virase S-3 pentru a-l duce în poziția prevăzută pentru prima geamandură. Omul era oarecum contrariat, ca de fiecare dată când jucărioara coordonatorului tactic îl transforma într-un pasager pasiv, dar știa că

vânătoarea de submarine cerea o precizie absolută, iar cinci ani de experiență îl învățaseră că numai o lansare controlată de computer era în măsură să asigure acel gen de exactitate.

În cala avionului, un marinar robust introducea balizele în tuburile de lansare. Când o baliză era în poziție, computerul tactic din S-3 dădea o serie rapidă de instrucțiuni: adâncimea la care să fie lăsat hidrofonul, canalul radio de folosit pentru a transmite datele, precum și celelalte comenzi care erau necesare.

Când Whisky Patru ajunse în poziția hotărâtă de computer, lansă prima baliză. Cilindrul alunecă de-a lungul tubului de lansare și ajunse în spatele avionului. O mică parașută se deschise și baliza sonar coborî spre apă, dusă de vânt. Celelalte o urmau la intervale regulate. Pe monitorul coordonatorului tactic apărură mici simboluri care încet încet formară un cerc în jurul poziției presupuse a submarinului inamic.

Coordonatorul așteptă ca configurația de balize să fie completă și ca aparatul Viking să se redreseze. Cu un zâmbet, apăsă un buton și se gândi la impulsurile sonore care începeau să se răspândească în apele înghețate de dedesubt. *Cioc, cioc*, cine bate?

La bordul navei *Constellation*

— Patru primește un ecou, domnule amiral. Drum 170, viteză patru noduri.

Brown zâmbi.

Caută încă să fugă spre sud. Nemernicul ăla este tare încăpățânat.

— Bine, Tim. Lansează-i o bombă, la cinci sute de metri, în față.

Amiralul se aplecă să privească monitorul cercetării submarine. Comandantul celui submarin era priceput; prea priceput, ca să-l lase să se învârtă prin părțile acelea.

— La ce distanță este?

— Patruzeci și două de mile de *Constellation*. Treizeci și cinci față de ecranul nostru.

Controlorul aparatelor S-3 părea că nu e în largul său și Brown știa că ar fi trebuit să plece de acolo și să-și lase subordonații să-și facă treaba. Era clar că nu reușeau să se concentreze, cu el în spate.

Bătu cu degetele în ecranul care indica poziția avioanelor, apoi se întoarse spre controlorul aparatelor S-3.

— De acord. Trimiteți un pic de asistență aparatelor Viking.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

De data asta bubuitul exploziei fusese mai puternic, și Markov înțelesese

perfect mesajul. Consumase zece la sută din puterea bateriilor pentru a se elibera de ultimul câmp de balize, și era cât pe ce să reușească. Aproape.

Dar acum explozia bombei de adâncime îi răsuna în ureche ca un țânțar.

Bine. Va folosi și el împotriva americanilor aceleași glume.

— Cu toată viteza. Mergeți în punctul în care a explodat bomba.

Marinarii lui se grăbiră să îndeplinească ordinul.

Markov juca din nou la risc. Știa că explozia bombei de adâncime se va resimți în apă încă câteva minute bune, și că apa tulburată va trimite un ecou confuz către sonarele active americane. Zgomotul elicei lui *Dribinov* care mergea la viteza maximă va fi ascuns de acel ecou, iar Markov ar fi profitat de zgomotul de fond, va aștepta ca ecoul să se stingă și apoi și-ar fi reluat drumul fără a face zgomot. Ascultă atent sunetele venite din mare și, când acestea se stinseră, încetini. Două minute mai târziu, *Dribinov* intră în "nodul" de apă format la explozia bombei. Mai rămânea o ușoară turbulență, care mișca ușor submarinul.

— Mașinile oprite - ordonă Markov, încet.

Nodurile nu se mișcă.

Privi indicatorul care arăta sarcina bateriilor. Acel minut și jumătate de putere maximă îi consumase rezervele. Energia necesară pentru a călători multe zile cu trei noduri se putea consuma într-o singură oră de drum la douăzeci de noduri.

Primul ofițer îi urmări privirea și ridică o sprânceană, ca pentru a-i adresa o întrebare. Și acum? Markov deschise brațele, fiind atent să nu lovească ceva care să facă zgomot. Rămaseră nemișcați zece minute, în cea mai absolută liniște, sperând că aparatele de vânătoare se depărtaseră de ei. Într-un târziu Markov ordonă:

— Viteza trei noduri, drum 180.

Exact spre sud, din nou către americani.

— Tovarășe comandant, noi transmisiile sonar active, la stânga.

Tehnicianul sonar zâmbea.

— Slabe, cinci sau mai mulți kilometri distanță.

— Excelent.

Markov se întoarse către ofițerul întâi.

— Vezi, Dimitri, americanii nu sunt imbatabili. Acum ne vom îndrepta spre sud până când nu vom mai auzi zgomotele forței navale, o să găsim o porțiță în ecranul lor sonar și...

Piingg! Impulsul foarte ascuțit, la limitele auzului, era atât de puternic încât Markov nu avu nevoie de confirmarea tehnicianului sonar pentru a înțelege că fuseseră descoperiți.

— De unde vine? - întrebă.

— Direcția 217.

Fir-ar să fie. *Piingg!*

— Viteză maximă, bara la stânga.

Markov ajunsese la capătul sacului cu figuri. Nu putea face altceva decât să se îndepărteze de acel ultim sonar activ, cu viteza maximă posibilă.

Piingg! Joaca începea să devină monotonă. Câte balize sonar mai aveau și americanii?

— Analizează impulsul acela - ordonă Markov.

Tehnicianul sonar studie ecranul, controlând frecvența și tipul de impuls sonor care lovise coca lui *Dribinov*.

— Nu este o geamandură, tovarășe comandant. Este un sonar de imersiune, de tipul celor plasate de elicoptere americane.

La bordul navei *Constellation*

— Hotel Doi îl urmărește încă, domnule amiral. Trei este aproape în poziție.

Controlorul încercă să-și stăpânească emoțiile și să se concentreze asupra vânătorii dificile.

— Bine. Când Trei va avea un contact sigur, trece-l în față și să lanseze o bombă la 250 de metri.

Simbolurile de pe ecran arătau un elicopter care se apropia de poziție, pentru a încetini apoi până rămase nemișcat. Elicopterul coborî în apă un cablu la capătul căruia era atârnat un sonar de frecvență înaltă: îl puse în poziția prevăzută a submarinului. Spre deosebire de aparatura de înaltă frecvență a navelor, cea a elicopterului nu suferea interferențe din partea fundului mării.

De îndată ce TSH-3H Sea King - în cod, Hotel Trei - aprinse sonarul, găsi imediat submarinul, care se îndepărta cu viteză de poziția lui Doi. Închis între cele două aparate, submarinul schimbă drumul spre dreapta, navigând cu douăzeci de noduri.

Brown era uimit peste măsură. Acel submarin încă mai încerca să meargă spre sud.

— Bine. Eliberează-l pe Doi și du-i pe Whisky Patru și Cinci spre sud, ca să-l blocheze.

Pe ecran, simbolul lui Hotel Doi se schimbă: elicopterul trăsese cablul și se mișcase cu optzeci de noduri viteză urmărind instrucțiunile lui Hotel Trei. Douăzeci de noduri era o viteză elevată pentru un submarin diesel, dar nu exista submarin care să navigheze mai repede decât un elicopter, iar să scape de două era și mai greu.

Brown și controlorul ascultară comunicațiile radio dintre elicoptere.

«Hotel Trei, drum 073 grade magnetice. Pe obiectiv în treizeci de secunde.»

«Recepționat.»

«Hotel Trei, corecție 069. Ești deasupra, acum, *acum!*»

«Foc!»

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Explozia fu mult mai apropiată și atât de puternică de data asta, că pentru un moment Markov se gândi că aruncaseră bomba chiar pe submarinul lui. Când își reveni, ceru tuturor secțiunilor să raporteze daunele, mai mult pentru exercițiu decât că s-ar fi așteptat să și fie.

Așteptând rapoartele ofițerilor săi, Markov reflectă. Misiunea care cu puțin timp înainte i se părea atât de posibilă, acum era clar că depășea puterile navei lui. Acum că-i găsiseră atât de precis poziția, americanii nu-l vor mai lăsa să scape: acum zburau deasupra lui nu numai avioanele, ci și elicopterele. Și chiar dacă ar fi reușit să-și piardă urma, nu i-ar fi servit prea mult. În bateriile lui *Dribinov*, energia scăzuse sub 65 la sută. O altă ore de manevre, și submarinul lui s-ar fi oprit, sau ar fi fost obligat să iasă la suprafață, să treacă pe motoarele diesel și să ridice priza de aer. Iar în acel moment orice sonar l-ar fi prins. Călătoria cu dieselul și cu snorkel-ul de aer făcea zgomot.

— Nici o secțiune nu raportează daune, tovarășe comandant.

Îngândurat, Markov luă o hotărâre. La Moscova, vreun comisar politic ar fi putut să o considere lașitate, dar era vorba numai de bunul simț militar. "Avertismentele" americanilor deveneau mereu mai tari, iar el nu avea de unde să știe dacă următorul ar fi încercat să-l lovească sau numai să-i vină "alături". La urma urmei, americanii aveau dreptul să-l scufunde fără preaviz. *Dribinov* se găsea în interiorul unei zone de excludere declarată, și ca "submarin neidentificat" putea fi scufundat pe loc.

Markov inspiră profund, apoi ridică din umeri.

— Emersiune. Ridică-ne la suprafață, Dimitri, pornește motoarele diesel. Am pierdut.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul respiră ușurat auzind vocile entuziasmate ale echipajelor de pe elicoptere. Intrusul era un rus, desigur. Brown nu se aștepta să găsească nordcoreeni atât de departe de bazele lor, dar era foarte mulțumit că de data asta nu fusese obligat să ucidă pe nimeni.

După ultimul atac, Hotel Doi raportase că submarinul ieșea la suprafață. Harta se schimbase, arătând că submarinul sovietic se mișca înspre est cu

cincisprezece noduri, îndepărtându-se de ruta forței navale.

Zâmbi. Oamenii lui se comportaseră bine. Submarinul sovietic fusese constrând să iasă la mai mult de treizeci de mile distanță de forța navală. Nimeni nu murise. Iar cu viteza actuală, formația sa îl lăsa pe submarinul Tango în spate în câteva ore. Până în acel moment, un avion din paza antisubmarine va escorta nava sovietică, pentru a fi sigur că rămâne la suprafață și nu schimbă direcția.

Apoi clătină din cap, perplex. Sovieticii păreau hotărâți să-i sfideze flota. Mai întâi la suprafață, cu *Kavkaz*, iar acum cu acel aventuros submarin diesel-electric. Ce naiba intenționează să mai încerce? Nu credea că se vor preda atât de ușor.

Nu se înșela deloc, iar contralovitura sovietică ajunse înainte ca el să părăsească sala tactică.

— Domnule amiral, avem nouă avioane la 11 mii de metri, la 330 de mile. Viteza 460 noduri. Se îndreaptă spre noi. IFF negativ.

Desigur, Brown nici nu se aștepta ca IFF să fie pozitiv. Mai bine să nu-și asume riscuri.

— Alarmează cartierul general. Trimite alte patru Hornet să întărească apărarea aeriană și trimite un avion cisternă. În curând avioanele noastre vor avea nevoie de carburant.

Dacă erau aparate inamice, comitetul de primire era pregătit. Dacă voiau doar să-i încerce reflexele, le-ar fi arătat că erau rapizi. Se uită pe ecran. Coordonatorul manevrelor navei *Constellation* trimisese deja la interceptare două din patrurile de luptă care erau în zbor.

— Domnule amiral, am prins emisiile lor radar. Sunt probabil bombardiere Backfire.

Ofițerul radar al portavionului era un pic palid, dar antrenamentul îl ajuta să se controleze.

Brown era atent, dar nu îngrijorat. Sovieticii foloseau adesea grupurile navale americane ca ținte vii pentru exercițiile lor. O văzuse în Mediterana și în Atlantic. Se comportau astfel pentru a fi băgați în seamă, sau pentru a încurca problemele formației navale. În cazul acesta, pentru ambele motive. Bine, să vină să se joace. Dacă sovieticii ar fi vrut să atace cu adevărat, ar fi trimis un număr de bombardiere supersonice cel puțin de trei ori mai mare. Nu, era numai un alt joc.

Ascultă sirena de alarmă care răsuna în interiorul portavionului și văzu scris GATA DE LUPTĂ ce apărea progresiv alături de alegerea armelor și a sistemelor de depistare ale forței navale. Sovieticii voiau să se antreneze? Bine. Se vor antrena și Brown și navele sale. Se apropie de harta electronică a spațiului aerian și începu să dea ordinele.

30 decembrie. Aeroportul din Kimpo

— Domnișoara Larson?

Anne ridică privirea, surprinsă de chemarea ofițerului de armată. Era încă așezată pe podeaua terminalului, în același punct unde toată noaptea încercase să doarmă. După închiderea aeroportului, nu reușise să dea de nimeni care să cunoască noile ordine privitoare la ea și la ai săi, și nu exista o modalitate de a pleca de acolo. Se certase ore întregi cu ofițeri încăpățânați înainte de a renunța și de a se întoarce la grupul ei, care între timp se plasaseră de-a dreptul pe jos, care cum putea mai bine. Fusesse o noapte lungă pentru toți. Greu de dormit cu bubuiturile artileriei care ajungeau din nord, din ce în ce mai aproape. Dar acum poate își amintea careva de ei.

Ofițerul din fața ei purta pe gulerul costumului de mascare însemne de căpitan. Numele cusut pe buzunar era HUTCHINS. Era mai scund decât Tony, dar părea de încredere.

— Domnișoara Larson? întrebă el din nou.

— Aici, zise ea, înălțându-se în picioare. O dureau mușchii. — Sunteți de la bază? Eu și grupul meu trebuie să...

Hutchins ridică mâna pentru a o întrerupe.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar nu vă putem duce înapoi la bază. Ordinele precizau să vă imbarcăm și exact asta voi face. Am un pluton și suficiente camioane ca să vă luăm de aici. Noua destinație este Kunsan.

Anne clătină din cap. Nu putea fi adevărat. Kunsan era la mai mult de o sută de kilometri la sud de Seul. Trebuie să existe alte aeroporturi mai aproape. Încercă să-și amintească.

— Nu ne puteți duce la Ch'unch'on sau la Su'won? Pierdem ore întregi până la Kunsan.

— Ordinele mele spun Kunsan - zise căpitanul, pe un ton de scuză, dar hotărât. Celelalte piste vor fi prea aproape de linia frontului. În plus, se pare că la Kunsan apărarea este foarte bună. În acest moment este locul cel mai sigur din toată Coreea.

Anne renunță să mai discute. Căpitanul avea dreptate. Nu înțelegea de ce înaltele minți din aviație aleseseră ca prim punct logistic tocmai aeroportul din Kunsan, dar măcar avuseseră bunul simț să-i ofere o apărare pe cinste. Nu ca la Kimpo. Pe piste încă se mai vedeau coloanele de fum, dacă era dispusă să le privească. Dar ea nu era deloc dispusă să se uite într-acolo.

Se uită întâi la ceas, apoi la oamenii care stăteau în jurul ei, pe jos, alături de bagaje.

— Bine. Când plecăm?

Hutchins îi adresează un zâmbet trist.

— Imediat. Nordcoreenii avansează către sud, iar armata vrea ca grupul dumneavoastră și alte grupuri să părăsească imediat Seulul.

Toți ascultasera conversația; mormăind, se ridicară de pe jos, gata de plecare. Ținând bine benzile lor prețioase de computer, acum deja învechite, îl urmară pe Hutchins de-a lungul terminalului aglomerat, unde rutina normală a aeroportului lăsase locul amenajărilor prestabilite pentru timp de război. Pe coridoare erau postate birouri și de-a lungul pereților erau dulapuri cu documente și obiecte militare. Civili evacuați precum grupul Annei ocupau tot locul liber disponibil. Hutchins îi coborî pe o scară, îi conduse printr-un coridor întunecos și apoi pe o platformă goală: acolo se treziră brusc în aer liber și tremurară toți din cauza vântului care-i pătrundea până la oase. Pe pistă erau șase camioane cu motoarele pornite, mult mai vechi decât cele care îi aduseseră. Soldații care constituiau grupul de escortă nu arătau mai bine. Doi dintre ei erau bandajați, iar bandajele erau mânjite de sânge; sergentul înalt negru care striga ordinele era îmbrăcat în civil. Singura dovadă că era militar era o bandă legată de braț cu trei dungi lipite cu scoci. Armele pe care le aveau soldații erau de toate soiurile: M16, bătrâne M14 și chiar și puști de vânătoare.

Deziluzia pe care o încercă Anne probabil se citi pe fața ei, pentru că Hutchins zise:

— Nu, domnișoară, nu sunt trupe regulate. Dacă ar fi fost, s-ar fi găsit acum pe front. Jumătate dintre ei provin dintr-o baterie de artilerie care a fost distrusă ieri. Ceilalți vin din administrație sau din aprovizionare, iar doi dintre ei vin dintr-o celulă unde ajunseseră după o beție crâncenă înainte de Crăciun.

— Dar dumneata ce făceai înainte de război, căpitan Hutchins?

— Eram asistent administrativ la biroul pentru raporturile cu civilii din Divizia a doua.

Văzând cum își țuguie Anne buzele, clătină din cap.

— Ascultați-mă, domnișoară, știu ce gândiți, dar nu judecați cartea după copertă. Vin din școala de ofițeri de infanterie și vorbesc destul de bine coreeana. Este singurul motiv pentru care mi-au dat această sarcină, credeți-mă.

Se întoarse către celelalte persoane din grup. Înălță vocea ca să fie auzit de toți.

— Ascultați-mă, nu credem că va fi nevoie să ne batem. Trebuie doar să

vă urcăm în camioane și să vă ducem întregi la Kunsan. Eu și oamenii mei vom căuta să vă facem drumul pe cât posibil mai ușor.

Unii începură să mormăie. Hutchins zâmbi.

— Considerați-vă norocoși. Eu și oamenii mei nu dormim de douăzeci și patru de ore.

Întocându-se spre soldați, strigă:

— Sergeant Evans! Urcă-i în mașini!

Bombănelile nu încetară, dar civilii se mișcară. Erau obosiți din cauza apropierei frontului. Evans îi împărți în șase grupuri și destină câte unul fiecărui camion. Nemulțumirile se intensificară când se găsiră în benele reci, sub prelate. Palidul soare de dimineață nu era în stare să-i încălzească. Și, la fel ca cele care îi aduseseră la aeroport, acele camioane se încălzeau cu căldură umană. Deveniți experți, funcționarii biroului Annei se asigurară că prelata era închisă bine.

De data aceasta, Anne nu trebui să călătorească în fundul vehiculului; Hutchins îi propuse să stea alături de el în cabina primului camion de cinci tone. Ea fu foarte încântată să se strecoare între căpitan și șofer, un recrut cu o față veselă pe nume Bell. Locul era strâmt și nu ședea prea bine, dar cel puțin cabina era încălzită.

Hutchins intră ultimul și imediat camionul o luă din loc pe o străduță plină de ruine. Părăsind aeroportul, căpitanul îi arată ce drum aveau să urmeze, pe o hartă rutieră pictată cu tot felul de culori. Nu puteau folosi autostrada 1, principala arteră nord-sud de la Seul la Taejon. În schimb, urmau un traseu secundar, ajungând mai întâi la Anyang, apoi în orașul fortificat Suwon, și în fine spre sud.

— Cu un pic de noroc, după amiază depășim Anyang, iar diseară suntem la Suwon.

Anne privi ceasul, apoi harta pe care Hutchins o ținea deschisă pe genunchi. Anyang era la numai douăzeci de kilometri, și abia trecuse de ora nouă.

— De ce e nevoie de atâta timp pentru a ajunge la Anyang?

Hutchins o corectă.

— Ei, ajungem la Anyang în mai puțin de o oră, dar este unul din principalele puncte de control. Odată ajunși acolo, vom avea nevoie de câteva ore bune pentru a ajunge la postul de control și a trece de el. Dincolo de el, principala noastră problemă ar trebui să fie doar traficul. Dar în realitate nu știu cum or fi drumurile, departe de oraș.

Anne avea impresia că știa mai mult decât îi spunea, dar nu insistă. Hutchins avea comanda, iar ea trebuia să aibă încredere în el, cel puțin pentru moment. Se lipi de spătar și privi peisajul prin geamurile înghețate. Bell

acționase dezaburirea, dar nu prea servea la ceva.

Primii kilometri circulară relativ repede. Vehiculele civile neesențiale aveau interdicție de a călători, iar drumurile erau străbătute numai de convoaie militare ca al lor. Ieșind din oraș, însă, lucrurile se schimbă. Se îndreptară spre sud pe un drum cu două benzi care trecea pe lângă mici ferme, orezării și sâtcucuri. Războiul nu se făcuse simțit în acea zonă. Femei și copii ieșeau încă din magazine cu sacose și pachete. Apoi realizează că se înșelase, căci ferestrele erau acoperite și la fiecare intersecție erau polițiști înarmați. De altfel, nu se zărea nici un tânăr sau bărbat de vârstă medie în haine civile. Toți fuseseră mobilizați.

Mai încolo, Bell începu să blesteme înfundat. Traficul se intensifica: automobile și camionete în care se aflau incredibil de multe persoane, femei, bătrâni și copii, și care se dădeau un pic în lături numai după ce îi claxona de nenumărate ori. Toți se îndreptau spre sud. Din când în când Hutchins ieșea pe fereastră și striga ceva pe coreeană, dar fără nici un rezultat notabil. Nimeni nu dorea să rămână blocat în zăpada de pe marginea drumului.

Într-un târziu fură obligați să oprească și Hutchins îi ordonă sec lui Bell să nu mai claxoneze. Așteptară câteva minute, fără a sesiza vreun semn de mișcare în masa de vehicule ce bloca drumul înaintea lor. Căpitanul coborî din cabină și o invită pe Anne să-l însoțească.

Fata ar fi preferat să rămână înăuntru, la căldură, dar era curioasă să vadă cauza blocajului. Își trase fermarul hainei și-l urmă pe Hutchins către spatele camionului. În benă se aflau mai mulți soldați din escortă, inclusiv sergentul.

— Evans, suntem blocați. Trimite doi oameni să vadă ce s-a întâmplat.

Subofițerul numi doi oameni care, calmi și în liniște, își luară armele și plecară. După două sute de pași Anne nu-i mai desluși.

Dacă tot trebuia să stea în frig, măcar să vadă ceva, își zise Anne și urcă pe bara din față a camionului, apoi pe capota motorului.

Hutchins înțelese ce voia să facă și o imită. El rămase pe motor, dar o ajută pe fată să urce pe cabină. Acei doi metri în plus îi dădeau posibilitatea să vadă până departe.

În față, drumul cotea la stânga, pe marginea unei văi. Pe cel puțin un kilometru era plin de vehicule, camionete și oameni opriți. Mai departe dispărea după piciorul unui munte, unde se vedea un indicator scris în caractere hangul.

Hutchins, care privea prin binoclu, traduse:

— Post de control militar. Nici un civil nu-l va depăși fără autorizație.

Coborî binoclu.

— Nu-i lasă pe civili să treacă, dar civilii nu vor să renunțe. Doamne, ce mod absurd de a se ocupa de trafic. Trebuie să ne grăbim. În acest moment

nordcoreenii care se îndreaptă spre sud sunt mai rapizi decât noi.

Dar văzând fața îngrijorată a Annei, se grăbi să adauge:

— Nu vă faceți probleme, domnișoara Larson. Vom pleca curând. Și amintiți-vă că frontul este încă la nord de Han.

Anne era convinsă că omul dorea doar s-o liniștească, dar nu reușise. Tremură. Vântul era mai puternic și mai rece, iar ei îi era frig chiar dacă era îmbrăcată cu haina aceea care, dacă ar fi fost să-l creadă pe cel ce i-o vânduse, era bună chiar și pentru iernile din Chicago. Cu o strâmbătură, își propuse să ceară explicații asupra diferenței dintre Chicago și Coreea.

Hutchins o ajută să coboare. Amintindu-și că și colaboratorii ei probabil înghețau bine, Anne trecu de la un camion la altul pentru a le explica ce era cu oprirea lor. Încercă să ridice numai câte un colț al prelatei, ca să nu le bage aer rece înăuntru, dar toți ziseră că nu le era frig.

După vreo douăzeci de minute care păzură o eternitate, cei doi soldați se întoarseră, însoțiți de un caporal sudcoreean. Omul îl salută pe Hutchins, raportând în coreană. Căpitanul se convorbi cu el în aceeași limbă și caporalul se întoarse și dispăru în fugă. Hutchins o privi pe Anne.

— În fața noastră mai sunt două convoaie. Se folosesc de poliția militară pentru a deschide o trecere în trafic. Într-o oră vor fi aici.

Așteptară, urcând pe rând pe capota motorului pentru a controla progresele celor din PM. După trei sferturi de oră fără nici un semn de activitate, Anne renunță și se întoarse în cabină pentru a se încălzi. Bell, soldat cu experiență, dormea deja.

Anne începea să fie neliniștită, chiar dacă asta nu ajuta la nimic. Știa că orice oră departe de computere urma să complice lucrurile ulterior, când vor fi în Japonia.

Pe submarinul nordcoreean *Eliberatorul*, Marea Galbenă

— Raport sonar, elice cu mare viteză la 265 grade, tovarășe comandant.

Comandantul Min Sang-Du ridică privirea de pe hărțile nautice pe care le studia.

— Opriți motoarele! Transmiteți în sectoare: liniște absolută!

Se strădui să asculte cum se stingeau progresiv zgomotele motoarelor *Eliberatorului*. Apoi încetă zgomotul sistemului de ventilație. Echipajul submarinului său din clasa Romeo va trebui să respire pentru mult timp aer viciat, dar dat că aparatura nu funcționase niciodată bine, Min era sigur că nimeni nu va face caz din asta.

În fine, sigur că ordinul de a face liniște era pus în practică, ieși din cabina strâmtă de navigație și se îndreptă către cabina sonarului. Pentru motive niciodată ghicite, inginerii navali care proiectaseră împărțirea serviciilor

amplasaseră operatorii sonar într-o cabină minusculă, inaccesibilă și fără comunicare. În consecință informațiile sonarului erau transmise prin voce până la cabina de comandă. Iar Min nu voia să fie constrâns să urle înainte și înapoi întrebări și răspunsuri în timp ce careva, la suprafață, îi vâna nava.

— Contact 270 grade.

Locotenentul atașat la sonarul pasiv, model Feniks, închise ochii pentru a regla mai bine butoanele amplificării și frecvenței.

— Identificare?

Min nu pierdu timp să ceară distanța. Pentru a furniza acel tip de informație, un sonar pasiv avea nevoie de multe relevmente, din puncte diverse. De altfel, în apele acelea puțin adânci, aparatele Feniks ale submarinului său aveau o rază de acțiune sub cinci kilometri. Orice navă ar fi fost deasupra lor, era deja prea aproape.

— Contacto identificat: contratorpilor, de tip încă necunoscut. Rotația elicelor pentru viteza estimată de zece noduri. Nici un sonar activ în funcțiune.

Min se scărpină în cap, gânditor. Contratorpilorul inamic nu-i căuta activ, cel puțin acum. Poate dăduse la timp ordinul de tăcere absolută.

Închise ochii, încercând să-și amintească datele de pe hărțile nautice. Mai aveau șaiszeci de kilometri până la obiectiv, iar el avea un pic mai mult de douăsprezece ore pentru a ajunge. Tabelul timpilor nu-i lăsa o marjă prea mare, iar el nu putea pierde orele făcând pe mortul. Ar fi fost de ajuns o jumătate de oră de întârziere pentru a rata misiunea. Iar asta nu i-ar fi iertat-o amiralii de la Pyongyang.

— Contact 305 grade și se îndepărtează. Nu ne-a simțit, tovarășe comandant!

Vocea tehnicului sonar era triumfătoare.

Min deschise ochii și zâmbi. O altă barieră depășită.

Îl bătu paternal cu palma pe umăr pe ofițer.

— Bine lucrat, tovarășe. Continuă astfel și vom evita pentru o perioadă de timp să devenim eroi ai revoluției!

Comandantul se întoarse în cabina de comandă și îl chemă pe primul său locotenent.

— Sung, spune-le pasagerilor noștri să înceapă pregătirile. Cred că vom ajunge exact la timp la obiectivul nostru.

Min îl privi pe omul care alerga către prova ca să transmită știrea și își dori tare ca încrederea lui să fie justificată. Drumul pe care îl mai aveau de făcut era destul de lung.

Punctul de control din Anyang, Coreea de Sud

Anne se trezi brusc, fără să-și dea seama ce o trezise. Un tunet amenințător, încă departe, dar care se apropia. Își îndreptă spinarea și rămase cu gura căscată văzând cauza. Departe, pe o parte a drumului, proiectile de artilerie loveau câmpurile, ridicând în aer nori mari de praf și de flăcări.

Civili coreeni părăseau vehiculele imobilizate și se refugiau în ferme sau în gropi. Hutchins coborî din cabină și bătu în cabină ca și cum era o tobă.

— Coborâți! La pământ. Adăpostiți-vă!

Alergă de-a lungul convoiului, urmat de soldatul Bell. Anne se luă după ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Doamne! Fugiți de-aici!

Soldatii coborau din camion. Unul alunecă, luxându-și glezna. Sergentul Evans și un alt soldat îl ajutară să se ridice și îl târâră de acolo în timp ce exploziile se apropiau.

Anne îi urmă în fugă, sărind dincolo de un maldăr de pământ de pe marginea unei orezării înghețate.

Abia ajunsă în cealaltă parte auzi un șuierat. Nu era nevoie să fii expert ca să înțelegi ce sosea, și se aruncă la pământ.

Whaaamm! Proiectilul explodează. Fata simți pământul zguduindu-se sub ea. O pală de căldură trecu peste grămada de pământ. Unda de izbire a aerului, adunându-se cu cea a terenului, o ridică o clipă de la sol. Forța exploziei fu pentru ea o surpriză. Ca și cum fusese răsturnată de un val puternic, pe plajă, și împinsă cu fața în jos în nisip. Deschise ochii și gura și mai descoperi o analogie. Era acoperită de pământ. Mulți soldați se ridicau deja și priveau către punctul exploziei. Proiectilul lovise orezăria, la cincizeci de metri de drum, și săpase un crater de vreo zece metri diametru, care încă fumega. De pe o arie mult mai mare dispăruse toată zăpada.

Sergentul Evans îi văzu expresia de uimire și zâmbi.

— Ce e frumos în faptul că te găsești atât de departe de linia frontului este că aici nu ajung toate proiectilele de tun. Ce e urât este că aici ajung numai alea mari...

Whoosh!

— La pământ!

Whaaamm! Whaaamm! Whaaamm! Alte explozii zguduie pământul. Anne încercă să se facă mică, mică și începu să se roage. Nu era foarte religioasă, dar în acel moment i se păru cel mai logic.

Zgomotul cessò, lăsând în urma lui un amestec straniu de lucruri care ardeau, gemete și șuieratul vântului.

Evans ridică capul și trase cu urechea. După câteva minute fără alte explozii, se ridică și zise:

— Gata, oameni buni. Încetarea alarmei. În picioare. Controlați-vă pe voi

și pe prietenii voștri. Să mergem!

Anne se ridică și ea în picioare și privi în jur. Coloana lor părea intactă, dar mai în față, pe drum, artileria găsisse o țintă. Pe un câmp era o relicvă învăluită de flăcări, și Anne avu nevoie de câteva secunde bune ca să înțeleagă că era un Hyundai aruncat acolo de un proiectil nordcoreean. În jurul unui crater zăceau mai multe corpuri nemișcate, iar zăpada se înroșea repede. De undeva din față, niște copii plângeau.

Anne înghiți greu și dădu s-o ia într-acolo, dar Hutchins întinse mâna pentru a o opri.

— Nu poți face nimic acolo, domnișoară Larson. Controlați grupul dvs.

Fata vru să protesteze, dar apoi tăcu. Hutchins avea dreptate.

Căpitanul continuă:

— Mergeți și numărați-i. Asigurați-vă că sunt toți. Dacă vreunul a fugit de unul singur și a fost lovit, se poate ca nimeni să nu-l fi văzut.

Se îndreptă și el spre oamenii săi, pentru a-i controla.

Când funcționarii ei ieșiră din ascunzișuri, Anne trecu de la un camion la altul, bifând fiecare nume de pe tabelul de transport.

Fuseseră norocoși. Doar o persoană din grupul lor fusese rănită. Ed Cumber fusese ajuns de o schijă care-l lovise în torace. Ședea pe șanțul de lângă drum, se ținea de piept și înjura de zor. Gloria era lângă el, cu o față îngrijorată. Anne ingenunche alături de ea și, cu degete tremurânde, deschise haina lui Cumber pentru a vedea cât de grav era. Din fericire, schija fusese mult încetinită de haina groasă și de restul veșmintelor, astfel încât rana era destul de superficială. Gloria nu păru ușurată când constată asta și brusc Anne avu bănuiala că atâta îngrijorare avea alte motive.

Îndepărtă acest gând din minte. Istoriile de dragoste între colegii ei nu i se păreau atât de importante, în mijlocul morților și răniților. Îl ajutară împreună pe Cumber să urce în camion, unde sanitarul lui Hutchins putea să-l examineze mai bine. Soldatul îi puse un pansament pe rană și strigă tare:

— Păi eu m-am tăiat mai rău când mi-am ras barba!

Anne se îndepărtă încet. Până atunci nu se gândise la cum se schimbaseră responsabilitățile ei odată cu trecerea de la pace la război. De obicei ea controla ce lucrau cei din biroul ei și asta era tot. Dar acum era responsabilă pentru siguranța grupului său, trebuia să se asigure că toți aveau ce să mănânce și unde să doarmă. Nu era ca la munca lor. Era bine să studieze cum se comportau Hutchins și Evans. Avea multe de învățat. În afară de soldatul care își luxase glezna, oamenii lui Hutchins nu suferiseră alte pierderi, dar unul din camioanele coloanei fusese lovit de schije. Avea două cauciucuri sparte și nu voia să mai pornească. Anne îl întrebă pe căpitan dacă defecțiunea era gravă.

— Nu cred. Putem să-l reparăm. Lovitura a tăiat probabil vreo...

Un ofițer coreean, un locotenent, ieși în acel moment din mulțime și îl salută pe Hutchins. Americanul îl salută cu o poză de academie militară.

Coreeanul vorbea o engleză perfectă.

— Domnule căpitan, grupul dumneavoastră poate să se îmbarce imediat? În câteva minute oamenii mei vor deschide un pasaj pentru vehiculele voastre.

Chiar atunci se apropie un grup de soldați în uniforme de luptă. Începură să-i dea la o parte pe civili. Șoferilor li se ceru să dea mașinile mai pe marginea drumului, țăranii mutară căruțele din drum pe câmpul alăturat. Soldații erau extrem de eficienți, iar civilii care încercau să protesteze se trezeau cu o pușcă cu baioneta pusă în fața lor. Pe Anne o încercă un sentiment de vină, văzând cum sunt amenințați atâția oameni pentru a face să treacă grupul său.

Hutchins începu să împartă ordinele.

— Domnișoară Larson, urcați-vă oamenii. Sergent, trebuie să remorcăm blestematul ăsta de camion. Legați-l cu un cablu de cel din față.

Toți se grăbiră să asculte, dornici să plece și să scape de frig. Și de carnagiul din spatele lor.

Anne privi prin geam masa de oameni tăcuți sau care plângeau din jurul lor. Bell mormăi tot drumul în surdină, încercând să-și facă drum printre diversele obstacole, cratere și ieșind ușor pe marginea drumului adesea. Veselia sa părea că dispăruse într-un punct neprecizat al traseului.

Ajunseră la postul de control: o fortificație masivă de blocuri de ciment și de saci cu nisip. Dincolo de două mitraliere ațintite către nord era un mic spațiu unde încăpeau vreo zece oameni. Pe o laterală era cartierul general, cu un steag sudcoreean care flutura în vânt.

Când ajunseră, veni un ofițer coreean. Îl salută pe Hutchins și-i strânse mâna.

— Sunt căpitanul Sik. Pot să văd ordinele dumneavoastră de drum?

Coreeanul examinează toate hârtiile cu meticulozitatea celui care vrea să cumpere o mașină la mâna a doua. Fiecare persoană din coloană își prezentă documentele de identitate, și Sik se uită bine să vadă dacă persoanele semănau cu cele din poze. Așa se scurseră aproape douăzeci de minute.

— Domnule căpitan - întrebă Hutchins - cum e drumul mai încolo?

— Relativ liber, dar vă sfătuiesc să stați grupați și să nu vă opriți. Sunt multe persoane care încercă să meargă spre sud pe vehicule militare. Au încercat să blocheze camioanele cu trunchiuri de arbori și alte obstacole. Din păcate nu am suficienți oameni pentru a ține punctele de control și pentru supravegherea drumului.

Returnă documentele lui Hutchins și adăugă o foaie completată de el.

— Documentele voastre sunt în ordine, și cunosc ordinul de a evacua civilii din Seul: de asta nu am fost foarte riguros cu voi. Dar vă rog să vă stampilați permisul de trecere la fiecare punct de control. Avem ordin să-i arestăm pe toți cei ce călătoresc spre sud fără autorizare.

Când porniră din nou, Anne îi șopti lui Hutchins:

— Asta înseamnă că nu a fost prea riguros cu noi. Bah!

— Desigur. Nu a fost - răspunse căpitanul, cu fața impasibilă. Nu și-a trimis oamenii să controleze camioanele. Nu ne-a percheziționat. Nu a controlat dacă siglele de pe camioanele noastre corespund cu cele ale unității care a eliberat foaia de drum. Ba mai mult, ar fi putut să telefoneze pentru a verifica. Ați văzut gradul al treilea la care îi supun pe toți civilii coreeni? De multe ori nici măcar un bilet de trecere semnat și un document de identitate valid nu sunt suficiente pentru a trece de punctul de control. Pot fi contrabandiști, sau să meargă în sud pentru cine știe ce motiv suspect.

Fata îl privi cu un aer incredul, dar Hutchins continuă:

— Știți, pentru moment țara asta e pe cale de a pierde războiul. Am auzit vorbindu-se despre unități americane și coreene care au fugit, sau care au fost depășite de forțe superioare. De aceea, guvernul nu permite tuturilor să hotărască dintr-o clipă în alta să meargă la Pusan ca să-l găsească pe unchiul Kyung. Drumurile trebuie să fie libere pentru traficul militar.

Realizând că adoptase un ton de predicator, Hutchins tăcu, încurcat.

Drumul continuă în liniște, printre șiruri lungi de civili care mergeau spre sud prin frig: mame cu copii în brațe, copii mai mari care cărau în spinare bunuri ale familiei, bătrâni care mergeau cu greutate pe lângă ei. Anne încercă să nu-i privească. Știa că nu puteau lua pe nici unul la bord, dar asta n-o împiedică să-și facă probleme de conștiință.

După trecerea de postul de control, traficul era mai liber. Reușiră să ajungă repede la intersecția cu drumul 47. Când cotiră la stânga, părăsind autostrada pentru a intra pe un drum pietruit, Anne privi cu îngrijorare harta. Spre vest soarele stătea să apună peste un peisaj ce părea liniștit.

— Nu trebuia să mergem până la Suwon?

Hutchins arată pe hartă.

— La Suwon este o bază mare a aviației, și nu vreau să fiu pe aproape în caz că nordcoreenii hotărâsc să facă vreo incursiune. O coloană ca a noastră ar fi o bună țintă pentru un MiG. Nu avem nici o protecție împotriva atacurilor aeriene.

Anne oftă. Hutchins avea din nou dreptate. Dar chestia asta era neplăcută. Fata se retrase în gândurile ei, pe când traversau o serie de sătucuri, toate la fel: Yamok, Chan, Paran. De ce se îndepărtau de război, cu atâta peisajul îi

părea mai liniștit. Căută semne care să-i clarifice de ce i se părea peisajul mai liniștit, dar în final își zise că probabil era ea, care era mai puțin încordată.

Și se liniști atât de tare încât se gândi la Tony. Probabil tânărul se întreba de ce nu-i telefonase încă din Japonia. Poate ar fi posibil să-l vadă, înainte de a-i duce din Kunsan. Anne se încruntă. Trebuia să găsească o posibilitate să-l sune, să-i spună ce e cu ea...

La vest de Taech'ang, Coreea de Sud

Barca alunecă fără zgomot pe plajă, urcând pe mal cât să n-o tragă valurile înapoi în Marea Galbenă. Opt oameni în costume de scafandru coborâră pe nisipul alb și umed. Se ghemuiră la pământ în semicerc, scoțând în grabă armele din sacii de plastic care le protejau și privind în jur ca să vadă dacă mișcă ceva.

Nimic. Numai foșnetul valurilor. Luna nu ieșise încă, iar norii joși acopereau mare parte dintre stele. Cu un gest, șeful grupei de sabotori nordcoreeni ordonă oamenilor săi să intre în acțiune. Unul avansă către țărm și îngenunche pe nisip, ridicând pușca automată. Ceilalți scoaseră din barcă sacii impermeabili și-și schimbă costumele de scafandru cu uniforme.

Toți aveau uniforme ale armatei Coreei de Sud. Șeful grupei, care acum purta grade de căpitan, se uită la ceasul fosforescent. Două minute. Ora de plecare. Semnală santinelei să se întoarcă la barcă.

Îndreptară barca spre largul mării. Un motor extrem de silențios porni cu un sforăit și barca plecă pe mare. La circa treizeci de metri de mal se scufundă, lăsând doar niște bolboroci la suprafața apei.

Căpitanul zâmbi. Până în acel moment, totul se desfășurase conform planurilor. *Eliberatorul* îi lăsase exact în poziția de unde puteau ajunge cu barca pe plajă, iar informațiile de la Pyongyang asupra rondurilor gărzilor care supravegheau malul erau perfecte. Puse un genunchi pe nisip, deschise o hartă și o studie la lumina unei lanterne cât un creion. Ajunseseră pe pământ în punctul stabilit. Sudcoreenii minaseră toate plajele care nu erau atent supravegheate noaptea, dar în câmpurile de mine existau întotdeauna treceri rezervate santinelor și patrulelor. Unul din aceste pasaje era la o aruncătură de băț de ei, spre sud.

Stinse lanterna, închise harta și se ridică. Oamenii se ridicară și ei, își puseră la spate puștile M16 și luară ranițele impermeabile. Nu mai era necesar să acționeze pe furiș. Acum, grupa lui era una dintre atâtea unități sudcoreene care supravegheau coasta.

Conduși de căpitan, se aranjă în șir indian în întuneric. El observa atent terenul pe care puneau piciorul. Nisip. Nisip cu ceva fire de iarbă. O înălțime, la dreapta, traversată de un baraj de sârmă ghimpată. Asta e. Două bețe

scurte, roșii, care ieșeau din pământ, semnalizau începutul cărării prin câmpul minat: cărarea care îl ducea în așa-zisa Republica Coreea.

Cei opt oameni se îndreptară spre est, depărtându-se de coastă pentru a intra în câmpiile din acea regiune. Acum mergeau mai repede, având grijă să se țină între paletele roșii care se șteau din când în când. Căpitanul controla ceasul. Cinci minute de la debarcare. Erau în orar.

— Stai!

O voce ascutită, nervoasă, se ridică din întuneric înaintea lor. Căpitanul și oamenii lui încremeniră. Pe acea potecă n-ar fi trebuit să fie paznici. Alți infiltrați aveau datoria să-i înlăture din acel punct de debarcare.

— Înaintați și prezentați-vă.

De data aceasta vocea fu însoțită de suneț metalic al siguranței de la o M16.

Căpitanul ținu mâinile departe de pistolul pe care-l purta la centură și înaintă încet.

— Garda de coastă. Căpitan Yi.

O lanternă se aprinse și îl lumină în față... o lumină orbitoare. Clipi des.

— Dar luați-mi lumina asta din ochi! Și nu vă mai prefaceți surprinși că ne vedeți.

Lanternă se stinse. Mai bine așa. Căpitanul reușea cu greu să distingă o tranșee protejată cu saci cu nisip, la câțiva metri distanță. Se mai apropie. În postul de supraveghere erau doi soldați din armata sudcoreeană, dar numai unul dintre ei avea pușca în mâini și o îndrepta în direcția corectă. Celălalt muta nervos lanterna dintr-o mână în alta. Căpitanul zâmbi. Probabil erau oameni din rezervă, aduși în grabă, fără minimul de antrenament.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu așteptam o patrulă până la ora următoare.

Pușca îndreptată înspre ei începea să coboare.

Căpitanul mai făcu un pas înainte.

— Au schimbat ordinele. Nu v-au transmis?

Își băgă încet mâna în buzunarul hainei și scoase un cuțit scurt și lat de sabotor.

Soldatul sudcoreean cu lanterna nu văzu nimic. Se obișnuise cu lumina lanternei, pe întuneric era aproape orb.

— Nu, domnule. Mă iertați pentru lumină. Sosirea dvs ne-a cam surprins.

Căpitanul văzu că se apleca să ia un obiect. Un telefon de campanie? Se pregăti să sară.

— O să raportez la CG, domnule căpitan. În acest fel celelalte posturi de supraveghere nu se vor alarma.

Soldat ridică receptorul.

În clipa aceea căpitanul se lansa către tranșee, înfigând cuțitul în gâtul omului, până la plăsele. Sângele îi țâșni pe mână și pe mânecă; sudcoreeanul scoase un sunet strangulat, încercând să-și ducă mâinile la gât înainte de a aluneca fără putere pe maldărul de saci cu nisip. Cu o mișcare hotărâtă, căpitanul trase cuțitul și se întoarse spre celălalt. Dar omul murea, cu laringele zdrobit de o lovitură cu bombeul metalic al unei cizme. Sabotorul care îl lovise pe sudcoreean zâmbi; dinții îi sticliră în întuneric. Căpitanul îi zâmbi la rândul lui.

Deschise din nou harta, căutând obiectivul lor. Trasă o linie în acea direcție și evaluează posibilele obstacole. Un drum, un delușor, satul Taech'ang. Nimic altceva. Podul peste râul Chosan era la opt kilometri de ei, și se putea ajunge acolo într-o singură etapă. Zâmbi. În câteva ore, el și oamenii lui se vor găsi în poziție.

Căpitanul puse harta în buzunar și își recuperează pușca de la unul din oameni. Își aruncă ochii pe corpurile celor două santinele. Întâlnirea neprevăzută fusese neplăcută, dar nu ceva periculos. Oamenii lui controlaseră atent zona pentru a înlătura orice urmă de luptă și luaseră cu ei cadavrele pentru a le duce departe. Cu un pic de noroc, sudcoreenii ar fi gândit că santinele lor pur și simplu dezertaseră.

Căpitanul și oamenii lui nu aveau nevoie de mult timp. De altfel, era greu pentru inamic să-i găsească. Căci grupa lui avea de gând să se ascundă sub ochii tuturor! Începu să împartă ordinele necesare. Sabotorii lui urmau să ajungă la un pod, înainte de a se termina noaptea.

33 Întâlnirea

31 decembrie. La sud de Paran

Zgomotul camionului era plăcut. Erau în drum spre sud și Anne simțea cum crește distanța între ea și război. Simțea parcă atracția magnetică a Kunsanului. Pentru toți camarazii ei era o simplă etapă intermediară a călătoriei spre Japonia, tovarășii ei nu aveau prieteni aici.

Pe drum, Anne încercă să mănânce spaghetti și chiftelile. Hutchins îi dăduse un MRE, și îi spusese că era mâncarea ei.

"MRE" era sigla pentru "mâncare gata de consumat" și era echivalentul modern al legendarelor "rații C". Era o cutie din plastic groasă cât o carte legată. Prima problemă a Annei fu să deschidă plasticul dur. Până la urmă împrumută de la soldatul Bell baioneta, ascuțită precum un brici.

Înăuntru se găseau alte cutii, mai mici. Într-una era mâncarea, cu eticheta

"Spaghete și chifteluțe". În alta erau fructe uscate. În celelalte, brânză, șuncă tăiată feliuțe, tacâmuri.

Hutchins îi spusese că era norocoasă. În general, acele rații se puneau în apă caldă, pe care natural că n-o puteau avea în camionul în mers. Pentru spaghetti nu era nevoie de apă. În schimb existau alte inconveniente.

Cine alesese lingura nu se gândise la faptul că trebuia să strângi mâncarea dintr-o pungă moale. În câteva clipe, Anne se mânjise pe mână cu sos. Era bun la gust, dar murdărea teribil. Mâncă cu încetineală voită, pentru a face timpul să treacă mai ușor.

Când trecuseră de Paran controlase harta. De acolo până la Kunsan mai erau 160 de kilometri. Mergeau cu viteza melcului, dar chiar și cu cincispreze kilometri la oră tot ar fi ajuns la Kunsan înainte de ivirea zorilor. Privi din nou harta, sperând să găsească un drum neted. La lumina rece a lunii zărea orezării care se pierdeau în depărtare, pe ambele laturi ale drumului. Era o scenă liniștită, dar ei nu i se părea deloc astfel.

Lângă drumul de coastă, la sud de Taech'ang

Terenul de lângă coastă era plat, spre necazul lui Yi. Nu existau nici văi, nici dealuri în dosul cărora să se ascundă; cel mai bun adăpost pe care reușiră să-l găsească era un șanț ce mergea în direcția bună. Mare parte din înaintare se făcea pe două grupe, una care o acoperea pe cealaltă. Era ceva lent și enervant.

Toți îmbrăcaseră uniforma de iarnă a armatei sudcoreene, însă în loc de salopeta de mascare standard, de culoare albă, purtau una de culoare neagră. Vor îmbrăca pe cea albă mai târziu, după ce ajungeau în poziție. Pentru moment era mai important să se ascundă.

Aveau și puști M16 cu munițiile aferente, și ranițe de luptă sudcoreene. În plus, fiecare om, inclusiv Yi, avea alte treizeci de kilograme de "echipament special".

Zona prin care treceau părea foarte frecventată. Văzuse multe bannere de stabilimente balneare, hoteluri, cafenele. Chiar și acoperită de zăpadă era pitorească.

Sergentul anunță că drumul era liber. Yi și cei trei oameni ai săi alergară înainte, cu spinarea aplecată, prin zăpada care le acoperea zgomotul pașilor.

Yi se aruncă la pământ alături de Yong, sergentul. Omul îi arătă ceva în față, fără să vorbească: un drum pietruit care le tăia drumul. De ambele laturi erau zone înghețate. Așteptară mai mult de zece minute, observând cu atenție drumul, dar nu văzură nici o mișcare. Yi făcu semn. Patru sabotori traversară în fugă drumul, acoperiți de ceilalți. Nici o mișcare. Căpitanul dădu semnalul și traversară cu toții drumul, siguri că Yong și ai lui îi acopereau.

Acel drum de coastă era punctul lor de referință. După ce-l traversaseră, mergeau către sud, spre râul Chosan. Apoi urmau firul apei, spre interiorul ținutului, până la obiectivul lor.

La nord de Onyang, Autostrada 39

Pe Anne o trezi Bell, care începuse să blesteme din nou când începuseră să coboare.

— Domnule căpitan, transmisia asta merge din ce în ce mai prost. Nu știu dacă pot să bag în altă viteză.

Și Hutchins adormise. Se îndreptă și se întinse atât cât îi permitea cabina camionului. Privi harta rutieră pe care i-o lumina Anne cu lanterna. Merseseră bine, parcurgând în circa trei ore 65 de kilometri de la Anyang.

Căpitanul se uită la ceas și luă o hotărâre.

— Să intrăm în Onyang și ne oprim pentru reparații. Trebuie să luăm și benzină, și putem repara și radiatorul celui alt camion.

Bell zâmbi. Onyang era una orășel, dar acolo se găsea desigur ceva mâncare decentă, vreo bere, un loc de dormit...

— Revino pe pământ, soldat. Reparăm camioanele și pornim imediat.

Hutchins o zise pe un ton sever. Bell era unul din cei doi oameni care ajunseseră în închisoare. Era un bun soldat, dar căuta întotdeauna să profite de ocazii pentru a păcăli munca. De aceea îl luase căpitanul ca șofer. Ca să nu aibă ocazii.

Anne întrebă:

— Căpitane, cine ne va repara camioanele la Onyang?

— O să căutăm vreun garaj, cu speranța că vor avea piese de schimb necesare. Camioanele astea folosesc o grămadă de componente de la vehiculele civile, și deci...

— Cunosce ce piese ne trebuie, domnule căpitan. Dar aș vrea să știu dacă în garaj vom găsi și un telefon.

Hutchins ridică din umeri.

— Să sperăm că da.

Anne zâmbi.

Podul peste râul Chosan

Căpitanul Yi examina situația. Urmaseră râul în direcția est până ajunseseră la autostrada 21. Drumul asfaltat cu două benzi era principala arteră nord-sud de pe coasta occidentală și sarcina căpitanului era să facă periculoasă trecerea de-a lungul acelui drum.

Podul traversa râul într-un punct în care cursul apei era larg de douăzeci de metri și adânc de vreo trei. Apa curgea destul de repede pentru a nu îngheța.

Yi se urcase pe o mică înălțime din care putea vedea bine podul și drumurile. Grupa lui Yi aștepta la vreo sută de metri de pod, într-o văioagă, tremurând din greu. Podul era păzit, normal, dar nu era nici un pod important, nici un râu important.

Locul era luminat, și binoclul lui Yi era mai util decât aparatul cu infraroșii. Alături de pod se vedea o construcție nu prea mare, care putea să găzduiască un număr limitat de oameni. Într-o parte era o gheretă cu două santinele. După uniformă, făceau parte din poliția provincială, responsabilă cu siguranța în interiorul Coreei. Armata avea rol de supraveghere numai pe coastă. Polițiștii aceia erau ceva mai mult decât agenți de circulație. De exemplu, aveau puști M16.

Mai era un om, în fața clădirii. Avea o uniformă de mascare, probabil din unitățile teritoriale. Chestia asta avea sens, întăriri ale poliției cu unități din rezervă.

Omul, probabil un subofițer, trecu pe sub barieră și merse pe pod. Yi privi în direcția în care se mișca și văzu ce-l aștepta: două santinele la extremitatea opusă.

Sabotorul coborî de pe înălțime mergând cu spatele, încet, cu atenția mărită, pe primii douăzeci de metri. Apoi se întoarse și alergă spre punctul în care îl așteptau ai lui.

— Este așa cum ne așteptam. Doi la fiecare capăt, și încă unul care îi comandă. În postul de gardă sunt probabil doi oameni, dar nu mai mult de patru. Poliția provincială; în cazul acesta, trebuie să ne schimbăm uniforme. Dați-i drumul!

Se antrenaseră deja de zeci de ori să-și desfășoare misiunea. Fără să fie nevoie de ordine, grupul coborî spre apă, departe de pod. Scoaseră din ranițe uniforme poliției și se schimbă. Un soldat luă un pachet din sacul propriu. Un altul luă o coardă și o legă strâns de un copac.

Se auzi un fluierat ușor, care păru ca o sirenă în liniștea nopții. Pe când barca pneumatică se umfla, doi oameni montară o pereche de pagaie și legară coarda de barcă. Puseră barca pe apă și se urcară în ea. Fără a vorbi, împinseră cu forță și se lăsară purtați de curent. Tovarășii lor le dădeau coardă încet, pe măsură ce barca se îndepărta tot mai mult.

În cinci minute barca ajunse pe malul opus. Yi și ceilalți traseră coarda înapoi, fără să mai controleze dacă barca fusese bine ascunsă. Cei doi își cunoșteau misiunea.

Căpitanul își conduse oamenii pe înălțimea de unde studiasse podul și le arătă țintele, apoi căile de urmat ca să ajungă la ele. Tufișurile fuseseră tăiate în jurul drumului, dar din celelalte părți ajungeau până aproape de postul de gardă. Și nimeni nu supraveghea spatele edificiului.

Să se apropie de construcție era o sarcină ușoară, dar obositoare. Întunericul îi obliga să meargă de-a bușilea, pentru a reduce pericolul de a fi zăriți, iar gerul era insuportabil dacă stăteau pe loc. Yi era în fața tuturor, nu dintr-o dorință specială de a-și conduce oamenii prin propriul exemplu, ci pentru a fixa ritmul de înaintare și a fi gata să reacționeze la orice schimbare.

Era o activitate dură, chiar și cu antrenamentul lor. Să controleze atent fiecare punct, să nu pună picioarele pe lucruri care ar fi făcut zgomot sau care să-i facă să alunece, să-și amintească toți cei cinci oameni care îl urmau să pună bocancii exact pe urmele lui, atenți...

Dacă nu ar fi mers atât de încet, n-ar fi reușit să se oprească. Mișcându-se aplecat mult, era tocmai pe punctul de a duce piciorul stâng în față când văzuse o linie pe zăpadă. Încrămeni.

Se aplecă atent înainte. Ceilalți încrămeniră în spatele lui. Când Yi se mișcă, văzu strălucind pe linie lumina stelelor. Era un fir metalic.

Urmărind cablul spre ambele capete, descoperi că unul era ancorat de o piatră, iar celălalt de o rachetă luminoasă. Nu era o mină, dar era tot atât de periculoasă pentru misiunea lor. Dacă ar fi atins firul, o rachetă cu magneziu ar fi țâșnit până la cincizeci de metri înălțime. Și, fără elementul surpriză, misiunea lor s-ar fi terminat înainte de a începe.

Era un dispozitiv foarte simplu, și nu-i fu greu să-l dezarmeze. Îl arătă omului care era în spatele lui și apoi continuă deplasarea. Ajunseră ușurați la peretele din spate al corpului de gardă, își îndreptară în fine spinările și își scoaseră combinezoanele negre. Se îmbrăcară cu cele albe, identice cu cele purtate de sudcoreeni.

Începând din acel moment, acțiunea lor se baza pe surpriză și pe viteză. Yi se uită la subofițerul sudcoreean care se întorcea spre postul de gardă după ce mai controlase o dată postul de dincolo de pod.

Oamenii lui erau la posturile lor, alături de colțurile construcției. După ce-i mai controlă o dată cu privirea, se întoarse spre subofițerul sudcoreean. Omul dispăru în spatele colțului clădirii și Yi ridică o lanternă mică. O îndreptă spre celălalt mal și trimise un semnal în cod, sperând că oamenii lui îl vor vedea. Apoi începu să numere.

Unu. Puse de-o parte lanterna și luă pistolul. Doi. Controlă amortizorul și se îndreptă spre barieră.

Trei. Yi și doi dintre oamenii lui deschiseră foc împotriva celor două santinele; fiecare trase mai multe focuri, până le văzură căzând. La mică distanță de el auzi zgomote înfundate: erau ceilalți oameni din grupă, care îl loveau pe subofițer. Încercă să vadă ce se întâmpla dincolo de pod, dar nu reuși să vadă nimic. Santinelele erau doborâte sau doar se ascuseseră? Nimeni nu mai trase, nici de o parte, nici de cealaltă a podului. Până la acel

moment, probabil, misiunea reușise. Fără să se dezlipească de perete, se apropiară de intrarea în construcție. Yi zări trei forme alungite la pământ. Ridică mâna și indică intrarea.

Sergentul Yong dădu un semnal și oamenii deschiseră ușor ușa și alunecară înăuntru. Yi nu îi urmă, era interesat să primească semnal de dincolo de pod.

În sfârșit. O lumină alături de pod. Două puncte și o linie. Gata, reușiseră!

Yong veni în fugă, la timp pentru a vedea zâmbetul lui Yi. Se opri pentru a da raportul.

— Trei oameni. Nici o problemă.

Yi nu pierdu timp ca să-l felicite.

— Îndepărtați cadavrele. Căutați hărți și documente. Curățați petele de sânge. Mă duc să controlez postul de gardă. Și, sergent, pune oameni de pază în gherete. Avem un pod de supravegheat.

Dar pentru ei, nu pentru alții.

În orașelul Onyang

Hutchins blestema cu voce tare. Bell blestema camionul; Anne blestema în sinea ei. Onyang era un orașel de două mii de oameni. Avea un singur garaj, proprietatea unui anumit domn Moon, care era absolut împotriva ideii de a se scula în miezul unei nopți înghețate ca să deschidă atelierul. Până la urmă Hutchins doar sub amenințarea armelor îl făcuse să se hotărască să colaboreze.

Supărat tare, proprietarul descuiase lacătul, dar refuzase să pună mâna pe vehicule. Atunci intervenise Evans. «Bine, acesta este acum un parc de mașini al armatei americane.»

În timp ce sergentul organiza reparațiile, grupul Annei se refugiase într-un mic hotel, umplându-l complet. Anne îl găsisese pe portarul de noapte, care vorbea bine engleza, mult mai dispus să colaboreze decât domnul Moon. Omul îi arătase telefonul, și fata începuse să-l caute pe Tony. La început cu emoție, apoi cu frustrare, sunase la BOQ, apoi la birourile escadrilei pentru a-i da de urmă.

De la BOQ nu primise nici un răspuns. Și «nu este disponibil, somnișoară», când sunase la escadrilă. Asta, după cum știa și ea, însemna că era în misiune. Anne nu putuse face altceva decât să-i lase un mesaj, în care îi spunea unde se afla în acel moment și îl informa că va ajunge la Kunsan în primele ore ale dimineții, pentru a pleca apoi în seara aceea spre Japonia. Omul care îi răspunsese îi promisese că-i va înmâna mesajul maiorului Christopher de îndată ce se va întoarce.

Cele două vehicule de reparat abia intrau în garaj. Anne se întorsese acolo

și se plimba înainte și înapoi. Știa că ar fi fost mai bine să fie mai fatalistă, dar uite, pierduseră o jumătate de oră numai pentru a intra în garaj. Apoi munciseră o oră întreagă.

Camionul cu radiatorul spart fusese reparat repede, dar celălalt! Bell nu se prefăcuse când spusese că erau probleme la cutia de viteze. Bucăți de metal rupte din dinți roseseră întregul angrenaj așa de tare că era de mirare cum de funcționase până atunci. Bell, băgat sub camion, cerea o cutie de viteze nouă.

Nu exista așa ceva. Domnul Moon le dădu vesel informația că nu avea piese de schimb pentru acel tip de camion, și acum domniile lor puteau să plece, mulțumesc.

Două ore mai târziu, convoiul relua marșul. Parte din nemulțumirea Annei dispăru când părăsiră Onyang și intrară în câmpie.

În cabina întunecată, cu Hutchins care dormea într-o parte, avu timp să se gândească. Telefonistul spusese "maiorul" Christopher. Era mulțumită și mândră de noutate, pentru Tony și chiar și pentru ea. După cum părea, își alesese unul cu reale capacități...

Un moment. Ce simțea pentru Tony, mai exact? De ce o nemulțumea atâta ideea că nu va ajunge la timp la Kunsan, dacă nu pentru că dorea să-l vadă? Ce i-ar spune lui Tony, întâlnindu-l la Kunsan? Și ce i-ar spune el?

Prea multe întrebări. Continuă să analizeze și să răsanalizeze răspunsurile eventuale, până când adormi.

Fuse trezită de o zguduitoră puternică, care o aruncă cu capul în geam, așa de tare că văzu stele verzi. Frecându-și locul lovit, deschise ochii și-l auzi pe Hutchins strigând la șofer că habar n-are să conducă. Se uită la ceas. Trecuseră aproape două ore.

— Unde suntem?

Hutchins întrerupse imprecațiile lui suficient pentru a-l lăsa pe Bell să-i răspundă:

— În curând vom ajunge la Kwangch'on, domnișoară.

Fata găsi orașelul pe hartă și-i arătă poziția lui Hutchins. Parcurseseră deja o bună bucată de coastă, iar asta îi făcea plăcere. Poate reușea să-l vadă pe Tony, chiar dacă nu știa încă ce avea să-i spună.

Hutchins luă harta și încercă să determine exact poziția în care se găseau, iar Anne privi în jur pentru a găsi un punct de referință. Mai mult pentru a face ceva.

Primul lucru pe care-l zări fu un indicator, care în lumina farurilor îi permise să citească "29".

— Domnule căpitan, unde suntem? repetă ea.

Hutchins privi indicatorul, apoi harta. Expresia lui concentrată se schimbă brusc în furie.

— Suntem pe un drum greșit, aia e! Trebuia să mergem pe autostrada 21, nu pe 29!

Și Bell încercă să arunce o privire pe hartă, dar Hutchins i-o trase de sub ochi.

— Tu veziti de condus, soldat.

Căpitanul examinează situația încă un timp.

— În ce parte ai luat-o la Hongsong, la intersecție?

Cu aerul unui elev care este surprins nepregătit la o lucrare de control neanunțată, Bell răspunse:

— La dreapta?

Fu nevoie de zece minute pentru a opri coloana, pentru a întoarce pe drumul îngust, ca să se îndrepte în direcția opusă. Hutchins ținea volanul în timp ce Anne îi schimba vitezele, iar Bell se lovea mereu de portieră, într-un fel de exil. Hutchins era supărat, dar nu-și pierduse speranța.

— Ajungem totuși la Kunsan înainte de prânz, garantă el.

Anne nu fu mai liniștită după aceste cuvinte. Jumătate din ziua ei cu Tony se dusesese deja.

Baza din Kunsan, Escadrila 35

Tony preluă mesajul pe care i-l înmânase Rice și îl citea deja a treia oară. Telefonistul era lângă ușă, gata să iasă.

— Luther, cum ți s-a părut vocea ei? Era sigură că va reuși să ajungă?

— Domnule, am scris tot ce mi-a spus. "Sunt în drum de la Onyang spre Kunsan cu o coloană. La noapte ne transferăm în Japonia. Cred că ajungem înaintea zorilor. Când ajung, te sun. Sper să te văd. Anne."

Nu-i fusese greu să învețe pe dinafară. Rice îl citise deja pentru maior de patru ori.

Anne era vie. Era bine. La Kimpo nu fusese lovită. Cu mintea, Tony știuse mereu că probabil era bine, dar mai exista o altă mică probabilitate la care nici nu voia să se gândească. Și venea la Kunsan, ca să plece în seara aceea.

— Înaintea zorilor.

Bine. El trebuia să doarmă, dar trebuia să și muncească. Sarcinile lui de ofițer operativ îi redusese sensibil zborurile. Acum efectua numai misiuni pe timp de zi, iar dimineața trebuia să programeze zborurile. Avea timp s-o vadă pe Anne, dar numai după ce termina cu hârțogăraia. Iar el avea multe să-i spună.

Începu să lucreze. Zborul era mai important decât hârtiile, dar și treaba aceea de birou trebuia făcută. Exaltarea zborului și a mesajului Annei începu să se piardă încet, și tânărul începu să-și țină cu greu ochii deschiși. Continuă totuși să scrie.

— Domnule maior! Domnule maior!
Careva îl zguduia. Ridică ochii și îl văzu pe Rice deasupra lui. Îl privea ca și cum se scuza.
— Mă iertați, domnule, dar în curând închid popota.
Cu vocea cleioasă de somn, Tony răspunse:
— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.
Dădu să pună iar capul pe birou, dar îl ridică imediat. Micul dejun se servea până la ora opt.
Rice era deja la ușă, când Tony îl strigă:
— A mai fost vreun mesaj?
— Nu, domnule maior, nimic.
Trecuse o oră de când se luminase, și avea prima ședință de instruire la 14,30. Trebuia să aștepte; nu putea face altceva.
— Hei, Saint, de ce ești îngrijorat? E vreo misiune grasă?
Când Hooter intra într-o încăpere, imediat îți dădea seama că venise.
— Anne vine la Kunsan.
— E bine? Ce bine! Și când sosește?
— Trebuia să sosească de o oră. O transferă în Japonia de la Kunsan, și coloana ei trebuia să fi ajuns înaintea zorilor.
— Când pleacă?
— În seara asta.
Îi arătă meșul lui John. Nemulțumirea lui era evidentă.
— Înțeleg. Ia să vedem. Mai avem șase ore până la ședința de instruire?
Deodată John zâmbi.
— Am găsit! Victoria aparține forțelor aeriene!
Tony nu înțelese nimic.
— Despre ce naiba vorbești?
— Stai și ascultă, Saint, știu cum să facem. Cunoscut un pilot de la armată, "Chips" Nicholson. Are un elicopter, și pentru două sticle de băutură poate face ceva pentru noi.
Tony era încă nedumerit.
— Și?
— Dacă ea nu poate sosi la timp, mergem noi s-o căutăm. Chips merge spre nord, găsește convoiul și ne ia și pe noi.
Hooter luă o hartă rutieră de pe masa lui Tony.
— Privește aici. Ca să ajungă de la Onyang la noi există un singur drum. Iar Onyang este la numai o sută de kilometri. O oră cu elicopterul, și probabil coloana a făcut destul drum, de când a lăsat mesajul. Putem să mergem și să ne întoarcem înainte de amiază.
Tony reflectă. De obicei lua deciziile în grabă, dar aceasta nu era una cu

care să fie obișnuit. Oricum, nu erau pericole. Riscul de activitate inamică era minim.

Îl privi pe Hooter care mergea înainte și înapoi.

— Ce o să zică Shadow?

Hooter dădu capul înainte.

— Ești nebun? Shadow nici n-o să știe.

Tony se gândi la riscuri, dar și la riscul de a nu o vedea pe Anne.

— Bine, mergem. Dar de ce îl cheamă "Chips"?

(În engleză, *chips* înseamnă "așchii".

— O dată a ajuns cu elicopterul într-un pom. Din fericire era aproape de pământ. Tu caută sticlele, eu îi dau telefon.

Tony îndrăgea zborul, dar elicopterele nu-i păreau prea sigure. Majoritatea aviatorilor considerau aripile rotitoare o aberație momentană a aerodinamicii. Se aștepta din zi în zi anunțul definitiv că nu mai erau în stare să zboare.

Locotenentul Nicholson era un tânăr cu fața de șmecher care îl primi pe Hooter cu mare prietenie. Când îi fu prezentat Tony, îl salută bătos. Apoi Hooter îi spuse că avea la activ paisprezece avioane doborâte și Chips fu gata să facă orice pentru el pe gratis.

— Dar dacă tot v-ați deranjat, n-aș vrea să vă pun în încurcătură. Sus!

Luă sticlele și le puse în siguranță.

John se așeză pe locul pilotului secund, iar Tony se așeză în spatele lor. Locotenentul porni turbina și o aduse la turația maximă rapid. UH-1 "Huey" de obicei transporta o grupă de doisprezece soldați cu echipamentul lor, iar acum, cu doar trei sole persoane la bord, se ridică ușor în aer.

Văzând că Hooter îi indica pilotului direcția, Tony își puse căștile.

— Hooter, până la Onyang trebuie să fie multe convoaie. Cum îl recunoaștem pe al nostru?

— Câte crezi că vor fi pline cu civili americani? Stai liniștit, Saint.

Cerul era limpede, și cu ușile închise temperatura în interiorul elicopterului era destul de confortabilă. În schimb zgomotul era asurzitor, și Tony își lăsa căștile pe urechi pentru a-l mai reduce un pic. Lăsară repede în spate baza, apoi orașul și trecură peste râu, care curgea la nord de oraș.

Traficul care se îndrepta către oraș era intens, dar printre automobile și camioanele civile nu ar fi fost greu să vadă o coloană de transport militar. Continuă zborul spre nord.

Autostrada 21, la sud de Kwangch'on

Anne ura soarele. Erau în întârziere, și acum înaintau așa de încet, că avea impresia că nu vor mai ajunge niciodată la Kunsan. Conducea din nou Bell, și la fiecare schimbare de viteză murmură ceva înfundat.

Parcurgeau o vale strâmtă, în care lărgimea străzii se redusese la o singură bandă. Drumul era în coborâre, și Bell se chinuia să țină schimbătorul de viteze într-un loc.

În timp ce ascultau imprecățiile monotone ale șoferului, din spatele convoiului începu să se audă un zgomot puternic de claxon. Hutchins ordonă coloanei să se oprească, sigur că se întâmplase ceva grav.

Ieșiră din cabină și alergară spre coada coloanei. Claxonul se mai auzi un timp, încetând abia când depășiră ultimul camion.

Văzură un jeep, înconjurat de o mulțime de soldați și de pasageri, și cu o singură persoană la bord. Un locotenent colonel care se grăbi să coboare cu o față profund iritată.

— Cine este responsabilul babiloniei de aici?

Hutchins îl salută.

— Căpitan J.F. Hutchins, domnule colonel, Detașamentul special de transporturi.

Uniforma de luptă a colonelului și mantaua lui de iarnă erau total contrast cu uniforma cutată a lui Hutchins. Cizmele lui erau de tip vechi, din piele și erau lustruite la perfecție. Pe haina impermeabilă era scris numele AYERS. Și în timp ce gradele de căpitan erau cusute simplu în fir negru pe petlițele de pe guler, gradele lui Ayers erau din metal, mai mari decât normal și străluceau.

— Căpitane, inteligența dumitale redusă este comparabilă doar cu aspectul militar neglijent și cu evidenta dumitale incapacitate de a menține disciplina. Trebuie să particip la o importantă reuniune și cercul dumitale de viteză redusă s-a oprit acum, după ce ați mers cu viteza melcului.

Hutchins vru să răspundă, dar colonelul se întrerupsese doar pentru a-și regăsi suflul.

— Deoarece v-ați oprit și v-ați hotărât să mă faceți să pierd alt timp, voi face raport superiorilor dumitale, sperând că vor fi mai puțin incompetenți decât dumneata.

Îi luă numele lui Hutchins, gradul, numărul matricol și unitatea de apartenență, apoi urcă din nou în jeep.

— Căpitane, îți cer să miști cu maximă viteză grămezile astea de fiare. Dacă va trebui să lipsesc la reuniune, cursul războiului ar putea suferi consecințe negative, și va fi vina dumitale. Liber!

Convoiul porni din nou și ieși din vale cu toată viteza posibilă. Din când în când, un sunet de claxon din spatele lor îi îndemna să se grăbească. Ajunseră la finalul strâmtorii cinci minute mai târziu și auziră zgomotul motorului jeepului care îi depășea.

Colonelul Ayers ședea cu spatele drept, în poziția drepti chiar când conducea. Fără să le arunce măcar o privire, zbură către sud.

Hutchins se întorsese la camion fără un cuvânt, iar Anne și Bell rămăseseră tăcuți, fără să știe ce să spună. Într-un târziu, când colonelul dispăru în depărtare, Hutchins comentă:

— Știi, e greu de crezut că omul ăsta este rezultatul final al milioanelor de ani de evoluție.

Colonelul Ayers zbura către destinația sa, memorând acuzațiile pe care i le va aduce acelui ofițer idiot. Lipsa evidentă de disciplină. De când începuse războiul, toți deveniseră neglijenți. Nimeni nu mai băga în seamă uniforma, regulamentele, și mai ales să se comporte cu respectul necesar față de ofițeri superiori ca el.

Nu voia deloc să lase să se înrăutățească lucrurile. Chiar dacă va fi obligat să reamintească regulile educației oricărui militar de aici până la Chonju...

Tot gândindu-se așa, pe un asfalt bun, traversă curând Taech'on și sătucul Taech'ang. Își repeta în gând ideile principale ale discursului pe care urma să-l țină asupra moralului trupelor, când ajunse la un post de control înainte de un pod.

Apăsă claxonul și făcu semn să ridice bariera, dar aceasta rămase orizontală și se apropie un soldat sudcoreean, care îl salută.

Ayers nu binevoi să-l salute și el.

— Lasă-mă să trec, tinere. Am o reuniune importantă la Chonju!

Soldatul nu fu impresionat deloc.

— Desigur, domnule colonel, dar trebuie să văd ordinele și legitimația dumneavoastră, vă rog.

— Legitimația mea?

Căută foile de drum și documentul de identitate.

— Nu se vede că sunt un ofițer superior american?

Omul îi luă hârtiile.

— Domnule colonel, ați putea fi un sabotor nordcoreean. Sunt șmecheri și adesea se travestesc în militari.

Examină documentele.

— Sunteți colonelul Ayers? Avem un mesaj pentru dumneavoastră, domnule. Vreți să veniți cu mine? Este în postul de gardă.

— Desigur, soldat. Condu-mă.

Îl urmă pe coreean până la o mică construcție ridicată pe lateralul drumului.

Înăuntru era un ofițer, așezat la un birou. Numele scris pe uniformă era YI.

Soldatul îl privi pe Yi și îi spuse în engleză:

— Domnule căpitan, a sosit domnul colonel Ayers. Avem un mesaj pentru domnia sa, nu-i așa?

Yi se ridică și îl salută ca la carte. Ayers, încântat să vadă că mai erau

respectate formalitățile, salută la rândul său, dar, cu mare surpriză, simți o împunsătură ascuțită în partea dreaptă. Coborî privirea într-acolo, la timp ca să mai vadă cuțitul care i se împlântase între coaste până la plăsele.

Ultimul lui gând fu de stupoare și de protest: "Dar erau atât de educați!"

Yi privi corpul și zâmbi. Un locotenent colonel.

— Sergeant, ia-l de-aci.

Sergeantul Yong știa ce să facă. Îi chemă pe sabotorii "în afara serviciului" care se aflau în clădire și dădu ordinele necesare. Corpul fu purtat afară pe o ușă din dos și petele de sânge curățate. Yi luă jeepul și îl ascunse în spatele unor copaci.

Acolo se aduna încet încet un adevărat parc auto. Parcă mașina lângă un șir de automobile. Unele erau goale, dar altele aveau provizii alimentare, piese de schimb și muniții. Într-un vehicul murdar de sânge se aflau oameni, pe care sabotorii lui Yi îi ucisese când se aflau în partea din spate a camionului.

Nordcoreeanul era satisfăcut de munca lor. Avuseseră o noapte și o dimineață destul de pline. Iar ei vor continua să atragă în ambuscadă vehicule militare, cât mai mult timp posibil.

Nu deranjaseră traficul civil. Mai întâi, că nu aveau sarcina de a răspândi teroarea, și apoi ar fi riscat să fie descoperiți. Lăsaseră să treacă chiar și câteva convoaie militare, deoarece în spatele lor erau mașini civile care așteptau. Mai devreme sau mai târziu, o coloană mai mare sau o trupă mai bine pregătită ar fi supraviețuit atacului lor, dar până atunci, drumul acela nu ar fi fost de nici un ajutor pentru Sud, sau pentru stăpânii lui americani. Yi îi ura în mod special pe americani, pentru că dacă n-ar fi fost ei, Nordul ar fi eliberat de decenii partea meridională a peninsulei.

Asta îi aminti că trebuia să controleze corpul colonelului. Luă o mapă ce aparținuse ofițerului. Ajunse sub niște copaci. Duseseră acolo toate cadavrele, acoperind cu zăpadă straturile succesive. Apropiindu-se de rezultatul sângerând al lucrării lor, Yi se bucură că războiul acela nu fusese o ofensivă de vară.

Yong abia terminase de percheziționat mortul.

— Nimic, domnule. Era un ofițer de mică importanță din Divizia a doua americană de infanterie. Avea numai aceste ordine de drum și notițele pentru conferința asupra "Moralului trupelor", pe care trebuia s-o prezinte mâine la Chonju.

Yi îi dădu mapa.

— Vezi și aici.

Dar nu se aștepta să găsească ceva deosebit. Și din tonul vocii se simțea că era deziluzionat. Era primul lor locotenent colonel, și era o nulitate.

Pe autostrada 21

Erau în zbor de douăzeci de minute, îndreptându-se spre nord cu nouăzeci de kilometri la oră, la șaizeci de metri de pământ. Tony era derutat între curiozitatea de pilot și nemulțumirea personală. În mod normal nu zbura așa jos și atât de încet, decât la aterizare. Era ușor să caute la viteza aceea.

Cu toate astea, nu reușise să dea de Anne. Văzuseră puține vehicule militare, iar acelea nu erau desigur coloana pe care o căutau.

Hooter și Tony studiau terenul, în timp ce Chips pilota, urmărind drumul cu două benzi. În fața lor, drumul se îngusta la trecerea pe un pod. Tony aproape că se aștepta să vadă convoiul oprit pe malul opus, așteptându-și rândul. Dar nu era așa. Privea înainte, când deodată John strigă:

— Hei, Saint, la dreapta sunt multe camioane, în afara drumului. Cred că i-am găsit.

Chips auzi comentariul lui Hooter și imediat o luă la dreapta, pentru a arunca o privire asupra vehiculelor. Tony ridicase imediat binoclul ca să o caute pe Anne, dar nu văzu nici o mișcare pe lângă vehicule. Văzu două camioane acoperite, dar și unul cu platforma goală, un fel de cisternă, un jeep...

— Hooter, nu e coloana Annei. Nu sunt vehiculele căutate, și nu văd nici o persoană.

— Ciudat. Nu știu, Saint, dar până acum este singurul lucru întâlnit care seamănă cu un convoi. Coborâm să controlăm?

Tony dorea să fie sigur că nu era convoiul căutat.

— Chips, ne poți duce mai aproape?

Elicopterul încetini și descrie un cerc, apropiindu-se încet de vehiculele staționate. Tony le ezeamină. Poate era convoiul Annei, amestecat cu alte camioane. Să se fi oprit pentru odihnă?

Unul dintre vehicule îi atrase atenția. Cabina era distrusă și părea că cineva încercase s-o ascundă.

Hooter examina restul terenului, dar era sigur că pierdeau timpul. Tocmai voia să i-o spună lui Tony când văzu o pată întunecată, care devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce dispărea zăpada de care era acoperită.

— Saint, privește la dreapta.

Era nedumerit și îngrijorat. Tony traversă cabina și privi în zona indicată. Pata se transformă curând într-o grămadă de forme, dar el continuă să se uite, sperând că ceea ce vedea nu era real.

Yi și oamenii văzură din drum elicopterul descriind un cerc amplu, pentru a coborî apoi și a dispărea din vedere. Era sigu inamicul. Alergă spre copaci și le făcu semn oamenilor să-l urmeze. Auziră zgomotul elicopterului, mai

jos, aproape staționar deasupra vehiculelor goale.

Alergă de la un copac la altul, căutând să mențină trunchiurile între el și mașina zburătoare. Oamniul lui îl urmară, ținând sub ochi elicopterul ca și când era un animal. Zăpada ridicată de palele elicopterului îl ajută să se ascundă, dar fu și dezastrul lor.

Văzură elicopterul rămânând staționar, apoi rotindu-se în jurul axei pentru a înainta către punctul unde îngrămădiseră morții. Nu mai era nici o scăpare.

Strigă «Foc!» și ridică pușca, ochind cabina.

Chips, Tony și Hooter văzură corpurile. Erau îngrămădite unul peste altul, într-o manieră oarecum regulată. De ce se ridica zăpada, de aceea se vedeau mai multe corpuri.

Hooter număra cu voce tare:

— ...treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece...

Se auzi un *zing!* și Tony, automat, se întoarse în acea direcție. Zgomotul fu urmat de altele, și de un *crack* când gemulețul portierei din stânga se sparse.

Chips nu așteptă rezultatele analizei. Trase grăbit manșa ridicând partea anterioară a elicopterului, fără să aștepte să câștige înălțime. De îndată ce Huey începu să se miște înainte, făcu manevre cu coada, spre stânga și spre dreapta, alternativ, pentru a se deplasa în zig-zag în limitele permise de înălțime și viteză.

Tony, care nu-și legase centura, fu cât pe-acum să cadă. Întinse mâna spre o centură, dar o mișcare bruscă îl făcu să eșueze. Elicopterul tremură și se auzi zgomot de metal lovit. Sub el, podeaua cabinei se înclină spre stânga: abia reuși să se prindă de scaun, trăgându-se în mâini.

Pierduse căștile când căzuse. Când își puse centura, îl văzu pe John că-i face semn să și le pună.

Auzi imediat vocea lui Chips:

— Motorul din stânga s-a oprit!

Hooter îl întrerupse:

— Pericolul a trecut. Nu mai trag.

Chips era foarte ocupat. Elicopterul avea o încărcătură ușoară și motorul rămas putea să-l țină în zbor. Abia, abia. Problema era: ce altceva mai fusese lovit?

Tony se găsea într-o situație neobișnuită: la bordul unui aparat de zbor cu defecțiuni, dar nu era el la comenzi. Putea doar să se încreadă în Chips și să se țină bine. Pilotul de armată studie ecranele aparatului și trase cu urechea la motorul rămas.

— Putem să rămânem în zbor, dar e mai bine să aterizăm repede. Temperatura motorului e cam mare.

Tony era foarte îngrijorat de ceea ce văzuse.

— Acolo la pod sunt nordcoreeni. Cheamă pe frecvența gărzii și dă alarma.

Hooter se ocupă de radio; drumul spre nord își urmă cursul.

Taech'ang

Era doar un sătuc de pe drum. Deoarece principala sa activitate era cea agricolă, pe timpul iernii părea adormit, chiar și în timpul zilei. În câteva minute îl depășiră și lăsară în spate orezăriile înghețate.

Anne era încântată să-l vadă, pentru că era un alt punct de referință depășit. De fiecare dată când treceau de unul, Kunsan era mai aproape

Era ora 10,30. Dacă nu mai erau alte întreruperi, vor ajunge la bază pe la prânz.

Podul peste râul Chosan

Yi încercă s-o ia mai ușor, dar nu reuși. Al naibii nenoroc care le arătasera inamicilor de pe elicopter cadavrele. El și oamenii lui descărcaseră puștile spre aparatul de zbor, dar M16 nu au nici calibrul nici puterea de a-l doborî. Îl avariasera, dar asta nu-l împiedicase să dea alarma.

Elicopterul transmisese prin radio situația, și curând vor sosi soldații inamici. Vor ataca poziția lor; grupul lui vor uide cât se poate de mulți inamici, apoi el și oamenii lui vor fi morți. Nu avusese niciodată îndoieli asupra finalului misiunii; numai asupra duratei. Iar unitatea lor nu era singura din forțele speciale ale armatei nordcoreene

Misiunea lor avusese deja succes. Deoarece interzisese accesul pe pod pentru o vreme, acum Sudul era obligat să întărească paza la toate podurile, și la fel la tuneluri, la intersecții și oriunde se afla câte un post de control. Orice soldat sudcoreean ar fi fost suspectat că e vreun sabotor nordcoreean, și nici un șofer de camion n-ar mai fi fost sigur că va ajunge la propria destinație.

— Sergente!

Yong sosi în fugă.

— Încărcăturile de la pod sunt legate?

— Da, tovarășe comandant. Și am minat și corpurile și vehiculele.

— Și restul explozibilelor?

— Le legăm acum. Cinci minute cel mult.

Yi avea un aer hotărât.

— Suntem gata. Spune-i caporalului Soo să supravegheze podul și să-l arunce în aer dacă vine cineva dinspre sud. Pe cine pui în avanpost?

— Soldatul Suh, tovarășe. În el se poate avea încredere.

— Știu. Pune-l. Cine nu e de pază la barieră, să facă de pază pentru a semnală sosirea inamicilor. În rest, toate rămân ca mai înainte. Să ucidem cât

mai mulți posibil.

Doi kilometri la sud de Taech'ang

Chips bătea des din picioare pe terenul înghețat.

— Cât naiba le trebuie soldaților să vină?

Răspunse Hooter:

— O juma' de oră, căposule. Trebuie să vină de la Taech'on. Dacă te gândești că trebuie să se și pregătească, vin totuși repede.

— Da, dar e al naibii de frig, în zonă sunt sabotori și eu trebuie să justific o defecțiune la elicopter.

Hooter nu părea îngrijorat.

— Când o să audă că ai descoperit un avanpost nordcoreean în timp ce zburai într-o misiune medicală de urgență, îți vor da probabil o medalie.

Tony nu înțelegea:

— Misiune medicală?

— Sigur, Saint. Dacă tun nu-ți vedeai iubita, ți s-ar fi rupt inima.

Se adresă lui Chips.

— Pot să creadă ce-or crede. Nu te îngrijora.

Nu puteau face altceva decât să aștepte. Petrecură timpul controlând defecțiunile elicopterului, încercând să se încălzească și întrebându-se cine o să vină mai întâi, pe drum. Tony fu cel care auzi.

— Ascultați, motoare.

Veneau dinspre nord.

Anne încerca să deschidă punga de MRE. Ar fi vrut să sară peste micul dejun, dar foamea și predica lui Hutchins asupra importanței de "a mânca atunci când se poate" o făcuseră să-și schimbe ideile. Încercase cu dinții, însă în final fusese obligată să-i ceară din nou baioneta lui Bell.

Coloana, cu camionul lor tot în frunte, făcu o curbă.

Anne văzu deschizându-se pe dreapta lor o poiană, cu un elicopter. Hutchins îi ordonă lui Bell să încetinească, oar fata zări trei oameni stând alături de cabina aparatului, făcând gesturi largi către ei.

Căpitanul ordonă lui Bell să tragă pe dreapta și să oprească, și toată lumea coborî. Anne coborî și ea și îl văzu... pe Tony?... și alți doi oameni care se apropiau.

Hutchins nu reușea să înțeleagă. Domnișoara Larson îi păruse o femeie mai degrabă rezervată, și sigur nu genul care se aruncă cu brațele de gâtul unui necunoscut.

Hooter și Chips îi raportară căpitanului Hutchins situația, Tony și Anne se îndepărtară pentru a vorbi. După o explicație inițială, Anne simțea că i se învârtte capul. Nu mai știa de unde să înceapă. Drumul lui Tony pentru a o

vedea, atacul sabotorilor, sau drumul ei de la Seul. Până la urmă nu spuse nimic. Îl ascultă doar pe Tony, privindu-l. Mergând, ajunseseră în spatele elicopterului, de unde nu se vedea convoiul. El îi arăta daunele de la motor, dar deodată schimbă vorba.

— Anne, am fost foarte îngrijorat când am aflat de atacul asupra aeroportului din Seul. Eu... e greu să-ți explic.

Ea zâmbi.

— Nu explica. Cred că am înțeles.

— Nu, Anne, trebuie să-ți spun că mi-a fost cu adevărat teamă, când am aflat că Kimpo fusese atacat.

Se întrerupse pentru a o privi în ochi.

— Mă gândeam că te-am pierdut.

Ea își lăsă ochii în jos, evitându-i privirea, iar el continuă:

— Și nu vreau să te pierd, Anne. Te iubesc.

Ea zâmbi.

— Mi-ai demonstrat-o. Chiar cu un elicopter?

— Anne, trebuia să te văd.

Îi explică programul lui.

— Tony, sunt încântată să te văd, dar nu sunt încă sigură pe mine. Mai trebuie timp ca să-mi înțeleg sentimentele.

— Eu, în schimb, sunt foarte sigur, dar pot să te înțeleg. Numai că voiam să-ți spun ce simt.

— Într-un fel, ceea ce simți îmi face plăcere. Dar un elicopter?

Privi motorul.

— Pare lovit rău.

— Mă gândeam că poate merg cu voi. Nu am alte mijloace ca să mă întorc la Kunsan.

— Bine. Vom putea vorbi pe drum.

— Hei, băieți!

Lumea lor fu invadată de strigătul lui Hooter.

— A sosit armata.

Se întoarseră pe drum. Lângă convoiul Annei staționa un alt grup: patru vehicule pline cu soldați coreeni și de arme. Hooter și Chips vorbeau cu căpitanul acestora, care șchiopăta ușor de un picior. Hutchins și Evans desfășuraseră oamenii lor în zonă, de teamă să nu fie inamici prin apropiere.

— Tony, ți-l prezint pe căpitanul Cha.

Cha îl salută de o manieră perfectă.

— I-am raportat despre ce am văzut.

— Da, domnule maior, zise Cha. E cu siguranță un grup de inamici infiltrați. Eu și soldații mei îi vom distruge. Nu pot fi decât puțini

oameni, iar eu am un pluton întărit.

Îi privi pe cei trei piloți.

— Ne însoțiți și dumneavoastră?

Americanii schimbă o privire între ei și răspunseră în același timp:

— Nu, mulțumim.

Tony explică:

— Prefer să-i las pe profesioniști pentru lupta la sol.

Cha păru nemulțumit. Pentru o clipă simți tentația de a insista, dar renunță. Urcă în jeep.

— Ne ducem spre pod și ne desfășurăm. Operațiunea nu va dura prea mult. Când drumul va fi liber, vom trimite pe cineva să vă înștiințeze.

Salutând, căpitanul și oamenii săi se îndepărtară.

Podul peste râul Chosan

Căpitan Yi știa că sudcoreenii vor încerca să elibereze podul și intenționa să-i facă să plătească scump pentru poziția aceea. Dacă podul oricum nu-l vor avea, chiar și ruinele lui îi vor costa foarte mult

Soldatul Suh aștepta într-o tranșee camuflată, la trei sute de metri de pod. Între el și pod era un pâlâc de arbuști și tranșeea lui era camuflată destul de bine cu ramuri de pin. În afara faptului că spațiul era destul de limitat, ședea acolo cum nu se poate mai bine.

Suh aștepta de mai mult de o oră: de când elicopterul reușise să se îndepărteze.

Primul apărut un jeep, urmat la mică distanță de trei camioane. La bordul mașinii din față era un ofițer, iar pe platforma din spate era montată o mitralieră. Pe când nordcoreeanul îi observa, jeepul se apropie de marginea drumului, iar ofițerul făcu un semn cu brațul autocamioanelor care veneau din urmă. Apoi încetini și se opri exact în punctul prevăzut de căpitanul Yi.

Acum, așteptarea era terifiantă. Dacă ar fi sărit pe pământ și ar fi început să alerge, nordcoreeanul nu ar fi avut posibilitatea să-i lovească. Dar evident, soldații nu se grăbeau să coboare. Imediat ce se opriră toate trei camioanele, Suh apăsă pe buton.

Minele claymore cântăresc mai puțin de patru kilograme. Au forma și dimensiunea unui aparat de telefonie, și nu trebuie îngropate în pământ. În partea inferioară au două bare metalice care se înfig în pământ.

Se plantează înclinate și au un cablu electric care ajunge la un detonator. Pe o parte scrie: A SE ÎNDREPTA CĂTRE INAMIC.

Sunt mine direcționale. Când explodează, împrăștie pe zeci de metri distanță un "trandafir" compus din sute de bile de oțel. Conform evaluărilor lui Yi, sabotorii puseseră mai multe mine, dispunându-le aproximativ într-un

arc, îndreptându-le către drum. Aerul se umplu de un amestec de zăpadă, de pământ și schije; se auzi un *splang!* când bilele loviră metalul și izbucniră imediat urletele răniților.

Suh continuă să aștepte. Când fumul se împrăștie, se văzu o scenă teribilă. Oameni întinși pe zăpada murdară de sânge. Zări mai mult de zece trupuri, și înțelese că nimeni nu-l descoperise până în acel moment. Liniștea de după explozie se umplu de gemete, și Suh așteptă câteva minute ca să apară ofițerul inamic, să dea ordine și să organizeze oamenii. Atunci deschise focul.

Toți auziră explozia și focurile de armă. Tony, Anne și ceilalți ciuliră urechile să prindă cel mai slab sunet, încercând să înțeleagă ce se întâmpla departe de ei. După prima explozie și împușcături nu se mai auziră alte zgomote.

Hooter nu putu să stea liniștit.

— O luptă scurtă, zise. Evident, băieții răi nu puteau fi prea mulți.

Zâmbi.

Ceilalți nu îi răspunseră. Tony îl privi pe Hutchins.

— N-au fost zgomotele la care mă așteptam.

Căpitanul îi dădu dreptate.

— Am o impresie urâtă.

— Credeți că ar trebui să vedem ce e?

Hutchins, mai mult din politețe decât din necesitate, se gândi un pic.

— Nu, domnule maior. Nu știm ce s-a întâmplat acolo și am putea ajunge într-un moment nepotrivit. Chiar dacă e totul în ordine, cred că nu le-ar plăcea să ne băgăm nasul.

Îl privi pe Hooter.

— Dacă lupta s-a terminat, o să trimită pe cineva să ne informeze. Evans!

Sergente sosi în fugă.

— Întărește paza perimetrului. Asigură-te că nici unul din ai noștri nu va fi surprins singur, și ca nimeni să nu se poată infiltra printre ei.

Un soldat apărut douăzeci de minute mai târziu. Toți auziră semnalul santinelei, dar nu mai era nevoie să se dea alarma. Soldatul înainta cât putea el de repede pe drum, dar era rănit, sub șoc și înghețat bine.

Sergentul împărți ordinele:

— Duceți-l în camion! Hughes, adu trusa medicală! Murphy și Rodriguez, mergeți în cercetare până la pod. Dacă vedeți ceva care mișcă, trageți!

Hutchins, Evans și infirmierul urcară în camion; ceilalți rămaseră afară. Anne continuă să privească de-a lungul drumului, tremurând.

După cinci minute, Hutchins și Evans coborâră din camion. Anne le adresă o privire interogativă, și Hutchins răspunse:

— O să se descurce.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata.

— O ambuscadă. Au fost uciși mulți, alții sunt răniți. Coreenii spun că au ucis doar un singur om.

Sergentul Evans apăru cu un walkie-talkie.

— Domnule căpitan. Murphy este în locul ambuscadei.

Hutchins luă radioul.

— Aici Șase, ascult... Câți?... Bine. Stai acolo liniștit și ține ochii pe partea din sud. Sosim.

Se întoarse către sergent și îi făcu semn.

Evans ordonă rapid.

— Urcați, toată lumea în camioane!

Anne ascultă apoi ce-i povestea Hutchins despre întâmplarea de la pod, în timp ce se îndreptau spre acesta.

— A fost un masacru. Murphy zice că zona este sigură, dar că au nevoie de întăriri. Noi vom lupta acum împotriva sabotorilor. Grupul dumneavoastră nu poate să lupte, dar ne-ar prinde bine orice om care are idei despre primul ajutor. Puteți rămâne în spate și să vedeți de răniți.

Anne protestă:

— De ce nu așteptăm sosirea altor soldați?

— Radiourile noastre sunt prea slabe pentru a cere întăriri. Dat fiind că detașamentul vecin a trimis deja soldații de care dispunea, ar trebui să așteptăm mai mult, înainte ca cineva să răspundă. Asta le-ar da prea mult timp blestemăților de sabotori. Pe de altă parte, nu-mi place să stau cu mâinile în sân; am oamenii necesari, vom lupta.

Văzându-i pe cei loviți, așezați pe marginea drumului Anne simți un nod în stomac. Privi rănilor printre ochii întredeschiși, imaginându-și că le avea ea pe trupul propriu.

Hutchins o bătu pe umăr.

— Nu vă mai gândiți la asta. Încercați să faceți ceva. Vă veți simți mai bine dacă îi ajutați.

Lucrurile, chiar în acea confuzie, începeau să se organizeze. Răniții fură transportați la adăpost, în camioane. Morții, încremeniți în cele mai grotești poziții, fură plantați pe o parte a drumului. Evans își desfășură oamenii pe un perimetru defensiv. Alții recuperau armele.

Erau în număr impresionant, inclusiv rachete antitanc, mitraliere grele și două ușoare, muniții. Lui Evans îi străluceau ochii. De mult nu mai avusese atâta armament la dispoziție. Începu să distribuie armele oamenilor lui. Tony și Hooter nu vrură să ia vreo pușcă. Fiecare avea un pistol, pe care nu doreau să-l folosească.

Un voluntar din grupul Annei și un soldat care avea câteva răni ușoare

fuseră trimiși la Taech'on, pentru a informa despre întâmplare.

Sergentul Evans își prezentă raportul.

— Domnule căpitan, erau treizeci și opt de coreeni. Douăzeci și unu dintre ei sunt morți. Zece sunt grav răniți, ceilalți au răni ușoare și se pot deplasa. Cha este mort și sergentul lui este imobilizat.

Hutchins era impresionat de pierderi, dar părea hotărât.

— Sunt dispuși să mai lupte?

— Fără nici o îndoială, domnule. Aș sugera să le acordați câteva minute ca să se încălzească și să mănânce ceva, dar sunt foarte hotărâți. Dacă nu veneam noi, ar fi mers singuri.

Dinspre sud se auzi o explozie, apoi focuri de arme ușoare și de mitralieră. Evans strigă:

— Țineți poziția! și alergă în direcția aceea.

Hutchins privi către piloți.

— Cred că nu mai avem timp. Să mergem.

Căpitanul nu încercă tactici complicate. Oamenii lui se desfășurară pe o linie perpendiculară pe drum și înaintară, trecând de la un copac la altul. Știa că se vor lupta cu cei mai buni soldați ai inamicului. Se bazau pe forța numărului. Hutchins îi avertizase să fie atenți la alte mine claymore, și oamenii mergeau încet, căutând firele care le făceau să explodeze.

Dar nu fu suficient. Strigătul de teamă al unui om fu întrerupt de explozia unei mine. Izbucni o salvă de focuri de puști. Toți se aruncară la pământ, în timp ce proiectilele zburau pe deasupra lor. Era imposibil să determine numărul sabotorilor, dar nu se puteau înșela asupra prezenței lor în zonă.

Tony își curăță fața de zăpadă și-l caută pe Hooter. Ca bun tovarăș de zbor, era în spatele lui, ușor într-o parte.

Mergând de-a bușilea spre înapoi, Tony se alipi de John și îl atinse pe umăr. Hooter îl privi fără să înțeleagă, și Tony îi arătă punctul unde explodase mina.

Apoi, fără să aștepte răspunsul, Tony înaintă. La stânga sa erau câțiva soldați, înținși în zăpadă, care trăgeau în ținte pe care nu putea să le vadă. Înaintarea târâș era obositoare, dar măcar așa se încălzea.

În fața lui Tony, zăpada era murdară de dăre de pământ. Urmărind dărele, zări o gropiță care era singura urmă vizibilă a exploziei minei. Când se împinse în față, avu confirmarea.

Rănitul zăcea pe spate și era acoperit de zăpadă și pământ. Pe piept avea o pată roșie, iar fața îi era plină de sânge.

Când piloții ajunseră lângă el, omul scoase un geamăt. Măcar nu veniseră degeaba până acolo. Proiectilele continuau să șuiere pe deasupra lor: era clar că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să transporte rănitul de acolo.

Îl luară de brațe și se îndepărtară de locul luptei. Din când în când focuri de armă le amintea direcția în care se mișcau.

Ajunseră în spatele unei movițe și Tony îl chemă pe Hughes. Infirmierul veni repede și începu să se ocupe de rănit.

După câteva momente, omul gemu și închise ochii. Hughes părea sigur de el.

— Are două răni nu prea grave. Cea de la piept e operabilă, dar o să fie bine. Mulțumesc, domnilor.

Auziseră căzând alți oameni. Tony se întoarse spre linia de luptă.

— Vino, Hooter. Nu este timp de odihnă pentru cine-i obosit.

Podul de pe râul Chosan

Yi își privi tovarășii care îi mai rămâneau. Cu doar șapte oameni la începutul luptei, nu putea desigur să reziste. Acum, grupul lui era redus la doar doi oameni: el și soldatul care trebuia să arunce în aer podul. Nu mai era cazul să aștepte.

Tony și Hooter se odihneau între două curse, mulțumiți că nu fuseseră loviți, când o explozie enormă - *kaboom!* - făcu să tremure pământul. La sud se ridică un nor de fum și praf.

Hutchins se ridică în picioare și strigă:

— Au aruncat podul în aer! Au înțeles că au pierdut!

Pe măsură ce oamenii lui Hutchins înaintau, cursele lui Tony și Hooter pentru transportul răniților deveniseră mereu mai lungi. Tony se târa înaintea tovarășului său prin zăpadă, când zări în fine o construcție mică în jurul căreia se ducea ultima bătălie.

Se lipi de pământ. Cu capul întors, văzu soldați care trăgeau în uși și ferestre. Slavele continuară un timp, până când se auzi un fâșâit de rachetă și o dâră de fum se îndreptă spre clădire. O a doua o urmă imediat și dubla explozie împrăstie pereții, ferestrele și în fine, acoperișul căzu.

Nu mai fuseră alte împușcături.

34 Vadul

30 decembrie. Pe malul de sud al fluviului Han

McLaren reglă binoclul uitându-se pe malul opus al fluviului și cu urechile la cadența loviturilor de tun. Se schimba: dinspre partea din spate se îndrepta spre fluviu, și creștea în intensitate pe măsură ce artileria grea își făcea apariția. Avusese dreptate. Nordcoreenii încercau să traverseze în viteză

fluviul Han, fără un baraj de artilerie pregătitor.

Privi spre Hansen, care era întins în zăpadă alături de el.

— Doug, asigură-te că toți comandanții sunt pregătiți. Dintr-o clipă în alta va începe atacul.

Cu un semn de încuviințare, Hansen se îndreptă spre TM577 de comandă, ascuns în spatele unui pâlț de arbori. După câteva minute se întoarse în zăpadă alături de el.

— Toată lumea este pregătită, domnule general.

Se întrerupse și se aplecă; un proiectil fluieră pe deasupra lor și explodează la două sute de metri distanță. Când ridică din nou capul, McLaren îl văzu încruntându-se.

— Ascultați-mă, domnule general. Dacă rămâneți aici, este o nebunie. Aici nu puteți face nimic, decât eventual să fiți ucis, desigur.

McLaren știa că aghiotantul său de campanie avea dreptate. El trebuia să comande o armată, și nu putea s-o facă în mijlocul obuzelor de artilerie nordcoreene. Dar ceva îi cerea să rămână. Era sătul să vadă mișcându-se săgeți și puncte pe hărți. Devenise o chestiunea prea clinică, îl îndepărta excesiv de realitate.

Venise să vadă bătălia pentru a împărtăși senzațiile oamenilor săi. Și McLaren era convins că are nevoie de acele senzații. Altfel, cum ar fi putut evalua în mod realist dacă diversele sale unități erau în stare să asculte de ordinele sale? Una erau evaluările date de la statul major, înainte de începerea conflictului, asupra efectului focului artileriei grele asupra moralului și coeziunii unităților; dar să audă venind proiectilele, să vadă exploziile și să asiste la oribilul măcel era o chestiune total diferită. Cei trei ani pretrecuți în Vietnam nu-l pregătiseră delor pentru teribila realitate a unui război de tranșee. În Vietnam luptele fuseseră de un gen complet diferit.

Karrump. Karrump. Karrump. Proiectilele loveau gheața de pe malul fluviului, ridicau nori de fum întunecat care erau împrăștiați repede de vântul înghețat. Nordcoreenii căutau să creeze o cortină fumigenă în spatele căreia să ascundă forța lor de asalt.

Dar avuseseră nenoroc cu vântul. Era destul de tare ca să împrăstie orice cortină. McLaren continuă să țină binoclul în direcția malului din fața sa, așteptând ca vântul să deschidă o porțiune în mijlocul fumului cu miros acru.

Iată-le. Vehicule îndesate, cu formă de vaporeșe, începură să coboare malul pentru a intra în Han. Se mișcară grăbite în fluviu, împinse de cele două jeturi de apă acționate de motor. Erau BTR-60: transportoare de trupe amfibii, cu roți, cu o capacitate de transport de până la șaptesprezece soldați. Apoi dispărură în spatele unui bou baraj de proiectile fumogene.

McLaren nu reușise să le numere exact, dar dacă nordcoreenii urmau

doctrina sovietică așa cum făcuseră până la acel moment, în fluviu se afla cel puțin un batalion de transportoare blindate, care se îndreptau spre poziția lui. Alte batalioane nordcoreene atacau desigur alte zone de-a lungul fluviului; toate în căutarea punctului slab.

McLaren zâmbi în sinea sa, fără bucurie. Dacă nordcoreenii ar fi traversat fluviul, și-ar fi dat seama repede că linia defensivă americană era slabă pe toată lungimea. În unele sectoare, doar câte un batalion apărau fronturi pe care teoreticienii de la statul major le-ar fi considerat prea vaste până și pentru o brigadă. Iar asta însemna că forțele lui nu-și puteau permite să piardă bătălie de pe Han. Fiecare atac inamic trebuia aruncat în fluviu înainte ca nordcoreenii să întindă poduri mobile pe care să-și treacă tancurile.

Dacă oamenii lui ar fi reușit să oprească acel atac nordcoreean, el ar fi avut o zi în plus la dispoziție pentru a-și întări apărarea și pentru a desfășura întăririle care soseau din oră în oră din Statele Unite și din rezervele sudcoreene.

Zgomotul motoarelor venind dinspre fluviu se auzea bine acum, în mijlocul bombardamentului de artilerie. McLaren se ridică în genunchi, pentru a examina tranșeele primei linii defensive, unde erau ascunse grupele de Dragon și soldații care le protejau. Rachetiștii Dragon aveau vizoare cu infraroșii, și puteau vedea clar prin ecranul de fum nordcoreean. Planul era ca lansatoarele de rachete să respingă forța de asalt nordcoreeană, în timp ce tancurile sale M-48 și M-60 ar fi rămas ascunse.

Trecură câteva secunde. Hai, trageți. Nu-i lăsați să se apropie prea tare. Distanța utilă a lansatoarelor Dragon începea după trei sute de metri. McLaren își impuse să aibă răbdare. Trebuia să aibă încredere în comandanții de infanterie ascunși mai jos de el: își cunoșteau meseria. Iată! La dreapta sa, o grupă trase deodată într-o țintă invizibilă, ascunsă în mijlocul fumului. McLaren urmări dâra proiectilului, apoi peretele negricios se albi de o lumină strălucitoare. Lovit! Apoi trase alt Dragon. Și un al treilea. După aceea, rachetele se urmară prea repede pentru a le mai putea privi pe toate.

În cortina fumogenă se deschise o limpezime și McLaren văzu resturile forței de asalt nordcoreene. Trei BTR-60 mai pluteau încă pe apă, cu morți în jurul lor, iar curentul îndepărta rapid totul. Altul se răsturnă și ajunsese sub apă; flăcările care-l cuprinseseră se stinseseră cu un sfârșit. Un vârtej pe apă semnala mormântul altor APC. Supraviețuitorii încercară în van să înoate în apa înghețată, dar după câteva momente fură înghițiți de fluviu, copleșiți de frig și de greutatea echipamentului lor. Doar câteva BTR continuară să înainteze, apropiindu-se mereu de mal.

Primul vehicul nordcoreean ieși cu zgomot din apă și explodă, atins de un proiectil de M-60. Altele fură lovite și distruse pe când mai erau încă în apă.

Fu un masacu. Blindajul unui BTR era făcut să reziste la focul mitralierelor, nu pentru tunurile de pe tancuri... și într-adevăr nu rezistă.

McLaren se așeză mai bine, ca să urmărească ultimul BTR-60, care ardea la mal, ascultându-l pe Hansen care îi comunica rezultatul celorlalte atacuri. De la fiecare poziție se raporta un final asemănător. Atacul în viteză al nordcoreenilor eșuase. Acum erau obligați să piardă timp prețios pentru a strânge artileria grea și blindatele, înainte de a fi în stare să facă o nouă tentativă.

McLaren obținuse ziua de care avea nevoie.

Pe malul nordic al fluviului Han

Generalul colonel Cho coborî încet binoclul. Batalionul 27 Infanterie mecanizată fusese unul dintre cele mai bune ale sale. Se întoarse spre adjunctul său, care acum comanda Corpul al doilea de armată.

— Cred că perdeaua de fum a fost o eroare.

Generalul locotenent Chyong își impuse impasibilitatea și încuviință.

— Sunt de acord. Fumul nu a împiedicat ochirea de către rachetele inamice. În schimb, a împiedicat tancurilor noastre și artileriei să acorde un sprijin suficient.

Cei doi bărbați se întoarseră și coborâră de pe colină, îndreptându-se spre vehiculele de comandă care îi așteptau. Nu priviră către ambulanțele ce treceau prin fața lor, pline cu oameni masacrați în atacul eșuat. Moartea și rănila erau moneda de plătit în război, și nici Cho, nici Chyong nu știau cum să le evite.

— Știi că americanii vor profita din plin de pauză pentru a-și întări pozițiile de apărare.

— Sigur.

— Pyongyang va dori un raport complet asupra acestei întreruperi a ofensivei. Pot să asigur statul major și pe Iubitul Conducător că următorul tău atac va avea succes?

Chyong nu ezită.

— Da.

Apoi, sesizând că Cho ridicase o sprânceană, urmă:

— Cu douăzeci și patru de ore pentru desfășurare și lovirea țintei, artileria mea grea ar trebui să facă bucăți apărarea avansată a inamicului. Oricum nu vom mai repeta greșeala de azi. Data viitoare nu va exista un nor de fum care să ne orbească. Grupele de asalt vor înainta sub acoperirea tancurilor și echipelor de rachetiști.

Cho încuviință, satisfăcut.

— Excelent. Voi informa la Pyongyang despre hotărârea ta.

Chyong ridică mâna.

— Ar mai fi totuși ceva.

— Da?

— Americanii vor trimite avioanele lor să atace unitățile mele de pontonieri. Am concentrat toate rachetele SAM și bateriile antiaeriene mobile pentru a le proteja, dar s-ar putea să nu fie suficiente. Ar fi util ca aviația noastră să ne dea o mână de ajutor în bătălia asta.

Cho încuviință, de data aceasta mai lent. Chyong avea dreptate. În acel moment crucial al campaniei militare, o acoperire aeriană era mai importantă ca oricând. Și până în acel moment, aparatele MiG nordcoreene erau foarte departe de succesul sperat. Doborau multe avioane de-ale americanilor și ale aliaților lor din Sud, dar pierderile lor erau enorme.

Din fericire, începea să se remedieze insuficiențele din aviație. Cel puțin așa promisese Pyongyang, în ultimele comunicate la CG de campanie. Ajungând la vehiculul lui de comandă, îl privi pe Chyong.

— Voi face tot ceea ce pot, tovarășe. Mai mult nu-ți pot promite.

Chyong zâmbi și răspunse pe un ton grav:

— Mai mult nici nu-ți pot cere.

Întoarse pentru un moment privirea către ultimele firicele de fum purtate de vânt și apoi salută.

— Foarte bine. Dă-mi douăzeci și patru de ore pentru a mă pregăti și o să-ți dau un cap de pod solid pe malul celălalt al fluviului.

Cho observă o rază de soare care se reflecta în gradele subordonatului său. Pentru binele lui, spera ca încrederea lui Chyong să aibă un final fericit. Din zi în zi, era mai probabil ca americanii să ghicească capcana în care voia să-i facă să cadă. Știa și că orice zi care trecea fără cuceriri teritoriale semnificative era considerată o zi negativă de către Kim Jong-Il. Era cu adevărat o nenorocire că concepția de succes militar a Iubitului Conducător era așa de restrânsă. O nenorocire, dar era prea târziu pentru a mai remedia ceva.

Cho îl salută pe Chyong și apoi urcă în mașina lui de comandă pentru a se întoarce la cartierul general. Avea altă treabă, înainte de ședința de seară a statului major.

Baza din Kunsan

Colonelul Serghei Ivanovici Borodin urcă cu un pas sigur pe podium. Pentru câteva clipe studie starea piloților escadrilei. Ceea ce citi pe fețele lor îi plăcu: așteptare, nerăbdare, hotărâre. Nordcoreenii nu erau desigur cei mai buni piloți comandați de el, dar erau de neîntrecut în capacitatea de a accepta pierderile fără să-și piardă mințile. Iar acum el putea să le dea ceva pe măsura

curajului lor.

Se așeză în centrul podiumului și rămase tăcut câteva clipe, știind că este privit de toată lumea. În fine ridică o mână și făcu semn celor cinci tehnicieni de armament, care veniră în față, împingând un cărucior pe care se afla o simplă cutie de lemn, lungă și îngustă.

Borodin așteptă să se termine murmurele. Apoi luă cuvântul:

— Tovarăși! Vă aduc arma are ne va ajuta să câștigăm bătălia pentru dominarea aerului. Ne faci onoarea, căpitan Kutusov?

Tehnicianul cu gradul cel mai mare îi adresă un semn de mulțumire și se aplecă pentru a desface baza cutiei; apoi ceilalți patru armurieri ridicară capacul și toți putură să vadă obiectul dinăuntru.

Racheta aer-aer era lungă de doi metri și cântărea circa șaiszeci de kilograme. Cele patru aripioare posterioare în formă de delta îi asigurau manevrabilitatea maximă, la care contribuiau și cele patru aripioare rectangulare poziționate în jurul capului cu infraroșii.

Borodin fu cuprins de entuziasm pentru armă.

— Tovarăși, aceasta este AA-11, una dintre cele mai perfecționate rachete cu ghidaj termic! Are un câmp de căutare frontal de opt kilometri, și un câmp de căutare posterior de cinci. Nu mai trebuie să vă limitați la atacul din spate. Cu această rachetă montată pe avionul vostru, veți avea o armă egală cu Sidewinder americană!

Borodin se întrerupse, și văzu cum pe fețele piloților înfloreau zâmbete de rechin. Până acum erau nevoiți să asiste fără a putea face nimic, în timp ce rachetele americanilor - capabile să lovească din orice direcție - îi doborau pe tovarășii lor. Acum, toate astea se vor schimba. Vor avea și ei o armă cu cap de ghidare atât de sensibil ca să se poată îndrepta spre căldura emanată de partea anterioară a avionului inamic. În duelurile față în față nu vor mai avea numai rolul de țintă.

Borodin le întoarse zâmbetul.

— Prima încărcătură cu aceste rachete a sosit din Uniunea Sovietică, tovarăși. Le vom purta în următoarea noastră misiune!

Părăsi podiumul, lăsându-l pe asistentul lui nordcoreean să le prezinte escadrilelor noile tactici studiate de ei pentru a fructifica pe deplin capacitatea noilor rachete. În timp ce nordcoreeanul vorbea, Borodin scoase din uniformă un carnețel pe care își notă raportul asupra ultimei sale acțiuni. Cu avionul doborât în dimineața aceea, punctajul lui ajunsese la patru: două F-5, un F-16 american și un F-4 Phantom. Încă unul și ar fi devenit un as: unul dintre puținii intrați în istorie după Marele război pentru apărarea patriei.

Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe buze.

Şeful Red Dog, pe Marea Galbenă

Căpitanul Kerwin Bouchard - "Corky" - din marina americană studie cerul din jurul aparatului său F-14A Tomcat, numărând avioanele care decolau de pe *Nimitz* şi de pe *Constellation* şi care orbitau la opt kilometri de portavioane. Clătină din cap, mirat, văzând câte avioane umpleau spaţiul aerian. Douăsprezece F-14 Tomcat şi zece F-18A Hornet ca escortă. Douăsprezece F-18 cu rachete antiradar Harm de folosit împotriva SAM şi împotriva sistemelor de control al ochirii de la antiaeriana nordcoreeană. Alte opt Hornet pentru eliminarea bateriilor antiaeriene fixe, înarmate cu rachete şi bombe de împrăştiere. În fine, forţa de atac propriu-zisă, compusă din douăzecişi două A-7E Corsair şi optsprezece A-6E Intruder. Toate însoţite de patru EA-6B Prowler pentru apărarea electronică. Deasupra formaţiei zburau şi patru avioane cisternă bondoace KA-6D, care asigurau carburantul avioanelor ce plecaseră primele. În fine, pentru controlul bătăliei, se ridicase în zbor şi un SI-2C Hawkeye.

Nouăzeci de avioane grupate pentru un simplu atac împotriva pontonierilor nordcoreeni ce se îndreptau către fluviul Han. Ar fi fost prea mult pentru acel unic, uriaş asalt. Sateliţii meteorologici americani în orbită geostaţionară depistaseră un front de perturbaţie care cobora dinspre Siberia, aducând vânt puternic şi zăpadă care ar fi blocat operaţiile până când cerul nu se va fi limpezit.

— Şeful Red Dog şi Şeful Duster, aici Roundup. Acţionaţi.

Din căşti, Bouchard auzi vocea controlorului atacului. Apăsă de două ori butonul microfonului pentru a transmite «am înţeles» şi clătină din aripile Tomcat-ului pentru a semnaliza restului escortei. Apoi viră la dreapta, îndreptându-se cu 450 de noduri spre coasta Coreei, aflată la circa 40 de kilometri de ei. Aparatele F-18 coborâră uşor cota şi intrară în formaţie în faţă, iar F-14 rămaseră la aceeaşi înălţime. Două Prowler le urmară, data să bruieze radarele rachetelor inamice dacă ar fi apărut MiG-uri în zona lor.

— Corky, îl am mereu pe radar pe idiotul ăla de Mainstay. Chiar şi cu interferenţe, mai mult ca sigur ne-a depistat.

Locotenentul Esteman, interceptorul său radar, părea iritat.

Frustrarea lui Esteban era de înţeles. De ore bune avionul Awacs sovietic continua să zboare cu aroganţă la limita exterioară a zonei declarate de exclusiune, escortat de o pereche de aparate de vânătoare Su-27 Flanker venite de la baza din Vladivoslok. Cele două portavioane ştiau că informaţiile culese de Il-76 erau transmise imediat către nordcoreeni, dar nu puteau să facă nimic, în afară de a trimite câteva Tornado ca escortă pentru aparatul Prowler care încerca să conturbe puternicul radar de pe Mainstay. Chestia asta era deja foarte neplăcută, dar, ca şi când nu ar fi fost de ajuns, sovieticii

aveau în zbor şi un Tu-16 Badger F. Acesta era un avion pentru spionajul electronic, capabil să prindă orice semnal emis de task force.

Bouchard deschise microfonul intercomului.

— Da. E scârbos. Fii cu ochii în patru. De-acum, cineva va începe să bată la uşă.

La bordul lui Mainstay, pe Marea Galbenă

Aparatul cu patru motoare Ilyushin-76TD descrie un alt arc larg, zburând la douăsprezece mii de metri, pentru a se alinia pe ruta ce-i permitea să ţină fixă distanţa până la forţa navală. Când Awacs se înclină, marele disc radar montat orizontal pe fuselaj reflectă lumina soarelui, iar unul dintre piloţii de pe Su-27 care îl escortau fu obligat să întoarcă ochii, ca să nu fie orbit.

În schimb, în cabina principală pentru controlul aerian de pe Mainstay, nimic nu deranja întunericul.

— Interferenţele americane diminuează notabil eficienţa sistemelor noastre, tovarăşe colonel, dar avem contact cu mai mult de nouăzeci de avioane. Toate se îndreaptă spre coastă. Este vorba exact de manevra la care ne aşteptam.

Colonelul Lushev se încruntă, auzind tonul impertinent al lui Kornilov, dar se grăbi să stopeze răspunsul sec pe care tocmai voia să i-l dea. Locotenentul era fără îndoială cel mai bun operator radar de la bord, şi pentru asta era nevoit să-i tolereze comportamentul mai puţin ortodox. Colonelul se aplecă spre ecranul radar din faţa sa şi încercă să interpreteze petele verzi şi barele luminoase rotative. Nu reuşi să vadă mai nimic. Într-adevăr, Kornilov avea o calitate notabilă.

Lushev întoarse fotoliul spre operatorul radio.

— Transmite imediat informaţia la Pyongyang.

Spera ca prietenii lui nordcoreeni să profite de asta. Americanii aveau nevoie să li se dea o lecţie de mai mult timp.

Se uită din nou la ecranul radar şi simţi nevoia să tragă câteva fumuri de ţigară. Dar instrumentele electronice de pe Mainstay erau prea delicate pentru a suporta o atmosferă plină de fum şi îşi amână satisfacerea nevoii până la întoarcerea la Vladivostok.

Şeful Red Dog

Buchard simţea cum creşte tensiunea, aproape palpabil. Erau la o sută de kilometri de coastă şi se apropiau repede. Obiectivul era la numai douăzeci şi cinci de kilometri în interiorul teritoriului. Privi în jur. Celelalte unsprezece Tomcat erau în formaţie perfectă. Soarele străluci o clipă pe cabinele de sub el. Şi aparatele F-18 erau la locul lor.

— Red Dog, aici Roundup.
— Bouchard deveni atent auzind vocea controlorului.
— Inamici multipli la 310, o sută de kilometri, nivel patruzeci. Terminat.
Radarul de pe SI-2C descoperise o escadrilă aeriană ieșită dintre munții Coreei.

Bouchard deschise microfonul. Evident, nordcoreenii cunoșteau cu exactitate poziția lor. Inutil să rămână ascunși.

— Zborul Red Dog, aici Șeful Red Dog. Aprindeți și să-i lovim.

Aparatele lui F-14 deschideau radarul pentru a lovi inamicul la distanță maximă cu rachetele AIM-54C Phoenix. Avioanele F-18, în schimb, vor continua să țină stinse radarele, și Bouchard spera să se apropie fără să fie depistați de nordcoreeni.

În spatele lui, Esteban acționă întreruptoarele care activau radarul AWG-9 de pe Tornado și se aplecă spre ecran.

— Corky, văd două grupuri de inamici. Douăzeci și două în primul și douăzeci în cel din spate, la cincisprezece kilometri.

— Receptionat. Agățați două din primul grup.

— Bouchard puse degetul pe butonul de comandă al rachetelor. Fiecare aparat Tomcat din grupul lui avea două Phoenix pentru o asemenea eventualitate.

— Lansați.

La bordul aparatului Badger, deasupra Mării Galbene

Turboreactoarele aparatului Badger continuau să zumzăie de câteva ore bune. Unii oameni, în cabina de pilotaj, căzuseră într-o stare de somnolență din pricina fie a plictiselii, fie a oboselii. Nu era nimic de văzut. Pe cer, doar câțiva nori. Doar F-14 care nu îi părăseau deloc. Echipajul de pe Badger cunoștea deja aparatele acelea. Tornado nu se dezlipeau de ei, când bombardierul convertit se găsea în preajma unui portavion american în misiune.

În schimb, nici unul dintre cei care interpretau semnalele de pe ecrane nu se plictisise câtuși de puțin. O ocazie ca aceea apărea o singură dată, în cariera unui om. Erau ocupați până peste cap să intercepteze și să înregistreze fiecare emisie electromagnetică de la americani. Fascicule radar. Trasmisii radio. Totul. Să privească două portavioane americane de pe care pleca o adevărată misiune de război fusese extrem de instructiv.

Deodată, șeful tehnicului încetă să mai butoneze și se îndreptă.

— Tovarășe maior! Am prins semnale de rachete americane! Rachete Phoenix îndreptate către avioanele noastre de vânătoare!

Maiorul era un om inteligent: nu pierdu timp să urmeze ierarhia. Sări el

însuși la radio.

Șeful Fulcrum, deasupra Coreei de Nord

Borodin auzi sunetul caracteristic al radarului rachetei americane care trecea pe deasupra aparatului său MiG-29 și zâmbi. Planul lui începea să dea roade. Desfășurase două escadrile de MiG-21 în fața aparatelor sale MiG-29, sperând că americanii vor trimite rachetele cu rază lungă asupra avioanelor mai vechi și mai puțin eficiente. Era o misiune grea pentru piloții de pe MiG-21, dar cine le ducea grija! Nici măcar nu erau ruși.

— Șeful Fulcrum, aici Badger Patru! Rachete care se apropie!

Borodin apăsă întrerupătorul microfonului și schimbă frecvența.

— Șeful Fishbed, aici Șeful Fulcrum. Sector Roșu!

Comunică fraza în cod care le avertiza pe MiG-21 despre pericol. În același timp mări alimentarea aparatului MiG-29, pentru a se apropia de primul grup. Ceiați Fulcrum îl urmară, cu o viteză de aproape șase sute de noduri.

Intenționau să se amestece cu supraviețuitorii primului grup, odată ajunși în zona de acțiune a radarului rachetelor escortei americane.

Șeful Fishbed, deasupra coastei nordcoreene

Colonelul nordcoreean care conducea escadrilele de MiG-21 privea cu atenție cerul fără nori, căutând cu disperare vreun semn al aparatelor Phoenix ce se apropiau. Cu o viteză maximă de 3800 kilometri pe oră, racheta l-ar fi ajuns în mai puțin de nouăzeci de secunde de la pornire. Iată-le. Văzu dărele pe fondul albastru, și în același moment receptorul său radar emise un *beep-beep-beep* ascuțit. Cel puțin o rachetă se fixase pe avionul lui.

— Către toate avioanele! Acțiune evazivă, imediat!

Colonelul ridică aparatul MiG-21 la stânga, cu o manevră la șapte g, punând în practică teoria sovieticilor. Aceștia afirmău că cu o rapidă manevră ascensională se putea păcăli racheta Phoenix. Cele douăzeci și una de aparate comandate de el deviară la dreapta sau la stânga pentru a scăpa de rachetele inamice.

Mare parte dintre avioane reușiră manevra. AIM-54C Phoenix era făcută pentru a doborî bombardiere lente, nu avioane de vânătoare agile. Un motor cu o putere incredibilă îi conferea o rază de acțiune și o viteză de necrezut, dar în scurt timp se pierdea. În consecință, adesea îi lipsea tocmai un ultim impuls ca să urmărească un avion de vânătoare care urca.

Teoria era bună până la un punct, și șase piloți nu fură destul de rapizi sau destul de norocoși. Muriră când rachetele loviră țintele.

Şeful Red Dog

— Şeful Red Dog, aici Roundup. Eliminaţi şase inamici.

Bouchard era nervos. Sperase că rachetele Phoenix vor reuşi să doboare mai multe aparate. În faţa lor mai erau încă treizeci şi şase MiG-uri inamice, care acum erau şi mai aproape. Trebuia să arunce în acţiune aparatele F-18 mai înainte decât era prevăzut.

Din spatele lui, Esteban îl chemă:

— Corky, grupul din spate se uneşte cu cel din prima linie. Acum distanţa este de şaptezeci de kilometri. Viteza de apropiere o mie de noduri.

Cele două grupuri de avioane se apropiau cu o viteză incredibilă. Îl fiecare minut distanţa dintre ele scădea cu aproape şaptesprezece mile.

Clănţâni din nou microfonul, de data aceasta pentru a chema pe comandantul aparatelor Hornet.

— Şeful Black Dog, aici şeful Red Dog. Atacaţi inamicul de la distanţa maximă.

Auzi două clicuri: aparatele F-18 semnalizau că primiseră mesajul. În spatele lui, Esteban alegea bombănind noi ţinte pentru cele patru rachete AIM-7M Sparrow de pe Tomcat. Atacul va fi mai dificil decât cu Phoenix. Racheta Sparrow avea o ghidare semiactivă.

Cu alte cuvinte, racheta se mişca pe raza radar trimisă de cel care o lansase. Iar asta însemna că avionul care lansase o Sparrow era obligat "să lumineze" ţinta cu fasciculul radar până când racheta o lovea. Asta însemna că trebuia să zboare drept, fără a devia, în gura lupului. Esteban zicea mereu că era cel mai rău mod de a-şi câştiga prima de bătlie.

Şeful Fulcrum

Borodin aduse aparatul lui Fulcrum alături de MiG-21 al colonelului nordcoreean şi îi făcu semnul convenit, arătându-i degetul mare ridicat. Apoi se mută în spatele lui, spre stânga, în timp ce formaţia se lărgea pentru a putea efectua complexe manevre evazive de care vor avea nevoie în curând. Ultima transmisie de pe Mainstay spunea că urmau să intre într-un nor de lansări de rachete Sparrow americane.

Îşi aruncă ochii pe ecranul radar propriu. Nimic. Doar o mulţime de pete mici ce se apropiau rapid. Avioanele americane care le bruiau radarele erau foarte bune. Cu toate acestea, în curând va ajunge în punctul în care radarul aparatului său Fulcrum va fi în stare să depăşească interferenţele şi atoare inamice, din faţa lui. Iar atunci el le va face americanilor un cadou: cele două rachete AA-7 Apex cu ghidare radar purtate de fiecare aparat MiG-29.

Beep-beep-beep. Hait! Americanii îl agătasera. Borodin ridică privirea,

privind cerul în direcţia din care, după receptorul său, ar fi trebuit să vină atacul.

Şeful Red Dog

— Şeful Red Dog, aici Şeful Black Dog. Amestecate cu MiG-21, vedem şi aparate MiG-29.

Era vocea liniştită a comandantului escadrilei de F-18.

MiG-29! Corky, băiatule, azi trebuie să lupţi cu cei mai buni!

Esteban îl chemă.

— Luaţi. Agăţaţi. Distanţa cincizeci de kilometri.

Da. Bouchard apăsă de două ori butonul şi simţi vibrând aparatul când rachetele Sparrow se desprinseră de aripi şi se aprinseră. Urmări cele două dăre de fum şi de flăcări care zburau MiG-urile încă invizibile. Alte dăre se desprinseră din aparatele Tomcat şi Hornet. Un An nou fericit, unchiule Kim.

Capo Fulcrum

Borodin o văzu venind din cer spre el. Un punctuleţ care devenea din ce în ce mai mare. Contractă muşchii abdomenului şi ţinu drumul, privind racheta care îi era destinată. Pe cer se vedeau alte dăre, dar pentru el nu aveau importanţă. Cu acel tip de atac, fiecare pilot trebuia să se gândească la sine.

Acum! Borodin trase puternic de manşă, în spate şi la stânga, iar aparatul Fulcrum urcă cu o curbă strânsă şi cu multe gravitaţii. Rusul icni când fu izbit de acceleraţie, cu capul plecat ca să poată vedea racheta americană. În acelaşi timp apăsă frenetic pe butonul care elibera ţintele false. În spatele avionului său se descărcau ghemotoace de "staniol": pelicule subţiri de kevlar metalizat pe care radarele inamice le puteau lua drept avioane.

Iată! Borodin văzu că dâra rachetei se îndepărta, atrasă de un nor de staniol. Sucindu-şi bine gâtul, văzu explozia rachetei Sparrow, departe de avionul lui. Apoi căută alte rachete îndreptate eventual spre el. Nu mai erau.

Din căştile radio îi ajungeau voci disperate. «Zece, virează la dreapta. Virează, ai una în spate!».

«Nu reuşesc să scap de ea!».

«Virează mai mult, idiotule!»

Borodin privi spre dreapta şi văzu un MiG-29 care se îndepărta cu viteză maximă, cu postcombustia aprinsă. O dâră de fum alb trecu deodată prin faţa lui şi ajunse MiG-ul care fugea. Sparrow explodează într-o sferă de flăcări portocalie şi vocea se întrerupse.

Căpitanul rus redresă aripile şi privi în jur. Cerul era plin de dăre de fum şi de avioane care manevrau. Privi în jos şi văzu căzând în mare un alt MiG incendiat. Blestemaţii.

Când escadrila se puse din nou în formație, îndreptată tot către avioanele de vânătoare americane, Borodin făcu rapid număratoarea celor prezenți. Pierduseră trei MiG-29 și alte două MiG-21. Unsprezece avioane pierdute fără a fi doborât măcar un american.

Se simți atins de o furie rece, dar încercă să se stăpânească. Stai cuminte, Serghei. Vine și rândul tău. Și, ca și cum ar fi auzit gândul acesta, pe ecranul HUD apăru un pătrățel, la dreapta sus. Radarul său agățase în sfârșit o țintă. Distanța era acum de douăzeci și opt de kilometri: în cadrul razei de acțiune a rachetelor sale AA-7. Borodin apăsă de două ori butonul și zâmbi când văzu rachetele pornind spre inamic. Acum vor da și ei lovitura, încă mai puternică. Și celelalte Fulcrum lansau.

Șeful Red Dog

— Oh, Doamne!

Bouchard înălță Tomcat-ul pentru a evita o Apex. Racheta trecu pe dedesubt și apoi începu să vireze, ca să se întoarcă.

— Fă ceva, Mike!

— Fac!

Esteban descărcase deja o grămadă de staniol pentru a păcăli racheta rusească.

Bouchard restrânse virajul și înțelese că pierdea viteză. Fir-ar să fie, ar fi putut evita racheta, dar ar fi fost prea înceți pentru a fugi de alta. Aprinse postarзаторul.

Și celelalte aparate Tomcat și Hornet manevrau pentru a se îndepărta de rachetele lansate de MiG-29. Esteban își întorsese gâtul practic la 180 de grade, pentru a privi Apex-ul care pornise din nou să-i vâneze.

— Racheta ne urmărește încă, Corky!

Bouchard mai urcă un pic și viră în direcția opusă. Racheta pierdu urma aparatului F-14 și dispăru.

Două Tomcat și un F-18 nu fură la fel de norocoase și căzură în ocean, cuprinse de flăcări. Nordcoreenii aduceau scorul la egalitate. Acum erau nouăsprezece avioane americane să se bată cu treizeci și unu de inamici.

Aparatele Hornet reduceră viteza pentru a da timp Tomcat-urilor să le ajungă. Se vor prezenta în bătălie unite.

Șeful Fulcrum

Doisprezece kilometri. Borodin începu să reducă viteza. Curând vor ajunge la limita de acțiune a rachetelor cu infraroșii, iar el nu dorea să emită prea multă căldură, când rachetele vor începe să plece. Privi în spate ca să se asigure că Moskvîn, tovarășul lui de zbor, era încă în poziție. Satisfăcut,

studie ecranul HUD de pe MiG-29, căutând pătrățelul pe care radarul lui îl fixase pe avionul american cel mai apropiat. Zece kilometri.

Asta e. Borodin strânse buzele când apăru avionul inamic, care se năpustea spre el cu mai mult de cinci sute de noduri. Coadă dublă, aripi mult aplecate spre spate. Un F-14! A cincea victorie a lui confirmată. Își mută arătătorul pe butonul care avea să trimită în botul Tomcat-ului o AA-11 Archer.

Cinci kilometri. Racheta făcu un zumzăit în căștile lui. Senzorul individualizase inamicul și îl agățase. Apăsă butonul. În același moment văzu o dără de flăcări identică ieșind de sub aripa dreaptă a aparatului F-14.

Șeful Red Dog

— Doamne!

Bouchard nu-și putea crede ochilor. Aparatul MiG-29 îi trimisese o rachetă termică din față, iar acum acea rachetă se îndrepta drept spre el. De unde-și procuraseră chestiile astea?

Viră la stânga, cu un geamăt simțind că greutatea lui se mărise de patru ori în câteva secunde, încercând să urmărească MiG-ul și să se alinieze pentru a-l lovi, în timp ce Esteban lansa rachete luminoase pentru a atrage racheta inamică. Racheta se îndepărta și explodează la vreo sută de metri de Tomcat. Bouchard simți unda de izbire care scutură F-14, dar n-o băgă în seamă, încercând să țină avionul pe dăra MiG-ului.

— Hai, băiete, da-i bătaie! îl incită Bouchard.

Era aproape gata. Arătătorul se fixă pe butonul de tir.

— La stânga!

Strigătul frenetic al lui Esteban îl făcu să întoarcă capul, în timp ce în fața traiectoriei sale apăreau pe cer dărele alb-portocalii ale trasoarelor. Trase manșa la stânga, pentru a înfrunta noul inamic. Un MiG epictat în culori de mascare gri deschis îi trecu prin față. Iar primul MiG se pierduse în reverberația soarelui, și cine știe pe unde era acum. Doamne, ce balamuc.

Ghemul de foc, deasupra Mării Galbene

Cerul era acoperit de avioane care virau, urcau, se răsturnau, cădeau în flăcări. Bătălia aeriană între MiG-uri și avioanele de vânătoare americane se transformase într-o succesiune de dueluri individuale, mortale și apropiate, care se schimbau de la un moment la altul. Lovitură și contralovitură. Foc și ripostă la foc.

La o așa mică distanță, avantajul numeric nordcoreean și sovietic compensa ușoara inferioritate de avioanelor lor și a armamentului pe care îl aveau în dotare. Un F-14 ajunse pe traseul unei AA-11 și explodează, aruncând

bucăți pe un arc de câteva sute de metri. Puțin mai târziu, un F-18 își răzbună tovarășul cu o rafală de tun împotriva unui MiG-21. Un alt MiG căzu pradă unei Sidewinder lansate de un Tomcat, și un altro 9L făcu să zboare aiurea aripile unui Fulcrum.

Avantajul dispăru repede, însă, pentru că un MiG-29 pilotat de un rus reuși să se alinieze cu un F-18 și îi făcu bucăți carlinga; rotindu-se în jurul său, avionul căzu în mare.

Continuând bătălia aeriană, alte aparate din ambele tabere fuseră incendiate sau explodară. Pierderi, consum de carburant, rachete și muniții ajunseră la nivele de neconceput. Dar aparatele F-14 și F-18 americane își îndeplineau misiunea. Țineau ocupate aparatele MiG, protejând avioanele de atac încărcate la maxim în apropierea lor de coasta coreeană.

Șeful Duster, deasupra coastei Coreei de Sud

Căpitanul John Piper - "Smokey" - din marina Statelor Unite privi în jos, din habitacul aparatului său A-6E Intruder care trecea în acel moment la două mii de metri înălțime, peste linia de demarcație între suprafața întunecată a mării și pământul acoperit de zăpadă.

Acționă microfonul și anunță:

— Duster are picioarele uscate.

Acest mesaj confirma portavioanelor și aparatului E-2C care îi urmărea că grupa de atac era deasupra solului și la douăzeci și cinci de kilometri de obiectiv.

Privind în față, Piper zări un amestec de explozii albe, gri și negre, care începură să puncteze cerul de îndată ce antiaeriana nordcoreeană depistă atacul în curs. Zări sute de fulgere minuscule pe sol și văzu un F-18 ce se îndepărta de punctul în care lansase bombele sale cu fragmentație. Un alt F-18, mai la dreapta, lansă o rachetă Harm împotriva unei locații radar invizibile, dar activă. Racheta se aprinse, apoi păru că dispăre, înălțându-se. Urma să se arunce asupra victimei de la o cotă înaltă. Grupul de atac lovise dur antiaeriana.

Vocile care îi ajungeau prin radio indicau un alt aspect al bătăliei.

«Strawman, aici Comanche. SAM la ora șase, virează la stânga! Eu lovesc punctul de plecare.»

«Virez! Mai sunt altele?»

«Negat... SAM! SAM! Ora cinci, jos. Continuă să virezi!»

Vocea pilotului tremura din cauza puternicei accelerații. «Nu reușesc să scap de ea! Nu...»

Sfârșit. Un fulger jos la orizont, urmat de o minge de foc portocaliu când avionul american lovi solul cu o viteză mai mare de cinci sute de noduri.

«Piratul, aici Comanche. Strawman a fost doborât. Nici o parașută.»

«Afirmativ, Comanche. Atenție la Triplu A pe colina din stânga. Acum merg eu acolo.»

Pe HUD-ul lui Piper apăru o nouă indicație a SNI. Nu-și mai făcu griji cu radioul. În câteva secunde începeau atacul. Privi în jur, în cabila aglomerată a Intruder-ului, și își încrucișă privirea cu cea a bombardierului său, căpitanul Mitch Parrish, nume de cod "Priest". Parrish își ridică masca pentru un moment și îi zâmbi. Apoi se înclină din nou pe ecranul radar, cu o mână bătând instrucțiunile pe tastatura computerului.

Piper controlează dacă tovarășul său de zbor era încă în poziție, în spate și la dreapta. "Orca" Jones va rămâne acolo pe tot parcursul atacului, pentru a-l proteja de rachetele SAM și de vreo baterie antiaeriană scăpată celor din recunoaștere.

Intruder-ul viră ușor la stânga, și în spatele lui alte nouăsprezece perechi de A-6 și A-7 virară la rândul lor pentru a se îndrepta către țintă din toate direcțiile. Atacul "în roată de căruță" dăduse rezultate bune în Vietnam. Acum vor vedea cum funcționează în Coreea.

Piper începu să caute printre colinele joase și printre orezării autocamioanele ce transportau pontoanele și transportoarele amfibii GSP pe care escadrila lui avea misiunea să le distrugă.

CG avansat al Corpului 2 de armată, pe malul fluviului Han

Generalul locotenent Chyong se aplecă și mai mult în tranșee, când un avion de atac american trecu la joasă înălțime pe deasupra, aruncând un șir de rachete luminoase. Câteva secunde mai apoi un alt avion îl urmă. Chyong blestemă când îl văzu că se îndrepta țintă spre o pădurice unde se aflau câteva din prețioasele sale unități pontoniere.

Primul avion american se înălță și apoi viră, lansând câteva bombe care ajunseră în zăvoi și explodară. Celălalt aparat începu un viraj pentru a se îndepărta, dar tremură când o baterie ZSU-23-4 își găsi în sfârșit ținta: un pic prea târziu, totuși, pentru a-i salva pe tovarășii ascunși în pădurice.

Aparatul american lovit continuă să mai zboare câteva secunde, cu un imens nor de fum negru ieșind din partea inferioară; apoi se roti aiurea și se lovi de un deal. Tovarășul său accelără pentru a se îndepărta, urmărit inutil de câteva SAM lansate din tuburi de umăr.

Chyong se puse în genunchi și privii copacii loviți de bombe. Patru dintre prețioasele lui secțiuni de pod PMP fuseseră distruse. Câte altele mai fuseseră oare distruse de aparatele de vânătoare pictate în culori de mascare care zburau pe deasupra zonei sale de operații?

Vru să iasă din tranșee ca să se lămurească, dar unul din aghiotanții lui îl

doborî la pământ, în timp ce un alt avion american se năpustea dintr-o vale din stânga și venea drept spre ei. Chyong și tânărul căpitan rămaseră pe fundul tranșei, în timp ce tunul de pe avion deschidea focul, distrugând un furgon radio mascat la mai puțin de cincizeci de metri de ei.

Apoi, tot atât de repede cum apăruse, avionul dispăru. Iar Chyong, când reîncepu să audă normal, auzi mai întâi zgomotul avioanelor care se îndepărtau spre vest, iar apoi troznetele flăcărilor care îi consumau podurile. Americanii își terminaseră incursiunea.

Șeful Duster, deasupra Mării Galbene

Piper activă microfonul:

— Duster are picioarele ude.

Cercetă apoi spațiul aerian înconjurător, numărând aparatele pe măsură ce bombardierele și aparatele de atac intrau în formație pentru zborul de întoarcere spre portavioane.

Cinci fuseseră doborâte, inclusiv Orca Jones, iar alte șapte lăsau în urmă dăre de fum, lovite de tunuri sau de SAM nordcoreene.

Piper era revoltat de acele pierderi. Șapte avioane din escorta lui Corky Bouchard ajunseseră în mare, alte câteva se întorseseră pe *Nimitz* sau pe *Constellation* în condiții dezastruoase. Rachetele sale A-6 și A-7 loviseră țintele încredințate, și respectaseră pe deplin planul. Dar rezultatul era o victorie a la Pyrrus. Cu douăsprezece avioane doborâte și un număr nedeterminat de altele scoase din luptă, cele două grupe care operau de pe portavioane vor fi făcute bucăți, până vor sosi întăririle.

Privi în jur și văzu că Parrish se desprinsese în sfârșit de radar. Închisese ochii și în mâna stângă strângea crucifixul de aur pe care îl purta mereu la gât. Piper își întoarse imediat privirea spre ecranul lui. Va avea destul timp să se roage mai târziu. Pentru moment trebuia să ducă pasărelul acela pe puntea portavionului.

CG avansat al Corpului 2 de armată

Chyong se îndepărtă de spitalul de campanie unde medici îi îngrijeau pe răniții grav.

— Raportul tău, colonel?

Ofițerul de geniu era derutat. Mulți dintre oamenii care gemeau sub bisturie erau ai lui.

— Americanii au distrus mai mult de jumătate din pontoanele mele și aproape jumătate din transportoarele amfibii. Cu materialul care îmi rămâne, nu pot să sprijin ambele operații studiate de tine.

— Dar materialul din linia a doua?

Ofițerul clătină din capul ras.

— Îmi pare rău, tovarășe general. Dacă ai putea amâna atacul cu încă o zi, poate am reuși să-l aducem; altfel, nu.

Chyong reflectă, dar numai pentru un moment. Din ceea ce îi spusese Cho, era clar că Pyongyang nu ar fi suportat alte întârzieri. Prin urmare, el trebuia să-și asume riscul. În planul original, ar fi vrut să desfășoare două atacuri peste Han pentru a diviza în două frontul inamicului. Era un plan bun, dar împrejurările, ca întotdeauna în război, îl constrângeau să-l schimbe.

Îl privi pe ofițer.

— Materialul este suficient pentru a traversa într-un singur punct?

Omul îi răspunse afirmativ cu un semn din cap.

— Bine. Vom ataca în noaptea asta. Așa cum era prevăzut. Asigură-te că materialele și oamenii tăi sunt gata. Vreau ca în zori tancurile să fie dincolo de fluviu.

— Și furtuna, tovarășe general?

Chong privi cerul. Dinspre nord se apropia un front de nori plini cu zăpadă, iar vântul se ridicase din nou. Începeau să cadă primii fulgi din ninsorile puternice prevăzute. Generalul se întoarse spre ofițerul din geniu.

— Timpul va fi același pe ambele maluri, colonel. Vom ataca după planuri.

CG al Diviziei a 7-a, lângă Ch'ungju, Coreea de Sud

Generalul maior Frank Connor se întoarse iritat către ofițerul său operativ.

— Ce dracu', Art! Este absurd!

Subordonatul desfăcu larg brațele.

— Domnule, sunt de acord cu dumneavoastră, dar generalul McLaren a confirmat personal aceste ordine.

— Dumnezeu mare!

Cineva hotăra peste capetele lor, se gândi Connor. Văzuse hărțile aduse la zi ale situației. Forțele aliate aveau nevoie de fiecare om pentru a apăra malul fluviului Han, și asta cât mai repede. În schimb, ce făceau el și două treimi dintre ai lui? Rămâneau inactivi pe câmpurile mascate din spate, unde fuseseră trimiși încă de la sosirea lor din Statele Unite. Iar asta, după cum spusese ofițerul său operativ, din ordinul generalului.

Connor se îndreptă spre ieșirea din cort, dar se opri pe prag pentru a admira ultimele raze de soare care ajungeau dintre munții de lângă Ch'ungju. Se încruntă. Ce mai aștepta, "Jack Nebunul" McLaren?

CG al companiei Echo, la sud de fluviul Han

— Domnule?

Kevin Little se ridică imediat și puse mâna pe pușca M16.

— Ce e?

Montoya își băgă capul în cort.

— Este maiorul Davidson, domnule locotenent. La radio.

Kevin reuși să iasă cu greu din sacul de dormit și începu să clănțane din dinți de îndată ce dădu de aerul înghețat. Îi era greu să țină ochii deschiși și în gură parcă avea numai nisip. Șase ore de odihnă nu fuseseră de ajuns ca să recupereze tot somnul pe care îl pierduse de la începutul războiului.

Se sprijini pe un genunchi, își trase hanoracul și ieși din cort, după Montoya.

Compania Echo se încartiruse într-o mică depresiune între două delușoare, la câțiva kilometri la sud de fluviu. Dealurile nu erau cine știe ce, dar erau înalte atât cât trebuia ca să țină baraj împotriva vântului, și Kevin aprecia acum și cele mai mici favoruri. Când fuseseră scoși din prima linie, oamenii lui erau terminați. Câteva ore fără odihnă în plus și n-ar mai fi fost în stare să ia puștile în mâini.

Începea să ningă. Kevin simțea pe față fulgii umezi, dar nu reușea să-i vadă. Luna apusese: sub plafonul de nori care acopereu tot cerul, negura era absolută.

Singura lumină vizibilă venea dinspre nord. Un fulger aproape supranatural: un reflex pe nori. Cândva Kevin ar fi zis că era chiar un fulger. Dar acum știa că era artileria grea nordcoreeană, ocupată să-i bombardeze pe bieții rătăciți de pe malul apei.

Zgomotul bătăliei părea că se intensificase, de când el mersese să se culce. Iar acum clănțănitul puștilor și mitralierelor se amesteca cu tunetele loviturilor de tun.

— Aici, domnul locotenent.

Montoya îi arătă un camion cu motorul pornit. După cum se părea, atașatul radio hotărâse să-și pună echipamentul într-un loc încălzit. Nu era deloc prost băiatul.

Kevin urcă în cabină și luă receptorul.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Șase. Recepție.

— Echo Cinci Șase, așteptați, îi răspunse o voce necunoscută.

Apoi îl auzi pe Donaldson.

— Kevin? Îmi pare rău că te-am trezit, dar avem o urgență. O situație Romeo, înțelegi?

Pentru o clipă, Kevin nu înțelese nimic. Creierul îi funcționa mai încet decât de obicei. Apoi înțelese. Romeo: lirera "er". Retragere.

Apăsă butonul de transmisie.

— Doi, aici Șase. Mesaj recepționat.

Ar fi vrut să ceară explicații, dar nu i se părea momentul potrivit pentru ghicitori.

Donaldson îi dădu răspunsul pe care nu i-l ceruse.

— Nordcoreenii au traversat fluviul, Kevin. Comandamentul zicea că nu vor reuși s-o facă fără a transfera pontoane din liniile din spate, dar au făcut-o într-un fel. Au debarcat într-un singur punct, dar acolo și-au adus toate forțele, iar noi nu suntem în măsură să-i oprim. Compania a doua din batalionul 36 coreean a fost distrusă în tentativă. În dimineața aceasta nordcoreenii vor aduce pe malul nostru blindatele grele.

— Înțeleg.

— Bine, Kevin. Pregătește-ți oamenii. De la brigadă ni se ordonă să plecăm în douăzeci de minute. Noua linie de rezistență este în punctul Little Rock. Terminat. Închid.

Kevin întrerupse contactul și începu să se caute în buzunare, pentru a găsi lista de nume de cod geografice, care îi fusese încredințată în dimineața din ajun. Căută cu degetul până găsi punctul Little Rock. Cristoase. Se retrăgeau tocmai la Suwon, un oraș antic fortificat la sud de Seul.

Se lipi de scaunul camionului, simțind un fior, chiar dacă de la motor venea aer cald. Era dezastrul. Pierdeau Seulul. Ba mai rău, pierdeau războiul.

1 ianuarie. Sala situație de la Casa Albă

Cu accentul său dulce din Georgia, vocea generalului Carpenter mângâia urechile celor prezenți. Știrile pe care le aducea, însă, nu erau tot atât de plăcute.

— Inutil s-o ascundem. După estimările noastre, rezultă că numărul de piloți pierduți a ajuns într-un punct critic. Atacurile împotriva obiectivelor fortificate din Coreea de Nord ne însângerează.

Șeful statului major al aeronauticii trecu la un alt diapozitiv.

— Pentru a menține în condițiile actuale escadrilele noastre din Coreea de Sud vom fi nevoiți să transferăm piloții de luptă pe care îi ținem în rezervă pentru o eventuală criză în Europa.

Carpenter se întrerupse pentru a-l privi pe egalul său din marină.

— Mi se pare că și voi aveți aceeași problemă.

Amiralul Fox adevărat.

— Încă o incursiune ca cea din urmă și vom fi nevoiți să aducem piloți din flota atlantică.

Șeful operațiunilor navale era un om de statură medie, cu părul alb tuns periuță. Pe uniformă purta și aripile de pilot.

Carpenter își trecu privirea încet peste membrii Consiliului de securitate națională, și-și măsură cu atenție propriile vorbe.

— Pe scurt, domnilor, nu mai avem resursele umane necesare peste tot în același timp.

În sala situație se ridică un murmur. Concluziile care se puteau trage din raportul lui Carpenter erau clare și îngrijorătoare. Cu cât dura mai mult războiul în Coreea, cu atât mai mulți piloți vor pierde. Și mai slăbite vor fi aviația și portavioanele americane, în cazul în care conflictul s-ar fi extins. Și ar s-ar fi extins mai mult ca sigur, dacă războiul s-ar fi prelungit prea mult.

Asistentul secretarului de stat pentru afacerile Extremului Orient și Pacificului uită să-și mai umple pipa.

— De ce nu mobilizați rezervele, domnule general? Am știut mereu că mare parte dintre piloții noștri provin din aviația civilă. Cred că sunteți în stare să-i mai găsiți pe oamenii aceia.

Carpenter răspunde calm:

— Desigur, știm să le dăm de urmă. Mulți dintre ei fac parte din escadrilele Gărzii naționale pe care am chemat-o deja. Dar ceilalți au nevoie de un curs de reciclare foarte intens. Iar asta cere timp... timp care ne lipsește.

Blake Fowler se apropie de masă. Președintele îi ceruse să prezideze grupul de criză în locul lui Putnam. Acesta, între timp, era blocat pe la Capitoliu, cu sarcina de a liniști Congresul, iar președintele îl făcuse să înțeleagă că trebuia să rămână acolo până la noi ordine. Șeful Executivului nu voia ca consilierul său cel încrezut pentru siguranța națională să aibă o influență dăunătoare ulterior asupra intereselor națiunii. În același timp dorea să evite o criză neplăcută între cei mai direcți colaboratori ai săi în timp ce se desfășura un război. De aceea Putnam păstra încă în mod oficial postul său de consilier, chiar dacă Blake îl substituise în funcție cu toate efectele.

Lui Fowler i se părea o poziție puțin plăcută. Îi amintea micile intrigi pe care le urâse întotdeauna. Și se întreba dacă acum că manevrele de culise erau în favoarea sa, ar fi fost destinat să-l schimbe și pe el. Spera că nu. Mai bine să fie un necunoscut profesor universitar decât o altă copie a lui George Putnam.

Îi adresează un semn generalului de aviație.

— Mai este ceva, domnule general?

Carpenter clătină din cap.

— Nu. Pentru moment nu. Voiam doar să-i fac cunoscut președintelui că situația este tensionată. În scurt timp, războiul acesta nu va mai fi o simplă criză locală.

Blake încuviință. Afirmția lui Carpenter în privința sectorului său concorda pe deplin cu părerea pe care Fowler însuși și-o formase asupra situației în ansamblu. Sovieticii ajutau din ce în ce mai deschis Coreea de Nord. Fotografiile luate de sateliți arătau trenurile pline cu piese de artilerie,

de tancuri și de avioane care treceau granița la Hongui. Iar navele comerciale ale Pactului de la Varșovia, pline cu furnituri militare, aglomerau porturile nordcoreene.

Sprijinul chinez pentru invazia lui Kim Il-Sung era un pic mai puțin convingător. Dar exista. Liniile ferate din Sinuiju erau pline de trenuri chineze încărcate cu muniții. Blake citise raportul asupra întâlnirii dintre premierul chinez și ambasadorul american la Beijing. Limbajul în care se exprimase premierul era neclar și intenționat obscur, dar mesajul era clar. Atâta timp cât nordcoreenii învingeau, chinezii îi vor ajuta.

Iar acum nordcoreenii traversaseră frontul de pe Han și înaintau spre sud. Din ultimul telex al lui McLaren, era clar că general se aștepta ca Seulul să fie complet înconjurat în câteva ore. Pentru viitor, Blake nu știa la ce să se aștepte. Până în acel moment, succesele forțelor aliate fuseseră doar provizorii: fiecare mică victorie fusese urmată la câteva ore mai târziu de o nouă retragere.

Blake clătină din cap și trecu la următorul punct de pe ordinea de zi. Statele Unite și Coreea de Sud erau obligate să pună de-o victorie, altfel războiul acela ar fi scăpat de sub orice control.

35

Punctul de fierbere

2 ianuarie. Casa Albă

«*Idti napravo!*»

«*Smotri. Pozadi!*»

Fowler văzu cum președintele se încrunta din ce în ce, pe măsură ce asculta vocile înregistrate și pârâitul descărcărilor atmosferice. Șeful executivului parcă îmbătrânise cu zece ani în cele nouă zile de când sosiseră din Coreea primele rapoarte asupra pierderilor umane; oboseala și tensiunea îi săpaseră noi riduri, părul parcă i se mai rărise, iar ochii ce arătau întotdeauna deschidere în fața camerelor de televiziune, acum erau încercânați. Observându-l, Blake se gândi că singurul lucru neplăcut în guvernarea Statelor Unite în război era acela de a le governa în timpul unui război pierdut.

Când banda ajunse la final, președintele rămase nemișcat câteva momente, cu privira ațintită departe. Apoi ridică un deget și bătu în foaia pe care o avea dinainte.

— Și asta este traducerea a ceea ce am ascultat?

— Da, domnule președinte. Unul dintre avioanele noastre care vânează semnalele inamicului a interceptat aceste transmisii din aparatele MiG-29 care au luptat împotriva avioanelor marinei noastre pe Marea Galbenă, acum două zile.

— Și de ce mi-au parvenit abia acum?

Blake nu reacționează la supărarea președintelui. Era de înțeles, chiar dacă nu era drept.

— Rivet interceptează mii de ore de comunicații inamice, domnule președinte. E nevoie de timp și multă experiență pentru a separa grâul de neghină. Au găsit această comunicare azi dimineață la ora două.

Președintele îl privește pe Fowler cu furie încă un moment, apoi încuviință obosit. Se întoarce către fereastra Studioului Oval. Zăpada acoperea trandafirii. Când președintele reîncepu să vorbească, spătarul înalt al fotoliului său îi atenua ușor cuvintele.

— Consiliul de securitate al Națiunilor Unite se reunește din nou în seara asta pentru a discuta situația coreeană, nu-i așa?

— Da, domnule președinte. La ora șapte. Sovieticii au încercat să întârzie dezbaterile cu o serie de moțiuni procedurale, dar acum nu mai știu ce să mai găsească.

Președintele se întoarce din nou spre Blake. Ciocăni în casetofonul pe care îl avea în fața lui, pe masă.

— Ce-ai zice să-l folosim în cursul dezbaterii?

Blake se gândi bine înainte de a răspunde.

— Serviciile de informații vor protesta, domnule președinte...

— Nu i-am întrebat pe ei, ci pe tine.

— Da, domnule președinte, aveți dreptate.

Își scoase ochelarii, le șterse lentilele, apoi și-i puse la loc pe nas.

— Cred că ar trebui să prezentăm toată interceptarea, moment cu moment. De obicei, este esențial să-ți protejezi sursele și metodele serviciilor de informații, dar nordcoreenii oricum știu că avem sisteme precum Rivet. Dacă negăm, nu mai înșelăm pe nimeni. În trecut am mai folosit deja asemenea materiale pentru susținerea afirmațiilor noastre. Forța politică a acestor benzi este mult mai mare decât precauțiile normale de secretizare.

Se întrerupse un moment, un pic deranjat că vorbea despre politică cu atâta indiferență. Parcă îl auzea pe Putnam.

— Într-adevăr, domnule președinte, acest război se poartă pe multe niveluri, și nu numai pe planul armelor. Trebuie să câștigăm și bătăliile din relațiile publice, relațiile internaționale și din politica globală.

Președintele fu de acord.

— Sigur. Fir-ar să fie, mi-ar plăcea și mie să câștig ceva, măcar o dată...

Blake nu comentă. Înțelegea nemulțumirea președintelui, temerile sale. Dar începea să înțeleagă și strategia probabilă a lui McLaren și o aproba. Spera ca situația din afara Coreei să rămână liniștită atâta timp cât îi trebuia generalului pentru a-și realiza planurile.

— Bine. Trimitem înregistrările la New York cu un curier special.

Președintele strânse ochii.

— Și nu trimitem numai asta. Vreau să le transmit rușilor că o consider o chestiune foarte gravă.

Ridică telefonul.

— June, dă-mi-l pe secretarul de stat, te rog.

Acoperi cu mâna cealaltă microfonul și-l privește pe Blake.

— Paul Bannerman a contribuit la punerea noastră în încurcătură asta. Acum poate ne ajută să ieșim din ea.

Înainte de a putea răspunde, Blake auzi o voce din receptor. Stătu liniștit să-l asculte pe președinte.

— Alo, Paul... Da, le-am ascultat... Uite, ar trebui să le folosim... Cum când? Astă seară, evident. Ascultă, Paul, vreau să mergi la dezbaterile Consiliului de securitate... Da, tu îl vei conduce pentru noi... Instrucțiuni? Pune-i sub presiune... Nu, nu, fă cum îți spun eu. Acestea sunt instrucțiunile mele. Știi tu cum să faci. Baftă, Paul. Te voi privi.

Președintele puse receptorul ușor și se întoarce spre Blake.

— Și acum până unde ajunge în mod real "sincera dorință de pace" a prietenilor mei sovietici.

Misiunea permanentă a Chinei pe lângă ONU

De data aceasta, linia telefonică de maximă securitate cu Beijing era liberă de interferențele atmosferice.

— Ai întrebări?

Din tonul premierului era clar că nu aștepta așa ceva. Părea obosit, după ședința care durase toată noaptea și care condusese la acea convorbire telefonică.

— Nu, tovarășe. Instrucțiunile dumneavoastră sunt clare și le voi urma întocmai.

Un adevărat noroc că apelul acela de ultim moment al premierului Republicii Populare Chineze îl găsisese pregătindu-se pentru reuniunea de la Consiliul de Securitate. Peste câteva minute el ar fi fost deja în drum spre Consiliu și careva ar fi putut intercepta comunicarea.

— Perfect. Să-mi raportezi după ședință. În orice moment.

Comunicația se întrerupse.

Ambasadorul puse telefonul în furcă și deschise intercomul de pe birou.

— Trimite-mi-l imediat pe tovarășul Chin. Trebuie să mai stabilim niște lucruri înainte de ședință.

Consilul de Securitate al ONU, New York

Sala cu tavanul atât de înalt era plină de lume: diplomați din toate țările, ziariști și agenți de siguranță. Sute de conversații pe ton jos se auzeau din mulțime și se amestecau făcând să se audă ceva similar resacului marin. Era prima reuniune a Consiliului de securitate care promitea să fie ceva mai mult decât o serie de obiecțiuni procedurale.

Bannerman, secretarul de stat al Statelor Unite, se așază în fotoliul care în mod normal era rezervat șefului delegației SUA acreditată la ONU și începu să se ștergă alene cu batista de mătase pe care erau cusute inițialele sale. Casa Albă comunicase în secret tuturor rețelelor de televiziune că la acea ședință era de așteptat o bombă diplomatică, și toate rețelele veniseră acolo. Discursul urma să fie transmis în direct pentru o sută de milioane de locuințe americane și pentru alte sute de milioane din lume. Iar sudoarea lui Bannerman era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a atât de vastă audiență.

Camerele de luat vederi aveau nevoie de o lumină puternică și multe lămpi aduse de televiziuni transformaseră sala într-o baie turcească. În ciuda acestei situații, toate persoanele așezate la masa rotundă a celor cinci membri permanenți ai Consiliului și a celor zece membri aleși purtau costume de lână cu croială severă și de înaltă calitate. Ca întotdeauna în diplomatie, comoditatea trebuia să cedeze în fața formei.

Bannerman își ținu ochii pe secretarul general al ONU în timp ce câțiva membri din stafful său aduceau aparatura cerută de el. Secretarul general fusese informat despre intențiile lui și nu putuse face nimic altceva decât să-și dea acordul. Bannerman știa că șefului ONU nu-i plăceau loviturile de teatru, dar și el fusese obligat să admită că era o situație cât se poate de anormală. Bannerman își îndreptă spinarea când irlandezul își dresă vocea și se apropie de microfon.

— Domnule secretar, Consiliul de securitate este reunit. Puteți începe.

Americanul încuviință și puse alene pe masă foile cu notițe, pentru a avea ațintiți ochii tuturor asupra sa, înainte de a lua cuvântul. Vorbi fără să se ridice în picioare, așa cum prevedeau regulile. Se credea că faptul de a rămâne așezat îi făcea mai calmi pe delegați și se evita încingerea spiritelor. După părerea lui Bannerman, acea precauție nu folosise niciodată la nimic.

Începu simplu:

— Domnule secretar general, membri ai Consiliului de securitate, oameni din toată lumea. Această reuniune are loc într-un moment de mare criză. Nu

doar o criză pentru țara mea și pentru chinuita Republică a Coreei. Nu, nu numai pentru noi. Evenimentele din săptămâna ce tocmai a trecut îi privesc pe toți membrii Națiunilor Unite care iubesc libertatea și dreptatea.

Bannerman se întrerupse pentru a observa mulțimea din jur. Ambasadorul sovietic ședea liniștit, afișând ostentativ o mină de dezinteres absolut. Secretarul își făcu vocea mai dură și îl fixă cu severitate pe rus.

— Ne-am adunat aici pentru a răspunde nerușinatei agresiuni desfășurate de Coreea de Nord cu violarea unui armistițiu tutelat de chiar acest organism. Dar mai înainte, trebuie să vorbesc despre un subiect legat de acesta, și de o extremă gravitate. Mă refer la acțiunile susținute de chiar un alt membru al Consiliului de securitate în sprijinul agresiunii nordcoreene... acțiuni care violează spiritul, și probabil chiar și litera, rezoluțiilor adoptate de Națiunile Unite în iunie și iulie 1950.

Bannerman se întrerupse din nou, trăgând cu urechea la murmurele care se ridicaseră în aulă la cuvintele sale. Apoi continuă:

— Pentru a preciza, mă refer la decizia Uniunii Sovietice de a interveni militar împotriva forțelor Națiunilor Unite care apără Republica Coreea.

La aceste cuvinte, în aulă se auziră comentarii puternice de ofensă, de șoc și neîncredere.

— Domnule secretar general!

Reprezentantul sovietic se ridicase în picioare, renunțând să se mai prefacă neinteresat.

— Aceasta este o insultă! Țara mea nu va tolera asemenea absurdități, indiferent de la cine provin!

— Domnule Vlasov, îl întrerupse secretarul general, cu voce fermă, nu este rândul dumneavoastră. Acum cuvântul este dat delegatului american. Veți avea timp să răspundeți când vă va fi încredințat microfonul.

Îl privi pe Bannerman.

— Vă rog, continuați, domnule secretar de stat.

Bannerman îi adresă un semn de mulțumire. Secretarul general nu era întotdeauna de acord cu politica externă americană, dar era întotdeauna scrupulos de onest.

Bannerman privi cu atenție sala, apoi își puse ochii pe ambasadorul sovietic.

— În ciuda reproșurilor delegatului rus, afirmația guvernului meu are baze solide. Avem proba. Categoricală și indubitabilă. Proba că piloți sovietici au luptat împotriva piloților americani în spațiul aerian internațional și în cel sudcoreean. Acum vom asculta această probă.

Îi făcu un semn tehnicianului care era lângă aparatura audio. Omul apăsă o pârghie și banda se puse în mișcare, tradusă în același timp în cele cinci

limbi oficiale ale Națiunilor Unite. La început o voce americană fără inflexiuni descrise originea înregistrării. «Transmisiile radio din această înregistrare provin de la avioanele implicate în luptă cu avioane din marina Statelor Unite deasupra Mării Galbene la ora 13,15 din 1 ianuarie.»

Apoi se auziră vocile: fraze în rusește, pronunțate pe un ton alert, ce avertizau despre apropierea unor rachete sau unor avioane americane, sau care anunțau pe un ton triumfător doborârea vreunui avion. Nimeni nu mai respira în sala Consiliului de Securitate: toți ascultau atent mesajele înregistrate. Numai ambasadorul sovietic nu băga de seamă și scria un bilețel pe care apoi, după cum văzu Bannerman, îl transmise delegatului chinez. Ambasadorul Beigingului îl citi cu o față impasibilă și îl pasă apoi unui asistent, fără comentarii.

Când înregistrarea Rivet se termină cu o serie de descărcări electrice, Bannerman lăsă ca liniștea să se prelungească. Realiză cu o oarecare surpriză că chestia aia începea să-i placă. Parcă se întorsese la timpul când era procuror, înainte de a intra în tenebroasa lume a politicii. Se apropie de microfon.

— Domnilor membri ai Consiliului de securitate. Ceea ce ați ascultat nu este un fals sau un montaj. Este un subiect de maximă îngrijorare pentru noi toți. Cu propriile acțiuni, guvernul Uniunii Sovietice a intrat deschis în conflict cu forțele americane de sub comanda ONU.

Bannerman luă o foaie din dosarul pe care-l avea dinainte și își potrive ochelarii.

— Pentru aceste motive, Statele Unite cer Consiliului de securitate să adopte următoarea rezoluție...

Limbajul rezoluției era sec și formal ca toate documentele oficiale ale ONU, dar semnificația era fără echivoc. Aprobând rezoluția, Consiliul de securitate ar fi declarat că Uniunea Sovietică viola Carta ONU și precedentele rezoluții ale Consiliului însuși. Aceasta ar fi autorizat pe fiecare membru ONU să întreprindă acțiunile necesare pentru a-i constrânge pe sovietici să suspende ajutorul pentru invazia nordcoreeană, inclusiv sancțiuni economice și militare. Bannerman se îndoia că rezoluția o putea face, chiar dacă ar fi fost aprobată.

De obicei rezoluțiile ONU nu valorau nici cât hârtia pe care erau tipărite. Dar ar fi reprezentat sigur o palmă pentru Moscova, iar membrii nemilitariști din Politbiuro ar fi fost avertizați despre riscurile care decurgeau din aventura lor coreeană.

Termină de vorbit și așteaptă răspunsul ambasadorului sovietic. Nu trebui dă aștepte prea mult.

— Americanii au vorbit de probe și ne-au făcut să ascultăm câteva minute

de casetă înregistrată, ca și cum chestia asta ar fi fost de ajuns. Dar este de ajuns? Vă întreb, ce am ascultat? Niște voci care vorbeau în rusește. Și câteva întreruperi. Și afirmația că toate acestea provin de la avioane de luptă.

Rusul se întrerupse, și chiar și Bannerman fu obligat să-i admire stăpânirea de sine. Izbucnirea de furie de mai înainte a lui Vlasov dispăruse de tot, ca o furtună de vară, iar acum pe fața sa se vedea doar o expresie amuzată.

— Americanii au o vorbă, prieteni: "S-a întâmplat cu adevărat sau e Memorex?"

Apoi, după ce modificase voit sloganul publicitar, urmă:

— Ei bine, pentru mine ceea ce am auzit este Memorex... o falsă înregistrare creată de specialiștii în electronică de la CIA și NSA.

Bannerman dădu să obiecteze, dar rusul ridică mâna făcându-l să tacă.

— Nu, nu, domnule secretar. Dumneavoastră ați vorbit deja. Acum lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Bannerman ridică din umeri și se sprijini din nou de spătarul fotoliului. Avea pregătit răspunsul la acuzațiile sovietice. Părți din aceeași transmisie fuseseră captate de stațiile japoneze; guvernul Japoniei asigurase Washingtonul că este dispus să sprijine acuzația americană asupra unei intervenții sovietice în război.

— Dar și dacă aceste false acuzații ar fi adevărate, nu ar avea nici o importanță, și acest Consiliu de securitate nu ar avea nici un motiv să voteze această rezoluție absurdă propusă de reprezentantul Statelor Unite.

Bannerman, cu o tresărire, constată că Vlasov terminase de vorbit cu gesturi și că acum citea o declarație pregătită dinainte. Se încruntă. Subînțelesurile acestei noi acțiuni erau clare, și deloc plăcute. Moscova avea deja pregătit răspunsul, în caz că participarea sa la război ar fi devenit notorie. Iar asta însemna că "durii" din Politbiuro erau pregătiți să-și asume riscul de a sprijini Pyongyangul.

— Chiar dacă persoane cetățeni sovietici ar fi implicați în apărarea activă a unui stat socialist frățesc în fața unui atac agresiv al Coreei de Sud, activitatea lor pe baza strictă a voluntariatului nu are nici o legătură cu Uniunea Sovietică. Precedentele sunt clare și nu trebuie să vin eu să le amintesc Statelor Unite cazurile cele mai evidente, ca, de exemplu, participarea brigăzii americane Abraham Lincoln la curajoasa luptă împotriva fascismului în Spania.

Vlasov îi adresă lui Bannerman un zâmbet odios.

— În orice caz, poziția guvernului sovietic este clară. Noi nu suntem deloc implicați în conflictul coreean, dar cetățenii noștri sunt liberi să facă ceea ce vor.

Ridică privirea și deschise larg brațele.

— În fond, nu asta este esența unei societăți libere?

Apoi termină.

— Uniunea Sovietică cere să fie eliminată imediat această propunere ridicolă și ofensatoare. Suntem gata în schimb să lucrăm pentru o reală și de durată încetare a agresiunii împotriva Republicii Democratice Populare Coreene.

Bannerman rămăsese fără suflu. Sovieticii nu numai că admiseseră amestecul lor, dar practic sfidau Consiliul de securitate să ia vreo măsură. Se așteptase la un discurs mult mai lung, cu scopul de a amesteca bine cărțile pe masă.

Asistentul său șef, așezat în spatele lui, îi atinse brațul:

— Cred că au deja în mână votul chinezilor.

Secretarul încuviință. Nici o rezoluție a Consiliului de securitate nu putea fi aprobată fără consensul tacit al membrilor săi permanenți: Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franța, Regatul Unit și China. Statele Unite și Rusia erau direct interesate și de aceea nu votau, iar Franța și Anglia erau clar de partea Statelor Unite.

De aceea, totul depindea de votul chinezilor.

Era de ajuns un veto al chinezilor pentru blocarea rezoluției. Iar rușii erau siguri, cel puțin în cazul de față, că-i au pe chinezi în propria tabără. Atât de siguri încât nu mai prelungeau dezbaterile.

Pentru Bannerman nu era o noutate. China nu sprijinea în mod deschis războiul lui Kim Il-Sung, dar nu făcuse nimic pentru a ascunde propriile furnizări de muniții. Specialiștii Departamentului de stat evaluau la nouăzeci la sută probabilitatea unui veto chinez. Numai tipul acela din Consiliul de securitate națională, Fowler, avusese o oarecare îndoială. Conform sugestiei lui Fowler, hotărâseră să nu pună în dificultate China, iar Bannerman evitase în rezoluție și în discursul său orice referire la ajutoarele chineze către Coreea de Nord. Ehei, gândi Bannerman, acum noul protejat al președintelui făcuse probabil prima sa gafă.

Își întoarse atenția către dezbateri. Nu dură prea mult. Doi sateliți sovietici, Cuba și Polonia, protestară cu putere, dar de formă, împotriva rezoluției. Alte țări făcură obișnuitele lor considerații pentru a invita superputerile la răbdare și moderație. Și asta nu fu tot. Nici unul din cei doi inamici nu încercă să tulbure apele și să ajungă la una din acele complexe negocieri care adesea duceau la rezoluții de compromis, lipsite de orice semnificație și fără recurgere la forță. Statele Unite doreau un vot decis, pentru da sau nu, iar Uniunea Sovietică nu avea nici un motiv să se teamă de așa ceva.

Secretarul general părea amuzat (în limitele posibilului). Să prezideze ședințele de urgență ale Consiliului de securitate era adesea ca și cum ar fi alergat la maraton, în loc să supravegheze dezbateri serioase. Dar nu în seara aceea.

— Vreun alt membru are ceva de adăugat? Nu? Bine. Atunci să supunem la vot rezoluția propusă de Statele Unite.

Secretarul general își ridică o sprânceană, așteptând vreo eventuală obiecție în fața grabei sale. Nimeni nu vorbi. Liniștea dură până la începerea apelului.

— Brazilia?

— Republica Federală a Braziliei votează da.

— Polonia?

— Polonia se opune la această rezoluție inutilă și iresponsabilă.

Asistentul lui Bannerman luă o foaie pentru a nota voturile.

— Regatul Unit?

— Guvernul Majestății Sale votează da.

Cu acesta aveau majoritatea: nouă voturi. Acum, numai veto-ul Chinei putea bloca rezoluția. Încrucișă brațele și așteptă. Dacă altceva nu reușise, măcar îi asigurase președintelui o victorie propagandistică. Și Bannerman știa că ONU, azi mai mult ca oricând, nu putea face mai mult. Internaționalistul de la Harvard prezent în el regreta starea aceasta de lucruri. Realistul din el, care învățase politica pe coridoarele puterii din Washington, știa că acele regrete erau prostești.

— Republica Populară Chineză?

Bannerman îl privi pe ambasadorul chinez, așezat drept în fața lui: un om înalt și slab, îmbrăcat într-un costum elegant gri cu cravată roșie. Omul îl privi drept în ochi și zise:

— China se abține. Nu ne vom opune la această rezoluție, nici nu ne asociem la ea.

Secretarul de stat american își dădu seama că rămăsese cu gura căscată din cauza surprizei și se grăbi să o închidă. Peste câteva clipe, în sală se dezlănțui un vacarm, de îndată ce observatorii înțeleseseră ce se întâmplase. Rezoluția ONU fusese aprobată. Unul dintre adjuncții săi îl bătu cordial pe spinare pe Bannerman, alții îi zâmbiră. Văzu și expresia consternată a lui Vlasov, care îl luă de braț pe unul dintre proprii săi asistenți și se pierdu în mulțime, încercând să ajungă la delegația chineză.

Vocea cu inflexiuni irlandeze a secretarului general reuși să se facă auzită, în mijlocul vacarmului.

— Cu un vot la patru, moțiunea a fost aprobată și rezoluția este adoptată. Consiliul este convocat mâine la aceeași oră. La ordinea de zi sunt măsurile

de adoptat pentru realizarea practică a rezoluției.

Ambasadorul chinez se ridică liniștit în picioare și se îndreptă către ieșire, de-a lungul coridorului aglomerat, ignorând vociferările de pe lângă el: o masă de reporteri care urlau, de minitecamere, de diplomați surprinși. Bannerman îl privi îndepărtându-se și văzu cum un om din garda chineză, îndesat și bine făcut, îl îndepărta pe mesagerul lui Vlasov care încerca să-i vorbească.

Bannerman rămase nemișcat, încercând frenetic să reflecteze asupra situației, în ciuda manifestărilor de bucurie din delegația americană. Simțea că diferitele prevederi de diplomatie internațională, în acel moment, i se amestecau sub mâini. Nu din cauza rezoluției. Aia era o simplă bucată de hârtie, lipsită de puteri reale. Dar abținerea Chinei... asta era un lucru concret.

Birourile executive de la Casa Albă

Fowler era de acord cu convingerea secretarului de stat: o chestiune care i-ar fi surprins și i-ar fi încurcat pe amândoi dacă ar fi știut-o. Poziția Chinei părea că se schimbă, chiar dacă numai imperceptibil, iar chestia asta trebuia analizată.

Se întinse peste masă și stinse televizorul portativ de pe bibliotecă. Apoi se așază bine pe scaunul cu roțile și se împinse pe el până la ușă.

— Katie, zise, poți să-i chemi pe Bob Gillespie, Harry Helps și pe cel nou, Kruger? Să zicem, peste zece minute?

Secretara își înăbuși un căscat, aprobă din cap și ridică telefonul. Apoi se opri, pentru că Blake reapăruse în cadul ușii.

— Da?

— Spune-le să aducă tot ce au asupra Chinei: date politice, condiții economice, forță militară etcetera.

— Bine.

Fowler se întoarse la lucru, pentru pregătirea ședinței. Îi era greu să se concentreze. Gândurile îi săreau de la o problemă la alta. Avusese o intuiție asupra Chinei, iar faptele îi dăduseră dreptate. Începu să răsfoiască o serie de recente analize de politică internă chineză, provenind de la Departamentul de stat, de la CIA și de la universitate, dar avea senzația că uitase ceva.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-și aduce aminte.

Se ridică și merse din nou la ușă.

— Ah, Katie? Mulțumesc.

Femeia zâmbi, terminând de arhivat o altă serie de interceptări de la NSA. Blake încercă să rețină o masă de informații asupra Chinei: cele pe care în lunile precedente nu le băgase în seamă pentru a se concentra asupra celor două Coree.

În secretul palatelor guvernative chineze se derula ceva foarte important, iar el intenționa să facă orice pentru a înțelege ce anume.

3 ianuarie. Cartierul general al Partidului, Pyongyang

Kim Jong-Il simțea mirosul fricii omului de dinaintea lui, și asta îi dădea o satisfacție enormă. Mirosul bolnav și dulceag îi aducea aminte de puterea pe care o avea încă în mâini. Îl ajutase să învingă furia care-l cuprinsese la aflarea veștii de la New York. Anunțul celei mai negre trădări. Kim își strânse tare buzele, amintindu-și acel moment. Trebuia să fie atent, își zise. Trebuia să-și controleze furia care fierbea încă în sufletul lui.

Cel puțin până găsea o țintă pe care să se descarce. Inutil să dea dreptate tâmpiților aceia de doctori care îl amenințau cu un atac cardiac... cel puțin nu în acel moment crucial. Inamicii săi politici ar fi profitat de orice slăbiciune pe care ar fi arătat-o.

Kim se strâmbă. Nu avea timp pentru astfel de gânduri.

Îl privi pe omul care aștepta vorbele sale, încremenit în poziția dreptă.

— Ce e? Vorbește?

Aghiotantului îi tremura glasul.

— Iertare, Iubite Conducător, ambasadorul a sosit.

Kim încuviință.

— Adu-l înăuntru. Și spune-i căpitanului Lew să fie foarte atent. Nimic nu e sigur cu creaturi de acest gen.

Cu un gest de nerăbdare îl goni pe aghiotant și se concentrează asupra problemelor urgente: ultimul raport al generalului colonel Cho.

— Ambasadorul Republicii Populare Chineze.

Kim îl auzi intrând pe diplomatul chinez, dar continuă să citească dosarul ca și când nu se întâmplase nimic. Să aștepte. Să stea în picioare, cuprins de rușine, asta era tot ce merita națiunea lui de trădători.

Noutățile de pe front erau bune. Capcana se închidea, forțele lui Cho urmăreau armata inamică învinsă, care se retrăgea spre sud. Pierderile erau mari, normal, dar asta fusese prevăzut. Oricum, viața persoanelor avea puțină importanță în cadrul acestei mari scheme de lucruri. Da, noutățile erau bune, și Kim aproape zâmbi, în timp ce examina raportul.

Apoi auzi o tuse ușoară în fața sa și starea lui de mulțumire dispăru. Totul mergea bine, în afara segmentului internațional. Un act de trădare din partea blestemăților de chinezi pusese inutil într-o lumină proastă pe aliații sovietici și asta făcea mai delicată trimiterea de ajutoare în continuare. Continuă să citească.

Într-un târziu închise dosarul, cu un pocnet sec. Zgomotul se prelugi în ecou în liniștea biroului său. Încet, Kim își ridică privirea asupra diplomatului

care aștepta în fața biroului.

Avu o surpriză. Chinezul nu dădea semne de teamă sau de rușine. Nici furie pentru faptul că fusese tratat cu lipsă de respect. În loc de asta, rămânea liniștit în picioare, un pic crăcănat ca un țăran care se odihnește. Kim simți că se enervează. Cum îndrăzneă ăla, să se prezinte fără cea mai mică remușcare pentru trădarea țării sale?

— Ce vreți? Am de lucru, după cum vedeți.

Ambasadorul înclină capul, mai mult pentru a-i face un semn decât o plecăciune.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, tovarășe Kim. Premierul meu și Biroul Politic mi-au dat instrucțiuni să vă înmânez acestea.

Ambasadorul făcu pe neașteptate un pas în față și ajunse aproape la birou, cu ceva în mână.

Kim era cât pe-acți să apese pe butonul de alarmă, dar se opri. Era o simplă bucată de hârtie. O luă și trecu repede în revistă cuvintele principale: muniții, vehicule de luptă blindate, artilerie. Pufni. În fine, era o propunere chineză de mărire a sprijinului logistic pentru efortul belicos nordcoreean.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Kim. Foaia asta este în totală contradicție cu refuzul de a ne sprijini la ONU.

Ambasadorul chinez ridică imperceptibil din umeri.

— Vă asigur că acțiunile țării mele la ONU nu erau îndreptate împotriva țării dumneavoastră, tovarășe Kim. Pur și simplu nu doream să fim legați prea strâns de o indiscreție sovietică. Sprijinul nostru pentru războiul vostru de eliberare este puternic ca întotdeauna.

— Slab ca întotdeauna, poate vrei să spui!

Kim simțea că îl cuprinde furia. Se lăsă cuprins de ea.

— Pentru știința ta, domnule ambasador, indiscreția sovietică la care te referi este disponibilitatea rușilor de a se alinia deschis cu noi... în loc să se ascundă în umbră așa cum a făcut țara ta.

Ambasadorul nu păru impresionat.

— Au fost alte considerații care...

— Nici nu mă îndoiesc, îl întrerupse Kim, renunțând definitiv să se controleze. Considerații ca omnipotentul dolar și genoflexiunile voastre în fața bancherilor occidentali!

Și, după un moment:

— Voi, chinezii, v-ați întors în sfârșit la vechiul vostru rol de servitori!

— Ceea ce spuneți, tovarășe, este nedrept. V-am trimis mii de tone de provizii prețioase fără ca niciodată să facem cea mai mică aluzie la necesitatea unei plăți. Iar acum...

Ambasadorul arătă către foaia de pe biroul lui Kim.

— ...suntem gata să mărim acel ajutor, care este deja foarte generos.

Asta era prea mult. Beigingul credea că poate să-l cumpere ca pe o târfă? Kim luă oferta de armament a Republicii Populare Chineze și o făcu ghemotoc.

— Uite ce cred eu despre tentativa patetică de a vă cumpăra prietenia mea!

Omul îl privi fără nici o expresie.

— Trebuie să-mi informez țara că oferta noastră de ajutoare ulterioare a fost refuzată, tovarășe?

În fața ochilor lui Kim, camera deveni roșie. Înfuriat la culme, îi aruncă în față ambasadorului ghemotocul de hârtie cu noile cifre.

— Da! Și să o informezi în persoană. Prezența ta în Republica Populară Coreea nu mai este de dorit. Ești expulzat!

Ambasadorul încuviință.

— Cum spuneți dumneavoastră, tovarășe. Guvernul meu vă va supune atenției, fără îndoială, numele altui ambasador pentru a-l acredita pe lângă guvernul dumneavoastră cât mai repede posibil.

Kim cu greu nu explodă. Blestematul acela de chinez nici măcar nu tresărise, când el îi trăsese cu hârtia în față. Inspiră profund, ținu aerul în plămâni și îl elimină lent. Apoi zise cu răceală:

— Guvernul tău poate să facă ce vrea. Poate o să examinez cererea... chiar dacă pentru moment agenda mea este plină de sarcini.

Apăsă un buton de sub birou.

— Trimite-l pe căpitanul Lew.

Lew nu purta grade, așa cum era regula agenților Departamentului de siguranță politică a statului.

— Da, Iubite Conducător?

Kim nu se pierdu în cuvinte.

— Escortează-l pe ambasador la delegația sa și de acolo la aeroport. Nu va putea vorbi cu nimeni, în afara membrilor corpului său diplomatic. Clar?

Lew adevărat. Ambasadorul chinez rămase nemișcat, fără a da importanță acelei grave încălcări a manierelor și protocoalelor diplomatice.

Kim își strânse buzele.

— Acum ia-l din fața mea.

Nu se mai gândea la întâmplare. Nu avea nevoie de chinezi. Rușii aveau arme mult mai bune și erau dispuși să i le furnizeze cu generozitate. Meritaseră încrederea sa. Se va sprijini pe sovietici... fie și măcar pentru moment.

Beiging

Premierul citi cu un zâmbet pe buze telexul de la ambasada din Phonyngyang. Kim Jong-Il era atât de previzibil... nu ca tatăl său. Sau nu ca Kim Il-Sung în momentul maximului de putere personală. Clătină încet din cap. Tânărul Kim era atât de nerușinat, atât de arogant.

Îi veni în minte o îndoială. Oare nordcoreenii credeau cu adevărat că puteau câștiga războiul fără ajutorul chinez? Posibil. Nevinovăția lor și încrederea în ei înșiși fuseseră exaltate de victoriile obținute până atunci. Căci armata nordcoreeană înainta mereu mai departe în Sud, cu fiecare zi care trecea.

Doar la suprafață, însă...

Zâmbetul premierului se lărgi. Cunoscuase mulți ingineri care priveau doar exteriorul unui baraj de beton, în aparență solid, fără să-și imagineze periculoasele fisuri care se lărgeau în interior. Iar fiul artificial umflat al lui Kim Il-Sung era foarte nepriceput.

Deh, tânărul comisese prima sa eroare. Premierul îndoii cu grijă telexul și îl băgă în buzunar. Conținutul acestuia va fi foarte interesant pentru diferiți colegi de-ai săi din Politbiuro: era sigur de asta.

Se ridică agil și se îndreptă spre sala în care se ținea ședința Consiliului de apărare. Dansul se schimba, căpăta un aspect diferit, și premierul se întreba dacă toți participanții lui vor reuși să învețe la timp pașii cei noi.

Nu știa de ce, dar gândea că nu va fi așa

36

Liniile din spate

3 ianuarie. Compania Echo, la vest de Suwon

Kevin Little văzu o mare de flăcări acoperind Suwon când orașul fu lovit de proiectilele nordcoreene, care distruseră casele acestuia acoperite cu țiglă și care deschiseră găuri mari în zidurile sale antice de piatră. Alte explozii făcură să tremure Dealul Paltal, din centrul orașului vechi. Templ, pavilioane și fortărețe, pentru care se pierduseră ani întregi ca să fie construite, fură distruse în câteva clipe. Trupele aliate care apărau Suwon erau la mai mult de un kilometru distanță de focul de baraj al Nordului. Abandonaseră centrul istoric al orașului într-o tentativă de a-l salva de la distrugere. Dar nordcoreenii nu erau la fel de grijulii.

— Hei, domnule locotenent? Nu putem s-o facem mai repede? Nu sunt aici pentru turism, știți. Nu pot să mă întorc la comandantul meu fără semnătura dumneavoastră pe această hârtie pentru a-i demonstra că am dus marfa la unitatea indicată.

Kevin își luă privirea de la canonadă pentru a-l privi pe sergentul gras și cu bărbie dublă care aștepta plin de nervi, cu mapa pentru semnat în mână. Era ceva ciudat în aspectul acelui om, și la început Kevin nu pricepu ce era. Acum înțelese. Uniforma omului era nouă și nu avea nici o cută. Lucru și mai ciudat, omul era curat. Pentru unul ca el, care de zile întregi nu mai văzuse un duș care funcționa, să vadă fața bine rasă și strălucitoare a sergentului magaziner era ca și cum întâlnise un om de pe altă planetă.

Clătină din cap.

— Nu. Nu e bine deloc, sergent. Nu semnez nimic până nu sunt sigur că încărcătura îmi satisface nevoile militare.

Celălalt se încruntă și Kevin încercă să se explice mai bine. Avea tendința de a folosi fraze aiurea. Din cauza oboselii.

— Ascultă, nu pot să lupt cum trebuie dacă nu am muniții suficiente, iar dumneata mi-ai adus doar jumătate din ceea ce am cerut.

Peste oraș explodară alte proiectile, și sergentul avu un frison. Părea că stă pe spini.

— Îmi pare rău, domnule locotenent. Dar nu am muniții să vă dau. Nimeni nu mai are.

Blestemată armată. Kevin începu să se înfurie. Nu existau oameni destui. Nu era destul timp. Iar acum nu existau nici măcar muniții pentru a lupta decent. Încercă să nu-și exteriorizeze furia. Sergentul nu avea nici o vină, el era doar simptomul. Strânse din dinți și privi cu un aer pierdut lăzile pe care oamenii le descărcau în grabă din niște camioane pline de noroi.

Văzându-i fața, sergentul ridică din umeri ca să se scuze.

— De la brigadă ne-au promis altele, înainte de seara aceasta, dar drumurile sunt un dezastru. Nu cred că ne putem încrede în promisiuni.

Sergentul privi în lungul pantei, unde soldații săpau tranșee și încercau să-și deschidă o arie de tragere printre tufișuri. Kevin aștepta în liniște, până ce omul luă un fel de hotărâre dureroasă.

— Ascultați, am două lăzi de claymore. Nu trebuie să le predau nimănui. Dacă pot să vi le dau...

— Le iau, zise Kevin, fără ezitare.

Desfășurarea companiei Echo era destul de firavă, și câteva mine claymore plasate în punctele strategice puteau s-o îmbunătățească. Dacă era folosită bine, o mină claymore putea cauza pierderi grave unei unități de infanterie inamice. Și nu era greu de înțeles de ce. Când exploda jumătatea de kilogram de C4 conținut în mină, împrăștia șase sute de bile de oțel pe un unghi de șazeci de grade: secera ca o coasă tot ce era înaintea ei. Pentru Echo putea deveni utilă acea putere de foc.

Sergentul își mângâie bărbia, gânditor.

— Sunt ale dumneavoastră. Mă duc să le spun băieților să se grăbească un pic. Mai am de mers și la alții și nu vreau să vă încurc prea mult.

În realitate, își zise Kevin, nu voia să se găsească în mijlocul următorului atac nordcoreean, și el nu-l putea judeca. Nimeni, întreg la minte, n-ar fi rămas într-un loc unde în curând se vor lupta cu puștile.

Îl salută pe sergent și îl văzu coborând spre camionetele sale aproape goale. Apoi se întoarse spre cealaltă parte, pentru a-i căuta pe capii de plutoane. Trebuia să-și distribuie bine oamenii și avea puțin timp la dispoziție pentru a o face.

Batalionul 2, Regimentul 91, Uiwang, la nord de Suwon

Căpitanul Chae Ku-Ho din armata populară nordcoreeană aștepta răbdător ca comandantul batalionului său să termine de observat orizontul cu un binoclu fabricat în Germania democrată. Maiorul era foarte mândru de acel binoclu, și Chae îl înțelegea foarte bine. Era un instrument excelent.

— Magnific, magnific! Tu îl vezi, căpitane?

— Da, tovarășe maior.

Fumul a sute de incendii învăluia Suwonul și urca în atmosferă, amestecându-se cu norii albi și gri care acopereau încă orașul. În curând va începe să ningă iară, își zise Chae.

— Și privește norul acela mai negru care se înalță dincolo de oraș. Aia este benzina care arde. Probabil au dat foc la baza lor aeriană ca să ne împiedice s-o capturăm. I-am pus pe fugă, căpitane. În sinea lor, ei știu că sunt deja învinși.

Chae era de acord cu comandantul lui, dar nu vedea motivul pentru care trebuia să facă acele comentarii. Inamicul putea fi deja învins în minte, dar trebuia să fie învins și fizic, pentru ca problema să aibă cu adevărat importanță. Așteptă cu răbdare ca maiorul să termine observația prin binoclu.

— Bine, Chae. Să nu mai pierdem timp. Ordinele tale sunt simple.

Maiorul îi arătă colinele joase, acoperite de arbori, ce se înălțau la vest de Suwon.

— Axa de înaintare a diviziei trece pe acolo. Iar noi am fost aleși ca vârf de atac.

Tăcu.

— O mare onoare, tovarășe maior.

Omul încuviință.

— Desigur. Chae, vreau ca compania ta să fie în fața batalionului. Serviciul de informații mă asigură că trebuie să ne așteptăm doar la o slabă opoziție de forțe inamice izolate din liniile de spate. Restul este în fugă pe autostradă cu maxima viteză posibilă.

Chae avea multe îndoieli asupra rapoartelor serviciului de informații, dar

nu zise nimic. Agenții din administrația politică aveau sisteme neplăcute de a se ocupa de ofițerii suspectați de defetism sau de puțină ardoare militară.

— Dar sprijinul de tancuri, tovarășe?

Maiorul nu acordă importanță întrebării.

— Tancurile vor trece la este, unde terenul este mai bun pentru misiunea lor. Noi nu vom avea nevoie de ele. Aceasta este o operație de infanterie, Chae. Vom da peste cap inamicul cu un atac la baionetă!

— Da, tovarășe maior.

Chae nu-și exterioriză nici o emoție.

— Mă întorc atunci la oamenii mei.

— Sigur, căpitane, zise maiorul, pe un ton mai rece. Probabil înțelesese că Chae nu avea prea multă stimă pentru el.

— Mă aștept ca coloana ta să fie în marș în douăzeci de minute.

Chae salută și se întoarse la bivuacul companiei sale, în mijlocul ruinelor din Uiwang, ce fumegau încă. Îl trecu un fior din cauza gerului și se strâmbă. Cel puțin, el și oamenii lui se vor încălzi într-un marș rapid de șase kilometri, înainte de a ataca. Camioanele armatei populare erau prea prețioase pentru a risca să le expună focului inamic.

Compania Echo

Ei erau pregătiți atât cât se putea. Cel puțin așa spera Kevin. Oricum, nu avuseseră timp să-și pregătească poziția mai bine. Își controlă încărcătorul puștii M16. Era plin, dar mai avea numai alte șase în buzunarul prins de plasa mimetică. Atinse cu mâna rezerva de muniții pentru a controla că e la locul ei și blestemă pentru a mia oară confuzia care exista la serviciul de aprovizionare. Unde Dumnezeu erau toate acele avioane pline de muniții și de alte lucruri care ar fi trebuit să vină din Statele Unite la fiecare câteva minute?

Șapte încărcătoare nu puteau să dureze prea mult, în tipul de confruntare în care se vor găsi în câteva minute.

Un PO de doi oameni, poziționat de-a lungul tranșeei de nord, raportase că numeroase coloane de infanterie mășăluiau spre ei. Iar comanda batalionului comunicase rapoarte analoage provenind de la alte companii care apărau acea parte de front. Nu exista nici o îndoială. Curând vor fi loviți de nordcoreeni.

Kevin înaintă cu greutate prin zăpada înaltă până la șold, pentru a controla compania pentru ultima oară. Își desfășurase oamenii în spatele crestei micii coline împădurite pe care o aveau de apărare. Colina nu le-ar fi permis nordcoreenilor să-i vadă; comandantul lor ar fi fost constrâns să-și trimită propriile forțe la luptă, fără a avea o idee precisă asupra pozițiilor sale.

Nu că ar fi fost prea mulți oameni. Maiorul Donaldson îi trimisese ceva

întăriri, dar el dispunea acum de mai puțin de șaizeci de oameni pentru a apăra o poziție care ar fi fost încredințată în mod normal unei companii întregi, cu toate efectivele și cu rezerve. Neavând soldații necesari, fusese constrâns să-i desfășoare pe toți în prima linie, pentru a nu lăsa locuri de trecere. Ideea de a lupta fără o echipă de rezervă îl înfiora. Îi amintea de Malibu West. Și acolo făcuse această greșală.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. Poate mai târziu. Poate după război, dacă ar fi trăit până atunci.

Comandanții celor două plutoane, caporalul McIntyre și sergentul Geary se limitară doar la a-i face un semn când se opri lângă tranșeea lor. Erau obosiți și aveau ochii adânciți în orbite. Dar acela era aspectul tuturor oamenilor din companie. Cinci zile și cinci nopți în câmp deschis, sub tensiune constantă și la temperatura aceea glacială, îi aduseseră pe oameni la limitele rezistenței. Mulți aveau bronșită, pneumonie sau astm bronșic. Kevin știa că mai mult de o treime din oamenii lui ar fi trebuit să fie în spital. Necazul era că nu putea renunța la ei, așa cum nu putea renunța la el însuși.

Continuă să înainteze prin zăpadă, spre punctul cel mai slab al poziției: o râpă acoperită de tufișuri, între oamenii lui și compania Alpha a lui Matuchek. În fundul râpei curgea un firicel de apă, acoperit acum de gheață, care se îndrepta aproximativ spre sud, iar copacii, tufișurile și iarba nu lăsau să se vadă totul. Era punctul cel mai potrivit pentru o infiltrație a inamicului în poziția lor.

Între teoria și practica măsurilor de luat era o mare imensă, dar Kevin încercase să facă ce era mai bine. Luase din plutonul al doilea o mitralieră și patru pușcași și îi adusesese aci. Îi plantase pe cele două maluri ale râpei, tocmai bine pentru a lovi cu foc încrucișat pe inamici dacă încercau să se infiltreze pe acolo.

Le mai dăduse acelor oameni și șase mine claymore pentru a le planta în râpă: 3600 de bile de oțel împinse de teribila forță a explozibilului plastic. Exact cât trebuia pentru a face o bună primire primului atac nordcoreean. Dar inutil dacă atacurile urmau să fie mai mult de unul.

În fine, la asta se va gândi ulterior. Kevin se urcă din nou pe dâmb și se întoarse în tranșeea care îi servea drept PC. Montoya era deja acolo și-i acoperise urechile cu un fular gros înainte de a-și pune casca. Tânărul clătină din cap când îl întreabă dacă sosiseră ordine noi de la batalion.

— Dar Rhee? Nu se știe nimic de el?

— Nimic, domnule locotenent. Poate i-au dat o misiune de ambuscadă.

Kevin îi zâmbi lui Montoya, dar chestia asta nu i se părea deloc distractivă. În dimineața aceea, Rhee fusese chemat la CG provizoriu al brigăzii, la Yongju-san - "Templul Bijuteriilor Dragonului" - complex de

sanctuare budiste, la câțiva kilometri sud de Suwon. În ordine nu se preciza pentru ce trebuia să se deplaseze acolo, iar Kevin nu avea idee când s-ar fi întors. Blestemații ăia din spate, mai mult ca sigur îl opriseră pentru vreun birou inutil. Iar acum Kevin se găsea fără vicecomandantul lui obișnuit, puțin înainte de începerea bătăliei, și asta îl îngrijora oarecum. Se obișnuise deja să-l știe pe Rhee alături de el, să se încreadă pe deplin în calmul, în siguranța și în curajul sudcoreeanului.

— Domnule locotenent.

Montoya îl atinse pe umeri. Nu-l auzise mai înainte. Se întorceau oamenii din postul de observație.

Kevin luă radiotelefonul.

— Echo Cinci Șapte către Echo Ochi, raportați. Terminat.

— Echo Cinci Șapte, qui Ochi.

Omul respira greu. El și tovarășul său se întorceau în fugă.

— Ne întoarcem la voi. Primii November Charlie erau la patru sute de metri de poziția noastră. Forța estimată un, repet unu, batalion. Nici un tanc, nici transportoare.

— Recepționat. Închid.

Kevin îi returnă radiotelefonul lui Montoya.

— Transmite către toată lumea că inamici sosesc, precedați de ai noștri. Spune-le tuturor să nu tragă până la ordinul meu.

Wosh. Whamm. Whamm. La primul șuierat de artilerie, Montoya și Kevin se aruncară în fundul tranșeei... acțiune care fu imediat copiată de restul companiei Echo. Fu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că proiectilele nu ținteau pozițiile lor.

Kevin ieși din tranșee și, târându-se, ajunse pe creasta colinei. Mare parte din câmpul vizual era acoperit de pini de patruzeci de ani, stejari și sălcii, dar vedea atât cât avea nevoie ca să înțeleagă că proiectilele nordcoreene se abăteau pe partea nordică a înălțimii. Aproape îi veni să zâmbească. Maiorul Donaldson avusese dreptate. Dacă ar fi încercat apărarea dinspre partea aceea, acum ar fi fost distruși. Era o țintă prea ușoară pentru artileria inamică.

Se întoarse la PC și transmise câteva ordine șefilor de plutoane. După bombardarea pădurii, infanteria nordcoreeană urma să iasă dintre arbori și să vină către ei, precedată de cercetași. Kevin voia să-i primească așa cum se cuvenea. McIntyre și Geary își desfășurau o grupă de lungul crestei, care urma să tragă în primii nordcoreeni ce se vor arăta la poalele dealului.

După asta, se întoarse în tranșeea lui. Nu mai putea face altceva decât să aștepte.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Cho se cățără pe un trunchi gros doborât de artilerie și așteptă să fie ajuns de grupul său de comandă. Cele trei plutoane din compania lui erau deja la o sută de metri de el și intrau în pădure. Peste tot era liniște, cu excepția zgomotelor de la incendiile declanșate de bombe, iar asta nu-i plăcea deloc.

Îl chemă pe adjunctul lui, ca să se sfătuiască, în spatele unui arbore retezat de un proiectil. Situația nu-i plăcea nici locotenentului Koh. Și el avea impresia că vor cădea într-o cursă.

— Bine. Atunci ia o grupă și mergi în cercetare. Nu încerca să te lupți cu ei de la distanță mică. Descoperă unde sunt: o să aibă grijă de ei artileria.

Koh încuviință și alergă printre arbori ca să ajungă la plutonul întâi. Chae îl urmă cu un pas mai liniștit, împreună cu sergentul și cu un furier. Nu vedea nici un motiv să se arunce în fălcile leului.

Compania Echo

Kevin trecu de la un om la altul, de-a lungul crestei colinei, pentru a le transmite ultimele ordine.

— Trageți rafale de trei cartușe. Economisiți munițiile. Nici o rafală lungă. Încărcătorele pe care le aveți în sac sunt tot ce aveți. Dacă le terminați, va trebui să luptați cu bulgări de zăpadă împotriva animalelor din față. Ați înțeles?

Aștepta semnul că înțeleseseră și repeta fraza de la început.

Ajunse la sfârșitul șirului, își ținu micul discurs în fața unui om care îl privi cu ochi mijiți; apoi se întoarse pentru a se îndepărta. Pe neașteptate soldatul îi împinse cizma, făcându-i semn spre un tufiș, la poalele colinei, care se mișcase. Kevin se aruncă pe burtă și-și îndreptă arma spre locul cu pricina.

O cască de proveniență rusească ieși dintre tufișuri, urmată de restul soldatului căruia îi aparținea, și care era înarmat cu un AK. Privind cu atenție, Kevin zări câțiva nordcoreeni desfășurați în linie de atac la baza dealului. Numără cel puțin zece: o grupă care, probabil, era urmată de altele.

Încercă să nu respire, așteptând ca nordcoreenii să urce rampa. Doamne, fă ca să nu tragă nimeni prea repede, înainte de a fi la vedere, se rugă în tăcere. Îl auzi pe soldatul de lângă el înghițind cu zgomot și îi veni să-i dea o palmă. Sub arbori, zgomotul se putea auzi la distanță mare. Hai, băieți, veniți mai aproape.

Acum. Kevin strigă:

— Foc! Foc!

Cei opt oameni de pe creastă începură să tragă, și chiar și Kevin lansă trei cartușe. Ținta lui - primul nordcoreean pe care îl văzuse - se rostogoli în vale.

Casca îi scăpă de pe cap și se izbi de trunchiul unei sălcii.

Căzură alți soldați, loviți de prima salvă a americanilor. Supraviețuitorii se aruncară în zăpadă și începură să tragă la nimereală spre vârful înălțimii.

Kevin fu lovit în față de zăpadă: un proiectil care își greșise ținta. Ținti cu atenție spre un inamic întins la pământ. Apăsă trăgaciul și simți cum saltă M16. Lovit! Pe spatele nordcoreeanului apără o pată de sânge; omul se ridică involuntar în genunchi, ducându-și mâna spre rană. Careva, din înălțime, trase și îl ucise.

Kevin privi într-o parte, apoi în cealaltă, căutând alte ținte. Nu mai erau. Numai corpuri însângerate, întinse pe zăpadă. Nordcoreenii supraviețuitori se retrăseseră sau se puseseră la adăpost.

La stânga sa, o rafală scurtă de M16. Apoi o alta. Împușcături fără țintă. Kevin șuiera:

— Încetați focul! Fir-ar să fie, nu prăpădiți munițiile!

Împușcăturile se terminară și fură înlocuite de o liniște nenaturală, întreruptă doar de gemetele care veneau din pădure. Kevin așteptă să i se liniștească inima.

Ciuli urechile. Murmure. Zgomot de tălpi care alunecă pe gheață. Clănțanit de arme. Printre arbori mai erau mulți alți nordcoreeni care se pregăteau de atac.

Kevin nu putea rezista unui atac puternic.

— Înapoi! Întoarceți-vă în tranșee.

Cele două grupe americane se întoarseră la restul companiei Echo. Îi vor înfrunta pe nordcoreeni pe creasta colinei.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Locotenentul Koh era întins pe pământ, palid ca o fantomă. Un infirmier încerca să-i tamponeze rănilor.

— Așa cum bănuiai, ne așteptau. Cel puțin un pluton, poate mai mult de unul.

Scoase un geamăt când infirmierul strânse bandajul.

— Încearcă să stai nemișcat, tovarășe, zise Chae, punându-i mâna pe umăr. Te-ai comportat foarte bine. Acum o să-l pisăm pe inamic cu ceva artilerie.

Koh îi adresă un semn de încuviințare și închise ochii. Chae îl privi pe infirmier, care se mulțumi să ridice din umeri. Nu putea să îngrijească rănilor locotenentului, iar spitalul cel mai apropiat era la o oră de marș. Totul era în mâna destinului: Koh va supraviețui sau va muri, după cum îi era scris.

Chae se ridică și privi poiana în care se afla grupul de comandă și resturile forței de explorare.

Primele două plutoane ale sale erau deja desfășurate la poalele colinei apărate de americani. Oamenii din plutonul al treilea, rezervele, așteptau pe lângă poiana de comandă, odihnindu-se.

Dădu un ordin sergentului și se întoarse. Înaintea atacului îi trebuia sprijinul artileriei, și numai comandantul de batalion putea da ordinul.

CG al Batalionului al 2-lea

— Nu! Ar însemna să prăpădim timp și muniții prețioase. Dă-l afară pe inamic de pe deal cu un atac fulger.

Chae era stupefiat. Știa că comandantul era prea plin de el, dar până atunci nu înțelesese că era un idiot desăvârșit.

— Tovarășe maior, inamicul are o poziție foarte puternică. Un simplu atac de infanterie nu este suficient. E nevoie de sprijinul artileriei.

Maiorul se încruntă.

— Tovarășe căpitan, ordinele mele sunt explicite, nu? Intenționezi să nu le îndeplinești întocmai?

Chae știa că ar risca arestarea și execuția. O moarte în schimbul alteia; nu avea alternative. Clătină din cap.

— Nu, tovarășe maior. Ordinele tale vor fi îndeplinite.

Maiorul zâmbi.

— Excelent, căpitane.

Îi puse mâna pe umăr.

— Acolo sus e doar un mic grup. Un atac al companiei tale îl va desființa și ne va permite să avansăm.

Chae putea doar să încuviințeze.

— Foarte bine, Chae.

Maiorul își privi ceasul.

— Să pornești asaltul în douăzeci de minute, mă bazez pe asta... Azi avem mult drum de parcurs. La comanda diviziei se așteaptă să ajungem la Stațiunea agricolă experimentală înaintea de căderea nopții. Și nu intenționez să le înșel încrederea. Clar?

— Foarte clar, tovarășe maior.

Chae salută și se grăbi să plece. În sinea lui, simțea că fierbe. El și ai lui nu puteau face altceva decât să spere. O să trimită la atac primele două plutoane. Era posibil să ajungă aproape de americanii care apărau colina fără prea multe pierderi. Iar dacă atacul ar fi dat greș, i-ar fi rămas al treilea pluton ca să încerce altceva.

Compania Echo

Sunetul ascuțit al trompetei se reflecta pe trunchiurile din jur.

— Apare inamicul! Fiți gata!

Kevin scoase piedica la armă și controlă să fie reglată pe foc semiautomat. Lăsă jos capul.

Whuump! Pământ și zăpadă ridicată de o grenadă nordcoreeană se împrăștiară pe creasta colinei. Alte grenade explodară în succesiune rapidă, luminând copacii din jurul lor. Kevin auzi șuieratul schijelor. Iar trompeta continua să sune.

Iată-i. Kevin zări primele siluete pe fondul cerului: asalt la boinetă. Din tranșeele americane se auzi răpăitul puștilor M16 și al mitralierelor M60, oar nordcoreenii fură respinși. Alții se aruncară la pământ și încercară să riposteze.

Împușcăturile automatelor AK, mai zgomotoase, se amestecară cu răpăitul sec al puștilor M16.

Cu un gâlgâit, un soldat american își duse mâinile la gâtul rănit. Un altul strigă și căzu, strângându-și un braț sfârâmat. Dar nordcoreenii fuseseră surprinși fără adăpost și erau eliminați în viteză.

Kevin lovi un om care încerca să-și schimbe în dosul unui copac încărcătorul gol. Apoi își căută și el un alt încărcător. Mai avea cinci. Văzu venind în zbor un obiect rotund, care lovi un copac din spatele lui. Nu-i dădu atenție și luă în cătare pe omul care îl aruncase, ce stătea încă în picioare, cu mâna ridicată după ce aruncase grenada.

— Grenadă! strigă Montoya, trăgându-l pe Kevin spre fundul tranșeei.

Whuump! Terenul tremură, iar explozia le tăie respirația, făcând să le zumzăie urechile. Câteva fragmente șuierară peste capetele lor.

— Idiotule!

Kevin ridică pușca și îl lovi cu o rafală de trei cartușe pe nordcoreeanul care se pregătea să mai arunce o grenadă. Omul muri, cu o expresie de extremă surpriză. Altă grenadă explodează în tranșee, și Kevin auzi urletele celor loviți. Își înăbuși o înjurătură și reîncepu să tragă. Schimbă încărcătorul. Îi mai rămăneau numai patru încărcătoare.

Împușcăturile nordcoreenilor se răriseră. Vizibilitatea era redusă, numai la câțiva metri, dar printre copaci se vedeau puține fulgere. Coasta era acoperită cu trupuri.

Văzu un nordcoreean care încerca să se îndepărteze de creastă și trase spre el, ridicând o furtună miniaturală în jurul lui. Nu știa dacă îl lovea. Un alt nordcoreean încercă să o ia la fugă. Patru lovituri îl centrară în același timp și îl aruncară într-un stejar deja însemnat de gloanțe.

Scimbă un alt încărcător gol. În buzunar îi mai rămăneau doar trei.

Apoi privi în jur, pentru a căuta alte ținte.

Nu mai erau. Goarna încetase să mai sune. Nordcoreenii dispăruseră.

— Încetați focul!

Auzul îi revenea, cu greu. Abia reușea să-i mai audă pe McIntyre și Geary care strigau la oamenii lor să nu mai tragă. I se părea că îi aude din depărtare.

Kevin își scutură tare capul, încercând să-și elibereze urechile de zumzăitul neplăcut. Își luă degetul de pe trăgaciul puștii și se lipi de peretele tranșei pentru a-și trage sufletul. Compania Echo și comandantul ei nepriceput câștigaseră o altă bătălie. Simți o mare satisfacție, un sentiment de triumf, și aproape îi veni să râdă de bucurie. Dar se grăbi să-și înăbușe acele emoții.

Nordcoreenii vor veni din nou, iar oamenii săi consumaseră deja jumătate din munițiile disponibile. Un alt atac, și le vor termina de tot. Și apoi? Kevin nu știa cum să răspundă la întrebarea aceasta, dar trebuia să găsească răspunsul, și încă foarte repede. În pădure se afla un comandant inamic care își studia deja următoarea mișcare.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Chae se uită cu furie la resturile celor două plutoane ale sale. Aproape șaptezeci de oameni trimiși inutil în misiune, masacrați pentru că comandantul batalionului era un tâmpit de prima clasă. Americanii se plasaseră prea bine, și un atac frontal nu putea să-i scoată din tranșee. Trebuia să-i ia prin altă parte.

Se încruntă. Gemetele răniților nu-l lăsau să se concentreze. Se întoarse către sergent și îi ordonă:

— Du răniții la punctul de prim ajutor și apoi întoarce-te la mine.

Apoi, către caporalul care comanda resturile plutonului unu:

— Tu, du-ți oamenii la poalele colinei și ține-i ocupați pe americani. Nu vă expuneți și nu lăsați să se vadă că sunteți atât de puțini. Clar?

Caporalul salută și plecă să-și organizeze oamenii pentru noul atac. Chae simți din nou cum îl cuprinde furia. Oamenii aceia erau prea buni pentru a fi comandați de un incompetent ca maiorul, un idiot încrezut cu un binoclu bun. Cu un bombănit, îi întinse unui soldat pușca sa AK. Avea la centură pistolul Makarov ce indica gradul lui de ofițer, dar nu era arma cea mai bună pentru acel tip de înfruntare.

Așteptă până ce grupa sa avansată deschise focul care trebuia să-i țină blocați pe inamici. Apoi se întoarse spre locotenentul care comanda plutonul al treilea.

— Urmați-mă în liniște. Primul care va strănuta o să ajungă în lagăr să spargă pietroaie.

Fără a aștepta răspunsul, Chae o luă printre copaci, spre râpa pe care o văzuse mai înainte și care-i putea oferi o șansă împotriva americanilor. Dacă

reușea să-și ducă oamenii pe acolo, i-ar fi pus să plătească scump masacrul dinainte.

Plutonul al treilea îl urmă în șir indian.

Compania Echo

Împușcăturile îl împiedicau să audă bine.

— Repetați ultimul mesaj, India Unu Doi. Recepție.

După un moment, împușcăturile încetară, și Kevin reuși să audă vocea lui Donaldson, printre atâtea interferențe.

— Îmi trebuie un raport asupra situației, Cinci Șase. Ascult.

— Recepționat, Doi. Atacați de o companie. Suntem încă sub focul câtorva puști, dar nu de arme grele. Am doi morți și patru răniți de evacuat. Terminat.

— Bine, Kevin. Vă trimitem un jeep. Elicopterul nu poate ateriza printre copaci; peste câteva minute.

Kevin blestemă în gând. Unul dintre răniți putea să moară până când un jeep reușea să străbată potecile alea strâmte care aici, în partea asta a Coreei de Sud, se numeau drumuri.

Apăsă butonul de transmisie.

— Recepționat, Doi. Încercați mai repede. Dar pentru cererea de muniție?

— Cunosc situația voastră, dar în acest moment nu am ce să vă dau. Căutăm ceva, Kevin, dar nu pot să vă promit nimic.

Donaldson părea îngrijorat. Probabil primise aceeași cerere de la toate celelalte unități din prima linie.

Kevin strânse pumnii. Pentru a-și apăra poziția avea nevoie de încărcătoare. Posibil că la cartierul general nu înțelegeau?

— Doi, pot rezista încă la un singur atac, dar apoi voi rămâne fără muniții.

— Am înțeles. Faceți tot ce puteți. Terminat și închid.

Kevin îi dădu lui Montoya radiotelefonul și își puse pușca pe spate. Pierduse prea mult timp în discuții inutile cu înaltul comandament. Mai bine să inspecționeze desfășurarea ca să vadă dacă erau puncte slabe, înainte ca nordcoreenii să facă o nouă mișcare. Și râpa aceea era cel mai bun punct de unde să se pornească un nou atac. Porni grăbit, furios, trăgându-l pe Montoya pe urmele sale.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Chae se târa cu multă atenție în râpa îngustă, încercând să nu lovească tufele acoperite cu zăpadă care o flancau pe ambele părți. Se opri ca să se șteargă de transpirație pe frunte, și doar atunci realizează câte zgomote făceau soldații săi în timp ce traversau râpa pentru a ajunge în spatele liniilor

inamice. Din partea unde celălalt pluton îi ținea ocupați pe yankei ajungea zgomot de împușcături rare și Chae se rugă în gând ca figura să-i reușească. Apoi puse mâna în zăpadă și reîncepu să înainteze. Peste puțin vor reși să-i surprindă pe americani din spate și-i vor goni de pe colină.

Compania Echo

Kevin auzi primul: un freamăt slab, apoi văzu zăpada căzând de pe o ramură. Privi în jur; nu era vânt, chiar dacă, după aspectul cerului, urma să se iște în curând. Și orice animal, pe o rază de mulți kilometri, fugise din cauza împușcăturilor. Rămânea doar o singură posibilitate.

Se ghemui la pământ și-i facu semn lui Montoya să facă la fel. Cu o mână îl atinse pe spinare pe caporalul care comanda grupul de oameni care apărau trecerea, cu cealaltă strânse pușca M16.

Caporalul - un negru înalt, numit Reese - îi făcu semn că văzuse și agită ușor mâna pentru a atrage atenția santinelelor staționate pe partea cealaltă. Oamenii răspunseră semnelui său și se ascunseră în tranșee.

Kevin continuă să aștepte.

Zece metri mai jos de ei, era ceva ce se mișca. Își schimbă forma și deveni un soldat nordcoreean care se târa cu mare atenție printre boscheți. Reese puse degetul pe comanda minelor claymore, dar Kevin clătină din cap. Era doar un om trimis în recunoaștere. În spatele lui mai erau alții, și Kevin dorea să prindă întregul grup.

Nordcoreeanul se apropie, și Kevin începu să vadă multe alte semne de mișcare: un tufiș care se apleca, un clănțanit metalic, o umbră care se mișca, între altele imobile. Își ținu respirația. Omul se apropia. Acum erau vizibili numeroși nordcoreeni, care intrau în zona de tir.

Unul dintre mitraliorii ascunși în spatele unui copac căzut tuși sec: zgomotul se auzi distinct. Kevin văzu că primul nordcoreean făcu ochii mari de surpriză și era pe punctul de a lansa un strigăt.

— Reese!

Caporalul apăsă butonul minelor claymore: întregul șir explodă cu un zgomot de tunet. O cortină de șrapnele lovi întreaga râpă, cosind cu aceeași ușurință vegetația și carnea umană, puțin deasupra nivelului solului, într-o oribilă construcție caleidoscopică de verde, alb și roșcat. Minele îi uciseră aproape pe toți atacanții ajunși în arcu lor de tir; supraviețuitorii căzură acolo unde se aflau.

Ceilalți soldați ai lui Kevin deschiseră focul în același moment, trimițând în râpă rafală după rafală. Alți nordcoreeni căzură. În mijlocul focurilor de M16 și de mitraliere M60 se auzeau urletele răniților.

— I-am terminat!

Kevin schimbă încărcătorul.

Îl auzea pe Reese repetând cu voce joasă, în timp ce trăgea:

— Ia-o și pe-asta! Ia-o și pe-asta!

Mitraliera M60 încetă să mai tragă. Se blocase când banda nu mai avu cartușe.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Auzind că mitraliera americană încetase să mai tragă, Chae trase siguranța unei grenade. O mai ținu în mână o secundă, apoi o aruncă spre tranșeea inamică. *Trei*. Zbură perfect în aer și căzu între cei doi americani care încercau frenetic să repună în funcțiune arma. *Doi*. Un american o văzu și încercă s-o lovească, dar greși ținta. *Unu*.

Grenada explodează, iar suflul îi aruncă afară din tranșee pe cei doi, loviți în zeci de locuri.

Lui Chae i se păru că focul americanilor, fără mitralieră, scăzuse subit ca intensitate. Căpitanul nordcoreean privi în jur. Terenul era acoperit de morți; în anumite puncte zăceau de-a dreptul unul peste altul. Dar existau și supraviețuitori, care deja răspundeau focului americanilor ascunși în vârful râpei. Chae îi numără în grabă. Îi rămânea aproape jumătate din pluton. Dacă ar fi reușit să urce, ar fi putut câștiga bătălia aceea.

Compania Echo

O lovitură de AK ridică un pumn de pământ în fața lui Kevin, care se grăbi să se mute de acolo. Ai naibii, ajunseseră prea aproape.

Găsind o nouă poziție, luă ținta. Pușca trase un foc, apoi percutorul lovi în gol. Kevin desfăcu încărcătorul și vru să-l înlocuiască cu altul. Nu-l găsi. Doamne, și acum?

— Hei, domnule locotenent! Luați-l pe ăsta! - strigă Montoya, aruncându-i un încărcător.

— Spune-i lui McIntyre că ne trebuie o altă grupă!

Kevin zări un nordcoreean care se târa prin zăpadă și îl lovi în cap.

— Infirmer!

Unul din oamenii lui Reese fusese rănit și îi curgea sânge din gură și din piept. Kevin începu să vadă totul în negru. Îi rămâneau doar patru soldați, iar focul nordcoreenilor devenea mai intens. Careva trebuia să cedeze.

Și așa și fu.

Pe neașteptate, pe marginea râpei apărură niște oameni în uniformă verde de mascare, cu căști americane de model vechi, care începură să tragă împotriva nordcoreenilor. Toți erau orientali. Kevin luă degetul de pe trăgaci și îi privi cu ochi mari. Sudcoreeni? Și dacă da, de unde veneau?

Rhee se aruncă alături de el și îi adresează un zâmbet larg.

— Plutonul trei la raport, locotenente Little.

— Doamne, de unde vine lumea asta?

Rhee se aplecă în timp ce o rafală de AK îi trecea pe deasupra. Continuă să zâmbescă.

— Patruzeci de Katusa alocați companiei noastre, domnule locotenent. Pentru asta m-au chemat la CG. Pentru a lua oamenii și a-i aduce pe front.

— Fantastic.

"Katusa" erau soldați sudcoreeni detașați pe lângă armata americană, și erau exact quel ceea ce trebuia companiei Echo. Kevin își trase sufletul văzând că oamenii lui Rhee respingeau atacul inamic. Împușcăturile se răriră din ce în ce: nordcoreenii se retrăgeau, ducându-și cu ei răniții.

Kevin se așază pe zăpadă.

— Câte muniții aveți?

— Nu multe.

Rhee redevenise serios.

— Liniile de aprovizionare sunt un balamuc. Nimeni nu mai reușește să găsească nimic.

— Aha. Asta e. Cheamă-ți oamenii și pune câteva grupe să apere râpa. Lasă liberă o parte din oameni. O să fie rezerva noastră.

Rhee plecă să îndeplinească ordinele.

— Montoya?

Kevin îl căută pe atașatul radio și îl văzu încercând să repună în funcțiune pușca M16 blocată.

— Montoya! Cheamă batalionul. Trebuie să am o discuție cu maiorul.

CG al Batalionului al 2-lea

Chae intră șchiopătând în mica poiană, urmat de un grup de cincisprezece oameni, toți bandajați și murdari de sânge. Cu umărul îndepărtă o santinelă și se îndreptă către maior, aflat în fața unei hărți așezate pe o măsuță, pe care o studia.

Maiorul ridică privirea, surprins. Strânse buzele.

— Chae, de ce ești aici? De ce nu ești la atac cu compania ta?

— Esta compania mea, sau ce a mai rămas din ea, zise Chae cu voce rece și fără emoție. Atacul a dat greș.

Maiorul privi către micul grup de soldați. Ceva din privirile lor păru că-l sperie.

— Eu...

Se întrerupse și-și umezi buzele.

— Înțeleg. Bine. Atunci vom fi nevoiți să găsim altă cale, căpitane.

Adresează un zâmbet oamenilor.

— Sunt sigur că oamenii tăi s-au luptat vitejește. Merită o citare pe unitate.

Chae simți că mâna i se duce către pistol, dar se opri la timp. Nu merita.

— Da, au luptat cu curaj, tovarășe maior. Acum i-am adus înapoi pentru că au nevoie de odihnă. Voi avea nevoie de completări de efective cât mai repede posibil.

Maiorul așteptă să continue, dar Chae terminase. Se întoarse fără să-l salute și se îndepărtă către soldații care îl așteptau.

— Căpitane...

Chae se întoarse.

— Da, tovarășe maior?

Omul era încă palid.

— Și colina? Ce...

Chae îi răspunse brutal, fără a ține cont că depășea limita insubordonării.

— Nu am nici cea mai mică idee, tovarășe maior. Dar sunt sigur că aici la cartierul general veți ști să găsiți vreun sistem ceva...

Se întoarse brusc și se îndepărtă, aproape așteptând un proiectil în spinare. Dar glonțul nu sosi...

Compania Echo

— Sunteți în stare să rezistați, Echo Cinci Șase? întrebă Donaldson printre pârâituri.

— Negativ, Doi. Avem mai puțin de două încărcătoare pentru fiecare om și o bandă pentru mitralieră. Nu este suficient.

Kevin se întoarse să-și privească oamenii care mergeau să controleze cadavrele nordcoreenilor căzuți pe colină. Le luau armele și munițiile. Dacă ar fi sosit alt atac, compania lui ar fi folosit împotriva inamicului propriile arme ale acestuia. Era o situație inacceptabilă.

Trecură aproape zece minute, înainte ca Donaldson să sune din nou.

— Asta e, Șase. Foxtrot, Alpha și Bravo sunt în aceeași situație. Am sunat la comanda brigăzii, ne retragem pentru completări și aprovizionare. Ai înțeles?

— Afirmativ, Doi.

— Bine. Compania Charlie va acoperi retragerea; fiți gata să vă îndepărtați când sosesc ei. Ne desfășurăm lângă templele din Yangiu-sa și vom încerca să organizăm o nouă linie defensivă acolo. Ai înțeles?

— Foarte clar, Doi.

Kevin era încântat s-o șteargă, dar îl îngrijora ideea că vor ceda iarăși vreo zece kilometri inamicului. Clătină din cap. Păcat. Ar fi putut opri ofensiva

dacă ar fi avut toate cele trebuincioase. Întrerupse comunicarea și se ridică pentru a organiza retragerea companiei Echo.

Baza aeriană de la Kunsan

Aparatele C-5 și C-141 care rulau pe pistă acpereau cu umbre gigantice becurile care luminau aeroportul din Kunsan. Zgomotul reactoarelor făceau comunicarea foarte dificilă și te împiedicau și să gândești.

McLaren îl privea furios pe ofițerul din fața lui.

— Nu vreau să mai aud alte scuze blestemate, Frank. Vreau ca acest coșmar să fie rezolvat. Și trebuie rezolvat *ieri*. M-ai înțeles?

Omul vru să spună ceva, dar fu întrerupt de un C-5 care trecea de-a lungul pistei, la decolare. Când zgomotul se mai diminuea, zise:

— Domnule general, noi ne facem treaba. Dar sosește un avion la fiecare trei minute, și de fiecare dată sunt de la treizeci la o sută de tone de mărfuri pe care trebuie să le descărcăm și să le depozităm înainte de a întoarce capul să trecem la următorul.

McLaren se strâmbă.

— Ascultă, am batalioane care termină încărcătoarele în cel mai prost moment posibil. Tancuri care nu au carburant ca să se miște. Și baterii de artilerie care nu au nici măcar proiectile pentru a opri o grupă de tineri cercetași nordcoreeni.

Se lipi de ofițerul de subzistență și îl lovi cu degetul în piept.

— De aceea, chiar dacă oamenii tăi o să facă hernie, vreau ca soldații de pe front să primească proviziile care le trebuie; dacă nu, pe Dumnezeuul meu, te trimit în infern imediat, cu mâna mea.

Omul făcu un pas înapoi.

— Dar, domnule general, problema nu e așa de simplă. Noi reușim să descărcăm avioanele fără probleme. Asta este numai o problemă de brațe. Necazul este în împărțirea încărcăturii. La plecare, în Statele Unite, în boxe se pun de toate, de la medicamente la proiectile și uniforme de schimb.

— Și urmarea?

Un Starlifter atinse solul și frână, oprindu-se cu un scârțâit puternic. Încă înainte de a se opri, câteva camioane se apropiau deja de avion.

— Reușim să debarcăm toată încărcătura, dar abina avem timp să o punem de-o parte, înainte de a sosi un nou zbor.

Ofițerul ridică din umeri.

— Nu am nici personalul, nici computerele necesare pentru a urmări fiecare cutie după ce a fost descărcată. Asta este ceea ce ne blochează, domnule general.

McLaren îl privi fix.

— Atunci, cine este cel care nu-și face datoria?

— În mod normal, instrucțiunile pentru transporturi provin de la biroul logistic din Seul. Acolo știu ce se află în fiecare cutie și cine are nevoie de ele. Băieții mei iau lăzile din avioane, le pun în camionul necesar și treaba este rezolvată.

— Cu alte cuvinte, sugerează McLaren, voi vă limitați la a descărca și a încărcă.

— Exact, domnule general.

Omul zâmbi.

— Nu am oameni și organizarea necesară pentru a descoperi ce se află în fiecare avion și pentru a ști cine a cerut încărcătura respectivă. Personalul din Seul a fost evacuat. Se află undeva prin baza aceasta, mi se pare. Măine dimineață pleacă în Japonia și acolo...

Realiză că McLaren îl fixa cu atenție.

— Da, domnule general. Voi anula acel ordin.

— O idee excelentă. Nu mai vreau alte acumulări de materiale. Dacă ai persoanele care pot rezolva această încurcătură, pune-le imediat la lucru.

McLaren arătă spre pistă, unde utilajele cu furcă descărcău stivele de mărfuri din cala unui C-141 care în același timp era alimentat cu carburant.

— Și te rog să transmiți băieților tăi complimentele mele pentru munca pe care o fac.

— Vă mulțumesc, domnule general.

Cu un semn din cap, McLaren dădu să se îndepărteze. Apoi se opri și zise:

— Oh, Frank?

— Ordonăți, domnule?

— Nu vreau să fiu obligat să revin aici. Clar?

Ofițerul luă poziția dreptă.

— Desigur, domnule general.

McLaren îl salută și se îndreptă spre elicopterul care îl aștepta. Se uită la expresia de pe fața lui Hansen.

— Crezi că am fost prea dur cu omul acela, Doug?

— Deh, domnule general...

Hansen nu continuă, dar era clar că așa gândea.

McLaren îi zâmbi.

— Prerogative de grad. Când un general face o scenă pentru că e furios pentru cine știe ce problemă, chestia asta se numește "exercițiu de autoritate de comandă".

Urcă pe locul copilotului și-și puse centura.

— Să ne întoarcem la CG. Aici am pierdut deja prea mult timp.

Elicopterul de luptă se ridică și dispăru în cerul nopții. Pentru miezul

noptii se aștepta o furtună de zăpadă.

Terminalul militar, Kunsan

Anne privea dezordinea din jurul ei. Colegii ei nu făceau parte din asta, din fericire. Se adaptaseră bine la situația aceea absurdă și terminalul părea că devenise casa lor. Mai toți dormeau, cu genunchii strânși la gură, cum puteau mai bine. Erau acolo de patru zile, prinși în dezordinea logistică pe care ai înșiși, în teorie, ar fi putut-o rezolva.

Mai întâi fuseseră probleme să ajungă la Kunsan documente de la birou. Apoi fuseseră probleme de priorități, și în final fuseseră ajunși de răniții ce erau evacuați. Timpul rău făcuse lucrurile și mai complicate. Dacă ea n-ar fi cunoscut bine funcționarea sistemului de aprovizionare, l-ar fi judecat imposibil.

Aeroportul era în cea mai mare încurcătură posibilă. Cutii, lăzi, materiale, piese de schimb, erau înșirate peste tot. Fiecare oră de întârziere înrăutățea haosul pe care urmau să-l înfrunte ei la sosirea în Japonia.

Și în vremea asta, ei stăteau aci, fără să facă nimic. Chestia asta îi aduse în memorie aeroportul din Kimpo, așteptatea unui alt avion. În teorie, știa că aici, la Kunsan, sunt mai în siguranță dar în imaginația sa i se părea că vede coloane de fum oriunde își arunca privirea.

Continuau să aștepte un avion, sperând că Kunsan e bine apărât.

Tony îi spusese că așa era, cu patru zile înainte, la prânz. Sosiseră puțin după miezul zilei și, după ce se despărțiseră de căpitanul Hutchins și de oamenii lui, fuseseră invitați la prânz la popota ofițerilor. Tony și Anne luaseră o masă mai retrasă, la ceva distanță de grupul principal. Anne era sigură că colaboratorii ei bârfeau pe seama lor, dar de acolo nu îi auzea și deci nu-i păsa.

— Ascultă, Anne, nu trebuie să te temi de incursiuni aeriene. Aeroportul de la Kunsan nu a mai fost lovit, după a treia zi de război. Avem și o baterie SAM de Patriot pentru protecție.

— Nu trebuia să fie un secret?

— Nu mai importă. Nordcoreenii au descoperit-o deja... pe propria lor piele.

— Oh.

Ședeau la o masă cu față de masă pe ea și cu tacâmuri, mâncau salată și sandvișuri speciale de la bar, și Anne avea impresia că trăiește o experiență cu totul nouă. Se gândea cu erau acum oamenii din prima linie, care de mai mult de o săptămână erau în frig și în noroi.

Vorbiseră mai ales despre ceea ce urma să facă Anne în Japonia, și despre experiențele lui Tony în acea țară. El încercase să-i sugereze ce locuri poate

vizita pe acolo.

— La Misawa există o grămadă de restaurante bune. E suficient să ieși din bază și s-o iei la stânga...

— Tony, când vom ajunge acolo, trebuie să lucrăm douăzeci și patru de ore pe zi. Nu știu dacă vom avea timp să mâncăm, dar cu atâta lucru pe capul nostru nici nu vom avea poftă.

— Atunci nu vei avea timp nici să te gândești la noi.

El zâmbise, dar tonul era serios.

— Ascultă, Tony, s-au întâmplat prea multe lucruri. Să așteptăm ca situația să se normalizeze.

El se încruntase.

— E posibil să dureze mult timp.

— Nu te îngrijora, o să te sun și o să-ți scriu în fiecare zi.

În momentul acela, fusese rândul ei să se încrunte.

— Mi-e teamă pentru tine...

El ridicase din umeri.

— Nu te îngrijora. Nu am nici o intenție să mă las doborât. Se zice că dacă supraviețuiești primele zece zile, nu mai ești în pericol să fii doborât. Eu mi-am făcut norma acum trei zile. De altfel, nordcoreenii au început să nu mai aibă avioane.

Privise ceasul și suspinase.

— Am o ședință de instructaj peste douăzeci de minute. Trebuie să plec.

— Cine știe când vom reuși să ne mai vedem, zisese ea.

— Foarte curând, Anne.

Se ridicase să plece și se ridicase și ea. Apoi fata ocolise masa și îi pusese brațele pe după gât.

Surprins, el o îmbrățișase, dar îi spusese:

— Hei, dar nu e prea multă lume?

— Nu-mi pasă.

— Ba mie îmi pasă. Să mergem afară.

Când ieșiseră, Anne se simțise tristă - mai mult decât ar fi fost dispusă să admită - pentru că trebuia să plece în Japonia și să-l părăsească pe Tony.

În fața popotei era o grădiniță cu câțiva copaci goliți de frunze. Trecea multă lume, dar erau străini, prea preocupați de propriile lor probleme pentru a lua aminte la doi tineri care se sărutau de despărțire.

Anne se întrebă pe unde mai era căpitanul Hutchins, apoi își întoarse gândurile la Tony. Venise după ea de două ori, dar se văzuseră pe fugă, iar ea era mereu îngrijorată. El nu-și ascundea îngrijorarea. Să pilotezi un avion de vânătoare...

Sesiză că un ofițer de aviație se apropia de ea, urmat de un grup de ofițeri

subalterni și de soldați. Era obosit, dar părea șeful suprem aici. Se îndreptă spre Anne, care aproape fuse tentată să-l salute militarmente.

— Domnișoara Larson? Sunt Frank Sheffield, responsabilul logistic al bazei.

Văzu că Anne îl recunoscuse.

— Da, eu sunt vinovat pentru dezastrul care e afară. Ordinele voastre s-au schimbat. Începeți munca aici, la Kunsan.

Ridicând ușor tonul vocii, adăugă:

— Îmi pare rău, prieteni, dar de data asta nu călătoriți în Japonia. Locotenente!

Un ofițer mic și îndesat făcu un pas înainte. Sheffield îl prezentă:

— Locotenentul Pettigrew. Va fi ofițerul de legătură între mine și grupul vostru... Domnișoară Larson, situația aprovizionării este critică. Unitățile din prima linie nu mai au nimic, în timp ce materialele se acumulează în porturi și aeroporturi, iar vehiculele de transport nu sunt folosite.

Arătă pe fereastră.

— Scena asta se repetă în toată Coreea, și am nevoie de dumneavoastră și de oamenii dumneavoastră pentru a o rezolva. Nu ne mai putem permite nici măcar un minut de întârziere.

Apoi își îndulci tonul.

— Puteți cere tot ce vă trebuie, iar locotenentul este aici pentru a vă furniza tot. V-am repartizat fostele birouri ale registrului întreținere aeriană. Oricu, nimeni nu mai folosește acele birouri. Locotenente, e rândul tău.

Fără să aștepte răspunsul Annei, Sheffield și suita sa se îndepărtară, lăsând în urmă doar pe locotenent și doi soldați. Tânărul ofițer făcu un pas înainte și-i strânse mâna Annei.

— Tom Pettygrew, domnișoară. Dacă vreți să veniți cu mine, afară am câteva autobuze...

Locotenentul nu reuși să înțeleagă de ce toți lansară un strigăt, la aceste cuvinte. Din fericire nu fu decât o cursă scurtă în interiorul bazei, dar suficientă ca tânărul ofițer să fie informat despre peripețiile grupului. Iar autobuzele erau încălzite.

Anne încercă să-și potolească emoțiile. O altă schimbare: acum era nevoie să remedieze încurcătura din Kunsan. Dacă chestia asta era așa de importantă, puteau să-i pună la lucru din prima zi. Anne avea sentimentul că trebuia să se aștepte și la alte schimbări.

Spera totuși că era un aranjament definitiv. În aceeași bază cu Tony! Era prea frumos ca să fie adevărat.

Jumătate din grupul ei era cu ea în primul autobuz. Începu să împartă sarcinile.

— Claire, tu vezi în ce condiții este computerul central. Bill, faci o schiță a clădirii și repartizezi posturile pe încăperi. Ține de dormitor o încăpere mai mare.

Se opriră în fața unei clădiri de beton armat și intrară înăuntru, nerăbdători să scape de frig și să-și vadă locul de muncă. Cei care ocupaseră mai înainte birourile încă mai scoteau mobilier din încăperi, semn că fuseseră evacuați în grabă.

Anne începu să studieze birourile. Posibilitatea de a-și face treaba, de a rezolva problemele de aprovizionare, o excita. Se anunța o noapte lungă, a treia la rând. Avea o listă de probleme de rezolvat mare cât palma. Dar mai înainte trebuia să-l sune pe Tony.

37

Dificultăți tehnice

5 ianuarie. Deasupra de Sibyon, Coreea de Nord

Tony avea impresia că lucrurile mergeau prea bine. Să o vadă pe Anne aproape în fiecare zi, întăriri care urmau să sosească, puține avioane inamice. Ceva trebuia să meargă prost, mai devreme sau mai târziu.

Misiunea din ziua aceea nu era o prostie; aeroporturile nu sunt niciodată un lucru de nimic. Nu era o misiune de rutină. Pentru a păstra efectul surprizei nu fuseseră precedați de avioane de recunoaștere pentru interferențele radar. Menținându-se alături de flancurile vailor, aparatele Falcon ale lui Tony nu aveau de făcut decât o singură trecere, să arunce bombele, apoi să fugă înainte ca apărarea să intre în alarmă. Părea un plan bun. Îl studiase, îl prezentase pamenilor săi, iar acum conducea atacul.

Când pereții unei văi sunt la câțiva metri de aripi, nu ai timp să te răzgândești, dar Tony știa bine ce riscuri își asumase. Singura măsură de siguranță adoptată de el era că plasase două aparate F-16 de-a lungul căii de ieșire. Armate pentru lupta aer-aer, urmau să acopere fuga grupului său și poate reușeau să lovească eventualele aparate nordcoreene decolate cu intenția de a răspunde la atac.

Sistemul de navigare inerțial arăta că ultimul punct de referință tocmai trecea pe sub el. Luaseră cap compas spre nord, evitând locurile unde erau apărători și folosind vailor pentru a trece nevăzuți de radarele inamice. După ce privi ecranul, se uită pe harta pe care o ținea pe genunchi și privi dealurile care îl înconjurau. La dreapta era o deschidere; Tony viră către aceasta.

În spatele lui erau alte zece Falcon: cinci perechi, distanțate la trei kilometri între ele. Poziția lui era cea mai bună: în față. În mod normal s-ar fi

așezat în coadă. dar acum avea responsabilitatea de a naviga până la țintă, și o putea face numai din poziția de conducător.

Războiul în aer mergea destul de bine. Aparatele de vânătoare americane își făceau treaba, iar avioanele furnizate de sovietici nu puteau înlocui piloții pierduți de nordcoreeni. Tony avea actualmente nouăsprezece ținte doborâte, dar în ultimele două zile nu mai doborâse nici un inamic. Nu se aștepta să doboare ceva nici în acea zi. Era o misiune aer-pământ, de la început până la sfârșit.

Ținta lor era un aeroport din preajma graniței. Serviciul de informații spunea că acolo, printre altele, era și baza unei escadrile de avioane de atac.

Acum că numărul avioanelor inamice scăzuse, forțele aeriene ale ONU puteau acționa pentru a lovi și obiective de dincolo de liniile inamice, instalații care sprijineau ofensiva nordcoreeană. Aceasta cuprindea noduri stradale, poduri, arsenale și aeroporturi. Mai ales aeroporturi.

Aeroportul care reprezenta obiectivul lor actual era așezat pe fundul unei văi unde se terminau trei lanțuri muntoase. Avioanele erau ținute în hangare întărite săpate în coasta unuia dintre munți. Erau puternic apărate, cu o baterie de tunuri și de rachete situate lângă piste și pe munții înconjurători. După cum era de bine apărat, era mai bine să atace aeroportul decât să aștepte ca avioanele să vină deasupra Coreei de Sud. Inamicul se folosea de acele aparate pentru a sprijini atacurile și pentru a fructifica avantajele luptelor. În ciuda apărării antiaeriene sudcoreene, avioanele Nordului puteau produce daune foarte mari dacă apucau să decoleze.

Fuse un zbor lung. Erau multe turbulențe, atât din cauza vântului care sufla printre munți, cât și din cauza soarelui, care nu încălzea terenul în mod omogen. Tony intenționa să atace în ultimele ore ale după amiezii, când lumina era suficientă pentru ca piloții să vadă obiectivul, dar nu și pentru antiaeriană, care trebuia să distingă avioanele pe fondul cerului cenușiu.

Își controlează mai întâi ora, apoi indicatorul armelor. Ecranul HUD era reglat pentru lupta aer-sol, cele două bombe de 425 kg erau deja armate. Trebuia să le lanseze împreună într-o trecere rapidă, și în afară de tun și de Sidewinder, erau unicele arme la bord.

Deschiderea se lărgise până la a deveni o vale, și Tony avu senzația că se afla pe un mountaigne-russe, urmând suișurile și coborășurile terenului. Clătină aripile și începu să coboare. Harta spunea că valea, din acel punct până la obiectivul lor, era plată. Vor reduce la treizeci de metri cota lor actuală de șizeci. Tony ar fi făcut tot posibilul ca să se țină cât mai jos.

Ajunseră la punctul de început: pentru a semnaliza, Tony aprinse luminile de manevră la sol și le stinse imediat. Viră ușor ca să se alinieze cu ținta care îi revenea lui. Privi pentru o clipă în spate și văzu cu satisfacție că Hooter era

exact la locul lui, apoi împinse comanda alimentării la putere militară. Reactorul sări în față, zburând deasupra văii ca un proiectil de tun. În spatele lui, la fiecare zece secunde, alte perechi de avioane ieșeau dintre munți.

Semnalul receptorului radar se aprinse imediat, iar Tony reglă pe AUTOMAT contramăsurile: din acel moment, până la încetarea misiunii, avionul va arunca, la intervale bine stabilite, rachete luminoase și grămezi de staniol. Bateriile antiaeriene puteau avea radarele aprinse. Dar operatorii radar erau atenți? Și dacă erau, dincotro așteptau un eventual atac?

Tony își căuta ținta: o serie de uși camuflate, pe partea de est a unui munte. Umbrele lungi de la soarele care apunea îl ajută să le găsească, dar era greu să se vadă bine când avionul său zbura cu șase sute de noduri. Mai ales la câțiva metri de sol.

— Hooter, am văzut-o. E un pic spre stânga.

Auzi două păcănituri și speră ca și tovarășul său să fi centrat ținta.

Pe lateralul muntelui se zărea un semicerc negru. Ușile metalice erau mai înăuntru cu un metru, iar borura galeriei proiecta asupra ei înseși propria umbră. Perfect. Ridică cursorul și fixă radarul pe deschiderea cea mai apropiată.

Erau deasupra aeroportului de zece secunde și la spionul receptorului era și mai luminos. Auzi un *beep-beep*, urmat imediat de vocea lui Hooter:

— SAM la stânga! Contra perechii Doi!

Hooter văzuse o dâră de fum îndreptată spre unul din avioanele care îi urmau. Dish și Ivan.

Tony nu putea face nimic pentru ei. El și Hooter se aflau deja deasupra obiectivului. Pe HUD alergau o mulțime de simboluri luminoase care indicau ținta, ruta și tot ceea ce era necesar pentru a plasa la fix două bombe într-o suprafață cu raza de cel mult un metru și jumătate față de punctul ales. Încă cinci secunde și vor lansa.

— Saint, văd bateria. Este un Gecko la ora șapte.

SA-8 Gecko era o rachetă modernă pe amplasament mobil. Era un inamic periculos, cu un sistem de țintire optic pentru cazul în care radarul ar fi fost deranjat.

Hooter strigă:

— Ivan este lovit!

Tony păcăni de două ori microfonul. Era prea ocupat ca să vorbească. Mai puțin de cinci secunde. Începeau să se vadă trasoarele antiaeriene, și erau mai aproape decât de obicei. După mai multe zile de război, artileriștii deveniseră experți.

Bateriile erau amplasate inteligent. Careva bănuise totuși direcția din care trebuia așteptat un eventual atac. Bateria SAM era plasată astfel încât să

intercepteze avioanele în atac, iar tunurile acopereau partea din vale unde atacanții erau nevoiți să țină linia dreaptă.

Acum. Semnul coborâse până la încadrarea țintei. Pe HUD apăru scris FOC; Tony apăsă butonul de pe manșă. În același moment aduse alimentarea la maxim. Accelerația bruscă îl împinse în scaun în timp ce bombele erau lansate.

Două bombe BLU-109 se îndreptară spre țintă. Puteau penetra în betonul armat, având un înveliș foarte dens și dur. Dacă una ar fi lovit ușa largă de șase metri, ar fi pătruns prin ea și ar fi explodat înăuntru.

Urcă și viră la dreapta, rapid, și văzu indicatorul sărind la de șapte ori forța de gravitație. Încordase mușchii pentru a rezista, când văzu o dâră de fum care trecea prin fața avionului său. Banditul ăla aproape că-l lovise. Primul lui gând fu la bateria văzută de Hooter, dar racheta venise din altă direcție. Probabil vreo altă unitate. Lansaseră cu ochire optică pentru a nu alarma ținta. Așteptaseră ca avionul să-și termine trecerea; apoi lansaseră SAM în timp ce el urca, știind că era prea ocupat cu manevrele pentru a mai fi atent.

Numai norocul îl salvase. Hooter încă mai era în viraj și nu văzuse nimic. În loc să redreseze aparatul și să se întoarcă pentru a lovi bateria, toni continuă să urce.

— Hooter, baterie SAM la dreapta. Mă duc eu.

Auzi două păcănituri în timp ce introducea comanda pentru tun. Alungindu-și gâtul, Tony urmări până la origine dâra rachetei. Bateria era pe un promontoriu stâncos, "deasupra" lui și la dreapta. Viră spre dreapta, punând cerul și pământul în pozițiile lor obișnuite. Era o lovitură grea, dar trase și văzu că lovise ținta. Vehiculele SAM nu erau blindate: era suficient să lovească delicatele circuite electrice și hidraulice ca să scoată amplasamentul din luptă, fără să-l distrugă.

Se redresă, urcă la o cotă superioară celei prevăzute și se îndreptă către ieșirea din vale. Privind înapoi, notă că din hangare ieșeau nori de fum. Pe când îl căuta pe Hooter, văzu explodând o serie de norișori negri. Avionul vibra, ca și când s-ar fi lovit de ceva, și se înclină la stânga. Pe partea dreaptă a cupolei apăru trei găuri.

— Sunt lovit! Tuba, preia comanda.

Tuba era vicecomandantul misiunii. Primi semnalul «Recepționat» cu două păcănituri de microfon.

Tony corectă automat poziția și aduse aripile pe orizontală, dar pentru un moment nu avu curajul să privească bordul. Era paralizat. Fusesse lovit, dar ce avarii avea?

Încercă să miște comenzile: la început flapsurile, apoi deriva. Ambele

răspundeau normal. Coborî un pic cota de zbor și se îndreptă către ieșirea din vale. Regula numărul unu pentru un avion avariat era să iasă din teritoriul inamic. La șase sute de noduri nu-i trebui mult timp ca să se îndepărteze de aeroportul nordcoreean. Antiaeriana se concentra asupra avioanelor care atacau; singura grijă a lui Tony era aceea de a se întoarce acasă. O privire rapidă asupra panoului de aparate îi arătă imediat avaria. Presiunea uleiului cobora.

Revenind la fluxul de croazieră, îl apelă pe tovarășul său de zbor.

— Hooter, am fost lovit, pierd presiunea uleiului. Uită-te tu la partea dreaptă.

— Recepționat, Saint.

Aparatul lui Hooter înaintă rapid, până când zbură alături de cel al lui Tony, la vreo cincisprezece metri distanță și la șaizeci de metri mai jos.

— Ai două găuri mari în fuselaj, raportă Hooter. Și ai o dâră care iese dintr-o gaură. Ai fost lovit de un calibru mare, poate un 57.

— Recepționat, Hooter. Probabil este pompa de ulei.

Fără presiune, motorul nu mai era lubrifiat suficient și atunci cuzineții se vor supraîncălzi și curând se vor topi. Nu s-ar fi întâmplat imediat, dar probabilitatea de a ajunge la bază era aproape nulă.

În acest timp, auzeau prin radio cum însoțitorii lor continuau să atace țintele și apoi se îndepărtau. Tuba, noul comandant, îi conducea pe ruta prevăzută, în timp ce Tony și Hooter luaseră alt compas, pentru a evita eventualele aparate inamice care ar fi decolat în urmărirea grupului.

Într-un caz ca acela, se numea recuperarea piloților, dar el, pentru moment, era încă prea spre nord. Trebuia să mai zboare încă vreo oră, înainte de a fi în raza de acțiune a elicopterelor.

Tony nu putea face altceva decât să ducă cât mai mult posibil spre sud aparatul său avariat. F-16 era o mașină de mare valoare, și dacă el ar fi ajuns la vreo aeroport, puteau să-l repare. Oricum, o aterizare - chiar pe o șosea sau pe o pășune de vite - era mai bine decât să cadă în bot într-o orezărie sau să se parașuteze.

Cu cât rămânea mai mult în aer, cu atât mai mult s-ar fi apropiat de teritoriul sudcoreean. Un minut în aer valora o zi de mers pe pământ. Pe un teren deschis, se înțelege. Coreea era compusă mai ales din văi și munți și pentru a traversa acel gen de teritoriu ar fi avut nevoie de săptămâni.

Chiar dacă absolvise cursurile de supraviețuire, Tony prefera să rămână în avion până în ultima clipă. Începu să urce încet fără a mări turația motorului și fără a micșora viteza, rămânând la cea de croazieră.

Consultând harta, văzu că cel mai apropiat aerodrom era cel din Taejon. Pentru a ajunge acolo, natural, trebuia să depășească Seulul și linia frontului.

În puține minute ar fi trecut de vechea ZD.

Controlă temperatura motorului și își zise că probabil dispunea exact de acele câteva minute. Calculă în minte ridicarea temperaturii și înțelese că nu putea ajunge în nici un caz la bază. Sub avion, terenul urca și cobora ca o mare în timpul furtunii. Nu exista nici un loc în care să încerce o aterizare forțată.

— Hooter, motor mă lasă.

Tovarășul lui încercă să-l încurajeze, dar în vocea lui exista deja un substrat de disperare.

— Rezistă, Saint. Cât mai ține motorul, rămâi acolo.

— Sigur, dar mă pregătesc de lansare, cât mai am posibilitatea.

Auzi două păcănituri ca răspuns.

Privi avionul lui Hooter. Zbura ușor deasupra lui. Din habitacul, tânărul îi făcu semn cu degetul mare în sus.

Prin urmare, astăzi termina munca mai repede decât fusese prevăzut. Pentru început apăsă întrerupătorul care ștergea codurile IFF. Dacă cutia neagră ar fi supraviețuit la impactul cu solul, inamicul ar fi învățat prea multe lucruri. Singurele documente care erau în habitacul erau un cartonaș cu numele în cod și harta. Și le băgă în buzunar. O să facă bucațele cartonașul și îl va îngropa îndată ce va atinge pământul.

Îndată ce va atinge pământul. Tony își impuse să gândească optimist. Aces II era un fotoliu multifuncțional și de la începutul războiului lucrase deja mult. Dacă pilotul supraviețuia loviturilor și era în stare să tragă inelul, scaunul îl făcea să iasă în siguranță din avion.

Problema era că pentru a se îndepărta de un reactor care zbura cu viteză, scaunul trebuia să se miște și mai repede. Altfel, pilotul ar ajuns în coada propriului avion și ar fi murit mai mult ca sigur.

Circa jumătate dintre piloții care se catapultaseră până în acel moment se răniseră în cursul expulzării: fractură de vretebre, umeri dislocați, comotie cerebrală.

La șase sute de noduri, aerul este tare ca betonul. Un obiect atât de puțin aerodinamic, ca un om pe un scaun, ar fi fost lovit brusc de un vânt care ar fi făcut să pălească cel mai puternic uragan. Luând în considerație și lipsa de oxigen și temperatura glacială, se înțelege de ce piloții sunt atât de reținuți în părăsirea liniștii avionului lor avariât.

Tony, totuși, avea multe elemente în favoarea lui. Nu era rănit, putea aduce aparatul său la viteza și cota optime, și avea și timp pentru a-și pregăti expulzarea.

Privi indicatorul și văzu că temperatura mai urcase un pic. Mai încet decât la început, dar în curând motorul se va cala. Coborî viziera și strânse la

maxim centurile, apoi strânse și cureaua măștii. Succesiv făcu controlul baionetei, căștii și măștii de oxigen, ca să vadă dacă sunt bine prinse. Multor piloți le zburau măștile, dar el avea neapărat nevoie de mască pentru a-și proteja fața.

Fluxul de carburant era încă pe palierul de viteză de croazieră, cinci sute de noduri. Trase înapoi manșa, până la minim aproape. Va parcurge mai puțini kilometri, dar o ieșire la o sută de kilometri la oră era mai puțin brutală decât la cinci sute.

Odată cu diminuarea vitezei începu să piardă din cotă. Pentru a compensa, ridică partea anterioară până când cota rămase fixă. Acum avionul era înclinat cu treizeci de grade față de orizontală.

Tony se simțea foarte vulnerabil. Lent, cu putere mică, pe teritoriul inamic... spera ca nimeni să nu sesizeze prezența lor. Și Hooter era în mare primejdie. Dacă ar fi fost atacați de mai mult de două avioane, John cu greu l-ar fi apărât pe Tony și s-ar fi apărât și pe sine.

Se așeză cu spinarea dreaptă, se sprijini cu foță pe spătar și se asigură că picioarele erau bine fixate pe pedalele de cauciuc.

Își lăsă ceafa pe tetieră, controlându-se să nu aibă capul înclinat într-o parte.

În acest moment era la doi pași de lansare. Fără să-și miște capul, cu coada ochiului, privi indicatorul temperaturii. Creștea mereu, dar nu era la maxim. I se păru că aude un sunet nou în zgomotul motorului, în spatele lui.

La naiba cu poziția capului. Căută cu ochii avionul lui Hooter și îl văzu zburând încă în fața lui. Probabil tovarășul lui regreta că nu are o coardă, ceva, ca să-i remorcheze aparatul. Tony privi terenul de sub el, îngrijorat. Numai dealuri, văi, lacuri și ceva copaci pe terenul liber pe care îl putea zări.

Într-un fel, asta era în favoarea lui. Instructorii din aviație susțineau că dacă te afli dincolo de liniile inamice, e mai bine să te parașutezi în zone accidentate. Asta îi va întârzia pe cei care te căutau și ofereau multe ascunzători, dar nu constituiau o problemă pentru elicoptere.

Și dacă nu existau elicoptere? Trebuia să se descurce pe picioare. Controlă din nou indicatorul temperaturii și își lipi imediat ceafa de tetieră.

— Hooter, e momentul.

— Recepționat, Saint. Pot să fac ceva pentru tine?

— Stabilește-mi poziție și apoi fugi cât poți de repede. Un reactor care se învârtă în cercuri va atrage atenția cuiva.

— Înțeles. Altceva?

— Spune-i Annei.

Tony auzi două păcănituri. Motorul emitea acum un bombănit aparte de cel obișnuit, dar ma rămase la bord. Fiecare secundă pe care o petrecea în

zbor îl apropia de salvare. Indicatorul temperaturii trecuse de linia roșie, dar asta nu însemna nimic. Spunea doar că dintr-un moment în altul vreo bucată din motor o va lua la picior de capul ei.

Simți o vibrație și corectă asieta avionului. Mai bine să nu riște o expulzare imperfectă. Zise:

— Mă lansez, și trase coatele înapoi. Mâinile îi ajunseră pe maneta cu benzi galbene și negre, postată între gambele sale. O prinse, respiră profund și trase puternic.

Nu se întâmplă nimic. Drace! Proiectilele probabil avariaseră circuitul. Trebuia să treacă la planul B.

Ținu cu mâna dreaptă maneta. Cu stânga căută întresupătorul de sub bordul cupolei.

Era o simplă manetă. Se folosea la sol, ca să ridice cupola.

Se auzi un bâzâit de motorăș electric și se grăbi să pună din nou mâna pe manetă. Acoperișul carlingii începu să se miște.

Vântul rupse calota de plastic. Mecanismul era făcut să o ridice, dar când avionul era la sol, câteva kilograme, nu acum când trebuia să reziste la tone forță! Acoperișul de plastic dispăru brusc spre spate.

Pentru câteva miimi de secundă, Tony rămase expus unui vânt de o sută de noduri.

Două cable scurte legau cupola de încărcăturile plasate sub scaun. Dacă circuitul primar era avariat, aceasta funcționa. Cablurile se întinseră.

Tony simți scaunul mișcându-se sub el. Obișnuit să reziste la de șapte ori forța de gravitate, scaunul îl aruncă cu o accelerație de treizeci.

Forța exploziei îl făcu să-și piardă cunoștința pentru câteva momente. Apoi realizează că după prima explozie urmă o alta, dată de motorul rachetei de la baza scaunului. Curelele se strânsă pe pieptul lui Tony. Racheta îl împingea în sus și în spate. Într-o clipă, Tony văzu habitacul îndepărtându-se de el și se trezi în cerul deschis.

Se uită neîncrezător la aparatul care se îndepărta. Cabina goală i se păru ciudată, fără acoperiș.

Nu vedea avariile de la avion. Ar fi vrut să le vadă, ca să fie sigur că erau ireparabile, că nu exista nici o posibilitate să ajungă la bază. Avionul acela era indispensabil, la fel cum era și omul care îl pilota, iar pierderea sa ar fi făcut lucrurile mai dificile pentru toată lumea.

Vântul îl lovea încă, dar era mult mai slab. Tony simți mișcând ceva sub el: era scaunul, care se desprindea de el după ce-și făcuse datoria. Auzi un fâșâit și văzu parașuta deschizându-se, ca într-o filmare cu încetinitorul.

Aproape că nu-i venea să creadă. Bazaconia aia de scaun chiar funcționa. Parașuta era pe jumătate verde, un sfert portocalie și un sfert alb.

Noaptea! Pe pământ! Tony se uită dedesubt. Lateralul muntelui venea spre el. Privi în jur, studiind terenul.

Era o pantă înzăpezită, cu multe pete de culoare închisă. Dar acolo erau pini.

Trase de cele două cable roșii și în parașută se deschise o fereastră. Astfel se putea manevra direcția. Poate reușea să se îndepărteze de copaci. Privi în direcția în care apunea soarele, ca să-și amintească încotro era vestul.

Terenul de sub el cobora spre un fir de apă. În afară de stânci, acolo părea paradisul agricultorilor. Pârâul curgea de la nord la sud, aproximativ.

De sus, auzi mugetul motorului; era aparatul Falcon al lui Hooter, care îl mai privea pentru ultima oară. Îi făcu semn cu brațele până fu sigur că îl vede. La întoarcerea la bază, tovarășul său va raporta că el era bine și că se mișca sub parașută. Apoi avionul se îndepărta.

Tony rămase singur. Îi lipsea libertatea zborului, setimentul de a avea deplinul control al destinului său.

Coborî privirea spre solul care se apropia cu repeziciune. Pentru moment, controlul său era destul de limitat.

Baza din Kunsan

După raportul asupra misiunii, se spălase și se schimbase. Să intre în biroul Annei cu costumul de zbor pe el i se părea un pic cam melodramatic. Hooter știa unde s-o găsească pe fată. El și Tony merseseră acolo împreună de vreo două ori, în diminețile în care nu zburau.

Chiar dacă era o oră înaintată, clădirea era luminată și plină de lume care se mișca în toate părțile. Din exterior părea un bloc oarecare de birouri ale bazei, dar acum exista o placă pe care era scris de mână, LOGISTICA, desupra vechiului REGISTRUL DE ÎNTREȚINERE AVIOANE. Sub placa cu un singur cuvânt, cineva adăugase un bilețel: "Se caută personal. Adresați-vă înăuntru".

Secretara Annei, Gloria, îi spuse că domnișoara era în ședință, dar după ce-i văzuse expresia feței, mersese imediat să o cheme. Nu era prima oară că Hooter era constrâns să ducă vești neplăcute, chiar mai rele decât aceea, și nu-i era deloc ușor. Ca întotdeauna, încercă să afișeze expresia impasibilă pe care o rezerva pentru astfel de ocazii, și așteptă.

Anne veni pe o ușă din fundul coridorului; era îmbrăcată în blue-jeans și tricou. Avea o față obosită și îngrijorată. Văzându-l pe Hooter se opri o clipă, dar apoi își luă curaj și i se alătură.

— Unde e Tony? îl întreabă înainte de a fi lângă el.

Văzând că el nu-i răspunde imediat, înțelese răspunsul. Cu greu își controlează propriile emoții.

Hooter îi zise:

— Să mergem în biroul tău.
— Ce s-a întâmplat? Unde e Tony?
— Anne, te rog, să mergem în biroul tău.
Imediat fata își schimbă expresia feței; deveni mai rigidă decât a lui John.
O luară pe un coridor lateral. John îi făcu loc și Anne intră într-un birou micuț.
Ea îl privi atent și după o clipă zise:
— Avionul lui a fost lovit.
Era o constatare, nu o întrebare.
— Da, dar l-am văzut catapultându-se. După câte am văzut, n-a pățit nimic.
Anne respiră profund.
— Mulțumesc cerului. La început am crezut că e ceva rău.
Nici acum nu putea să spună că Tony putea fi mort.
Hooter îi descrie misiunea, în linii mari. Cum Tony fusese lovit, expulzarea cu scaunul de urgență. Ușurarea ei fu înlocuită din nou cu îngrijorarea când Hooter îi spuse că locul în care se parașutase Tony era în munți, dincolo de linia frontului. Și dincolo de limita de acțiune a echipelor de salvare.
John încercă să vorbească despre lucruri mărunte, despre munca lui Tony cu escadrila, despre procedurile de recuperare a piloților, despre mersul războiului în general.
Anne acceptă să vorbească cu el despre chestiile astea, apoi, deodată, amândoi își dădură seama că era inutil să mai piardă vremea. Ea se scuză că trebuia să meargă la ședință și el o lăsă.
Fata nu se întoarse la ședință. După ce Hooter plecă, se așeză la birou și încercă să înțeleagă ce simțea cu adevărat. Știa că este extrem de obosită. Responsabilitatea, importanța muncii sale, o făceau să-și dedice lucrului douăzeci de ore pe zi. Puținele momente plăcute din zilele precedente fuseseră vizitele lui Tony.
Tânărul venea pe la ea dimineața devreme, adesea imediat după micul dejun. Discutau câteva minute, apoi el se întorcea la escadrila sa. Dar, acum că munceau în aceeași bază, nu erau despărțiți prea mult timp. Și oricum, toată lumea știa unde să-l găsească.
Vorbiseră despre o grămadă de lucruri care îi interesau, despre experiențele avute, despre speranțele pe care le aveau.
Și acum, era singură. Și câte ar mai fi avut ea să-i spună...

6 ianuarie. La vest di P'ochon, Coreea de Sud

În timp ce mergea, Tony se întreba dacă ar fi trebuit să se considere

norocos sau nu. Pentru latura negativă, distrusese un avion de șaptesprezece milioane de dolari, fusese obligat să se lanseze într-o zonă ocupată de inamic, iar acum era obligat să traverseze câteva lanțuri muntoase, înainte de a ajunge la liniile proprii.

Dacă în schimb alegea lucrurile bune, el era nevătămat, cu excepția brațului care îl dureau de când se lovise de un copac, la aterizare. Era la sud de ZD, cel puțin cu treizeci de kilometri. Asta însemna că era în teritoriu prieten, chiar dacă era ocupat vremelnic, și era de sperat că locuitorii nu-l vor lua în colții furcilor dacă îl vedeau.

Dar cam astea erau lucrurile pozitive. Căci negative mai erau destule. Era noapte și habar n-avea unde se afla. Aproximativ cunoștea locul. Mergea de vreo trei ore de-a lungul unui munte uitat de Dumnezeu și era sigur că se îndreptase spre sud.

Mai precis nu știa unde ajunsese. Avea harta, dar nu se putea uita pe ea fără lumină.

Probabil era mai bine să se oprească. Supraviețuise fără urmări catapultării cu scaunul, dar știa că acea experiență îi luase mare parte din forțe. Îl dureau capul și simțea nevoia să se odihnească foarte des. Continuase să meargă numai ca să se îndepărteze cât mai mult de epava avionului.

Mai continuă drumul spre sud pentru încă vreo oră, înainte de a găsi un loc unde să se ascundă. O mică văgăună, săpată în malul unui torent, mare cât să se poată băga cu totul în ea.

Tony luă cuțitul din sacul de supraviețuire și tăie câteva crengi de pin. Cu toată oboseala, își aminti să le ia din diverși copaci, și să nu lase urme prea multe prin zăpadă.

Tăind ramurile, se simți satisfăcut. Unul din acei copaci îi prinsese parașuta și-l lovise în brațul drept. Brațul nu se rupsesse, dar îl dureau destul de tare.

Pinul era mai înalt decât parașuta lui și rămăsese atârnat în chingi, la șase metri de pământ. O situație destul de ridicolă: barca pneumatică se umflase și atârna sub el; sacul de salvare îi alunecase și căzuse la sol.

Din fericire, aeronautica americană prevăzuse o astfel de situație și în sacul parașutei erau cinci metri de cablu de nailon, cu noduri și inele care îi permiteau pilotului să se lase la sol. Evident, proiectanții nu știau că asta se putea întâmpla pe întuneric și cu un braț rănit. Dar în vreo zece minute reușise să ajungă în zăpadă.

În alte douăzeci de minute dezumflase barca și o ascunsese, tăiasse în bucăți și îngropase carnetul cu coduri, apoi recuperase și sacul de salvare. La fiecare mișcare, brațul îi provoca dureri mari și avusese nevoie de multe minute ca să taie destule ramuri ca să acopere terenul și să ascundă vizuina în

care urma să se ascundă.

Reușise însă, și se învelise în parașută, lăsând spre partea exterioară sfertul colorat în verde. În fine, era destul de cald în parașută și se putea întinde la orizontală, să doarmă.

Îl deșteptă lumina soarelui care se filtra printre ramurile de pin. Era dezorientat. Privi ceasul și descoperi că dormise nouă ore.

Ridicându-se cu grijă pe ramuri, ciuli urechile pentru a asculta eventuale mișcări, voci, orice fel de zgomot. În viziunea lui, ramurile îl ascundeau bine, dar îl împiedicau să vadă zona înconjurătoare.

Mai așteptă ascultând cu atenție, și după câteva minute fu sigur că era singur. Durerea din braț îi reapăruse. Și simțea și o foame de zile mari.

Fiind convins că nu era nici un risc, rezolvă ultima problemă pescuind prin sacul de salvare ceva de mâncare. Mestecând tableta de ciocolată cu fructe, deschise harta geografică.

Dat fiind că nu urmăse niciodată cursuri de orientare în teren necunoscut, că folosea o hartă pentru navigația aeriană și că habar nu avea care îi era poziția, putea fi mulțumit că reuși să înțeleagă ceva. Era aproape sigur că recunoscuse valea pe care se lansase și reconstrui traseul pe care îl parcursese în timpul nopții. La scara hărții, era o lungime microscopică.

Între el și liniile aliate erau cel puțin optzeci de kilometri. Dacă ar fi reușit să parcurgă măcar treizeci dintre aceștia și să avertizeze Serviciul pentru piloți, ar fi putut folosi de transmisorul său ca de un radiofar pe care se putea pe care se putea ținti. Acum nu îl putea folosi. În afara aliaților, putea fi foarte ușor depistat prin triangulație de către nordcoreeni.

Deci îl așteptau cel puțin două zile de drum, maxim vreo șapte. Era mai bine să plece. Ar fi avut la dispoziție timp mai mult mai târziu pentru a găsi un mod de a-și semnaliza prezența.

Cu un oarecare regret că era obligat să părăsească siguranța și căldura ascunzătorii, se ridică și se întinse, trăgând cu ochiul în jur, în căutarea vreunei mișcări. Trecerea de la prădător la pradă fusese un șoc, dar hotărî să ia lucrurile mai fatalist. Ba chiar se simțea optimist în privința situației sale.

Intenționa să se îndrepte spre sud până va întâlni autostrada est-vest ce tăia lanțul de munți la dreapta lui. Trebuia să se lase un pic spre est, ca să nu ajungă pe lângă Seul, care în acel moment nu era un loc prea plăcut.

Merse în grabă, pentru că mișcarea îl ajuta să-și mențină căldura. După circa două ore zări șoseaua, la orizont și se aruncă la pământ pentru a observa mișcarea vehiculelor.

Trecu vreun sfert de oră și Tony nu văzu nici o mașină. Judecând după mărimea așezărilor de la poalele munților, probabil nu era mult trafic între P'ochon și Sinpai. Totuși, o șosea rămâne o șosea. Pot trece patrule pe acolo.

Se apropie cu circumspecție, mergând încet. Într-un târziu văzu că nu era nevoie să ajungă la drum. În apropiere era o mică înălțime, care constituia un bun punct de observație. Putea urca acolo sus fără să părăsească adăpostul arborilor. Curând ajunse în vârful înălțimii și putu observa cu atenție teritoriul înconjurător.

În afara munților acoperiți de copaci, văzu un grup de clădiri. Reuși să distingă doar că erau mici și că se aflau acolo de multă vreme. Cei care le locuiau erau deci sudcoreeni și, de presupus, prieteni.

Avu nevoie aproape de toată partea a doua a zilei pentru a ajunge la acele case, trecând cu grijă dintr-o ascunzătoare la alta. Mai bine așa, își zise, pentru că prefera să ajungă acolo la asfințit.

Se ascunse la vreo douăzeci de metri de una dintre locuințe, în afara satului. În zonă erau trei case mici, un hambar lung și scund, plasat în marginea muntelui, și câteva cotețe. În spetele ferestrelor se zărea lumină; din coș ieșea fum.

Zărise câteva persoane: femei și bătrâni. Se ocupau de agricultură, intrau și ieșeau mereu din hambarul cel lung.

Sosi momentul în care Tony trebuia să ia o hotărâre. Putea intra în una dintre construcții și să se ascundă acolo pentru nopți, sau să se adreseze direct acelor persoane.

În primul caz risca să fie descoperit, și poate localnicii puteau să-i dea informații. De exemplu, dacă în zonă erau nordcoreeni.

Văzu venind o bătrână. Era îmbrăcată în multe haine groase pentru a se proteja de frig, și căra două coșuri. Se îndrepta alene către hambar.

Tony așteptă ca femeia să intre, apoi alergă la ușă. O deschise încet. Înăuntru era întuneric. Construcția era numai din lemn și adăpostea câteva staule pentru animale. Bătrâna era lângă unul din acestea și se pregătea să deșerte un coș. Auzise ușa deschizându-se și se întoarse spre acea parte.

— *Nu gu sayo...* începu să spună, adresându-se persoanei care intrase în urma ei în grajd.

Când îl zări pe american, mult mai înalt decât ea, încremeni și avu nevoie să se prijine ca să nu cadă. Tony zâmbi și îi adresă o plecăciune. Femeia, pierdută, începu să facă și ea plecăciuni, fără a se gândi, dar se întrerupse.

Începu să vorbească repede în coreeană, și Tony, evident, nu înțelese nici măcar un cuvânt. Încercă s-o calmeze, întrebând-o cu voce joasă dacă vorbea englezește. Femeia se potoli, apoi îi făcu semn către snopii de paie din spate și-i făcu un gest poruncitor să se așeze acolo. O ascultă. De îndată ce el se așeză, femeia puse jos coșul și ieși în grabă.

Tony nu avea decât să aștepte. Femeia plecase să ceară ajutoare sau să se pună de acord cu nordcoreenii. Pentru orice caz, Tony se ridică și se lipi de

câțiva snopi de lângă ușă. Armă pistolul și așteptă derularea evenimentelor.

După câteva minute, femeia reapăru, însoțită de un om în vârstă. Uimită, privi locul în care-l lăsase pe american, apoi sesiză o mișcare la dreapta ei și-l văzu pe Tony, care își punea pistolul la centură și înainta. Femeia se încruntă, dar apoi ridică din umeri și se dădu de-o parte>

Tony îi adresează o plecăciune bătrânului, care zâmbi și spuse:

— Sunteți între prieteni. Sunt Sook Yon-Gil. Femeia este cumnata mea.

Femeia se înclină și ieși.

Tony era uimit. În Seul întâlnise mulți coreeni care vorbeau engleza, dar aici erau într-un sat din munți, nu într-o metropolă.

— Vorbiți bine limba mea.

Domnul Sook zâmbi și se înclină.

— În ultimul război am lucrat cu armata americană. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Tony îi explică cine era. Ce avea nevoie, era evident.

Domnul Sook nu pierdu timpul.

— Domnule maior, puteți înnopta aici. Cumnata mea vă va aduce cina; veți putea dormi aici, în grajd. Noi doi suntem singurii care știm că vă aflați aici.

Tony înțelegea la ce pericole îi expunea pe cei doi bătrâni.

— Trupe nordcoreene se află pe aici?

— Nimeni, după ultima lor trecere. Nu avem nimic care să-i intereseze. Au rămas niște barbari. Din cauza lor, acum fgratele meu are un braț rupt.

Femeia se întoarse cu un coșuleț acoperit cu un șervet, din care îi scoase cina lui Tony. Domnul Sook urmă:

— Mâncați și vă odihniți. Trebuie să vorbesc cu fratele meu și cu cumnata mea. Ne întoarcem mai târziu. Pe aici nu sosesc prea multe știri de pe front.

Tony respiră ușurat și începu să mănânce cu poftă. Rațiile de război erau hrănitoare, dar nu aveau gust și nu săturau. În schimb, ce-i adusese femeia era cald și delicios.

Domnul Sook se întoarse când Tony aproape terminase de mâncat; de data asta era însoțit de doi bărbați. Când intrară, Tony se ridică să-i salute.

Cei trei oameni intrară, se așezară în linie și-i adresară o plecăciune.

Domnul Sook era evident cel mai bătrân și șeful familiei. Avea o fața serioasă și era încurcat.

— Domnule maior Christopher, mi-e rușine. Frații mei mi-au amintit că nu v-am mulțumit pentru ceea ce faceți pentru noi. Toți trei am luptat în ultimul război. Doi dintre frații mei sunt morți. Copiii noștri au fost chemați sub arme când comuniștii ne-au invadat.

Putem să vă ajutăm să ajungeți unde trebuie, — urmă el — mult mai

repede decât cu un drum pe picioare. Noi am... trimis un mesaj. Cu un pic de noroc, mâine va sosi răspunsul.

Nu-i dădu alte explicații, dar îi cerură știri despre mersul războiului. Tony le făcu o prezentare generală, iar Sook traduse, apoi coreenii începură să-i pună întrebări particulare.

Doreau să știe despre cutare sau cutare oraș și despre anumite unități militare. Lui Tony îi părea rău că trebuia să le dea numai vești proaste. Știrile despre acele orașe erau din cele neplăcute.

Apoi începură să vorbească despre câte-n lună și-n stele, până când pricepură că lui Tony îi era un somn de moarte și atunsi hotărâre că era bine să se retragă.

Patul lui Tony era în mijlocul snopilor de paie, astfel încât din exterior nu se vedea nimic. Adormi în câteva clipe.

Fuse trezit de o lumină puternică ce-i cădea drept în ochi și de voci guturale care vorbeau în coreeană. Snopii care îl ascundeau fuseseră înlăturați, și un om în uniformă neagră, cu un pistol în mână, îl examina atent la lumina unei lanterne.

Tony se ridică în șezut și omul se dădu îndărăt. Necunoscutul era însoțit de alți doi bărbați îmbrăcați ca el. Ceva mai departe, toată familia Sook era prezentă.

Oamenii îmbrăcați în negru probabil erau soldați, și probabil erau coreeni. Nu numai că erau îmbrăcați cu uniforme de iarnă, dar aveau fețele acoperite de glugi. Unul, probabil șeful, vorbea scurt cu domnul Sook, altul era alături de Tony și al treilea făcea de pază. Erau înarmați cu puști AK-47 de fabricație sovietică. Simți că-l ia cu leșin și se întrebă ce-ar fi trebuit să facă. Avea pistolul la îndemână, dar posibilitatea de a-i ucide pe toți trei era ca și inexistentă, iar mulți din familia Sook ar fi fost răniți, dar poate fuseseră deja arestați pentru colaborarea cu inamicul, și totuși gândul că ar fi fost capturat fără a opune rezistență...

Văzând că Tony se mișcase, șeful grupului se apropie. Luă poziția reglementară și salută, vorbind într-o engleza aproximativă:

— Bună ziua, domnule maior. Sunt locotenentul Kim din forțele speciale sudcoreene. Putem să vă ducem la unitatea dumneavoastră. Puteți să vă deplasați singur?

— Da, sigur, răspunse Tony, automat, încercând încă să se trezească.

Coreenii îi strânseseră lucrurile, Tony salută cu drag familia Sook și plecă în noapte împreună cu noii săi tovarăși.

Avea o grămadă de întrebări de pus.

— Nu înțeleg. Linia frontului este la zeci de kilometri distanță. Cum ați sosit aici?

— Nu am sosit aici, domnule. Am rămas în spatele comuniștilor când ei au avansat.

— Fermierul zicea că trebuie să așteptăm până mâine ca să sosească ajutoare.

— Avem o înțelegere cu locuitorii din jur. Ei știu că dacă pun un semn în anumite locuri, pot primi "ajutor". Le-am spus că avem nevoie de douăzeci și patru de ore pentru a ajunge. În realitate suntem mult mai aproape, dar țărani nu au nevoie să știe asta.

— Și acum, ce facem?

Oamenii îi spuseră.

Merseră tot restul nopții, circa trei ore, iar în zori îi puseră lui Tony un fular peste ochi. Peste vreo jumătate de oră, timp în care Tony fu ajutat să meargă de doi oameni, ajunseră.

Îi scoaseră fularul de pe ochi, și Tony văzu că se află într-un bunker subteran, mare cât toate zilele. Aveau acolo un dormitor, o sală de mese, o bucătărie și alte încăperi care nu-i fuseră prezentate. Nu văzu pe unde intraseră.

Așteptară acolo să treacă ziua, iar la căderea nopții porniră într-o altă plimbare. De data asta merseră mai multe ore.

Locotenentul Kim se folosise de comunicarea cu un satelit pentru a stabili o întâlnire. Cu cine, nu-i spuseră. Continuară să meargă, făcând din când în când punctul pe hartă. Într-un târziu, Kim luă un mic obiect și începu să meargă înainte și înapoi. Tony înțelese că era o busolă inerțială. Prin urmare, întâlnirea trebuia să se întâmple într-un punct bine precizat, cu o eroare admisă de câteva zeci de metri.

Într-un târziu, Kim le ceru să se oprească și își desfășură oamenii în jurul zonei pentru a păzi perimetrul. Apoi așteptară.

Tony nu văzu elicopterul - și nici măcar nu-l auzi - până când fu în fața lor. Sosi din dosul unei înălțimi, zburând la șase metri de sol, și se îndreptă drept spre ei.

Kim îndreptă înspre elicopter un obiect care semăna cu o lanternă; nu ieși nici o lumină. Cu toate acestea, obținut rezultatul dorit. Elicopterul încetini și schimbă direcția pentru a se îndrepta către sudcoreean.

Tony știa că era un elicopter, dar la lumina stelelor îi păru mai degrabă un monstru. Pe toată partea anterioară avea protuberanțe, o antenă lungă ieșea în față, și chiar și pe laterale ieșeau umflături ciudate.

Kim îi făcu semn să se apropie.

— Iată cine vă va duce acasă, domnule maior.

Îi strânse mâna și îi încredință un pachet.

— Sunt mesaje și scrisori personale. Puteți să le trimiteți dumneavoastră?

— Desigur, domnule locotenent. Mai pot să fac ceva pentru voi?

— Nu, domnule, mulțumesc. Ucideți-i pe comuniști. Adio.

Se salutară.

Chiar și acum, când ateriza, elicopterul era foarte silențios. Tony reuși în fine să-l recunoască: era un Pawe Low pentru operațiuni speciale. Văzu rezervoarele uriașe de rezervă alături de patine și mitralierele montate la uși; era chiar un Sidewinder!

Auzise vorbindu-se despre el, și din când în când văzuse câte unul pe piste. Aveau TV în infraroșii, radar pentru menținerea invariabilă a înălțimii față de sol, blindaj, sisteme electronice pentru bruiajul radarelor inamice, și arme suficiente pentru a ieși din orice încurcătură. Erau folosite pentru operațiunile speciale, pentru plasarea sau recuperarea oamenilor în și din spatele liniilor inamice...

Ca el.

Elicopterul atinse solul și în același moment se deschise o ușă. Interiorul era luminat în roșu, slab de tot. După întunericul nopții, i se păru că era prea multă lumină. Un om din echipaj îi făcu un gest și Tony alergă spre el. Curentul făcut de rotor îl izbi cu violență, dar nu-l băgă în seamă.

Omul aruncă pentru sudcoreeni câteva cutii și săculeți, apoi îi întinse mâna lui Tony și îl ajută să urce. Ușa se închise și elicopterul începu să se înalte imediat. După câteva clipe porni spre înainte și nu se mai ridică.

Tony privi în jurul său. Originalul CH-53 era în stare să transporte o camionetă, dar interiorul acelui aparat era plin cu console electronice și lăzi cu muniții. Cineva îi dădu o cască și Tony și-o puse pe cap. Auizi imediat în urechi:

— Bun venit la bord, domnule maior. Sunt căpitanul Wells. Încântat că v-am recuperat cu bine.

Pe când auzea acele vorbe, Tony încerca să se sprijine de vreun obiect, pentru că elicopterul se ridicase brusc și-o luase într-o parte. Când reuși să răspundă, Tony spuse:

— Plăcerea e de partea mea, domnule căpitan. Aveți probleme, domnule?

— Nu, domnule maior. Nu am fost reparați de nimeni și suntem în orar. Vreți să veniți aici, în față?

Elicopterul începu să urce și să coboare ca în montagne russe.

Mai mult decât curios, Tony lăsă cască la locul ei, apoi dădu de-o parte pânza care împiedica lumina roșie să ajungă în cabina de pilotaj și se așeză pe o strapontină.

Când i se obișnuiră ochii cu întunericul, zări doi piloți, la lumina slabă a aparatelor de bord. La început nu reuși să le vadă fețele, apoi înțelese că purtau măști sau vizoare. Erau vizoare cu infraroșii, pentru a vedea pe

întuneric.

Când își aruncă ochii pe fereastră, rămase cu gura căscată: munții treceau pe lângă ei, la câțiva metri distanță și la aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Panoul instrumentelor era mult mai complicat decât cele cu care era el obișnuit. Recunoscuse ecranul radar pentru a se menține la distanță fixă de sol, un televizor cu imagine termică, o hartă computerizată a terenului de sub ei. Parcă era în astronava din *Star Trek*.

Dar era nevoie cu adevărat de acel gen de instrumente. Un munte apărură în fața dintr-o dată, și elicopterul îl evită fără a încetini sau a schimba cota. În timp ce elicopterul înainta, pilotul îi întinse mâna.

— Încântat să vă cunosc, domnule maior.

Arată spre parbriz și spre munți.

— Îmi pare rău că spectacolul nu este emoționant ca pe avioanele voastre.

Tony făcu un efort ca să nu-și dezvăluie nervozitatea.

— Nu vă faceți probleme. Cât mai stăm la înălțimea asta înainte de a atinge plafonul de croazieră?

— Rămânem la cota asta tot drumul. Pilotul automat poate face asta pentru noi, și nu vrem să se prindă cineva de operațiunea asta, nici măcar printre aliați. Într-o oră și jumătate veți putea să vă îmbrățișați escadrila.

Zborul de întoarcere fu partea cea mai dură din întreaga misiune.

38

Strâmtori periculoase

7 ianuarie. La bordul navei O'Brien, strâmtoarea Tsushima

Când ajunse pe punte, comandantul Richard Levi aruncă o privire pe barometru. Acul nu se mișcase și indicația era confirmată de lipsa norilor de pe cer și de ruliul ușor al navei *O'Brien* care se îndrepta spre Pusan cu douăsprezece noduri. Comandantul urmărea ruliul punții cu ușurință.

Ofițerii deveniră mai rigizi, dar nu reacționară în alt mod la prezența lui. Încă din timpurile normale, lui Levi nu-i plăceau mișcările inutile, și-i plăceau și mai puțin în condiții de război. Persoanele prea preocupate să salute și să bată din călcâie ajungeau să nu-și dea seama la timp de apropierea unei rachete sau a unei torpile.

Adresă un semn ofițerului executiv și se apropie de planșă pentru a observa cele trei vase comerciale care urmau în tăcere contratorpilor lui din clasa Spruance. Unul era pictat în cenușiu ca toate navele de marfă ale marinei militare, dar celelalte aveau culori vii care foloseau la a atrage ochii

și clienții.

Cu totul, cele trei nave de marfă purtau o încărcătură prețioasă: mare parte din armele grele ale Diviziei 25 de infanterie. Oamenii diviziei fuseseră transportați în Coreea de Sud cu avioanele în cursul săptămânii precedente, dar prezența loc acolo nu servea la nimic, fără artilerie, tancuri și APC-urile stivuite la bordul navelor *Andrew T. Thomas*, liberiana *Polar Sea* și daneza *Thorvaldsen*. Ordinele Flotei a șaptea erau clare. Toate trei navele vor ajunge la destinație.

Forțele ONU luptau din greu în peninsula coreeană, dar erau constrânse să se retragă, îndepărtându-se de orașul Seul, care acum era asediat. Zvonurile erau că infanteria avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a nu fi aruncată în mare. Iar armele grele ale Diviziei 25 făceau parte din acel ajutor.

Levi întoarse spatele vântului de cinci noduri ce sufla peste contratorpilor și privi spre est, căutând cealaltă navă pe care o comanda: mica fregată *Duncan*, din clasa Perry. Iată-o. Abia o distingea: era o pată mai închisă pe fondul mării cenușii. Levi plasase fregata *Duncan* la patru mile distanță pentru a proteja flancul convoiului. Acolo, sonarul SQS-56, montat pe chila fregatei, putea descoperi mai ușor un submarin diesel nordcoreean care ar fi încercat să lovească prin surprindere pe siajul lui *O'Brien*: aria din pupă a unui contratorpilor, unde zgomotul elicelor și al motoarelor face nefolositor sonarul.

Vântul se întee și schimbă direcția, făcând să vibreze antenele radar de deasupra punții. Levi nu băgă în seamă zgomotul. Privi în direcția soarelui dimineții care se ridica din spatele lor. O rază se reflectă într-o carlingă de plexiglas. Unul dintre aparatele SH-60B Seahawk de pe *Duncan* era în zbor, și planta un șir de geamanduri sonar pasive, la nord și la est de ruta convoiului: direcția din care putea ajunge un submarin în căutarea unei prăzi ușoare.

Dar nu era singura direcție periculoasă. La limita câmpului său vizual apărură o aripă argintie care dispărură imediat. Flota a șaptea îi alocase un P-3C Orion, și Levi îl plantase la douăzeci de mile de micul grup de nave ce se îndrepta spre Pusan. Aparatul P-3 urma să planteze șiruri de balize pasive pentru a deschide drum convoiului.

Nordul și estul erau acoperite în cel mai bun mod posibil. Iar Levi, trecând pe lângă Tsushima, se ținuse aproape de insulă. În zona aceea apa era atât de mică încât un blestemat de submarin nordcoreean, pentru a nu ieși la suprafață, ar fi trebuit să se îngroape în noroi. Putea de aceea să excludă acea direcție, dacă putea să nu se îndepărteze de insulă. Din acel punct trebuia să asigure o altă desfășurare a navelor lui și escortei. Zona de mare pe care o lăsa în spate îl preocupa mai puțin. Dacă un submarin diesel venea dinspre sud, în

urmărirea convoiului, ar fi consumat bateriile și ar fi fost obligat să facă mult zgomot cu snorkelul, că ar fi fost descoperit rapid și distrus.

Levi își închise pleoapele de mai multe ori ca să șteargă imaginea pe care o lăsase soarele pe retină. Se întoarse pe puntea de comandă. Intrau în zona periculoasă și sosise momentul să se întoarcă în CIC al navei. Era și momentul să acționeze cu maximă prudență, pentru că nu intenționa să cadă în vreo ambuscadă. Sonarul nu era eficient sută la sută.

— Domnule Keegan?

— Domnule?

— Reduceți viteza la opt noduri și semnalizați restului convoiului să facă la fel.

— Am înțeles, domnule.

Ofițerul executiv îi făcu un semn marinarului care aștepta lângă semnalizatorul optic. *O'Brien* intenționa să păstreze tăcerea radio. Nu era cazul să-i informeze gratuit pe nordcoreeni despre poziția convoiului. Să muncească dacă voiau să afle.

La bordul *Marelui Conducător*, la vest de Tsushima

Căpitanul de rangul trei Chun Chae-Yun studie cu atenție harta, știind bine că trebuia să pară liniștit și relaxat. Războiul era deja prea lung, pentru *Marele Conducător* și pentru echipajul său. Mulți marinari începeau să resimtă sarcina de a menține o disciplină constantă a tăcerii și un înalt nivel al alertei. De aceea era bine ca el să dea un bun exemplu, arătându-se senin și imperturbabil, indiferent ce se întâmpla.

Dar și lui Chun îi era greu să-și înfrâneze teama și adrenalina în așteptarea momentului acțiunii. După câteva victorii în primele zile ale războiului, *Marele Conducător* trebuise să-și dedice majoritatea acțiunilor sale doar sarcinii de a supraviețui... și multe submarine din flota lui nu fuseseră tot atât de norocoase. Unul după altul fuseseră scufundate de avioane americane și sudcoreene sau de grupuri de corvete și fregate americane. Desigur, submarinele își luaseră obolul în numeroase vase comerciale și nave de război scufundate, dar proporția era puțin satisfăcătoare și o lua în direcția greșită.

Acum, ultima semnalare de la înaltul comandament oferea posibilitatea de a răzbuna acele pierderi. Agenții de spionaj instalați în portul japonez Yokosuka semnalaseră plecarea unui convoi mic, dar important. Navele nu puteau avea decât o singură destinație: baza imperialistă de la Pusan. Astfel, *Marele Conducător* și două submarine mai vechi, din clasa Romeo, se ascuseseră pe ruta cea mai probabilă a navelor inamice, gata să scufunde convoiul american în Strâmtoarea Tsushima. O mică grupă constituită din trei

vedete de asalt - ambarcații din clasa Osa, înarmate cu rachete sovietice sol-sol SS-N-2C Styx - așteptau la nord de insulă, gata să dea năvală peste resturile scăpate din atacul submarinelor.

Chun plasase submarinul său de clasă Kilo, mai modern și mai periculos, într-o poziție din care acoperea ruta spre vest pentru Pusan. Cele două Romeo așteptau în schimb la est de Tsushima, obligați de sonarele lor puțin eficiente să acceadă la poziția periscopică pentru a descoperi inamicul care se apropia. Era imposibil ca americanii să treacă fără a fi depistați, sau, cel puțin, așa spera Chun.

Privi din nou pe harta nautică, scărpînându-și gânditor bărbia. Poate ar fi fost mai bine să concentreze întregul grup la nord de insulă, mai aproape de celelalte trasee spre Pusan. Ar fi riscat să fie descoperit, dar ar fi avut posibilități mai mari să descopere convoiul înainte ca acesta să ajungă în siguranța portului. Cine știe... Chun clătină imperceptibil din cap. Era prea târziu acum pentru regrete. Primul plan era cel mai bun, fără tăgadă. Regretele erau doar o pierdere de timp și de energie. Trebuia să se pregătească de o bătălie...

Vocea ofițerului cu ruta îi întrerupse gândurile:

— Am ajuns în punctul vest al circuitului nostru de căutare, tovarășe comandant.

Chun își ridică privirea de pe hartă.

— Foarte bine. Drum 090. Viteza cinci noduri.

Își încrucișă privirea cu ofițerul secund.

— Fă un nou control al navei. Asigură-te că toate compartimentele sunt pregătite pentru disciplina zgomotului și raportează eventualele avarii.

Dintr-un moment în altul puteau intra în contact cu inamicul. Iar el voia ca *Marele Conducător* să fie gata.

La bordul *Eliberatorului*, la est de Tsushima

Comandantul Min Sang-Du privi cronometrul atârnat pe peretele minusculei săli nautice de pe *Eliberatorul*. Unde naiba erau americanii? Făcuse nenumărate calcule, mental și pe hartă. Cunoscând ruta precedentă și viteza convoiului american, acum ar fi trebuit să-l depisteze. Ce or fi aranjat?

Să fi trecut pe la vest de Tsushima? Posibilitatea asta nu-l îngrijora deloc. O asemenea rută i-ar fi dus drept în brațele *Marelui Conducător*. Desigur, asta i-ar fi privat pe Min și echipajul său de o parte din glorie, dar gloria personală nu avea importanță, când era în joc destinul unei națiuni. Nu, posibilitatea care-l preocupa pe Min era complet diferită. Era posibilitatea ca americanii să nu fi fost mai la est decât era prevăzut, și să nu fie mai în spatele său, în drum spre Pusan, fără ca nimeni să le stea în cale. Comandantul care ar fi lăsat să-i

scape prada într-o acțiune atât de prostească trebuia să se aștepte la ce era mai rău din partea serviciului de siguranță al marinei, și acel rău i-ar fi revenit chiar lui.

Min simți un fior, în aerul rece și viciat al navei. În interiorul *Eliberatorului*, aerul devenea din ce în ce mai irespirabil și mai încărcat cu umiditate. Pereții erau acoperiți cu condens, picăturile începeau să se formeze și pe aparate. Se aplecă din nou asupra hărții, pentru a însemna o nouă rută ipotetică a navelor americane - o rută care le îndepărta de a sa - și apoi își îndreptă spinarea pentru a-și admira propria operă. Părea corect. La douăsprezece noduri, americanii puteau fi... aici. Înseamnă punctul și luă o hotărâre. Nu erau în punctul prevăzut; atunci erau în celălalt.

Comandantul nordcoreean se întoarse în salka de comandă plină de lume.

Ofițerul întâi îl privi cu atenție, interogativ.

— Tovarășe Sung, rută 035.

Submarinul se înclină ușor pentru a vira spre nord-est.

Sierra Cinci, deasupra strâmtorii Tsushima

Aparatul P-3C Orion vibră ușor intrând într-o zonă de turbulență. Sierra Cinci zbura jos, într-un spațiu unde aerul cald provenind din insula Tsushima întâlnea aerul rece de deasupra oceanului. Avionul vâna submarine și se menținea pe un șir de geamanduri sonar lung de treizeci de mile, ascultându-le una după cealaltă pentru a descoperi vreun eventual sunet care ar fi meritat lansarea unei torpile Mark 46.

Orion vibră din nou, iar de data asta câteva picături de cafea fierbinte se vărsară pe costumul de zbor al secundului, atașat la sonar, care tocmai se întorcea la postul său. Omului îi scăpă o înjurătură și încercă să se curețe cu colțul hărții de navigație.

Primul ofițer habar n-avea ce se întâmpla. Era prea preocupat să apese pe butonul intercomului.

— Căpitane! Am ceva pe numărul zece, un semnal foarte slab. Ar putea fi o navă diesel care se mișcă cu viteză mică.

Sierra Cinci efectuează un viraj foarte strâns pentru a se întoarce. Secundul își vărsă altă cafea pe uniformă.

În cabină, pilotul se alinie și coborî. Se îndreptau cu trei sute de noduri spre poziția balizei 10.

— MAD activat?

— MAD activat, confirmă coordonatorul tactic de pe Sierra Cinci.

În acele ape zgomotoase, micile balize Lofar aveau o rază de acțiune atât de restrânsă încât submarinele pe care le descopereau trebuia să se afle foarte aproape de ele. Atât de aproape încât relevatorul de anomalie magnetică - MAD - al lui Orion avea șanse mari să găsească mica distorsiune a câmpului

magnetic terestru produsă de învelișul metalic al submarinului.

— Suntem pe numărul 10... acum!

Aparatul P-3 coborâse și mai mult spre suprafața mării. Deodată, acul unui aparat sări la valoarea maximă.

— Contact pozitiv! Semnal fumogen!

O baliză fumogenă ieși din cala Orionului și se aprinse în timp ce era în zbor, pentru a se pune apoi pe apă, marcând poziția țintei.

— Lansează o Dicas.

Coordonatorul tactic voia poziția exactă, și o voia imediat. O baliză Dicas emitea un semnal activ și putea da direcția și distanța țintei.

Orion viră din nou, pierzând din înălțime și viteză, pentru a se putea întoarce în punctul alertei. Baliza ieși din cală și plonjă în apă.

— Noua baliză numărul 15 activată. Contact! Direcția 135, distanța 400 metri!

Operatorul sonar abia își reținea emoția. Pilotul reglă din nou ruta. De data asta avionul se îndreptă spre submarinul descoperit de baliza sa sonar activă.

— Lansați arma!

Nimeni de la bordul Orionului nu văzu spuma ridicată de torpila Mark 46 care lovea apa. Toți erau prea ocupați să pregătească o nouă trecere.

La bordul *Eliberatorului*

— Torpilă în mare! Direcția 330!

Strigătul operatorului sonar îl împietri pe Min pentru o crucială fracțiune de secundă. Apoi comandantul se întoarse și strigă la timonier:

— Bara la dreapta! Cu toată viteza!

Submarinul se înclină virând și accelerând către mizerabila lui viteză maximă de paisprezece noduri. Min părăsi sala de comandă și intră în sala de navigație. Inspiră adânc. Era exact cum gândea el. Apa prea puțin adâncă nu permitea manevre serioase în plan vertical. Trebuia să încerce să bată torpila americană prin viteză și să spere că va scăpa. Chiar dacă posibilitatea asta părea foarte improbabilă.

— Torpila se apropie, tovarășe comandant!

Min simți nota de teamă din vocea primului ofițer. Și pe el îl încerca aceeași disperare. Și totuși, era bine să încerce.

— Bara la dreapta, atunci!

Eliberatorul se înclină în direcția opusă: timonierul executase imediat ordinul.

Între toate acele necazuri, iată că era cel puțin un om care nu cădea ușor pradă panicii. Era deja ceva. Așteptă, încordându-se în așteptarea loviturii.

— Torpila se îndepărtează, tovarășe comandant! Ne-a pierdut!

Un cor de «trăiască!» urmă vorbelor tehnicianului sonar.

Min zâmbi.

Sărmanii neajutorați, puteau ei să sărbătorească mult și bine. Dar în curând aveau să descopere realitatea.

Sierra Cinci

— Căpitane, prima torpilă a pierdut ținta. Înaintează încă, dar se îndepărtează de contact.

Pilotul aparatului P-3, un căpitan grăsun din rezerva marinei, cu numele LAMBROS cusut pe uniforma de zbor, privi spre pilotul secund și zâmbi.

— Știi care era cea mai mare greșeală pe care o făceau japonezii când vânau submarinele în timpul celui de-al doilea război mondial? O lăsau moale cu vânătoarea prea repede. Iar eu nu vreau să fac aceeași greșeală.

Împinse manșa pentru a face un nou viraj.

— Contact! Contact!

— Lansați arma!

La bordul *Eliberatorului*

Bucuria lăsă loc unui geamăt colectiv.

— Bara la dreapta!

Min se întoarse către primul său ofițer.

— Ridică antena radio.

— Dar...

Sung părea încurcat.

— Tovarășe căpitan, inamicul ne poate descoperi... mai ales la această viteză!

— Idiotule! Crezi că mai are importanță? Ascultă!

Ping!-urile mai multor balize soanr active se auzeau perfect, chiar și în zgomotul elicelor *Eliberatorului*.

— Transmite tuturor unităților că suntem atacați. Și fă-o cât mai ai timp.

Min îl privi pe ofițerul său intrând în sala radio și se sprijini de un perete pentru a-și aștepta destinul. Fuseseră norocoși o dată. A doua oară nu vor mai fi.

Sierra Cinci

— Lovit!

Apa se ridică spre cer, sub forma unei coloane de spumă albă, pești morți, ulei negru precum catranul. La acel spectacol, pilotul de pe P-3 avu un frison. Avea destulă imaginație, ca să vadă cu ochii minții capul cu exploziv de înaltă putere a torpilei Mark 46 ucigând submarinul inamic: decojindu-l și

desfăcându-l ca pe un pește care este pregătit pentru iarnă.

Privi valurile murdare de ulei negru care se depărtau de zona exploziei. Nu existau supraviețuitori. Imposibil, după o asemenea explozie.

Cu un efort își luă ochii de la acea imagine a submarinului trimis pe fundul apei.

— Transmite către *O'Brien*. Spune-i că am eliminat subiectul cel rău.

— Da, da, domnule comandant.

Coordonatorul tactic era euforic.

— L-am scos din luptă pe primul, acum e rândul altora.

La bordul submarinului *Revoluția*

Comandantul Sohn Chae-Hwan studie bilețelul mesajului.

— Ești sigur că nu am mai transmis și altceva?

Tehnicianul radio răspunse.

— Nu, tovarășe comandant. Numai codul de apel al *Eliberatorului* și aceste cuvinte: "Suntem atacați".

Avu un frison când marea îi aruncă în față spumă, pe puntea goală a navei sale purtătoare de rachete din clasa Osa. Se obișnuise cu căldura micii sale cabine și nu-i plăcea să stea în exterior, expus frigului mării.

Sohn îi dădu liber cu un semn și se întoarse să studieze harta cu ultima poziție știută a *Eliberatorului*. Probabil submarinul fusese scufundat de inamicul care îl atacase. Deci mai avea doar un vechi Romeo pe ruta cea mai probabilă a convoiului american. Era imposibil ca un submarin diesel învechit să reușească să facă prea mult.

Își ridică privirea de pe hărțile nautice și se uită la celelalte două purtătoare de rachete care compuneau grupul său. Planul original prevedea să atace numai după ce prima lovitură dată de submarine, dar planul original abia se făcuse scrum. *Eliberatorul* fusese scufundat fără să-l facă pe inamic să plătească. Ce rușine.

Dar poate un atac neașteptat din partea celor douăsprezece rachete SS-N2C-Styx purtate de navele lui ar fi creat suficientă confuzie ca să-i dea ultimului Romeo posibilitatea de a lovi. Măcar merita să încerce.

Strigă un ordin.

— Transmite grupului. Noua rută 335. Înainte cu toată viteza!

Sohn simți *Revoluția* făcând un salt sub picioarele lui, când motorul diesel cu trei arbori intră în funcțiune. Cele trei nave purtătoare de rachete virară spre sud-est, către vârful nordic al insulei Tsushima, lansându-se apoi pe apă cu viteza de treizeci și șase de noduri.

La bordul lui *O'Brien*

Levi îl privi pe marinarul însărcinat cu actualizarea hărții CIC, care acum însemna noua poziție a aparatului P-3, ce se îndreptase spre nord pentru a întinde o altă linie de-a lungul capătului septentrional al insulei Tsushima. Un alt marinar însemnă poziția convoiului.

Comandantul se întoarse spre ofițerul antisubmarin.

— Ce zici, Bill?

— Cred că vânătoarea începe acum, domnule comandant. Nu cred că acel submarin nordcoreean a fost singur. Pe undeva trebuie să aibă tovarăși.

— Și eu cred la fel. Atunci să aducem elicopterul de pe *Duncan*, ca să-l alimentăm. Dar spune-i lui Vandermeier ca înainte de asta să trimită schimbul în aer. Vreau o acoperire completă în zona est. Clar?

Ofițerul încuviință.

Levi privi situația spațiului aerian. Nu fusese încă actualizată. Se încruntă.

— Care sunt ultimele informații despre elicoptere?

— Hotel Trei este la cinci. Gata de plecare la ordinele noastre.

— Și Doi?

— Nemișcat. Încearcă să repare flanșa aceea ruptă, dar probabil o să dureze toată ziua.

Levi se încruntă și mai mult. Al doilea elicopter SH-2F Sea Sprite fusese aproape mereu nefuncțional, de când plecaseră din Pearl Harbor cu două săptămâni în urmă. La ce folosește un elicopter care nu zboară?

— Bine. Încearcă să-i zorești un pic, Bill. Știi cum se zice: "pentru că le lipsea un elicopter..."

Ofițerul zâmbi.

— Da, domnule comandant. O să-i pun pe jar.

Încetă să zâmbească.

— Dar cred că asta n-o să prea folosească.

— Se poate. Dar m-aș simți mai liniștit. De aceea, fă-o.

Levi se întoarse să privească harta, încercând să înțeleagă din ce parte ar fi putut veni noul atac nordcoreean.

La borul Marelui Conducător

Căpitanul Chun reflectă câteva momente asupra mesajului ce-i fusese transmis de la comandamentul flotei orientale din Wonsan.

— Și nu au mai existat contacte ulterioare cu *Eliberatorul*?

— Nu, tovarășe căpitan.

Cu un gest, Chun dădu liber omului. Min și submarinul lui fuseseră mai mult ca sigur scufundați. Dacă ar fi existat supraviețuitori, *Eliberatorul* ar fi trimis un raport mai special, în răstimpul trecut de atunci. Min era - de fapt, fusese - un comandant expert, unul dintre cei mai buni. Între timp, *Marele*

Conducător, în patrularea lui de-a lungul coastei occidentale a insulei Tsushima, nu depistase inamicul.

Posibilitatea la care se gândea de la un timp se pare că se realizase. Americanii trecuseră pe la est de insulă. Iar el cu submarinul lui se aflau în locul greșit. Chun se aplecă peste harta nautică.

Trasă o rută care i-ar fi permis să-i intercepteze pe americani la nord de Tsushima și apoi se încruntă, calculând iar și iar timpi și distanțe. Avea nevoie de cel puțin șase ore de drum la zece noduri: o cursă care ar fi afectat periculos capacitatea bateriilor de pe *Marele Conducător*.

Submarinele diesel-electrice erau cele mai silențioase din lume când mergeau cu motoarele electrice, dar traseele lungi la viteză maximă nu erau punctul lor forte. Bateriile submarinelor din clasa Kilo ca al lui aveau două sute de ore de autonomie, dar cu creșterea vitezei, consumul creștea în progresie geometrică. La zece noduri, motoarele electrice ale *Marelui Conducător* consumau zece ore de încărcătură pentru fiecare oră de operațiune. Și consumul creștea. O oră la cincisprezece noduri consuma cincizeci de ore din energie, și la viteza maximă a submarinului, șaisprezece noduri, bateriile se descărcau în doar două ore. Bateriile puteau fi reîncărcate mergând pe motoarele diesel și cu priză de aer, dar motoarele diesel erau zgomotoase. Iar submarinele zgomotoase aveau viață scurtă. Prin urmare, el avea puține alegeri. Ordinele înaltului comandament erau clare. Trebuia să oprească convoiul: cu orice preț.

Își privi ofițerii.

— Bara la stânga. Noua rută 003. Viteză zece noduri.

Pentru un moment, ofițerii rămaseră nemișcați, surprinși de schimbarea bruscă a ariei de cercetat încredințată *Marelui Conducător*. Apoi se grăbiră să execute ordinul. Submarinul viră către nord.

Sierra Cinci, la nord de Tsushima

— Baliza 22 lansată și înregistrată. Punct de lansare baliza 23 în apropiere... Lansați!

— Baliza lansată!

O parașută mică se deschise sub aparatul P-3 și porni către ocean. În avion, coordonatorul tactic privea ecranul computerului pe care apăruse un mic simbol, însoțit de numărul 23. În acel moment, Sierra Cinci trecea prin fața satului Toyo, în punctul de nord al insulei Tsushima, și lăsa în mare un nou șir de balize sonar, de la sud-vest spre nord-est. Pentru a completa șirul mai era nevoie de patru balize: după ce le-ar fi plasat și pe acelea, aparatul P-3 ar fi început să zboare înainte și înapoi pe deasupra lor pentru a culege micile semnale - o elice zgomotoasă, un chepeng închis în grabă, un

instrument metalic căzut pe podea - care puteau să trădeze un inamic în apropiere.

— Domnule căpitan?

Era unul din oamenii care supravegheau zona cu privirea prin ferestrele laterale.

Pilotul activă intercomul.

— Da, Charlie, ce este?

— Mi s-a părut că am văzut ceva spre nord. Depart. Dar era numai o reflectare de lumină.

Omul părea că vrea să se scuze pentru că-l deranjase.

Ceva la nord? La suprafață? Poate că fusese o eroare să stingă radarul de pe P-3. Căpitan nu credea că era necesar, și apoi nu dorea să-i înștiințeze pe toți despre prezența sa în acea zonă.

Acționează din nou intercomul.

— Aprinde radarul, Mike.

— Se încălzește.

La prora, în compartimentul electronic al lui Orion, subofiterul de la radarul de suprafață APS-115 mișcă o serie de pârghii și ascultă zumzetul înfundat al aparaturii care intra în funcțiune. În câteva secunde, radarul trecu de la starea de așteptare la cea activă. Pe ecran apăruă imediat câteva puncte.

— Contact! Am unul, ba nu, trei contacte radar: direcție 016, distanță circa 37 kilometri. Mici contacte de suprafață, nu periscoape.

În cabină, pilotul privi către ajutorul său.

— Să fie pescadoare coreene sau japoneze?

Copilotul controlează câteva hărți, aflate într-o mapă groasă, apoi ridică privirea și zise:

— Nu în acest sector. Cel puțin, nu legal. Rutele marine spre Pusan au fost interzise pentru navigație încă din prima zi de război.

— Căpitane!

Era atașatul radar.

— Noua poziție a contactelor 0220. Rută contacte 235, viteza 36 noduri!

Acelea erau pescadoare. Mergeau prea grăbite. Aparatul P-3 făcu un viraj strâns pentru a se plasa pe direcția de interceptare.

— Sparks, transmite către *O'Brien* noutatea încântătoare. Frank, pregătește rachetele Harpoon. Se pare că am găsit niște ținte.

— Da, șefu'.

Coordonatorul tactic studia pe un ecran repetor radar natura contactelor pe care se pregăteau să le lovească. Trei ambarcațiuni, distanțate cu o milă una de alta.

Trei ținte... și numai două Harpoon sub aripile aparatului Sierra Cinci. În

fine, mai bine decât nimic.

— Distanță treizeci kilometri și contactele se apropie.

Copilotul ridicase binoclul și studia cu atenție suprafața mării.

— Le-am văzut. În fața noastră. Trei vapoare. Probabil Osa, după aspectul lor. Și sigur nu sunt prieteni.

— Bine, mi-e suficient, zise pilotul aparatului P-3, cu hotărâre.

— Frank, lovește-i cât mai bine.

La bordul *Rivoluției*

— Avion la sud!

La strigătul santinelei, comandantul Sohn se întoarse la timp pentru a zări cele două mici fulgere sub aripile avionului P-3.

— Rachetă care vine. Bara la dreapta! Noua rută 270. Avertizați *Răzbunarea* și *Vendeta*!

Sohn se ținu cu ambele mâini de parapet pe când *Revoluția* se alinia pe noul drum. Văzu că celelalte două nave îi imitau, ridicând mustăți de spumă.

Cu un ronțait, turelele de pe *Revoluția* se rotiră spre sud. Comandantul nordcoreean se strâmbă. Chiar dacă ordonase virajul pentru a putea trage cu cele două tunuri de 30 mm, știa că ar fi fost foarte greu să țintească racheta. În instrucțiuni ce-i fuseseră date se spunea că Harpoon mergea cu mai mult de cinci sute de noduri. Deoarece tunurile sale aveau o distanța utilă de tir de 2500 m, ar fi avut mai puțin de zece secunde ca să distrugă racheta ce sosea. Nu erau prea multe.

Se repezi spre un chepeng ca să-i strige transmisionistului:

— Rupe tăcerea radio. Informează comanda flotei și toate unitățile că suntem sub atac aerian și că suntem convinși că convoiul inamic trece pe la est de Tsushima.

Fără a aștepta răspunsul, Sohn se întoarse și încercă să vadă rachetele Harpoon care veneau spre ei. Iată-le. Două umbre care zburau pe apă, cu o viteză atât de mare că aproape nu le putea urmări cu ochiul. Una tocmai urca, pentru a se pregăti să plonjeze drept peste *Revoluția*.

De la pupa la prora, tunurile de 30 mm începură să tragă serii interminabile de trasoare împotriva rachetei care se înălța. Sohn se prinse de balustradă pentru a rămâne perfect nemișcat. Asta e! Un proiectil de 30 mm lovi racheta americană, și o transformă într-un glob de foc care lovi apa la două sute de metri distanță.

Pentru o fracțiune de secundă, Sohn văzu forma lungă și albă a celeilalte Harpoon trecând pe deasupra lui și dispărând. Întorcându-se după un moment, alunecă din cauza undei de izbire care făcu să tremure *Revoluția*.

La aproape o milă distanță, fragmente mai cădeau în mijocul exploziei

care umflase apele. Când fumul se mai rări, Sohn văzu că nava lui centrală, *Răzbunarea*, dispăruse, făcută bucăți de capul de 227 kilograme al rachetei.

Își mută privirea de la locul exploziei. Căuta avionul inamic. La mică înălțime, acesta studia rezultatele atacului.

— Bara la stânga! Rută 180.

Privi în jur.

— Tovarășe Lee!

Masivul ofițer cu armamentul se ridică.

— Ordonăți, tovarășe comandant!

— Pregătește rachetele SAM! Trebuie să dobori avionul!

Revoluția și tovarășul său supraviețuitor, *Vendeta*, continuă drumul către sud, pentru a se apropia de aparatul P-3 și de plajele stâncoase ale insulei Tsushima.

La bordul lui O'Brien

— Îmi pare rău, domnule comandant. Este insula în mijloc. De aici nu putem lovi acele Osa.

Levi făcu da din cap. Ofițerul tactic avea dreptate. Navele inamice erau la adăpost. Pentru o clipă se întrebă dacă cumva căpitanul nordcoreean o făcuse dinadins, dar mai apoi renunță la întrebare. Nici nu avea vreo importanță. Ceea ce era cu adevărat important, era să găsească modalitatea de a lovi navele de atac înainte ca acestea să lanseze rachetele.

Levi examină harta, în timp ce de la P-3, la douăzeci de mile distanță, continua să sosească o serie neîntreruptă de rapoarte. Exista o singură manevră posibilă. Se apropie de intercom.

— Domnule Keegan, rută 030 și viteză douăzeci de noduri. Transmite către *Duncan* să vină în spatele nostru și ordonă convoiului să facă o întoarcere de 90 de grade.

— Am înțeles, domnule comandant.

Levi se apropie de ofițerul tactic.

— Vom ajunge la limita de tir mai repede. Și vom ține departe de inamic navele comerciale, pentru cazul în care vor începe să zboare rachetele.

Omul zâmbi, dar ofițerul antisubmarine nu păru tot atât de satisfăcut

— Da, Bill?

— Dacă acolo jos e vreun submarin, comandante, suntem în găleată. La viteza asta, sonarele noastre sunt inutile.

Levi adevări.

— Știu. Dar trebuie să ne asumăm riscul. Elicopterele noastre ne vor acoperi până vom fi eliminat acele purtătoare de rachete.

Se întrerupse, sperând să nu se trezească în fața unei curți marțiale în

cazul unei înfrângeri.

Sierra Cinci

— Continuă să se apropie, căpitane.

Pilotul de pe P-3 zâmbi.

— Poate cred că vor putea ajunge atât de aproape încât să ne lovească cu mitralierele. Țineți ochii pe ei, totuși. *O'Brien* și *Duncan* pot utiliza bine aceste informații.

Sierra Cinci continuă să zboare leneș, pentru a observa navele care se apropiau. Conform rapoartelor serviciului de informații al marinei, navele Osa nordcoreene nu purtau artilerie antiaeriană.

La bordul Revoluției

Sohn privea când avionul americano, când grupa de SAM SA-7 ghemuită în spatele turelei prora. Erau aproape de limita de tir... chestie de câteva sute de metri. Se apropiau încet... încet...

Ridică brațul, gata să dea semnalul de atac.

Sierra Cinci

— Distanța opt kilometri, căpitane.

Pilotul de pe P-3 desluși tonul interogativ al tehnicianului radar și hotărî că era bine să țină cont de dubiile pe care le avea de la un timp. Acum navele nordcoreene erau vizibile cu ochiul liber.

— Bine. Nu e necesar să ne apropiem mai mult. Să ne îndepărtăm și să ne întoarcem la plasarea balizelor.

În timp ce vorbea, împingea deja manșa pentru un viraj strâns care i-ar fi dus departe de lansatoarele alea de rachete.

La bordul Revoluției

— Se îndepărtează!

Sohn văzu că uriașul cuadrimotor își schimba forma: schimbase direcția, renunțând să descrie leneșul "opt" în jurul convoiului.

— În picioare! strigă. Foc! Foc!

— Tovarășe comandant...

Ofițerul cu armamentul încercă să-l oprească, bolborosind despre unghiuri de atac și despre distanțe. Dar era prea târziu.

Marinarul care ținea în mâini tubul lansatorului de rachete SAM SA-7 Grail se ridicase deja și îl pusese pe umăr. Capul de căutare al rachetei captase căldura motoarelor aparatului P-3 și îl agățase. Marinarul apăsă trăgaciul, fixându-se bine cu picioarele pe punte, în timp ce racheta se

aprindea și pornea cu mare viteză spre cer.

Sierra Cinci

— Dumnezeule mare!

Pilotul de pe P-3 văzu dâra de fum ce venea spre ei și împinse manșa înainte. "O rachetă blestemată" se gândi el. "Aveau SAM pe acele bărci mizerabile. Cine-ar mai fi crezut?" O altă voce, din subconștient, îi răspunse: "Tu, tu ar fi trebuit să te gândești la asta". Pentru multe secunde nu-și mai desprinsе ochii de pe indicatorul de viteză, care creștea cu o lentoare exasperantă, iar racheta SAM era din ce în ce mai aproape, cu viteza sa de aproape o mie de noduri.

Cinci fu norocos.

Racheta SA-7 se apropie repede de P-3, țintind către căldura emanată de cele două motoare din stânga. Apoi, la două sute de metri de țintă, racheta nordcoreeană se înclină și căzu în mare: carburantul ei se terminase și viteza nu era suficientă ca să o mai țină în aer. Virând și accelerând, aparatul P-3 ieșise în afara razei de acțiune.

Pilotul respiră ușurat. Tremura. Era cât pe-ac! Privi în oglinda retrovizoare. Departe, în spatele lui, cele două vapoare nordcoreene supraviețuitoare se îndepărtau în direcția sud-est.

— Transmite către *O'Brien* că în câteva minute va avea companie. Nordcoreenii se îndreaptă spre ei.

Apoi acționează intercomul pentru a se adresa întregului echipaj.

— Băieți, ne-am distrat suficient. Acum să ne întoarcem la treaba noastră: să scufundăm submarine.

La auzul cuvintelor lui, se auzi ecoul unui oftat de liniștire. Submarinele nu răspund la foc.

Pe *O'Brien*

Levi se întoarse spre ofițerul tactic.

— Acționează radarul. Semnalizează către *Duncan* să pregătească armele. Răspunsul veni imediat.

— Două mici contacte de suprafață! Direcție 351. Distanță 18,4 mile.

În același timp, Levi îl auzi strigând pe unul din operatorii radar:

— Raport ESM! Puternice emisii radar, direcția 351!

— Lansați patru Harpoon! Două către fiecare contact!

La bordul *Revoluției*

— Cinci contacte radar, tovarășe căpitan. Două de dimensiune medie, direcție 170, distanță 29,5 kilometri. Două mari și unul mediu, direcție 169,

distanță 35 de kilometri.

Sohn zâmbi. Avea dreptate. Găsise convoiul american.

— Transmite tuturor unităților poziția, ruta și viteza inamicului.

— Rachete! Patru rachete lansate de primul grup de nave inamice!

Sohn lovi cu putere în parapet, făcându-i să tresară pe toți ofițerii.

— Perfect! Trebuie să fie escortele inamicului. Dacă le scufundăm, tovarășii noștri de pe submarine vor reuși ușor să elimine tinichelele comerciale rămase pe mare.

Îl privi pe ofițerul cel gras cu armele grele. Fața omului era plină de apă... poate de la valuri, poate de sudoare.

— Trage cu rachetele împotriva primei nave inamice. *Vendetta* o va lovi pe cealaltă.

Omul se întoarse să execute ordinul, iar Sohn și ceilalți se îndepărtară, în timp ce cele patru rachete SS-N-2C Styx ieșeau bubuind din lansatoare și se îndreptau către navele americane încă invizibile, lăsând în urmă limbi de foc și nori albi deși de fum.

La bordul lui *O'Brien*

Vocea operatorului radar căpătă un ton ascutit care în alte condiții ar fi sunat ridicol.

— Rachete în atac! Număr șapte, opt mici contacte cu viteză înaltă!

Levi rămase calm. Asta intrase deja în calculele lui.

— Avertizează pe *Duncan*. Deschidem focul când rachetele vor fi în zona de tir.

Situația care apăruse cerea un joc de escadră. Ca toate fregatele din clasa Perry, *Duncan* nu avea tunurile mari de 125 mm și lansatorul de rachete Asroc al contratorpiloarelor. Dar rachetele sale SAM Standard erau mai mari ca cele Sea Sparrow de pe *O'Brien*. În esență, Levi o știa, contratorpilorul era spada escortei. Iar *Duncan* era scutul.

Continuă să privească ecranele CIC în timp ce rachetele celor două părți își căutau țintele. Pentru moment el era un simplu spectator, ca și cum nu ar fi făcut parte din luptă. Bătălia era în mâinile computerelor și a oamenilor care le foloseau.

Văzu cele șase Standard de pe *Duncan* îndreptându-se către primul grup de patru rachete nordcoreene. Cele două grupuri rivale se ajunseră în mai puțin de treizeci de secunde și trei rachete Styx dispărură ca și cum n-ar fi existat. A patra își urmă cursa. Alte două Standard o interceptară când era la mai mult de zece mile de *O'Brien*. Alte patru SAM se îndreptară spre al doilea val de Styx și distruseră două din ele. Supraviețuitoarele reușiră să ajungă la șapte mile de contratorpilori înainte de a fi doborâte de rachetele

sale Sea Sparow.

În același timp, cele patru Harpoon de pe *O'Brien* continuau să zboare deasupra apei, îndreptate spre vasele Osa nordcoreene. Conștiente de pericol, cele două nave virară și se îndreptară spre nord, zigzagând rapid pe valuri în speranța deșartă că vor scăpa de perechea de rachete americane care le urmărea pe fiecare în parte. Orice apărare fu inutilă, și Levi văzu pe ecranul radar rachetele Harpoon lovind țintele lor și eliminându-le într-o serie de explozii. Pe ecran, de la o clipă la alta, orice contact dispăru. Dar șaiszeci de marinari nordcoreeni erau morți.

Levi simți răsuflarea ușurată a ofițerilor săi din CIC. Bine, dar orice relaxare putea fi un pericol. Îi aduse la realitate cu câteva ordine.

— Transmiteți convoiului noua poziționare, ruta și viteza precedentă. Signor Keegan?

— Da, domnule comandant?

— Încetinește la douăsprezece noduri și pune-ne din nou în fața convoiului.

— Am înțeles, domnule.

Satisfăcut că oamenii lui se întorceau la misiunile lor, Levi își permise un zâmbet.

Întreaga acțiune nu durase decât două minute.

La bordul submarinului *Amiral Yi*, la est de Tsushima

— Raport sonar. Explozii multiple, direcția 343, tovarășe comandant.

Comandantul își ridică privirea un pic pierdută, cu o expresie de nemulțumire că fusese întrerupt. Tocmai își nota câteva idei pentru următorul său discurs politic. Comandantul nu fusese niciodată un bun orator și îi era greu să țină firul unui discurs, mai ales când era obligat să folosească limbajul politic al Partidului. De aceea încerca să se pregătească în toate momentele libere, chiar și când submarinul lui era la vânătoarea convoiului inamic.

— Explozii? Au fost și alte zgomote, elice, sonar, chestii de-astea?

— Nu, tovarășe comandant. Numai exploziile.

Comandantul mormăi. Nu era deloc surprins că tehnicianul sonar nu auzise altceva. În apele acelea mici, sonarul pasiv Feniks din clasa Romeo putea să se declare norocos dacă reușea să culeagă vreun sunet pe o rază de cinci kilometri.

— Bine. Vin pe punte.

Cu un geamăt se ridică de la minusculul birou și trecu în cabina de comandă. Acolo se aflau deja toți, așteptându-l. Se adresă primului ofițer:

— Altceva?

— Nu, tovarășe comandant. Nu au existat alte explozii ulterioare sau contacte sonar.

— Înțeleg. Bine. Să aruncăm o privire la ceea ce s-a întâmplat. Ridicați periscopul.

Comandantul așteptă ca periscopul să se oprească, înainte de a se apleca să privească prin lentile. Ceva, din meniul servit pe *Amiralul Yi*, îi producea arsuri la stomac, și îi era greu să se miște prea repede.

— În partea asta, nimic.

Începu să rotească periscopul pentru a descrie un cerc complet. Dacă tot era în faza asta, măcar să controleze întregul orizont.

Hotel Trei

— ...și atunci i-am zis: "Băi, fraiere, de-abia am ieșit acum". De-ai fi văzut ce față a făcut tâmpitul ăla...

Pilotul de pe Hotel Trei se întrerupse văzând ceva ciudat, la stânga elicopterului.

— Doamne sfinte! Un periscop!

Aparatul SH-2F Sea Sprite se lăsă mai jos și făcu o piruetă pentru a observa mai bine obiectul cilindric subțire care se înălța doar cu o palmă deasupra apei. O rază de soare se reflectă pe lentilă. Nu se puteau înșela: era cu adevărat un periscop!

— Vrei o baliză activă? Întrebă copilotul, încă pierdut din cauza surprizei.

Nici una dintre balizele lor pasive nu relevase prezența submarinului. Nici una.

— Nu, dă-o dracu! Trage-i o torpilă! Căutare la stânga, răspunse pilotul, aducând elicopterul deasupra submarinului.

— Torpilă lansată!

Elicopterul sări în sus când torpila Mark 46 se desprinsese și căzu în mare. În câteva secunde agăță submarinul și se îndreptă spre el.

Comandantul și echipajul de pe submarinul *Amiralul Yi* din marina nordcoreeană muriră fără să știe că sunt atacați și că găsiseră, în sfârșit, convoiul american.

La bordul *Marelui Conducător*, la nord-vest de Tsushima

Chun ședea țeapăn, strângând în mână ultimul raport sosit de la *Revoluția*. Planul lui dăduse greș. Forțele lui atacaseră toate împreună și fuseseră înfrânte toate împreună. Și lucru și mai rău, americanii erau înaintea lui și asta făcea greu, dacă nu imposibil, să-i intercepteze.

— Este vreo schimbare în ordine?

Secundul lui părea îngrijorat. Chun își strânse buzele. Omul avea dreptate

să fie îngrijorat. Un insucces ar fi șters toate amintirile vechilor lor succese și probabil i-ar fi luat comanda lui Chun, gradul și toate privilegiile conexe.

Clătină din cap.

— Nu. Urmează ca până acum, tovarășe.

Încercă să zâmbescă și în parte reuși s-o facă.

— Vom reuși să-i prindem.

Secundul zâmbi la rândul său.

— Un pic de ceai, tovarășe comandant?

De data asta, zâmbetul lui Chun fu mai adevărat. O ceașcă de ceai l-ar fi calmat și i-ar fi ținut mintea limpede.

— Mulțumesc. Spune-i bucătarului să facă ceai pentru toată lumea.

Sierra Cinci

— Ai auzit ceva?

Tehnicianul sonar își destinse mușchii. Îl durea spinarea.

— Nimic, domnule căpitan. Nici măcar o respirație, de nicăieri. Probabil i-am lovit pe toți.

— Poate.

Pilotul de pe P-3 nu părea prea convins.

— Totuși, pentru asta ne trimite unchiul Sam un stat de plată în fiecare lună. Fiți atenți, băieți. Mai avem doar patru ore până ne întoarcem să alimentăm.

Așa cum era de prevăzut, anunțul aduse un cor de gemete. Erau în zbor de la ora opt.

La bordul Marelui Conducător

Bucătarul blestema în sinea lui, trebăluind în cambuza înghesuită de pe *Marele Conducător*. Ofițerii! Întâi trebuie să faci aia, apoi trebuie să faci ailaltă. Și nimeni nu înțelegea greutățile cu care se confrunta el la treabă. Acum voiau ceai. Pentru toți. Păi el era gata să parieze că nimeni nu știa că fierbătoarele lui nu puteau face să fiarbă decât două ibrice în același timp. Da, era gata să parieze pe o lună de cartele pentru alimente.

Fără a înceta să blesteme în sinea lui, deschise un dulăpior ca să caute ceaiul pe care îl cereau de obicei ofițerii. În spatele lui, unul dintre ibrice începu să fiarbă. Prea repede, ce naiba. Se întoarse să-l stingă.

Și atunci se întâmplă dezastrul. În întoarcere, lovi cu cotul o grămadă de crătiți metalice puse pe o poliță. În loc să cadă pe cauciucul ce acoperea puntea *Marelui Conducător*, se loviri cu zgomot între ele. Bucătarul, speriat de moarte din cauza zgomotului neașteptat, își pierdu echilibrul. Mâna îi ajunse la ibricul care fierbea. Urletul omului se auzi în tot submarinul.

Chun reacționează imediat.

— Reduceți la cinci noduri! Motoare insonorizate!

Sierra Cinci

— Un tranzitoriu! Am recepționat un tranzitoriu metalic și alte zgomote de la numărul 40!

La strigătul tehnicianului sonar, Orion viră strâns, orbitând în jurul poziției balizei 40.

— Altceva?

Omul clătină din cap.

— Negativ, domnule. Oricine ar fi acolo, jos, s-a hotărât să rămână tăcut. Și vreau să spun cu totul tăcut. Vrea să ne facă să credem că este o bătrână moleculă de apă!

În cabină, pilotul de pe P-3 reflecta asupra întâmplării. Un submarin care reușea să mențină o tăcere atât de perfectă constituia o amenințare teribilă; era greu de localizat cu balizele pasive. Pe de altă parte, dacă era atât de tăcut, nu se putea mișca cu mare viteză. Și deci era încă acolo. Apăsă butonul interfonului.

— Frank?

— Da, căpitane? — îi răspunse coordonatorul tactic de pe Orion.

— Pune în mare o Dica. Cred că îl vom găsi pe prietenul nostru.

— Desigur.

Baliza activă coborî în liniște pe suprafața mării și lansă hidrofonul.

— Activați!

Undele sonore se împrăștiară în apă, în căutarea a ceva de care să se reflecte. Îl găsiră repede.

— Am găsit! Contact radar direcție 145. Distanță 1500 metri!

La bordul Marelui Conducător

Piing!

— Ne-au localizat, tovarășe comandant.

Chun fu de acord. Semnalul era prea puternic ca să se poată trage altă concluzie.

— Cotă periscopică, tovarășe. Să ne scăpăm de puricele ăsta din spinare.

Speraca vocea să-i rămână fermă.

Chiar dacă fuseseră descoperiți de un avion antisubmarine, mai aveau o posibilitate să se salveze. Când îl construiseră, sovieticii îl dotaseră pe *Marele Conducător* cu mijloace care să răspundă unei astfel de urgențe. Antena periscopică a submarinului purta un sistem SAM SA-N-8. Acum Chun și echipajul său urmau să descopere dacă inovația era validă.

— Ridicați periscopul!

Sierra Cinci

— Contact în apropiere. Distanță o mie de metri.

Pilotul de pe P-3 trase înapoi manșa pentru a pregăti atacul.

— Înainte!

Privi în direcția indicată de copilot. Obiectivul lor ridicase periscopul mult deasupra apei. Era o țintă perfectă. Dar ce naiba era cutia aia care atârna lângă periscop?

— Doamne!

Strigătului său de surpriză îi urmă cel al copilotului, când din cutie ieși o flăcără portocalie.

Racheta se îndreptă spre motorul exterior de pe aripa dreaptă și explodă, trimițând resturi de fiare printre conductele de alimentare și prin elice. Motorul explodă într-o pală de foc. P-3 începu să piardă înălțime, cu aripa dreaptă în flăcări.

— Blochează numărul patru și activează extintoarele!

Pilotul continuă să țină aparatul Orion pe rută, în timp ce ajutorul lui încerca să țină incendiul sub control.

— Distanță cinci sute de metri.

Oamneii de la radar erau încă la posturile lor.

— Lansați torpila aia!

Pilotul simți când aparatul se ridică, în momentul în care Mark 46 ieși din cală. Trase manșa pentru a câștiga înălțime.

— Căpitane, foc nu poate fi controlat. O să ajungă la rezer...

Sierra Cinci explodă în zbor.

La bordul *Marelui Conducător*

Chun privi bucățile din avionul americano ce cădeau în mare și zâmbi.

— L-am prins! I-am ucis pe blestemații ăia de americani!

— Comandante! Elice cu viteză mare, direcția 325! Se apropie!

Chun își luă ochii de la periscop și murmură:

— Iar ei ne-au ucis pe noi...

Se adună și strigă:

— Bara la stânga! Viteză maximă!

Trebuia să încerce să-și salveze nava... nu numai pentru el și pentru echipajul său, dar chiar și pentru țara sa. *Marele Conducător* era cel mai modern și mai eficient submarin al Coreei de Nord. Fără el, nordcoreenii ar fi trebuit să renunțe la bătălia, deja în mare parte pierdută, pentru blocarea rutelor de aprovizionare marine. Materialele și oamenii americanilor ar fi

afluit neconținut spre porturile din Sud.

Chun simți cum se înclină puntea *Marelui Conducător* pe când submarinul vira și prindea viteză progresiv.

Dar era prea lent. Când torpila americană ajunsese în zona țintei, *Marele Conducător* mergea cu nouă noduri. Nu suficient pentru a crea, la ordinul brusc al lui Chun de a vira în direcția opusă, "nodul" de apă tulburată care să păcălească sonarul torpilei.

Arma intră în aria de medie turbulență, își corectă ușor drumul și apoi se îndreptă fără ezitări către *Marele Conducător*, care fu lovit în spatele turelei de comandă.

Mark 46 explodă și produse o ruptură în învelișul *Marelui Conducător*. Submarinul se scufundă în câteva secunde și se puse pe o rână pe fundul apei, lăsând o dâră de bule de aer, resturi și petrol.

Cu asta se ducea la fund toată strategia navală prebelică a Nordului.

La bordul lui *O'Brien*, în portul Pusan

Comandantul Richard Levi privi rândurile de vase comerciale ancorate în portul Pusan și apoi le privi și pe cele trei mai apropiate de *O'Brien*: *Thomas*, *Polar Sea* și *Thorvaldsen*. Reușise. El și oamenii lui conduseseră la destinație periculoasa încărcătură ce le fusese încredințată. Acum echipele de docheri sudcoreeni lucrau din greu ca să aducă la sol materialul, care trebuia să ajungă imediat pe front.

Levi putu să-și relaxeze un pic coloana. Acum se putea odihni.

— Domnule comandant!

Se întoarse și văzu un marinăr semnalizator.

— Da?

— Mesaj de la Flota a șaptea, domnule. Urgent.

Luă meșul să-l citească și deveni mai rigid. Până când avea să se odihnească va mai trece mult timp.

— Ordine noi, domnule comandant? Întrebă ofițerul executiv.

— Da, domnule Keegan. Suntem detașați la grupul amfibiu care se constituie Kusan. Ne vom uni cu ei când vor pleca spre Nord.

Pentru o clipă se uită la transportoarele amfibii și purtătoarele de elicoptere ancorate. Era timpul să dea contralovitura. Timpul să taie picioarele nordcoreenilor. Apoi Levi se întoarse în partea cealaltă. Aveau o grămadă de treburi de rezolvat, înainte de a fi gata să pornească din nou. Nu aveau timp de pierdut.

Maree înaltă

7 ianuarie. CG al forțelor ONU, la sud di Ch'onan

McLaren se opri un moment să asculte șuieratul vântului care se auzea prin pânza cortului de comandă. Răsuflarea lui forma un norișor alb care rezista câteva momente înainte de a dispărea. Era atât de frig, încât nici măcar sobițele cu kerosen nu puteau încălzi cât de cât interiorul cortului. Oftă la gândul că condițiile erau și mai rele pentru soldații care luptau în prima linie. Oamenii aceia se aflau într-un infern înghețat și le era imposibil să se încălzească cumva dacă nu se mișcau, dar dacă se mișcau deveneau ținte ale focului inamic. Clătină din cap. Doamne, dacă războiul acela s-ar fi dus între popoare civilizate, s-ar fi încheiat un armistițiu, ca să nu se piardă mai mulți oameni din cauza condițiilor atmosferice decât în lupte.

Se apropie de el omul al treilea la comanda forțelor combinate, generalul maior Barret Smith. Din mers, își umplea pipa cu tutun.

— Cât o să mai dureze, Barney? îl întrebă generalul.

Smith aprinse un chibrit și îl apropie de tutun, aspirând de două ori.

— Meteorologii spun că valul ăsta de frig ar trebui să dispară spre dimineață. Sateliții au depistat un front cald: ar trebui să ajungă în zori și atunci se va ridica și temperatura cu câteva grade.

— Nu va fi suficient ca să topească gheața, nu-i așa?

Severul ofițer din New England clătină din cap.

— Se așteaptă din nou ninsoare?

— Da.

McLaren se încruntă. Acum că forțele ONU câștigaseră superioritatea aeriană aproape absolută, ninsoarea îl deranja. Timpul rău limita sprijinul aerian la puținele escadrile care puteau zbura în orice condiții atmosferice, care însă, datorită numeroaselor pierderi suferite, deveniseră aproape inutile. Dorea ca cerul să se însenineze, pentru ca avioanele de vânătoare-bombardament să poată lovi din aer coloanele nordcoreene și să vadă rachetele SAM lansate împotriva lor de pe sol. Fiecare oră de vizibilitate proastă permitea nordcoreenilor să-și revină după precedentele bombardamente aeriene, iar McLaren nu voia să le dea nici măcar un minut de răgaz.

Fu întrerupt de Smith:

— Jack, ofițerii sunt pregătiți pentru instrucțiuni.

— Vin acum.

Se întoarse la masa principală acoperită cu hărți topografice care prezentau munții din jurul orașului Ch'onan. Se încruntă văzând pozițiile defensive plasate de statul său major, dar nu făcu comentarii. În schimb, privi

fețele ofițerilor săi superiori. Erau obosiți, dar nu terminați ca după primele zile după atacul prin surprindere lansat de nordcoreeni. Ca toate ocupațiile omenești, și războiul avea propriile ritmuri, iar ofițerii săi începeau să se adapteze acestora.

— Bine, domnilor, să ne punem la treabă.

Smith se apropie de lumină.

— Desigur, domnule general.

Se lipi de hărți.

— Acum, după cum puteți vedea, avem câteva propuneri...

— Așteaptă, Barney, zise McLaren. Să începem cu începutul. Vreau să cunosc întreaga situație, înainte de a ajunge la detalii.

Ofițerul, surprins, își scoase pipa din gură. Dar își reveni imediat:

— Sigur, Jack, cum vrei tu. Colonel Logan?

Logan îi luă locul lui Smith sub bec și se lansă într-o descriere detaliată a situației militare de-a lungul întregii peninsule. Ofițerul vorbi cu multă simplitate, recurgând la notele pregătite când McLaren îi adresa vreo întrebare neașteptată. Dintre toți ofițerii de la cartierul general era omul căruia război îi asigurase schimbări majore. Nu mai era simplul funcționar dinainte; acum rezolva sarcinile în mare viteză, fără milă pentru oameni și timp, ca și cum îl arsesse un foc pe care numai invazia nordcoreeană îl înțețise.

În situația pe care o descria erau bune și rele. În primul rând, Seul nu fusese atacat serios, chiar dacă era înconjurat din toate părțile. Cele cinci divizii de infanterie provenind din rezervele nordcoreene care asediau capitala se limitaseră la masive bombardamente de artilerie, care aveau ca țintă posibilele poziții ale forțelor ONU și la atacuri nu tocmai convinse împotriva aprovizionării cu apă și electricitate a orașului. Toate fuseseră respinse. Totuși, pierderile de civili în Seul erau în creștere continuă, iar încercările de aprovizionare prin poduri aeriene dăduseră greș. Comandantul garnizoanei din Seul credea că mai poate rezista câteva săptămâni, în condițiile prezente. Iar incursiunile forțelor speciale țineau angajate un număr notabil de trupe sudcoreene care ar fi fost bune pe front.

Condițiile erau aproape aceleași de-a lungul părții orientale a ZD, foarte accidentată. Acolo, unitățile Coreei de Sud respinseseră toate atacurile nordcoreene îndreptate împotriva lor și erau în măsură să reziste pe durată lungă asediului. În același timp, comandanții lor nu vedeau nici o posibilitate de a trece la ofensivă. Nimeni nu vedea cum ar fi putut câștiga într-o zonă atât de bogată în poziții defensive, fie naturale, fie artificiale.

Știrile provenind de pe frontul aerian erau mai satisfăcătoare. După paisprezece zile de surprize neplăcute și de pierderi grele, superioritatea

ONU în aparate și antrenamentul pentru duelurile aeriene începea să-și arate fructele. Cele mai moderne escadrele nordcoreene de vânătoare și de atac la sol fuseseră decimate, iar mica forță de piloți și aparate supraviețuitoare ale Coreei de Nord fusese retrasă aproape complet din lupte, pentru a apăra Pyongyang și celelalte orașe. Era clar că Kim Jong-Il și statul său major se așteptau ca americanii să repete campaniile de bombardamente strategice care avuseseră atâta succes în timpul primului Război din Coreea. La aceste cuvinte, ofițerul de legătură între McLaren și aeronautica americană avu un zâmbet trist. Tocmai primise un telefon de la șeful său de stat major. Tensiunea crescândă cu Uniunea Sovietică îl obligase pe președinte să interzică transferul din Europa al unei divizii de bombardiere F-111. De aceea, nu va exista nici un bombardament al orașelor din Coreea de Nord, cel puțin pentru viitorul apropiat. Războiul aerian va fi purtat numai la nivel tactic.

Și războiul pe mare era deja câștigat. Escadrele portavioanelor *Constellation* și *Nimitz* reveniseră la efective depline și escortele navelor de război ale marinei asigurau un flux continuu de furnituri pe liniile spre Pusan și Pohang. În fața tehnologiei, antrenamentului și a numărului superior, marina nordcoreeană încetase aproape să mai existe ca armă importantă de luptă.

Toate acestea îl aduseră pe Logan la teatrul principal al războiului: bătălie forțelor terestre, de-a lungul coastei occidentale sudcoreene. Fiecare lucru depindea de rezultatul acelei bătălii. Victoria împotriva vârfurilor avansate ale Coreei de Nord ar fi decis victoriile comandamentelor ONU de pe apă și din aer, obținute cu atâta greutate. Înfrângerea le-ar fi făcut inutile.

Concluzia lui Logan fu scurtă și dureros de clară.

— Și tocmai aici o luăm pe coajă, domnule general. Forțele pe care le avem în această arie sunt în retragere. Se luptă deja de paisprezece zile și au nevoie de întăriri. Desigur, în sfârșit întăririle sosesc cum trebuie, dar asta nu schimbă faptul că băieții noștri sunt inferiori în număr, au o putere de foc minoră și au avut nenoroc.

Mulți ofițeri sudcoreeni mormăiră pentru lipsa de tact a lui Logan, dar McLaren zâmbi. Colonelul avea perfectă dreptate.

McLaren îl privi pe Smith.

— Ai vreo sugestie, Barney?

Ofițerul din New England se întoarse la hartă.

— Numai un lucru simplu, domnule general. Să continuăm să cedăm de la opt la zece kilometri de teren pe zi, numai pentru a evita să fim înconjurați și distruși. Situația asta trebuie să se termine și noi – îi indică pe ceilalți ofițeri – ...credem că acesta este locul cel mai bun – și arată cu pipa pe hartă înălțimile de la Ch'onan.

— Zău?

— Da, domnule. Am făcut toate calculele, și credem că, folosind diviziile de rezervă, se pot apăra aceste poziții pe o perioadă foarte lungă.

Urmări cu degetul lanțul muntos. Apoi făcu un pas înapoi și așteptă răspunsul.

McLaren clătină cu hotărâre din cap.

— Nu.

Câțiva ofițeri protestară.

— Dar, domnule general, dacă ne ascultați...

— Am putea să-i blocăm...

— Trebuie să facem ceva...

McLaren ridică mâna.

— Domnilor!

Toți deveniră atenți.

— Pe mine nu mă interesează să păstrăm pozițiile noastre. Exact această decizie, luată în '52 și '53, ne-a adus în încurcături de azi. Vreau victoria.

Se întoarse spre un om care aștepta liniștit de-o parte.

— Doug, vino în față și ajută-mă să-mi prezint spectacolul de varietăți.

În timp ce adjunctul său de campanie se apropia, McLaren continuă:

— Domnilor, ceea ce vă voi spune eu aici nu trebuie să iasă din acest cort. Hărțile pe care vi le va arăta căpitanul Hansen conțin traseul general al unei operațiuni căreia i-am dat numele de cod Thunderbolt. Iar dacă îl voi auzi pronunțând acest nume pe vreunul dintre voi, în afara acestei încăperi, voi veni personal să-l iau la șuturi. Clar?

Cei prezenți încuviințară.

Hansen termină de întins hărțile și făcu un pas înapoi, pentru ca ceilalți să-i poată studia lucrarea. McLaren simți că anumite persoane, în jurul mesei, rămâneau fără să mai respire. Zâmbi.

— Voi începe prin a vă spune că necazul nu este că ai noștri cedează prea mult teren. Necazul este că au cedat prea puțin. Acum, iată ce înțeleg eu când spun că...

McLaren vorbi aproape o oră, fără notițe, pe deplin convins de propriile cuvinte, și din când în când îndreptă trabucul spre hărți, ca să sublinieze anumite amănunte. În timp ce vorbea, privea fețele celor prezenți, gata să răspundă împotriva celui mai mic semn de neîncredere. Știa că trebuia să-și convingă oamenii. Pentru motive de siguranță ținuse ascuns planul Thunderbolt oamenilor săi din marele stat major, dar acum avea nevoie de ajutorul lor pentru a-l pune în practică. Îi va fi destul de greu să primească aprobarea acelui plan de la șefii de stat major și de la cei doi președinți, și nu dorea să aibă opozații printre subordonații săi.

Termină cu o subliniere.

— Taejon este cheia, domnilor. Acolo vor înțelege blestemații unchiului Kim că se vor lovi de un zid.

Puse mâna pe hartă, acoperind zona orașului Taejon.

— Exact aici. Îi vom lua pe nordcoreeni de urechi și în același timp o să le tragem șuturi în fund.

Zâmbi când auzi murmure de aprobare. Erau cu toții de partea lui, exact cum își dorise. Toți aveau dorința de a lupta, de a întoarce lovitura și deveniseră mai puternici odată cu cedarea atâtor și atâtor kilometri pe care fuseseră nevoiți să-i abandoneze. Dar acum și ofițerii săi sudcoreeni păreau dispuși să mai cedeze teritoriu în schimbul câștigului promis de Thunderbolt.

— De acord. Pentru moment, ne oprim aici. Fiecare dintre voi știe ce trebuie să facă. Următoarea reuniune va fi mâine la cinci, și vreau să văd un program logistic oarecare, preliminar, un plan de acoperire, propunerea vreunui punct de convergență. Există întrebări?

Hansen își încrucișă privirea cu a lui și îi arătă telefonul prin satelit, plasat într-un colț al cortului. McLaren încuviință și se întoarse să-și privească statul major.

— Nici una? Bine. Sunteți liberi, domnilor. Și vreau să vă văd la ora aceea dinaintea zorilor.

Unii râseră, alții salutară și plecară spre birourile lor din cortul principal sau din rulotele de comandă.

McLaren se întoarse către Hansen.

— Ce este?

— Washingtonul este pe linie, domnule. Amiralul dorește să vă vorbească. Consiliul pentru siguranță națională vrea de la statele majore un raport aspra Coreei, înaintea reuniunii de seară. Și Simpson vrea să vă includă considerațiunile.

Pentru un moment, McLaren fu gata să explodeze pentru întreruperea aceea neașteptată. Apoi se răzgândi. Phil îi fusese de mare ajutor ținându-l departe de birocrații de la Washington. Și același lucru era valabil și pentru președinte. Amândoi făcuseră tot posibilul să nu se conducă acel mizerabil război de la zece mii de mile. Dar sosise momentul să le comunice planurile sale bunului amiral și șefului suprem.

Luă telefonul.

8 ianuarie. CG al primei forțe de izbire, Songt'an

Generalul colonel Cho Hyun-Jae coborî din mașina lui de comandă și zâmbi văzând cerul alb, plin de fulgi de zăpadă. Comandantul Corpului al doilea al armatei îl aștepta lângă ușa unui cort nu prea mare.

— Ah, Chyong, văd că ai adus cu tine timpul frumos.

Generalul locotenent Chyong zâmbi. De obicei el era cel care spunea glumele, și asta pentru motive bune.

Zâmbetul lui Cho dispăru brusc.

— Hai să facem câțiva pași, Chong. Ce noutăți ai de pe front?

— Noutăți bune, tovarășe. Unitățile mele au înaintat mai mult de unsprezece kilometri, iar în dimineața aceasta au raportat că au întâlnit o rezistență foarte redusă. Forța inamicului pare că se prăbușește.

Cho încetă să se mai plimbe și îl privi atent pe subordonatul său:

— Se retrag în ordine sau au căzut pradă panicii?

— Nu se retrag în panică - fu constrâns să admită Chyong. Dar au abandonat fără lupte poziții defensive naturale puternice.

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Comportamentul lor este greu de definit. Nu este o retragere adevărată în timpul luptei, dar nici nu dau semne că ar fi pierdut dorința de a se lupta.

Înălță din umeri.

— Din fericire nu trebuie să analizăm comportamentul inamicului. Iubitul Conducător este satisfăcut când armata înaintează.

Se încruntă.

— Dar admit că aș fi mult mai liniștit dacă aș ști ce naiba are în minte McLaren ăsta. De la serviciile de spionaj au sosit niște zvonuri despre unități de rezervă.

— Ce spune recunoașterea noastră aeriană?

Cho zâmbi, apoi urmă cu amărăciune:

— Tovarășii noștri din aeronautică nu au putut să-mi satisfacă cererile. După câte am aflat, ultimul lor MiG-21R dotat cu aparate de fotografiat a fost doborât lângă Pusan acum trei zile. Desigur, m-au asigurat că în câteva zile rușii le vor da câteva noi aparate moderne de recunoaștere și atunci vor lua în considerație cererile armatei.

Clătină din cap, gânditor.

— De aceea, Chyong, pentru a ști cam ce se întâmplă la Pusan suntem constrânși să depindem de Departamentul cercetare și de spionii lui. Să sperăm că vreunul dintre spioni o fi reușit să scape de contraspionajul celor din Sud.

Cei doi oameni continuă să meargă în liniște pentru câteva momente bune pe lângă vehiculele de CG mascate cu mare grijă, sub ninsoarea mărunță. Din când în când, de departe, se auzea tunetul artileriei. În fine, Cho se întoarse la mașina lui de comandă. Se opri lângă scara plină de zăpadă și își îndreptă șira spinării.

— Pot face ceva pentru tine, Chyong? Sau pentru oamenii tăi?

Chyong îl privi atent pe comandantul său.

— Statul meu major a formulat deja o listă de cereri pe care să o studiezi, tovarășe.

— Lasă hârțogăraia, Chyong. Spune-mi punctele esențiale. După aia, birocrații se vor putea ocupa de amănunte.

Generalul înclină capul, satisfăcut. Apreciase întotdeauna preferința lui Cho pentru acțiune. Erau pe aceeași undă amândoi.

— Bine. Mai ales îmi trebuie provizii multe și o mai mare regularitate în predarea lor. În momentul acesta, infanteriștii și tanchiștii mei sunt obligați să folosească toate capturile făcute de la inamic, iar unitățile mele de artilerie mai au muniție doar pentru o zi.

Cho se întristă. Nu-și imagina că situația era chiar așa de grea. Când studiaseră planul Phoenixul Roșu, prevăzuseră ceva probleme de aprovizionare. Ba chiar știau că acestea erau inevitabile, pentru că inamicul ar fi distrus desigur poduri, drumuri și căile ferate. Dar în evaluările dinainte de război gândiseră întotdeauna că vor depăși greutățile grație avansării rapide și unei atente gestiuni a resurselor.

Șeful Primei forțe de izbire aproape că zâmbi. De la început știa că previziunile erau una, și alta era realitatea. Expertii lui de logistică îi ascuseseră probabil o parte a realității ca să nu admită propriul dezastru. Dacă cifrele lui Chyong erau reale, incursiunile aeriene inamice strangulau încet capacitatea armatei populare de a-și desfășura ofensiva. Dar în acel moment era de neconceput să treacă în defensivă pentru a duce pe front hrană, muniții și schimburi. Pierzând inițiativa, ar fi pierdut întregul război.

Totuși, exista o soluție. Un sistem care dăduse bune rezultate în primul război de eliberare dus de Nord. Era lent, desigur, și cerea o cantitate extraordinară de oameni. Dar avea un rezultat sigur.

Îl privi pe Chyong, care aștepta nemișcat, sub ninsoarea care îi acoperise deja umerii.

— Ai făcut bine că mi-ai vorbit despre situația asta, tovarășe. Voi lua imediat măsurile ce se impun pentru aprovizionarea voastră.

Văzând că subordonatul său înălța o sprânceană, Cho explică:

— Din acest moment, proviziile vor călători numai noaptea sau în zile ca aceasta. Iar convoaiele vor evita traseele deja lovite de inamic. Vom construi poduri noi și la nevoie ne vom folosi de cărători. În fine, voi face totul ca să ne întărim apărarea.

Chyong încuviință. Cu acele sisteme, chinezii putuseră sprijini marile armate care invadaseră Sudul, din 1951 până în 1953, în ciuda unei superiorități zdrobitoare a aviației americane. Când era un tânăr ofițer, însuși Chyong studiaseră aprofundat sistemul și fusese impresionat atât de eficacitatea lui, cât și de folosirea excesivă a brațelor umane. Acest ultim amănunt îi

inducea un sentiment de neplăcere.

Cho părea că-i citește în minte.

— Vrei să știi de unde vor veni toți acești oameni necesari pentru a o face? Nu-i voi lua de la tine, stai liniștit. Înaltul comandament mi-a încredințat alte două divizii de pușcași, a 12-a și a 13-a. Îi vom folosi ca animale de povară umane, în loc de soldați de prima linie. Servind cu spinările lor efortul nostru de război, vor fi pentru noi o îngrijorare mai puțin.

Chyong zâmbi, amuzat.

Cho nu-și îngădui nici un dubiu asupra propriei hotărâri până ce subalternul său nu se depărtă. La origine, gândise să folosească cele două noi divizii pentru a întări flancurile. Era bine oare să renunțe la siguranța ulterioară pe care i-ar fi oferit-o?

Nu, nu avea rost să ducă în prima linie alte unități, dacă tot nu putea să le aprovizioneze la timp și cu ceea ce aveau nevoie. Era nevoie de putere de foc, nu de guri inutile. Generalul urcă în mașină. Ora primei ședințe din dimineața aceea era aproape.

9 ianuarie. Compania Echo, la nord de Choch'iwon

Sunetul surd, scurt, al dublei explozii se împrăstie pe câmpie și făcu ecou pe peretele stâncos care urmărea firul drumului.

— Excelent ai tras, soldat Park!

Kevin îl bătu pe spate pe sudcoreeanul care purta lansatorul de rachete Dragon din Plutonul al treilea. Soldatul zâmbi timid și înclină capul drept mulțumire.

La vreo mie de metri de ei, două tancuri T-62 nordcoreene cuprinse de flăcări demonstrau abilitatea lui Park. Racheta lui lovise unul din tancuri și explodase, iar al doilea luase foc. În jurul tancurilor lovite, celelalte vehicule inamice se grăbeau să se împrăstie. Câteva aveau fumigene pe laterale și se îngropau în nori de fum. Oamenii se grăbeau să sară la sol și să se ascundă în vreo groapă.

Kevin studie cu plăcere toată această confuzier. Ambuscada, cum era de prevăzut, îi obligase pe nordcoreeni să se desfășoare pentru luptă... o manevră care îi făcea să piardă timp și carburanți, amândouă prețioase. Mai privi terenul câteva minute, apoi lăsă jos binoclul. Era timpul s-o șteargă.

— Locotenent Rhee!

Din spatele unei grămezi de pietre se ridică ofițerul sudcoreean.

— Ia-ți oamenii și mergeți pe poziția succesivă. Aici am făcut suficient.

Rhee făcu semn că a înțeles și începu să împartă ordinele. Kevin se dădu de-o parte ca să facă loc șirului de soldați în uniformă de mascare albă, ce se îndreptau spre vale, în spatele ultimului munte. Se întoarse apoi spre nord.

Oare inamicul se va mișca mai repede de data aceasta?

Nu. Coloana nordcoreeană încerca încă să depășească surpriza și se dispunea în formație de atac. După cum se părea, vor mai trece zece minute înainte de înainta spre colina pe care o știau bine apărată. Și chiar și Kevin ar fi preferat s-o apere, în loc să se retragă. Terenul era perfect, prea abrupt pentru tancuri și cu puține ascunzișuri pentru asltul infanteriei. Câțiva apărători ar fi putut ține în șah o forță de asalt mult superioară.

Oftă. Ordinele erau ordine.

Chiar și când nu aveau sens.

În ultimele șapte zile se retrăseseră practic fără încetare: se opreau numai atât cât să-i oblige pe nordcoreeni să-și întrerupă înaintarea, le produceau câteva pierderi și fugeau. În genul acela de lupte în fugă, pierderile lor erau minime. Dar continuând așa cu retragerea, cei mai mulți începeau să se întrebe dacă înaltul comandament nu-și pierduse rațiunea. Forțele ONU continuau să abandoneze poziții defensive excelente. De ce? Și unde erau întăririle care ar fi trebuit să sosească din Statele Unite și din enormele rezerve de militari antrenați ai Coreei de Sud?

Ultima retragere era cea mai absurdă dintre toate. După depășirea aceluia lanț muntos, unitățile din față nordcoreene s-ar fi găsit din nou pe o câmpie deschisă, terenul ideal pentru blindate și pentru alte vehicule. Iar poziția succesivă de apărat era de-a lungul fluviului Paekma, treizeci de kilometri la sud de poziția lor actuală, puțin înainte de orașul Taejon. Dumnezeu, până unde credeau că-i pot lăsa să înainteze pe nordcoreeni, comandanții, înainte de a face ceva?

Obosit, Kevin își trecu palma peste față, încântat că temperatura mai urcase un pic. Își putea da jos fularul pe care îl purtase peste gură și nas când venise ultimul front de ger siberian, care înghețase totul. Unul din oamenii lui murise înghețat, în noaptea aceea infernală, pe când era de gardă. Cum se numea? Costello. Cu toate eforturile, Kevin nu reușea să-și amintească chipul omului. Dar nu va uita niciodată cadavrul acela patetic, ghemuit în fundul tranșeei, rigid și albăstriu. Nici peste o mie de ani.

Porni pe urmele oamenilor de-a lungul pantei care îi îndepărta de colină.

10 ianuarie. Autostrada 1, lângă Taegu

Lungile coloane de camioane vopsite în verde umpleau toate benzile, obligându-i pe refugiați să iasă în afara drumului. Toate prelatele erau bine închise, pentru a proteja încărcătura de privirile curioase, dar multe camioane purtau proviziile pentru Divizia a treia a infanteriei marine.

Unul dintre refugiați, un țăran bătrân cu fața acoperită de zbârcituri, puse ranița jos și își îndreptă spinarea. Când era tânăr, luptase și el cu infanteria

marină în perimetrul Pusan. Amintindu-și cu greu engleza pe care o vorbea pe atunci, strigă:

— Hei, șefu! Unde mergeți?

Un tânăr caporal din unitățile de marines scoase capul pe geam și-i strigă, drept răspuns:

— Să-i luăm la șuturi pe comuniști!

Un cor de «Bine! Bravo!» urmă camioanele ce se îndreptau spre Pusan.

11 ianuarie. În zona de îmbarcare, Pusan

Shin Dal-Kon era un realist. Și, astfel fiind, își dădea seama că-i va fi greu să supraviețuiască până a doua zi. Dar Shin era devotat misiunii sale, și avea o treabă de făcut. O treabă care îl ducea sigur la moarte.

Își linse buzele și privi din nou pe fereastră, numărând navele și vehiculele. Micul magazin de mărunțișuri al lui Shin era bine poziționat, la mică distanță de gara din Pusan și la mai puțin de cinci sute de metri de intrarea principală a portului. În lunile de vară, magazinul era mereu plin de turiști străini care cumpărau vederi și obiecte de artizanat: situație care ușura enorm celelalte schimburi ale sale, mai puțin transparente.

Într-adevăr, superiorii din Pyongyang îl considerau astăzi pe Shin Dal-Kon principalul lor agent din Pusan. Sau cel puțin așa i se spusese mereu. Era mai mult ca sigur unul care avusese o viață lungă. Shin - un om de statură joasă, chel și cu o față foarte obișnuită - era în serviciul Nordului încă din 1963.

Dar acum activitatea sa părea că se va sfârși brusc. Totul din cauza necesității disperate a Pyongyangului de a fi informat asupra activității americanilor. Ultimul semnal de la controlorul său radio îi ceruse să raporteze prin radio, și fără a pierde timp, fiecare descoperire importantă.

Cine știe dacă birocrații din Nord își dădeau seama că prin acel semnal, îi semnaseră condamnarea la moarte? Shin supraviețuise mai mult de treizeci de ani numai pentru că fusese foarte atent. Nici un mesaj nu urmăse același traseu, fiecare trecea prin cel puțin trei mâini, înainte de a porni spre Nord. Și Shin nu folosisese niciodată radioul ce-i fusese încredințat. Unitățile sudcoreene specializate în triangulație erau foarte pricepute. Cu ele nu se putea glumi. Reușeau să găsească în câteva minute un radio emițător ilegal. Era o lecție pe care Shin o învățase de pe urma nefericirii altora. Dar acum trebuia să ignore tot.

Cu toate măsurile de acoperire, activitatea americanilor era prea evidentă. Interminabile coloane de camioane care aglomerau cheiurile; nave de război ancorate în larg, navi e transport care acostau lângă marile macarale portuare; siguranța militară la fiecare colț; și aspectul cel mai semnificativ: totala dispariție a gălăgioșilor marinari americani care altădată aglomerau barurile

din Pusan. Pentru agentul nordcoreean, toate acestea însemnau un singur lucru: o invazie cu nave de debarcare. În curând flota americană va porni și Pyongyang o va vedea apărând de-a lungul coastei.

Iar Shin trebuia să lanseze semnalul de alarmă. Și apoi să moară, la sosirea forțelor de securitate sudcoreene în magazinul său.

Lăsă carnețelul pe care scrisese mesajul codat și coborî în mica lui grădină. Săpă într-un colț anume, în pământul înghețat, de unde scoase un vas greu din teracotă, ca cele folosite la fermentarea de kimchee. Îl luă în spinare și îl duse în casă, ca să scoată din el un transmițător radio ultramodern care era ascuns acolo.

Apoi, lucrând în viteză, fie de frică, fie din dorința de a termina mai repede, înălță antena subțire și începu să transmită.

Unitatea mobilă 67, în zona de îmbarcare

Dubița verzuie nu avea nimic deosebit față de miile de vehicule similare ce se găsesc pe toate drumurile din Coreea de Sud. Dar în loc de pește uscat, ulei de semințe sau orez, conținea o mare cantitate de instrumente foarte sofisticate de recepție.

Agentul stației din Pusan al Agenției pentru securitatea națională se aplecă peste operatorul radio:

— Tot nimic?

Omul îi făcu un semn afirmativ; din aparat se auzeau semnale slabe.

— Acum începe să transmită.

Agentul zâmbi și deschise interfonul.

— Către toate unitățile. Raportați și fiți gata pentru semnal.

Din cască îi ajunseră mai multe «Recepționat». Satisfăcut, agentul se întoarse spre operator.

— Încă mai transmite, domnule. Sau e foarte lent, sau nu prea are practică.

— Puțină practică, cred, zise agentul. Țasta nu este un spion obișnuit. Este un pește mare, și ca toți peștii mari a stat mulți ani la fund. Cred că nu e deloc mulțumit că a fost obligat să iasă la suprafață.

Se întrerupse, realizând că vorbise prea mult. Dar operatorul nu-l ascultase.

— A încetat!

— Ești sigur?

— Da.

Agentul deschise din nou interfonul:

— Săltați-l!

În magazinul de mărunțișuri

Căpitanul din forțele speciale lipi explozivul plastic de ușă și se feri pe jumătate când ușa se făcu țandări. Doi oameni cu măști antigaz și cu armele în mâini intrară imediat. Ceilalți așteptară afară, atenți să nu fugă careva.

Trecură câteva momente. Apoi căpitanul auzi explozia unei grenade folosită pentru efect luminos și intră la rândul său. Doi oameni îl urmară.

Urcând pe scara interioară, văzu fum, tapițerie arsă și, într-o cameră mică unde se aflau deja soldați, un aparat de radio și un corp uman.

— Este mort, domnule. A luat cianură înainte de a intra noi.

Era de prevăzut. Spionii ăștia erau experți. Și de încredere.

— Nu mai contează. Am obținut ceea ce am dorit.

Ministerul Apărării, Pyongyang

Încălzirea bunkerului subteran de comandă funcționa bine, spre deosebire de atâtea alte produse ale statului nordcoreean al muncitorilor. Din această cauză, Kim Jong-Il și ceilalți membri ai Comisiei militare asudau din greu, într-o atmosferă aproape estivală, în timp ce străzile din Pyongyang, deasupra lor, erau îngropate sub o jumătate de metru de zăpadă și de gheață. Transpirația care-i curgea pe frunte nu-l făcea deloc mai fericit pe Kim Jong-Il.

— Deci, generalul colonel Cho raportează că trupele sale au traversat fluviul Paekma în nu mai puțin de trei puncte. Asta ar trebui să fie o știre bună pentru tine.

— Desigur, Iubite Conducător, dar...

Kim se încruntă. De la un timp avea bănuiala că omul acela, secretar la Ministerul comunicațiilor, se alătura în secret facțiunii chineze a patidului. Dar nu reușise s-o demonstreze niciodată suficient pentru a-l convinge pe tatăl său. Dar bătrânul era pe ducă. În curând, toate frâiele puterii vor fi în mâinile sale.

— "Dar" ce? Hai, tovarășe secretar, nu face pe misteriosul cu noi. Ce te mai îngrijorează acum?

— Cho raportează și că a suferit pierderi grave din cauza atacurilor aviației americane și că liniile sale de aprovizionare sunt întinse la limită. Eu mă îndoiesc de capacitatea lui de a urma înaintarea până ce nu vom fi recăștigat supremația aeriană...

— Ar fi o nebunie! exclamă Kim, cu furie. Evident, pentru că ești un civil, nu poți să-ți amintești rolul vital al forței de izbire în construirea victoriei, dar eu nu am uitat.

Văzu că secretarul se înroșise în fața acelei acuzații nejustificate. De copil luptase în Primul război de eliberare... câștigând mai multe medalii pentru

dedicarea sa eroică pentru datorie.

— Oricum - continuă el - am dat instrucțiuni ambadorului nostru la Moscova să le ceară rușilor avioane noi și piloți. Cu asta vom scoate din văzduh aviația americană.

Mulți dintre bătrânii care stăteau la masă păreau sceptici, și Kim își propuse să-i pună sub supraveghere cu mai mare atenție.

Intră un aghiotant care se înclină să șoptească ceva la urechea directorului de la Informații. Acesta îi făcu un semn lui Kim ca să-i atragă atenția.

— Iubite Conducător, am informații urgente de la agentul nostru din Pusan. Raportul său confirmă concluziile la care ajunseseră analiștii noștri pe baza fotografiilor din sateliții sovietici. Americanii pregătesc o debarcare de-a lungul coastelor. Au strâns suficiente nave pentru a transporta cel puțin 35 de mii de oameni.

Un cor de murmure se ridică în jurul mesei. Mulți dintre cei prezenți își aminteau catastrofa de la Inchon și pătrunderea care a urmat în Coreea de Nord a forțelor ONU. Nu doreau să mai trăiască o dată acel coșmar.

Kim Jong-Il îi privi cu ură. Bătrâni tâmpiți și decrepiți! Tremurau și se agitau la primul semn de dificultate. Se întoarse către amiralul care comanda flota.

— N-ar trebui să existe greutăți. Reunește submarinele și lovește-i pe americani pe drumul spre nord. Îi vom îngropa în mare!

Fraza fu primită în liniște totală, care fu întreruptă într-un târziu de cuvintele pronunțate încet de amiral:

— Nu pot trimite nici un submarin, Iubite Conducător. Toate cele care se aflau în Marea Galbenă au fost scufundate?

Scufundate? Toate? Kim rămase fără cuvinte.

— De ce nu mi-ai comunicat? De ce n-ai făcut raport?

— Am raportat, Iubite Conducător.

Fața bătrânului era imperturbabilă.

— Rapoartele mele asupra situației marinei noastre au fost înaintate zilnic la cartierul tău general.

Și probabil ținute ascunse pe acolo de vreun subaltern care se temea de furia lui, își zise Kim. Pentru prima oară de mai multe luni începea să aibă îndoieli. Lucrurile îi puteau fugi din mâini și asta i-ar fi fost fatal. Mulți dintre oamenii aceia îl urau.

Cu o sfortare, redeveni stăpân pe sine.

— Înțeleg. Calea noastră este clară. Trebuie să luăm de la ruși forțele navale necesare. Sovieticii au toate submarinele care ne trebuie.

Cel mai bătrân om așezat la masă, un superaviețuitor al luptei de partizani împotriva japonezilor, ridică mâna uscățivă pe care se vedeau bine vinele

albăstrui, și tuși delicat.

— Mai înainte avioanele, acum și navele. Ce ne vor pretinde rușii în schimb? Poate să renunțăm la revoluția noastră și la suveranitatea noastră în schimbul unor jucărioare?

— "Jucărioarele" acestea, tovarășe Choi, ne trebuie pentru a câștiga războiul.

Kim încercă să se controleze, cu mare greutate. Choi era unul din cei mai buni prieteni ai tatălui său.

— Iar odată câștigat acest conflict, vom domina întreaga Coree. Noi. Nu rușii. Nu chinezii. Partidul și Marele său Conducător!

Nimeni nu obiectă, dar Kim simți că erau încă înfricoșați și nehotărâți. Închise brusc dosarul pe care îl avea în față. Bun. Pentru azi nu se ajunsese la nici un rezultat.

— Reuniunea s-a terminat, tovarăși. Ne revedem mâine pentru a examina măsurile ce trebuie adoptate pentru acest atac naval.

Părăsi încăperea fără a le aștepta comentariile. Trebuia să comunice urgent cu Moscova.

Ministerul Apărării, Moscova

Cei doi oameni ședeau la mică distanță unul de celălalt în imensul birou cu tavan foarte înalt. Tablouri în ulei ce arătau triumfurile armatei ruse - Borodino, Stalingrad, Kursk și altele - acopereu cu splendoarea lor marțială pereții. Perdele groase ascundeau străzile Moscovei, goale la acea oră nocturnă.

Pe o tavă de argint, alături de cei doi oameni, se aflau o sticlă de vodcă, deschisă, și o bucată de pâine neagră, ruptă în bucăți pe jumătate. Amândoi bărbații aminteau în orice ocazie cu plăcere că se trăgeau din umile familii de țărani. În realitate, amândoi ajunseseră în posturile lor mulțumită favoritismelor și vechimii lor în servicii, care îi ajutaseră să urce mereu în rangurile Partidului, moderna versiune sovietică a vechii aristocrații țariste.

— De acord atunci, tovarășe? întrebă Ministrul apărării.

Șeful KGB îl privi în ochi.

— Desigur, prietene. Este nevoie să satisfacem cererile lui Kim Jong-Il. Războiul acesta este prea echilibrat ca să se poată lua o altă hotărâre.

— Dar Politburoul va încetini. Va fi nevoie de câteva zile, pentru ca "colegii" noștri să vadă clar situația. Iar întârzierea ne-ar putea fi fatală.

Cuvintele ministrului apărării rămaseră suspendate în aer mult timp, fără a întâmpina obiecții. Iar la sfârșit, directorul KGB îi adresă un semn de încuviințare.

Ministrul zâmbi și-i arătă colegului foaia de hârtie pusă pe măsufă.

— Sunt încântat că tu înțelegi necesitatea de a acționa în grabă, Viktor Ivanovici. Am pregătit un ordin care ar trebui să satisfacă necesitățile imediate ale prietenului nostru Kim. Aruncă-ți o privire asupra lui.

Celălalt bărbat făcu cum i se spusese, apoi își lipi spinarea de spătarul fotoliului. Pe fața lui apărură o expresie îngrijorată.

— Ești sigur, tovarășe, că ordinul acesta poate rămâne secret?

Ministrul apărării își puse mâinile pe stomac și aprobă grav.

— Fără îndoială.

Întinse mâna, fluturând o clipă foaia de hârtie.

— Dacă lucrurile vor merge prost, acest ordin poate fi răstălmăcit. Totul poate fi explicat ca o tragică eroare de poziție.

— Și pentru avioane?

— Asta nu putem gândi că va fi tratată în același mod discret. Mutarea unor întregi escadrele cu avioanele noastre de luptă cele mai bune va fi o chestiune mult mai... publică. Nu, cred că e mai bine ca decizia să fie lăsată întregului Politbiuro.

— Și asta?

Directorul KGB arată hârtia.

— Va fi transmis la cartierul general al flotei din Vladivostok într-o oră.

Fiecare își ridică păhărelul spre tovarășul său și apoi băură conținutul dintr-o sorbitură.

Sala situației, Casa Albă

Liniștea era întreruptă numai de zumzetul proiecteurului. Cele două fotografii prezentate una alături de cealaltă erau extraordinar de clare și de pline de amănunte, dacă se ținea cont de faptul că erau preluate de un satelit aflat la două sute de kilometri înălțime și care se mișca cu aproape trei mii de kilometri pe oră.

— Bine, Blake. Care este interpretarea ta a acestor fotografii?

Vocea președintelui întrerupse liniștea.

— La naiba, mie mi se par că sunt doar niște trenuri.

Blake Fowler clătină din cap, înainte de a realiza că pe întuneric nu se vedea.

— Nu două trenuri, domnule președinte. Este unul singur.

— Explică!

— Prima fotografie, cea din stânga, arată un tren chinezesc încărcat cu muniții, staționat pe o șină din Pyongyang. Iar a doua fotografie arată același tren, încă plin, care traversează granița cu Manciuria.

— Și, care-i chițibușul?

Putnam nu încercă să-și ascundă propriul dispreț. Toată acea intimitate

între Blake și președinte era pentru el o rană deschisă.

— Un blestemat de tren care se întoarce în China. De ce ne pierzi timpul ca să n-l arăți?

— Pentru că acel tren a traversat granița acum șapte zile. Și de atunci nu am mai văzut expedieri de arme și muniții din China către Coreea de Nord. Eu și analiștii mei credem că asta înseamnă o renunțare efectivă a Chinei de a susține ulterior invazia nordcoreeană.

Blake respiră profund.

— Și credem că deschide posibilitatea unei schimbări majore de forțe împotriva Coreei de Nord.

Se întrerupse. Președintele începea să fie interesat.

— Continuă, Blake.

— Dacă chinezii au suspendat ajutoarele lor, trebuie să fi fost vreo ruptură între ei și nordcoreeni, poate momentană, poate lentă. Dacă chinezii nu mai sunt prietenii lui Kim, am putea interveni noi.

— Ce ai în minte?

— O deschidere către chinezi, domnule. Să le cerem o acțiune din partea lor pentru a pune capăt acestui război, repede și în termeni acceptabili pentru toți.

Putnam pufni în semn de luare în derâdere.

— Doamne, Fowler! Te aștepti să mergem la chinezi să ne căciulim? Sau crezi că vor vedea imediat lumina și se vor pune alături de îngerași?

Blake roși de iritare.

— Nu, nu cred deloc. Dar cred că guvernul chinez este în stare să acționeze în propriul interes. Și cred că-i pot convinge că au tot interesul să fie alături de noi.

— Cum?

— Oferind acorduri comerciale, împrumuturi, credite și genul de tehnologie militară defensivă pe care nu o au: rachete moderne sol-aer și rachete antitanc.

Mulți dintre cei prezenți încercară să vorbească toți în același timp, dar vocea președintelui o acoperi pe a celorlalți:

— Ai vorbit deja despre propunerea asta cu sudcoreenii?

— Numai la nivel de funcționari, domnule președinte. Nu la nivel mai înalt.

— Înțeleg.

În penumbră, Blake deslușea doar silueta președintelui. Nu reușea să-i citească expresia.

— Și care ar fi timpii acestei propuneri? Nu putem să mergem la Beijing când încă suntem în pierdere. George are dreptate. Ar părea că ne ducem să

cerem pomană.

— Desigur, domnule. Pentru aceasta sugerăm ca Departamentul de Stat, Finanțele, Comerțul și Apărarea să studieze problema cât noi așteptăm rezultatele planului Thunderbolt. Dacă planul generalului McLaren dă rezultatele sperate, vom avea baza necesară pentru a ne adresa chinezilor.

Președintele făcu semn că a înțeles și se întoarse să-l privească pe secretarul său de stat.

— Auzi, Paul. Ce crezi despre ideea lui Blake? Da sau nu?

Bannerman își plimbă atent privirea de la unul la celălalt, ignorându-l pe Putnam care îl trăgea insistent de mânecă. Înțelesese deja de la un timp schimbarea de putere intervenită la Casa Albă. Secretarul de stat își dres glasul și zise:

— Sunt pe deplin de acord cu planul lui Fowler, domnule președinte. Cred că este cea mai bună posibilitate care ne rămâne pentru a împiedica acest război să se extindă în mod incontrollabil.

Președintele aprobă.

— De acord. Blake, scrie-ți propunerea și lasă-mi-o pe birou pentru mâine dimineață. Apoi vom putea s-o facem să circule un pic, în timp ce vedem dacă Thunderbolt funcționează.

Își privi ceasul.

— Acum, trebuie să mă scuzați, domnilor, dar trebuie să fug. Am ocazia de a mă fotografia cu boy-scout-ul anului și nu vreau să o pierd.

Se întrerupse cu un zâmbet cinic.

— După cum știți, treaba celui care guvernează nu se termină niciodată.

Grupul de criză al Consiliului pentru siguranța națională se ridică odată cu el și rămase în picioare până când președintele ieși din sală.

12 ianuarie. Compania Echo, în centrul orașului Taejon

Kevin tuși și simți că fumul înțepător îi intra în plămâni. Își șterse lacrimile și înjură încet. Era imposibil să evite fumul când tot orașul ardea. Ajunse în locul în care era ghemuit Montoya, ținându-se jos pentru a nu fi zărit din afara ferestruicii protejate cu saci cu nisip.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Șase, ascult.

Radistul luă degetul de pe butonul de transmisie și ridică din umeri.

— Nimic, nu aud nimic. Sunt prea multe case în jur.

Kevin îi dădu dreptate. Când se dădeau lupte într-un oraș, de regulă nu se foloseau de comunicații. Cel puțin așa spunea manualul. Radiotelefoanele MF din dotarea batalioanelor aveau nevoie de spațiu deschis, ori era imposibil să găsești așa ceva în jungla de apartamente, mari magazine și zgârie nori din Taejon.

Desfășură harta turistică a orașului pe care o luase de puține ore de la CG al batalionului și trecu în revistă pozițiile defensive ale companiei sale. Avea puține minute pentru a se convinge că nu neglijase nimic, vreo slăbiciune fatală pe care s-o fructifice cumva nordcoreenii. În ultimele sale cuvinte, maiorul Donaldson precisase că unitățile din Rezerva sudcoreeană de la periferia Taejonului fuseseră înfrânte. Nordcoreenii se îndreptau spre oraș și puteau sosi dintr-o clipă în alta. Kevin privi simbolurile desenate pe hartă.

Compania Echo apăra un grup de edificii plasate pe partea sudică a căii Chungang: principala șosea est-vest a orașului. Caporalul McIntyre și Plutonul întâi apărau flancul drept al companiei, și se plasaseră într-o clădire cu trei etaje, cu fața către nord, pe strada Inhyo. Kevin își plasase acolo PC-ul pentru că oferea cel mai bun punct de observație. Cele trei grupe cu efective reduse ale sergentului Geary erau distribuite în câteva magazine în centrul poziției. Iar Plutonul al treilea al lui Rhee - i Katusa - ocupa câteva clădiri cu fața către nord-vest, spre un spațiu deschis vecin cu râul Taejonchon, acoperit de gheață. Kevin ar fi dorit să ocupe depozitele Chungang, din fața poziției lui Rhee, dar nu avea destui oameni. Acum edificiul era gol, deschis pentru nordcoreenii care ar fi venit. În puținul timp disponibil avuseseră timp doar să împrăstie un număr însemnat de mine antipersonal la mai toate etajele depozitului. Asta i-ar fi încetinit pe nordcoreeni, dar nu i-ar fi oprit.

Pe acea linie defensivă se mai aflau alte două companii din batalion - compania Alpha a lui Matuchek îi acoperea flancul stâng spre râu într-un loc numit Dabinci Night Club. Compania Bravo îi acoperea în dreapta, într-o poziție centrată pe gara din Taejon. Cealaltă unitate provizorie, compania Foxtrot, era în spatele lor, ca rezervă a batalionului, forță de intervenție rapidă.

Alte batalioane de infanterie erau desfășurate în oraș: un conglomerat de unități americane și sudcoreene, consumate de săptămâni de luptă continuă. Kevin clătină din cap. În instrucțiunile primite în grabă înainte de a pleca cu compania Echo, i se spusese că aproape trei divizii nordcoreene se mișcau către Taejon: două de infanterie și una de tancuri. Așa că inamicul îi depășea în proporție de patru la unu, poate chiar cinci la unu. Nu era nici o șansă să poată rezista, chiar dacă șmecherii cu grade înalte din spate susțineau că Taejon nu va fi cedat niciodată inamicului. Sloganurile de genul "Pe aici nu se trece" puteau să placă civililor, dar soldații din prima linie știau bine cine va plăti prețul pentru acele fraze frumoase.

— Domnule locotenent, murmură Montoya. PO șapte raportează că blindate și soldați nordcoreeni sunt în fundul străzii. Forță estimată, o companie.

Se întrerupse pentru a asculta o comunicare și continuă:

— Și de la șase sunt raportări despre mișcări. O altă companie nordcoreeană, dacă nu mai mult. Întreabă ce trebuie să facă acum.

Kevin se apropie de fereastră.

— Spune-le să stea la locurile lor și să nu se facă văzuți.

Ridică încet capul, până ajunse la înălțimea geamului.

— La contact cu plutoanele și spune-le să nu tragă până la ordinul meu?

— Am înțeles.

Montoya începu să vorbească încet la microfon, pentru a transmite instrucțiunile.

Kevin continuă să privească pe fereastră, în așteptarea coloanelor nordcoreene. Dar, înainte de a le vedea, le auzi zgomotul. Un zumzait de joasă frecvență, care deodată îl ajutără să recunoască componentele sale variate: scrâșnetul șenilelor, urletele motoarelor diesel și tropăitul cizmelor în marș. La marginea câmpului său vizual apăruă niște forme.

Grupul de asalt al doilea, Batalionul 1, Regimentul 27o

Căpitanul Kang Chae-Jin scăpă o imprecăție, când alunecă pe o bucată de gheață rămasă în mijlocul străzii. Își recăpătă echilibrul și continuă să înainteze, mișcându-se neîncetat pentru a rămâne acoperit, în spatele ultimului dintre cele trei tancuri T-55 alocate companiei sale.

Privi edificiile care se înălțau pe ambele laturi ale străzii și se încruntă. Teoria luptei urbane spunea că tancurile trebuie să înainteze în formație triunghiulară, cu un vehicul pe mijlocul străzii și celelalte două pe flancuri și mai în spate. Dar teoria nu spunea ce trebuie să facă atunci când strada e prea strâmtă pentru acel gen de formație, și Kang era constrâns să adopte un compromis care nu fusese niciodată încercat. Unul din cele trei plutoane ale sale erau în față, în cercetare, cu puștile pregătite de tragere. Apoi veneau cele trei T-55, în coloană, și în fine celelalte două plutoane ale grupului de asalt.

— Tovarășe căpitan?

Locotenentul Sohn, comandantul plutonului întâi, se apropia.

— Care-i problema?

Sohn își dădu pe spate casca metalică și arătă în fața lor.

— Am ajuns la o intersecție importantă. Care sunt ordi...

Întrebarea locotenentului fu întreruptă brusc de împușcături, de explozii de grenade și de lovituri de tun ce veneau dintr-un punct nedeterminat de la stânga lor.

Kang se aruncă la pământ și strigă:

— Adăpostiți-vă!

Compania Echo

— Ce păcat!

Kevin bătu cu pumnul în perete văzând că nordcoreenii părăseau strada pentru a se refugia în case. Încă treizeci de secunde și oamenii lui i-ar fi surprins descoperiți și i-ar fi masacrat. Dar probabil vreo altă unitate inamică dăduse peste compania Bravo, ruinând ceea ce ar fi fost o ambuscadă perfectă.

— Domnule locotenent, Rhee zice că intră în depozitele din fața lui. Cere permisiunea să deschidă focul.

— Bine, dar numai plutonul trei.

Montoya repetă ordinul la radio și din dreapta se auziră rafalele de mitralieră de la poziția lui Rhee. Din partea cealaltă a râului, dinspre poziția companiei Alpha, se auziră împușcături. Sau proveneau din altă zonă? Kevin începea să piardă simțul direcției, fie pentru că sunetele se auzeau de-a lungul străzilor, fie pentru că focul avea o intensitate asurzitoare.

Mai aruncă o privire pe fereastră și se grăbi să se retragă. Soldații nordcoreeni pe care îi văzuse se retrăseseră în edificii, dar cele trei tancuri erau încă staționate cu aroganță într-o intersecție a străzii Chungang, ier turelelor lor se roteau în toate părțile în căutarea unei ținte. Acele tancuri trebuia să dispară. Oamenii lui se puteau ocupa de soldații nordcoreeni. Tancurile T-55 erau un pericol pentru pozițiile sale defensive. Trebuia să le distrugă. Dar cum?

Calculă mental distanțele. Tancurile nordcoreene se aflau la șaiszeci până la o sută de metri de el. Prea aproape pentru Dragon: rachetele aveau nevoie să parcurgă măcar dublul acelei distanțe pentru a putea fi ghidate. Dar pentru rachetele LAW pe care le aveau ei lucrurile stăteau diferit. De obicei erau inutile împotriva blindajelor tancurilor. Totuși, lansate de sus, puteau perfora partea superioară, care era mai subțire.

Se ridică în picioare și urcă pe scara blocului, până la etajul al treilea.

Câțiva oameni din plutonul întâi aveau LAW, și fiecare dorea să fie primul care să lovească un tanc. Kevin alese trei oameni și îi duse în trei camere diferite; îi plantă la ferestre.

— Gata? Acum! Trageți!

Mitralierele și puștile primului pluton deschiseră focul împotriva ferestrelor și ușilor de la construcția din fața lor, încercând să-i elimine pe nordcoreenii care se puseseră deja în poziție de tir. În același moment cei trei soldați cu LAW se ridicară, ochiră și traseră.

Două rachete din trei loviră ținta. Una lovi un T-55 pe turelă, intră și explodă în habitacul. A doua lovi în rezervor și îl incendie. A treia greși ținta, trecu prea sus, tăie antena radio și lovi o ușă din cealaltă parte a străzii, ucigându-i pe cei doi soldați nordcoreeni care erau ascunși în spatele ei.

Tunul ultimului T-55 răspunse focului: din spatele flăcărilor care cuprinseseră cel de-al doilea tanc incendiat, Kevin zări un fel de pată solară portocalie.

Crack. Karummp! Edificiul tremură, când fu lovit de proiectilul exploziv. O ploaie de cărămizi și ciment căzu în stradă, aerul se umplu de praf, de jos se auziră strigăte de durere.

Kevin îl prinse de braț pe soldatul cel mai apropiat care avea un LAW și îl trase către fereastră.

— Băiete, încearcă să-l scoți din luptă pe nemernicul acela înainte să tragă din nou!

Omul ridică arma, ochi, dar nu trase.

— A dispărut, domnule locotenent. A șters-o!

Kevin merse să vadă cu ochii lui. Tancul T-55 nu mai era la locul lui. Fumul negru și des care se ridica de la tancurile distruse nu permitea să se vadă bine, dar se auzea zgomot de șenile. Apoi și acesta se stinse în depărtare.

Al doilea grup de asalt

Ascuns în spatele unei uși ciuruite de proiectile, locotenentul Sohn privi în pragul șocului pata subțire de carne însângerată și de oase măcinate care puțin mai înainte fusese comandantul companiei sale. Tancul T-55 care se retrăsese trecuse peste Kang fără a se opri nici pentru o clipă. Sohn avea încă în urechi ultimul oftat scos de căpitanul lui când șenila trecuse peste el.

Vomită din nou, apoi tresări când o altă rafală de proiectile americane lovi tocul ușii, aruncându-i în față schije de ciment. Durerea acută și bruscă îl ajută să-și limpezească mintea și îi aminti una din învățăturile războiului: pentru început, încearcă să supraviețuiești; morții îi vei plânge mai târziu.

Locotenentul se ascunse mai bine și-și desprinse privirea de la resturile lui Kang. Acum el era la comandă și avea sarcina să readucă ordinea printre oamenii lui.

Unii dintre ei se adăpostiseră în clădiri din fața frontului americanilor și încercau să răspundă focului acestora. Dar alții, ca și el, erau aproape inutili, băgați în cel mai apropiat adăpost pe care-l găsiseră. Era nevoie să schimbe această stare de lucruri, și foarte repede.

Sohn se curăță de vomă și nu băgă în seamă sângele care-i curgea din obraz. Apoi se ridică și alergă înainte, prin fum, spre oamenii lui.

13 ianuarie. Compania Echo, Taejon

Vocea calmă a lui Rhee se auzea clar printre deranjamentele radio.

— Suntem sub un volum de foc intens care vine dinspre supermagazin și

din case.

Kevin închise automat ochii când o rachetă trecu pe deasupra lor. La lumina ei albă și intensă se zăreau umbre care alergau printre casele distruse și pe străzi pline de resturi. Dintr-un punct aflat aproape de ei se auzeau focuri de armă și rafale de mitraliere.

— Pierderi?

— Grele.

Se auzi o lovitură puternică și Rhee se întrerupse pentru un moment. Când coreeanul reîncepu să vorbească, Kevin auzi gemete în fundal.

— Au lansat RPG contra punctelor de ambulanță. Comuniștii ăștia nu sunt deloc sportivi.

— Reușiți să rezistați?

Rhee părea sigur pe el.

— Cât mai avem proiectile. Ar fi utilă, totuși, o salvă de artilerie peste supermagazin.

Kevin, cu un oftat, apăsă pe butonul de transmisie:

— Am încercat să cer ajutorul artileriei, Rhee, dar batalionul a răspuns negativ. În oraș există încă prea mulți civili.

Regulile de bătlie erau clare. Americanii n-ar fi folosit artileria în punctele în care exista riscul de a lovi civili sudcoreeni.

— Conaționalii mei ar înțelege. Acesta este un război total. Trebuie să folosim toate armele.

— Las-o baltă, Rhee! exclamă Kevin. Nu suntem noi cei care hotărâm și nu putem face nimic. Clar?

Îi păru rău imediat că se înfuriase. Locotenentul sudcoreean încerca numai să-și protejeze oamenii.

— Mesaj recepționat, zise Rhee, și închise, fără a băga în seamă ieșirea lui Kevin. Americanul îi fu recunoscător. Avea deja multe lucruri de care să se îngrijoreze pentru a-și supăra involuntar cel mai bun comandant de pluton.

Vântul își schimbă direcția ușor spre vest și lui Kevin mai că îi veni să vomite simțind mirosul: un amestec neașteptat de lemn carbonizat, carne arsă și benzină. În cursul ultimului atac al zilei împotriva pozițiilor plutonului al doilea, nordcoreenii folosiseră și un lansator de flăcări. Atacul fusese oprit, dar combustibilul scurs aprinsese întregul grup de clădiri. Plutonul al doilea fusese obligat să fugă pentru a se adăposti în casele din spatele străzii Chungang. Mai mulți oameni lipseau, și Kevin spera din inimă să fi fost loviți de vreun proiectil decât să fi rămas prinși în cursa flăcărilor.

O rachetă se stinse și imediat se aprinse alta. Mișcându-se cu atenție sub acea lumină periculoasă, Kevin îi întinse aparatul lui Montoya și coborî cu el la PC pe care îl amenajaseră într-o încăpere fără ferestre. Delicata tapițerie în

mătasă a celui ce locuise acolo fusese smulsă de pe pereți și acum era înlocuită de planșe aproximative, trasate cu mâna, ale terenului înconjurător, cu ținte evidențiate și cu puncte oarbe. Podeaua lucioasă din lemn de nuc era plină de pungi goale de mâncare și lădițe de muniții. Pete închise la culoare arătau unde răniții muriseră înainte ca infirmierul să ajungă la ei.

Kevin trecu peste gunoarie și-și luă de pe umăr pușca M16. O puse lângă perete și își masă mușchii amoriți. Avu o senzație atât de plăcută, încât închise ochii și rămase astfel mai mult timp.

— Vă simțiți bine, domnule locotenent?

Deschise ochii și-l văzu pe Montoya care îl privea cu un aer îngrijorat. Doamne, auzise el de oameni care adormeau în picioare, dar nu se așteptase nicicând să i se întâmple tocmai lui.

— Da, sunt bine. Doar un pic de oboseală.

Operatorul radio îl împinse spre o saltea și îl invită să se așeze.

— Domnule locotenent, încercați să dormiți un pic. Nu se va întâmpla nimic important pentru un timp.

Kevin încercă să reziste tentației.

— Nu pot acum. Oamenii lui Rhee sunt sub foc de azi dimineață și...

— Toată lumea e sub foc de azi dimineață. Trebuie să recuperați ceva din somn.

Kevin știa că radistul lui avea dreptate. Se sprijini de perete. Oboseala îl transforma încet într-un robot, cu mișcări lente. Exact tipul de comandant care putea face greșeli ce ar fi dus la moartea oamenilor săi. Își mai ținu ochii deschiși cât să-i spună lui Montoya:

— Bine, o să trag un pui de somn. Dar stai atent la radio și să mă scoli dacă intervine ceva important.

Montoya dădu din cap și se îndepărtă.

Kevin închise ochii și încercă să nu se gândească la masacrele dinainte. Compania Echo fusese în luptă toată ziua și o bună parte din noapte. Respinseseră deja cinci atacuri în forță ale nordcoreenilor și cine știe câte altele de cercetare. Iar pe stradă se vedeau rezultatele. Era acoperită de cadavre de-ale inamicilor și de resturi. Dar și pierderile companiei erau foarte grele. Din cei nouăzeci de oameni care intraseră în luptă nu-i mai rămăseseră decât vreo șazeci.

Restul batalionului nu era în condiții mai bune. Compania Bravo era ancorată încă de ceea ce rămăsese din gară, în ciuda focului de baraj al nordcoreenilor, care îi omorâseră comandantul și doi din cei trei comandanți de plutoane. Pe celălalt mal al fluviului Taejonchon, Alpha era obligată să se retragă cu vreo sută de metri din cauza unor atacuri fanatice, dar apăsă încă resturile carbonizate rămase din Dabinchi Night Club. Pierderile acolo și la

gară fuseseră atât de mari încât maiorul Donaldson fusese obligat să trimită ca întăriri două plutoane din compania Foxtrot, iar acum regimentul mai avea ca rezerve doar un singur pluton cu efective incomplete.

Nu era deloc o situație frumoasă, de oriunde ai fi privit-o. Dar poate reușiseră să oprească asaltul. Oricum, în ultimele ore inamicul nu mai încercase să-i scoată din poziții. Poate erau și ei la fel de obosiți cum era el.

Cu acel gând în minte, Kevin adormi.

Grupul al doilea de asalt

Sohn atinse cu mâna un lemn încă încins și fu obligat să-și muște buzele ca să nu urle de durere. Își retrase brațul și rămase apoi nemișcat, de teamă ca mișcarea lui să nu fi fost văzută de vreo sentinela din clădirea întunecată din fața lui. Așteptă strigătul și rafala de mitralieră care ar fi anunțat un asemenea dezastru, dar nu se întâmplă nimic.

Nordcoreeanul expiră încet și studie terenul împrejur. Din punctul în care se afla, ceilalți oameni din grupul lui păreau doar niște umbre. Își mânjiseră fețele și mâinile cu unsoare neagră. La fel și orice parte lucitoare a armelor, iar puștile le bandajaseră cu bucăți de pânză, ca să nu facă nici un zgomot când treceau pe lângă avanposturile și punctele medicale ale inamicului.

Sohn și oamenii lui începuseră să se miște după apus, distrăgând atenția adversarului cu un ultim atac de diversiune și cu o cortină fumogenă. Mai întâi traversaseră în viteză și în liniște strada Chungang, după care merseseră foarte încet printre ruinele fumegânde rămase de pe urma aruncătorului de flăcări. Trecuseră, chiar dacă uni se mai arseseră, iar acum erau aproape de obiectivul lor. Pe traseul lor mai rămânea o construcție ocupată de americani. Dacă ar fi reușit să o depășească fără a fi văzuți, ar fi fost apoi simplu să-și atingă obiectivul: un bloc masiv de unde se dominau liniile americanilor de comunicații și aprovizionare.

Sohn reîncepu târâtul, mișcându-se atât de încet că nimeni nu și-ar fi dat seama că se mișcă. Oamenii lui veneau din spate, îngreunați de lădițele cu muniții.

Numai cinci metri mai aveau.

Auzi zgomot în casă, voci care murmurau. Rămase nemișcat minute întregi. Vocile dispărură.

Încă doi metri.

Cu burta la sol, Sohn coti după colț, se sprijini de zid și se ridică, simțind că-l dureau toți mușchii. Unul după altul, oamenii lui trecură pe lângă el și se opriră pe trotuar. Zâmbi. Partea grea se terminase. Acum trebuia să ocupe blocul și să pregătească apărarea lui din toate părțile.

Măine dimineață vo face cunoscut inamicilor unde se aflau: o vor face

răzbunându-se. Americanii vor fi obligați să aleagă atunci între două alternative: sau să se retragă sub focul puștilor lor, sau să încerce să-l scoată pe el din poziție. În ambele cazuri ar fi pierdut o grămadă de oameni. În privința supraviețuirii sale, Sohn își făcea puține iluzii. În săptămânile precedente văzuse murind prea mulți oameni pentru ca perspectiva morții să-l îndepărteze de la datorie. Trebuia să rezolve situația de pe strada Chungang, și el cu oamenii lui erau nicovale pe care americanii și cei din Sud vor fi făcuți bucăți.

Locotenentul nordcoreean folosi semnalele manuale pentru a-și strânge oamenii. În câteva clipe se așezară în șir în spatele lui; apoi întreaga coloană se puse în marș de-a lungul străzii.

Compania Echo

— Domnule locotenent?

Kevin ridică ochii de pe mâncarea cu care se îndeletnicea.

— Ce e?

— India Unu Doi la telefon, domnule. Vrea să vă vorbească direct.

— Vin acum.

Kevin puse jos mâncarea și alergă pe scări, sărind câte două trepte. Montoya legase în fine o antenă la etajul al șaptelea și acum nu mai riscau să fie împușcați dacă vorbeau la radio. Luă aparatul pe care flăcăul i-l întindea.

— Aici Echo Cinci Șase.

— Care e situația, Kevin?

După voce, Donaldson părea obosit și îmbătrânit.

Înainte de a răspunde, Kevin ascultă atent zgomotele dimprejur. Pocnituri răzlețe la stânga, din poziția lui Rhee. Liniște totală în centru. Câteva împușcături din clădirea lui, de la primul etaj, urmate imediat de o rafală care provenea din cealaltă parte a străzii.

— E destul de liniște, domnule maior. Focuri izolate. Cred că i-am lovit bine, ieri și azi noapte.

— Bine. Ascultă, Kevin, ți-am trimis câțiva oameni cu provizii și nu vreau să fie loviți din eroare. Din poziția ta poți vedea strada Inhyo?

Kevin se trase la o fereastră care dădea spre cealaltă stradă. Careva spărsese geamul.

— Afirmativ, domnule maior.

— Bine. Vor veni din partea aceea. Pune o santinelă. Și vezi să nu-mi reții oamenii ca rezerve de schimb. Sunt singurii pe care îi mai am pentru acest gen de comisioane. Clar?

— Înțeles, domnule.

— Drace, dacă îmi aduc muniții, îi trimit înapoi în Rolls-Royce.

— Pe picioare e de ajuns. Închid.

Kevin hotărî să se ocupe personal de problemă. Oamenii lui erau de gardă în celelalte direcții, sau erau prea obosiți și dormeau. Se sprijini de zid și privi strada de sub el.

Inhyo era emblema distrugerii. Automobilele și lumea care furnica de obicei pe acolo dispăruseră. În locul lor erau cratere cu margini neregulate, care se zăreau din când în când, când se mai ridica fumul incendiilor din Taejon. Strada părea goală, moartă.

Kevin tresări.

În fundul străzii apărură câțiva oameni, care se îndreptau drept spre el. Luă binoclul pentru a-i vedea mai bine. Erau câteva perechi de soldați, fiecare cu câte o ladă de muniții prețioase. Fețe asudate, tinere și palide. Speriate că se aflau atât de aproape de prima linie.

— Dumnezeu!

Kevin auzi rafalele de mitralieră și văzu cu oroare cum cei care aduceau munițiile sunt secerăți în masă. Ridică binoclul și văzu flăcările care veneau de la un edificiu de pe stradă. Puștile mai traseră câteva momente, ca să se asigure că-i omorâseră pe toți, apoi tăcură.

Kevin se întoarse și-l văzu în spatele lui pe Montoya, cu gura căscată.

— Cheamă-l pe Donaldson! Imediat! Și zi-le comandanților de plutoane să vină aici!

Se întoarse la fereastră și privi corpurile căzute pe stradă. Pe neașteptate, situația se complicase.

Al doilea Grup de asalt

Când îl văzu mișcând pe tânărul american rănit, Sohn ochi cu atenție, sprijinind pușca de tocul ferestrei. Apoi apăsă ușor trăgaciul automatului AK și zâmbi văzând că omul mai tresărea o ultimă oară și apoi rămânea imobil, într-o baltă de sânge.

— Bine țintit, tovarășe locotenent.

Sohn se întoarse să vadă cine vorbește. Sergentul Yi era un lingău, dar la tir se pricepea.

— E totul gata?

— Da, tovarășe locotenent. Am baricadat intrările și ferestrele de la parter. Orice cale de acces posibilă este acoperită cu foc încrucișat. Ar fi nevoie de un batalion ca să ne scoată de aici.

— Bine, Yi. Treci la locul tău. Acum americanii știu unde suntem și curând vor veni să vadă cum te-ai aranjat.

Cu un salut sec, Yi părăsi încăperea.

Sohn îngenunchie, gata de tragere. Era sigur că reacția inamicului nu va

întârzia.

Compania Echo

Kevin lovi cu creionul pe harta topografică.

— Acesta este obiectivul, băieți. Dacă nu-i scoatem pe nordcoreeni din clădire, întregul batalion o ia pe cocoasă.

Îi privi pe comandanții de plutoane, ca să fie sigur că-l înțeleseseră.

Rhee încuviință, dar Geary și McIntyre nu păreau prea convinși. Primul vorbi comandantul plutonului al doilea.

— Pe naiba, domnule locotenent, de ce trebuie să-i luăm la fugă? Nordcoreenii pot să stea acolo cât vor. O să aducem proviziile pe alte străzi.

Cu un deget bondoc trasă o linie imaginară în partea de vest a poziției inamice.

Kevin negă din cap, iritat.

— Nu e așa de simplu, sergent. Mai mult ca sigur au vreo mitralieră care acoperă străzile acelea. Când cărătorii noștri vor ieși de la adăpostul caselor, nordcoreenii îi vor vedea și îi vor lovi.

Se întrerupse.

— De altfel, chiar dacă noi ne-am aproviziona pe acolo, compania Bravo n-ar putea s-o facă. Inhyo este singura lor legătură cu zona din spate. Oricare altă ieșire din gară este sub tirul inamic. De aceea ne revine nouă să eliberăm edificiul, sau compania Bravo va fi blocată. Iar maiorul nu vrea ca acest lucru să se întâmple.

McIntyre era nervos.

— Dumnezeule, maiorul poate să se ducă la dracu, domnule locotenent. De ce nu-i trimite pe Foxtrot? De ce toate misiunile grele ne revin întotdeauna nouă?

— Pentru că suntem singurii, Mac. Azi dimineată brigada ne-a luat ultimul pluton din Foxtrot. Avea nevoie de el pentru a astupa o breșă la vest de aici.

Toți se întristară. Situația era cu adevărat urâtă, când nu mai existau rezerve în linia a doua. Pe de altă parte, toți știau că cucerirea edificiului ocupat de nordcoreeni va fi o chestie foarte grea. Cumplit de grea. Fără a mai vorbi, se întoarseră asupra hărții.

Rhee deschise din nou vorba.

— Când vreți să atacăm, domnule locotenent?

Kevin oftă. Știa deja că ajungeau și aici, și ar fi preferat să evite. Rhee era un prieten, o ultimă legătură cu trecutul, cu zilele de dinainte de război. Era chiar mai mult decât atât. Elegantul, veselul sudcoreean îi salvase viața. Și asta era mulțumirea lui? Să-l trimită să fie masacrat într-o poziție

nordcoreeană care îl aștepta să-l ucidă?

Rhee era cel mai bun comandant de pluton al său. Avea simț tactic și curajul necesar. Poate era o alegere obligată: misiunea înainte de toate, înainte de a lua în calcul riscurile.

— Veți ataca în cincisprezece minute, domnule locotenent, zise Kevin. Luați o grupă și încă una de la McIntyre. Batalionul ne-a promis o acoperire fumogenă. Dacă veți putea să vă protejați cu ea...

Sudcoreeanul zâmbi.

— Bine, domnule. Mă duc să-mi pregătesc oamenii. Este inutil să le mai dăm timp comuniștilor.

Cu un efort, Kevin îi zâmbi și el.

— Adevărat. Noroc, domnule locotenent. Vă acoperim spatele.

Rhee mulțumi și îl privi în ochi pe Kevin. Îi întinse mâna și-i vorbi pe o voce joasă.

— Voiam să-ți spun, locotenent Little, că a fost o onoare pentru mine să lupt împreună cu dumneata.

Încurcat, Kevin îi strânse mâna și apoi îl privi pe Rhee coborând în fugă scările pentru a-și strânge oamenii.

Compania Echo, la vest de strada Inhyo

Kevin apăsă butonul de transmisie.

— Kilo November Șapte Doi, aici Echo Cinci Șase. Am o prioritate pentru un ecran fumogen. Coordonate Yankee Delta 387190. Terminat.

Ofițerul de artilerie răspunse:

— Recepționat, Echo Cinci Șase.

O pauză de câteva secunde, apoi radioul vorbi din nou:

— Salvă de probă.

Kevin își lungi gâtul ca să vadă mai bine clădirea pustie, la treizeci de metri de el. Se simțea complet expus pentru orice lunetist inamic care-și căuta ținta. Secundele trecură greu. Hai, hai, unde este artileria?

Un proiectil coborî fluierând din cer și explodează în stradă, împrăștiind fum în toate direcțiile. Kevin se grăbi să-și tragă capul la adăpost.

— November Șapte Doi! Țintă centrată! Continuați tirul!

Alte proiectile începură să cadă în jurul edificiului ocupat de nordcoreeni. Și în curând fumul urcă până la acoperișuri.

— Înainte! Înainte!

Ordinul lui Rhee îi împinse pe oameni să irumpă în atac. Cu sudcoreeanul în frunte, se lansară în ceața densă.

Deodată, ceața se luminează de fulgere roșcate: nordcoreenii deschiseseră focul. Sute de proiectile loviră strada, sfărâmând cărămizi, împrăștiind schije

de beton, lovind în carne. Strigăte acute se ridicară printre rafalele de mitralieră și de puști automate.

Kevin încremeni: înțelese imediat că atacul eșuase. Cortina fumogenă nu servise la nimic. Nordcoreenii erau amplasați prea bine. Distribuiseră armele în așa fel încât să acopere orice cale de acces posibilă. Blestemații ăia nici nu aveau nevoie să vadă țintele. Era suficient să apese pe trăgaci, siguri că gloanțele lor vor ajunge într-o zonă obligatorie de trecere bine calculată. Zona în care intraseră Rhee și oamenii lui.

Kevin nu putea să stea doar să asculte. Trebuia să și vadă. Alergă în stradă și se aruncă la pământ ca să evite o rafală ce îi trecu peste cap. Acum, urletele lăsasera loc gemetelor. Și focul nordcoreenilor era pe punctul de a înceta: se mai auzeau rafale scurte și împușcături rare.

Kevin auzi un zgomot în fața și ridică privirea pentru a vedea. Doi oameni ieșeau din fum, târându-se, trăgând după ei un alt soldat. Un al patrulea soldat îi urma clătînându-se, fără armă și cu mâna pe stomacul însângerat. Primii doi trecură de Kevin, care simți că-i vine rău. Rănitul era Rhee. Așteptă să mai vină și alți răniți, dar nimeni nu mai apărui.

Retrăgându-se încet, ajunse la adăpost, încercând să nu privească spre punctul în care infirmierii din compania Echo îl îngrijeau pe rănit. Rhee. Închise ochii, încercând să nu se mai gândească. Nu era vina lui.

Și totuși, a lui era, și el o știa. Doisprezece oameni intraseră în cortina de fum. Într-o clipită, opt fuseseră uciși sau răniți grav. Trebuia să-și închipuie că așa va fi. Trebuia să evite dezastrul. În schimb, sperase într-un miracol care nu se întâmplase. Și Rhee plătise pentru eroarea lui.

— Domnule locotenent?

Era Montoya.

— Kilo November întreabă dacă mai trebuie să continue salvele. Ce le spun?

— Spune-le să înceteze. S-a terminat.

— Nu! protestă o voce plină de suferință.

Kevin deschise ochii larg. Rhee se ridicase într-un cot, cu toate eforturile infirmierului de a-l ține nemișcat. Sudcoreeanul avea două răni, din care una mai sângera.

— Nu trebuie să... încetați... atacul.

Rhee nu mai avea suflu. Respira doar cu un plămân. Căzu din nou, extenuat.

Kevin se apropie și-l întrebă pe infirmier:

— O să scape?

— Doamne, nu știu. Trebuie să-l evacuăm imediat. Eu pot doar să-l fac să mai respire un pic.

Nu puteau evacua răniții, pentru că nordcoreenii blocau strada către liniile din spate. Dacă nu luau clădirea aceea, Rhee ar fi murit, și cu el întreaga companie Bravo și mulți din oamenii lui Kevin. Dar blocul acela era apărat strașnic. Nu putea fi luat, cu puterea de foc de care dispunea compania Echo. Pentru a deschide o breșă, ar fi fost necesar un tanc.

Un tanc. Kevin începu să-și facă un plan. Ar fi trebuit să se gândească la asta încă de la început. Nu putea avea un tanc, dar avea la dispoziție un bun înlocuitor. Se ridică cu arma în mână. Lupta era de-abia la început.

— Montoya!

— Da, domnule locotenent?

— Transmite-i lui McIntyre să trimită o grupă în una din casele din spatele obiectivului. La ordinul meu, să deschidă foc de baraj. Cheamă-l pe Geary și spune-i să-mi trimită imediat pe Reese și grupa lui. Și toți să aibă un LAW. Clar?

Cu un semn de aprobare, Montoya începu să transmită. Kevin se întoarse alături de Rhee.

Al doilea Grup de asalt

Sohn își șterse lacrimile, încântat că fumul se dispersase. Zâmbi contemplând carnagiul de sub locul în care se afla. Fumul fusese un inconvenient, dar nu-i împiedicase pe soldații lui să-i facă bucăți pe americani. Numără corpurile și se bucură. Cel puțin opt inamici morți! Și nici unul dintre ai lui nu fusese rănit. Ția puteau fi puternici când se apărau, dar când treceau la atac erau ridicoli.

Auzind o explozie, zâmbetul îi dispăru imediat de pe buze. Un nou atac, așa de repede?

Auzi explodând alte proiectile de artilerie.

— Tovarășe tenente!

Sergentul Yi intră în fugă în încăpere.

— Un nou ecran fumogen. De data asta spre nord!

Se auzi o rafală de mitralieră, urmată de clănțănitul sec al puștilor M16. Americanii schimbaseră axa atacului.

Sohn alergă spre ușă, trecând prin fața sergentului.

— Mută jumătate din oameni la nord, și vino și tu acolo!

Dispăru pe coridor, trăgându-și de pe umăr automatul AK.

Compania Echo

Kevin auzi împușcăturile atacului de diversiune al lui McIntyre și strigă:

— Acum! Loviți-i!

Șase LAW percutară din poziții diferite, pe ambele părți ale străzii, și se

îndreptară spre ferestrele baricadate ale nordcoreenilor. La contactul cu țintele, explodară cu multe flăcări de culoare portocalie.

Acum! Kevin alergă spre edificiu. Își auzi oamenii urmându-l. Strigând. Un strigăt sălbatic, reflectat de zidurile de beton care îi înconjurau. Își duse pușca M16 la șold și simți cum tresare; văzu o serie de norișori de praf în jurul unei ferestre distruse și fumegânde.

Se trezi că striga și el ca și ceilalți.

Înăuntru! Sări prin fereastră și se aruncă la pământ într-un maldăr de resturi. Într-un colț, un nordcoreean se ghemuise, acoperit de zeci de răni de la schije. În mână avea o pușcă. Kevin trase în el; apoi își puse un nou încărcător.

Reese intră pe aceeași fereastră și se aruncă la podea, ochind către intrare.

— Ia-ți grupa și eliberează partea asta!

Caporalul negru făcu semn din cap și se ridică în picioare. Ajunse la ușă și ieși imediat.

Kevin îl urmă în coridor și se îndreptă în partea cealaltă, spre colț. Simți că înaintea lui era careva care alerga și se mișcă și mai în grabă. Trebuia să ajungă în colț primul.

Reuși să ajungă înaintea nordcoreenilor. Zări patru dintre aceștia la câțiva metri de el. Fețe înnegrite de fum, puști în poziție de tragere, priviri surprinse de apariția lui.

— Ia luați voi de-aci!

Cu pușca M16 pe tir automat, ținu apăsat trăgaciul până la sfârșit, golind toate cele douăzeci de cartușe. Cei patru fuseră aruncați în zid, printre pete de sânge. Un AK trase un foc, și Kevin simți o lovitură în cot. Un proiectil. Avea pușca descărcată și fu obligat să se retragă. Victimele sale începeau să geamă. Trase, siguranța unei grenade și o aruncă.

Wummp! Coridorul dispăru într-un nor de praf. Liniște, întreruptă doar de vreo explozie, pe măsură ce oamenii curățau camerele în spatele lui.

Se uită după colț. Nu mai erau alți nordcoreeni care să atace. Era nevoie să-i elimine unul câte unul. Kevin se lipi de perete, așteptând întăriri, și puse un nou încărcător.

Al 2-lea Grup de asalt

Sohn nu reușea să înțeleagă. Roata norocului se învârtise așa de brusc... Cum intraseră americani? Cum de le permisesese să facă asta?

Clătină din cap, disperat, și-l privi pe Yi. Sergentul era o grămadă de carne. Avea vreo zece tăieturi pe uniformă, pe frunte și pe antebraț. Era încă sub șoc după explozia rachetei care aproape îl omorâse. Sohn se încruntă. În acele condiții, omul nu-i mai servea la nimic.

Din coridor se auziră alte voci, de data aceasta mai aproape. Fuseră urmate de o nouă explozie. Americanii continuau să vină, eliminându-i oamenii blocați de focul care venea din exterior.

Sohn se întoarse brusc către Yi.

— Du-te la etajul întâi cu oamenii care mai pot să meargă. Îi masacrăm pe scări.

Încercă să vorbească pe un ton liniștit și sugur pe el, și văzu că sergentul își regăsea curajul.

Bătălia aceea nu era încă pierdută.

Compania Echo

— Grenadă! strigă Reese, și se aruncă la pământ.

Kevin se lipi de perete și auzi șuierând schije când grenada explodă. Se alătură de Reese, care se pipăia să vadă dacă nu are vreo rană.

— Ești rănit?

Masivul caporal zâmbi.

— Nu, domnule locotenent. Doar au prăpădit o altă grenadă.

— Așa e, zise Kevin, tușind din cauza prafului. Avem pierderi?

Negrul încetă să mai zâmbescă.

— Doi morți. Watkins și Lonnie Smith. Și doi răniți. Dar ușor.

Kevin se încruntă. Patru oameni mai puțin. Îi mai rămâneau doar cinci, în afara lui. Nu erau suficienți. Se trase înapoi, când o nouă rafală de AK lovi fundul scării. Se uită la Reese.

— E vreo posibilitate să urcăm în fugă la etajul superior, caporale?

Omul se gândi câteva clipe, apoi scuipă pe podeaua de lemn, plină de praf.

— Nici o șansă, domnule locotenent. Au acoperit totul bine.

— Grenade?

Reese clătină încet din cap.

— Ni le trimit înapoi. Lonnie așa a fost scos din luptă.

Kevin scoase o grenadă din sacul lui de luptă și se ridică, lipindu-se de perete.

— Adună-ți oamenii, Reese. Te voi învăța o figură veche pe care am aflat-o și eu de la un sergent pe care l-am cunoscut.

Vorbind, începu să transpire.

Cu spatele acoperit de grupa lui, Kevin se apropie de scară. Se opri la câțiva centimetri de trecere și trase cu urechea. De sus aungeau șoapte, pași. Ridică grenada, trase cuiul de siguranță și începu să numere. "O mie unu. O mie doi. O mie trei..."

— Doamne, aruncați-o!

Reese era speriat.

Kevin clătină din cap și continuă să numere. "...O mie cinci. Acum." Făcu un pas înspre golul scării și aruncă grenada în sus.

Al 2-lea Grup de asalt

Sohn văzu grenada venind din scară și rostogolindu-se spre el. Se întinse s-o prindă. O altă grenadă pe care le-o va arunca în nas americanilor. Zâmbi la ideea aceasta, în timp ce degetele sale se strângeau în jurul metalului.

Grenada explodează.

Compania Echo

Kevin împinse corpul ofițerului norcoreean cu bocancul. Probabil grenada îi explodase în față.

— Domnule locotenent?

Ridică privirea. Era Reese, abia mai respira.

— I-am terminat pe toți, domnule. Casa e liberă.

Kevin făcuse emn că a înțeles și deodată se simți foarte obosit.

— Alte pierderi?

Caporalul clătină din cap.

— Nu, domnule locotenent. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Da, și unui sergent numit Pierce.

Kevin se așază.

— Sunteți bine, domnule locotenent?

Reese era îngrijorat.

— Nu sunteți lovit deloc?

Kevin trebui să facă un efort ca să-i răspundă.

— Nu. Sunt doar obosit.

Își îndreptă spinarea.

— Ascultă. Caută-l pe Montoya și spune-i să transmită la batalion că ne-am terminat treaba.

Reese mai așteptă un moment, apoi salută. Kevin îi făcu un semn și închise ochii, ascultând zgomotul pașilor caporalului care cobora scările. Învinseseră.

14 ianuarie. Cota 435, la sud de Taejon

McLaren își privi ceasul. Trecuse un pic de miezul nopții. Luă binoclul și privi spre nord.

Taejon ardea, luminat straniu de rachete. În centrul orașului, proiectilele de artilerie explodau cu un fulger. Chiar și de la distanța aceea se auzeau împușcături armelor automate. Trasoarele zburau leneș prin aer, îndreptate spre ținte invizibile.

McLaren se întoarse către generalul maior sudcoreean, care stătea lângă el pe zăpada înaltă de treizeci de centimetri.

— Deci, domnule general, puteți rezista?

Celălalt nu se mișcă, continuă să privească orașul semidistrus.

— Da, putem rezista. Oamenii mei au eliminat deja trei divizii comuniste. Morții lor acoperă străzile din Taejon.

Un elicopter migi pe deasupra lor, transportând răniți la spitalul de campanie de la poalele dealului.

— Dar pierderile voastre?

Generalul maior ridică din umeri.

— Și ale noastre sunt foarte grele. Aproape cincizeci la sută.

Se întrerupse.

— Ne trebuie întăriri, domnule general. Oamenii aceia au luptat dur. Au nevoie de odihnă.

McLaren fu de acord.

— O să aveți și oameni. Dar numai o brigadă. Am nevoie de toți ceilalți oameni.

— O brigadă va fi suficientă. Îi blocăm pe nenorociții ăia acolo.

— Excelent, domnule general.

McLaren se întoarse spre incendiile care devorau progresiv Taejon. Alte explozii se aprinseră în oraș, iar zgomotul tirurilor deveni mai intens. "Un alt atac nordcoreean" se gândi el. "Alți morți."

— Doug!

Hansen ieși din umbră.

— Da, domnule?

— Către toate comandamentele. Pregătiți planul Thunderbolt.

Sacrificiile apărătorilor Taejonului nu vor fi fost în van.

Autostrada 38, în munții de lângă Ch'ungju

Coloana înainta încet pe autostrada sinuoasă, mișcându-se în întuneric la pas de om. PM, staționată de-a lungul drumului cu lanterne chioare, ghida convoiul: mulți kilometri de tancuri, camioane și autotunuri. Când un vehicul rămânea în pană, echipe de mecanici și de soldați se grăbeau să-l scoată în câmp și să-l mascheze. Coloana nu putea suferi întârzieri. Trebuia să fie ascunsă înainte de următoarea trecere a satelitului spion sovietic.

Și nu era singurul convoi care se mișca în noapte. Toate se îndreptau către est, spre câmpiile din vecinătatea mării.

Preparativele pentru Thunderbolt începuseră.

Incidentul submarinului

14 ianuarie. La bordul navei *Constellation*, Marea Galbenă

Amiralul Thomas Aldrige Brown privi ecranul plin de simboluri. Ochiul său antrenat vedea un portavion, un cuirasat, vreo cincisprezece nave amfibii ale marinei, zece transportoare comerciale, vase de escortă. De exemplu, un cerculeț albăstriu cu literele ANCH reprezenta vasul de debarcare *Anchorage*. Ruta și viteza erau date de linia ce pleca din chiar centrul cerculețului.

Brown zâmbi văzând cum ecranul luminos se schimba încet, afișând informațiile cele mai recente. Își aminti de deputatul care le vizitase nava, care comentase că electronica de pe *Constellation* era "cel mai costisitor joc video din lume".

Amiralul era de acord cu el. Era costisitor. Dar era și foarte util. Cu o singură privire îți furniza poziția navelor și a tuturor dușmanilor individual. Adică datele necesare pentru a lua o decizie rapidă în caz de luptă.

Pentru moment, totuși, ecranul arăta numai un grup de nave care se îndreptau liniștite spre nord, de-a lungul coastei de est a Coreei de Sud. *Constellation*, cuirasatul *Wisconsin*, navele amfibii și navele comerciale erau la centru, înconjurare de un inel de crucișătoare purtătoare de rachete. Acestea, la rândul lor, erau înconjurare de contratorpiloare și fregate care se ocupau de vânătoarea submarinelor.

Brown privi atent navele din ecranul lor antisubmarine, căutând slăbiciunile în amplasarea lor, chiar dacă acele vase, probabil, nu ar fi avut prea mult de muncă. Serviciul de informații referea că - judecând după numărul de submarine scfundate în precedentele săptămâni - riscul de a întâlni submarine nordcoreene era destul de redus. Anumiți ofițeri de sub comanda lui gândeau chiar că întreaga flotă submarină a Coreei de Nord fusese eliminată, dar Brown nu era tot atât de optimist. Și să fie în alarmă era întotdeauna util.

Harta electronică arăta că formația se îndrepta spre nord cu zece noduri. Doar fregatele și contratorpiloarele din ecranul de protecție navigau cu viteze diferite: unele mergeau cu douăzeci și cinci de noduri, examinând marea cu sonarele lor active, în timp ce altele navigau mai lent, cu doar cinci noduri, pentru a asculta cu sistemele lor pasive. Ecranul, cu cerculețele și liniuțele lui în evoluție lentă, avea un efect aproape hipnotic.

Brown privi alt ecran, ce prezenta mările și pământurile din zona forței sale navale, pe o distanță de două sute de mile nautice. Unele puncte luminoase intermitente arătau avioanele chineze și sovietice care se mențineau la marginea zonei de excludere. Și un alt punctuleț intermitent

alături de un unghi arăta direcția din care ar fi trebuit să apară în câteva minute satelitul sovietic de supraveghere oceanică Rorsat.

Amiralul zâmbi, văzând fețele surprinse ale subordonaților lui; în loc să se înfurie, el continua să observe liniștit ecranul. Toți știau că sovieticii le transmiteau nordcoreenilor toate informațiile pe care reușeau să pună mâna. Iar ofițerii din sala tactică se pregătiseră să asculte una din tiradele lui împotriva blestemăților de băgăreți ruși.

În rest, forța navală comandată de el nu putea spera să debarce cu succes, dacă era constant observată. Dacă nordcoreenii și sponsorii lor sovietici continuau să-i țină sub observație navele, trupele de infanterie marină ar fi găsit pe plajă un puternic contingent de inamici. Iar asta ar fi însemnat eșecul, cu toate atacurile aeriene pornite de pe *Constellation* și canonadele de 400 mm de pe *Wisconsin*. Statul major al lui Brown nu vedea modul de ocolire a obstacolului în alt fel decât prin doborârea avionului spion care se declara neutru.

— Domnule amiral?

Brown se întoarse. Căpitanul Sam Ross, din Secția informații, avea o foaie în mână și părea mai agitat ca niciodată.

— Domnule amiral, am ultimul raport de la sateliți și de la avioanele de recunoaștere. Nordcoreenii au fost informați fără îndoială despre sosirea noastră. După estimări, cel puțin două divizii nordcoreene se mișcă pentru a bloca orice posibil punct de debarcare.

Brown zâmbi și mai mult.

— Excelent, Sam. Unchiul Kim este îngrijorat de prezența noastră.

Apoi zâmbetul îi dispăru.

— Bun, fă-mi un raport într-o oră. Ne aflăm aici pentru a-i evita, nu pentru a ieși din situația asta cu șmecherii.

Se întoarse la studiul hărții.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*, Marea Galbenă

Tolănit în cușeta lui, fără pantofi, comandantul Nikolai Mihailovici Markov citea un manual de tactică. Privi fără surpriză spre ofițerul cu comunicațiile care, după ce bătuse la ușă, intră în mica lui cabină.

De câteva minute se aștepta la vizita micimanului. Submarinul *Dribinov* tocmai terminase perioada sa de comunicare și primise mesajele zilei, în timp ce mergea la cota periscopică cu antena deasupra apei. În fiecare zi Petrov îi aducea mesajele, de îndată ce erau descifrate.

Azi, însă, ofițerul nu era impasibil ca întotdeauna. Îi tremurau mâinile când îi întinse lui Markov o hârtie subțire.

— Tovarășe comandant, unul din mesaje este în cod special!

Markov lăsa de-o parte manualul cu calm.

— Bine, Petrov. Spune-i căpitanului Koloșkov să vină imediat aici.

Petrov se îndepărta în grabă: fără a alerga, natural, dar cu cea mai mare rapiditate posibilă.

Markov se așeză pe pat și își încălță pantofii. Lenea de mai înainte dispăruse fără urmă. Începea să creadă că el și *Dribinov* fuseseră condamnați să se afunde în apele nămolose ale Mării Galbene, ca pedeapsă pentru insuccesul lor de acum câteva săptămâni. Mesajul acela poate îi va elibera de monotonia numărării vapoarelor chinezești de cabotaj. Codul special era folosit numai pentru mesajele cele mai secrete, pentru comunicări de război urgente.

Totuși va mai trece un timp până când va ști ce ar fi dorit amiralii de la Vladivostok. Conform regulamentului, comandantul și vicele său, *zampolit* sau ofițer politic, erau obligați să fie prezenți la descifrarea mesajului scris în cod special. Regula celor două persoane folosea nu numai la evitarea erorilor de interpretare, dar și la confirmarea comunicărilor primite, dat fiind că era vorba întotdeauna de comunicări importante. Abia terminase de încălțat pantofii și se ridică, aplecându-și capul ca să nu se lovească de tavanul jos. Auzi pe cineva că bătea în ușă și zise:

— Intră.

Era Koloșkov.

— Ați trimis după mine, tovarășe comandant?

— Da, Andrei Nikolaiev, avem un mesaj de descifrat.

— Am înțeles, tovarășe comandant.

Fără a clipi, se alătură lui Markov și luă foaia albă pe care acesta i-o întindea.

Folosindu-se de un tabel din codurile sigilate, cei doi bărbați lucrau în liniște, traducând semnele în cuvinte normale.

Comunicarea era scurtă:

FLPAC 4457-1096QR. Începutul mesajului: Fortă navală de debarcare în rută pe Marea Galbenă. Poziție 261-651 1400 ora Moscovei. Drum 025, viteză 10 nodi. Se ordonă submarinului *Konstantin Dribinov* să atace, repetăm, să atace. Ținte primare: portavioane, nave amfibii. Arme nucleare neautorizate. În nici un caz identitatea submarinului *Konstantin Dribinov* nu va fi compromisă. Sfârșitul mesajului. FLPAC 5423-0998XV.

Markov respiră profund și mai verifică o dată codurile de autentificare ale mesajului. Erau absolut corecte. Confruntă mesajul său cu copia *zampolitului*. Erau identice.

Conținutul era excitant. Mai văzuse asemenea mesaje de zeci de ori, dar numai în timpul manevrelor. Niciodată în timp de pace. Îl citi din nou și

controlă originalul pentru a vedea dacă nu sărise vreo frază importantă. Nu, era bine. Mesajul flotei nu spunea "să simuleze atacul". Spunea să atace.

Koloskov părea și mai surprins decât el.

— Tovarășe comandante, este război?

Markov reflectă, înainte de a răspunde.

— Nu cred, Andrei Nikolaiev.

Se scărpină în barbă și începu să numere motivele.

— Pentru început, nu a existat un mesaj general de război. Pe de altă parte, flota nu ne ordonă să atacăm toate navele americane fără alegere. Numai amfibiile forței navale. De aceea, aș zice că tocmai am fost înrolați ca voluntari pentru o perioadă scurtă în marina nordcoreană.

Se întrerupse din nou, și apoi reluă:

— Totuși, faptul că mama patria este în război nu are importanță, nu? Trebuie să ne comportăm ca și cum ar fi. Dacă americanii ne găsesc căutând pe lângă portavioanele lor, or să facă tot posibilul să ne scufunde. De aceea trebuie să lovim noi primii, adevărat?

Koloskov dădu din cap că e de acord. Sau voia doar să spună că înțelese? Markov nu era sigur.

Pentru moment, tăcu. Citi din nou mesajul. O adevărată misiune de război: incredibil. Fusesse pregătit ani de zile pentru acest moment, de când era un cadet cu puf sub nas, dar nu crezuse niciodată că se va ajunge aici cu adevărat. În schimb, *Konstantin Dribinov* ar fi fost primul submarin care lansa un atac din zilele Marelui război patriotic, primul submarin sovietic ce ar lovi nave americane. O chestie îmbătătoare.

Și foarte periculoasă. Careva de la Moscova era dispus să riște ca acest conflict să se extindă până la implicarea superputerilor. Markov spera că superiorii lui evaluaseră cu atenție riscurile, dar nu putea să nu dea ascultare comenzii. Primise un ordin și trebuia să-l execute.

Atât el cât și Koloskov știau de ce fusesse aleasă nava lor. Experiența lui, fișa lui de lucru fuseseră întotdeauna date ca exemple. Apoi, când îl aleseseră pentru a executa acel blestemat atac simulat, dăduse chix. Acum avea o nouă ocazie, o posibilitate adevărată.

Iar el spera că nu va da greș din nou.

La bordul navei *Constellation*

Înainte de a urma, Brown studie încă un moment fețele oamenilor adunați în fața lui. Erau cu atenția la maxim, chiar dacă îl ascultau deja de o oră, iar acum deslușeau progresiv consecințele celor pe care le prezentase el. Își dresе glasul și se sprijini pe pupitrul.

— Domnilor, v-am prezentat amănuntele a ceea ce va fi probabil cea mai

importantă acțiune a acestui război. Și chiar dacă nu desfășurăm un rol principal, nu vom permite altuia să ne fure Oscarul pentru cel mai bun actor.

Careva râse la glumă, și Brown își permise un zâmbet.

— Acum, dacă ne facem bine treaba, vom avea parte de multă atenție. Multă atenție vreau să spun din partea cui vrea să ne atace. Vom avea o singură ocazie, domnilor. Una singură. Dacă dăm greș, vom fi terminați. Mulți marinari și infanteriști vor muri. Și alți soldați americani și sudcoreeni.

Se întoarse spre ofițerii săi.

— De aceea, fiți cu ochii-n patru. Fiți mereu gata să acționați fără preaviz. Amintiți-vă că suntem în război și că în acest război nu există nici un premiu pentru cel care ajunge pe locul al doilea.

Făcu un pas înapoi.

— Asta e tot, domnilor. Noroc bun și baftă la vânătoare.

15 ianuarie. La bordul lui *Konstantin Dribinov*

După părerea ofițerilor săi, Markov se comporta în mod absurd. Nu înțelegeau de ce pusese la lucru de aproape douăzeci și patru de ore Grupa de căutare obiective: mai mult decât dublu ca de obicei. În plus, sistemul adoptat de Markov nu era cel înscris în regulamente. Dar, dacă i-ar fi spus asta, comandantul le-ar fi spus că sistemul normal i-ar fi trimis la fund, așa cum aproape se întâmplase ultima oară când se apropiaseră de o forță navală americană. De data aceasta, lucrurile aveau să fie diferite.

Pe hartă, ruta urmată de submarin părea o broderie: se apropia de formație dintr-o parte, încetinea și o lăsa să treacă. Apoi, de îndată ce navele americane dispăreau spre orizont, Markov se îndepărta și marea viteza pentru a se apropia din nou dintr-o parte.

Cel mai îngrijorat era Koloskov, comisarul politic. Ca *zampolit* al navei, era de datoria sa să controleze conștiința politică și încrederea fiecărui membru al echipajului, inclusiv comandantul. Koloskov știa că prevederea sa putea să treacă drept lașitate în ochii neexperimentați ai comisarului politic. Și că în ochii unuora care se pricepeau putea trece drept nebunie.

Și toți ofițerii lui credeau că comandantul lor își asuma un risc prea mare. Vedeau că scurtele sale curse la viteză mare consumau excesiv bateriile submarinului. Iar acele curse nu se regăseau în manualele teoretice ale marinei sovietice.

Trei săptămâni mai înainte, Markov nici n-ar fi visat să se opună teoriei. Mai ales că apropierea sa de țintă, în timpul exercițiilor, fusese întotdeauna un model de tehnică clasică. Ideea era simplă: să-l ducă pe *Dribinov* înaintea prăzii și să meargă cu câteva noduri, doar atât cât să aibă controlul asupra adâncimii și al direcției. Să fructifice stratificarea apei, diferența de

temperaturi, pentru a încurca sonarul inamic. Iar când țintele erau în zona de tir, să lanseze o rafală de torpile cu căutare automată și să profite de confuzie pentru a se îndepărta. Sistemul clasic avea un singur avantaj, față de altele: nu consuma bateriile; cu el rămânea destulă încărcătură pentru manevrele evazive la viteză mare.

De data aceasta, însă, Markov consuma bateriile în accelerări de zece la douăzeci de noduri. Privi indicatorul. Arăta 58 la sută, iar nava se îndepărta din nou de forța navală americană.

Cu coada ochiului, comandantul își dădu seama că comisarul politic urmărea direcția privirii sale.

— Nu te îngrijora, tovarășe, energia noastră nu se consumă inutil. Acesta a fost ultimul test de relevment. Data viitoare vom ataca. Privește aici.

Îi arătă harta nautică și omul, curios, se apropie.

În afara spiralelor care arătau ruta submarinului, harta era acoperită de sute de alte linii care plecau de la forța navală. Markov privi foaia cu admirație, aproape cu dragoste. În afara unei nopți de muncă, în foaia aceea era cheia victoriei.

— Am urmat formația americană aproape o zi și am efectuat sute de observații sonar ale navelor sale, ale elicopterelor, ale balizelor. Sarcina a fost simplificată pentru că ei folosesc sonare active, pentru a ne găsi, în timp ce noi putem rămâne pasivi și să găsim direcțiile din care vin sunetele lor. Vezi deci, Koloskov, că eu cunosc acum formația inamică, mișcările navelor sale de escortă, până și punctele unde au plantat balizele sonar.

Apoi îi arătă ofițerului său o altă foaie cu o serie de linii de lungimi diferite.

— Iată aspectul probabil al formației. Unitățile importante sunt în centru, unitățile de escortă le înconjoară. Acesta este un contratorpilor din clasa Spruance, aceasta este o fregată din clasa Knox, și așa mai departe. Tactica noastră este acum să facem o listăa emisiunilor sonar a fiecărei clase, în diverse condiții de apă. Și mai important, am găsit o breșă în ecran. Vezi fregata asta din clasa Knox? Nu se mișcă la întâmplare. Parcurge mereu aceeași rută, în interiorul propriei zone. Nu trebuie să te repeți niciodată, tovarășe Koloskov. În punctu ăsta vom pătrunde prin ecranul lor. Când vom fi înăuntru, nu ne vor găsi... decât când va fi prea târziu.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul controlează harta cu coordonatorul antisubmarine.

— Vreun zgomot, ceva, Tim?

— Nu, domnule. În acest moment, nimic. Nici măcar o urmă. Brown spera că asta era suficient.

— Asta nu înseamnă că nu e nimeni pe aici.

Ridică tonul vocii, pentru a se face auzit de toată lumea.

— Fiți atenți, băieți. Nu cred că nordcoreenii au intenția să ne dăruiască ceva.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Toți erau la posturile de luptă de mai mult de trei ore. Circulația aerului, întotdeauna insuficientă, se înrăutățise de când închiseseră ventilatoarele. Aburul se condensa pe chila rece a navei și picături de apă se scurgeau peste tot. Impuseseră cea mai atroce rutină de liniște. Toate mașinile de care nu era nevoie fuseseră oprite, atât pentru a reduce zgomotul, cât și pentru a nu mai consuma curent. Toți membrii echipajului care nu erau în posturile de luptă se aflau în cușetele lor.

Mai tăcut decât un banc de pești, și mai tăcut decât apa dimprejurul lui, *Dribinov* se îndrepta spre un punct anume din ocean. Aluneca la mică distanță de fundul mării și ținea direcția spre navele inamice, pentru a reduce suprafața pe care se puteau reflecta undele sonarelor.

Deasupra lui, forța navală americană ținea ruta spre nord, către obiectivul său, cu o viteză de opt noduri. La distanța aceea, elicele celor șaiszeci de nave se auzeau clar prin chila submarinului: un murmur jos și surd.

Markov nu avea grija zgomotului. Se uita numai pe harta lui.

Pe ea se vedea doar un dreptunghi de mare, un dreptunghi care se mișca odată cu flota, în cuprinsul căruia se mișca fiecare navă de escortă. Markov cronometrase trecerile fregatei din clasa Knox și se îndrepta spre un punct precis: acolo nava americană va vira spre centrul desfășurării. Cu deplasarea la dreapta a navei s-ar fi creat acel "punct orb" pentru sonarul ei: un punct orb care ar fi durat câteva minute. Iar *Dribinov* conta să fie în acel punct și să se miște odată cu el pentru a se infiltra în interiorul formației.

Numai pregătirea îndelungată îi permitea ofițerului de rută să rămână calm.

— Contactul este la două minute de poziție, tovarășe comandant. Propun să nu modificăm viteza.

Markov își făcea griji numai pentru cele trei nave de escortă cele mai apropiate. Celelalte erau prea departe pentru a constitui un pericol pentru el. Înaintea lui *Dribinov*, la stânga sa, se afla un contratorpilor din clasa Spruance: de obicei un inamic periculos. Dar sonarul lui puternic de joasă frecvență și relevatorul pe care îl trăgea la remorcă erau aproape inutile, în acele ape puțin adânci.

Și fregata din clasa Knox din fața lui avea un sonar de joasă frecvență și o remorcă, dar mai puțin perfecționate ca sistemul de pe Spruance. Iar

predictibilitatea mișcărilor sale îi permisesese lui Markov să se apropie.

În spatele lui Knox, la dreapta acesteia, se afla o fregată din noua clasă Perry. Era nava americană care îl îngrijora cel mai mult pe Markov. Avea un sonar de medie frecvență care era mult mai eficace în ape mici, iar comandantul său o puneă să navigheze în mod agresiv și imprevizibil. Dacă nava Perry s-ar fi mișcat mai în față în interiorul zonei sale, sonarul ei ar fi putut depista prezența lui *Dribinov*, care pentru a intra în formație îi prezenta flancul și era ușor de descoperit.

Imprevizibilitatea fregatei îl făcuse deja pe Markov să piardă două ore și un bun procent din sarcina bateriilor. Submarinul făcuse un ultim tur în jurul forței navale pentru a căuta o regularitate, în spatele mișcărilor fregatei, dar nu reușise să o găsească. Comandantul sovietic zâmbi amar în sinea lui. Acel comandant american, care schimba așa de des ruta navei, probabil că-și adusese echipajul la limita suportabilității umane. Studie traseul neregulat al fregatei și își regăsi zâmbetul. Nava americană, cu dimensiunile sale și cu comportamentul său, îi aducea în minte un cățeluș care alerga prin toată curtea pentru a-i alunga pe străini.

"Bine, cățelușule" își zise Markov "și străinul ăsta are dinți să muște." Dacă *Dribinov* ar fi fost descoperit, Markov ar fi lansat câteva torpile împotriva escortelor cele mai apropiate, iar în confuzia creată ar fi încercat să ajungă la navele cele mai importante, în interiorul ecranului antisubmarin. Ar fi preferat să păstreze toate armele pentru țintele primare, dar în bătălie preferințele nu au importanță. Pe de altă parte, toate acele nave erau sub același drapel.

Ofițerul de rută măsură avansarea lor.

— Ne apropiem de limita de bătaie a sonarului activ al Contactului Doi.

Contactul Doi era fregata din clasa Knox din fața lor.

Unul dintre ofițeri ascultă pentru o clipă în cască și desenă o poziție pe hartă.

— Contactul Trei schimbă probabil ruta.

Markov simți cum îi crește nervozitatea. Contactul Trei era fregata Perry.

— Cât mai e până la virajul Contactului Doi?

— Patru minute.

Knox se îndrepta spre nord. Conform schemei pe care o descoperise, urma să vireze spre est. *Dribinov* se mișca acum spre limita sonarului. De îndată ce Knox ar fi virat spre est, s-ar fi format deschiderea pe care Markov o aștepta.

— Tovarășe comandant, Contactul Doi încetinește.

Markov era deja pregătit.

— Au început să vireze! Viteză cincisprezece noduri.

Vor menține acea viteză tot timpul necesar pentru a depăși ecranul, apoi

vor încetini.

Ofițerul făcu un alt raport:

— Tovarășe comandant! Intensitatea sonarului Contactului Trei se mărește!

— A ajuns la distanța de descoperire?

Omul spuse ceva în microfon repede, apoi zise:

— Nu, dar sonarul îi atribuie o viteză de douăsprezece noduri.

Tăcu din nou, ascultând un alt raport.

— Trei este acum la distanța limită, dar nu pare că ne-a descoperit.

— Contactul Doi urmează aceeași rută?

— Da. Ar trebui să ne găsim în poziție, la nord de Contactul Doi, în șapte minute.

Era destul timp, își zise Markov. Dacă s-ar fi putut plasa în spatele lui Knox, ecoul submarinului s-ar fi confundat cu cel al navei. Dar chiar și în caz contrar, *Dribinov* ar fi putut să dispară în interiorul ecranului înainte ca americanii să înțeleagă ce se întâmplase.

Dar blestemata aia de fregată Perry se apropia prea repede și îi închidea deschiderea sonar de care avea nevoie pentru a trece. Markov luă într-o clipă o hotărâre. Partida care se desfășurase un timp cu o viteză mică se accelera acum și putea fi câștigată sau pierdută în decurs de puține secunde.

— Deschideți chepengurile exterioare. Grupa de lansare. Tuburile unu și șase împotriva Contactului Trei, doi și cinci împotriva Contactului Unu, trei și patru pe Contactul Doi.

Markov simți un fior. Era pe punctul de a îndeplini primul atac adevărat împotriva inamicilor Uniunii Sovietice. Primul său atac îndouăzeci de ani de carieră. Toți oamenii din sala de comandă aveau ochii mari, urmărind datele inserate pentru ținte. Distanța era atât de mică, încât navele inamice nici n-ar fi avut timp să dea alarma. Cu un pic de noroc, Markov ar fi reușit să lovească sau să scufunde câteva nave și *Dribinov* ar fi avut apoi o ocazie de a se îndepărta.

— Asigurați-vă ca chepengurile să fie închise după lansare.

Orice chepeng deschis încetinea ușor nava, iar ei ar fi avut nevoie de toată viteza.

— Trei minute pentru a ajunge la nord de Contactul Doi, raportă ofițerul. Intensitatea sonarului Contactului Trei se apropie la 25 la sută din probabilitatea de a ne descoperi.

Markov se mai uită o dată la poziția lor. Perry era prea aproape. Iar el era gata să tragă prima lovitură din ceea ce ar fi putut deveni al treilea război mondial. Ideea îl înspăimântă, dar trecu peste sentiment. El trebuia să execute un ordin.

— Fiți gata de lansare.

— Comandante, Contactul Trei a schimbat din nou viteza. Probabil virează!

Vocea ofițerului urcase cu aproape o octavă, înainte de a reveni la timbrul normal.

— Grupa de lansare, suspendați! Mencikov, întreabă dacă fregata aia se îndreaptă către noi.

Ofițerul îl întreabă pe cel de la sonar, ascultă cu atenție și răspunse:

— Nu, tovarășe. Trei se îndepărtează de noi.

Markov inspiră profund.

— Închideți tuburile de lansare. Continuați pe ruta dinainte.

Reușiseră. Erau în interiorul ecranului de protecție.

La bordul navei *Constellation*

— Domnule, unul dintre elicopterele noastre a raportat un contact.

Brown ridică ochii de pe grămada de mesaje pe care le parcurgea.

— Unde se află contactul lor?

— În zona internă, domnule.

— *Ce?*

Brown lăsa să-i cadă mesajele și sări în picioare.

Alergă la harta electronică. Ofițerul antisubmarine îi arătă un semicerc cu codul de nume Bravo Patru.

— Tocmai se întorcea pe portavion după ce-și terminase tura, domnule. Era aproape fără carburant.

Brown simți un fior de-a lungul spinării. Cum putea ajunge atât de aproape acel submarin, fără ca nimeni să-l depisteze?

— Transmite elicopterului să rămână în contact cât este posibil. Ce siguranță avem?

— Bravo Patru a făcut două treceri pozitive înainte de a raporta, domnule amiral. Am trimis alte două elicoptere de pe *Connie* și zboară cu viteză maximă pentru a-l localiza.

Pentru ofițer, faptul că un submarin pătrunsese prin ecranaj era aproape o ofensă personală.

— Nu avem timp. Spune-i lui Bravo Patru să planteze o baliză Dicass și să se întoarcă la bază. Cine este în raza Asroc?

— *O'Brien*, domnule.

— Transmite-i să facă pereche cu *Duncan* și să atace imediat. Ține elicopterele pregătite pentru a-i da un sprijin puternic.

Se întoarse spre șeful statului său major.

— Jim, alarmă generală pentru întreaga formație. Măriți viteza la maxim

și depărtați de contactul MAD navele de tonaj mare. Și schimbă ecranajul pentru ca *O'Brien* și *Duncan* să poată ataca. Clar?

— Am înțeles, domnule.

Brown nu fu impresionat de alarma care începu să răsună pe *Constellation*. Era prea îngrijorat de posibilitatea ca acel nemernic să reușească plasarea vreunei lovituri. Oricine ar fi fost, era încă prea aproape.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

— Comandante, grupa de lansare urmărește corpul principal al formației.

Markov clătină din cap.

— Alegeți ruta cea mai simplă. Alegeți cele mai puternice trei semnale și concentrați-vă pe acestea. Sau sunt cele mai apropiate, sau sunt cele mai mari. În orice caz, cad bine.

Ofițerii se puseră la treabă.

Markov se uită la indicatorul bateriei. Rămânea 44 la sută din sarcină. Douăzeci de ani de carieră îi strigau că era o eroare, că submarinul era în necaz.

Dar el era în interiorul ecranului. Iar *Dribinov* nu putea da înapoi, nici dacă ar fi vrut. Markov își impuse să fie calm. Energia era mai mult decât suficientă pentru restul atacului.

Puse palma pe spinarea primului său ofițer.

— Dimitri, transmite sălii de lansare că vreau să fie pregătiți să reîncareze. Probabil vom fi obligați să ne deschidem drum cu lovituri de torpilă.

Ofițerul îi adresează un semn că a înțeles și transmite ordinul. Markov se adresează celorlalți:

— Ofițer de rută, cât mai e până la...

— Tovarășe, sonarul arată zgomote puternice de elice. Formația accelerează.

Menchikov se întrerupse pentru a asculta un alt mesaj, apoi continuă:

— Viteza cu care se apropie se schimbă.

Se întrerupse din nou.

— Viteza de apropiere a celor două nave, Contact Unu și Trei, este constantă. Intensitatea semnalelor este în creștere.

— *Govno!*

Dacă un contact nu se mișcă nici la dreapta, nici la stânga și zgomotul său devenea mai puternic, nu putea fi altceva decât că se îndrepta drept spre el. Dacă o făcea doar o singură navă, putea fi o coincidență, dar acum o făceau două nave. *Dribinov* fusese descoperit.

Markov se prinse de masa hărții și strigă o serie de ordine.

— Lansați o țintă falsă. Grupa de lansare, fiți gata de tragere. Lansăm un

buchet de torpile în masa formației americane. Fiți gata de viteză maximă.

La bordul navei *Constellation*

Ofițerul antisubmarine era palid.

— Domnule amiral, *O'Brian* și *Duncan* nu pot face nimic. Sunt încă prea departe pentru a-l descoperi cu sonarul.

Brown abia se abținu să nu înjure.

— Spune-le să lanseze la întâmplare. Trebuie să presăm acel submarin.

Ofițerul transmite ordinul, apoi ascultă pentru un moment noul mesaj.

— Bravo Șase a cules semnale de la Dicass plantată în mare de Bravo Patru.

Brown oftă, satisfăcut. În fine, un prim rezultat.

— Când ajunge Șase la punct?

— Trei minute, domnule amiral.

Toată ușurarea lui Brown dispăru.

— În trei minute, nemernicul va reuși să lanseze.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

— Torpilă! La pupa și la stânga!

Markov se întoarse către primul său ofițer.

— Lansați o altă țintă falsă. Și lansăți: tuburile de la unu la șase. Fiți gata pentru o acțiune evazivă.

Fu nevoie de o veșnicie - zece secunde - pentru a lansa cele șase torpile. Cu toții auziră *clunk* de la valvele de aer comprimat care se deschideau și se închideau. De fiecare dată suflau aer cu înaltă presiune într-un tub de lansare, pentru a împinge torpila în apă. Aerul folosit pentru lansare ajungea apoi în interiorul submarinului și oamenii deschideau automat gurile și înghițeau, ca să compenseze mărirea de presiune.

— Sonarul raportează că arma este în mișcare, dar că deviază spre stânga.

Markov își regăsi suflul. Schimbarea rutei torpilei arăta că nu agățase submarinul lui. Și că probabil îl pierde. Sigur că predicția aceasta va fi confirmată în câteva clipe, încercă să-și pună ordine în gânduri, ca să-și facă un nou plan.

Primul ofițer îl întrerupse cu vești proaste:

— Sonarul raportează că se află în mare o altă torpilă. E departe, dar se îndreaptă spre înaintea noastră.

Markov îl observă cu atenție pe tânărul locotenent care însemna pe hartă, cu mâini tremurânde, noua amenințare. El nu putea face nimic. Cel puțin pentru moment.

Clunk. Ultima torpilă părăsi tubul de lansare și se îndepărtă spre formația

inamică. Acum! Markov se întoarse spre timonier.

— Bara la dreapta. Viteza zece noduri.

Automat aruncă o otheadă la indicatorul bateriei. Arăta 32 la sută.

— Comandante, sonarul raportează că senzorul celei de-a doua torpile a agățat ceva, probabil pe fundul marin.

De departe ajunse până la ei explozia torpilei Mark 46 americane pe fundul mâlos al Mării Galbene. Markov zâmbi și se relaxă, dar nu prea mult.

Înainte de a le arunca în cap grenade de adâncime, era mai bine s-o ia din loc. Dar nu intenționa să fugă fără a lovi. Markov hotărâse deja să-și deschidă drum cu armele. Americanii descoperiseră prea devreme prezența lui *Dribinov*, dar curând vor vedea că prinseseră un tigru de coadă.

Se aplecă peste harta nautică și calculă în minte unghiuri și distanțe.

— Rută 230. Grupa de lansare, căutați o soluție de tir pentru navele care se apropie de noi.

La bordul navei *Constellation*

— Domnule, a lansat! Torpile în drum spre navele noastre cele mai mari.

Brown văzu apărând pe ecran noile linii, îndreptate spre centrul flotei sale. Torpilele lansate cu Asroc de pe *O'Brien* îl obligaseră pe comandantul inamic să tragă înainte de timpul necesar. Dar amiralul știa că navele sale erau în pericol. Amfibiile și cele de marfă nu reușeau să depășească douăzeci de noduri, o viteză prea mică pentru a fugi de torpilele ce mergeau cu mai mult de treizeci. Se întoarse spre șeful statului major.

— Jim, ordonă o altă schimbare de drum. Pune formația pe 030. Ordonă navelor să manevreze singure pentru a evita torpilele.

La bordul navei *San Bernardino*, LST-1189

Transportorul din clasa Newport News *San Bernardino* era la ananghie.

La început staționase către centrul formației, dar rămăsese din ce în ce mai în urmă, pe măsură ce navele mai rapide se depărtaseră pentru a se salva. Ca toate transportoarele amfibii, era proiectat pentru o viteză de croazieră de douăzeci de noduri. Dar viteza adevărată și cea a proiectanților sunt două lucruri diferite. Încă de la plecarea din Pusan fusese obligat să renunțe la patru noduri din viteză din cauza unor defecțiuni la motor.

— Doamne!

Comandantul Frank Talbot din marina Statelor Unite încremeni, când un elicopter vopsit în culori gri trecu la mică distanță de pupa navei și aproape atinse obloanele punții la viteză maximă. Apoi își reveni și luă intercomul.

— Ai reușit să faci ceva, Mike?

— Negativ, domnule căpitan. Încă mai avem vibrația aceea în ax.

Cuzinetul se poate topi în orice moment.

La difuzoare, vocea inginerului șef avea un timbru metalic.

Talbot se întreba dacă nu era cazul să oprească mașina, când o puternică explozie îl aruncă în parapeț.

Pe când zăcea pe punte, asurzit și plin de sânge, simți că nava se înclina și văzu prova urcând spre cer. "Ciudat" se gândi, cu mintea dusă. Apoi înțelese. Probabil torpila explodase sub chila lui *San Bernardino*, rupând-o în două bucăți.

Simți cum îi curgeau lacrimile pe obraji și încercă să se ridice. Abia atunci simți durerea. Își pierdu cunoștința mai înainte ca secțiunea dinspre prova să alunece sub suprafața apei înghețate a mării.

La bordul navei *Constellation*

Știrea scufundării navei *San Bernardino* se împrășteie imediat în sala tactică și în urma ei se lăsă o liniște profundă plină de stupeoare.

Brown strânse din dinți. Prima lovitură fusese punctată de inamic. Se întoarse către șeful său de stat major.

— Vreau să căutați la scară mare supraviețuitorii. Nu trebuie să rămână în apă nici un om. Clar?

Nu așteptă răspunsul. Se întoarse către ofițerul antisubmarine și întrebă:

— Celelalte torpile?

— Nici o pagubă, domnule. Sonarul arată că au consumat autonomia.

Era deja ceva. Blestematul acela fusese constrâns să lanseze prea devreme. Dacă nu i-ar fi ruinat planurile, probabil ar fi lovit mai multe decât vasul lent *San Bernardino*.

— Bravo Șase la raport, domnule amiral. Submarinul merge cu toată viteza, dar semnalul slăbește.

Brown se întoarse spre urmărire. Ce era făcut, era făcut. Acum trebuia să se asigure că nici o torpilă inamică nu va mai lovi navele.

— Bine. *O'Brien* și *Duncan* au avut ocazia lor. Acum este rândul elicopterelor.

Ofițerul încuviință și ordonă să se planteze un cerc de geamanduri sonar în jurul ultimei poziții cunoscute a submarinului, ținând cont de viteza și de timpul trecut de atunci. Una dintre balize interceptă imediat.

— Încă se mișcă, domnule amiral. Viteza...

Ofițerul se întrerupse, apoi pări la față.

— Bravo Șase l-a identificat, domnule. Este un submarin din clasa Tango.

Amiralul se simți un idiot să ceară, dar tot ceru să i se confirme.

Ofițerul puse întrebarea și ascultă răspunsul.

— Nu e nici o îndoială, domnule amiral. Șase are un semnal foarte

puternic.

Brown simți că i se ridică părul în cap. Nu existau submarine Tango în marina nordcoreeană și nici măcar în cea chineză. Toate submarinele Tango aparțineau Uniunii Sovietice.

— Jim, da-mi Cincpac pe linia de maximă siguranță. Spune-le că am un mesaj fulger pentru amiralul Simons.

Îl privi pe ofițerul antisubmarine.

— Pune toate elicopterele deasupra rusului și pregătește altele. Vreau ca toate mijloacele disponibile să fie în aer. Luptăm împotriva campionilor, aici.

— Cincpac în linie, domnule.

Șeful de stat major îi întinse telefonul roșu de maximă urgență și continuă:

— Am primit o cifră a supraviețuitorilor de pe *San Bernardino*. Până acum au cules 52 de oameni, și *Bagley* caută în continuare.

Brown făcu semn că a înțeles. Nava scufundată avea un echipaj de 290 de oameni. Mulți dintre ei erau acum morți. Dacă l-ar fi lăsat, i-ar fi răzbunat înzecit. Singurul lucru bun era că *San Bernardino* nu avea la bord soldați. Dar era o consolare mizeră.

La bordul lui Konstantin Dribinov

Markov nu era deloc satisfăcut.

— O singură explozie, doar atât?

— Da, tovarășe comandant. Dar ținta a fost scufundată.

Raportul nu îl consola deloc. O centrare din șase. Un rezultat mizerabil. La următorul atac, *Dribinov* trebuia să iasă ceva mai bine. Următoarea țintă erau navele de escortă lansate în urmărirea lui. Nu trebuia să le scape.

Ridică ochii de pe hartă și întrebă:

— Dimitri, cum stăm?

Primul ofițer răspunse:

— Trei tuburi încărcate; al patrulea peste o jumătate de minut. Și pentru ambele contacte avem o bună soluție de foc.

— Trei ar trebui să ajungă. Nu avem o jumătate de minut. Lansați!

Dribinov tremură din nou când cele trei torpile ieșiră din tuburi. Markov se apropiu de timonier.

— Bara zece grade la stânga. Rută 310. Încetiniți la cinci noduri.

Sarcina bateriilor era de 28 la sută. Trebuia s-o conserve pentru a se îndepărta.

La bordul lui O'Brien

— Torpilă care se apropie! Rută 043.

Raportul tehnicianului sonar făcu imediat să intre în acțiune planșa și CIC.

Primul ordin al lui Levi fu să dea viteză maximă, și contratorpilorul împins de un motor cu turbină răspunse ca o mașină sportivă, atingând repede o viteză de peste treizeci de noduri.

Ofițerii CIC înjurară în gând: manevrele evazive ale navei lor complicau sarcina urmăririi mișcărilor submarinului rusesc.

În timp ce nava se înclina, Levi își dori să fi luat decizia potrivită. În loc de a se îndepărta de torpilă, ordonase să se întoarcă spre submarinul inamic. Ideea era de a evita punctul prevăzut și de a se sustrage senzorului torpilei.

— Planșa, aici sonarul. Torpila continuă să se îndrepte către noi. Semnalul indică prezența probabilă a două torpile.

"Planul nu a funcționat" își zise Levi. Ordonă o altă schimbare rapidă de drum. Îl dădea naibii de submarin. Cu un viraj la dreapta, se aducea pe o rută perpendiculară pe a torpilei. Poate o manevră rapidă ar fi păcălit-o.

Din sala sonar ajunse un alt raport.

— Torpilele sunt trei. Direcția primeia s-a schimbat. Poate se îndreaptă spre *Duncan*. Pentru celelalte două este încă fixă.

Levi strânse din pumni. Nu putea face nimic.

— Transmiteți să fie pregătiți de impact.

Privi spre dreapta și văzu că cealaltă navă vira. Și *Duncan* era în manevră.

În Marea Galbenă

Torpilele sovietice SET-65 folosesc un sonar pasiv pentru a se îndrepta către zgomotul de motoare și de elice ale ținte. De aceea, când cele două lansate de *Dribinov* spre *O'Brien* se apropiară de obiectiv, creierele lor electronice le aduseră în spatele contratorpilorului american.

Cele două computere minuscule calculară că cea mai apropiată sursă de zgomote era elicea unui vas american din clasa Spruance. Ambele se înșelară.

Obiectivul lor era un Nixie: o țintă falsă remorcată de nava americană. Nixie era mare cât un coș de gunoi și avea scopul de a emite sunete de aceeași frecvență ca cele emise de nave, dar atât de puternice încât să atragă torpilele asupra ei.

Înșelăciunea funcționă.

Prima torpilă se aținti spre Nixie și explodă când senzorul de proximitate simți că ținta își schimba rapid poziția.

Explozia capului de trei sute de kilograme ridică un val de apă înghețată înalt de peste treizeci de metri, care căzu peste marinarii care priveau de pe puntea lui *O'Brien*. În același moment, unda de șoc ridică pupa navei, până aproape o ridică deasupra apei, și pentru o clipă elicele lui *O'Brien* se învârtiră nervos în aer.

A doua torpilă, care se îndrepta către aceeași țintă, traversă zona de apă

mișcată de explozie și deodată se găsi fără o sursă sonoră asupra căreia să se arunce. Senzorul anterior de pe Set-65 nu era suficient de inteligent pentru a înțelege că ținta originală se găsea acum în spatele lui, la stânga. Iar logica de control, programată în micul creier al torpilei, era simplă, directă și greșită: "Dacă pierzi ținta, întoarce la dreapta și caută alta".

Între timp, comandantul de pe *O'Brien* nu rămăsese inactiv. De îndată ce prima armă explodase pe Nixie, ordonase viraj la stânga. Acum, nu numai că se apropia de poziția cea mai probabilă a submarinului, dar nava și cea de-a doua torpilă navigau în direcții opuse, iar viteza cu care se îndepărtau una de alta era de optzeci de noduri: mai mult de o sută de kilometri pe oră.

Torpile rusească avu nevoie de vreo treizeci de secunde pentru a face o rotație completă și a se găsi din nou în direcția lui *O'Brien*. Contratorpilorul parcursese deja 1300 de metri. Date fiind dimensiunile sale reduse, torpila posedea doar un sistem de detectare cu rază scurtă, cu o bătaie de maxim o mie de metri. De aceea nu-l mai simți pe *O'Brien*, și continuă doar să se învârtă în cerc. Abandonat de prada sa, torpila se mai roti încă cinci minute, apoi își consumă autonomia și se puse liniștită pe fundul mării.

La bordul lui *O'Brien*

Levi își regăsea respirația normală când auzi pe partea dreaptă o explozie puternică și simți că *O'Brien* tremură un moment. Întoarse capul, la timp pentru a vedea o altă coloană înaltă de apă, similară cu cea care apăruse în spatele navei sale. Aceasta, însă, nu era numai de spumă albă. Era pătată cu negru și cenușiu, și era chiar sub pupa lui *Duncan*.

Coloana recăzu în mare, dar fregata rămase ascunsă pentru vreo treizeci de secunde în spatele unei cortine dese de fum și de ceață. Când redeveni vizibilă, *Duncan* era înclinată la stânga și către pupa.

Levi simți cum îl cuprinde furia. Rușii loviseră din nou. Se întoarse către ofițerii săi și strigă câteva ordine:

— Viteză douăzeci de noduri. Bara la dreapta. Nostrom, cheamă echipele de reparații și asistență.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Tunetul primei explozii lovi chila în momentul în care, după părerea grupei de lansare, prima torpilă de pe *Dribinov* trebuia să lovească ținta. În sala de comandă, careva scăpă o exclamație de triumf, care fu imediat urmată de mormăieli de insatisfacție când momentul exploziei celei de a doua torpile trecu fără să sosească vreun semn că lovise. Dar explozia celei de a treia torpile se auzi în momentul prevăzut, și din nou ofițerii murmură satisfăcuți.

Markov își ascunse cu greu propriul entuziasm. Trei nave americane scufundate sau avariate într-o serie rapidă de atacuri. Era ușor să-și mențină calmul, când lucrurile mergeau conform planurilor. Acum trebuia să fructifice situația, fugind prin deschiderea făcută de el în ecranul antisubmarine american.

— Trebuie să ne îndreptăm spre cele două ținte. Rută 265.

Submarinul viră lent, cu viteză mică. În mod normal, ar fi accelerat, pentru a vira mai repede, dar energia bateriilor lui *Dribinov* era prea mică pentru a efectua acele manevre.

Markov zâmbi. Scufundase numai unul din obiectivele sale primare, probabil o navă amfibie, dar după ce ar fi ieșit din ecranu ar fi putut să se îndepărteze și să-și încarce bateriile. Mai avea destule torpile, și cu bateriile încărcate ar fi putut efectua un nou atac.

Se aplecă peste harta nautică și începu să studieze următoarele manevre. După circa șase ore la trei noduri pentru a se îndepărta de zonă, forța navală se îndrepta spre Nord...

Bravo Șase

SH-3H Sea King staționa la mică distanță de suprafața apei, și curentul produs de rotorul său transforma valurile într-un cazan în fierbere. Din elicopter atârna un cablu care intra în apă.

În cabina lui Sea King, pilotul activă microfonul.

— Bine. Tommy, începe cu impulsurile. Să vedem ce avem aici.

Subofițerul de la sonar de pe Bravo Șase comută o pârghie și sonarul activ din imersiune începu să funcționeze, la treizeci de metri sub suprafața apei.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

— Tovarășe comandant! Sonar activ la stânga, la prora. Foarte puternic.

Vocea ofițerului de rută avea tonul ridicat.

— Fir-ar să fie! Lansați o țintă falsă. Bara la dreapta!

Markov privi indicatorul de energie a bateriilor și încercă să facă un calcul rapid. Câtă energie putea folosi în manevră? Puțină. Cu un oftat, dădu un ordin:

— Măriți viteza la zece noduri.

Whann! O explozie violentă zdruncină chila submarinului. Markov simți izbitura și automat se balansă din genunchi. Luminile tremură și din tavan căzură pe hartă fragmente de izolație. Asta era ceva nou, neașteptat.

Era o încărcătură de adâncime, explodată la mică distanță de ei. Aceasta nu fusese o lovitură de preaviz.

— Toate compartimentele să raporteze daunele.

Începea să primească rapoartele, când sosi a doua salvă, urmată la scurt timp de a treia. Acum luminile din sala de comandă se stinseră definitiv. În întuneric, careva continua să strige ordine; Markov încercă să-i liniștească pe oamenii de lângă el.

În mijlocul confuziei auzi vocea primului său ofițer:

— Din sala de manevră se raportează că una din axe este blocată. În plus, există o gaură în cartierul echipajului.

Teribil! Pe întuneric, Markov nu putea vedea harta nautică, dar avea în minte toate elementele situației.

— Bara la dreapta. Eliberați o altă țintă falsă. Toată forța eliciei rămase! Stingeți toate aparatele, cu excepția celor de deasupra.

Aerul plin de praf îl făcu să tușească.

— Și aduceți naiba o lanternă aici...

La bordul navei *Constellation*

— Am lovit bine, domnule, în atacurile noastre. În apele acestea puțin adânci, este greu să eviți bombele.

Ofițerul antisubmarine era calm chiar și în momentul crucial al urmăririi. Criza lui precedentă de nervi nu-l împiedicase să trimită câteva elicoptere să atace în succesiune rapidă submarinul sovietic, și Brown își notă mental să-l propună pentru o medalie.

— Ce face acum?

Brown știa că numai cu bombele de adâncime nu reușise să scufunde submarinul. Cu acele arme, era aproape imposibilă o lovitură directă. De aceea, în loc de o lovitură mortală de la o torpilă, Tango era ciocănit de o serie de unde de șoc, provenind de la explozii de la distanță apropiată. Sau măcar așa spera. Era greu să evalueze exact efectele încărcăturilor, în apa turbulentă din cauza exploziilor.

Ofițerul antisubmarine ascultă ceva ce-i era comunicat în căști și făcu unele regularizări pe hartă.

— Bravo Trei și Bravo Cinci au contacte bune cu submarinul sovietic. A virat la dreapta și înaintează cu circa zece noduri.

Ofițerul se întrerupse.

— Și un pic cam încet pentru un Tango care încearcă să fugă de un atac, domnule amiral. Cred că l-am lovit grav.

— Bine, continuați să-l loviți. Nu-i dați nici o secundă nemernicului.

Sigur că atacul împotriva submarinului era în mâini bune, Brown își îndreptă atenția către *Duncan*, care fusese avariata rău de tot. Nu intenționa să mai piardă o navă. Sau, se corectă, dacă putea s-o evite.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Săgeata indicatorului energiei nu se mai vedea, în lumina roșie a lanternei, dar Markov își imagina ce ar fi putut arăta. Cu mai puțin de zece la sută din energie și o elice oprită, avea puține alegeri. Spera să se poată confunda cu zgomotul navei americane lovite și să se poată retrage spre vest. Gaura se limita la cartierele echipajului și dacă ofițerii de la mașină ar fi reușit să repare axul de transmisie...

Whanng! Whanng! Alte două explozii, ambele în stânga. Markov simți efectul, și din nou nava oscilă. Dar și mai rău, se înclină în față. *Dribinov* se îndrepta spre fundul mâlos al Mării Galbene.

— Comandante, sala lansare nu răspunde!

Markov închise ochii. Ultimul atac probabil înfundase chila deasupra sălii torpilor. Încercă să nu se gândească la oamenii care în acel moment se înecau în mijlocul armelor lor.

— Golește rezervoarele de la prova. Trebuie să compensăm asieta.

Cu un șuierat de aer supercomprimat, prova lui *Dribinov* se ridică, dar numai pe jumătate.

Tffhanng! O altă explozie. Mai puțin violentă decât precedenta, dar puternică. Markov știa că bătălia era terminată. Americanii aveau câte bombe de adâncime doreau, iar el terminase tot: energia, timpul, și mai ales norocul. Cu greu se apropie de primul său ofițer, care se ținea de parapet ca să nu alunece pe podeaua înclinată.

— Golește toate rezervoarele. Ieșim din apă.

Ridicase tonul vocii, ca să se facă auzit de toți.

— Pregătiți-vă de planul de distrugere. Nu vreau să dăruiesc nimic americanilor.

Koloskov îl prinse de braț. Era terorizat.

— Comandante! Amintește-ți ordinele Moscovei. Nu trebuie să permitem americanilor să ne recunoască. Trebuie să fugim.

Markov îl îndepărtă, fără a se îngrijora de eventualele rapoarte pe care omul ar fi putut să le facă. Probabil, nici unul dintre ei nu va trăi destul de mult.

— Ascultă aici, idiotule!

Îi indică chila. Se auzea clar zgomotul elicilor unui contratorpilor.

— Singurul mod de a fugi de capturare este să ne sinucidem. Asta dorești cu adevărat? Vrei să te sufoci într-o cușcă de oțel pe fundul mării?

Koloskov îl privi fix pe comandantul său; frica nu-l mai lăsa să vorbească. Apoi se întoarse într-o parte și vomită, murdărind puntea lui *Dribinov* deja plină de resturi.

Markov îl ignoră și se adresa celorlalți oameni din sala de comandă:

— Ați auzit ordinul. La suprafață!

La bordul lui *O'Brien*

— Domnule, observatorul din prova raportează că un submarin iese la suprafață!

Strigătul lui Keegan răsună de-a lungul punții. Levi doar ce ordonase transmiterea primului transport și se întreba ce trebuia să trimită pe *Duncan* cu al doilea transport. Acum abandonează seria aceea de idei.

Alergă spre parapetul din stânga al lui *O'Brien* și zâmbi văzând cum ieșea din apă chioșcul turtit al submarinului sovietic. Blestematul se preda.

Un alto contratorpilor era deja în drum spre nava inamică, cu turela îndreptată spre el. Tunul trase, lansând un proiectil la pupa navei Tango pentru a-i face să înțeleagă că la primul pas fals l-ar fi distrus. Pe puntea submarinului începură să apară oameni, care lansară în mare bărci pneumatice. Levi înțelese brusc ce se întâmplase și zâmbetul său se lărgi. Cu supraviețuitorii și cu fotografiile, rușii erau obligați să găsească explicații bune.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul Brown vorbea din nou la telefonul de siguranță.

— Nu, George, l-au scufundat de îndată ce au ieșit toți. Încercături explozive. Am punctat locul, dar va trebui să mai treacă un timp ca să-l aducem la linia de plutire. Suntem în plină iarnă și în plină zonă de război.

— Înțeleg, Tom, răspunse amiralul George Simons, Cincpac. Și pierderile tale? Mai ești în stare să execuți misiunea?

Brown nu ezită.

— Desigur, domnule. *Duncan* este afară din luptă, dar l-am trimis acasă cu o fregată. Am pierdut mulți oameni de pe San Bernardino, dar echipajele mele, după ceea ce s-a întâmplat tovarășilor lor, sunt și mai doritori să aducă acasă vreun scalp.

Simons păru ușurat.

— Este o știre minunată, Tom. Voi transmite mesajul tău șefului statelor majore. Între timp, te autorizez să iei toate măsurile pe care le consideri necesare pentru a-ți proteja flota... cu excepția folosirii armelor nucleare. Clar?

— Foarte clar, domnule.

— Bine, amirale. Las totul în mâinile tale.

— Mulțumesc, domnule.

Legătura cu CG al flotei din Hawaii se termină cu câteva păcănituri.

Brown lăasă telefonul și îl chemă pe șeful lui de stat major.

— Jim. Cu efect din acest moment, extinde cercetarea aeriană la trei sute de mile.

Apoi, adresându-se comandantului aviației de pe *Constellation*, îl întreabă:

— Căpitane, Tomcat-urile tale continuă să supravegheze aparatul Awacs rusec?

Ofițerul arată o față surprinsă.

— Desigur, domnule amiral.

— Aruncă-l în mare.

— Da, domnule.

Luă un telefon și împărți câteva ordine aparatelor de vânătoare care zburau alene pe lângă avionul radar sovietic.

Brown se întrerupse câteva clipe, ascultând murmurele ce se înălțau în sala tactică.

— Amiralul Simons a pus în alarmă de război flota din Pacific. Sa clarificăm un lucru, domnilor. Încă un incident ca acesta, și vom da semnalul de începere pentru acțiuni ofensive fără limite în ceea ce privește marina și aviația rusești. Vom începe să-i lovim pe ruși la ei acasă.

Al doilea război din Coreea se extinsese la superputeri.

41

Thunderbolt

15 ianuarie. Coasta sovietică, Pacificul septentrional

Portul Petropavlovsk este situat pe coasta orientală a Kamciatkăi. La o distanță de aproape șase mii de kilometri de Moscova, este atât de izolat încât toate comunicațiile cu acel loc se pot face numai cu avionul sau pe mare. Regiunea este pustie și este situată la aceeași latitudine arctică a Aleutinelor. Pe coasta Siberiei este greu să găsești un port.

Petropavlovsk este și principala bază de submarine a marinei sovietice din Pacific. Aproape toate submarineele sale purtătoare de rachete balistice, multe din submarineele cu arme nucleare, navele de sprijin și multe alte unități navale au baza acolo.

Este unul dintre puținele porturi sovietice care se deschid direct într-un ocean: permite navelor să iasă fără a traversa canale închise între coaste sau strâmtoări ostile. Și asta, în ochii sovieticilor, este un bun motiv pentru a suporta distanța la care se află, costurile și clima îngrozitoare.

La bordul lui *Drum*, în largul Petropavlovskului

Comandantul Donald Manriquez încerca mereu să se gândească la importanța bazei, când lupta împotriva condițiilor climaterice dușmănoase pentru a-și duce submarinul nuclear din clasa Sturgeon - *Drum* - într-o nouă

poziție de observație. Ordinele sale erau simple și explicite. El și *Drum* aveau misiunea de a controla traficul care intra și care ieșea din marea bază navală sovietică. Dacă depășea nivelul normal, trebuia să informeze imediat Comandamentul submarinelor din Pacific, Comsubpac.

Se aflau în preajma Petropavlovskului de vreo săptămână și avuseseră un oarecare succes. În acel gen de misiuni, succes însemna să nu fie văzut, să se găsească în locul bun pentru a număra navele care treceau și - se spera - să nu asiste la ieșirea în masă a navelor și submarinelor sovietice ce ar fi însemnat începutul unui al treilea război mondial.

— Suntem în poziție, domnule comandant.

Ofițerul său executiv "Boomer" Adams, se ocupa de rută, în timp ce căutau un punct în care curenții să fi fost mai regulați.

— Bine, încetiniți la trei noduri.

Drum se menținea la minimul vitezei, care-i permitea să-i controleze poziția. În acest fel reducea propria emisie de zgomote și scădea deci riscul de a fi descoperit.

Furtuna care se dezlănțuise deasupra lor era în același timp un ajutor și un obstacol. Valurile de trei-patru metri și vântul cu o viteză de douăzeci la patruzeci de kilometri pe oră creau zgomote: acestea înșelau sonarele pasive care ascultau prezența vreunui submarin. Să-l caute pe *Drum* în mijlocul acelei furtuni era ca și cum ar fi ascultat pașii unei pisici în mijlocul unei fabrici de tobe.

Problema era că și radarele pasive de pe *Drum* se regăseau în aceleași zgomote. Din fericire, majoritatea navelor sovietice erau mai zgomotoase decât ei. Dar și așa, condițiile acustice rele îl constrânseseră să se apropie prea mult, dacă dorea să asculte ceva. Erau în exteriorul zonei de douăsprezece mile, dar cu puțin.

Manriquez era cuprins de o sudoare rece, la gândul că erau atât de apropiați de coasta sovietică.

Era clar, după cele mai recente mesaje provenind de la flota din Pacific, că în Coreea lucrurile mergeau prost. Iar aceasta era o veste foarte proastă pentru *Drum*. Rolul său de santinelă era clar, și Manriquez era sigur că mai devreme sau mai târziu Statele Unite și Uniunea Sovietică se vor lua de păr. Și atunci, el ar fi trebuit să dea alarma și să tragă prima lovitură împotriva unităților care ieșeau. Căpitanul lui *Drum* era realist. Dacă ar fi izbucnit un război, probabilitatea lui de a supraviețui era minimă, dar cel puțin ar fi făcut un mic prăpăd.

CG sovietic pentru Extremul Orient, Habarovsk, RSFSR

Comandantul șef Anatoli Sergheev auzi sunând alarma. Privi ceasul.

Trecuse puțin de ora două post meridian. Nu era prevăzut nici un exercițiu.

Intercomul de pe birou se aprinse.

— Tovarășe comandant, aici maiorul Groznîi de la Comunicații. Submarinul *Konstantin Dribinov* raportează că a fost atacat în Marea Galbenă de marina Statelor Unite. Oameni abandonează nava.

— Cheamă-i pe comandanții de departamente și adu-i pe toți în biroul de comandă!

Sergheev deja își luase cascheta și se îndrepta către ușă.

Harta pozițiilor nu rezerva surprize. Ultima poziție a lui *Dribinov* era mult la vest de unitățile americane. Ce-or avea în minte americanii?

De pe coridor și uși alergau ofițerii statului său major. Sergheev îl zări pe amiralul Yakubovici, ofițerul său de legătură cu marina, și îi făcu semn să se apropie, în timp ce Groznîi sosea cu diverse copii ale mesajului. După ce maiorul îi întinse una lui Sergheev, celelalte fuseră rupte cu mâna.

Sergheev citi întregul mesaj, dar văzu că nu conținea mult mai mult decât ceea ce Groznîi îi spusese deja. În particular nu spunea de de *Dribinov* fusese atacat. Explicația logică era că fusese o eroare de identificare: americanii probabil crezuseră că era o navă nordcoreeană. Dar *Dribinov*, la fel ca toate navele ce se aflau în Pacific, primise ordin să se țină departe de americani. Asta însemna că marina Statelor Unite avea timp și făcea efort pentru a-l vâna. Ce naiba se întâmpla?

— Are cineva idee despre motivele atacului?

Își privi ofițerii, dar toți negară din cap. Erau la fel de surprinși ca și el.

Sergheev se încruntă.

— Înțeleg. Păi, vreau răspunsuri, și le vreau repede. Întrebați la Serviciul de informații al Apărării, la coreeni, la oricine ar fi în stare să ne clarifice chestia asta. Mai întâi ne trebuie alte informații.

Groznîi. Au mai fost alte comunicări de la *Dribinov*?

— Nu, tovarășe, și nu au mai răspuns...

Alarma sună din nou. Difuzorul din Centrul de comandă anunță: «Avionul radar Il-76 pe Marea Galbenă transmite că se apropie câteva avioane cu viteză mare». O pauză. Apoi: «Am pierdut contactul cu avionul și cu escorta lui».

— Iată ce e! Americanii au înnebunit! Ne-au atacat dinadins, proclamă Sergheev.

Îl privi pe generalul Yazov, ofițerul său operativ.

— Generale, ordonă tuturor forțelor din Extremul Orient să intre în stare de alarmă, apoi comunică la Moscova. Ordonă submarinelor purtătoare de rachete balistice să iasă în larg; toate forțele apărării aeriene trebuie să intre în stare de alarmă de război.

Yazov părea încă neîncrezător.

— Tovarășe comandant, putem lua măsuri atât de puternice? Nu ar trebui să așteptăm mai multe informații, înainte de a acționa?

Sergheev deschise gura ca să-l înjure, dar în ultimul moment se abținu. Mai bine să fie calm. Inspiră profund și-l privi pe Yazov.

— Nikolai, nu ne putem permite să așteptăm. Un atac poate fi o eroare. Dar două, nu. Și ar putea fi numai începutul. Toate măsurile adoptate de noi sunt de tip defensiv. Și prefer să greșesc din prea multă precauție.

Ridicând ușor tonul, adăugă:

— Să trecem la treabă. Avem multe lucruri de făcut, căci în câteva minute ne putem trezi în plin război.

La bordul lui *Drum*

— Comandante, sonarul raportează impulsuri active, direcția 290.

Manriquez își aruncă privirea pe hartă, dar deja știa că eradirecția portului. Grupa de la recunoașterea rutelor navelor inamice se pregăti să adauge pe hartă noul contact, în coada listei.

Sala de comandă era în comunicare directă cu sala sonar. Șeful grupei de recunoaștere era locotenentul Ed Baum.

— Sonar, aveți deja identificarea?

Din difuzor, o voce nesigură spuse:

— Contactul este o navă de suprafață, probabil de construcție nouă. Sonarul este de tipul de joasă frecvență, direcția actuală 293.

În acele condiții acustice execrabile, posibilitatea de recunoaștere a navei adevărate era foarte limitată. În cazul acesta, pentru a restrânge aria de posibilități, era necesar să se folosească amănunte indirecte, precum tipul de sonar care funcționa. Între timp, direcția contactului se schimbase. Măsurând viteza cu care se schimba, grupa de recunoaștere putea formula ipoteze asupra rutei sale, vitezei și pozi ipoteze asupra rutei sale, vitezei și poziției. Evident, nu erau suficiente două relevmente.

Trecură câteva minute.

— Direcția contactului 295. Un contact nou. Primul este Alpha, al doilea este Bravo. Și al doilea contact emite semnale active. Probabil este o navă de suprafață. Direcția 287.

Manriquez își îndreptă ușor spinarea. Până în acel moment, în observațiile lor, nu văzuseră niciodată două contratorpiloare ieșind în pereche ca acelea. Precedau oare o navă mare? Grupa de recunoaștere începu să calculeze două posibile rute, în loc de una.

— Direcția contactului Alpha 296, Bravo 288...

O pauză, apoi, în grabă:

— Noi contacte Charlie și Delta, poziții 291 și 299. Nou contact Echo, direcția 285... Comandantul în sala sonar, vă rog.

Când Manriquez intră în cabina strâmtă, șeful sonar privea ecranul din spatele operatorului. Căpitanul privi la rândul lui și i se ridică părul în cap. De obicei, pe ecran, un sonar activ era vizibil sub forma unei linii de la centru către margini: când era depistat impulsul, linia se ilumina ușor și apoi pâlea. Dar pe ecranul de pe *Drum* se vedea o situație total anormală. Un sector de zece grade era plin de linii luminoase pulsatorii, iar partea audio orăcăia ca un cor de broaște. Șeful sonar Kelsey se ridică și îl privi pe Manriquez.

— Comandante, acolo am contact cu cel puțin zece sonare, și în fiecare minut apar altele. Primim semnale de joasă și înaltă frecvență și e imposibil să recunoaștem clasele cărora aparțin. Nu pot spune nici măcar dacă sunt numai semnale de suprafață.

Căpitanul nu pierdu timpul. Se întoarse către microfonul de pe perete și chemă sala de comandă.

— Comandantul. Alarmă generală. Eu rămân aici.

Sirena răsună îndelung în micul spațiu al navei, și Manriquez se așeză într-un colț, în timp ce soseau ceilalți operatori sonar. Pe măsură ce noii veniți priveau ecranul și erau informați de ceea ce se întâmpla, se auzeau exclamații de surpriză.

Manriquez îl privi pe șeful sonar.

— Concentrați-vă pe frecvențele joase. Sunt navele cele mai periculoase.

Privi ecranul, ca și când ar fi căutat acolo motivul acelor linii. Un exercițiu de anvergură? Dorea cu disperare un răspuns care să nu fie mobilizarea completă a marinei sovietice.

Mai erau și alte întrebări, mai imediate. Câte submarine se ascundeau în confuzia aceea?

Din difuzor se auzi vocea lui Adams.

— Domnule comandant, toți oamenii sunt la posturile de luptă; rutina de liniște în toată nava. Patru torpile încărcate și gata de lansare.

— Bine. Boomer, ține-te departe de aglomerația aia, dar încearcă să rămâi aici cât mai mult posibil. Trebuie să controlăm dacă au plecat și submarinele purtătoare de rachete balistice.

— Am înțeles, domnule.

Adams trebuia să țină nava departe de flota sovietică ce ieșea din Petropavlovsk, dar mișcarea acelor vase era imprevizibilă. Soluția cea mai simplă ar fi fost să se întoarcă încet în largul mării și să raporteze, dar în acest caz raportul ar fi fost incomplet. Manriquez trebuia să știe cu exactitate câte unități au părăsit portul.

Operatorul sonar se întoarse spre căpitan.

— Domnule, elice de mari dimensiuni, direcția 301.

Kelsey privi ecranul.

— Asta ne mai lipsea. Dacă le ascultăm de aici, sunt elice foarte serioase.

Îl privi pe Manriquez.

— Clasa Kiev, comandante?

— Este posibil. Să rămânem la locul nostru și să ne bucurăm de spectacol.

În decursul orei următoare asistară la trecerea navelor sovietice, care mergeau cu viteză mică și virau des pentru a păcăli pe cei care eventual le-ar fi urmărit.

Când formația fu pe drum, Manriquez se întoarse în sala de comandă. Cu voce șoptindă, aproape de neauzit, spuse:

— Să ne apropiem, Boomer. De aici nu putem auzi submarinele.

Începură să se apropie. Trebuia s-o facă repede, înainte ca submarinele ascunse sub forța navală să reușească să se îndepărteze, dar mișcarea producea zgomot. Și Manriquez știa că dacă ar fi făcut prea mult zgomot, toată flota sovietică din Pacifico i-ar fi sărit în spinare.

Se îndreptară către ceea ce semăna o oglindă de mare pustie, dar pe care harta nautică o indica a fi un canal submarin pe care submarinele ar fi trebuit să-l parcurgă ca să iasă în larg.

Cu rutina de liniște, difuzoarele erau închise. În locul lor se foloseau căștile cu microfon. Din auricular îi ajunse o voce:

— Domnule, contact sonar pasiv la dreapta și la pupa. Zgomote de mașină, de elici; identificat ca submarin purtător de rachete balistici Delta II.

Manriquez avu un sentiment de triumf amestecat cu nerăbdare. Avea răspunsul căutat. Sovieticii scosese rășesele tari.

— Bine. Să le îndepărtăm.

Virară lent.

— Comandante, numeroase sonare active. Credem că este un șir de balize, direcția sud-est. Nu prea aproape, totuși.

Manriquez privi harta. Șirul de geamanduri era destul de departe de ruta lor, dar asta însemna că existau avioane antisubmarine pentru protecția submarinelor sovietice.

— Sonarul raportează alte două șiruri de balize, la nord și la nord-est. Nici una nu este aproape.

Manriquez nu-și făcea griji. Sovieticii nu îl căutau activ, iar *Drum* avea încă mult spațiu. Adams îndreptă submarinul către una dintre deschiderile dintre șirurile de balize. Întrebarea era: mai existau și altele? Și ce naiba se afla în spatele lor. În confuzia aceea, sonarul activ le-ar fi permis să vadă ce anume îl înconjură, dar *Drum* nu putea să-l folosească fără a anunța tuturor prezența lui de oaspete nedorit.

Brusc, ofițerul său anunță:

— Sonar activ la stânga, aproape!

În comparație cu șoaptele rutinei de liniște, tonul era aproape ca de strigăt.

Adams schimbă adâncimea și manevră pentru a se îndepărta de originea semnalelor.

Manriquez ascultă ordinele ofițerului său executiv și se arcui peste hartă.

— Este un alt câmp de balize?

Omul spuse ceva în microfon cu o voce neinteligibilă, apoi ascultă răspunseul.

— Nu, domnule, nu este o sursă multiplă. Consideră că este un sonar pe cablu, de putere moderată.

Sonarele cu cablu erau folosite de elicopterele antisubmarine, care rămân nemișcate deasupra apei și lansează în apă transductorii folosind un cablu lung. Operează întotdeauna în pereche, și, atât de aproape de un port important, perechile puteau fi numeroase.

Manriquez înțelese că era nevoie să se îndepărteze înainte ca sovieticii, cu un pic de noroc, să pozeze un transductor chiar deasupra lui.

— Boomer, mărește viteza. Dacă ne-au descoperit activ, să stăm tăcuți nu mai folosește la nimic.

La bordul lui Aleksandr Ogarkov

— Tovarășe comandant, avem un contact sonar pasiv. Elice cu turație mică, direcția 351.

Și comandantul Kulakov observa un ecran. Poziția noului contact nu corespundea cu cele ale submarinelor de atac sovietice ieșite din Petropavlovsk. Trebuia să fie vreun intrus, un american.

Și cu condițiile sonar atât de rele, submarinul yankeu trebuia să fie foarte aproape. Poate țintea deja asupra unuia din prețioasele purtătoare de rachete din flota sovietică.

— Grupa control tir, pregătiți-vă să lansați o serie de torpile la ordinul meu.

Kulakov nu voia să aștepte o soluție deplină de control al tirului; prefera în schimb să lanseze o serie de torpile către poziția probabilă a submarinului american de îndată ce grup de control i-ar fi dat o idee aproximativă asupra poziției.

Zâmbi fără bucurie. Submarinele americane erau excelente. De aceea numai cele mai bune și mai moderne submarine sovietice - ca al său, din clasa Akula - erau însărcinate cu treaba aceea. *Ogarkov* și tovarășii săi ieșiseră împreună cu navele de suprafață, și apoi luaseră poziție pentru protecția submarinelor purtătoare de rachete care păraseau portul.

Ordinele primite de la comanda flotei i se păreau complet aiurea. Trebuia

să protejeze purtătoarele de rachete de atacurile perfide, ca cel efectuat de americani împotriva lui *Dribinov*. În ordine se preciza clar că nu aveau voie să mai aibă alte surprize. Intrusul trebuia eliminat.

— Tovarășe, direcția actuală a elicei 353.

— Foarte bine.

Kulakov se bucură. Aveau poziția americanului.

— Gata de lansare.

La bordul lui *Drum*

Ofițerul avea un nou raport.

— Comandante, contact pasiv, direcția 172. Elice.

Manriquez îi spuse încet lui Ed Baum:

— Lasă ce faci acum și găsește-mi ruta acestui contact.

— Sala sonar spune că contactul este un submarin cu viteză mică, cu variația unghiului de apropiere rapidă.

Ultimul amănunt îi făcu pe toți să pălească în sala de comandă. O variație rapidă a unghiului de apropiere, cu viteză mică, însemna că noul contact era foarte aproape.

Manriquez expiră încet aerul.

— Boomer, la dreapta. Mergi în fața contactului. Când îi vom determina ruta, vom merge pe dâra lui și vom fugi...

— Raport sonar: transitorii. Torpile care se apropie!

Cristoase!

— Lansați o țintă falsă! Bara la dreapta, viteză maximă! Imersiune rapidă!

Manriquez reflectă o clipă, apoi adăugă:

— Lansați din tuburile unu și doi, la distanță de patru grade, capete cu căutare activă.

Nava se înclină virând și prinzând viteză. Manriquez regreta că fusese obligat să lanseze, dar misiunea lui îi cerea să supraviețuiască și să raporteze.

Să tragă în partea adversă era cel mai bun mod de a începe un conflict, dar avea impresia că războiul fusese deja început.

La bodrul lui *Aleksandr Ogarkov*

— Căpitane, americanul răspunde la foc! Două torpile se apropie!

Kulakov simți că i se oprește inima.

— Viteză maximă! Aprindeți sonarul activ și găsiți poziția americanului!

Lansați o țintă falsă!

La bordul lui *Drum*

— Comandante, rusul a pornit sonarul activ! Două dintre torpile au un

unghi prea larg, dar celelalte două se apropie.

Manriquez înjură în sine și începu să împartă ordine pentru o serie de manevre evazive. Nu era un lucru ușor. Reușiseră să evite două torpile, dar pentru celelalte două era mai greu.

În largul coastei sovietice, Pacificul septentrional

Cele două submarine rivale continuă manevrele, afundându-se și virând cu viteză mare pentru a încerca să evite loviturile. Torpilele Mark 48 erau mai rapide decât echivalentele lor sovietice și, chiar dacă fuseseră lansate mai târziu, ajunseră primele ținta lor. Lansate fără o corecție care să țină seama de viteza și direcția navei inamice, torpilele de pe *Drum* se bazau pe micul senzor activ pe care îl purtau în partea anterioară.

Torpilele Mark 48 fuseseră lansate la stânga și la dreapta de poziția știută a țintei, astfel încât cel puțin una dintre ele să-l poată vedea pe *Ogarkov*, independent de direcția de viraj a submarinului rusesc.

Într-un târziu, amândouă îl văzură și îl atacară. Distanța de acțiune, în apele involburate din largul Petropavlovskului, era atât de mică încât puternicele sonare active îl găsiră abia când torpilele erau foarte aproape.

Una îl lovi în mijloc, cealaltă la pupa, în sala mașini. Dublul înveliș al lui *Ogarkov* nu era în stare să reziste la două lovituri directe. În afară de apa intrată prin spărturi, cele două explozii rupseră bucăți și amenajări din mai multe părți ale navei și proiectară violent oamenii pe parapete. Inundată în două secțiuni mari, nava era condamnată. Fără control, *Ogarkov* începu un lung drum către fundul oceanului.

La bordul lui *Drum*

Operatorul sonar de pe *Drum* auzi exploziile, dar era prea ocupat să urmărească ruta torpilelor îndreptate către nava sa pentru a mai raporta.

— Comandante, cele două torpile ne-au agățat!

În spatele omului, Manriquez aruncă o privire pe ecran; liniile deveneau mai groase și mai luminoase.

Trecură zece seunde. Așteptă. Cincisprezece. Acum.

— Lansați două ținte false!

Țintele false se opriră la mică distanță de submarin și începură să emită semnale destinate să păcălească sistemul de căutare al torpilelor sovietice. Una dintre acestea fu atrasă de o țintă falsă, viră către aceasta și explodă. Cealaltă era prea aproape și lovi submarinul la prora, sub turelă. Manriquez, Adams, Baum și toți cei din cabina de comandă fură aruncați pe jos. Luminile se stinseră. În partea inferioară, apa intra printr-o deschidere de o jumătate de metru diametru.

— Goliți toate rezervoarele! strigă Manriquez, în tentativa disperată de a contrabalansa tonele de apă care intrau în navă. Dar nu fu suficient.

De-acum prea grea pentru a mai putea pluti, cu aerul ieșind peste tot, submarinul american îl urmă în abis pe rivalul său sovietic.

King's Bay, Georgia

Contraamiralul John Fogarty îndreptă binoclul cu infraroșii spre lungile forme întunecate care alunecau neuzite prin fața lui, îndreptându-se spre larg. Cele două submarine purtătoare de rachete balistice din clasa Ohio plecaseră: fiecare era lung cât două terenuri de fotbal și mai late decât un crucișător din al doilea război mondial. O pată de spumă albă aruncată de elicele lor mari străluci pentru o clipă în lumina lunii și apoi dispăru.

Fogarty urmări submarinele până dispărură din vedere și abia atunci își permise un oftat de ușurare. Perioada cea mai periculoasă pentru un submarin purtător de rachete este în port. Ancorate alături de o navă de spijin, submarinele Ohio erau ținte perfecte. Dar odată ajunse în mare, navele acelea mari erau atât de silențioase că sovieticii nu puteau spera în mod serios să le găsească. Un însemnat procent din puterea nucleară americană era acum virtual invulnerabil.

Fogarty se întoarse spre locotenentul care stătea în apropiere.

— Dave, trimite imediat un semnal către Comsublant. Purtătoarele de rachete sunt pe drum.

Apoi se întoarse în biroul lui.

Sala situație de la Casa Albă

Harta strălucea de puncte luminoase de culori în cod și de simboluri care precizau poziția și starea de alarmă ale principalelor unități sovietice din toată lumea. Simbolurile de-a lungul coastei sovietice de la Pacific erau roșii.

Președintele avea o figură profund îngrijorată, și ca el o aveau toți cei prezenți.

— Suntem siguri că *Drum* a fost atacat, amirale?

— Foarte siguri, domnule. Senzorii noștri acustici cu bătaie lungă au relevat ieșirea multor nave din Petropavlovsk și din alte porturi sovietice de pe coasta Pacificului. Când flota ieșea, au depistat două explozii provenind din zona patrulată de *Drum*.

Amiralul Simpson se încruntă și urmă:

— De atunci au trecut două ture de comunicări și nu a mai răspuns la apeluri. A fost atacat mai mult ca sigur de sovietici și, în afara unui miracol, a fost scufundat.

— Asta ne ajută cu ceva ca să putem înțelege intențiile sovieticilor?

Simpson clătină din cap.

— Nu, domnule.

Se apropie de hartă.

— Toți interceptorii lor și bateriile lor SAM din Extremul Orient sunt în plină alarmă. Și toate navele au ieșit din porturi...

— Și se îndreaptă către forțele noastre?

— Nu, domnule președinte. Cel puțin nu pentru moment. Se desfășoară în ceea ce ar fi poziții defensive.

Pe hartă apărură multe linii albe.

— Păi, măcar asta tot e o știre bună.

Simpson se încruntă iar.

— Aș vrea să spun și eu la fel, domnule. Dar sunt aceleași măsuri pe care sovieticii le-ar lua dacă ar intenționa să atace. Intențiile lor adevărate rămân încă nebănuite.

Președintele închise ochii și începu să-și maseze tâmpilele, încercând să îndepărteze durerea de cap care-l apucase din cauza tensiunii.

— Și din partea voastră, Fran?

Șeful Agenției pentru siguranța națională ridică din umeri.

— Nici acum nu avem ceva hotărâtor, domnule președinte. Interceptăm o grămadă de comunicări între Vladivostok și Moscova, dus și întors. Toate mesaje fulger cu înaltă prioritate, natural. A crescut și numărul semnalelor trimise către alte comandamente militare: forțele sovietice din Germania de Est, flota din Marea Nordului, cea din Marea Neagră și altele.

— Dar nu au fost schimbări ale stării lor de alarmă?

— Nu încă, domnule.

Șeful NSA începu să se joace cu creionul.

— Cel puțin așa știm noi. Azi și mâine mai mișcăm sateliții pentru a afla mai multe.

— Doamne!

Iritarea președintelui era clară și ușor de văzut. Și într-un anume sens injustă. America investise zeci de miliarde de dolari în sistemele electronice pentru culegerea de informații, dar nici o fotografie aeriană și nici un satelit Sigint nu erau în stare să citească în mintea șefilor inamici sau să le descopere intențiile.

— Ați vorbit cu secretarul general, domnule președinte?

Oftatul șefului executivului se auzi în toată încăperea.

— Nu. Am încercat să-l sun când începuse toată tărășenia asta. De la Moscova au răspuns că secretarul general "nu este disponibil, pentru moment".

Simpson se încruntă din nou.

— De aceea, ori sunt încurcați ca și noi, ori aleargă cât pot de repede la un

adăpost antiatomic.

— Chiar așa.

Președintele îndepărtă scaunul de masă și se ridică. Simțea brusc nevoia să meargă. Se îndreptă spre hartă și se opri să privească Europa.

— Poate ar trebui să începem să trimitem soldați și provizii pentru NATO, cât mai este timp. Dacă facem asta, măcar vom fi gata dacă rușii hotărăs o escaladare a conflictului.

— Mă tem că pentru moment nu se poate pune în aplicare Reforger, domnule președinte.

Generalul Carpenter, șeful statului major al aviației, părea încurcat. "Reforger" era un plan pentru transferul de oameni și materiale în Europa. Întărind NATO, se spera că rușii vor renunța să atace pe acel front.

— Nu avem transporturile maritime și aeriene necesare.

Blake Fowler îi dădu dreptate. Comanda transporturilor aeriene și Comandamentul transporturilor aeriene ale marinei erau deja folosite la maxim pentru a-l sprijini pe McLaren în Coreea. Trei săptămâni de operațiuni aproape fără pauză își puseseră amprenta pe oameni și pe mijloace. Trei C-141 și un C-5 căzuseră deja pentru că nu mai fuseseră verificate la timp sau din cauza oboselii echipajelor: aparatele Starlifter în Pacifico și Galaxy din cauza unui incident în California. Avioanele erau suficiente pentru alimentarea Coreei sau pentru a duce întăriri în Germania. Dar nu pentru amândouă.

Președinte privea harta fără să vorbească. Apoi se întoarse.

— Dacă sovieticii ar decide să lărgească conflictul, NATO ar putea rezista fără forțele Reforger?

— Probabilmente nu, domnule.

Simpson clătină din cap.

— Cel puțin, nu numai cu armele convenționale.

Toți cei prezenți în Sala situație tăcură. Fără arme convenționale, NATO ar fi fost obligată să folosească armele nucleare tactice pentru a opri un atac de blindate împotriva Germaniei occidentale. Și toți știau că dacă s-ar fi folosit armele nucleare, ar fi fost imposibil să se oprească la mijlocul drumului. Bombelor de cinci kilotone lansate împotriva coloanelor de care armate s-ar fi răspuns inevitabil cu lansarea rachetelor balistice de cinci sute de kilotone împotriva orașelor.

Fowler văzu că președintele își lăsa capul în jos. Nici una dintre alternative nu era deosebit de plăcută. Ori se continua ofensiva lui McLaren și lăsa neapărată Europa, ori aduceau întăriri pentru NATO și riscau o poziție sângeroasă în Coreea.

În fine, președintele vorbi.

— Nu intenționez să-i abandonez pe ai noștri acolo, în Coreea. Trebuie să riscăm, sperând că sovieticii nu vor să extindă conflictul.

Se adresă lui Simpson.

— Între timp, amirale, aş vrea să le dau ceva la care să se gândească. Am desfășurat deja submarinele purtătoare de rachete. Ce altceva mai putem face?

Amiralul avea deja pregătit răspunsul la acea întrebare. Cuvintele lui nu erau deloc liniștitoare. Nimeni nu dorea să se joace cu armele nucleare.

CG al forțelor ONU, la sud de Taejon

Pe cer străluceau stelele, pe fondul negru. McLaren aștepta și observa, în liniște. Capătul aprins al țigării lui străluci pentru o clipă și apoi nu se mai văzu.

— Domnule general?

Se întoarse. Hansen ieșise din cortul de comandă și silueta lui era luminată de luminile din interior.

— Au sosit ultimele mesaje, domnule general. Toate unitățile sunt în poziții și gata la ordinul dumneavoastră.

— Vreo comunicare de la Washington?

— Da, domnule.

Hansen își ridică notesul, ca să fie puțin luminat.

— Este de la președinte. Doar atât: "Executați planul. Rugăciunile noastre vă însoțesc. Noroc și Dumnezeu să fie cu voi".

Căpitanul zâmbi.

McLaren făcu semn că a înțeles și își scoase trabucul din gură.

— Bine spus.

Privi ceasul.

— Bine, Doug. Ordonă tuturor comandamentelor să treacă la executarea planului Thunderbolt la cinci fix.

Hansen salută și intră înapoi în cort.

McLaren mai trase un fum din trabuc și rămase unde era. Fără ca nimeni să-l vadă în întuneric, își încrucișă degetele.

Kremlin

Secretarul general nu mai văzuse niciodată o atât de profundă îngrijorare pe fața aghiotantului său militar. O față cu adevărat neobișnuită pentru un om declarat erou al Uniunii Sovietice pentru curajul arătat în luptele din Afghanistan.

— Probleme noi, Ivan Antonovici?

Colonelul făcu semn afirmativ.

— Mi-e teamă că da, tovarășe secretar general.

Îi arată un dosar din piele gros.

— Te rog.

Secretarul general bău încet ceaiul, în mod aproape ostentativ.

— Am ales materialele acesta dintre ultimele rapoarte informative de la sateliți și dela agenții noștri, cu privire la incidentul submarinului și la reacția americană.

Colonelul depuse pe biroul șefului partidului o serie de foi și de fotografii elaborate cu sisteme electronice.

Secretarul general puse brusc ceașca, vărsând o parte din ceai pe farfurioara din porțelan. Se încruntă.

— Reacția lor, colonele? Dar reacția noastră la acest atac perfid împotriva unui submarin în ape internaționale? Eu zic că asta este mai justă.

Privi cu iritare ceasul.

— De mai multe ore i-am cerut ministrului apărării să-mi sugereze posibilele măsuri de retorsiune. Și n-am primit nimic. De aceea, nu crezi că ai putea folosi mai bine timpul încercând să oferi răspunsuri la dorințele mele?

Colonelul nu zise nimic, chiar dacă se roși la față. Se mulțumi să-i întindă prima fotografie din satelit.

Secretarul oftă, mai mult pentru sine decât pentru alții, și luă fotografia. Atașatul lui era o persoană deosebită, fidel și inteligent, devotat partidului, dar uneori era prea încăpățânat. Își aruncă privirea pe fotografie și apoi o lăsă neglijent să cadă pe masă.

— Și ce-i cu asta? Văd un chei gol. Ce este atât de important?

— Este principala bază atlantică americană pentru submarinele purtătoare de rachete, tovarășe secretar general.

Îi mai arată una.

— Iar aceasta este de la baza lor din Pacifico, la Bangor în statul Washington. Și aceasta este complet goală. Un raport analog ne-a sosit de la baza NATO din Holy Loch în Scoția. În esență, toate submarinele balistice americane care pot naviga sunt acum plecate: o mobilizare fără precedent.

Secretarul general începea să înțeleagă motivele îngrijorării ajutorului său.

— Continuă.

— Pe de altă parte, recunoașterile noastre arată că principalele elemente din Comandamentul aerian strategic au fost ridicate la un nivel de alarmă ridicat și că au fost îndepărtate de sectoarele lor normale operative. Toate permisiile acordate echipajelor bombardierelor lor au fost anulate... chiar și cele acordate pentru motive familiale urgente.

Secretarul general începu să transpire rece. Americanii înnebuniseră oare? La început, un atac fără provocare, acum amenințări cu războiul nuclear. Ce

intenții puteau avea?

— Ai făcut bine că mi-ai adus imediat la cunoștință aceste știri, Ivan Antonovici. Ar fi trebuit să mi le comunice deja niște miniștri de-ai mei...

Luă telefonul de maximă siguranță plantat pe birou.

— Dă-mi-l pe amiralul Marenkov.

Marenkov, comandantul marinei sovietice, răspunse după câteva clipe. După trecereaprintr-o codificare și o decodificare, vocea lui avea un ton cavernos.

— Da, tovarășe secretar general?

— În calitatea mea de președinte al Consiglio de apărare și de comandant suprem, îți ordon să treci imediat la aplicarea planului Sanctuar.

Cu planul Sanctuar, toate submarinele balistice sovietice urmau să fie desfășurate în spatele câmpurilor de mine subacvatice, submarinelor de atac și grupurilor de avioane și elicoptere antisubmarine. Plantate în siguranță în spatele acestui scut, submarinele purtătoare de rachete puteau fi gata să răspundă la lovitură, în caz că americanii ar fi atacat.

— Am înțeles. Într-o oră, planul Sanctuar va fi pus în aplicare.

— Excelent, Yuri. Între timp îți voi confirma ordinul prin telex.

Secretarul general lăsă telefonul și luă o foaie de hârtie. Așternu pe ea câteva fraze.

— Ivan Antonovici, înmânează personal acest mesaj biroului de comunicații. Pentru nici un motiv nu trebuie să fie transmis cu întârziere. Clar?

Ajutorul său îi făcu semn că a înțeles și luă foaia de hârtie. Dar părea că mai avea ceva ce-l rodea.

— Mai era ceva, colonele?

— Da, tovarășe. Au existat zvonuri asupra atacului împotriva submarinului lor și asupra misiunii sale în acele ape. Poate sunt numai vorbe de clacă răutăcioase, dar dacă o fi fost adevărat...

Colonelul se întrerupse.

Secretarul general deveni atent. Încă de la începutul carierei sale se învățase să nu negligeze zvonurile. Uneori erau o sursă de informații mai credibile.

— Bine. Povestește-mi despre aceste "vorbe".

În timp ce colonelul vorbea, fața secretarului general se făcea din ce în ce mai rigidă. La sfârșit părea îmbătrânit subit.

— Mulțumesc pentru sinceritate, colonele. Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus. Pentru moment, poți să pleci.

După ce aghiotantul ieși, secretarul general luă din nou telefonul de maximă siguranță și chemă centrala.

16 ianuarie. La bordul navei *Wisconsin*, în largul Coreei

Imaginea telecamerei de înaltă sensibilitate era perfectă. Atât de bună, încât ofițerii adunați în jurul monitorului din sala de tir de pe *Wisconsin* reușeau să distingă ușor tranșeele și armele grele camuflate. Imaginea se mișcă încet când avionul teleghidat de fabricație israeliană începu un viraj.

— Uite, uite. Uită-te cine e aici.

Căpitanul de corvetă Jason Matthews, ofițer de tir, indică un punct pe ecran.

Comandantul Edward Diaz privi imaginea indicată de ofițerul său și zâmbi. Pe monitor se zărea un grup de corturi decorate cu o bogăție de antene radio.

— Mi se pare că e un foarte simpatic post de comandă, Jas. Știe cineva să-mi spună de ce gen?

Matthews zâmbi către comandant.

— Oh, cel puțin un CG de regiment. Poate chiar de divizie.

— Fantastic. Să-l luăm ca prima țintă.

Cu un semn de încuviințare, Matthews se apropie de computerul balistic al navei. Marinarul așezat la terminal tastă repede niște instrucțiuni, în timp ce ofițerul îi dădea ordinele. După câteva secunde, Matthews îl privi Diaz.

— Ținta fixată, comandante. Piesele gata de tragere la ordin.

Diaz privi ceasul. Ora 3,59. Încă un minut. Scutură din cap, nemulțumit.

— La dracu, n-am fost niciodată capabil să aștept. Trage, Jas.

Matthews apăsă butonul; cele nouă tunuri de pe *Wisconsin* mugiră, trimițând spre coasta nordcoreeană proiectile ce zburau cu 800 de metri pe secundă.

Oamenii de la bordul cuirasatului priveau ecranele, așteptând ca avionul de recunoaștere să le transmită punctul lovit. Fu nevoie de 48 de secunde ca cele nouă proiectile cu exploziv de înaltă putere să parcurgă cele douăzeci de mile nautice care despărțeau cuirasatul de țintele sale.

— Doamne sfinte!

Matthews nu reuși să-și ascundă satisfacția, când ecranele arătară fumul și pulberea care se înălțau în jurul cartierului general nordcoreean. Când fumul se împrăștie, se putură vedea câteva cratere, unul lângă altul. Pe o rază de două sute de metri în jurul țintei, toți copacii fuseseră doborâți.

— Un grup de înalți ofițeri nordcoreeni mai puțin!

Diaz era înspăimântat de distrugerea cauzată de nava lui. Acela era război autentic, nu un simplu tir de antrenament. Apoi se regăsi.

— Ofițer de tir! Lovește celelalte ținte pre pre-programate. Foc de voie.

— Am înțeles, domnule comandant.

Comandantul navei *Wisconsin* continuă să privească monitoarele în timp ce tunurile sale distrugeau sistematic apărarea de coastă nordcoreeană, depozitele militare, amplasamentele de artilerie. Zâmbi. Era un adevărat păcat că pe o rază de o sută de kilometri nu era nici un infanterist de marină să profite de deschiderile pe care le făcuse în apărarea de coastă a Coreei de Nord.

Comuniștii puteau crede că atacul venea de la vest, dar se înșelau. Lovitura decisivă a lui McLaren va sosi de la est, dinspre munții aspri ai Coreei. Nordcoreenii urmau să cadă într-o capcană.

Regimentul 4, Divizia a 3-a marines, Masan, Coreea de Sud

Colonelul Tad Lassky din infanteria marină era fericit. Cele trei batalioane ale sale parcurseră deja mai mult de zece kilometri în primele șapte ore de la declanșarea atacului, și întâlniseră o rezistență sporadică, adesea aproape nulă. Din ceea ce auzea în comunicările cu comandamentul, o avansare analogă era raportată de toate celelalte nouă divizii americane și sudcoreene care participau la contraatac. Încă o dată, serviciile de informații spusese adevărul. Mare parte din cele mai bune unități nordcoreene era blocată de luptele foarte dure duse în jurul Taejonului, sau se găseau de-a lungul coastei. Forțele desfășurate în apărarea flancului oriental erau prea depărtate pentru a oferi o rezistență adecvată.

— Domnule colonel, la telefon Batalionul al doilea.

Lassky luă radiotelefonul.

— Papa Fox Patru Șase către Fox Patru Cinci. Vorbește, Bill.

Din receptor ajunse vocea metalică a colonelului William Kruger.

— Am ajuns într-un sătuc. Cercetarea a depistat puțină mișcare, aici, în cursul dimineții. Trebuie să ocolim sau să-i luăm la șuturi?

Înainte de a răspunde, Lassky consultă harta.

— Curățați satul, Fox Patru Cinci. Vom avea nevoie de drum pentru aprovizionare.

— Bine, Fox Patru Șase. E ca și cum am făcut-o.

Lassky zâmbi auzindu-l vorbind pe Kruger cu atâta siguranță. Era și el de acord. Divizia a treia era în Coreea de mai mult de două săptămâni, închisă în tabere izolate, și tot timpul așteptaseră clipa aceea. Acum că McLaren le dezlegase lanțul, generalul maior Pittman și comandanții lui de regimente nu voiau să piardă ocazia de a arăta ce pot unitățile lor.

Batalionul 2, Regimentul 4 infanterie marină

Cu un gest din braț, Kruger dădu semnalul de acțiune pentru cele trei companii de pușcași. Infanteriștii marini în costume de mascare se

desfășurată în linie de luptă pe orezăriile înghețate și începură avansarea către micul grup de case ce se aflau la câteva sute de metri de ei. El și grupul său de comandă îi urmară pe soldați, mergând cu atenție pe gheața acoperită de zăpadă. Pentru comandantul batalionului al doilea era normal ca și ofițerii să se afle în prima linie.

Totul rămase liniștit până ajunseră la vreo două sute de metri de sătuc. În acel punct apărătorii comuniști se dezlănțuiră.

Kruger se aruncă la pământ de îndată ce mitralierele și puștile automate ale nordcoreenilor deschiseră focul din poziții ascunse printre case, deschizând găuri în câmpuri și doborându-i pe americanii care nu avuseseră reflexele mai rapide. Kruger ridică privirea pentru a controla situația. Mare parte din oamenii lui erau adăpostiți în spatele malurilor orezăriilor, dar unii erau în teren deschis și nu se mișcau.

Karummphh. Terenul tremură ușor când o mică explozie ridică pământ și zăpadă în spatele infanteriștilor întinși pe sol. *Karummphh.* O altă explozie, mai aproape. Nordcoreenii trăgeau cu mortierele ușoare împotriva soldaților obligați să stea culcați. Kruger înjură bogat și se apropie de aviatorul infanteriștilor marini atașat batalionului său drept controlor de zbor. Îl atinse pe umăr și întrebă:

— Spune-mi, locotenente, crezi că poți să ne aduci un pic de sprijin aeria, cu radioul ăla al tău?

Locotenentul ridică privirea și scuiță zăpada care-i ajunsese pe buze.

— Pot încerca, domnule colonel.

— Atunci încearcă, băiete. Altfel, nu știu cum ieșim de aici.

Amândoi se lipiră de sol când o lovitură de mortier explodă în spatele lor, acoperindu-i cu pământ. Alții fuseseră mai puțin norocoși. Un sergent zăcea pe marginea orezării. Explozia îi smulsese gamba dreaptă.

— Top Dog Unu, aici Papa Fox Trei Unu, recepție.

Kruger alunecă spre atașatul său radio.

— Fox Patru Cinci către Alpha Cinci Doi. Am o misiune de bombardament, recepție.

Ofițerul care comanda cele opt mortiere de 81 mm ale Batalionului al doilea răspunse imediat.

— Gata de tragere, Fox Patru Cinci.

— Bine.

Kruger se aplecă și mai mult auzind rafalele unei mitraliere nordcoreene, care îi treceau deasupra capului.

— Am nevoie de o salvă fumogenă incendiară. Coordonate YD 845122. Trageți peste... — privi spre controlorul de zbor și văzu că tânărul îi arăta două degete — ...peste două minute.

Se întoarse lângă grupul ce-l înconjura pe tânărul aviator. În apropiere, infanteriștii începeau să răspundă focului inamic. Încă un minut. Inspiră profund și strigă:

— Băieți, peste puțin timp sosesc amicii noștri din aer. Semnalizați poziția voastră! Folosiți fum roșu!

Peste câteva momente, din lumânările fumigene lansate de plutoane începură să se înalțe coloane de fum. Se amestecară până când formară o cortină unică ce permitea individualizarea din aer a poziției batalionului.

Cu un muget, patru Harrier cu aripi turtite apărură pe cer: zburau în perechi și se îndreptau spre pozițiile nordcoreene. Virând spre dreapta, fiecare aparat lansă peste sătuc șaptesprezece mici obiecte dotate cu aripioare: bombe Mark 82 de 225 kg. Loviră cu o serie interminabilă de explozii albe ca lumina soarelui.

Dintre ruinele caselor se înălțară alte explozii. Mortierele batalionului se uniserăși ele tirului: proiectile albe cu fosfor care aveau un dublu scop. Să-l ardă pe inamic și să înalțe o cortină de fum orbitoare.

— *Marines!*

Kruger sări în picioare, cu pușca M16 în mâini. În tot câmpul, căștile se întoarseră spre el. Urcă pe o movilă și întinse brațul spre satul care ardea.

— Înainte!

Infanteriștii marini scandară un "Ura!" și începură să alerge spre pozițiile nordcoreenilor, trăgând din mers. Kruger alergă împreună cu ei, așa cum credea el că trebuie.

Pentru a elimina inamicii din sat avură nevoie de doar cincisprezece minute de lupte dure și sângeroase. Dar la sfârșitul acelor minute drumul era liber și sigur.

CG al Diviziei a 17-a, la nord de Ansong

Maiorul Park Dae-Hwan privea cu satisfacție masacrul din jurul lui. Atacul fusese neașteptat și feroce: într-un cuvânt, perfect. Tabăra mascată era acoperită de morți, unii în uniformă, alții în ținuta de noapte, iar alții goi. Mulți dintre nordcoreeni fuseseră secerăți în primul minut și puțini avuseseră timp să-și ia armele.

Zâmbi. Comuniștii mascaseră bine cartierul lor general, ascunzând corturile, vehiculele blindate și aparatura radio printre pinii unei pădurici. Ar fi fost aproape imposibil să fie zărite din aer. Evident, acoperirea bogată permisesse grupului său din forțele speciale sudcoreene să ajungă în perimetrul taberei fără a fi zărit.

Park introduse un nou încărcător în arma sa CAR-15 și își puse arma în spate. Apoi fluieră pentru a-și chema beretele negre la adunare. Pierduseră

destul timp degeaba, inactivi acolo. Grupa lui fusese adusă cu elicopterul în spatele liniilor inamice în urmă cu două zile, în așteptarea momentului atacului. Acum aveau treabă de făcut. De-a lungul aceluia drum, comuniștii aveau o serie de depozite, automobile și posturi de gardă. Park intenționa să le distrugă.

— Domnule!

Sergentul Kwon venea spre el și ridica mâna ca să-i arate ceva. Park își aminti că-l văzuse tăind ceva de pe uniformă unui ofițer nordcoreean.

Kwon se opri în fața lui, îl salută și îi arătă un petic de stofă.

— O amintire pentru colecția dumneavoastră, domnule maior.

Sergentul zâmbea.

Park luă bucata de stofă rigidă și o privi cu atenție. Un epolet cu o stea mare. Insemnele unui general maior din armata poporului. Dădu din cap, satisfăcut. Una din cele șase divizii care ar fi trebuit să oprească atacul generalului McLaren își pierduse comandantul și întregul stat major.

Puse în buzunar epoletul defunctului general și părăsi amplasamentul. Oamenii îl urmară în șir indian. Îi aștepta un marș lung, înainte de a ajunge la următorul lor obiectiv.

Brigada 1, Divizia a 10-a, Autostrada 4, la sud de Uch'on

— Tunar! Sabot! Tanc la ora zece!

Căpitanul sudcoreean văzu că turela tancului M-48 se întorcea la stânga; aștepta.

— Gata!

— Foc!

Carul armat reculă când tunul lui de 105 mm trase cu zgomot mare. Turela se umplu de fum acru când tubul fu expulzat. Dar tunarul se grăbi să introducă un alt proiectil antitanc. Însă nu mai fu nevoie.

Ținta lor, un T-55, era nemișcat pe caldarâm și cuprins de flăcări. Alte cincisprezece erau răsfirate prin orezăriile înghețate, distruse și incendiate. Batalionul de blindate nordcoreean care încercase un contraatac fusese scos din luptă: fusese surprins în teren deschis de douăzeci de tancuri sudcoreene ascunse în spatele drumului. Un singur M-48 fusese scos din luptă: un proiectil comunist îi smulsese turela.

Căpitanul deschise chepengul și ieși din turelă, respirând profund aerul din exterior. Chiar dacă întreaga confruntare durase doar cinci minute, era terminat din cauza combinației de oboseală fizică, de teamă și de concentrarea intensă de care se folosisese în bătălie.

Din cască auzi vocea comandantului său de brigadă.

— Către toate unitățile. Continuați înaintarea în etape scurte. Obiectivul diviziei este acum Uch'on.

Comandantul tancului M-48 miji ochii spre soarele care apunea. Satul Uch'on se găsea la unsprezece kilometri distanță. Poate reușeau să ajungă acolo înainte de a se face întuneric. Dacă ar fi reușit, unitățile de vârf ale diviziei s-ar fi regăsit la mai mult de treizeci de kilometri de ceea ce până cu o zi înainte era linia de principală rezistență a nordcorenilor.

Thunderbolt înflorise.

CG al Corpului al doilea de armată, la nord de Taejon

Cei doi generali se opriseră sub un copac mare. Amândoi erau îmbrăcați în haine groase, pentru a se apăra de frig. La sud de poziția lor, profilul ruinelor din Taejon era luminat de sute de incendii și de fumul care se înălța din oraș. De la distanța aceea, zgomotele bătăliei se auzeau înăbușite. Se auzea numai un țâcănit de arme de calibru mic și tunetul surd al salvelor de artilerie.

Generalul colonel Cho Hyun-Jae se strâmbă.

— Mi-e teamă, Chyong, că suntem pe marginea prăpastiei. Ai auzit rapoartele?

Generalul locotenent Chyong făcu semn afirmativ. Începuseră să primească încă de dimineață fragmente ale transmisiilor. La început sosise știrea unei posibile invazii cu mijloace amfibii, pe coasta din apropierea Seulului. Apoi, rapoarte despre o masivă ofensivă dinspre munții din răsărit. Toate comunicările erau fragmentare, cauzate de interferențele radio ale americanilor. Nu era nimic sigur.

Chyong își privi atent superiorul.

— Mai sunt alte noutăți?

Cho ridică ușor din umeri.

— Nici una. Am trimis ștafete la toate diviziile, cu ordinul de a-mi aduce rapoarte, dar nu s-a mai întors nimeni. Serviciul meu de siguranță afirmă că pe câmpiile din spatele nostru mișună asasini din Sud. Mi-e teamă că oamenii pe care i-am trimis au fost interceptați.

Își trecu un deget peste gât.

— Probabil.

Cho își privi mâinile.

— În orice caz, conduita noastră este clară. Trebuie să mutăm forțele noastre spre nord pentru a face față acestui atac inamic. Americanii nu trebuie să ne taie liniile de aprovizionare. Trebuie să contraatacăm.

Își luă privirea de la spectacolul Taejonului în flăcări.

— Am nevoie de două dintre cele mai bune divizii ale tale, Chyong, și de alte două din Corpul al patrulea de armată. Îmi mai trebuie două din cele trei regimente blindate care sprijină atacul tău.

Chyong se încruntă. După rechizițiile lui Cho, corpul său de armată ar fi

rămas ca un tigru fără dinți, incapabil să captureze orașul. Și mai erau și alte probleme care nu se puteau ignora.

— Forțele mele sunt la dispoziția ta, tovarășe. Dar pierderile au fost foarte mari. Până și unitățile mele cele mai bune sunt la jumătate din efectivele normale. Pe de altă parte, proviziile noastre sunt extrem de reduse: hrană, muniții, carburant, totul. Este posibil nici să nu ne ajungă carburantul ca să ajungem în zona atacată de americani.

Cho își strânse buzele, iritat.

— Cunosc problemele tale de aprovizionare, tovarășe. Le cunosc!

Respiră, încercând să se relaxeze.

— Pyongyang m-a asigurat că în acest moment coloanele de aprovizionare se mișcă spre sud. Tancurile tale vor avea carburant. Îți promit.

Dar chir și Cho nu părea prea sigur că Pyongyang era în stare să-și mențină promisiunea.

Zborul Phoenix, pe Autostrada 23, la nord de Soksong

Maiorul Chon privi peisajul întunecat și acoperit de coline care se desfășura 150 de metri mai jos de el. Luna ieșise de vreo oră și ilumina terenul suficient pentru el. Se uită repede în spate și apoi se întoarse să privească în față. Celelalte trei A-10 din zborul său erau în poziție și îl urmau.

Zâmbi sub masca de oxigen. Din punct de vedere tehnic, aparatele A-10 nu erau avioane pentru zbor de noapte, dar înaltul comandament aruncase în contraofensivă toate forțele de care dispunea. Ordinele erau clare: să-i țină pe nordcoreeni sub presiune douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Iar dacă asta comporta ceva riscuri neprevăzute, Chon voia ca măcar acele riscuri să aducă și rezultate.

Obiectivul lor era de data asta un convoi nordcoreean care fusese depistat pe la sfârșitul după amiezii de un avion de recunoaștere foto RF-5A. Chiar dacă camioanele nordcoreenilor fuseseră camuflate cu mare grijă și ascunse printre copaci, motoarele calde încă se văzuseră perfect pe pelicula pentru infraroșii. Serviciul de informații raportase că comuniștii se mișcaseră numai noaptea pentru a evita să fie văzuți.

Chon primise imediat ordinul de decolare: se încerca cu orice mijloace să se împiedice ajungerea proviziilor în zona Taejonului.

— Zborul Phoenix, aici Vudu, recepție, îi spuse o voce liniștită din cască.

Era semnalul pe care îl aștepta. "Vudu" era un avion de recunoaștere, un lent OV-10D Bronco. Avea telecamere cu luminozitate scăzută și senzori termici care lipseau de pe avionul lui Chon și plecase la apus, cu o oră mai înainte. Contactul radio însemna că aparatele A-10 se apropiau de aria cea mai probabilă.

— Zborul Phoenix, poziție Alpha Xray 4737, terminat.

Nu era nevoie ca supraveghetorul să-i spună ce era cu acea poziție. Chon privi harta lipită cu bandă adezivă pe genunchii săi și efectua mintal câteva calcule. Instrumentele de zbor ale aparatului A-10 erau destul de rudimentare; mare parte din navigație cădea încă în sarcina pilotului.

— Recepționat, Vudu. Timp prevăzut de sosire, trei minute.

Aprinse de trei ori luminile de rulaie pentru a-și avertiza tovarășii de zbor și viră ușor la dreapta. Când fu pe ruta dorită, se mai uită o dată în spate. Celelalte A-10 erau în pozițiile dorite.

Controlă tabloul armelor, apoi se întoarse la hartă. Terenul era încă acoperit de dealuri; printre cele două înălțimi principale se vedea un drum. Cel mai bun mod de a se apropia era acela de a sosi la drum din flanc, mișcându-se de la est la vest, dar era nevoie de multă atenție, pentru a nu se ciocni de vreun munte cu viteză mare.

Apăsă butonul de comunicație.

— Zborul Phoenix, aici Șeful Phoenix. Atac standard dinspre est. Vudu, timp de sosire un minut.

Supraveghetorul răspunse imediat.

— Recepționat, Phoenix. Gata de iluminare la ordinul vostru.

Chon răspunse cu două clicuri de microfon și semnaliză din nou companiilor cu lămpile. Efectuă un viraj strâns la stânga, știind că perechea lui de zbor, căpitanul Lee, îl va urma. Privi spre dreapta și văzu că cealaltă pereche de avioane se îndepărta spre nord.

Zări șoseaua: o linie subțire întunecată în mijlocul unui peisaj neregulat alburii.

— Vudu, aici Șeful Phoenix. Acum!

Chon ținu ochii pe suprafața drumului. Chiar și așa, lumina albă și intensă a rachetelor lansate de pe OV-10 îl orbi. Nu era ușor să vadă, cu lumina aceea puternică. Clipi din ochi, căutând vreo formă regulată sub el.

Iat-o!

Un șir de umbre rectangulare, care se mișcau în coloană.

Chon puse degetul pe butonul tunului și se aruncă în picaj spre drum.

Pe autostrada 23

Rachetele luminoase nu puteau însemna decât un singur lucru: dezastrul.

— Părășiți drumul! Împrăștiati-vă! strigă prin radio maiorul Roh In-Hak; apoi ieși pe fereastra camionului său, agitănd frenetic brațele, pentru a indica șoferilor din spatele lui să părăsească carosabilul. Dar aproape toți doar îl priviră, fără să înțeleagă.

Acum era târziu. Roh auzi un șuierat puternic și privi în sus, în spatele lui.

Două siluete întunecate, în formă de cruce, cădeau de sus, îndreptate drept spre el. Moartea înaripată.

Cuprins de panică, maiorul se aruncă din camion. Se rostogoli rapid pe taluz și se lovi puternic de un dâmb înghețat. Rămase nemișcat, respirând greu.

Ridică ochii să privească spre camionul lui, care se mai mișca încă atunci când primul avion deschise focul.

Partea anterioară a avionului se luminează de la un fulger mai luminos decât rachetele dinainte care continuau să strălucească pe cer, și o dâră de foc lovi suprafața drumului în fața camionului. Apoi urcă spre vehicul, de îndată ce pilotul corectă tragerea.

Maiorul nordcoreean își îngropă fața în teren; camionul explodează, aruncând în jur o pală de foc imensă. Transporta muniții de artilerie pentru tunurile de mare calibru care bombardau Taejonul. Șoferul lui, evident, trecuse în lumea celor drepi.

Alte explozii cutremură pământul și ilumină versanții văii strâmte în care se găsea Roh. Maiorul se lipi de pământ, în mijlocul schijelor ce zburau în toate părțile, și încercă să nu ia aminte la strigătele care se amestecau cu mugetul motoarelor avioanelor și cu tunetul tunurilor și mitralierelor de înaltă frecvență ale acestora.

Zgomotul se diminuează și apoi dispăru. Aeroplanele inamice terminaseră misiunea de mitraliere.

Roh își iți capul, cu grijă, apoi se ridică. Alergă spre resturile coloanei sale pentru a controla daunele și respiră ușurat. Numai primele trei camioane fuseseră lovite: toate trei fuseseră încărcate cu muniții și echipament de luptă. Importantele autocisterne cu carburant pentru tancuri erau încă intacte.

Dar erau blocate pe acel drum. Vehiculele lui nu se puteau îndepărta, pe terenul accidentat. Ș Roh știa că piloții inamici se vor întoarce, pentru a termina treaba pe care o începuseră. Trecu de la un camion la altul, bătând în portiere și strigând:

— Ieșiți! Escorta să ia poziții printre copaci! Eliberați camioanele antiaeriene!

Apărarea antiaeriană a coloanei era cât se poate de mizeră. Toate unitățile mobile afluseră spre front. Drept urmare, Roh avea numai câteva tunuri de fabricație nordcoreeană, arme puțin manevrabile de 37 mm, montate precar pe camioane descoperite, și o grămăjoară de SAM SA-7 cu tub pentru umăr, în dotarea micii escorte de infanterie. Știa că nu erau suficiente.

Auzind mugetul reactoarelor care reveneau, Roh fugi cât putu de repede de pe drum.

Zborul Phoenix

Chon făcu un viraj strâns la dreapta pentru a se întoarce deasupra convoiului și armă bombele cu fragmentație. Le va lansa pe toate într-o trecere și nu va fi timp pentru a doua trecere.

— Zborul Phoenix, aici Șeful Phoenix. Atacați pe sărite.

Câteva clănțănituri de microfon îi dădură «Recepționat» și Chon se concentrează asupra propriului zbor. Alte rachete luminoase se aprinseră deasupra lui, iluminând teritoriul accidentat, și maiorul aduse aparatul A-10 la o cotă ușor mai elevată pentru a evita vârful unui deal.

Când depăși vârful acoperit de copaci, Chon văzu trecând pe lângă el un norișor de luminițe, însoțit de dăre luminoase. Proiectile trasoare. Încercă să nu tremure. A-10 era blindat, dar nici un pilot dotat cu o brumă de inteligență nu se încredea numai în blindaj pentru a-și proteja aparatul. El fusese deja doborât o dată de antiaeriană și nu dorea să repete experiența.

Chon puse pe automat lansatorul de rachete și reglă HUD-ul pentru a lovi cu o bombă de defragmentație drumul care acum se apropia vizibil.

O concentrare de trasoare îi atrase atenția. Închise ochii. Veneau dinspre un fel de vehicul antiaerian, și îl încercă tentția de a-l mitralia repede, când termina pasajul. Dar nu cedă tentației. Era puțin productiv să atace apărarea care era deja în alarmă. Misiunea sa consta în distrugerea a ceea ce aceasta încerca să apere. Întinse mâna spre butonul de lansare a bombelor.

Autostrada 23

Roh ordonă oamenilor de lângă el să decșhidă focul și numai pentru exemplu, își descărcă pistolul înspre formele întunecate ce treceau pe fundalul cerului. La lumina vehiculelor sale incendiate, le vedea clar partea inferioară.

Când percutorul bătu în gol, nordcoreeanul înjură sec. Îi recunoscuse pe atacanți. Erau A-10 americane, și să tragă în ei cu pistolul era ca și cum ar fi tras într-un tanc. Fiecare, în trecere, lansa o dâră de rachete incandescente.

Coloana lui imobilizată dispăru într-o serie orbitoare de explozii. Sute de fulgere acoperiră șirul de vehicule, acum abandonate de șoferii lor, și explodară pe orezăriile înghețate, pe cele două laturi ale drumului. Un grup de mingi de foc îi dădu de știre că cisternele lui nu mai existau.

Orbit pentru moment, Roh clipi des și-și luă ochii de pe flăcări, încercând să distingă avioanele americane care se îndepărtau de scena victoriei lor. Cu satisfacție văzu cum câțiva oameni de-ai lui mai trăgeau încă împotriva inamicului.

Un SAM se înălță pe cer, urmărind unul dintre reactoarele care se îndepărtau. Roh îl urmări în liniște, sperând că oamenii lui vor putea obține

măcar un mic succes cu doborârea unui avion. Dar racheta, după câteva momente, își părăsi traiectoria pentru a se apropia de o rachetă de iluminare. Cu o înjurătură plină de necaz, maiorul dădu cu pistolul în zăpadă.

La două sute de metri de el, spectacolul infernal de-a lungul autostrăzii deveni pe deplin vizibil când praful și fumul se împrăștiară. Aproape toate camioanele erau lovite de schije sau de explozii directe. Și cel puțin jumătate din coloană era în flăcări. Roh își privi camioanele și se încruntă, încercând să-și amintească în care se aflau munițiile.

Un moment mai târziu, î-o aminti o explozie puternică.

Prima forță de izbire trebuia să se descurce cu mai puține provizii.

17 ianuarie. Baza aeronavală, Vladivostok, RSFSR

Soarele zorilor arunca umbre lungi pe întreaga bază și strălucea pe zăpada acumulată alături de piste. Una câte una, lămpile cu arc care luminaseră câmpul de zbor se stingeau: nu mai era nevoie să transforme noaptea în zi.

Ofițerul sovietic însărcinat cu armele grele era obosit la culme. Se uită cu mirare la spectacolul care se desfășura în fața lui. Era încă întuneric când aterizase ultimul regiment de bombardiere ce venise de la flota din Marea Nordului, și el fusese așa de ocupat încât nu dăduse atenție avioanelor.

Dar acum era imposibil să nu le privească. Niciodată nu văzuse baza atât de aglomerată. Aproape șaiszeci de bombardiere bimotoare Backfire erau pe piste: unele aproape își atingeau aripile, altele erau acoperite cu prelate protectoare. Toți armurierii lui erau în jurul avioanelor, ocupați cu instalarea sub aripile lor a rachetelor antinave AS-4 Kitchen.

Privi ceasul. Excelent. Oamenii lui vor termina armarea și umplerea rezervoarelor aparatelor Backfire înainte de termenul fixat de general. În acel moment, portavioanele care navigau cu atâta aroganță în jurul Coreei de Sud ar fi fost obligate să facă ciocul mic.

Marea Japoniei

Grupul de acțiune de suprafață Unu al marinei sovietice mergea spre sud-vest cu douăzeci de noduri, în condiții de mare relativ liniștită și sub un cer senin. Masivul crucișător *Frunze*, din clasa Kirov, ocupa centrul, și era flancat de două vechi lansatoare de rachete și de două moderne contratorpiloare din clasa Sovremennîi. Alte crucișătoare, vedete și fregate înconjurau fosta de atac de suprafață și constituiau un ecran des de apărare antisubmarine și împotriva atacurilor aeriene. Escadrilele de luptă - două de MiG-23 și una de MiG-29 - zburau neîntrerupt deasupra formației, înlocuite regulat cu noi avioane trimise de la bazele din Vladivostok și insula Etorofu. Toți așteptau cu nerăbdare ordinul de a lovi vreo forță aeriană americană care

s-ar fi apropiat. Grupul Unu era la numai douăzeci de ore de vitala strâmtoare Tsushima.

La bordul navei *Constellation*, în largul coastei coreene

Brown privi cu iritare fotografiile transmise prin satelit.

— Când au fost făcute?

Căpitanul Ross, șeful serviciului său de informații, controlează ceasul.

— În urmă cu circa o oră, domnule amiral.

— Doamne, Sam, dar asta e ceva cu adevărat grav.

Ross adevări. Acționând împreună, gruparea de bombardiere sovietice și grupul de acțiune navală care era pe punctul de a ajunge puteau să le prindă pe *Constellation* și pe *Nimitz* într-o menhină foarte urâtă.

Brown îi dădu fotografiile șefului său de stat major și-și încrucișă mâinile la spate.

— Vreo informație politică asupra rațiunilor lor?

— Încă nu, domnule amiral. De la Moscova, nici o vorbă.

Brown înjură în gând și începu să meargă înainte și înapoi prin sla tactică. Ross și șeful de atat major îl urmară.

— Bine, copii. Iată cum o văd eu. Poate sovieticii vor doar să ne necăjească. Poate speră să ne facă să renunțăm la misiunile noastre de sprijinire aeriană a infanteriei... Dar nu putem să ne asumăm riscuri. Trebuie să presupunem că au intenții ostile.

— Desigur, domnule.

Brown se opri în fața ecranului care prezenta harta regiunii.

— Iată, domnilor, cum ne vom comporta. Cu efect imediat, vom lua și noi drumul spre strâmtoarea Tsushima... pentru a ajunge acolo înaintea blestematei de forțe rusești. Între timp, suspendați orice misiune de sprijin la sol. Transmiteți comandantului escadrilelor aeriene să ordone oamenilor săi o pauză de odihnă de opt ore. Între timp, pregătiți toate avioanele pentru o misiune împotriva unei grupe navale. Trebuie să fie gata de plecare la ordinul meu.

Privi harta tactică.

— Cât timp e necesar ca blestemații ăia să intre în zona de excludere de treizeci de mile?

— Douăzeci și patru de ore, domnule amiral.

Brown se arătă nemulțumit.

— Atunci am impresia că vor fi cele mai lungi douăzeci și patru de ore din viața noastră, domnilor. Să fim vigilenți.

Amiralul rămase în sala tactică, în timp ce ofițerii lui ieșeau ca să împartă ordinele.

Sub picioare, Brown simți cum *Constellation* vira pentru a lua noua rută spre sud. Către strămoșia Tsushima și întâlnirea cu navele sovietice.

CG mobil al forțelor ONU, lângă Ansong

Vehiculul de comandă M-577 se înclină luând o curbă cu viteză mare. McLaren era în picioare, în turela comandantului, și se ținea de mână pentru a rezista la mersul acela impropriu. Din punctul în care se afla, vedea întreaga coloană a cartierului său general care se îndrepta spre vest, pe drumul acela sinuos. Pentru siguranță, tancurile și transportoarele de trupe erau poziționate în capul și la coada coloanei, rulotele de comandă erau în centro, amestecate printre camioane, iar o grupă de elicoptere de luptă zbura deasupra întregului convoi, care era lung de mai mult de un kilometru și jumătate.

Coloana încetini când trecu printre ruinele fumegânde ale unui orașel. Câmpurile acoperite de zăpadă, din jurul orașelului, erau punctate de cadavre și de vehicule distruse. În mare parte erau nordcoreeni. Dar mulți dintre ei nu erau.

M-577 făcu o săritură când șenilele sale întâlniră o groapă acoperită pe jumătate; apoi făcu o altă curbă și încetini când trecură pe lângă o coloană de oameni ce se deplasau pe jos, spre est: polițiști militari sudcoreeni zâmbitori care păzeau prizonieri cu privirile încă pline de mirare. Polițiștii îl salutară pe McLaren când recunoscură vehiculul de comandă, iar generalul îi salută încântat, zâmbind și el.

Prizonierii erau dovada succesului planului Thunderbolt. Până în acel moment, nordcoreenii luptaseră întotdeauna fanatic: de cele mai multe ori până la ultimul om. Acum lucrurile începeau să se schimbe. Începuseră să se predea, și uneori se predau în masă. McLaren simțea că norocul se întorcea de partea sa.

Dar dovezile succesului nu se opreau aici. Serviciul de informații raportase că soldații lui învinseseră patru divizii de infanterie nordcoreene în cele treizeci și șase de ore de la începerea atacului. Alte divizii fuseseră lovite atât de greu încât acum nu mai erau luate în considerație ca fiind capabile de luptă.

În plus, unitățile blindate ale lui McLaren parcurseseră deja cincizeci de kilometri fără ca nordcoreenii să reușească construirea unui contraatac valid. Multe dintre cele mai bune divizii ale lor erau blocate la Taejon și nu puteau - sau nu voiau - să se desprindă de inamic și să se retragă spre nord. Fără acele divizii, nordcoreenii nu erau în stare să oprească forțele lui McLaren înainte ca acestea să ajungă la mare. Și cu alte patruzeci și opt de ore de înaintare cu viteză normală, McLaren era sigur că avea victoria în mâini.

Apoi zări un T-62 sovietic oprit pe marginea drumului și zâmbetul îi dispăru brusc. Rușii erau factorul imponderabil: gorila de trei sute de kilograme care putea sosi în ultimul minut ca să distrugă tot.

Citise rapoartele. Rușii trimiseseră în larg o mare forță. Bombardierele lor erau în plină alarmă. Și tancuri de prima clasă și divizii motorizate de infanterie se îngrămădeau la granița cu Coreea. McLaren clătină din cap. Sovieticii erau cu adevărat pregătiți să intre în conflict cu Statele Unite pentru prietenășii lor din Coreea de Nord? Doamne, spera că nu. Războiul acela era deja destul de urât.

Coloana continuă înaintarea spre vest, către Marea Galbenă. McLaren studia posibilitățile de victorie, în caz că Războiul rece s-ar fi incendiat brusc.

42

Decizii

18 ianuarie. Beiging

Premierul Republicii Populare Chineze îi privi atent pe colegii săi și încercă să-și ascundă propriul amuzament: așa cum prevăzuse el, dezbaterile Politburoului lua calea obișnuită. Vârsta destul de înaintată îi dăduse o perspectivă nealterată de sentimente și de optimism asupra naturii umane, dar se mira văzând că între conducătorii cei mai înțelepți și mai bogați în experiență ai Chinei existau atâtea dezacorduri puternice - și încă previzibile - asupra unui atât de mare număr de subiecte.

Cinstit, premierul trebuia să admită că problema examinată azi de Politburo era foarte importantă, demnă de o discuție atentă și aprofundată. Cu toate acestea, timpul îi presa, iar oamenii aceia continuau să repete vechile fraze obișnuite. În câteva ore, flotele americană și sovietică se vor lua la bătaie. Un război în Marea Japoniei ar fi putut implica în câteva minute întreaga lume. Iar oamenii aceia nu făceau altceva decât să vorbească.

"Duri!", comuniștii arhiconservatori, erau cel mai previzibili și cei care vorbeau cel mai mult. Șeful lor, Do Zhenping, secretar general al partidului, era cel mai bătrân ideolog chinez, ultimul veteran din Marșul cel Lung. Cuvintele lui aveau greutate.

— De ce să ne luăm după intrigile americanilor? Dacă vom acționa cum ne sugerează ei, vom contribui la terminarea acestui război... dar la terminarea în favoarea lor! Ce câștigăm?

— Cum? Răspunsul ar trebui să fie evident, tovarășe secretar general, fu gata să răspundă Liu Gendong.

Ca ministru al comerțului și ca unul dintre cei mai tineri membri ai

Politburoului, era șeful aripii progresiste. Băiatul lui cel mare era în acel moment în America, în cadrul unui program de schimburi de studenți, și urma cursurile de fizică nucleară la California Institute of Technology. Încă de la sosirea lui la Beijing în acea dimineață, Liu apăruse ca cel mai puternic susținător al propunerii americane.

Ridică mâinile.

— Concesiile economice și tehnologice pe care ni le-au oferit americanii vor aduce enorme beneficii în toate sectoarele economiei noastre. Iar acordurile comerciale cu Coreea de Sud nu sunt decât o trambulină. Japonia nu va putea sta fără a face nimic, în timp ce rivalii săi cei mai mari vor face comerț liber. Și același discurs este valabil pentru Hong Kong și Singapore. Se vor certa între ei pentru a ne obține favorurile. Cei Patru Tigri se vor înclina în fața Dragonului!

Zâmbi, gustând cu anticipare negocierile pe care le putea conduce dacă se adevărea situația descrisă de el.

Premierul văzu că vorbele lui Liu primiseră asentimentul unora dintre cei indeciși de care depindea întotdeauna politica Politburoului. Ministrul comerțului era un tinerel cu o dotare de persuasiune, chiar dacă era un pic prea entuziast. Cât despre el, își propuse să fie cât mai atent cu privire la Liu.

— Cuvintele ministrului sunt juste, tovarășe secretar general. China este o țară săracă. Avem nevoie de piețe pentru materiile noastre prime, și ne trebuie cu disperare valuta străină pentru a cumpăra noile tehnologii.

Dar Do Zhenping nu era convins deloc. Din cuvintele lui, nu se părea că ar accepta compromisuri.

— Nu avem nevoie să facem pe târfele cu Occidentul.

Limbajul liber al bătrânului revoluționar produse câteva zâmbete. Era modul său de a se opune noii înfățișări a Chinei, prea severă și sofisticată. Apoi continuă, scandând cuvintele:

— Dacă trebuie să existe o schimbare, să fie lentă, nu rapidă. Să imităm țeastoasa, nu iepurele. Este alegerea cea mai bună pentru Revoluția noastră.

— Oare este cu adevărat, tovarășe? Întrebă liniștit Liu. Vom avea timpul necesar? Restul lumii merge înainte cu pași repezi, în timp ce noi abia ne târâm.

— Să meargă, răspunse bătrânul, liniștit. Consumismul lor nebunesc nu trebuie imitat.

Apoi începu să vorbească cu gravitate, adresându-se celor prezenți, dar mai ales premierului.

— Noi nu trebuie să facem nici o favoare Occidentului. Ne-a supt sângele secole întregi, înainte ca poporul să simtă nedreptatea și să se ridice.

Do Zhenping se ridică, zicând acestea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

Bătrânii erau încă obiect de profund respect în Cina, și acel supraviețuitor al Revoluției era vocea istoriei.

— Ascultați-mă. În ciuda tuturor succeselor sale, America riscă încă să piardă acest război. Rușii sunt gata să arunce ceva în balanță. Dacă-i ajutăm pe americani să învingă, vom fi priviți ca națiunea care a lovit pe la spate frații noștri socialiști.

Ridică mâna, ca pentru a opri obiecțiile nepronunțate încă.

— Nu am nici pic de simpatie pentru Kim și grupul lui. "Comunismul lui dinastic" este o adevărată perversiune, un cult al personalității dus la absurd. Dar lumea, cum va vedea problema? China, care aspiră a fi a treia putere în lume, salvează America capitalistă dintr-o situație apărută din slăbiciunea și nehotărârea ei. Asta nu ne va ajuta să avem o imagine bună în fața fraților noștri comuniști.

Bătrânul tuși; tocmai trecuse printr-o boală de plămâni urâtă. Apoi își șterse buzele și continuă:

— Și este un lucru riscant. Singurul mod de a-l forța pe Kim să înceteze războiul este acela de a-l amenința cu trupele noastre. Dar coreenii au intrat deja în sfera sovieticilor. Riscăm să-i legăm și mai mult de Kremlin.

Premierul privi în jur. Mulți erau de acord. Cuvintele pline de pasiune ale lui Do îi convinseseră pe câțiva dintre cei indeciși. Dar nu suficienți pentru a avea majoritatea. Voturile conservatorilor și ale progresiștilor erau destul de echilibrate pentru ca o facțiune să poată câștiga.

Zâmbi. Situația era perfectă.

China voia să intre în acțiune pe scară mondială, dar nu dorea să fie văzută ca o marionetă în mâna altei supraputeri. Voia să facă schimburi comerciale cu exteriorul, dar nu dorea să sufere influențele străine ce păreau inevitabile. Voia prietenia Americii, dar nu dorea ostilitatea Coreei de Nord. Pe scurt, China voia tot: soarele, marea, luna și stelele.

Iar premierul știa cum să i le ofere.

Sosise momentul să intervină, atât în dezbateri, cât și în război. Se aplecă în față și bătu cu degetul în masă.

— Tovarăși! Avem puțin timp la dispoziție. Trebuie să luăm repede o decizie, înainte ca evenimentele să ne scape din mână.

Colegii lui fuseră de acord, cu o oarecare iritare. Ceea ce le reamintise el era evident.

Îl privi întâi pe Do, apoi pe Liu.

— Tovarășe secretar general și tovarășe ministru, nu credo că pozițiile voastre asupra acestui subiect trebuie să fie neapărat opuse.

Văzu expresia sceptică a amândurora și zâmbi educat.

— Permiteți-mi să vă explic ceea ce vreau să spun.

Premierul avu nevoie de doar cinci minute pentru a-și expune propunerea, și încă înainte de a termina înțelese că-și convinsese toți colegii. China își va etala cărțile în modul ei propriu, pe masa politicii mondiale.

CG al Diviziei a 3-a aeropurtată, Beiging

Generalul își trecu distrat o mână peste părul scurt și încărunțit și miji ochii pentru a privi peisajul ce se vedea de la fereastră biroului său. Curtea, care de obicei la ora aceea era goală și tăcută, părea acum un furnicar. Peste tot erau soldați în ținută de luptă, care alergau și încărcau în camioane descoperite saci cu orez, mitraliere, mortiere ușoare și lăzi du muniții. Alții erau încolonați pe unități și apoi conduși spre piste de rulaj. Generalul știa că o scenă asemănătoare se desfășura în toate cazarmile capitalei.

Auzi că cineva bătea la ușă și se întoarse.

— Intră.

Era vicecomandantul diviziei, un colonel îndesat și cu picioare crăcănate care, după fața plată, arăta că are ceva sânge de mongol.

— Ma-ți chemat, tovarășe general?

— Da, colonele.

Generalul îi arătă fereastra.

— Vreau un raport.

Omul făcu un semn din cap și se relaxă ușor. Vocea generalului era ciudat de prietenoasă.

— Desfășurarea diviziei se face exact cum a fost prevăzut. Primul regiment de parașutiști și compania de cercetare a maiorului Lin sunt deja pe aeroport. Al doilea regiment tocmai iese din cazarmă, iar al treilea îl va urma în curând.

— Excelent. Pot raporta la înaltul comandament că vom fi gata de plecare azi după amiază?

— Desigur, tovarășe general.

Colonelul avu o clipă de ezitare, ca și cum dorea să mai adauge ceva.

— Da? Mai e ceva, colonele?

Omul făcu semn că da și își aranjă gulerul vestonului.

— Numai o problemă, tovarășe general. Voiam să vă întreb dacă mobilizarea aceasta este gândită ca un antrenament surpriză.

Generalul se încruntă și rămase tăcut, gândindu-se ce să răspundă. De obicei le spunea subordonaților săi numai minimul indispensabil. Totuși, acum era vorba despre o situație puțin neobișnuită, iar ajutorul lui nu era un tip care ducea vorba. Alesă sinceritatea.

— Nu. Am vorbit chiar cu premierul, azi noapte. Alarma este reală și privește o posibilă misiune în exteriorul Republicii populare.

— Adevărat, tovarășe general?

— Te îngrijorează ceva, Kua?

Generalul era curios. Colonelul nu reușea să-și ascundă scepticismul.

Omul adevărat.

— Desigur. Înainte de a veni la raport, am vorbit cu generalul Chen de la aviație. Avioanele sale de transport nu au fost puse în alarmă. Asta mă miră, tovarășe general. Dacă ne trimit în exterior, cum ajungem acolo?

— Excelentă întrebare, colonele.

Generalul ridică din umeri.

— Dar habar n-am să-ți răspund. Fără îndoială că premierul are vreun plan, chiar dacă nu ni l-a comunicat până acum.

Se apropie de fereastră pentru a privi un alt batalion care mășcăluia spre poarta principală, cu armele la spinare și pieptul înainte. Apoi se întoarse spre colonel.

— Deocamdată, prietene, există un ordin. Ai grijă să-l îndeplinești repede. Premierul a subliniat că este vorba de o chestiune de maximă urgență.

— Am înțeles, tovarășe general.

Colonelul salută și porni spre soldații lui. Pentru a mobiliza o divizie aeropurtată de mai mult de două mii de oameni era nevoie de o supraveghere constantă.

Ministerul comunicațiilor, Pyongyang

Choi Ki-Wan, un supraviețuitor al celor peste patruzeci de ani de intrigi mortale, era prevăzător atât în caracter, cât și în alegerea cuvintelor.

— Ai vreo informație ulterioară despre... hm... "prietenu nostru comun"?

Tai Han-Gi, ministrul comunicațiilor al Coreei de Nord, râse cu indulgență, auzind vorbele prietenului său mai în vârstă. Omul avea dreptate să se teamă că forțele de securitate ale lui Kim Jong-Il îl ascultau, dar, să fie șeful sistemelor de comunicații ale Republicii național-populare oferea anumite avantaje. Printre acestea, comandarea în Japonia a celor mai recente aparate pentru descoperirea microspionilor. În interiorul propriului birou, Tai nu de temea de oamenii lui Kim Jong-Il.

Încrucișă brațele.

— Desigur, tovarășe Choi. Am auzit multe lucruri de la "prieteni" noștri, în ultimele ore.

— Și oferă o soluție la problema noastră comună?

Cu un semn de aprobare, Tai zise:

— Da.

Apoi se aplecă spre colegul mai în vârstă.

— Se adoptă măsuri care ar putea să ne ofere deschiderea care ne face

trebuință. Dar nu va fi loc de ezitări, când va veni momentul să se acționeze. Jucăm un meci care are o miză foarte importantă: premii nesfârșite pentru cel care învinge, și chinuri infinite pentru cel care pierde. Înțelegeți?

Citi pe fața lui Choi un moment de îndoială și se întrebă dacă nu era bine să aranjeze un accident rapid pentru vechiul său tovarăș. Spera că nu va fi nevoie. Ar fi fost neplăcut sub aspectul personal, și riscant sub cel politic. Agenții lui Kim erau peste tot.

Spre marea sa ușurare, Choi depăși nehotărârile.

— Da, înțeleg. Păi trebuie să ne asumăm aceste riscuri. Nu există alt mod de a salva Revoluția noastră.

Sau să salvăm poziția noastră și privilegiile noastre, se gândi Tai, cu cinism. Dar chestia asta nu avea importanță; Choi îi dăduse sprijinul său, și prin urmare colaborarea susținătorilor lui. Chestia asta va face plăcerea "prietenilor" săi, departe de Pyongyang.

Casa Albă

Cei cinci oameni care aglomerau Biroul Oval nu-și puteau ascunde neliniștea. Președintele umbla fără încetare înainte și înapoi, cu o față care arăta câte nopți nu dormise ca lumea. Paul Bannerman, secretarul de stat, mergea alături de el și avea aceeași mină obosită. Ambasadorul Coreei de Sud, Kang Ki-baek, stătea nemișcat, în fața căminului, și privea atent jocul flăcărilor. Blake Fowler ședea alături, și se gândea la propriii lui ochi roșii și încercănați, la haina mototolită și la carnetul de note plin de mângăleli. Singurul care afișa calm și indiferență era amiralul Simpson, care stătea lângă biroul prezidențial și-și privea imaginea reflectată în fereastră.

— Phil, care sunt ultimele noutăți de la forța navală a lui Brown.

Blake ridică ochii. Președintele încetase să se mai plimbe și ajunsese lângă amiral.

Simpson îl privi.

— Grupul sovietic se apropie, domnule. Tom gerede că vor intra în zona de excludere în cinci ore. De acolo înainte, va mai fi nevoie de o oră ca să intre în zona de acțiune a rachetelor de pe portavioane.

Amiralul își îndreptă spinarea.

— Înainte de acel moment, va trebui să aibă permisiunea să-i lovească, domnule președinte.

Președintele dădu din cap, distrat, și se întoarse spre Bannerman.

— Paul, ce jos se face la Beiging? Inițial ambasadorul cere o întrevedere urgentă, iar acum întârzie.

Bannerman îl privi Blake, ca pentru a-i cere ajutorul.

— Aveți vreo idee, doctor Fowler? În fond, sunteți expertul nostru asupra

Chinei.

— Sunt sigur că nu este o întârziere voită, domnule președinte, zise Blake, sperând să aibă dreptate.

Prea multe vieți depindeau de acea întâlnire pentru a se gândi la altă posibilitate.

— Agenția de securitate națională spune că toată ziua comunicațiile între ambasador și Beiging au fost îndelungi. Mi-e teamă că personalul ambasadei a avut probleme cu descifrarea unui atât de mare număr de mesaje.

Președintele îl privi pentru un moment fără a spune ceva, apoi reîncepu să umble înainte și înapoi.

Telefonul sună; președinte se grăbi spre birou pentru a răspunde.

— Da? Bine, June, adu-l sus imediat.

Puse receptorul în furcă și-i privi pe ceilalți.

— Mașina ambasadorului tocmai a intrat. Va sosi imediat.

În realitate sosi mai repede decât se credea. Ambasadorul chinez fu anunțat două minute mai târziu. Și, cu toată graba sa evidentă, se îmbrăcase cu mare grijă. Cu costumul său gri închis perfect călcat, cu cămașa albă și cravată roșie, omul îngrijit și elegant părea mai degrabă un bogat bancher din Hong Kong decât reprezentantul celei mai populate națiuni comuniste care exista în lume. Prin comparație, Blake se simți un cerșetor.

— Domnule președinte, este o mare onoare pentru mine că ați binevoit să mă primiți, în ciuda orei înaintate.

Ambasadorul îi adresă o plecăciune.

— Sper că puteți să-mi iertați întârzierea teribilă cu care am sosit.

Președintele arboră cel mai cordial dintre zâmbetele lui "de campanie electorală" și făcu un pas înainte, întinzându-i mâna.

— Nu este cazul să vă scuzați, domnule ambasador. Ca întotdeauna, sunt încântat să vă văd.

Cei doi oameni își strânseră mâinile și se așezară pe niște fotolii, lângă cămin. Ambasadorul Coreei se așeză alături de ei.

Chinezul nu pierdu timpul cu obișnuitele fraze diplomatice. Deschise mapa din piele pe care o avea cu el și scoase câteva foi care purtau stema Republicii populare.

— Am aici răspunsul guvernului meu la cererea dumneavoastră de asistență pentru a pune capăt acestui conflict neplăcut.

Întinse o copie președintelui și una ambasadorului sudcoreean.

În timp ce cei doi oameni citeau documentul, Blake simți cum i se accelerează bătăile inimii și fu obligat să-și sprijine mâna pe genunchiul drept ca să-l împiedice să mai tremure. Privi cu atenție chipul președintelui și fu cuprins de disperare când văzu că șeful executivului ridică o sprânceană.

Chinezii refuzaseră propunerile lor sau fixaseră condiții inacceptabile?

La sfârșit președintele ridică privirea și îl privi cu atenție pe ambasador.

— Răspunseul guvernului dumneavoastră mi se pare... — căută cu atenție cuvântul — ...un pic ipotetic, domnule ambasador. Mi se pare că prea multe lucruri depind de evenimente asupra cărora nu avem control.

Îi întinse foile lui Bannerman și se întoarse către reprezentantul Coreei de Sud.

— Sunteți de acord cu mine, domnule Kang?

Sudcoreeanul dădu din cap cu gravitate.

Ambasadorul chinez se lăsă pe marginea fotoliului și le adresă un zâmbet deschis și sincer.

— Domnule președinte, domnule ambasador, vă rog. Este adevărat că există anumite aspecte încă... hm... *la condițional*, în răspunsul nostru.

Își aruncă rapid ochii la ceas.

— Cu toate acestea, am fost asigurat personal de premierul nostru că, chiar acum când vorbim, sunt adoptate măsuri pentru a satisface astfel de condiții.

Bannerman îi dădu răspunsul chinez lui Blake, care îl citi în grabă... uimit de măreția desenului politic ce era descris acolo în puține, simple cuvinte. Mai privi câteva momente foaia și gândul îi ajunsese la cealaltă emisferă a lumii, încercând să evalueze presiunile diplomatice și militare pe care China le exercita chiar în acel moment. Vor fi oare suficiente?

Realizând că președintele îl observa, își încrucișă privirea cu a lui și-i făcu un semn afirmativ. Propunerile chineze erau foarte bune. Nu era timp să mai încerce o altă cale.

Președintele făcu și el un semn de acceptare. Consensul tăcut al lui Blake concorda cu reacția sa instinctivă. Trebuia să spere că chinezii știau ce fac.

Se lăsă pe spătarul fotoliului în stil geogian.

— Foarte bine, domnule ambasador. Vom aștepta împreună cu dumneavoastră ca aceste "condiții" să se realizeze.

Se forță să zâmbescă.

— Între timp, pot să vă ofer ceva de băut? Un ceai, sau poate ceva mai tare?

Ambasadorul îi zâmbi la rândul său.

— Mulțumesc, domnule președinte. Un ceai mi-ar face mare plăcere.

— Perfect.

Președintele privi ceasul și clipi des din pleoape. Băgă mâna în buzunar, scoase un boț de creion și scrise câteva cuvinte în grabă. Îl chemă pe amiral, care ședea încă nemișcat lângă fereastră.

— Phil, poți să ceri să se transmită imediat acest mesaj? Nu doresc să se

întâmplesse vreun incident neplăcut, acum că sperăm să putem concluziona ceva.

Simpson se apropie și luă nota. Era adresată amiralului Thomas Aldrige Brown. Făcu semn aprobativ și ieși în grabă din Biroul Oval. În Marea Galbenă timpul se scurgea repede.

La bordul navei *Constellation*, în preajma strâmtorii Tsushima

Brown mai citi o dată mesajul care sosise de la Washington.

— Ești sigur că este autentic, Jim?

Șeful său de stat major răspunse afirmativ.

— Este autentic, domnule amiral.

— Doamne!

Pe ecran, Brown privi desfășurarea strategică. Arăta pozițiile tuturor unităților navale și aeriene sovietice în zona aceea. Toate se apropiau de forța sa navală. În cinci sau șase ore vor fi în raza de tir. Ordinul președintelui era împotriva tuturor instinctelor sale, care îi spuneau să lovească înainte de a fi lovit. Încet, Brown își desfăcu pumnii. Un ordin era un ordin. Se întoarse spre șeful de stat major și zise:

— Bine, Jim. Transmite la Washington că vom îndeplini ordinul. Și spune-i șefului grupei aeriene să-și țină piloții pregătiți. Decolarea este amânată cu cel puțin trei ore.

Brown se întoarse la ecran în timp ce ofițerul lui se îndepărta. Vechea poveste se repeta. Același tip de nehotărâre politică ce făcuse să moară atâția piloți în Vietnam.

Sovieticii ar fi ajuns în zona de tir a rachetelor în timp ce Washingtonul încă mai dădea din colț în colț. Iar el nu putea face nimic. Blestemăția naibii!

Kremlin

Secretarul general își petrecu încet privirea pe pereții sălii în care se reuniseră membrii Politburoului. Mulți dintre ei erau creațiile lui, oameni aduși de el din posturi inferioare și promovați ca să-i îndeplinească lui interesele. Dar dacă anii de putere îl învățaseră ceva, era că fidelitatea, în interiorul partidului, era un fruct rar. Exista când totul mergea bine, dar dispărea de îndată ce lucrurile mergeau prost.

Iar lucrurile mergeau acum prost.

Îl privi pe ministrul apărării și se încruntă. Omul ședea fără să vorbească și fără să se miște, avea ochii încercănați și-și ținea capul aplecat. Secretarul general strânse din dinți. Ce nemernic. Ce idiot.

Ciocăni în tăblia mesei, întrerupând șirul diverselor conversații.

— Tovarăși, a apărut o criză gravă... o criză cu enorme implicații pentru

siguranța patriei noastre.

Mulți dădură din cap, aprobativ. Toți erau informați despre confruntarea militară dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite. Toți fuseseră uimiți de rapiditatea cu care se dezvoltase criza, și mulți nu-i cunoșteau bine cauzele.

Secretarul general continuă, fără întreruperi:

— Mulți dintre noi am aflat că atacul american împotriva avionului radar și submarinului a fost arbitrar și neprovocat. Natural că ne-am simțit obligați să răspundem agresiunii... și încă să răspundem cu o forță devastatoare. De aici pregătirile noastre pentru un atac masiv de pedepsire împotriva navelor americane criminale.

Un cor de murmure se ridică. Chiar dacă Consiliul de securitate pentru apărare luase decizii fără a se consulta cu întregul Politburo, toți cei prezenți erau convinși că trebuia să răspundă americanilor lovitură cu lovitură. Orice altă reacție nu ar fi făcut altceva decât să-i invite să continue agresiunea.

Secretarul general ridică mâna pentru a face liniște și clătină trist din cap.

— Tovarăși, cu mare durere trebuie să vă spun că am fost prost informați, sau poate ar trebui să spun înșelați, de unul dintre colegii noștri în care ne încredeam foarte tare.

Se întoarse către ministrul apărării.

— Am prezentat cumva greșit faptele, Andrei Ivanovici?

În sală se lăsă o liniște plină de mirare. Numai ministrul externelor nu era surprins. Fusese informat de secretarul general cu mai mult de oră înainte.

Ministrul apărării, în ciuda staturii, uniformei impecabile și șirurilor de medalii, părea mult mai mic decât în timpurile normale. Oftă.

— Nu, tovarășe secretar general.

Luă o foaie de hârtie scrisă de mână, pe care o ținuse până atunci în fața lui pe masă, și începu să citească cu voce fără inflexiuni:

— Tovarăși, la 11 ianuarie din acest an, cu autoritatea mea, am ordonat submarinului *Konstantin Dribinov* să atace un grup de nave de război americane. Am luat această decizie în mod unilateral, fără a mă consulta cu alți membri ai acestui consiliu.

Ridică ochii pentru o clipă: secretarul general văzu în ei ură pentru o persoană așezată în celălalt capăt al mesei... directorul KGB. Secretarul general nu se miră de asta. Când îi expusese bănuielile sale șefului serviciului de informații, omul mărturisise imediat și îl predase fără remușcări pe tovarășul său de plan. Se îngrijise numai să-și salveze propria poziție... pentru moment.

— Continuă, tovarășe ministru. Continuă confesiunea, îl lovi secretarul general, temându-se că pauza era bună să-i vină vreunui idea de a pune întrebări la care nu dorea să răspundă.

Ministrul apărării își lăsă din nou ochii pe hârtie.

— Am luat această hotărâre unilaterală ca răspuns la cererea urgentă din partea aliaților noștri de la Pyongyang. Aveau nevoie de ajutorul nostru pentru a respinge un atac cu mijloace amfibii americane, ce părea îndreptat spre coasta lor occidentală. Nu puteau opri un asemenea atac numai cu mijloacele lor...

Incapabil să-și ascundă furia și disprețul, ministrul de externe îl întrerupse.

— Un atac care mai târziu s-a dovedit a fi doar un truc!

— Da, e adevărat, murmură ministrul apărării.

Tăcu câteva momente și apoi ridică privirea de pe notițele sale. Până în acel moment, le citise cuvânt cu cuvânt, dar acum continuă din minte. Secretarul general îl ascultă cu atenție, gata să-l corecteze dacă s-ar fi îndepărtat de versiunea asupra căreia se înțeleseseră asupra faptelor.

— Lansarea atacului nordcoreean întârzie și asistența noastră materială nu mai părea suficientă pentru a asigura victoria. Mi s-a părut că o intervenție limitată și ascunsă a forțelor sovietice ar fi putut redresa situația.

Ministrul de externe puffni.

— Așa zisa asistență ascunsă a dumatiale este acum în toate ziarele occidentale. Mi se pare că l-am văzut chiar pe căpitanul dumatiale Markov dând interviuri rețelelor de televiziune americane.

Se auziră râsete înveselite. Ministrul apărării roși la față.

— Ordinele erau clare. Nu trebuia să-și decline identitatea.

— Atunci nu a ascultat ordinele. Iar dumneata ne-ai adus pe terenul unui război inutil și imposibil de câștigat împotriva Occidentului.

Ministrul de externe vorbi fără perdea, enunțând un fapt.

— E adevărat, tovarășe.

Ministrul apărării își lăsă capul în jos, atins de acea umilire publică, și apoi citi încet, dar cu hotărâre, ultimul paragraf al autoacuzării sale.

— Din cauza acestor acțiuni unilaterale, cetățeni sovietici și-au pierdut viețile și țara noastră a intrat într-un periculos conflict cu puterile occidentale. De aceea îmi dau demisia din postul de ministru al apărării, de membru al Comitetului central și de membru activ al iubitului nostru partid. Solicit să mă retrag de îndată.

Secretarul general își trecu privirea de la un coleg la altul, pentru a le afla deciziile. Unul câte unul, toți înclină capetele. Eroarea ministrului apărării era prea mare. Existau pierderi de vieți umane, prestigiul sovietic fusese umilit, lanțul de comandă fusese întrerupt. Nu i se va permite să stea liniștit la umbră. Un proces public ar fi diminuat și mai mult autoritatea statului, dar curând ministrul va dispărea "din cauza unei grave maladii".

Când avu răspunsul pe care îl dorea, secretarul general își dresе vocea și

spuse sec:

— Bine, tovarășe, demisiile îți sunt acceptate. Poți să te retragi. Avem multă treabă de făcut.

Ministrul apărării își înclină capul, se ridică rigid și, în liniște, părăsi sala.

Secretarul general îl privi pe când se îndepărta și apoi si întoarse către colegi.

— Acum, tovarăși, avem greua sarcină să ne eliberăm de grija acestei neînțelegeri fără a declanșa un conflict mondial. Anumite măsuri ce trebuie luate sunt evidente, dar altele nu sunt.

Arată spre directorul KGB.

— Care sunt ultimele știri din zona de război, tovarășe director? Cum se descurcă valoroșii noștri aliați cu ochi migdalați?

O spuse pe un ton sarcastic, pentru a da de înțeles Politburoului opinia sa asupra nordcoreenilor.

— Dezastruos, tovarășe secretar general.

Directorul clătină din cap.

— Contraofensiva americană a avut un succes impresionant. Cele mai noi fotografii transmise de sateliți arată că coloanele lor sunt aproape de mare. În câteva zile, americanii și aliații lor din Coreea de Sud vor înconjura complet mare parte din forțele implicate în luptă nordcoreene.

— Pot fi opriți?

— Nu.

Directorul KGB o spuse cu totală siguranță.

— Armata Nordului nu mai este în stare să desfășoare în mod coordonat acțiuni defensive sau ofensive la sud de precedenta zonă demilitarizată. Tancurile lor nu au carburant, artileria lor nu are muniții, oamenii lor nu au mâncare. Au fost bătuți.

Secretarul general văzu apărând furia și deziluzia pe fețele colegilor săi. În rapoartele sale asupra situației războiului, fostul ministru al apărării prezentase un tablou mult mai optimist. Natural.

În liniștea care urmă raportului directorului KGB, unul dintre asistenții ministrului de externe intră în sală pentru a aduce un telex. Ceva nou, desigur.

Bine, era momentul să le arate cum să profite de recente evenimente.

— Mi se pare evident, tovarăși, că trebuie să-l convingem pe Kim Jong-Il să salveze ce mai poate din forțele sale ce se află actualmente în Sud. Supraviețuitorii se pot regrupa în fortificațiile lor, în zona demilitarizată. Desigur, vor avea nevoie de arme și provizii. Iar noi le vom da.

Văzând perplexitatea de pe fețele lor, zâmbi.

— Gândiți-vă, tovarăși. Fiecare armă pe care tânărul Kim o acceptă de la noi îl îndatorează și mai mult și-l pune sub puterea noastră. Cu americanii și

aliații lor la ușă, nu va avea altă alegere decât să îndeplinească orice cerere din partea noastră. Noi vom fi în fapt guvernării Coreei de Nord. Și odată ajunși acolo, se poate ajunge rapid la un armistițiu. Nu vom cuceri Coreea de Sud, dar jumătate de cozonac e mai bună decât nimic.

— Mă iertați, tovarășe secretar general, dar poate problema nu este atât de ușoară cum v-o imaginați.

Ministrul de externe îi arată un telex.

— Am primit acum acest comunicat de la Beiging. Republica Populară Chineză a anunțat că dorește să sprijine o imediată încetare a focului în peninsula coreeană.

Lăsă primul telex și arată un al doilea.

— Iar aceasta este o comunicare specială pentru noi. Chinezii anunță intenția lor de a bloca orice asistență și orice expediere de arme din partea națiunilor nonbelligerante. Continuă cu anunțul că se vor opune oricăror interferențe cu toate mijloacele oportune, inclusiv cu folosirea forțelor militare.

Ministrul de externe îndoi telexul și îl împinse pe masă, în direcția secretarului general.

— Amenință degeaba!

Fața directorului KGB deveni roșie ca focul. Îi urâse întotdeauna pe chinezi.

— Puterea lor militară nu ar speria nici măcar un șoricel!

— A lor, poate, Viktor Mikhailovici. Dar când se vor uni cu americanii? Comunicatul urmează spunând că au oferit o divizie aeropurtată ca forță de pace pentru a garanta respectarea încetării focului. Și le cer americanilor să le pună la dispoziție avioane pentru transportul acestor soldați!

Cuvintelor ministrului de externe îi urmă o lungă liniște. Nici unul dintre membrii Politburoului nu se așteptase la o știre atât de rea.

La final, secretarul general vorbi printre dinți. Toate planurile sale se prăbușiseră.

— Este ușor să citim printre rândurile mesajului chinezilor. Se aliază cu americanii.

Îi era greu să creadă. Câteva luni mai înainte, asta ar fi fost absolut de neconceput. Cum să-și închipuie că hazardul nebun al unui nordcoreean megaloman ar putea distruge ani de muncă grea diplomatică și de manevre prevăzătoare? Când fusese ales secretar general, își propusese să întărească hegemonia sovietică asupra Extremului Orient: să readucă China în orbita clasică a Moscovei, să aducă în puterea Kremlinului puterile economice care apăreau în Asia. Iar acum planul său se prăbușise.

Își impuse să treacă la acțiune. Cu toate bătăliile pe care le purtase, știa să

recunoască momentul de a limita pierderile.

— Tovarăși, această ultimă trădare a chinezilor schimbă totul. Noua concentrare de forțe este evidentă. Și tot atât de evidentă este conduita noastră. Acum trebuie să acționăm în grabă pentru a salva ce se poate salva.

Își descrise repede ideea. Nu avu parte de multe obiecțiuni. Oricum, nu existau alternative realiste.

Grupul naval Unu, la intrarea în strâmtoarea Tsushima

Amiralul Valentin Zakorov citi cu mare ușurare mesajul urgent de la Moscova. Rațiunea prevalase, în spatele zidurilor de cărămidă roșie de la Kremlin.

Îl privi pe comandantul lui *Frunze*, care aștepta cu nerăbdare noile ordine.

— Comandant Nikolaiev?

— Ordonati!

Zakorov puse mesajul în buzunarul uniformeii.

— Semnalează formației să vireze imediat. Noua rută este 030. Ni s-a ordonat să ne întoarcem la Vladivostok.

— Imediat, domnule amiral.

Nikolaiev plecă să transmită ordinul.

Amiralul privi harta care arăta cele două portavioane americane la patru sute de mile de flota lui și mulțumi în gând zeilor inexistenți că scăpaseră navele sale de proba focului. Sub picioare, simți mișcându-se puntea, în timp ce crucișătorul vira și prindea viteză, pentru a se întoarce în refugiul sigur al portului.

Deasupra Coreei de Nord

Colonelul Serghei Ivanovici Borodin aprinse și stinse rapid de trei ori luminile de navigație și apoi efectuă un viraj strâns spre nord-est. Privi în laterale și văzu că cele opt avioane supraviețuitoare ale escadrilei de antrenament se puneau în formație. Bun, toți promisera mesajul ofițerului politic.

Radioul intra brusc în funcțiune.

— Zborul Fulcrum, ce faceți? Virajul nu era inclus în planul vostru de zbor. Cu actuala rută, peste trei minute veți fi afară din zona voastră de patrulare. Confirmați, recepție.

Borodin zâmbi. Măcar unul dintre controlorii aerieni nordcoreeni era treaz. Fără a se îngrijora de omul ce-i vorbea, împinse înainte manșa alimentării aparatului MiG-29, și văzu cu plăcere că avionul accelera până depăși șase sute de noduri.

— Zborul Fulcrum, ați ieșit din zona voastră. Ce manevre faceți?

Zâmbetul lui Borodin se lărgi. Recunoscuse vocea cea nouă, aparținea nemernicului arogant care comanda apărarea aeriană a capitalei nordcoreene: o apărare pe care el și escadrila sa o lăsau în spate din ce în ce mai repede.

Acționează microfonul.

— Bună ziua, generale. Aici șeful Fulcrum. Nu ne jucăm. Executăm doar niște ordine.

Privi afară. Erau deja deasupra înalților munți Tae-back. Soarele se reflecta pe ghețari.

— Ordine? Cine a putut să vă dea ordine contrare alor mele?

Borodin râse pentru prima oară după atâtea săptămâni.

— Moscova, dragul meu general cu ochi migdalați. Iar ordinele Moscovei sunt foarte simple. Ne întoarcem acasă.

Stinse microfonul și schimbă frecvența pentru a se pune în contact cu apărarea aeriană din Vladivostok. În mai puțin de treizeci de minute se vor întoarce în spațiul aerian sovietic. De acum înainte, nordcoreenii vor fi obligați să-și piloteze singuri avioanele.

19 ianuarie. Ministerul apărării, Pyongyang

Kim Jong-Il ascultă cu o tresărire a inimii rapoartele tot mai numeroase. Nu era nici o îndoială. Sovieticii îl abandonau: își retrăgeau în mare grabă toți consilierii militari, fiecare pilot, fiecare tehnician pe care îi aveau în țară. Și trenurile cu muniții care veneau de la Vladivostok se opriseră: unele la câțiva kilometri distanță de frontieră.

— Deci, Iubite Conducător? Ce facem? Ce miracol ne mai oferi? Întrebă o voce insolentă.

Îl privi pe omul care vorbea, Tai Han-Gi, și disperarea sa se transformă în furie. Cum îndrăznește un om oarecare, chiar un membru al Consiliului apărării, să-l apostrofaze în acel mod? Era fiul Marelui Conducător, și era un Mare Conducător și el.

Kim lovi cu pumnul în masă.

— Lașule! Servitor al chinezilor!

Își aținti degetul grăsoței spre fața impasibilă a ministrului comunicațiilor.

— Îți mai rămâne puțin timp de trăit, moșule. Încearcă să nu-ți grăbești sfârșitul.

Văzând că ceilalți oameni în vârstă așezați la masă se încruntau, își impuse să se calmeze. Într-un moment de criză ca acela, furia era o emoție contraproductivă, iar răzbunarea sa pentru ofensa lui Tai trebuia să mai aștepte. Coborî vocea.

— Tovarăși, aici nu este nevoie de miracole. Desigur, situația pe care trebuie s-o înfruntăm este grea. Dar poate fi rezolvată. Rușii și armele lor ne

ajutau mult, dar putem supraviețui și lupta chiar și fără ei.

Kim se ridică și se apropie de harta agățată pe un perete al bunkerului subteran. Indică zona Taejonului.

— Prima noastră forță de izbire se bate încă bine și nu mă îndoiesc că în curând va bloca incursiunea inamicului în zona eliberată de noi.

Zări privirea neîncrezătoare a lui Tai și își impuse să-l ignore.

— Și un lucru mai important, tovarăși, noi mai avem încă destule resurse. În miliția noastră din Gărzile Roșii există mai mult de două milioane de persoane gata de luptă, bărbați și femei. Mobilizând-o, vom putea sări din Nord să-i zdrobim pe fasciști odată pentru totdeauna. Războiul nu este pierdut! Avem victoria în mâini. Este suficient să întindem mâna pentru a o culege.

Cuvintele lui fură primite cu tăcere. Apoi se auzi o tuse, scurtă și seacă.

— Da, Choi?

Kim nu reuși să-și ascundă propriul dispreț.

— O întrebare simplă, Iubite Conducător.

Choi tuși din nou, punând la gură o mână plină de zbârcituri.

— Crezi că poți învinge și legile matematicii, în acest ultim asalt?

— Ce vrei să spui?

Kim simți cum îi crește neliniștea. Oamenii aceia începeau să i se opună deschis. Poate chiar îl luau peste picior.

— Numai atât, Kim Jong-Il.

Choi făcu o pauză.

— Spui că în Garda Roșie avem două milioane de persoane. Este adevărat. Dar miliția Sudului are dublu.

Kim ridică din umeri.

— Masele oprimate din Sud nu se vor bătea cu eliberatorii lor! Mercenarii americani vor rămâne singuri!

Tai râse.

— Poate uiți, tovarășe, che "masele oprimate din Sud" s-au arătat cât se poate de doritoare să lupte împotriva soldaților noștri. Dacă te îndoiești de cuvântul meu, citește rapoartele comandanților tăi.

Toți cei prezenți adevăriră.

— Adevărul, tovarășe, este că tu trăiești într-o lume a ta de povești, în timp ce noi suntem obligați să înfruntăm realitatea dezastrului provocat de tine.

Kim îl privi cu ochii mijiți; rămăsese fără cuvinte în fața unei astfel de îndrăzneții. Tai voia să moară, se gândi el. Bun, să-l ajutăm.

Ministrul comunicațiilor continuă, fără a se întrerupe:

— Războiul este pierdut. China este gata să se unească cu adversarii

noștri. Adevărul este că nu ne mai putem permite o conducere dezastruoasă ca a ta.

— Trădătorule! strigă Kim.

Se întoarse la fotoliul său și apăsă butonul de alarmă. Apoi zâmbi feroce, trecându-și privirea peste fiecare dintre cei prezenți.

— Cine mai este de acord cu acest lacheu al chinezilor? Vă asigur: există morminte fără nume pentru voi toți!

Auzi ușa deschizându-se în spatele său. Zgomot de pași. Vorbi fără să se întoarcă.

— Căpitane Lew, arestează-i pe aceștia doi.

Îi indică pe Tai și pe Choi, care continuau să stea liniștiți la locurile lor.

— Apoi fii gata la ordinele mele. Este posibil să mai fie arestări.

Tai zâmbi, imperturbabil.

— Tovarășe Kim, nu cred că te-am văzut vreodată atât de obosit. Am impresia că ai lucrat prea mult. Chiar mi se pare că ai avea nevoie de o odihnă îndelungată, nu crezi, tovarășe Choi?

Choi fu de acord.

— Fără îndoială, tovarășe Tai.

Privi spre omul care era în spatele lui Kim.

— Nu ești de aceeași părere, *colonelle* Lew?

Kim simți o umbră rece de teamă. O voce pe care o cunoștea spuse:

— Desigur, tovarășe secretar general.

Se întoarse încet și îl văzu pe Lew, cu pistolul în mână. Arma era îndreptată spre fața lui. Din partea cealaltă se auzi vocea lui Tai, triumfătoare.

— Du-l de-aci, colonele. Știi ce trebuie să faci.

Lew confirmă, fără să lase în jos arma.

— Da, tovarășe. Știu.

Alți oameni în uniforme intrară în bunker și îl luară de brațe pe cel care un timp își zicea Iubitul Conducător. Fără a avea nevoie de ordine, îl împinseră către ușă. Kim se lăsă târât fără a opune rezistență și fără a vorbi. În mintea lui sub șoc nu era decât un gând. Acum știa de ce șobolanii nu se mai pot mișca, atunci când sunt blocați de ochii reci și strălucitori ai șarpelui. Era o chestie pe care nu o va mai folosi.

În spatele lui, Choi le vorbea grăbit celorlalți.

— Haideti, tovarăși. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să înștiințăm imediat Beigingul. Condițiile lor pentru armistițiu sunt satisfăcute, iar războiul acesta nebunesc trebuie să fie oprit cât mai e timp.

Rien ne va plus

19 ianuarie. Casa Albă

Nimeni dintre cei care se adunaseră în Biroul Oval pentru cafeaua de dimineață nu dormise, îl afara câtorva minute furate din când în când. Toată nopatea fuseseră obligați să urmărească fluxul continuu de fapte, mereu mai urgente, făcând curse între Sala situație din subterane și mai confortabilul Birou Oval.

La început sosiseră rapoarte fragmentare relative la sovietici, care reduceau starea de alarmă pentru forțele lor din toată lumea. Aceste rapoarte fuseseră confirmate de o conversație nocturnă pe "linia caldă", între președinte și secretarul general: primul lor contact după mai multe săptămâni. Rusul părea oarecum stânjenit, și amândoi hotărâseră să considere luptele dintre forțele lor armate ca o serie de incidente neplăcute. Tensiunea era încă ridicată, dar părea să se îndrepte spre o rezolvare.

Apoi, stațiile de ascultare americane, japoneze și sudcoreene raportaseră că Radio Pyongyang întrerupsese brusc transmisiile sale normale - un amestec de propagandă și de marșuri militare - și că le înlocuise cu un program neîntrerupt de marșuri funebre.

În fine, fotografiile luate din sateliți și interceptările radio prezewntau semnele de neconfundat al unui exod complet sovietic din Coreea de Nord.

Totul indicav un singur lucru, și chiar și Blake Fowler se mira citind pentru a nu se știe câta oară propunerea guvernului chinez. China nu numai că își ținea toate promisiunile, dar mai făcea ceva și în plus. Mult mai mult. Blake se întreba cum de mai pot rușii să se considere încă cei mai abili jucători pe tabla de șah a lumii.

Apoi ridică privirea, auzind că suna telefonul președintelui.

— Da?

Chiar dacă avea un aspect neglijent, președintele avea vocea sigură.

— Continuă.

Sub ochii lui Blake și ai celorlalți, șeful executivului ascultă îndelung, fără a scoate un cuvânt. Într-un târziu puse receptorul cu un simplu:

— Mulțumesc, Mike. Acum du-te acasă să te odihnești.

Își lăsa capul în jus aproape un minut întreg, în liniște. În fine, îi privi pe Bannerman, Simpson, Blake și ceilalți care așteptau nerăbdători. Fața lui nu avea nici o expresie.

— Amirale Simpson?

— Da, domnule președinte?

— Ia contact imediat cu generalul Carpenter.

Lui Blake i se păru că vede o umbră de zâmbet pe figura președintelui.

Parcă întinerise cu câțiva ani.

— Spune-i că într-o oră pleacă avioanele de transport spre Beiging.

Blake înțelese și zâmbi la rândul său, dar ceilalți nu înțeleseseră.

Văzându-le fețele îngrijorate, președintele își împinse pieptul în față.

— Domnilor, era Sala comunicații. Radio Pyongyang anunță că Kim Jong-Il este mort. Kim Il-Sung trăiește, dar este invalid. Iar Beigingul abia a anunțat că noul guvern nordcoreean acceptă fără condiții propunerea chineză a încheierii unui armistițiu. Toate ostilitățile terestre, navale și aeriene vor înceta în șase ore. Chinezii ne-au transmis rugămintea nordcoreenilor de a întrerupe interferențele noastre radio ca să poată informa forțele lor blocate la Seul.

Zâmbi deschis.

— În alte cuvinte, domnilor, războiul s-a terminat. Masacrul s-a terminat.

Blake știa că mai era nevoie de câteva ore bune până când vestea să fie adevărată, dar afirmația președintelui era destul de clară.

Echilibrele de putere din Pacific se schimbaseră. Coreea de Nord jucase mereu între Rusia și China, iar acum era definitiv sub influența chineză. Strategia rusească pentru Pacific era în groapă împreună cu Kim Jong-Il.

Chinezii doreau să facă comerț cu Coreea de Sud. Pentru dezvoltarea legăturilor comerciale, erau obligați să mai ușureze tensiunile, să deschidă granițele Nordului, să pună capăt terorismului. Era cam devreme ca să vorbească de reunificare, dar în acel colț al lumii va fi mai multă lumină.

Acum puteau să se odihnească.

20 ianuarie. CG mobil al forțelor ONU, lângă Songt'an

Oprit alături de vehiculul său mascat, McLaren asculta zgomotele războiului. Artileria grea mugea departe: o serie de *whump* surde care se puteau simți nu numai cu urechile, ci și cu stomacul sub formă de vibrații: un amestec de focuri de artificii și de o furtună de vară cu tunete și fulgere.

Privi ceasul: era 13,59, ora locală. Și, în timp ce asculta, zgomotele slăbiră în intensitate și apoi se stinseră de tot, lăsând loc unei liniști ciudate. Cu surprindere, McLaren își dădu seama că era prima liniște adevărată simțită de când începuse războiul. Zilele și nopțile sale fuseseră pline de zgomotele războiului: foc de baraj de artilerie, scrâșnet de șenile, ambalări de motoare de camion, voci din difuzoarele radioului și clănțănitul depărtat al armelor de mic calibru.

Iar acum se terminase.

Hansen coborî din transportorul de trupe modificat. Zâmbi.

— Toate unitățile dau raportul, domnule general. După cum reiese, încetarea focului este respectată.

McLaren înclină capul și, pentru prima oară după mulți ani, se rugă. Nu mai reușise s-o facă cu convingere din ziua funeraliilor soției sale. Dar acum cuvintele îi veneau singure. Îi mulțumi lui Dumnezeu că le dăduse soldaților săi o pace victorioasă și se rugă pentru morți și pentru răniți, pentru toți cei care suferiseră neînchipuit pentru a câștiga acea pace. Iar când termină și ridică privirea, se surprinse că avea ochii umezi.

Și-i șterse în grabă și suflă nasul.

— A naibii răceală. Mă prinde mereu.

Își aruncă privirea pe câmpiile acoperite cu zăpadă, apoi ridică din umeri.

— Eh, Doug. Să ne întoarcem la treabă. Avem o grămadă de lucruri de făcut, înainte ca parașutiștii chinezi să vină să controleze dacă încetarea focului este respectată.

Hansen salută și îl urmă pe generalul său, prin aerul înghețat al iernii.

22 ianuarie. CG al Primei forțe de izbire, la nord de Taejon

Un vânt înghețat făcea să tremure lateralele cortului și generalul colonel Cho Hyun-jae avu un frison, în ciuda căldurii date de soba cu cărbuni pusă într-un colț. Dar frigul pe care îl simțea venea din interior.

Fuseseră învinși. Învinși într-un mod dezonorant. Aceste cuvinte neplăcute îi rămăseseră în minte. Nu mai reușea să gândească altceva, în cele trei zile de când sosise comunicatul de la Pyongyang: primul mesaj ce-i parvenise de la înaltul comandament după contraatacul americanilor.

Measajul, cu cuvintele lui simple, era deschis pe masa unde pusese și hărțile geografice, radiotelefoanele și armele sale personale. Îl privi, fără să-l vadă, și frazele sale înghețate continuă să-i ardă creierii.

"Întrerupeți imediat toate operațiunile ofensive. O încetare a focului cu forțele inamice este stabilită cu începere de la orele 14.00 din 20 ianuarie. Armata poporului trebuie să depună armele, să distrugă sau să facă de nefolosit armamentul greu și să se îndrepte spre nord. Urmează lista drumurilor de retragere autorizate. Forțele Republicii Populare Chineze vor escorta și vor fi observatori ai retragerii".

Ordinele de la Pyongyang și moartea protectorului său Kim Jong-Il îl loviseră pe Cho ca un fulger din senin. În toți anii săi de carieră, nimic nu-l pregătise pentru posibilitatea înfrângerii și cu atât mai puțin pentru o predare rușinoasă. Era pur și simplu de neconceput. Armata poporului nu fusese învinsă niciodată în bătălie.

Sau cel puțin așa afirma propaganda ei, își zise Cho.

Realitatea era mult diferită. Contraatacul americanilor fusese irezistibil. Inamicul se mișca prea în grabă, provizii nu existau, și - lucru și mai grav - cei din Sud aveau deplinul control al aerului. De multe zile Cho nu vedea

măcar un singur avion prieten.

Iar acum mesajul. Se întoarse să-l mai citească o dată. El greșise: față de oamenii săi, de țara sa și de Marele Conducător.

În exteriorul cortului, pușinii ofițeri supraviețuitori munceau cu conștiinciozitate pentru a-i executa ultimele ordine. Sub ochii "corpului de pace" chinez, distrugeau fiecare tanc, transportor de trupe și piesele de artilerie rămase Primei forțe de izbire. Alții preluau resturile mizerabile ale diviziilor sale, cândva pline de mândrie, și le conduceau în lagăre provizorii, în așteptarea ordinului de a mășălui spre Nord, dezarmați.

Cho strânse pumnii. Ultima umilință: să fie duși acasă ca o cireadă de vite, sub ochii chinezilor, ca prizonieri. Și ajunși acasă? Nu-și făcea iluzii asupra destinului său, dar ce se va întâmpla cu miile de oameni comandați de el? Și cu țara sa?

Nici acum nu reușea să-și imagineze națiunea sa condusă de altcineva decât de cei doi Kim. De patruzeci de ani Coreea de Nord era guvernată de ei. Fiecare aspect al vieții publice și private era orientat de dorințele lor. Acum, toate acestea dispăruseră, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Iubitul Conducător murise, i se spusese, ca eroină martir al Revoluției, iar Marele Conducător se retrăsese din guvernul activ, prea obosit și amărât pentru a mai continua. Într-o clipită, toată lumea lui Cho se prăbușise.

— Tovarășe general?

Vocea aghiotantului său de campanie, căpitanul Sung, îl făcu să tresară. Pierduse sensul timpului. Probabil era deja apusul.

— Intră.

Cho se ridică și își aranjă uniforma. Trebuia să păstreze aparențele cu orice preț.

Cortul se deschise și intră un suflu de aer rece. Apoi își făcură intrarea generalul locotenent Chyong și un ofițer pe care Cho nu-l cunoștea: un om înalt și osos cu o uniformă perfect călcată.

Sub un strat de pulbere și oboesală, fața lui Chyong părea sculptată în piatră.

— Îmi pare rău că te deranjez, tovarășe. Dar colonelul Yun... — și îl indică pe noul venit — ...tocmai a sosit de la Pyongyang cu importante comunicări.

Cho nu reuși să-și ascundă surpriza.

— De la Pyongyang? Cum este posibil?

Yun pocni din tocuri și îi adresă o plecăciune.

— Armata de eliberare a Republicii chineze mi-a acordat posibilitatea de a traversa liniile inamice.

— Atunci misiunea ta trebuie să fie cu adevărat urgentă.

Cho simți un nou fior. Chinezii aveau puțină simpatie pentru el.

— Da, tovarășe general.

Yun băgă mâna în manta și scoase o foaie de hârtie împăturită.

— Am ordine speciale pentru acest cartier general, din partea Partidului muncitorilor coreeni.

În spatele cuvintelor politicoase ale omului exista ceva care te îngheța, și Cho realiză deodată că însemnele colonelului erau cele ale Biroului pentru siguranța politică: organizația secretă care asigură puritatea ideologică a forțelor armate. Cu degete tremurânde, Cho luă hârtia din mâna lui Yun.

Era ceea ce aștepta încă de la sosirea primului mesaj de la Pyongyang.

Cho ridică ochii.

— Acest ordin de arest este valabil și pentru generalul Chyong?

Yun făcu semn afirmativ.

— Da, tovarășe general. Am ordine să vă conduc pe amândoi la Pyongyang, unde veți fi judecați de un tribunal al poporului.

Chyong îl întrerupse pentru prima oară pentru a întreba:

— Sub ce acuzație?

Colonelul îl privi cu răceală pentru o clipă, înainte de a răspunde:

— Sub acuzația de înaltă trădare, de pactizare cu dușmanul și de organizare voită a înfrângerii.

Furia lui Chyong depăși toate considerațiile.

— Ci sunt nebunii care au legat asemenea minciuni?

— Noul secretar general al Partidului și noul său ministru pentru Siguranța publică. Și ai face bine să le arăți respectul cuvenit.

Mâna îi alunecă spre pistol.

Cho își puse o mână pe umărul subordonatului său, în timp ce Chyong blestema.

— Și de ce ne-au rezervat tocmai nouă acest tratament special?

Colonelul își alese cu atenție cuvintele.

— La Pyongyang se consideră că "magistralul" plan strategic al defunctului nostru Iubit Conducător a fost... prost executat.

Yun își desfăcu larg mâinile și îl privi pe Cho.

— Tu și generalul locotenent Chyong ați comandat această ofensivă. Succesul ei sau eșuarea depindeau de acțiunile voastre și de abilitatea voastră.

— Am făcut tot posibilul pentru a-i asigura succesul, răspunse Chyong, cu vioiciune. Am fost învinși de forțe aeriene și navale superioare. Forțele noastre terestre s-au comportat în mod superb. Lor nu li s-ar fi putut cere mai mult. Priviți rapiditatea avansării noastre, numărul de inamici uciși. Dacă aveți nevoie de vinovați, căutați-i la Pyongyang. Obiectiv, generalul Cho...

— Tovarășe general, te rog, zise Yun, cu voce ca gheața. Important nu e

ceea ce s-a făcut, ci ceea ce nu s-a făcut. Eliberarea a dat greș, și asta este suficient ca să vă condamne de mii de ori.

Se uită la Cho, care rămăsese nemișcat.

— Oricum, nu are nici o importanță acum. Sunteți amândoi scoși din comandă. Vicecomandanții voștri ar trebui să fie în stare să controleze retragerea trupelor noastre.

Pronunță ultimele cuvinte ca și cum ar fi fost obscene.

— Înțeleg.

Cho se dădu în spate și se așeză greu pe scaunul de campanie. Îl privi pe Yun și întreabă cu vocea fără nici o inflexiune:

— Sunt cele mai grave acuzații pe care statul le poate aduce unei persoane. Care va fi condamnarea, dacă vom fi găsiți vinovați?

— Moartea.

Yun nu căută în nici un fel să ușureze răspunsul.

Cho știa ce tip de proces puteau să aștepte el și Chyong. Public, umilitor și absolut falsificat. Vina lor sau nevinovăția nu ar fi avut importanță. Ar fi fost țapii ispășitori, ar fi fost prezentați ca oamenii care trădaseră așteptările poporului. Ba nu, se corectă, amintindu-și cuvintele lui Yun, ca oamenii care intenționat sabotaseră strategia defunctului Iubit Conducător.

Și la final? Nimic altceva decât execuția. Da; acum că alții hotărâseră pentru el, se simțea extrem de calm.

Chyong nu îl privea. Îl fixa pe Yun cu ochii mari.

— Acuzațiile sunt absurde! Singura noastră vină este că nu am învins!

— Aceasta, tovarășe general, este singura vină care contează, răspunse Yun.

Cho se ridică în picioare. În aparență era liniștit.

— Colonele Yun, nu intenționez să mă sustrag arestării. Dar îți cer permisiunea să mă lăsați singur câteva minute. Am câteva probleme personale de rezolvat.

Yun îl privi cu atenție și, după câteva momente, încuviință.

— Desigur, tovarășe general. Ai tot timpul pe care îl dorești.

— Mulțumesc, colonele. Preciez bunăvoința dumitale.

Se întoarse spre ofițerul său.

— Să mă scuzi, Chyong, dar trebuie să-ți cer și ție să ieși. Noroc.

— Desigur, domnule.

După privire, Chyong arată că înțelesese. Salută și ieși din cort, urmat la un pas distanță de colonel.

Cho se lăsă să cadă în scaun. Pentru o clipă avu tentația de a-i scrie o scrisoare soției, dar apoi decise să n-o facă. Îi provocase destule necazuri.

Mâna i se întinse spre pistolul pus pe colțul mesei.

Zgomotul surd al împușcăturii îl făcu să tresară pe Chyong, cu toate că se așteptase la asta. Grav, privi intrarea în cort, acum închisă.

Din spatele lui se auzi vocea lui Yun.

— Prin urmare, generalul Cho a ales calea cea mai simplă. Mi se părea a fi un om înțelept.

Chyong nu se întoarse. Vocea sa era plină de dispreț.

— Generalul Cho era un om de o anumită vârstă, consumat de neplăcerile acestui război. Eu nu am intenția să le fac lucrurile ușoare prietenilor voștri chinezi. Faceți cum doriți. Judecați-mă. Voi lupta împotriva tuturor minciunilor voastre.

Yun deschise tocul armei și oftă.

— Voi soldații... sunteți atât de orbi uneori.

Chyong avu intenția să se întoarcă, dar glonțul fu mai rapid.

25 ianuarie. Casa Albă

Blake Fowler citi rapid comunicatul de presă. Nu era deloc surprins de conținutul acestuia.

— Probleme? întrebă președintele, pe un ton blând.

Blake clătină din cap și-i dădu foaia directorului comunicațiilor de la Casa Albă, care ședea alături, în partea opusă președintelui.

Telefonul sună. Blake văzu că președintele ridică receptorul, ascultă și zâmbește.

— Sigur, June, adu-l aici imediat.

Repuse telefonul și se adresă celor doi subordonați.

— Domnilor, după câte se pare, foarte apreciatul meu consilier pentru siguranța națională vrea să-mi vorbească. Am spus întotdeauna că este un tupeist.

Ușa anticamerei se deschise pentru a-l lăsa să treacă pe Putnam, care era îmbrăcat într-un costum elegant, dar cu o măsură mai mică decât i-ar fi trebuit. Părul era mai mult înspicat decât roșu, și avea un aer serios și hotărât.

— Păi, George, ce pot să fac pentru tine, în dimineața aceasta?

Președintele vorbea pe un ton cordial, dar ochii îi erau înghețați.

— Am venit să-mi prezint demisia, domnule președinte.

Putnam îi întinse o foaie de hârtie, scrisă pe o singură pagină. Îi tremura mâna.

— Am așteptat ca această criză teribilă să se termine, pentru a evita ca dumneavoastră și națiunea să fiți privați de serviciile mele în momentele de maximă necesitate. Dar acum sunt constrâns să mă retrag din această administrație.

— Părăsești postul tău? întrebă președintele, făcând o față surprinsă.

Blake zâmbi. Ziariștii care spuneau că șeful executivului nu știa să se prefacă, probabil nu-l văzuseră în viața privată.

— Da, domnule președinte.

Vocea lui Putnam își ridică tonul și tremură.

— Nu mai suport. În aceste săptămâni, dumneavoastră m-ați îndepărtat sistematic de orice rol politic concret. În schimb ați preferat să vă sprijiniți pe neofiți în politică și pe academicieni insipizi.

Îi aruncă o ocheadă lui Blake și continuă:

— Ei bine, nu intenționez să mai îndur în liniște această situație.

— Înțeleg. În acest caz...

Președintele luă scrisoarea de demisie a lui Putnam, se prefăcu că o studiază o clipă, apoi o rupse.

Putnam privi bucățelele, surprins peste poate.

— Nu acceptați demisia mea?

Președintele clătină încet din cap.

— Nu, nu o accept, domnule Putnam.

Se întoarse spre directorul comunicațiilor.

— Rick, arată-i ce ai tu acolo.

Putnam luă comunicatul de presă și începu să-l citească. Ajuns la jumătate, pâlî și întrerupse lectura.

— Mă destituieți?

Președintele făcu semn că da, cu un aer sever.

— Desigur, domnule Putnam. Și încă în mod public. M-ai mințit, și toate minciunile tale au contribuit la izbucnirea unui război cu zeci de mii de morți.

Se întrerupse.

Putnam nu păru să-l audă.

— Dar cariera mea...

— Marș de-aici.

Președintele nu mai căută să-și ascundă disprețul.

— Dacă ai lăsat în birou vreun obiect personal, îți va fi expediat acasă. Dar acum dispari de-aici.

Blake îl privi îndepărtându-se pe fostul lui director și se rușină că-l încerca atâta satisfacție pentru alungarea lui. Dar sentimentul de vină dispăru repede. Președintele avea dreptate. Putnam se va descurca. Căderea în dizgrație are importanță numai dacă ai o conștiință, de care ex consilierul pentru siguranță națională n-o avea deloc.

Realiză că președintele îl privea.

— Urât spectacol, nu-i așa, Blake?

— Da, domnule, cu adevărat urât.

Președintele fu de acord.

— Dar necesar.

Luă un dosar pe care îl avea pe masă.

— Acum, asta mă conduce la următoarea mea problemă. Acum că m-am descotorosit de nemernicul ăsta, trebuie să-i găesc înlocuitorul. Ai vreo idee?

Blake reflectă.

— Păi, domnule președinte, ar fi câteva persoane pe care vi le-aș recomanda. Există...

— Da, știu că există, îl întrerupse președintele. Dar există în mod special un om despre care mi se spun numai lucruri bune. Susțin că ar putea să-mi dea cele mai bune sfaturi. Aș înclina să-l numesc pe el, dar mai înainte aș vrea să știu ce crezi tu.

Luă dosarul și i-l dădu lui Blake.

— Aici ai fișa lui personală.

Blake privi numele scris în partea de sus - DR. BLAKE FOWLER - și clipi des. Rămase nemișcat, reflectând profund. Însemna mai multă muncă, mai multe ore departe de familie. Dar era o treabă pe care el o putea face bine. Iar Mandy l-ar fi ajutat. Ba chiar l-ar fi omorât dacă n-ar fi acceptat postul.

Îl privi pe șeful executivului și zâmbi.

— Păi, cred că ar fi foarte onorat, domnule președinte.

4 februarie. Restaurantul Dragonul Munților, Seul

Seul fusese lovit zdravăn, dar nu îngenuchiat.

Ruinele blocau încă străzile principale și la toate colțurile erau de pază soldați cu puști în mâini, dar magazinele și restaurantele orașului căutau să-l aducă rapid la viața de dinainte.

Tony Christopher alesese cu multă grijă restaurantul din acea seară. Yongsuan era unul dintre cele mai bune. Nu era ieftin, dar banii nu aveau importanță în acele momente, și mai ales în acea seară.

Locul era perfect pentru ceea ce-și propusese. Acolo clienții erau serviți în saloane mici cu feluri de mâncare autentice specifice curții regale coreene. În plus, acel local avusese norocul de a nu fi lovit de bombardamente. Căci unul din vechile localuri care i-ar fi plăcut lui Tony era acum redus la o groapă în sol și la câteva grinzi arse.

Tony o privea pe Anne la lumina unei lumânări. Aranjamentul bogat al salonului făcea pereche bună cu ținuta ei de seară. Fata povestea despre greutățile ei în reconstruirea centrului logistic al armatei, distrus în război, și Tony o asculta numai pe jumătate, așa cum mai devreme sau mai târziu se întâmplă oricărui om. Îi plăcea s-o audă vorbind, dar se gândea la altele.

În seara aceea sărbătoreau a doua săptămână de pace după armistițiul. Cel puțin, acesta era motivul pentru care o invitasă la cină. Zâmbi. Probabil ea îl

crezuse.

Anne se întrerupse pentru un moment, îi zâmbi la rândul ei și continuă:

— Apoi, totul era așa de distrus, că trebuia s-o luăm de la capăt. Abia am terminat de studiat un nou sistem. Computere noi, programe noi, proceduri noi.

Tony murmură ceva aprobativ și încercă să treacă pe ale lui:

— Anne, putem schimba firul discuției pentru o clipă?

— Desigur.

El zâmbi, dar o privi serios.

— Zău, Anne, am noutăți importante.

Nu era ușor s-o spună.

— Azi am primit noile mele ordine: mă întorc în Statele Unite. Voi lucra la baza Nellis, la serviciul de informații, și apoi voi lua conducerea escadrilei de asalt.

Anne simți amestecându-se în vocea lui mândria și tristețea, și nu înțelese care din cele două sentimente era mai puternic.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă cu voce spartă:

— Unde este Nellis?

— La mică distanță de Las Vegas.

Opt mii de kilometri de Seul.

— Și când trebuie să pleci?

Tony își lăsă privirea în jos.

— Peste nouă zile. Îi predau sarcinile lui "Opt" Sanchez. Este un tip priceput. Iar Hooter va fi șeful primei echipe.

Îi luă mâna într-a sa.

— Anne, nu credeam că totul va veni așa repede. În teorie, trebuia să mai stau aici două luni și jumătate. Dar aviația vrea ca piloții cu experiență de război să intre imediat ca antrenori. De altfel, cred că pierderile noastre au cam accelerat rotația normală...

Tăcu privind-o pe Anne. La lumina slabă a lumânării, ei nu i se vedeau lacrimile.

Ea reuși să vorbească calm.

— Eram atât de fericită. Totul mergea așa de bine. Asta vine acum și schimbă totul.

— Nu, nu schimbă nimic.

Scoase din buzunar o cutiuță acoperită cu velur și o deschise. Mișcându-se cu atenție, aproape delicat, o puse pe masă, în fața Annei. Apoi oftă ușurel și o întrebă:

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Anne privi cutiuța. Expresia ei se schimbă, de la durere la surpriză și

bucurie, la mirare și la confuzie. În cutiuță era un inel frumos cu trei diamante.

Anne dădu să-l ia, dar apoi își retrase mâna.

— Nu știu, Tony. Totul s-a petrecut așa de repede. Este lucrul cel mai bun?

— Anne, te iubesc și mă iubești. Asta spune tot.

— Și eu te iubesc, dar nu eram pregătită pentru căsătorie.

Tony îi luă și cealaltă mână.

— Puteam să mai avem două luni ca să ne mai gândim la asta, înainte ca eu să fiu trimis la altă bază, dar noile ordine ne forțează mâna. Cu războiul asta am înțeles ce reprezintă pentru mine...

— Și eu, zise ea, cu voce joasă.

— Iar acum această situație îmi forțează din nou mâna.

— *Ne* forțează mâna, îl corectă ea.

— Anne, nu știu cum s-o spun mai bine. Vreau să ne căsătorim, pentru că, chiar dacă ideea asta mă sperie cumplit, să stau departe de tine mă sperie și mai mult.

Ea deschise ochii. Pe buze îi apărură o umbră de zâmbet.

— Continuă să vorbești. Îmi place ce aud.

— Haide, Anne, vorbeam serios.

Fata zâmbi din nou.

— Și eu. Te iubesc și îmi place ce-mi spui. Doresc și eu să ne căsătorim, dar mă întreb dacă e cu adevărat un lucru înțelept.

Anne rămase tăcută și reflectă.

— Nu este drept. Tu ai avut toată ziua ca să te gândești la asta, pe când eu trebuie să-ți răspund imediat.

Tony zâmbi.

— Nu trebuie să răspunzi chiar imediat, dar ține minte că voi fi cel mai agitat tip până primesc răspunsul.

— Am hotărât, atunci.

Îl sărută, își desfăcu mâinile din ale lui și-și puse inelul.

— Crezi că putem face totul în mai puțin de nouă zile?

6 februarie. Spitalul militar, Pusan

Kevin Little străbătu încet lungul șir de paturi, căutând o față cunoscută. O găsi aproape de final.

Rhee își sprijinea spinarea de un maldăr de perne și citea un ziar. Auzind pași, înălță privirea și lăsă în grabă hârtiile. Avea spinarea și pieptul acoperite de bandaje, și era mai slab de cum își amintea Kevin. Dar ochii îi erau limpezi și zâmbetul său cald ca întotdeauna.

— Sunt onorat, locotenent... — începu să zică Rhee, apoi se întrerupse, zăbind cele două trese de argint pe epoleții uniformei lui Kevin. — Vreau să zic, sunt onorat, căpitane Little. Îmi permiteți să vă felicit pentru promovare, domnule.

Surprins de tonul oficial și în același timp cordial al lui Rhee, Kevin îi adresă un zâmbet timid.

— Zău, cel mai surprins sunt eu. Dar cred că marii noștri șefi o să-mi retragă imediat gradele, de îndată ce vor avea timp să mai reflecteze la asta.

Rhee zâmbi din nou.

— Nu cred, căpitane. Este gradul pe care îl meriți.

Îi arătă un scaun alături de pat.

— Ia loc, te rog.

După ce se așeză, Kevin se simți mai puțin încurcat. Acum că el și Rhee erau la același nivel, reușiră să discute în modul cel mai natural. Curând ajunseră la activitatea lui Kevin.

— Păi, așa cum vă închipuiți, acum suntem foarte ocupați. Să ducem acasă refugiații, să ne ocupăm de nordcoreenii care vor să rămână în sud, să îndepărtăm ruinele. E de lucru până peste cap. Uneori mi se pare că victoria în război a fost cea mai ușoară parte. Greutățile de-abia de acum încep.

Rhee zâmbi.

— Of, căpitane, îmi pare rău cu adevărat că nu te pot ajuta.

Le arătă pe frumoasele infirmiere în halatele lor albe care se agitau la capătul salonului.

— Dar temnicerii mei mă vor ține înlănțuit aici pentru cel puțin încă o săptămână.

Kevin oftă.

— Rhee, numai ție putea să-ți vină în minte să te rănești pentru a scăpa de cea mai plicticoasă parte a războiului.

Zâmbetul sudcoreeanului se lărgi și mai mult, amintindu-i lui Kevin de faimosul motan din fabulă. Apoi Rhee deveni serios:

— Ce s-a întâmplat cu compania?

— Au desființat-o, zise Kevin cu tristețe în glas, chiar dacă știa de la început că așa va fi; ajunsese să-i îndrăgească pe acei oameni.

— Compania Echo era doar o companie provizorie. Numai pentru durata operațiunilor. Când s-au terminat ostilitățile, batalionul a dorit să-i fie returnați dactilografii și furierii. De-asta au desființat-o.

Rhee clătină capul, trist.

— În fine...

Kevin își privi ceasul

— ...acum cred că chiar trebuie să plec. Maiorul a organizat o ședință

pentru după amiază și trebuie să prind trenul.

Se ridică și se încheie la veston. Apoi se întoarce.

— Ascultă, mi-au dat compania Bravo în locul celei Echo. Sunt băieți buni, dar îmi lipsește un ofițer executiv.

Îl privi pe sudcoreean și zise, cu voce aproape șoptită:

— Acolo voi avea nevoie de dumneata. Până acum, mi-ai salvat viața și m-ai ținut în centrul evenimentelor.

Rhee îl privi în liniște câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu, căpitane. Nu mai aveți nevoie de mine. Ați devenit un adevărat soldat.

Kevin se gândi puțin și-i dădu dreptate. Apoi, pe neașteptate, zâmbi și zise:

— Dar cu cine naiba o să mai joc eu poker?

Sudcoreeanul nu știu ce să răspundă.

Kevin îi aruncă lui Rhee pachetul de cărți pe care îl luase cu el.

— Așa că încearcă să te faci bine mai repede. Și mai antrenează-te. Nu joc cu diletanți.

Își privi prietenul.

— Ne vedem în ZD peste câteva săptămâni, atunci. Locul ți va plăcea. Este foarte liniștit în timpul ăsta.

Și se întoarce și se îndepărtă luierând fals.

GLOSAR

A-6E Intruder Acest bimotor de atac este unul dintre puținele avioane care pot lovi o țintă independent de condițiile atmosferice. Decolează de pe portavioane și are o excepțională capacitate de încărcare. Cei doi oameni ai echipajului stau unul lângă altul; chiar dacă nu are o mansă, copilotul poate conduce avionul dându-i instrucțiuni prin intermediul computerului.

A-7E Corsair Monomotor monopost folosit pentru prima oară în Vietnam. Este clasificat ca un reactor de atac ușor și nu are nici instrumentarul sofisticat, nici capacitatea de transport a lui A-6E Intruder. Este foarte apreciat de piloții săi.

AA-2 Atoll Prima rachetă aer-aer sovietică cu ghidaj în infraroșu: copie a vechii AIM-9B Sidewinder din anii cincizeci. Ca primele modele, poate lovi ținta numai din spate. Are o autonomie maximă de 4 km.

AA-7 Apex Rachetă sovietică ghidată prin radar. Mediocră, are autonomie de 35 km.

AA-11 Archer Rachetă sovietică cu rază scurtă ghidată în infraroșu. Are o autonomie de circa 7 km și mai ales poate intercepta și din față avionul inamic.

AIM-54C Phoenix Rachetă americană ghidată prin radar, legat de sistemul AWG-9 de pe F-14 Tomcat. Armă de dimensiuni notabile, cu autonomie de aproape 200 km, zboară cu de cinci ori viteza sunetului.

AIM-7M Sparrow Cea mai comună rachetă americană ghidată prin radar. Autonomia de 40 km este redusă față de AIM-54C Phoenix, dar este superioară față de Sidewinder sau altă rachetă cu infraroșii. A fost perfecționată mereu, și dacă primele versiuni folosite în Vietnam aveau prestații mediocre, ultimele modele sunt considerate foarte eficiente.

AIM-9L Sidewinder Una dintre rachetele cele mai apreciate care au fost produse. După lansare se ghidează după căldura gazelor emise de avionul țintă. Nu are nevoie să "vadă" reactorul inamic, poate individua ținta și din față. Autonomie de circa 15 km.

AK-47 Pușcă sovietică simplă și eficientă, copiată și exportată de multe națiuni. Folosește muniție de 7.62 și poate funcționa în mod automat sau semiautomat. Cântărește circa 4,5 kg.

AKM Noua versiune a puștii AK-47, cu greutate mai mică.

AN-2 Colt Biplan sovietic, fabricat încă în anii patruzeci. În ciuda aspectului învechit, are prestații excelente, este economic și are caracteristici bune pe distanțe scurte. Apreciat ca transportor ușor și avion comercial, a fost construit în mai mult de 18 mii de exemplare.

APC (Armored Personnel Carrier) Vehicul blindat pentru transportul trupelor. Termen generic pentru a descrie vehicule folosite pentru transportul soldaților de infanterie pe câmpul de luptă. Blindajul său ușor oferă protecție

împotriva fragmentelor proiectilelor de artilerie și împotriva armelor ușoare.

APS-115 Radar american transportat în partea anterioară a P-3C Orion. Numit radar pentru "căutare în suprafață", este folosit pentru depistarea navelor și mai ales a periscoapelor.

AS-4 Kitchen Rachetă sovietică. Sigla "AS" înseamnă aer-sol și "Kitchen" este numele de cod atribuit de NATO acestei arme. Supersonică, este lansată de avioane mari ca Backfire. Are autonomie de 450 km și poartă o încărcătură de 1000 kg, convențională sau nucleară.

Asroc (*Antisubmarine Rocket*) Rachetă anti-submarine. Lansată de navele americane, este folosită împotriva submarinelor. Motorul său rachetă cu combustibil solid transportă rapid în localizarea prezumată a submarinului inamic capul exploziv, constituit dintr-o torpilă cu căutare automată Mark 46. Ajunsă în aria țintei, torpila este lansată în apă cu o parașută. În locul torpilei, Asroc poate purta ca bombă de profunzime o armă nucleară.

AWG-9 Radar montat în partea din față a avionului de luptă F-14 Tornado. Este o unitate foarte puternică și perfecționată, ce permite pilotului să urmărească în același timp până la șase ținte și de a le intercepta cu rachete AIM-54C Phoenix.

BDU (*Battle Dress, Uniform*) Uniformă de luptă. Denumire recentă pentru uniforma de mascare dată de americani.

BLU-109 Un tip de bombă de 900 kg. Are un înveliș special de metal dur care îi permite să pătrundă printr-un perete de mai mult de un metru grosime înainte de a exploda.

BMP (*Bronevaya Maschina Piekhota*) Autoblindat sovietic, șenilat și amfibiu, capabil să transporte șase soldați în afara conductorului și mitraliorului. Cu o linie modernă, are o mică turelă cu un tun de 73 mm sau un tun automat de 30 mm, un lansator de rachete antitanc și o mitralieră.

BOQ (*Bachelor Officers' Quarters*) Cartierul ofițerilor necăsătoriți. Rezidență și dormitor: locuință destinată ofițerilor necăsătoriți, în interiorul unei baze. O cameră cu baie. Nu există bucătărie sau aragaz, dar de obicei sunt dotate cu un mic frigider.

BTR (*Bronetransporter*) Termen generic rusesc pentru definirea unei clase de autoblindate cu opt roți pentru transportul trupelor.

BTR-60 Autoblindat cu opt roți pentru transportul trupelor, implementat în anii șazeci. Primul model dintr-o lungă serie de vehicule similare, are forma unei bărci și poate transporta până la paisprezece oameni. Principalul defect al primelor serii era cele două motoare cu benzină, protejate de un blindaj prea subțire. În versiunile ulterioare defectul a fost înlăturat.

C-141 Starlifter Cvadrimotor: avionul de transport utilizat în principal de aviația americană. Poate încărca 200 de oameni și 35 tone de material.

C4 Nume de cod pentru un exploziv plastic folosit de armata SUA și de alte națiuni. Se poate modela ca plastilina, se poate apropia de flăcări și poate fi lovit, dar pentru a exploda are nevoie de un detonator.

C-5 Galaxy Avionul cel mai mare construit în SUA. Transportă 110 tone. Rar folosit pentru transportul de trupe, este de obicei folosit pentru încărcături voluminoase sau prea grele pentru C-141 Starlifter.

CAR-15 Versiunea puștii americane M16 construită în Coreea de Sud.

CEV (*Combat Engineering Vehicle*) Vehicul de geniu militar. CEV M728 este un amestec de buldozer cu un tanc. Incorporează o macara, o lamă de buldozer și un tun "de demolare", de mare calibru și cu viteză mică de lansare. Este folosit de armată pentru doborârea obstacolelor și pentru a construi tranșee.

CH-53 Acest elicopter pentru marfă cu două motoare a funcționat în Vietnam și ca elicopter pentru recuperare, cu mitraliere, blindaj și un colac pentru ridicarea piloților doborâți în teritoriul inamic. În acest rol a fost foarte apreciat, ajungându-se la dezvoltarea actuală a modelului MH-53 Pave Low, o mașină ultrasofisticată, dotată cu multe arme și numeroși senzori.

CIA (*Central Intelligence Agency*) Agenția centrală de informații. Una din numeroasele agenții de contraspionaj americane, și desigur cea mai cunoscută. Cartierul general este la Langley, Virginia, pe malul Potomacului opus celui din Washington, D.C.

CIC (*Combat Information Center*) Centrul de informații de luptă. Într-o navă de război, cabina unde sunt adunate ecranele radar, sonar, optice și ale tuturor celorlalte sisteme de depistare. Comandantul "conduce în bătălie" nava sa din această cabină, unde poate fi informat total asupra situației. Ideea a apărut în al doilea război mondial, atunci când bătăliile navale s-au extins mult dincolo de raza vizuală.

Cincpac (*Commander in Chief, Pacific*) Comandantul șef, Pacific. Ofițerul american care comandă toate forțele americane dislocate în aria Pacificului. De obicei poziția este acoperită de un amiral, care controlează toate forțele armatei, aviației și ale marinei. Alt nume: "comandă unificată".

Cincpacfl (*Commander in Chief, Pacific Fleet*) Comandantul șef, flota Pacificului. Amiralul la comanda forțelor navale americane dislocate în Pacific. Depinde de Cincpac.

Claymore În general minele sunt îngropate sub pământ și explodează când sunt lovite de om sau vehicul. Claymore este diferită. Câteva piciorușe o țin deasupra terenului. Explodează electric, și împrăștie un "trandafir" aplatizat de bile de oțel care distrug tot ce întâlnesc. Mină "direcțională".

Comsubpac (*Commander Submarines Pacific*) Comandantul submarinelor, Pacific.

Defcon (*Defense Condition*) Condiție de apărare. O serie de niveluri predefinite care descriu situația forțelor armate americane. Defcon 5 corespunde păcii; Defcon 4 - alarmă; Defcon 3 - criză; Defcon 2 – este în curs un conflict cu arme convenționale; Defcon 1 - un conflict cu arme nucleare.

Dicas (*Directional Command-activated Sonobuoy*) Baliză sonar direcțională telecomandată. Acest dispozitiv lansat din avion folosește la căutarea submarinelor. Când este în apă, emite la comandă impulsuri sonar.

Dragon Rachetă antitanc cu rază medie, ghidată prin cablu, în dotarea infanteriei. "Vede" în infraroșu, autonomie de circa 1000 metri, poate perfora mare parte din blindajele existente.

DSC (*Defense Security Command*) Comandamentul siguranței militare. Sector al armatei sudcoreene având sarcina de a supraveghea ofițerii pentru a releva semne de trădare și pentru a împiedica lovituri de stat. Autoritatea sa este absolută.

DT (*Defensive Target Artillery Pire Mission*) Misiune de bombardament de artilerie pentru apărarea unui obiectiv.

E-2C Hawkeye Bimotor turboelice recunoscut după antena radar din botul fuselajului. E-2C are un echipaj de tehnicieni și de controlori de zbor, poate supraveghea traficul aerian pe un arc de sute de kilometri și controlează apărarea unei forțe navale. Nu este înarmat și este relativ lent.

E-3 Sentry Un Awacs (*Airborne Early Warning and Contrai System*: sistem aeropurtat de control și de depistare rapidă) ultrasofisticat, instalat într-un Boeing 707. Ca și E-2C Hawkeye, E-3 este caracterizat de o antenă mare și de capacitatea sa de a conduce bătăliile aeriene pe o rază de sute de mile.

EA-6B Prowler Un Intruder A-6 modificat. Acest bireactor are în fuselaj și pe aripi o aparatură electronică foarte puternică, destinată bruiajului transmisiilor radio. Echipajul normal de două persoane s-a ridicat la patru: trei dintre ele se ocupă de aparatura electronică. Poate bruia de la mare distanță armele inamicului, radarele și transmisiile sale.

Elint (*Electronic Intelligence*) Spion electronic. Avioane cu receptoare extrem de sensibile, supraveghează coastele inamice și navele, înregistrând semnalele radar și transmisiile radio interceptate. Informațiile sunt apoi transmise bazei și analizate.

Emcon (*Emission Contra*) Control al emisiunilor. Radarele și aparatele radiotransmițătoare emit semnale active care pot fi descoperite (*vezi* ESM). Controlul emisiunilor are scopul de a limita aceste transmisii și de a reduce riscul ca o forță navală să fie individualată.

ESM (*Electronic Support Measures*) Sisteme de suport electronic. Acest

termen în aparență lipsit de semnificație se referă la un tip de senzor instalat pe nave și pe anumite avioane. Este folosit pentru descoperirea emisiunilor radar de pe nave și avioane și pentru a le determina natura și direcția.

ETR (*Estimated Time of Repair*) Timp prevăzut pentru reparații.

F-14A Tornado Avion de luptă, cu decolare de pe portavioane, destinat exclusiv interceptării la mare distanță a aparatelor inamice, cu rachete Phoenix și Sparrow ghidate de radar. Foarte manevrabil și poartă Sidewinder și un tun de 20 mm pentru lupte la distanță apropiată. Are două motoare și un echipaj de două persoane.

F-15 Eagle Bimotor monopost de luptă al aviației americane. Manevrabil ca F-16 Falcon, este mult mai mare și înarmat cu rachete de distanță lungă ghidate prin radar.

F-16 Falcon Monomotor monopost de luptă american. Excelent pentru dueluri la distanță mică, actualmente nu poate lansa rachete cu rază lungă.

F-18A Hornet Bimotor monopost produs pentru a înlocui A-7 Corsair II. F-18A este un avion cu multiple roluri, utilizabil fie pentru atac, fie pentru interceptare. Foarte manevrabil, decolează de pe portavioane.

F-4 Phantom II Bimotor cu două posturi, de luptă, adoptat de alte națiuni. Pentru numărul de exemplare produs și pentru diferitele roluri pe care și le poate asuma, F-4 este unul dintre aparatele cele mai apreciate din toate timpurile. Poartă rachete cu ghidaj radar, dar aviația sudcoreeană îl folosește mai ales pentru atacarea țintelor terestre, sarcină pentru care este adaptat foarte bine.

FAAC Front avansat al câmpului de luptă.

FAC (*Forward Air Controler*) Controlor avansat de zbor. Din cauza vitezei lor, reactoarele nu pot depista ținte mici mascate pe sol. Controlorii avansați de zbor folosesc avioane care zboară încet, la înălțime mică și fixează țintele pentru reactoarele de atac. Găsesc țintele inamice, uneori le punctează cu rachete fumogene sau cu marcatori laser, și ghidează până la țintă avioanele de luptă.

FEBA (*Forward Edge of the Battle Area*) Vârful avansat al câmpului de luptă. Termen al armatei americane cu care se indică punctul unde forțele americane sunt în contact cu cele inamice.

FENIX Sonar sovietic în dotarea submarinelor din clasa Romeo. Are patruzeci de ani și o bătaie foarte scurtă.

GAG (*Government Accounting Office*) Oficiul contabilității statului. Controlorul fiscal al guvernului federal.

GAU-8/A Tun rotativ Gatling de 30 mm montat în fața A-10 Warthog. Gândit exclusiv ca armă antitanc, are o putere de foc de 4.200 lovituri pe minut. Folosește un proiectil special, extrem de greu, din uraniu sărăcit. (*Vezi*

și M-61 Vulcan.)

Geamandură sonar Mic instrument sonar lansat din avion sau elicopter folosit pentru depistarea submarinelor. Balizele pot fi active, transmițând impulsuri sonar, sau pasive și doar le primesc.

GRU (*Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye*) Directoratul principal de informații. Spionajul militar sovietic.

GSP (*Gusenichnii Samokhodnii Porom*) Nume rusesc al unui transportor șenilat amfibiu folosit pentru traversarea râurilor de către tancuri și alte vehicule grele.

HARM (*High Speed Antiradiation Missile*) Rachetă anti-radiații cu viteză mare. Rachetă aer-sol destinată lovirii și distrugerii radarelor inamice.

Harpoon Rachetele americane Harpoon pot fi lansate de pe nave, de pe avioane sau chiar de pe submarine. Aceste rachete anti-nave pot purta un cap exploziv de 250 kg asupra unei ținte situate la mai mult de 100 km distanță.

HARTS (*Hardened Artillery Site*) Amplasament fortificat de artilerie. Tip de fortificație folosit de nordcoreeni pentru protejarea pieselor de artilerie.

HUD (*Heads-up Display*) Ecran "pentru cap înalt". Sistem pentru proiecția datelor instrumentale direct pe sticla anterioară a carlingii, în fața ochilor pilotului, pentru a nu-l obliga să lase capul în jos pentru citirea indicatoarelor. HUD este o necesitate vitală în timpul rapidelor lupte aeriene. Datele proiectate prezintă viteza, altitudinea, condiția armamentului, accelerația, caracteristicile țintei și situația carburantului.

IFF (*Identification Friend or Foe*) Recunoaștere prieten/inamic. Când intră în contact cu un avion sau cu o navă necunoscută, un vion (sau o navă) îi transmite un semnal electronic în cod. O cutie neagră plantată la bord, dacă primește codul bun, răspunde cu propriul semnal care spune că este "prieten". Dacă nu răspunde la cod, este un "inamic". Codul este schimbat zilnic.

Il-18 Coot Vechi cvadrimotor civil sovietico. Diferitele versiuni sunt folosite atât de forțele armate cât și de compania națională, Aeroflot.

Il-76 Mainstay Bazat pe un mare cvadrimotor de transport, acest avion radar are o antenă mare radar pe spatele fuselajului. Poate controla mișcările aeriene și navale pe o rază de sute de mile. Corespunde aproximativ cu E-3 Sentry american.

ITV (*Improved TOW Vehicle*) Vehicul TOW modificat. Acest transportor de trupe M113 blindat și convertit poartă două tuburi de lansare pentru rachete antitanc TOW. Tuburile de lansare și sistemul de ochire pot să se ridice cu un metru, permițând astfel vehiculului să nu se facă văzut în timp ce caută ținta.

JIAN-7 Nume atribuit de chinezi copiei lor a avionului de luptă sovietic MiG-21.

KA-6D Avion de alimentare în zbor. Versiune modificată a A-6, dotat cu un tub de alimentare extensibil. Decolează de pe portavion și are misiunea de a alimenta cu carburant celelalte avioane.

Katusa (*Korean Attached to U.S. Army*) Coreean încadrat în armata americană.

KGB (*Komitet Gosudartstvennoy Sigurnost*) Comitetul pentru siguranța statului. Organizație responsabilă cu siguranța statului sovietic atât la interior cât și la exterior. Se ocupă cu reprimarea subversiunii, contraspionaj, culegerea de informații etc.

Lamps (*Light Airborne Multipurpose System*) Sistem ușor zburător multifuncțional. Elicopter. *Vezi* SH-2F Sea Sprite.

LAW (*Light Antitank Weapon*) Armă ușoară antitanc. Rachetă de 66 mm cu tub de lansare din fibră de sticlă: o armă "folosește-o și arunc-o", pentru o singură lovitură; cântărește circa 2,5 kg. Are rază scurtă de tragere și putere limitată de penetrare, dar asigură soldatului singur o puternică posibilitate de acțiune împotriva vehiculelor cu blindaj ușor, bunkerelor și edificiilor.

LOFAR (*Low Frequency Analysis*) Sunetele caracteristice emise de orice submarin sunt ușor diferite de la un submarin la altul: analizând aceste sunete, în căutarea submarinelor se poate adesea recunoaște natura inamicului. Termenul este folosit și pentru a se referi la o clasă de balize sonar relativ economice lansate din avioane pentru a capta zgomotele submarinelor inamice.

M-1 13 Vehicul blindat pentru transportul trupelor adoptat din 1960: este puțin mai mult decât o cutie montată pe șenile. Armat doar cu o mitralieră calibru 50, este apreciat pentru economicitatea sa, în ciuda protecției limitate asigurate. Armata americană îl înlocuiește gradual cu vehiculul de luptă M-2 Bradley.

M16 Pușca standard a armatei, mult mai mică și mai ușoară decât precedenta M14. M16 cântărește 4 kg și poate fi folosită automat sau semiautomat.

M-48 Tanc. Construcția acestui tanc a început la începutul anilor '50. Cu un tun de 90 mm și motor cu benzină, a fost folosit de unitățile blindate americane și exportat în multe țări. Depășit în anii '60, multe exemplare au fost dotate cu tun de 105 mm, motor diesel și sisteme de ochire mai bune.

M-577 Versiune pentru M-113 profund modificată și utilată pentru a servi ca post mobil de comandă.

M-60 Tanc. Are un tun de 105 mm și de douăzeci de ani este în dotarea armatei americane. Este încă în serviciu, dar se înlocuiește cu M-1 Abrams.

M60 Mitralieră. Arma standard a armatei americane, inspirată din modelul german MG din al doilea război mondial. Cântărește 10,5 kg și în poziție de

tragere este sprijinită pe un trepied.

M61 Vulcan Acest tun revoluționar de 20 mm riia principiul mitralierei rotative Gatling pentru folosirea la bordul avioanelor. Peste 3.000 de lovituri pe minut. Din anii '50 când a apărut, principiul a fost aplicat succesiv și la alte calibre (vezi GAU-8).

MAC (*Military Airlift Command*) Comanda aerotransportului militar. Secțiunea aeronauticii americane care se ocupă de avioanele de transport și asigură transferul de oameni și mijloace în ariile critice ale lumii.

MAD (*Magnetic Anomaly Detector*) Relevator de anomalie magnetică. Instrument instalat pe avioanele marinei, pentru căutarea de submarine. Depistează distorsiunea câmpului magnetic terestru cauzat de prezența miilor de tone de oțel care constituie chila submarinului.

Mark 82 Bombă de profunzime folosită în Statele Unite și de alte națiuni. Este prima din serie: Mark 82 cântărește 115 kg; Mark 83, 450 kg; Mark 84, 900 kg.

MiG Sigla semnifică "Mikoyan și Gureyivich", un birou care proiectează avioane încă din al doilea război mondial. Și alte birouri de proiectare au desenat avioane de vânatoare, dar seria MiG este cea mai vestită și cea mai răspândită. Numele codate ale avioanelor rusești sunt cele date de NATO, deoarece rușii nu dau nume aparatelor lor ca "Falcon" sau "Eagle". Numele de cod ale avioanelor de luptă încep întotdeauna cu litera *F*, cele ale bombardierelor cu *B* și cele ale avioanelor cu misiuni speciale cu *M*.

MiG-19 UTI Bimotor monopost de luptă construit după Războiul din Coreea. MiG-19 Farmer este un avion cu caracteristici depășite dar care rămâne totuși foarte manevrabil și care reușește să zboare și după ce a fost grav lovit. "UTI" este sigla sovietică ce indică versiunea bipost de antrenament.

MiG-21 "Fishbed" Monomotor monopost de luptă de proiectare sovietică destul de răspândit printre aliații rușilor. Deși este depășit tehnic, rămâne totuși un avion de temut în întâlnirile de la mică distanță. Are un radar slab și armat cu rachete cu ghidaj radar și ghidaj termic, alături de un tun.

MiG-23 "Flogger" Monomotor monopost răspândit și printre aliații rușilor. Foarte rapid, nu se pretează pentru luptele la distanță mică, dar dispune de un radar foarte eficient și de rachete cu ghidaj radar.

MiG-29 "Fulcrum" Nou bimotor sovietic de luptă destul de răspândit. Chiar dacă este inferior actualelor modele americane, diferența nu este atât de mare pentru a nu prezenta pericol. Are un radar bun și este armat cu rachete.

Rachete ghidate Toate rachetele aer-aer au un sistem de ghidare care le duce la țintă. Cele mai răspândite sunt cele cu infraroșii (sau termic), ca

sistemul de pe AIM-9L Sidewinder, și cel cu ghidaj radar, ca cel de pe AIM-7M Sparrow. În esență, rachetele cu ghidaj radar se îndreaptă spre ținta indicată de radarul avionului care le lansează. Au raza de acțiune mai mare ca rachetele cu ghidaj termic și pot lovi ținta din orice poziție. Sunt și mai complexe și mai costisitoare.

MLR (*Main Line of Resistance*) Linia principală de rezistență.

MRE (*Meals Ready to Eat*) Rații gata de mâncat. Modernul echivalent al vestitelor rații "C": o serie de săculeți din plastic plini cu alimente liofilizate. Chiar dacă unii nu le suferă, în general sunt considerate mult mai bune ca predecesoarele lor.

NSP (*National Security Planning*) Planificarea siguranței naționale. Noul nume al contraspionajului sudcoreean.

OV-10D Bronco Avion de recunoaștere bimotor turboelice. Produs inițial în timpul Războiului din Vietnam și folosit drept controlor avansat al zborului. Are doi oameni în echipaj și poartă un armament ușor.

P-3C Orion Cvadrimotor turboelice, bazat pe avionul de linie Lockheed Electra. În loc de pasageri poartă diverse tipuri de relevatori, computere, și un depozit de bombe plin cu balize sonar și de torpile cu căutare automată a țintei.

PC Post de comandă.

PM Poliția militară.

PMP (*Pontonno-Mostovoi Park*) Numele unui tip de pod plutitor rusesc.

PO Post de observație.

CG Cartier general.

RF-5A Aparat de recunoaștere bazat pe F-5A Freedom Fighter. Mic bimotor de luptă care, în locul armelor de bord, poartă în secțiunea din față o serie de aparate de fotografiat. Singura sa apărare este viteza mare.

RIO (*Radar Intercept Officer*) Ofițer pentru interceptarea radar. Numele dat în marina americană ofițerului de zbor al unui avion cu două posturi de luptă ca F-14 Tomcat sau F-4 Phantom II. În timp ce pilotul se ocupă de zbor, RIO se ocupă de complexul armament al aparatului.

Rorsat (*Radar Ocean Reconnaissance Satelit*) Satelit pentru recunoaștere radar oceanică. Un satelit radar rusesc ce se ocupă cu căutarea navelor. Poate transmite informații către cartierele generale ale marinei sovietice și furniza date pentru ochire direct a navelor și submarinelor dotate cu arme cu rază lungă.

RPG (*Rocket-propelled Grenade*) Grenadă cu propulsie de rachetă. Nume dat de sovietici unei serii de simple arme antitanc. Cea mai comună este RPG-7, armă pentru distanțe mici și trage dintr-un tub purtat pe umeri.

RPK Nume sovietic al unei mitraliere ușoare cu efecte slabe. Cântărește

circa 5,5 kg.

RSFSR Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă. Cea mai mare dintre cele cincisprezece republici ce compuneau Uniunea Sovietică. În RSFSR locuiește mai mult de jumătate din populația sovietică, iar teritoriul ei, trei sferturi din întreaga suprafață, se întinde de la Marea Baltică la Oceanul Pacific, incluzând întreaga Siberie.

S-60 Numele unui tun antiaerian sovietic de 57 mm cu țevi jumelate. Este desfășurat normal în baterii de șase piese sau în regimente de 24. Ochirea se face prin radar.

SA-2 Guideline Veche rachetă antiaeriană sovietic. "SA" înseamnă "sol-aer" ("suprafață-aer"). Interceptează ținte la mare înălțime.

SA-7 Grail Mică rachetă, lansată manual, echipată cu un sistem de ghidare termică. O versiune succesivă, SA-14 Gremlin, este net superioară.

SA-8 Gecko Noua rachetă antiaeriană, mobilă, pentru interceptare la joasă și medie cotă. Radarul și rachetele sunt montate pe un vehicul amfibiu cu roți.

SA-N-8 Versiune a SA-14 Gremlin folosită de marină.

Sabot Proiectil anticar folosit de tancuri. Un mic penetrator din material supergreu, tungsten sau uraniu sărăcit, este fixat într-un cilindru de diametru superior, *sabot*, care are același calibru ca tunul de pe tanc. După tragere, cilindrul cade imediat pe sol și penetratorul continuă spre țintă.

SACEUR (*Supreme Allied Commander in Europe*) Comandantul superior aliat în Europa. Grad NATO: în general poziția este încredințată unui general de corp de armată. În caz de conflict, are comanda tuturor forțelor NATO dislocate în Europa.

SAM (*Surface-to-air Missile*) Rachetă sol-aer. Termen generic pentru rachetele antiaeriene.

SAR (*Search and Rescue*) Căutare și salvare. Folosirea de mijloace aeriene și de echipe specializate pentru găsirea și salvarea echipajelor avioanelor doborâte în spatele liniilor inamice.

SH-2F Sea Sprite Mic elicopter bimotor cu trei oameni în echipaj. Poate decola de pe puntea unei nave mici și să caute nave inamice și submarine. Poate purta torpile și bombe de profunzime. Se numește și Lamps Mark I.

SH-60B Seahawk Elicopter bimotor destinat să înlocuiască TSH-2F Sea Sprite. Dotat cu motoare foarte puternice și cu instrumentar electronic modern, Seahawk se mai cheamă și Lamps Mark III. Poate depista nave și submarine și ataca ambele tipuri de țintă.

Sigint (*Signals Intelligence*) Similar cu Elint, cuprinde fie culegerea de emisiuni electronice inamice, fie interpretarea lor ulterioară.

SIN Sistem inerțial de navigație. Aparatura stabilește poziția înregistrând

propriile mișcări în cele trei dimensiuni. În general "punctul" este arătat pe o hartă geografică, sub formă de grade de latitudine și de longitudine. La început, SIN trebuie reglat pe coordonatele locului de plecare.

SOP (*Standard Procedures of Operation*) Proceduri operative standard. Instrucțiuni standardizate ce indică modul optim de acțiune în diverse tipuri de operațiuni, de la modul de formare a unui convoi până la atacarea unui bunker. Deoarece se consideră "standardizate" pentru toată armata, ar trebui să permită diferitelor unități să coopereze în modul cel mai eficient.

Submarine sovietice Sovieticii nu dau numele și clasele submarinelor lor, și prin urmare NATO a dat fiecărei clase o literă a alfabetului fonetic radio (Alpha, Bravo, Charlie, Delta, Echo, Foxtrot, Golf, Hotel, India, Juliet, Kilo, Lima, Mike, November, Oscar, Papa, Quebec, Romeo, Sierra, Tango, Uniform, Victor, Whisky, Xray, Yankee, Zulu). Nu oglindesc secvența: de exemplu, submarinele diesel-electrice din clasa Kilo sunt apărute după cele de clasă Tango.

SQS-56 Sonar cu medie frecvență instalat pe fregatele americane din clasa O.H. Perry. Chiar dacă sunt mai slabe ca alte sonaruri americane, este mai eficient la adâncimi mici.

SS-N-2C Styx Rachetă sovietică sol-sol. Cu raza de 75 km, Styx a fost produs pentru a asigura putere de foc și navelor mici. Racheta a fost folosită în multe conflicte în toată lumea. Nu este foarte eficientă împotriva noilor apărări antirachetă.

Su-27 Flanker Nou bimotor sovietic monopost de interceptare. Egal cu americanul F-15 și poartă o cantitate însemnată de rachete cu ghidaj radar.

Su-7 Fitter Proiectat de Suhoi, acest model de peste treizeci de ani este un aparat de atac monomotor monopost. Nu are autonomie mare și poate transporta doar cantități mici de armament.

T-55 Tanc sovietic de model vechi, cu un tun de 100 mm de putere mică și cu multe defecte de proiectare. De exemplu, munițiile sunt protejate inadecvat și tind să explodeze când tancul este lovit.

T-62A Succesorul lui T-55. A apărut în anii '60. Are un tun de 115 mm și sistemul de ochire îmbunătățit; are un blindaj mai gros. Totuși, echivalentul lui american, M60, îi este net superior.

T-72 Acest modern tanc sovietic are un tun de 125 mm și blindajul a fost întărit. Prezintă încă diverse defecte, mai ales în sistemul de ochire și în încărcarea automată. Totuși, blindajul este greu de perforat.

TOW (*Tube-launched, Optical Wire-guided Missile*) Rachetă cu tub de lansare, ghidat cu cablu optic. Rachetă anticar mare, cu rază lungă, a fost folosită la origine în Vietnam, unde a dat rezultate excelente. De atunci a fost îmbunătățită și actualmente este arma grea antitanc standard a armatei

americane. Are raza de bătaie de 3.750 m.

Tu-16 Badger F Tu-16 este un bimotor cu turbină din anii '50. A fost folosit în cele mai diverse roluri. Modelul "F" poartă instrumente de detectare electronică pentru înregistrarea transmisiunilor inamicului.

Voyska PVO Nume dat de sovietici apărării lor antiaeriene, care este o armă independentă. PVO este constituită dintr-o serie de radare pentru detectare avansată, de rachete sol-aer și de avioane de interceptare.

XO (*Executive Officer*) Ofițer executiv. Termen cu care se definește în marină primul ofițer al navei. Se ocupă de conducerea curentă a navei, pe când comandantul supraveghează un tablou mai larg.

ZD Zona demilitarizată. Fâșie cu o lățime de patru kilometri între cele

două Corei: în ea nu pot intra forțe militare. În timp ce Zona însăși nu este militarizată, cele două zone care o mărginesc la nord și sud sunt foarte militarizate.

ZSU-23-4 Shilka Vehicul antiaerian șenilat sovietic; poartă patru tunuri antiaeriene de 23 mm. Dispune de un radar de bord și este considerat un adversar periculos.

ZU-23 Tun sovietic de 23 mm cu țevi duble, pentru uz terestru. Are o eficacitate limitată, dar prezintă avantajul economicității.